

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

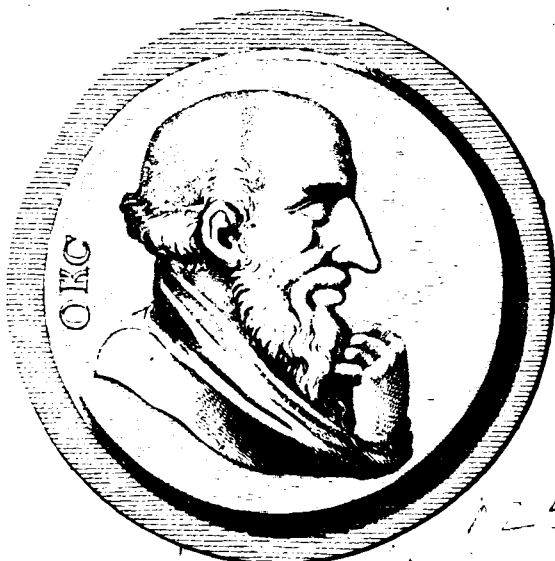
LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSHII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

CHRYSIPPVS.

VOLUMEN QUARTUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ

Η ΠΕΡΙ ΑΙΡΕΣΕΩΝ.

ΛΥΚ. **Ο**ΣΟΝ, ὦ Ἑρμότιμε, τῷ βιβλίῳ καὶ τῇ τοῦ 1
 βαδίσματος σπουδῇ τεκμήρασθαι, παρὰ τὸν διδάσκα-
 λον ἐπειγομένῳ ἔοικας· ἐνενόεις γοῦν τι μεταξὺ προῶν,
 καὶ τὰ χεῖλη διεσάλευες, ἡρέμα ὑποτονβορύζων, καὶ τὴν
 χεῖρα ὡδὲ κἀκείσε μετέφερες, ὥσπερ τινὰ ῥῆσιν ἐπὶ σε-
 αυτοῦ διατιθέμενος· ἐρώτημα δέ, ἢ τὶ τῶν ἀγκύλων συν-
 τίσεις, ἢ σκέμμα σοφιστικὸν ἀναφροντίζων, ὥς μηδὲ
 ὁδῷ βαδίζων σχολὴν ἄγεις, ἀλλ' ἐνεργὸς εἴης, αἰεὶ σπου-
 δαῖόν τι πράττων, καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ' ἂν ἐς τὰ
 μαθήματα.

ΕΡΜ. Νῆ Δί', ὦ Λυκίνε, τοιοῦτό τι. τὴν γὰρ χθιζὴν

HERMOTIMUS

SIVE DE SECTIS.

Lyc. **Q**UANTUM licet, Hermotime, ex libro, tum ex in-
 cessus celeritate, colligere, festinare ad magistrum videris.
 Commentaberis enim aliquid inter eundum, & movebas
 cum leni murmure labia, & manuum huc illuc transferebas,
 tanquam qui orationem aliquam intra te disponeres, aut
 altercationem, aut tortuosum quiddam componeres, aut
 Sophisticam quaestionem cogitatione persequereris, ut ne
 in via quidem otio indulgeas *nimirum*, sed operosus sis, &
 serium quiddam agas, quodque ad doctrinam tibi profit.

Herm. Per Iovem, Lycine, tale quiddam erat. Etenim he-
 Lucian. Vol. IV.

A

συνουσίαν, καὶ ἃ εἶπε πρὸς ἡμᾶς, ἀνεπεμπαζόμεν, ἐπιὼν τῇ μνήμῃ ἕκαστα. χρὴ δὲ μηδένα καιρὸν, οἶμαι, παριέναι, εἰδότες ἀληθές ὃν τὸ ὑπὸ τοῦ Κῶου ἱατροῦ εἰρημένον, ὡς ἄρα Βραχὺς μὲν ὁ βίος, μακρὴ δὲ ἡ τέχνη. καίτοι ἐκεῖνος ἰατρικῆς περὶ ταῦτ' ἔλεγεν, εὐμαθεστέρου πράγματος· Φιλοσοφία δὲ καὶ μακρῷ τῷ χρόνῳ ἀνέ-Φικτος, ἢ μὴ πάνυ τις ἐγρηγόρως ἀτενὲς αἰεὶ καὶ γοργὸν ἀποβλέπειν ἐς αὐτήν· καὶ τὸ κινδύνευμα οὐ περὶ μικρῶν, ἢ ἄβλιον εἶναι ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ παραπολόμενον, ἢ εὐδαιμονῆσαι Φιλοσοφῆσαντα.

- 2 ΛΥΚ. Τὰ μὲν ἄλλα, ὦ Ἑρμότιμε, θαυμάσια, ἤλικα εἶρηκας. οἶμαί γε μὴν οὐ πόρρω σε εἶναι αὐτῶν, εἰ γε χρὴ εἰκάζειν τῷ τε χρόνῳ ὅποσον Φιλοσοφεῖς, καὶ προσέτι τῷ πόνῳ οἷόν μοι εὐ μέτριον ἐκ πολλοῦ ἤδη ἔχειν δοκεῖς. εἰ γάρ τι μέμνημαι, σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη ταῦτά ἐστιν, ἂν οὐ σε οὐδὲν ἄλλο ποιοῦντα ἑώρακα, ἢ παρὰ

3 τοῦ Κῶου ἱατροῦ) Ἰπποκράτους. V.

sternam auditionem, & quae dixit nobis, repetebam, memoria percurrrens singula. Oportet autem, puto, tempus nullum praetermittere, qui sciamus verum esse illud a Coo dictum medico, *Brevem vitam esse, artem vero longam*. Quamquam ista de medicina dixit ille, re ad discendum faciliore: ad philosophiam vero aliquis ne longo quidem tempore pervenerit, nisi vigilantissimo admodum animo defixos & acres in illam oculos habeat; nec de parva re periculum, cum id agatur, ut aut miser sis & in multa vulgi colluvie pereas, aut beatum in philosophia aevum agas.

Lyc. Praemia quidem, quanta dixisti, admirabilia. Ac puto equidem te non longe ab illis abesse, si quidem conii-cere illud fas est & tempore, quo philosopharis, & labore insuper, quem minime mihi mediocre a longo inde tempore sustinere videris. Si quid enim memini, prope viginti ipsi anni sunt, ex quo te nihil aliud vidi, quam ad magistros

τοὺς διδασκάλους Φοιτῶντα, καὶ ὡς τοπολὺ ἐς βιβλίον ἐπικεκυῶτα, ὑπομνήματα τῶν συνουσιῶν ἀπογραφόμενον, ὥχρον αἰεὶ ὑπὸ Φροντίδων, καὶ τὸ σῶμα κατεσκληκῶτα. δοκεῖς δέ μοι ἀλλ' οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνιέναι σαυτὸν, οὕτως ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι. ταῦτ' οὖν σκοπουμένῳ μοι, Φαίῃ οὐκ ἐς μακρὰν ἐπιλήψεσθαι τῆς εὐδαιμονίας, εἴ γε μὴ λέλθας ἡμᾶς καὶ πάλαι αὐτῇ συνῶν.

ΕΡΜ. Ποθεν, ὦ Λυκῖνε, ὃς νῦν ἄρχομαι παρακύνπτειν ἐς τὴν ὁδόν; ἢδ' Ἀρετὴ πάνυ πόρρω κατὰ τὸν Ἡσίοδον οἰκεῖ, καὶ ἔστιν ὁ οἶμος ἐπ' αὐτὴν μακρὸς τε, καὶ ὄρθιος, καὶ τρηχὺς, ἰδρῶτα οὐκ ὀλίγον ἔχων τοῖς ὁδοιπόροις.

ΛΥΚ. Οὐχ ἱκανὰ οὖν ἰδρωταί σοι, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ὁδοιπόρηται;

ΕΡΜ. Οὐ, Φημί. οὐδὲν γὰρ ἐκώλύε με πανευδαίμονα εἶναι, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ γενόμενον. τὸ δὲ νῦν, ἀρχόμεθα ἔτι, ὦ Λυκῖνε.

itare, & ut plurimum libro imminere, & commentarios disputationum tibi exscribere, pallidum semper curis, & callo quodam aridum corpus habentem. Videris autem mihi adeo totus in hac re esse, ut ne per somnum quidem te remittas. Haec ergo cogitanti mihi videris non ita multo post comprehensus istam felicitatem, nisi forte fugit nos, te olim cum illa versari.

Herm. Qui possim, Lycine, qui nunc tandem incipiam inspicere in viam? Longe autem habitat Hesiodo teste virtus, & est via ad illam longaque & praeupta, & aspera, sudorem excutens non parvum viatoribus.

Lyc. Nondum ergo satis tibi sudatum est, Hermotime, nec viae satis factum?

Herm. Nondum, inquam. Nihil enim prohiberet me undique beatum esse, in summo si essem: nunc vix, Lycine, incipimus.

3 ΛΥΚ. Ἀλλὰ τὴν γε ἀρχὴν ὁ αὐτὸς οὗτος Ἡσίοδος ἡμῖσι τοῦ παντὸς ἔφη εἶναι, ὥστε κατὰ μέσσην τὴν ἀνοδὸν εἶναί σε ἤδη λέγοντες, οὐκ ἂν ἀμάρτοιμεν.

ΕΡΜ. Οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο· πάμπολυ γὰρ ἂν ἡμῖν ἦνυστο.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ ποῦ γάρ σε φῶμεν τῆς ὁδοῦ τυγχάνειν ὄντα;

ΕΡΜ. Ἐν τῇ ὑπὸ ρείᾳ κάτω ἔτι, ὦ Λυκῖνε, ἄρτι προβαίνειν βιαζόμενον· ὀλισθηρὰ δὲ, καὶ τραχεῖα, καὶ δεῖ χεῖρα ὀρέγοντος.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὁ διδάσκαλός σοι τοῦτο ἱκανὸς ποιῆσαι, ἄνωθεν ἐκ τοῦ ἄκρου καβάπερ ὁ τοῦ Ὀμήρου Ζεὺς, χρυσὴν τινα σειρᾶν καθιείς, τοὺς αὐτοῦ λόγους, ὑφ' ὧν σε ἀνασπᾷ δηλαδὴ, καὶ ἀνακουφίζει πρὸς αὐτόν τε καὶ τὴν ἀρετὴν αὐτὸς πρὸ πολλοῦ ἀναβεβηκώς.

ΕΡΜ. Αὐτὸ ἔφησθα, ὦ Λυκῖνε, τὸ γιγνόμενον. ὅσω

Lyc. At initium idem ille Hesiodus totius dimidium ait esse. Itaque nihil erraverimus, si circa medium te ascensum esse dicamus.

Herm. Nondum, ne hoc quidem. Multum enim sic effectum esset.

Lyc. Sed ubinam viae versari te dicemus?

Herm. In ipsis adhuc montis radicibus, Lycine, sed summa iam vi conantem progredi: lubrica autem est, & aspera, & opus est, qui manum nobis porrigat.

Lyc. Magister ergo tuus, qui hoc faciat, idoneus, qui de super ex summo, ut Homericus ille Iuppiter auream catenam, demittat sermones suos, quibus nimirum attrahat te & levet ad se & virtutem, cum olim ipse ascenderit.

Herm. Rem ipsam, Lycine, dixisti. Quantum enim in

γούνην ἐπ' ἐκείνῳ πάλας ἀνεσπᾶσθην ἄνω, καὶ συνῆν αὐτοῖς· τὸ δ' ἐμὸν, ἔτι ἐνδεδί.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ θαρρεῖν χρή, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθόν, 4
ἐς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ ὁρῶντα, καὶ τὴν ἄνω εὐδαιμονίαν,
καὶ μάλιστα ἐκείνου συμπροθυμουμένου· πλὴν ἄλλα
τίνα σοι ἐλπίδα ὑποφαίνει, ὥς δήποτε ἀναβησομένῳ;
ἐς νέωτα εἵκαζεν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἔσεσθαι σε, οἷον μετὰ τὰ
μυστήρια τὰ ἄλλα, ἢ Παναθήναια;

ΕΡΜ. Ὀλίγον Φῆς, ὦ Λυκίνε.

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐς τὴν ἐξῆς Ὀλυμπιάδα;

ΕΡΜ. Καὶ τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἀσκήσιν, καὶ
εὐδαιμονίας κτῆσιν.

ΛΥΚ. Μετὰ δύο μὲν δὴ Ὀλυμπιάδας πάντως ἢ πολ-
λὴν γ' αὖ ὑμῶν ῥαθυμίαν καταγνοίη τις, εἰ μὴδ' ἐν τοσ-
ούτῳ χρόνῳ δύναισθε, ὅσον τρεῖς ἀπὸ Ἡρακλείων στη-
λῶν εἰς Ἰνδοὺς ἀπελθεῖν, εἴτ' ἐπανελθεῖν ῥάδιον, εἰ καὶ

7 Εἰς νέωτα) Μίλλων. V.

illo est, olim extractus in altum esset, & cum illis ver-
sarer. Sed ipse nimis adhuc sum imbecillus.

Lyc. Verum confidere oportet, & bonum habere ani-
mum, & finem viae spectare, supernamque illam felicita-
tem, illo praefertim una animum studiumque adhibente. In-
terea quam tibi spem ostendit, quando futurum sit ut eni-
taris? proximone anno coniicit in arce te futurum, verbi
causa post mysteria altera, aut Panathenaea?

Herm. Pauxillum narras, Lycine.

Lyc. Sed proxima Olympiade?

Herm. Et hoc parum est, ut ad virtutis exercitationem,
possessionemque felicitatis.

Lyc. Post duas ergo Olympiadas omnino: alioquin mul-
tam quis socordiam vestram accusaverit, si neque tanto
tempore illud possitis, quo facile sit ter a columnis inde
Herculis ad Indos abire, indeque redire; etiamsi nec recto

μὴ εὐθεΐαν, μηδ' αἰεὶ βαδίζοι τις, ἀλλ' ἐν τοῖς διὰ μέσσω
 ἔθνεσι περιπλανώμενος. καίτοι πόσω τινὶ βούλει ὑψηλο-
 τέραν καὶ λισσοτέραν θῶμεν εἶναι τὴν ἄκραν, ἐφ' ἧς ὑ-
 μῖν ἡ ἀρετὴ οἰκεῖ, τῆς Ἀόρνου ἐκείνης, ἣν ἐντὸς ὀλίγων
 ἡμερῶν Ἀλέξανδρος κατὰ κράτος εἶλεν;

- 5 EPM. Οὐδὲν ὅμοιον, ὦ Λυκίνε, οὐδ' ἔστι τὸ πρᾶγμα
 τοιοῦτον, οἷον σὺ εἰκάζεις, ὥς ὀλίγω χρόνῳ κατεργα-
 σθῆναι, καὶ ἀλῶναι, οὐδ' ἂν μυρίοι Ἀλέξανδροι προσ-
 βαλωσιν· ἐπεὶ πολλοὶ ἂν οἱ ἀνιόντες ἦσαν. νῦν δὲ ἀνέρ-
 χονται μὲν οὐκ ὀλίγοι μάλα ἐρρωμένως, καὶ προσέρχον-
 ται ἐπὶ πρῶτον, οἱ μὲν, ἐπὶ πάντῃ ὀλίγον, οἱ δὲ, ἐπὶ πλέον.
 ἐπειδὴν δὲ κατὰ μέσσην τὴν ὁδὸν γένωνται πολλοῖς τοῖς
 ἀπόροις καὶ δυσχερέσιν ἐντυγχάνοντες, ἀποδυσπετοῦσί
 τε, καὶ ἀναστρέφουσιν, ἀσθμαίνοντες, καὶ ἰδρῶτι ρέο-
 μένοι, οὐ φέροντες τὸν κάματον. ὅσοι δ' ἂν εἰς τέλος δια-
 καρτερήσωσιν, οὗτοι πρὸς τὸ ἄκρον ἀφικνῶνται, καὶ τὸ

itinere neque semper progrediatur aliquis, sed in gentibus interiectis oberret. Quamquam, quanto vis altiore, & magis lubricum, ponamus verticem illum, in quo virtus vobis habitat, Aorno illa, quam paucos intra dies vi cepit Alexander?

Herm. Nihil quidquam simile est, Lycine, neque res talis est, qualem tu imaginaris, quae exiguo tempore confici possit & capi; non, si sexcenti simul Alexandri aggrediantur: sic enim multi ascenderent. Iam vero aggrediuntur quidem non pauci valde animose, & aliquantum procedunt, alii parum admodum, alii longius. Cum vero circa mediam iam viam sunt, atque in impedita multa atque aspera incidunt, difficultate victi pedem referunt, anhelantes. sudore affluentes, ac laboris plane impatientes. Quotquot vero ad finem perseverant, hi in arcem perveniunt, & ab eo inde tempore felices, admirabilemque vitam, quae

ἀπ' ἐκείνου, εὐδαιμονοῦσι θαυμάσιόν τινα βίον τὸν λοιπὸν βιοῦντες, οἷον, μύρμηκας ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐπισκοποῦντές τινας τοὺς ἄλλους.

ΛΥΚ. Παπαί, ὦ Ἑρμότιμε, ἡλίκοις ἡμᾶς ἀποφαίρεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς Πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαιπετεῖς παντάπασιν ἐν χρῶ τῆς γῆς. εἰκότως. ὑψηλὰ γὰρ ἦδη φρονεῖς, καὶ ἄνωθεν ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετός, καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι ἐσμέν, μετὰ τῶν θεῶν καὶ ὑμᾶς προσευξόμεθα ὑπερνεφέλους γενομένους, καὶ ἀνελθόντας οἱ πάλαι σπεύδετε.

ΕΡΜ. Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖνε. ἀλλὰ πάμπλου τὸ λοιπόν.

ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ ἔφησθα ὅπόσον, ὡς χρόνῳ παραβαλεῖν.

ΕΡΜ. Οὐδ' αὐτὸς γὰρ οἶδα, ὦ Λυκῖνε, τὰκριβές. εἰ κάλῳ μέντοι οὐ πλείω τῶν εἰκοσιν ἐτῶν ἔσσεσθαι, μεθ' ἃ πάντως που καὶ ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐσόμεθα.

11 Εἰ) Εὐκτικὸν τὸ εἶ. πολὺ δὲ παρὰ Πλάτωνα τοῦτο. M.

reliqua est, viventes, velut formicas de alta quadam specula reliquos intuentur.

Lyc. Papæ, Hermotime, quantillos nos facis? ne aequales quidem Pygmaeis illis, sed humi omnino, in ipsa quasi telluris cute, *deprimis*. nec mirum: iam enim altum sapis, & e summo: nos vero colluvio illa, & quotquot humi respiramus, cum Diis vos etiam veneramur, iam superatis nubibus, eo, quo festinatis, olim delatos.

Herm. Modo contingat ille ascensus, Lycine. Sed nimis multum superest.

Lyc. Tamen non dixisti, quantum, ut tempori comparare possemus.

Herm. Nempe nec ipse accurate scio: coniicio tamen, viginti non amplius annos futuros, quibus interiectis, omnino quondam in summo futuri sumus.

ΛΥΚ. Ἡράκλεις, πολὺ λέγεις.

ΕΡΜ. Καὶ γὰρ περὶ μεγίστων, ὦ Λυκῖνε, οἱ πόνοι.

ΛΥΚ. Τοῦτ' ἐμὲν ἴσως ἀληθές. ὑπὲρ δὲ τῶν εἴκοσιν ἑτῶν, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα, πότερον ὁ διδάσκαλός σου καθυπέσχετο, οὐ μόνον σοφός, ἀλλὰ καὶ μαντικός ὢν, ἢ χρησμολόγος τις, ἢ ὅσοι τὰς Χαλδαίων μεθόδους ἐπίστανται; Φασὶ γοῦν εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. οὐ γὰρ δὴ σέ γε εἰκός, ἐπὶ τῷ ἀδελῷ, εἰ βιώσῃ μέχρι πρὸς τὴν ἀρετὴν, τοσούτους πόνους ἀνέχεσθαι, καὶ ταλαιπωρεῖν νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, οὐκ εἰδὸτα εἰ σε πλησίον ἤδη τοῦ ἄκρου γενομένου, τὸ χρεῶν ἐπιστὰν, κατασπάσει λαβόμενον τοῦ ποδός, ἐξ ἀτελοῦς τῆς ἐλπίδος.

ΕΡΜ. Ἀπαγε. δύσφημα γὰρ ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' εἴη βιῶναι, ὡς μίαν γοῦν ἡμέραν εὐδαιμονήσω, σοφὸς γενομένος.

ΛΥΚ. Καὶ ἰκανή σοι ἀντὶ τῶν τοσούτων καμάτων ἡ μία ἡμέρα;

Lyc. Hercules tuam fidem! multum narras.

Herm. Etenim de maximis rebus laboratur.

Lyc. Istuc quidem forte verum fuerit. Sed de viginti annis, utrum te illis victurum, magister tibi tuus promisit, ceu non sapiens modo, sed divinus quidam aut fatidicus, aut ex eorum numero aliquis, qui Chaldaeorum rationes norunt? aiunt quippe scire talia. Neque enim veri simile est, te rebus incertis, an vitam ad virtutem usque perduciurus sis, tot labores sustinere, & aerumnis vexari noctes ac dies, cum nescias, an non te iam prope fastigium enixum, instans fatum ex imperfecta spe pede prehensum detrahat.

Herm. Apage. mali enim ominis sunt ista: sed vivere liceat, ut unum certe diem sapientiae possessione beatus sim.

Lyc. Ac fatis tibi est pro tot laboribus unus ille dies?

ΕΡΜ. Ἐμοὶ μὲν καὶ ἀκαριαῖον ὅποσον ἱκανόν.

ΛΥΚ. Τὰ δὲ δὴ ἄνω ὅτι εὐδαίμονα, καὶ τοιαῦτα, 7
ὡς πάντα χορῇ ὑπομεῖναι δι' αὐτὰ, πόθεν ἔχεις εἰδέναι;
οὐ γὰρ δὴ αὐτός πω ἀνελήλυθας.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ τῷ διδασκάλῳ πιστεύω λέγοντι· ὁ δὲ
πάνυ εἶδεν, ἅτε ἀκρότατος ἦδη ὢν.

ΛΥΚ. Ἐλεγε δὲ πρὸς Θεῶν, ποῖα τὰ περὶ αὐτῶν, ἢ
τινα τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι τὴν ἐκεῖ ἥπου τινὰ πλούτον,
καὶ δοξάν, καὶ ἡδονὰς ἀνυπερβλήτους;

ΕΡΜ. Εὐφῆμει, ὧ ἑταῖρε. οὐδὲν γὰρ ἐστὶ ταῦτα,
πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ τίνα Φησὶ τὰγαθὰ, εἰ μὴ ταῦτα ἔξειν
πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀσκήσεως ἐλθόντας;

ΕΡΜ. Σοφίαν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ τὸ καλὸν αὐτὸ, καὶ
τὸ δίκαιον, καὶ τὸ πάντα ἐπίστασθαι βεβαίως πεπεισ-

Herm. Mihi quidem minuta quamvis temporis particula
satis est.

Lyc. Supera autem illa beata esse, ac talia, propter quae
sustinere omnia consultum sit, unde potes scire? neque
enim ipse unquam ascendisti.

Herm. Ego vero magistro fidem habeo dicenti: ille qui-
dem omnino novit, fastigium iam affectus scilicet.

Lyc. Qualem autem dixit, per ego te Deos oro, illo-
rum conditionem, aut quam ibi esse felicitatem? numquid
divitias, & gloriam, & voluptates inextsuperabiles?

Herm. Bona verba, amice: nihil enim ista ad vitam cum
virtute coniunctam.

Lyc. Quae igitur dicit bona, si haec non dicit, habitu-
ros, qui ad finem exercitationis pervenerint?

Herm. Sapientiam, & fortitudinem, & ipsum honestum,
& quod firma persuasione novit, quomodo se habeant fin-

μένον, ἥ ἕκαστα ἔχει. πλούτους δὲ, καὶ δόξας, καὶ ἡδονὰς, καὶ ὅσα τοῦ σώματος, πάντα ταῦτα κάτω ἀθήκε, καὶ ἀποδυσάμενος, ἀνέρχεται, ὥσπερ Φασὶ τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἰτῇ κατακαυθέντα, θεὸν γενέσθαι. καὶ γὰρ ἐκείνους ἀποβαλὼν ὅποσον ἀνθρώπειον εἶχε παρὰ τῆς μητρὸς, καὶ καθαρόν τε, καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς διευκρινήθην ὑπὸ τοῦ πυρός. καὶ οὗτοι δὴ ὑπὸ φιλοσοφίας, ὥσπερ ὑπὸ τινὸς πυρός, ἀπαντα ταῦτα περιαιρέβεντες, ἀ τοῖς ἄλλοις θαυμαστὰ εἶναι δοκεῖ, οὐκ ὀρθῶς δοξάζουσιν, ἀνελθόντες ἐπὶ τὸ ἀκρον, εὐδαιμονοῦσι, πλούτου, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν ἀλλ' οὐδὲ μεμνημένοι ἔτι, καταγελῶντες δὲ τῶν οἰομένων ταῦτ' εἶναι.

- 8 ΛΥΚ. Νῆ τὸν Ἡρακλέα, ὦ Ἑρμότιμε, τὸν ἐν Οἰτῇ, ἀνδρεῖα καὶ εὐδαίμονα λέγεις περὶ αὐτῶν, πλὴν ἀλλὰ τὸ δέ μοι εἰπὲ, καὶ κατέρχονται ποτε ἐκ τῆς ἀκρας, ἢ ἐβελήσωσι χρησόμενοι τοῖς κάτω, ἀ καταλελοίπασιν, ἢ

gula. Divitias autem, & glorias, & voluptates, & quaecunque sunt corporis, ea infra reliquit omnia, iisque exutus ascendit, ut Herculem aiunt, cum in Oeta conflagrasset, Deum factum. Etenim ille quoque, abiectis quaecunque humana a matre habebat, puramque & sinceram divinitatem, ipso igni quasi purgatam a scoriis ferens, evolavit ad Deos. Et hi sane a philosophia velut ab igni quodam liberati illis omnibus, quae admiratione digna aliis non recte reputantibus videntur, in arcem evecti felix aevum agunt, divitiarum, & gloriae, & voluptatum ne servantes quidem memoriam, sed irridentes eos, qui esse aliquid ista arbitrantur.

Lyc. Oeteum tibi Herculem iuro, Hermotime, magnam tu mihi illorum fortitudinem praedicas, magnam felicitatem: verum hoc mihi expedi, utrum descendunt aliquando de arce illa sua, si voluerint, usuri illis, quae hic relique-

ανάγκη ἅπαξ ἀνελθόντας αὐτοὺς, μένειν, καὶ συνεῖναι τῇ ἀρετῇ, πλούτου καὶ δόξης καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας;

ERM. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκίνε· ἀλλ' ὅς ἂν ἀποτελεσθῇ πρὸς ἀρετὴν, οὔτε ὀργῇ, οὔτε φόβῳ, οὔτ' ἐπιθυμίαις ὁ τοιοῦτος ἂν δουλεύῃ· οὐδ' ἂν λυποῖτο, οὐδὲ ὅλως πάθος ἔτι τοιοῦτον πάθοι ἄν.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εἵ γε με δεῖ, μηδὲν ὀκνήσαντα, εἰπεῖν τὰ ληθές, ἀλλ' εὐσχημεῖν χρὴ οἶμαι, μὴδ' ὅσπον εἶναι ἐξετάζειν τὰ ὑπὸ τῶν σοφῶν γιγνόμενα.

ERM. Μηδαμῶς, ἀλλ' εἰπέ ὅ, τι καὶ λέγεις.

ΛΥΚ. Ὅρα, ὦ ἑταῖρε, ὡς ἔγωγε καὶ πάνυ ὀκνῶ.

ERM. Ἀλλὰ μὴ ὀκνεῖ, ὦ γενναῖε, πρόσγε μόνον ἐμὲ λέγων.

ΛΥΚ. Τὰ μὲν τοίνυν ἄλλα, ὦ Ἑρμότιμε, διηγου- 9
μέω σοι παρεπιόμην, καὶ ἐπίστευον οὕτως ἔχειν, σο-
φούς τε γίγνεσθαι αὐτοὺς, καὶ ἀνδρείους, καὶ δικαίους,

runt? an necesse est eos, qui semel ascenderunt, manere; versari cum virtute, divitias & voluptates deridere?

Herm. Non hoc solum ita habet, Lycine: sed qui consummatus ad virtutem fuerit, is neque ira, neque metu, neque cupiditatibus serviat, neque tristitia, nec ulla in universum perturbatione afficiatur.

Lyc. Verum, si quidem fas est nihil cunctantem dicere quod res est — sed linguis, puto, favendum hic esse, neque per religionem licere inquirere in ea, quae fiunt a sapientibus.

Herm. Minime, quin tu loquere, quidquid est, quod dicis.

Lyc. Vide, amice, quam valde cunctator sim.

Herm. Tu vero cunctari noli, apud me solum qui dicas.

Lyc. Cetera quidem, Hermotime, narrantem te prosequerbar, credebamque rem ita habere, sapientesque fieri illos, & fortes, & iustos, & reliqua, mulcebarque aliquan-

καὶ τᾶλλα· καὶ πᾶς ἐκηλούμην πρὸς τὸν λόγον· ὅποτε δὲ καὶ πλούτου ἐφήσθα καταφρονεῖν σφᾶς, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν, καὶ μήτε ὀργίζεσθαι, μήτε λυπεῖσθαι, πάνυ ἐνταῦθα (μόνω γὰρ ἐσμεν) ἐπέστην, ἀναμνησθεῖς ἂν πρότερον εἶδον ποιοῦντα. βούλει σὼ τίνα; ἢ ἱκανὸν καὶ ἀνευ τοῦ ὀνόματος;

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἶπε, ὅστις ἦν.

ΛΥΚ. Διδάσκαλος αὐτὸς εὖτος ὁ σὸς, ἀνὴρ τὰτ' ἄλλα αἰδοῦς ἄξιος, καὶ γέρων ἤδη ἐς τὸ ὕστατον.

ΕΡΜ. Τί σὺν δὴ ἐποίεις;

ΛΥΚ. Τὸν ξένον οἶσθα τὸν Πρακλεώτην, ὃς ἐκ πολ-
λοῦ συνεφιλοσόφει αὐτῷ, μαθητὴς ὢν, τὸν ξανθὸν, τὸν
ἐριστικόν;

ΕΡΜ. Οἶδα ὃν λέγεις· Δίῳν αὐτῷ τούνομα.

ΛΥΚ. Ἐκεῖνον αὐτὸν, ἐπεὶ τὸν μισθὸν, οἶμαι, μὴ
ἀπεδίδου κατὰ καιρὸν, ἀπήγαγε παρὰ τὸν ἄρχοντα
ἐναγχος, περιβείς γε αὐτῷ θοιμάτιον περὶ τὸν τραχη-

tum sermone illo tuo. Cum vero etiam divitiarum contem-
tores esse diceres & gloriae & voluptatum, & nec irasci illos
neque dolere, hic omnino (foli enim duo sumus) institi,
cum in mentem veniret, quae paulo ante videram facien-
tem — vis dicam quem? an fatis est etiam tacito nomine?

Herm. Nequaquam, sed hoc etiam dic, quis fuerit.

Lyc. Ipse tuus ille doctor, reverentia dignus vir cetera,
& ultimae aetatis senex.

Herm. Quid is igitur faciebat?

Lyc. Hospitem nosti illum Heracleensem, qui diu cum
ipso philosophatus est, tanquam discipulus? rufum illum?
contentiosum?

Herm. Novi, quem dicas. Dioni nomen est.

Lyc. Illum ipsum, cum mercedem puto in tempore non
solveret, rapuit nuper ad magistratum, obtorto collo, vo-

λον, καὶ ἐβόω, καὶ ὀργίζετο, καὶ εἰ μὴ τῶν συνήθων
τινὲς ἐν μέσῳ γενόμενοι, ἀφείλοντο τὸν νεανίσκον ἐκ τῶν
χειρῶν αὐτοῦ, εὖ ἴσθι, προσφῦς ἂν, ἀπέτραγεν αὐτοῦ
τὴν ρίνα ὁ γέρων, οὕτως ἡγανάκτει.

ERM. Πονηρὸς γὰρ αἰεὶ ἐκεῖνος, καὶ ἀγνώμων, ὧ 10
Λυκίνε, περὶ τὰς ἀποδόσεις. ἐπεὶ τοὺς γε ἄλλους, οἷς
δανείζει, πολλοὺς ὄντας, οὐδὲν τοιούτῳ που διατέθεικεν.
ἀποδιδάσι γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τόκους.

ΛΥΚ. Τί δέ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν, ὧ μακάριε, μέλει
τι αὐτῷ, καθαρθέντι ἤδη ὑπὸ Φιλοσοφίας, καὶ μηκέτι
τῶν ἐν τῇ Οἴτῃ καταλελειμμένων δεομένων;

ERM. Οἷε γὰρ ὅτι ἑαυτοῦ χάριν ἐκεῖνος περὶ τὰ τοι-
αῦτα ἐσπούδακεν; ἀλλ' ἔστιν αὐτῷ παιδία νεογνὰ, ὧν
κῆδεται, μὴ ἐν ἀπορίᾳ καταβιώσωσι.

ΛΥΚ. Δέον, ὧ Ἑρμότιμε, ἀναγαγεῖν καὶ κείνα ἐπὶ
τὴν ἀρετὴν, ὡς συνευδαιμονοῖεν αὐτῷ, πλούτου κατα-
φρονούντα.

ciferans & irarum plenus, & nisi familiarium quidam, qui
commodum adessent, eripuissent ipsius manibus iuvenem,
crede mihi, correptum morsu nasum homini abstulisset,
adeo indignabatur.

Herm. Nam malus ille semper, & in reddendo, quod de-
bet, ingratus. Aliis enim, quibus foeneratur, nihil unquam
tale fecit: solvunt quippe usuras tempori.

Lyc. Quid vero, & si non solvant, o beate, ipsi curae
est, purgato iam a philosophia, & relictis illis in Oeta mon-
te nihil iam indigenti?

Herm. Puras enim, sua ipsum causa laborare de talibus.
Verum sunt ipsi parvi liberi, quorum curam habet, ne
inopes vitam agant.

Lyc. Oportebat, Hermotime, educere & illos ad virtutem,
ut pari cum ipso felicitate fruantur, & contemnant divitias.

11 EPM. Οὐ σχολή μοι, ὦ Λυκῖνε, περὶ τούτων διαλέγεσθαι σοι. σπεύδω γὰρ ἤδη ἀκροάσασθαι αὐτοῦ, μὴ καὶ λάβω τελέως ἀπολειφθεῖς.

ΛΥΚ. Θάρρει, ὦ γαβέ. τὸ τήμερον γὰρ ἐκ χειρὶ ἀπήγγελται ὥστε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἐτι λοιπὸν τῆς ὁδοῦ.

EPM. Πῶς λέγεις;

ΛΥΚ. Ὅτι ἐν τῷ παρόντι οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν, εἴ γε χρή πιστεύειν τῷ προγράμματι· πινάκιον γάρ τι ἐκρέματο ὑπὲρ τοῦ πυλῶνος, μεγάλοις γράμμασι λέγον, τήμερον οὐ συμφιλοσοφεῖν. ἐλέγετο δὲ παρ' Εὐκράτει, τῷ πάνυ, δειπνήσας χθές, γενέθλια θυγατρὸς ἐστιῶντι, πολλά τε συμφιλοσοφῆσαι ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ πρὸς Εὐθύδημον τὸν ἐκ τοῦ Περιπάτου παροξυνθῆναι τι, καὶ ἀμφισβητῆσαι αὐτῷ, περὶ ὧν ἐκεῖνοι εἰώθασιν ἀντιλέγειν τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς. ὑπὸ τε οὖν τῆς κραυγῆς, πονήρως τὴν κεφαλὴν διατεθῆναι, καὶ ἰδρῶσαι μάλα πολ-

Herm. Non vacat mihi, Lycine, de his disputare tecum: iam enim festino ad ipsum audiendum, ne forte imprudens plane fero veniam.

Lyc. Bono es animo, bone vir: hodie enim induciae denuntiatae sunt: itaque ego tibi, quod reliquum est viae, remitto.

Herm. Quid ais?

Lyc. Tibi illius iam copiam non futuram, si quidem fides habenda programmati. Tabella enim suspensa super vestibulum, magnis literis scripta significabat, hodie illum non disputare. Dicebatur autem apud Eucratem, nobilem illum, filiae suae natalem qui celebraret convivio, heri coenatus, tum disputasse multa in convivio, tum Euthydemo Peripatetico iratior concertasse cum illo de iis, in quibus ipsi solent contradicere Stoicis; a clamore vero caput illi dolere, & sudasse multum, protracta in mediam noctem,

λὰ ἐς μέσας νύκτας, ἀποταθείσης, ὡς Φασι, τῆς συνου-
σίας· ἅμα δὲ καὶ ἐπεπώκει, οἶμαι, πλεόν τοῦ ἱκανοῦ,
τῶν παρόντων ὡς εἰκὸς Φιλοτησίας προπινόντων, καὶ ἐδε-
δειπνῆκει πλεόν, ἢ κατὰ γέροντα· ὥστε ἀναστρέψας,
ἡμεσὲ τε ὡς ἔφασκον πολλὰ, καὶ μόνον ἀριθμῶ παρα-
λαβὼν τὰ κρέα, ὅποσα τῷ παιδί κατόπιν ἐστῶτι πα-
ραδεδώκει, καὶ σημηνάμενος ἐπιμελῶς, τὸ ἀπ' ἐκείνου
καθεύδει, μηδένα εἰσδέχεσθαι παραγγείλας. ταῦτα δὲ
Μίδου ἤκουσα τοῦ οἰκέτου αὐτοῦ διηγουμένου τισὶ τῶν
μαθητῶν, οἱ καὶ αὐτοὶ ἀνέστρεφον μάλα πολλοί.

ΕΡΜ. Ἐκράτησε δὲ πότερος, ὦ Λυκῖνε, ὁ διδάσκα- 12
λος, ἢ ὁ Εὐθύδημος; εἴ τι καὶ τοιοῦτον ἔλεγεν ὁ Μίδας;

ΛΤΚ. Τὰ μὲν πρῶτα Φασὶν, ὦ Ἑρμότιμε, ἀγχώ-
μαλα σοῖσι γενέσθαι. τὸ δ' οὖν τέλος τῆς νίκης, καθ'
ὑμᾶς ἐγένετο, καὶ παραπαλὺ ὁ πρεσβύτης ὑπερέσχε.
τὸν γοῦν Εὐθύδημον, οὐδ' ἀναιμωτὶ Φασιν ἀπελθεῖν,

13 Ἀγχώμαλα) Ἰσα, ἑγγὺς τοῦ ὀμαλοῦ. V.

ut aiunt, disputatione. Simul vero biberat, puto, plus quam
satis fuit, cum, ut fieri solet, convivae illum largioribus
invitatiunculis ad bibendum provocarent; porro plus, quam
pro fene, cibi sumferat. Igitur domum reversus & vomuit,
ut aiunt, copiose, & cum primum annumerari sibi iussisset
carnis frustra, quae puero a tergo stanti tradiderat, & cu-
rate ea obsignasset, ab eo inde tempore dormit, imperato,
ne quis intro admittatur. Haec autem e Mida audiui eius
servo, qui narraret quibusdam ipsius discipulorum, qui &
ipsi, multi sane, revertebantur.

Herm. Uter vero, Lycine, discessit superior, doctorne
meus, an Euthydemus? numquid tale etiam narravit Midas?

Lyc. Primo quidem aequo fere Marte pugnatum esse:
ceterum finis victoriae penes vos fuit, multumque fuit se-
nex superior. Euthydemum enim nec incruentum discessit-

ἀλλὰ τραῦμα παμμέγεθες ἔχοντα ἐν τῇ κεφαλῇ. ἐπεὶ γὰρ ἀλαζών ἦν, καὶ ἐλεγκτικός, καὶ πείβεσθαι οὐκ ἠέλεν, οὐδὲ παρεῖχε ῥάδιον αὐτὸν ἐλέγχεσθαι, ὁ διδάσκαλός σου ὁ βέλτιστος, ὃν εἶχε σκύφον Νεστόρειόν τινα καταφέρει αὐτοῦ, πλησίον κατακειμένου, καὶ οὕτως ἐκράτησεν.

ΕΡΜ. Εὖγε. οὐ γὰρ ἄλλως ἐχρῆν πρὸς τοὺς μὴ ἐβέλοντας εἰκεῖν τοῖς κρείττοσι.

ΛΥΚ. Ταυτὶ μὲν, ὦ Ἑρμότιμε, πάνυ εὐλογα. ἡ τί γὰρ παῖδων Εὐθύδημος, ἄνδρα γέροντα παρώξυνεν, ἀόρητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα, σκύφον οὕτω βαρὺν ἐν τῇ
 13 χειρὶ ἔχοντα; Ἀλλὰ, σχολὴν γὰρ ἄγομεν, τί οὐ διηγῇ μοι ἐταίρω ὄντι, ὃν τρόπον ὠρμήβης τὸ πρῶτον Φιλοσόφειν, ὡς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατόν, ἔτι συνοδοιποροίην ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τοῦδε ἀρξάμενος; οὐ γὰρ ἀποκλείεστέ με δηλαδὴ φίλοι ὄντες.

se aiunt, sed vulnus habentem in capite maximum. Cum enim insolens esset, & convellere nostrum studiose vellet, & persuaderi sibi nollet, nec facilem refutanti se praeberet, optimus ille tuus magister, quem forte habebat scyphum, Nestoreum quendam, impingit in illum prope accubantem, & ita superavit.

Herm. Bonum factum! neque enim aliter oportebat adversus eos, qui cedere melioribus recusant.

Lyc. Illa quidem, Hermotime, valde rationabilia. Quibus enim intemperiiis agitated Euthydemus virum senem incendit, irritari nescium, & ira superiorem, scyphum adeo gravem manu tenentem? Verum enimvero, quando otiosi sumus, quid non narras mihi tuo sodali, quomodo primum animum ad philosophiam appuleris? ut ipse quoque, si fieri possit, iter illud vestrum ingrediar, initio ab hac inde hora facto. Neque enim excludetis me videlicet, amicum amici.

ΕΡΜ. Εἰ γὰρ ἐβελήσειας, ὦ Λυκῖνε, ὅψει ἐν βραχεῖ ὅσον διοίσεις τῶν ἄλλων· παῖδας εὖ ἴσθι οἰήσῃ ἅπαντας, ὡς πρὸς σέ, τοσοῦτον ὑπερΦρονήσεις αὐτός.

ΛΥΚ. Ἰκανόν, εἰ μετὰ εἴκοσιν ἔτη γενοίμην τοιοῦτος, οἷός σὺ νῦν.

ΕΡΜ. Ἀμέλει, καὶ αὐτὸς κατὰ σέ γεγωνώς, ἡρξάμην φιλοσοφεῖν τετταρακοντούτης σχεδόν, ὅποσα, οἶμαι, σὺ νῦν γέγονας.

ΛΥΚ. Τοσαῦτα γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε. ὥστε τὴν αὐτὴν ἄγε, λαβὼν, καί με, δίκαιον γάρ· καὶ πρῶτόν γέ μοι τοῦτο εἶπε, δίδοτε ἀντιλέγειν τοῖς μανθάνουσιν, ἣν τι μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι δοκῇ αὐτοῖς; ἢ οὐκ ἐφίετε τοῦτο τοῖς νεωτέροις;

ΕΡΜ. Οὐ πάν. σὺ δὲ, ἣν τι βούλῃ, ἐρώτα μεταξὺ, καὶ ἀντίλεγε· ῥᾶον γὰρ οὕτω μάβης.

ΛΥΚ. Εὐγε, νῆ τὸν Ἑρμῆν, ὦ Ἑρμότιμε, αὐτὸν, οὗ

Herm. Modo velles, Lycine! paulo post videres, quantum superes alios. Pueros, mihi crede, iudicabis, ad te se comparentur, omnes: tantum illos superabis sapientia.

Lyc. Satis mihi fuerit, si post viginti annos talis fiam, qualem te nunc video.

Herm. Noli esse sollicitus: ego quoque ea, qua nunc tu es, aetate philosophari coepi, quadraginta circiter annorum, quot tu iam, puto, natus es.

Lyc. Nempe totidem, Hermotime. Itaque eadem via susceptum me quoque ducito; aequum enim est. Sed primum quidem hoc mihi dic, Permittitisne contradicere discipulis, si quid minus recte dictum illis videatur? an non conceditis hoc iunioribus?

Herm. Non usquequaque. At tu si quid volueris, inter dicendum interrogato, & contradicito: sic enim discēs facilius.

Lyc. Bene, ita me Mercurius amet, [Gr. *Hermes*] cuius tu

14 ἐπώνυμος ὢν τυγχάνεις. Ἀτὰρ εἶπέ μοι, μία τις ὁδὸς ἐστὶν ἢ ἐπὶ Φιλοσοφίαν ἄγουσα, ἢ τῶν Στωϊκῶν ὑμῶν; ἢ ἀληθῆ ἐγὼ ἤκουον, ὥς καὶ ἄλλοι πολλοὶ τινὲς εἰσι;

ERM. Μάλα πολλοὶ, Περιπατητικοὶ, καὶ Ἐπικούρειοι, καὶ οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι· καὶ αὖ Διογένης ἄλλοι τινὲς, καὶ Ἀντισθένης ζηλωταὶ, καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρου, καὶ ἔτι πλείους.

LYC. Ἀληθῆ ταῦτα, πολλοὶ γάρ εἰσι. πότερον δὴ, ὦ Ἑρμότιμε, τὰ αὐτὰ οὔτοι λέγουσιν, ἢ διάφορα;

ERM. Καὶ πάνυ διάφορα.

LYC. Τὸ δέ γε ἀληθές, οἶμαι, πάντως που ἐν ἡ αὐτῶν, ἀλλ' οὐ πάντα διάφορά γε ὄντα.

ERM. Πάνυ μὲν οὖν.

15 LYC. Ἴθι δὴ, ὦ Φιλότης, ἀπόκρινάί μοι, τῷ ποτε πιστεύσας τὸ πρῶτον σὺ, ὁπότε ἦεις Φιλοσοφήσων, πολλῶν σοι θυρῶν ἀναπεπταμένων, παρεῖς σὺ τὰς ἄλ-

nomine appellaris. At illud mihi dic, unane via est ad philosophiam ducens, vestra illa Stoicorum, an verum ego audivi, & alios multos esse, [qui diversas vias sequantur?]

Herm. Sane quam multi, Peripaterici, & Epicurei, & qui Platonis sibi nomen inscribunt, & rursus alii quidam Diogenis, & Antisthenis aemuli, & qui a Pythagora sunt, & adhuc plures.

Lyc. Vera dicis: multi enim sunt. Utrum vero eadem isti, Hermotime, dicunt, an diversa?

Herm. Omnino diversa.

Lyc. Sed verum quidem, puto, omnino unum illorum esse, at non omnia, si quidem sunt diversa.

Herm. Recte sane.

Lyc. Age ergo, amice, responde mihi, cui tandem argumento fidem tu primum habens, cum philosophatum ires, ac multae tibi ianuae paterent, ceteris relictis, Stoicorum

λας, εἰς τὴν τῶν Στωϊκῶν ἥκας, καὶ δι' ἐκείνης ἡξίους ἐπὶ τὴν ἀρετὴν εἰσιέναι, ὡς δὴ μόνης ἀληθοῦς οὐσης, καὶ τὴν εὐθείαν ἐπιδεικνυούσης, τῶν δ' ἄλλων εἰς τυφλὰ καὶ ἀνέξοδα Φερουσῶν; τίς ταῦτ' ἐτεκμαίρου τότε; καὶ μή μοι τὸν νῦν δὴ τοῦτον σεαυτὸν ἐννοεῖ, τὸν εἴτε ἡμίσο-
 ςεν, εἴτε σοφὸν ἤδη τὰ βελτίω κρίνειν ὑπὲρ τοὺς πολ-
 λούς ἡμᾶς δυνάμενον· ἀλλ' οὕτως ἀποκρίναι, ὅποιος
 τότε ἦσθα ἰδιώτης, καὶ κατὰ τὸν νῦν ἐμέ.

ERM. Οὐ συνίημι ὅ, τι σοι τοῦτο βούλεται, ὦ Λυκῖνε.

LYC. Καὶ μὴν οὐ πάνυ ἀγκύλον ἡρόμην. πολλῶν γὰρ ὄντων φιλοσόφων, οἷον, Πλάτωνος, καὶ Ἀριστο-
 τέλους, καὶ Ἀντισθένης, καὶ τῶν ὑμετέρων προγόνων,
 τοῦ Χρυσίππου, καὶ Ζήνωνος, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι
 εἰσὶ, τῷ σὺ πιστεύσας, τοὺς μὲν ἄλλους εἶας, ἐξ ἀπάν-
 των δὲ προελόμενος, ἅπερ προήρησαι, ἀξιοῖς κατὰ ταῦ-
 τα φιλοσοφεῖν; ἄρα καὶ σὲ ὥσπερ τὸν Χαιρεφῶντα ὁ

16 Τὸν Χαιρεφῶντα) Ὅτι Στωϊ- εἰπὼν· ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης
 κὲς ὁ Σωκράτης. ἐπ' αὐτὸν γὰρ ὁ σοφώτατος. V.

Πύρις Χαιρεφῶντα πρυτρίφατο

illam ingressus sis, ac per eam decreveris ad virtutem in-
 trare, velut sola ea vera sit, & rectam viam ostendat, re-
 liquis ad caeca & exitum non habentia loca ducentibus;
 quo, inquam, argumento ista tum colligebas? Nec velis mi-
 hi illum, qui nunc es, te ipsum cogitare, vel semisapientem,
 vel sapientem plane, qui meliora iudicare prae nobis, qui
 de vulgo fumus, possis: verum pro eo responde, qualis
 tum eras, idiota, & mei, ut nunc sum, similis.

Herm. Non intelligo, quid hoc tibi sermone velis, Lycine.

Lyc. Atqui nihil valde tortuosum interrogavi. Cum enim
 philosophi sint multi, ut Plato, ut Aristoteles, ut Antisthe-
 nes, & de vestris progenitoribus Chrysippus, Zeno, reli-
 qui quotquot sunt, quo, inquam, argumento reliquos ad-
 spernaris, ex omnibus elegisti, quae elegisti, & secundum
 haec philosophandum censes? Numquid te etiam, ut Chae-

Πύθιος ἐξέπεμψεν ἐπὶ τὰ Στωϊκῶν, ἀρίστους ἐξ ἀπάντων προειπῶν; ἔθος γὰρ αὐτῷ ἄλλον ἐπ' ἄλλο εἶδος φιλοσοφίας προτρέπειν, τὴν ἀρμόττουσαν οἷμαι ἐκάστῳ εἶδοτι.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐδέν τοιοῦτον, ὦ Λυκίνε. οὐδὲ ἡρόμησεν περὶ γε τούτων τὸν θεόν.

ΛΥΚ. Πότερον οὐκ ἄξιον θείας συμβουλίας ἡγούμενος αὐτὸ, ἢ ἱκανὸς ὧς αὐτὸς εἶναι ἐλέσθαι τὸ βέλτιον κατὰ σαυτὸν, ἄνευ τοῦ θεοῦ;

ΕΡΜ. Ὡμην γάρ.

16 ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ ἡμᾶς ἂν διδάσκοις τοῦτο πρῶτον, ὅπως διαγνωστέον ἡμῖν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ, τίς ἡ ἀρίστη φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ ἡ ἀληθεύουσα, καὶ ἢν ἂν τις ἔλοιτο, παρὲς τὰς ἄλλας;

ΕΡΜ. Ἐγὼ σοι φράσω. ἑώρων τοὺς πλείστους ἐπ' αὐτὴν ὁρμῶντας, ὥστε εἰκαζον ἀμείνω εἶναι αὐτήν.

rephontem, Pythius ad Stoicorum rationem ablegavit, optimos omnium illos praedicens? Mos enim illi alium ad aliud philosophiae genus hortari, qui noverit, opinor, quod cuique maxime conveniat.

Herm. At nihil tale, Lycine; nec interrogavi de hisce Deum.

Lyc. Utrum ideo, quod parum dignum negotium deliberatione divina iudicares, an quod sufficere te putabas, qui per te ipsum, quod optimum esset, etiam sine Deo eligeres?

Herm. Nimirum sic putabam.

Lyc. Igitur nos etiam hoc primum docueris, quomodo ab initio statim dignosci possit, quae sit optima philosophia, & verax, quam quis relictis ceteris eligat.

Herm. Ego tibi dicam. Videbam plerosque ad illam ferri: hanc itaque optimam esse colligebam.

- ΛΤΚ. Πόσω τῶν πλείους τῶν Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν, ἢ Περιπατητικῶν; ἡρίβμησας γὰρ αὐτοὺς δηλαδὴ, καθάπερ ἐν ταῖς χειροτονίαις.

ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐκ ἡρίβμησα ἔγωγε· εὐκάζον δέ.

ΛΤΚ. Ὡς οὐκ ἐθέλεις διδάξαι με, ἀλλ' ἐξαπατᾷς· ὅς περὶ τῶν τοιούτων εἰκασμῶ Φῆς καὶ πλήθει κρίναι, ἀπακρυπτόμενος λέγειν πρὸς με τὰ ληθές.

ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, ἀλλὰ καὶ ἤκουον πάντων λεγόντων, ὡς οἱ μὲν Ἐπικούρειοι, γλυκύθυμοι, καὶ Φιλόδοχοι εἰσιν· οἱ Περιπατητικοὶ δέ, καὶ Φιλόπλουτοι, καὶ ἐριστικοί τινες· οἱ Πλατωνικοὶ δέ, τετύφωνται, καὶ Φιλόδοξοί εἰσι· περὶ δὲ τῶν Στωϊκῶν πολλοὶ ἔφασκον ὅτι ἀνδράγεις, καὶ πάντα γινώσκουσι· καὶ ὅτι ὁ ταύτην ἰὼν τὴν ὁδὸν, μόνος βασιλεὺς, μόνος πλούσιος, μόνος σοφός, καὶ συνάλας ἅπαντα.

ΛΤΚ. Ἐλεγον δὲ ταῦτα πρὸς σὲ ἄλλαι δηλαδὴ περὶ 17

Lyc. Quanto plures videbas Epicureis, aut Platoniciis; aut Peripateticis? Numerabas enim illos videlicet, ut in suffragiis.

Herm. Quin non numerabam equidem: sed coniciebam.

Lyc. Ut tu non vis me docere? sed fallis, qui de tali coniectura te dicas & multitudine iudicasse, & verum apud me dicere subterfugas.

Herm. Non hoc solum, Lycine, sed audiebam quoque omnes dicere, Epicureos quidem delicatos esse & voluptuarios, Peripatericos vero divitiarum amantes & contentiosos, Platonicos denique inflatos gloriaeque cupidos. De Stoicis autem multi praedicabant, fortes esse & cognoscere omnia; qui vero illam viam elegisset, eum solum regem, solum divitem, solum sapientem, & in universum omnia.

Lyc. Dicebant vero de illis haec ad te alii nimirum &

αὐτῶν. οὐ γὰρ δὴ ἐκείνοις ἀν αὐτοῖς ἐπίστευσας ἐπα-
νοῦσι τὰ αὐτῶν.

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἔλεγον.

ΛΥΚ. Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκός·
[οὔτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες.]

ΕΡΜ. Οὐ γάρ.

ΛΥΚ. Οἱ δ' ἄρα ἰδιῶται ταῦτα ἔλεγον.

ΕΡΜ. Καὶ μάλα.

ΛΥΚ. Ὅρᾳς ὅπως αὖθις ἐξαπατᾷς με, καὶ οὐ λέ-
γεις τὰληθές; ἀλλ' οἶμι Μαργίτη διαλέγεσθαι τι, ὡς
πιστεῦσαι ὅτι Ἑρμότιμος, ἀνὴρ συνετός, ἔτη τότε γεγο-
νῶς τεσσαράκοντα περὶ φιλοσοφίας, καὶ φιλοσόφων
ἀνδρῶν, τοῖς ἰδιώταις ἐπίστευσε, καὶ κατὰ τὰ ὑπ' ἐκεί-
νων λεγόμενα, ἐποιεῖτο τὴν αἴρεσιν καὶ τῶν κρειττόνων
ἀξίων. οὐ γὰρ πιστεῦσαιμί σοι τοιαῦτα λέγοντι.

18 ΕΡΜ. Ἄλλ' οἶσθα, ὦ Λυκίне, οὐχὶ τοῖς ἄλλοις
μόνον ἐπίστευον, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτῷ. ἐώρων γὰρ αὐτοὺς
10 Μαργίτη) Μαινομένω. V.

Neque enim sane illis ipsis credidisses sua laudantibus.

Herm. Nequaquam, sed dicebant ceteri.

Lyc. Qui vero diversae sententiae erant, non dicebant,
arbitror: hi vero erant, qui aliter philosophantur.

Herm. Non sane.

Lyc. Ergo idiotae dicebant ista.

Herm. Ita est.

Lyc. Vides, quam iterum me decipias, nec verum dicas,
sed cum Margite te quodam disputare putes, qui credat,
Hermotimum, virum prudentem, annos tunc natum qua-
draginta, de philosophia & philosophis fidem habuisse idio-
tis, & secundum illorum dicta fecisse electionem & prin-
cipatum tribuisse. Neque enim talia dicenti crediderim.

Herm. Sed noris, Lycine; non aliis modo credidi, sed
ipfi mihi. Videbam enim illos decenter ingredientiς, ami-

κοσμίως βαδίζοντας, ἀναβεβλημένους εὐσταλῶς, φροντίζοντας αἰεὶ, ἀρρενωπούς, ἐν χρῶ̃ κυρίας τοὺς πλείστοις, οὐδὲν ἄβρον, οὐδ' αὖ πᾶν ἐς τὸ ἀδιάφορον ὑπερεκπίπτον, ὡς ἐκπληκτον εἶναι καὶ κυνικὸν ἀτεχνῶς, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μέσου καταστήματος, ἃ δὴ ἄριστον ἅπαντες εἶναι Φασίν.

ΛΤΚ. Ἄρ' οὖν καὶ κείνα εἶδες ποιοῦντας αὐτοὺς, ἃ μικρῶ̃ πρόσθεν ἔλεγον αὐτὸς ἐωρακένας τὸν σὸν διδάσκαλον, ὧ̃ Ἑρμότιμε, πράττοντα; οἶον, δανείζοντας, καὶ ἀπαιτοῦντας πικρῶς, καὶ Φιλονείκως πᾶν ἐρίζοντας ἐν ταῖς ξυνουσίαις, καὶ τᾶλλα ὅσα ἐπιδείκνυνται; ἢ τούτων ὀλίγον σοι μέλει, ἄχρις ἂν εὐσταλῆς ἡ ἀναβολή, καὶ ὁ πῶγων βαθύς, καὶ ἐν χρῶ̃ ἡ κουρά; καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἄρα ἔχωμεν τουτοῖν κανόνα, καὶ στάθμην ἀκριβῆ̃ τῶν τοιούτων, ὡς Ἑρμότιμός Φησι, καὶ χρῆ̃ ἀπὸ σχημάτων, καὶ βαδισμάτων, καὶ κουρᾶς διαγιγνώσκειν τοὺς ἀρίστους· ὅς δ' ἂν μὴ ἔχη ταῦτα, μηδὲ σκυδρωπὸς

Etos honeste, cogitabundos semper, virile quid tuentes, ad cutem tonsos plerosque, nihil neque molle, neque rursus in nimiam negligentiam prolapsum, (*quo fit, ut attonitus aliquis & plane cynicus sit*) sed in medio *quodam* statu, quem optimum omnes esse perhibent, *constituimus*.

Lyc. Numquid igitur ista quoque illos facere videbas; quae paulo ante ipse dicebam me vidisse tuum, Hermotime, magistrum facere? verbi causa, foenerari, & reposcere acerbe, & rixose omnino contendere in congressionibus, & reliqua, quae in se demonstrant? an parum ista curas, dum compositus sit amictus, & barba prolixa, & capillus ad cutem detonsus? &, quod superest, hunc habemus canona, hanc regulam exquisitam talium, de sententia Hermotimi; atque oportet ex habitu, incessu, tonsura dignoscere optimos; quicunque vero ista non habuerit, qui neque tetri-

ἤ, καὶ Φροντιστικὸς τὸ πρόσωπον, ἀποδοκιμαστέος, καὶ
 19 ἀποβλητέος; Ἄλλ' ὅρα μὴ καὶ ταῦτα, ὦ Ἑρμότιμε,
 παίζεις πρὸς μὲ, πειρώμενος, εἰ ἐξαπατῶμενος συνίημι.

ERM. Διατί τούτ' ἔφησθα;

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ γὰρ, ἀνδριάντων ταύτην ἐξέτασιν λέ-
 γεις, τὴν ἀπὸ τῶν σχημάτων. παραπολὺ γοῦν ἐκεῖνοι
 εὐσχημονέστεροι, καὶ τὰς ἀναβολὰς κοσμιώτεροι, Φει-
 δίου τινός, ἢ Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος πρὸς τὸ εὐμορ-
 φότατον εἰκάσαντος. εἰ δὲ καὶ ὅτι μάλιστα χρὴ τεκμαί-
 ρεσθαι τοῖς τοιούτοις, τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ὢν
 ἐπιθυμοίῃ Φιλοσοφεῖν; τῷ διαγνῶ τὸν τὴν ἀμείνω προ-
 αἴρεσιν προηρημένον, οὔτε σχῆμα οὔτε βᾶδιμα ὁρᾷν
 δυνάμενος;

ERM. Ἄλλ' ἔμοιγε οὐ πρὸς τυφλοὺς ὁ λόγος, ὦ
 Λυκίνε, οὐδὲ μοι μέλει τῶν τοιούτων.

ΛΥΚ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ χρηστὲ, κοινόν τι τὸ γινώρισμα
 εἶναι τῶν οὕτω μεγάλων, καὶ ἅπασι χρησίμων. πλὴν

cus fuerit & cogitabundo vultu, reprobandus est ac reii-
 ciendus? Sed vide, ne in his quoque ludas me, Hermoti-
 me, tentans, decipine me sentiam.

Herm. Quorsum hoc dixisti?

Lyc. Quod statuarum, bone vir, probationem mihi nar-
 rasti, quae fit ex habitu. Multum enim illae magis compo-
 sitae, decentius amictae, ubi Phidias aliquis, vel Alcame-
 nes, vel Myron ad formosissimam illas speciem configura-
 vit. Si vero vel maxime signis talibus utendum est, quid
 faciat, si quis caecus philosophari cupiat? qua re dignove-
 rit sectae melioris sectatorem, qui neque habitum cernere
 neque incessum queat?

Herm. At mihi oratio est non ad caecos, neque tales curo.

Lyc. Debebat quidem, bone vir, commune quoddam si-
 gnum esse rerum ita magnarum & omnibus utilium. In-

εἰ δοκεῖ, οἱ μὲν, ἔξω ἡμῶν Φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυ-
 σλοὶ, ἐπὶ περὶ μὴδὲ ὀρῶσι. καίτοι ἀναγκαῖον ἦν τοῖς
 τοιούτοις μάλιστα φιλοσοφεῖν, ὥς μὴ πάνυ ἄχθοιντο
 ἐπὶ τῇ συμφορᾷ. οἱ δὲ δὴ βλέποντες, καὶ πάνυ ὀξυδερ-
 κεῖς ὄσι, τί ἂν δύναιντο συνιδεῖν τῶν τῆς ψυχῆς, ἀπὸ γε
 τῆς ἐξωθεν ταύτης περιβολῆς; Ὁ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, 20
 τεῖόν δέ ἐστιν, οὐχ ὅτι τῆς γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι
 προσήεις αὐτοῖς, καὶ ἡξίους ἀμείνων γίγνεσθαι ἐς τὰ
 τῆς γνώμης;

ERM. Καὶ μάλα.

ΔΥΚ. Πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀφ' ὧν ἔφησθα ἐκεί-
 νων τῶν γνωρισμάτων διορᾶν, τὸν ὀρθῶς φιλοσοφοῦντα,
 ἢ μὴ; οὐ γὰρ φιλεῖ τὰ τοιαῦτα οὕτω διαφαίνεσθαι,
 ἀλλ' ἐστὶν ἀπόρρητα, καὶ ἐν ἀφανεί κείμενα, λόγοις
 καὶ συνουσίαις ἀναδεικνύμενα, καὶ ἔργοις τοῖς ὁμοίοις
 ὅψι μάλιστα. ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας, οἶμαι, ἅ τινα

terim, si videtur, extra philosophiam nobis maneant caeci,
 quandoquidem neque oculis cernunt: quamquam talibus
 vel maxime necesse erat philosophari, ne nimis graviter
 calamitatem ferrent. Sed ipsi sane, qui vident, si vel acutif-
 simum cernant, quidnam videre queant eorum, quae in ani-
 mo sunt, ex illo externo amictu? Quod autem dicere vo-
 lo, eiusmodi est. Nonne *verum est*, te amore quodam men-
 tis & *sententiarum* in his viris ad eos accessisse, & mente ac
sententiis fieri voluisse meliorem?

Herm. Ita est.

Lyc. Quomodo ergo potuisti signis, quae modo dicebas,
 recte vel secus philosophantem pervidere? Neque enim so-
 lent ita dilucere talia, sed secreta sunt, in occulto latent,
 sermonibus & congressionibus, & operibus similibus, vix
 sero tandem ostenduntur. Itaque Momus ille, audisti puto,

ἡτιάσατο τοῦ Ἡφαίστου· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ νῦν ἄκουε. Φησὶ γὰρ ὁ μῦθος ἐρίσαι Ἀθηναῖν, καὶ Ποσειδῶνα, καὶ Ἡφαιστον εὐτεχνίας περὶ καὶ τὸν μὲν Ποσειδῶν, ταῦρον τινα ἀναπλάσαι τὴν Ἀθηναῖν δὲ, οἰκίαν ἐπινοῆσαι· ὁ Ἡφαιστος δὲ, ἄνθρωπον ἄρα συνεστήσατο. καὶ ἐπειπερὶ ἐπὶ τὸν Μῶμον ἦκον, ὅνπερ δικαστὴν προείλοντο, θεασάμενος ἐκείνος ἐκάστου τὸ ἔργον, τῶν μὲν ἄλλων, ἅτινα ἡτιάσατο, περιττὸν ἂν εἶη λέγειν· ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου δὲ τοῦτο ἐμέμψατο, καὶ τὸν ἀρχιτέκτονα ἐπέπληξε τὸν Ἡφαιστον, διότι μὴ καὶ θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ κατὰ τὸ στέρνον, ὡς ἀναπετασθειςῶν, γνώριμα γίγνεσθαι ἅπασιν ἂ βούλεται, καὶ ἐπινοεῖ καὶ ἡ ψεύδεται, ἡ ἀληθεύει. ἐκεῖνος μὲν οὖν ἅτε ἀμβλυώττων, οὕτω περὶ τῶν ἀνθρώπων διανοεῖτο. σύ δ' ὑπὲρ τὸν Λυγκέα ἡμῶν δέδορκας, καὶ ὁρᾷς τὰ ἐνδον, ὡς εἴποιε, διὰ τοῦ στέρνου, καὶ ἀνέωκταί σοι τὰ πάντα, ὡς εἶδέναι μὴ

quid Vulcanum accusaverit : fin minus, at nunc audi. Fert nempe fabula, contentionem inter Minervam, & Neptunum, & Vulcanum de artis praestantia intercessisse; & a Neptuno quidem effictum taurum, a Minerva excogitatam domum, compositum a Vulcano hominem. Cum ad Momum venissent, quem arbitrum sibi nempe sumferant, perspecto ille uniuscuiusque opere, quid in reliquis reprehenderit, dicere iam superfluum fuerit : in homine autem hoc desideravit, & increpuit architectum illius Vulcanum, quod non & valvas pectori illius applicuisset, quibus apertis nota fierent omnibus, quae is vellet atque cogitaret, atque utrum mentiretur, an vera diceret. Ille igitur ita de hominibus sentiebat, tanquam qui hebeti circa illos visu esset. Tu vero supra Lyncea illum nobis acute vides, & quae intus sunt trans ipsa, opinor, praecordia cernis, & patent tibi omnia, ut non quae velit modo, & quae cognoscit unus-

μόνον ἀ βούλεται, καὶ ἀ γιγνώσκει ἕκαστος, ἀλλὰ καὶ πότερος ἀμείνων ἢ χείρων.

ΕΡΜ. Παίξεις, ὦ Λυκῖνε· ἐγὼ δέ, κατὰ Θεὸν εἰλό- 21
μην· καὶ οὐ μεταμέλει μοι τῆς αἵρέσεως. ἱκανὸν δὲ τοῦ-
το πρὸς γυνὴ ἐμέ.

ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ ἂν εἴποις, ὦ ἐταῖρε, καὶ πρὸς ἐμέ, ἀλ-
λὰ περιΐψει με παραπολούμενον ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ;

ΕΡΜ. Οὐδὲν γὰρ ἂν σοι ἀρέσκει, ὦν ἂν εἴπω.

ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ γαθέ. ἀλλ' οὐδὲν ἐθέλεις εἰπεῖν ὁποῖον
ἂν με ἀρέσειεν. ἐπεὶ δ' οὖν σὺ ἐκὼν ἀπακρύπτῃ, καὶ
Φθορεῖς ἡμῖν, ὡς μὴ ἐξ ἴσου γενοίμεθά σοι Φιλοσοφή-
σαντες, ἐγὼ πειράσομαι ὅπως ἂν οἷός τε ὦ κατ' ἐμαυ-
τὸν ἐξευρίῃ τὴν ἀκριβῆ περὶ τούτων κρίσιν, καὶ τὴν ἀ-
σφαλεστάτην αἴρεσιν. ἄκουε δὲ καὶ σὺ, εἰ βούλει.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ βούλομαι, ὦ Λυκῖνε. ἴσως γάρ τι
γνώριμον ἔρεῖς.

quisque, scias, verum etiam uter melior sit aut deterior.

Herm. Ludis, Lycine. Ego vero secundo numine elegi;
neque optionis illius meae me poenitet: satis autem hoc,
mihi quidem, est.

Lyc. Mihi tamen hoc non dixeris sufficere; sed negliges
me in multa illa colluvione pereuntem cum reliquis?

Herm. Nihil enim tibi placet, quidquid dixerō.

Lyc. Non ita est, bone vir. Sed nihil tu vis dicere, quod
placere mihi possit. Quandoquidem vero tu volens occul-
tus es, & nobis invides, ne aequae ac tu philosophemur:
ego tentabo, quantum eius facere potero, pro me inveni-
re accuratum de his iudicium, & sectam certissimam. Audi
vero & tu, si volueris.

Herm. Ego vero volo, Lycine. Forte enim cognitu ali-
quid dignum dixeris.

ΑΤΚ. Σκόπει δὴ, καὶ μὴ καταγελάσῃς, εἰ παντά-
 πασιν ἰδιωτικῶς ἀναζητῶ αὐτό. ἀνάγκη γὰρ οὕτως,
 ἐπεὶ μὴ σὺ ἐβέλεις σαφέστερον εἰπεῖν, εἰδὼς ἄμεινον.
 22 Ἔστω δὴ μοι ἡ μὲν ἀρετὴ, τοῖον δέ τι, οἷον πόλις τις εὐ-
 δαίμονας ἔχουσα τοὺς ἐμπολιτευομένους, (ὡς Φαίη ἂν ὁ
 διδάσκαλος ὁ σὸς, ἐκεῖβέν ποθεν ἀφιγμένος) σοφοὺς ἐς
 τὸ ἀκρότατον, ἀνδρείους ἅπαντας, δικαίους, σώφρονας,
 ὀλίγον θεῶν ἀποδέοντας· οἶα δὲ πολλὰ γίγνεται παρ'
 ἡμῖν, ἀρπαζόντων καὶ βιαζομένων, καὶ πλεονεκτούντων,
 οὐδὲν ἂν εἶδης, Φασίν, ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει τολμώμενον,
 ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ συμπολιτεύονται, μάλα εἰ-
 κότως. ἂ γὰρ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, οἶμαι, τὰς στά-
 σεις καὶ φιλονεικίας ἐγείρει, καὶ ὧν ἕνεκα ἐπιβουλεύου-
 σιν ἀλλήλοις, ταῦτα πάντα ἐκποδῶν ἐστὶν ἐκείνοις. οὐ
 γὰρ οὔτε χρυσίον ἔτι, οὔτε ἡδονὰς, οὔτε δοξὰς ὀρᾶσιν, ὡς
 διαφέρεσθαι περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ πάλαι τῆς πόλεως ἐξ-
 16 Διαφείσθαι) Διαμάχισθαι. V.

Lyc. Confidera igitur, sed noli irridere, si hominis omni-
 no rudis in morem illud disquiram: necesse enim est ita *fa-*
cere, cum tu, qui melius scias, dicere clarius nolis. Sit igi-
 tur mihi virtus tale quiddam, velut civitas quaedam bea-
 tos habens cives, (ut dicat forte tuus magister, inde aliqua
 via huc delatus) sapientes summo gradu, fortes universos,
 tum iustos, temperantes, parum Diis minores. Eorum ve-
 ro, quae multa apud nos fiunt, cum rapiant homines,
 vim faciant, iusto plus sibi arrogent, nihil videas, aiunt,
 in ea urbe quemquam audere, sed per pacem & concor-
 diam civitate una fruuntur. Nec mirum. Quae enim, pu-
 to, aliis in civitatibus seditiones & contentiones excitant,
 quorum causa mutuas sibi insidias struunt homines, illa e
 medio sublata apud illos sunt omnia. Neque enim amplius
 aurum, neque voluptates, neque glorias spectant, de qui-
 bus certent; sed olim civitate illa exegerunt, non necessa-

εληλάκασι αὐτὰ, οὐκ ἀναγκαῖα ἡγησάμενοι συμπολι-
τεύεσθαι ὥστε γαληνὸν τινα, καὶ πανευδαίμονα βίον
βιῶσι, ἔν εὐνομία, καὶ ἰσότητι, καὶ ἐλευθερίᾳ, καὶ
τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς.

ΕΡΜ. Τί οὖν, ὦ Λυκῖνε; οὐκ ἄξιον ἅπαντας ἐπιθυ- 23
μῶν πολίτας γίγνεσθαι τῆς τοιαύτης πόλεως, μήτε κά-
μασιν ὑπολογιζομένους τὸν ἐν τῇ ὁδῷ, μήτε πρὸς τὸ μῆ-
κος τοῦ χρόνου ἀπαγορεύοντες, εἰ μέλλουσιν ἀφικόμενοι
ἐγγραθῆναι καὶ αὐτοῖς, καὶ μεθέξειν τῆς πολιτείας;

ΛΥΚ. Νῆ Δί', ὦ Ἑρμότιμε, πάντων μάλιστα ἐπὶ
τούτῳ σπουδαστέον τῶν δ' ἄλλων ἀμελητέον. καὶ μήτε
πατρίδος τῆς ἐνταῦθα ἐπιλαμβανομένης, πολὺν ποιῇ-
σθαι λόγον, μήτε παιδῶν, ἢ γονέων, ὅτῳ εἰσὶν ἐπικατ-
εχόντι, καὶ κλαυθμυριζομένων, ἐπικλᾶσθαι, ἀλλὰ
μάλιστα μὲν κακείνους παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν αὐτὴν ὁδόν.
εἰ δὲ μὴ ἐβέλοιεν, ἢ μὴ δύναιντο, ἀποσεισάμενον αὐτοὺς,
χωρὶν εὐδὴ τῆς πανευδαίμονος ἐκείνης πόλεως καὶ αὐτὸ

ria rati, quae in ea versentur. Itaque tranquillam quan-
dam & undique beatam vitam vivunt, cum bonis legibus,
& aequalitate, & libertate, & bonis reliquis.

Herm. Quid ergo, Lycine? nonne dignum est, omnes con-
cupiscere civitatem eam adipisci, nec laborem imputantes
viae, neque animum despondentes propter longitudinem
viae, si futurum sit, ut, ubi pervenerint, adscribantur & ipsi
in tabulis publicis, civitatemque consequantur?

Lyc. Per Iovem, Hermotime, omnium maxime in hoc
elaborandum est, reliquorum vero cura abiicienda; neque
si haec antiqua patria manum iniiciat, multam habere ra-
tionem oportet, neque liberis aut parentibus, si cui sint, re-
tinere cum ploratu volentibus, frangi; sed primum quidem
hortari & illos ad eandem viam ingrediendum; si vero nolint,
vel non possint, dimotis illis recta procedere ad beatam il-

ἀπορρίψαντα τὸ ἱμάτιον, εἰ τούτου ἐπειλημμένοι κατερύ-
κοιεν, ἐσσύμενον ἐκείσε. οὐ γὰρ δέος μή σέ τις ἀποκλεί-
24 ση, καὶ γυμνὸν ἐκείσε ἦκοντα. Ἦδη γάρ ποτε καὶ ἄλ-
λοτε πρὸς βύτου ἀνδρὸς ἤκουσα διεξιόντος, ὅπως τὰ ἐκεῖ
πράγματα ἔχοι, καὶ με προὔτρεπεν ἔπεσθαι οἱ πρὸς
τὴν πόλιν· ἡγήσεσθαι γὰρ αὐτός· καὶ ἐλθόντα ἐγγρά-
ψειν, καὶ φυλέτην ποιήσασθαι, καὶ Φρατρίας μεταδώ-
σειν τῆς αὐτοῦ, ὡς μετὰ πάντων εὐδαιμονοίην. ἀλλ' ἐγὼ
οὐ πιθόμην ὑπ' ἀνοίας, καὶ νεότητος τότε, πρὸ πέντε-
καιδέκα σχεδὸν ἐτῶν. ἴσως γὰρ ἂν αὐτὰ ἤδη ἀμφὶ τὰ
προάστεια, καὶ πρὸς ταῖς πύλαις ἦν ἂν. ἔλεγε δ' οὖν
περὶ τῆς πόλεως, εἴ γε μέμνημαι, ἅλλα τε πολλὰ,
καὶ ἤδη καὶ τάδε, ὡς ξύμπαντες μὲν ἐπὶ ἡλυδοὺς καὶ ξένοι
εἶεν, αὐθιγενῆς δὲ οὐδεῖς· ἀλλὰ καὶ βαρβάρους ἐμπο-
λιτεύεσθαι πολλοὺς, καὶ δούλους, καὶ ἀμόρφους, καὶ
μικροὺς, καὶ πένητας· καὶ ὅλως, μετέχειν τῆς πόλεως

2 Ἐσσύμενον) Ὀρμήμον. V. σε καὶ ἰσσύμενον κατερύκοι. M.
Ὁμηρος (Il. 2, 518.) ἢ μάλα δὴ 7 Καὶ φρατρ.) Συνατάγματος. V.

Iam ex omni parte civitatem; & ipso abiecto vestimento, si forte illo comprehenso impediatur, eo erumpere. neque enim metus est, ne quis excludat vel nudum eo advenientem. Iam enim alias quondam senem audiavi enarrantem, uti se res illae haberent; isque me hortatus est, uti ad eam se civitatem sequeretur; ipsum enim se praeiturum, & adscripturum *civibus*, cum advenissem, & tribulem facturum, & curiae mihi suae ius impertiturum, ut cum omnibus beatam vitam viverem. Ego vero prae iuvenili tum incitiam, quindecim fere anni sunt, non sum obsecutus: forte circa ipsa iam suburbia, & ad portas essem. Dicebat autem de civitate illa, si bene memini, tum alia multa, tum ista etiam: Omnes ibi advenas esse & peregrinos, indigenam neminem: sed & barbaros in civitate versari multos & servos, & deformes, & parvos, & pauperes, atque in universum ci-

τὸν βουλόμενον. τὸν γὰρ δὴ νόμον αὐτοῖς, οὐκ ἀπὸ τιμημάτων ποιῆσθαι τὴν ἐγγραφὴν, οὐδ' ἀπὸ σχημάτων, ἢ μεγέθους ἢ κάλλους, οὐδ' ἀπὸ γένους, οὐδ' ἀπὸ λαμπρῶν ἐκ προγόνων. ἀλλὰ ταῦτα μὲν, οὐδὲ νομίζεσθαι παρ' αὐτοῖς, ἀποχρῆν δ' ἐκάστω πρὸς τὸ πολίτην γενέσθαι, σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνων, καὶ τὸ λιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι, μηδὲ μαλακισθῆναι πολλοῖς τοῖς δυσχερεσι, κατὰ τὴν ὁδὸν ἐντυγχάνοντα ὡς ὅστις ἂν ταῦτ' ἐπιδείξῃται καὶ διεξέλθῃ, πορευόμενος ἄχρι πρὸς τὴν πόλιν, αὐτίκα μάλα πολίτην ὄντα τοῦτον, ὅστις ἂν ἦ, καὶ ἰσότημον ἅπασιν. τὸ δὲ, χεῖρων, ἢ κρείττων, ἢ εὐπατρίδης, ἢ ἀγεννῆς, ἢ δούλος, ἢ ἐλεύθερος, οὐδὲ ὅλως εἶναι, ἢ λέγεσθαι ἐν τῇ πόλει.

ΕΡΜ. Ὁρᾷς, ὦ Λυκῖνε, ὡς οὐ μάτην, οὐδὲ περὶ μη- 25
κρῶν κάμνω, πολίτης ἐπιθυμῶν γενέσθαι καὶ αὐτὸς
ἐν τῷ καλῇ καὶ εὐδαίμονος πόλεως;

vem esse, qui velit: legem enim illis esse, non ex censu adscribi aliquem, neque ex habitu, vel statura, vel pulchritudine, neque ex genere, neque claris ex maioribus; sed istorum nec rationem ullam haberi apud illos: sufficere autem unicuique ad hoc, uti civis fiat, prudentiam, & honesti amorem, & laborem, & deliciarum contemptum, & animum, qui neque cedat temere, neque molliatur, si in multas in via difficultates incidat. Atque adeo, si quis ista in se esse demonstraverit, emensusque totum ad urbem usque iter fuerit, eum civem esse continuo, & aequo iure, quisquis alioqui fuerit: ista autem nomina, deterior, melior, nobilis, ignobilis, servus, liber, neque esse omnino, neque nominari in ea civitate.

Herm. Vides, Lycine, quam non frustra, neque parvis de rebus laborem, qui civis cupiam fieri & ipse pulchrae adeo & beatæ civitatis.

ΛΥΚ. Καὶ γὰρ αὐτὸς, ὦ Ἑρμότιμε, τῶν αὐτῶν σοι ἐρῶ, καὶ οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μοι πρὸ τούτων εὐξαίμην γενέσθαι. εἰ μὲν οὖν πλησίον ἦν ἡ πόλις, καὶ Φανερά ἰδεῖν ἅπασι, πάλαι ἂν εὖ ἴσθι μηδὲν ἐνδοιάσας, αὐτὸς ἦεν ἐς αὐτὴν, καὶ ἐπολιτευόμεν ἂν ἐκ πολλοῦ. ἐπεὶ δέ, ὡς ὑμεῖς Φατε, (σύ τε καὶ Ἡσίοδος ὁ ραΐφωδός) πάνυ πόρρω ἀπώκισται, ἀνάγκη ζητεῖν ὁδὸν τε τὴν ἀγουσαν ἐπ' αὐτὴν, καὶ ἡγεμόνα τὸν ἄριστον. ἢ οὐκ οἶεὶ σὺ οὕτω χρῆναι ποιεῖν;

ΕΡΜ. Καὶ πῶς ἂν ἄλλως ἔλθοι τις;

ΛΥΚ. Οὐκοῦν σοι μὲν ἐπὶ τὸ ὑπισχνεῖσθαι, καὶ Φάσκειν εἶδέναι, πολλὴ ἀφθονία τῶν ἡγησομένων. πολλοὶ γὰρ ἔτοιμοι παρεστᾶσιν αὐτόχθονες, ἐκεῖθεν ἕκαστος εἶναι λέγοντες. ὁδὸς γε μὴν, οὐ μία καὶ ἡ αὐτὴ φαίνεται, ἀλλὰ πολλαὶ καὶ διαφοραὶ, καὶ οὐδὲν ἀλλήλαις ὅμοιαι. ἡ μὲν γὰρ ἐπὶ τὰ ἐσπέρια, ἡ δὲ ἐπὶ τὴν ἑω Φέρειν εἰκεν,

Lyc. Nam egomet eorundem, quorum tu, amore flagro: neque est, quod mihi ante ista velim contingere. Si quidem igitur in propinquo esset illa civitas, & manifesta in conspectu omnium, olim, crede mihi, ipse nihil cunctatus ad eam perrexissem, & civis illius essem a longo inde tempore. Cum vero, ut vos dicitis, tu nempe & Hesiodus confarcinator ille carminum, longo admodum spatio remota habitetur, necesse est & viam, quae ducit ad illam, quaerere, & ducem optimum. An non putas hoc agendum?

Herm. Et qua alia ratione perveniat aliquis?

Lyc. Igitur quantum ad promissiones, & scientiae professionem, multa tibi ducum copia. Multi enim parati adstant, indigenas inde esse quisque se dicentes. Sed via non una atque eadem videtur, sed multae ac diversae, ac nihil altera alteri similes. Nam haec quidem ad occidentales partes, illa vero ad orientem videtur ferre; haec ad septem-

ἡ δὲ ἐπὶ τὰς ἄρκτους, καὶ ἄλλη εὐθὺ τῆς μεσημβρίας.
καὶ ἡ μὲν διὰ λειμώνων καὶ φυτῶν καὶ σκιᾶς, εὐνδρος
καὶ ἡδεΐα, οὐδὲν ἀντίτυπον ἢ δύσβατον ἔχουσα· ἡ δὲ,
πετρώδης καὶ τραχεῖα, πολὺν ἥλιον καὶ δίφρος καὶ κά-
ματον προφαίνουσα. καὶ ὅμως αὐταὶ πᾶσαι πρὸς τὴν
πόλιν ἄγειν λέγονται, μίαν οὖσαν, ἐς τὰ ἐναντιώματα
τελευτῶσαι. Ἐνθα δὴ μοι καὶ ἡ πᾶσα ἀπορία ἐστίν. ἐφ' 26
ἣν γὰρ ἂν ἔλθω αὐτῶν, ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτρα-
ποῦ ἕκαστος ἐφεστὼς ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα τις ἀξιόπιστος
ὁρέγει τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀπίε-
ναι, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθεΐαν εἰδέναι, τοὺς
δ' ἄλλους πλανᾶσθαι, μῆτε αὐτοὺς ἐληλυθότας, μῆτε
ἄλλοις ἡγήσασθαι δυναμένοις ἀκολουθήσαντας. καὶ
ἐπὶ τοῖς πλησίον ἀφίκωμαι, καὶ κείνους τὰ ὅμοια ὑποσχνεῖ-
ται περὶ τῆς αὐτοῦ ὁδοῦ, καὶ τοὺς ἄλλους κακίζει, καὶ ὁ
παρ' αὐτῷ ὁμοίως, καὶ ἐξῆς ἅπαντες. τό τε τοίνυν τὸ
πλήθος τῶν ὁδῶν, καὶ τὸ ἀνόμοιον αὐτῶν, οὐ μετρίως

triones, & altera recta ad meridiem : & haec quidem per
prata, & plantas, & umbram, irrigua & amoena, nihil du-
rum habens, nihil incedentibus asperum ; altera vero saxo-
sa, & aspera, solem multum ac sitim & laborem denun-
tians. Et tamen omnes hae ad civitatem ferre dicuntur,
quae una est, ipsae in maxime opposita exeuntes. Hic igi-
tur mihi, & quidem omnis dubitatio est. Ad quamcunque
enim illarum veniam, vir ad caput uniuscuiusque tramitis,
in ipso ingressu adstans fide dignissimus, & manum porri-
git, & in suam nos abire hortatur, dicens unusquisque il-
lorum, solum se rectam nosse, ceteros vero errare, qui
nec ipsi inde venerint, neque deducere alios sequentes pos-
sint. Et si ad proximum accessero, ille quoque similia de
sua via promittit, & aliis detrahit ; & ille, qui iuxta hunc
est, similiter, & sic deinceps omnes. Haec ipsa igitur via-

ταράττει με καὶ ἀπορεῖν ποιεῖ καὶ μάλιστα οἱ ἡγεμόνες ὑπερδιατεινόμενοι, καὶ τὰ ἐαυτῶν ἕκαστοι ἐπαινοῦντες. οὐ γὰρ οἶδα ἦν τινα τραπόμενος, ἢ τῷ μᾶλλον ἀκολουθήσας, ἀφικοίμην ἂν πρὸς τὴν πόλιν.

27 EPM. Ἄλλ' ἐγὼ σε ἀπολύσω τῆς ἀπορίας. τοῖς γὰρ προωδοιπορηκόσιν, ὦ Λυκῖνε, πιστεύσας, οὐκ ἂν σφαλείης.

ΛΥΚ. Τίσι λέγεις; τοῖς κατὰ ποίαν ὁδὸν ἐλθούσιν; ἢ τίνι τῶν ἡγεμόνων ἀκολουθήσασιν; αὖθις γὰρ ἡμῖν τὸ αὐτὸ ἄπορον, ἐν ἄλλῃ μορφῇ ἀναφαίνεται, ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἐπὶ τοὺς ἀνδρας μετεληλυθόσι.

EPM. Πῶς τοῦτο φῆς;

ΛΥΚ. Ὅτι ὁ μὲν, τὴν Πλάτωνος τραπόμενος, καὶ συνοδοιπορήσας μετ' αὐτοῦ, ἐκείνῃ ἐπαινέσεται δηλονότι· ὁ δὲ, τὴν Ἐπικούρου ἐκείνῃ, καὶ ἄλλος ἄλλην· σὺ δὲ, τὴν ὑμετέραν· ἢ πῶς γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε, οὐχ οὕτω;

2 Ὑπερδιατεινόμενοι) Φιλονεικῶντες. V.

rum multitudo, earumque ratio dissimilis me perturbat, & in consilii inopiam coniicit: ac duces maxime quantum possunt & ultra contententes, suamque singuli laudantes. Neque enim, in quam conversus, aut quem maxime secutus ad civitatem perveniam, scio.

Herm. At ego ista te consilii inopia liberabo. Si enim his, Lycine, fidem habueris, qui viam illam ante fecerunt, non erraveris.

Lyc. Quibus dicis? & qua via euntibus, aut quem dum secutis? rursus enim nobis eadem consilii inopia alia se forma offert, cum a rebus ad viros transivimus.

Herm. Quid ita ais?

Lyc. Quoniam hic quidem in Platonis viam digressus, eoque viae duce [comite] usus illam nimirum laudabit; ille vero Epicuri viam; atque alius aliam: tu autem, vestram: nam qui non ita fiat, Hermotime?

ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν ἀπέλυσάς με τῆς ἀπορίας, ἀλλ' ἔτι ὁμοίως ἀγνοῶ τῷ μᾶλλον χρῆ πιστεῦσαι τῶν ὁδοιπόρων. ὁρῶ γὰρ ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αὐτὸν, καὶ τὸν ἡγεμόνα, μιᾶς πεπειραμένον, καὶ ἐκείνην ἐπαινοῦντα, καὶ λέγοντα ὡς αὕτη μόνη ἄγει ἐπὶ τὴν πόλιν· οὐ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ Φησιν· ἀλλ' ὅτι μὲν ἀΦίκται πρὸς τι τέλος, καὶ εἶδε τινα πόλιν, δώσω αὐτῷ ἴσως. εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἣν ἐχρῆν, ἐν ἣ ἐπιθυμοῦμεν ἐγὼ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι, ἣ δέον εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν, ὃ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀδικόμενος οἰέται Κόρινθον ἐωρακέναι, ἀδελφὸν ἔμοιγ' οὖν ἔτι. οὐ γὰρ πάντως ὁ τινα πόλιν ἰδὼν, Κόρινθον εἶδεν, εἰ γε οὐ μόνη πόλις ἐστὶν ἡ Κόρινθος. ὃ δὲ δὴ μάλιστα εἰς ἀπορίαν με καθίστησιν, ἐκεῖνός ἐστι, τὸ εἰδέναι ὅτι πᾶσα ἀνάγκη μίαν εἶναι τὴν ἀληθῆ ὁδόν. καὶ γὰρ ἡ Κό-

12 Οὐ γὰρ πάντως ὁ τινα πόλιν εἶδεν· οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον . . .) Τὸ παροιμιώδες μίτιςιν. Σον ἐστ' ὁ πλοῦς. V.

Herm. Et cur non?

Lyc. Non tu liberaſti me dubitatione, fed adhuc aequę ignoro, cui viatorum magis credendum fit. Video enim unumquemque illorum cum ipſum, tum ducem, unius modo viae periculum feciſſe, & illam laudare, ac dicere ſolam ferre in urbem; neque tamen habeo, unde ſciam vera illum dicere. Verum veniſſe illum ad finem quendam, & vidiſſe civitatem aliquam, forte illi dederim. Utrum vero illam viderit, quam oportebat, cuius cives eſſe tu non minus quam ego volumus; an cum Corinthum eundum eſſet, ille Babylonem delatus Corinthum ſe vidiſſe putarit, illud mihi quidem adhuc obſcurum eſt. Neque enim quiſquis urbem vidit, Corinthum vidit, ſiquidem non ſola urbs eſt Corinthus. Quod autem maxime inopem me conſilii reddit, illud eſt, quod novi, unam neceſſario eſſe veram viam, quippe cum

ρινθος μία ἐστίν. αἱ δ' ἄλλαι πανταχόσε μᾶλλον, ἢ εἰς Κόρινθον ἄγουσιν, εἰ μὴ τις οὕτω σφόδρα παραπαίοι, ὡς οἶεσθαι καὶ τὴν εἰς Ὑπερβορέους, καὶ τὴν εἰς Ἰνδοὺς ἄγουσαν, εἰς Κόρινθον στέλλειν.

ERM. Καὶ πῶς οἶόν τε, ὦ Λυκῖνε; ἄλλη γὰρ ἀλαχόσε ἄγει.

- 28 ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ καλὲ Ἑρμότιμε, οὐ μικρὰς δεῖ βουλῆς ἐπὶ τὴν αἵρεσιν τῶν ὁδῶν τε, καὶ ἡγεμόνων. οὐδὲ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου ποιήσομεν, ἔνθα ἂν ἡμᾶς οἱ πόδες φέρωσιν, ἐκεῖσε ἄπιμην. ἐπεὶ λήσομεν οὕτως, ἀντὶ τῆς εἰς Κόρινθον ἀγωγῆς, τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος, ἢ Βάκτρων ἀπιόντες. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνο καλῶς ἔχει, τῇ τύχῃ ἐπιτρέπειν, ὡς τάχα ἂν τὴν ἀρίστην ἐλομένους, εἰ καὶ ἄνευ ἐξετάσεως ὀρμήσαιμεν ἐπὶ μίαν τῶν ὁδῶν ἡτινα εἴη. δυνατόν μὲν γὰρ καὶ τοῦτο γενέσθαι· καὶ ἴσως ποτὲ ἐγένετο ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ. ἡμᾶς δὲ γε περὶ τῶν οὕτω

& Corinthus una fit, reliquas autem quovis potius quam Corinthum ducere; nisi in tantum quis desipiat, etiam eam, quae ad Hyperboreos fert, & quae ad Indos, Corinthum ducere.

Herm. Et quomodo hoc fieri possit, Lycine, alia cum aliorum ducat?

Lyc. Ergo, pulcher Hermotime, non parva deliberatione opus est ad electionem viarum pariter ac ductorum: neque id, quod est in proverbio, hic agemus, *Quocumque nos pedes tulerint, eo imus*: alioquin imprudentes pro ea, quae Corinthum fert, alteram, quae Babylonem aut Bactra ducit, ingrediamur. Neque vero consultum est fortunae permittere, ut qui forte optimam capeffituri simus, licet sine examine in unam quamcunque viarum ingrediamur. Etenim potest quidem id quoque fieri, & forte aliquando in longo tempore factum est. At nos de tantis rebus non pu-

μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, οὐδ' ἐς στενὸν κομιδῇ κατακλείειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥίπος, ὡς ἡ παροιμία Φησὶ, τὸν Αἰγαῖον, ἢ τὸν Ἰόνιον διαπλευσαι θέλοντας. ὅτε οὐδ' αἰτιασαίμεθ' ἂν εὐλόγως τὴν τύχην, εἰ τοξεύουσα, καὶ ἀκοντίζουσα, μὴ πάντως ἔτυχε τοῦ ἀληθοῦς, ἐνὸς ὄντος ἐν μυρίοις τοῖς ψεύδεσιν, ὅπερ οὐδὲ τῷ Ὀμηρικῷ τοξότη ὑπῆρξεν. ὃς δέον τὴν πελειάδα κατατοξεύσαι, ὁ δὲ, τὴν μήρινθον ἔτεμεν ὁ Τεῦκρος, οἶμαι. ἀλλὰ παραπολὺ ἐκείνο εὐλογώτερον τῶν πολλῶν τρωθήσεσθαι καὶ περιπεσεῖσθαι τῷ τοξεύματι ἐλπίζειν, ἢ πάντως ἐκείνο τὸ ἐν ἐξ ἀπάντων. ὁ δὲ κίνδυνος ὅτι οὐ μικρὸς, εἰ ἀντὶ τῆς ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἐς τῶν πεπληνημένων μίαν ἀγνοοῦντες ἐμπέσοιμεν, ἐλπίζοντες ἄμεινον αἰρήσεσθαι τὴν τύχην ὑπὲρ ἡμῶν, εἰκάζειν οἶμαι. οὐδὲ γὰρ ἀναστρέφαι ἔτι, καὶ ἀνασωθῆναι ὀπίσω ῥαδίον, ἢν ἅπαξ ἐπιδῶ τῇ πλεούσῃ τις αὐτὸν, τὰ ἀπόγεια

2 Ὅτι ἡ παροιμία Φησὶ) Παροιμία, Θεοῦ θέλοντος καὶ ἐπὶ ῥίπος πλίοι. V.

to oportere periculofam temere aleam iacere, neque in angusto adeo concludere spes nostras, *viminea*, quod est in proverbio, *scapha Aegaeum Ioniumve mare aufos traicere*: ubi nec fortunam cum ratione accusaremus, si ea sagittando vel iaculando non omnino feriat verum, quippe quod unum sit inter mille mendacia: quale quid nec Homericō illi sagittario contigit, qui, cum columba deiicienda esset, lineam telo rupit; Teucrum fuisse arbitror. Sed multo rationabilius est sperare futurum, ut de multis *quiddam* [*quodcunque sit*] feriat, & in telum quasi incidat, quam unum illud omnino ex omnibus. Non parvum autem esse periculum, si spe illa inducī, futurum ut melius fortuna pro nobis eligat, pro recta via in erronearum aliquam ignorantia incidamus, ita me puto colligere: neque enim redire iam & retro navigare ad salutem facile est, si quis semel spiranti se *aurae*,

λυσάμενος· ἀλλ' ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει διαφέρεισθαι, ναυτιῶντα ὥς τὸ πολὺ, καὶ δεδιότα, καὶ καρηβαροῦντα ὑπὸ τοῦ σάλου, δέον ἐξ ἀρχῆς πρὶν ἐκπλεῦσαι, ἀναβάντα ἐπὶ σκοπὴν τινα, σκέψασθαι εἰ ἐπίφορόν ἐστι καὶ οὐριον τὸ πνεῦμα τοῖς εἰς Κόρινθον διαπλεῦσαι ἐθέλουσι· καὶ, νῆ Δία, κυβερνήτην ἕνα τὸν ἄριστον ἐκλέξασθαι, καὶ νῦν εὐπαγῇ, οἷαν διαρκέσαι πρὸς τηλικούτον κλύδωνα.

- 29 EPM. Οὕτω γε ἄμεινον, ὦ Λυκίνε, παραπολύ. πλὴν οἶδά γε ὅτι ἅπαντας ἐν κύκλῳ περιελθὼν, οὐκ ἄλλους ἂν εὔροις, οὔτε ἡγεμόνας ἀμείνους, οὔτε κυβερνήτας ἐμπειροτέρους τῶν Στωϊκῶν. καὶ ἦν ἐθελήσης γε ἀδικέσθαι ποτὲ πρὸς Κόρινθον, ἐκείνοις εἴπη, κατὰ τὰ Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος ἔχον προίαν· ἄλλως δέ, ἀδύνατον.

ΛΥΚ. Ὅρας τοῦτο ὥς κοινόν, ὦ Ἑρμότιμε, εἰρήκας; εἴποι γὰρ ἂν αὐτὸ καὶ ὁ τῷ Πλάτῳι ξυνοδοιπορῶν, καὶ ὁ Ἐπικούρῳ ἐπόμενος, καὶ οἱ ἄλλοι, μὴ ἀνελθεῖν με εἰς

solutis retinaculis, permiserit; sed necesse est in pelago iactari nauseantem plerumque, metuentem, & gravato ob agitationem capite: cum oportuisset ab initio, ante aliquando, quam portu exires, consensu specula videre, ferensne sit & secundus ventus Corinthum navigare volentibus; & per Iovem, gubernatorem unum optimum deligere, & navim bene compactam, quae durare ad tantum fluctum possit.

Herm. Ita quidem, Lycine, multo melius. Verum novi equidem, te, si circulo omnes obeas, nec duces meliores inventurum, neque peritiores gubernatores Stoicis: & si quidem pervenire aliquando Corinthum volueris, illos sequere, per Chrysippi Zenonisque vestigia progressus: aliter vero fieri non potest.

Lyc. Vides, quam commune illud, Hermotime, dixeris. Eodem enim modo & qui cum Platone viam faciat, & qui Epicurum sequatur, & reliqui, non perventurum me Co-

τὴν Κόρινθον, εἰ μὴ μεθ' ἑαυτοῦ ἕκαστος. ὥστε, ἢ πᾶσι πιστεύειν χρὴ, ὅπερ γελοϊότατον, ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ γὰρ ἀσφαλέστατον τὸ τοιοῦτον, ἄχρῃς ἂν εὐρω-
 μεν τὰ λήθη ὑπισχνούμενον. Ἐπεὶ Φέρε, εἰ κατὰπερ νῦν 30
 ἔχω ἀγνοῶν ἔτι ὅστις ἐξ ἀπάντων ἐστὶν ὁ ἀληθεύων, εἰλοίμην τὰ ὑμέτερα, σοὶ πιστεύσας; ἀνδρὶ Φίλω, ἀτὰρ μόνα γε εἰδοτὶ τὰ τῶν Στωϊκῶν, καὶ μίαν ὁδὸν ὁδοιπο-
 ρήσαντι ταύτην, ἔπειτα Θεῶν τις ἀναβιῶναι ποιήσῃε Πλάτωνα, καὶ Πυθαγόραν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ τοὺς ἄλλους· οἱ δὲ περιστάντες ἐρωτῶέν με, καὶ, νῆ Δί', εἰς δικαστήριον ἀγαγόντες. ὕβρεως ἕκαστος δικάζοιτο, λέ-
 γοντες, ὦ βέλτιστε Λυκῖνε, τί παθὼν, ἢ τίνι ποτὲ πι-
 στεύσας, Χρύσιππον καὶ Ζήνωνα προετίμησας ἡμῶν, πρεσβυτέρων ὄντων παραπολὺ, χθές καὶ πρῶην γενο-
 μένους, μήτε λόγου μεταδοὺς ἡμῖν, μήτε πειραθεὶς ὅλως ὦν Φαμέν; εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκριναίμην αὐ-

rinthum, nisi secum, quisque dixerit. Itaque aut credere omnibus oportet, quod maxime ridiculum, aut fidem de-
 negare similiter. Longe enim tutissimum tale quid fuerit,
 dum, qui vera promittat, inveniamus. Nam, age, si ita, uti
 nunc habeo, ignarus adhuc quis ex omnibus verum dicat,
 vestra eligam, fide tibi habita, viro amico, sed qui sola ta-
 men Stoicorum *dogmata* didiceris, & unam hanc viam ive-
 ris; ac deinde Deus aliquis in lucem revocet Platonem, &
 Pythagoram, & Aristotelem, & reliquos: iique circum-
 stantes me interrogent, quin, Hercle, ad tribunal tractum
 iniuriarum unusquisque postulent, dicentes, Quo animi
 impetu, bone Lycine, aut cuius auctoritate, Chrysippum
 & Zenonem nobis praetulisti, homines heri & nudius ter-
 tius natos, nobis multum natu maioribus, qui neque ser-
 monem communicaveris nobiscum, nec omnino, quae dici-
 mus, exploraveris? Haec, *inquam*, si dicant, quid illis re-

τοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπέισθην
 φίλῳ ἀνδρί; ἀλλὰ Φαῖεν ἂν, οἶδ' ὅτι, ἡμεῖς, ὦ Λυκί-
 νε, οὐκ ἴσμεν τὸν Ἑρμοτίμον τοῦτον, ὅστις ποτέ ἐστιν,
 οὐδὲ ἐκεῖνος ἡμᾶς· ὥστε οὐκ ἔχρην ἀπάντων καταγιγνώ-
 σκειν, οὐδὲ ἐρήμην ἡμῶν καταδιαίτῃν, ἀνδρὶ πιστεύσαν-
 τα μίαν ὁδὸν ἐν Φιλοσοφία, καὶ οὐδὲ ταύτην ἴσως ἀκρι-
 βῶς κατακρήσαντι. οἱ δέ γε νομοθέται, ὦ Λυκῖνε, οὐχ
 οὕτω προστάττουσι τοῖς δικασταῖς ποιεῖν, οὐδὲ τοῦ ἑτέ-
 ρου μὲν ἀκούειν, τὸν δὲ ἕτερον, οὐκ ἔαν λέγειν ὑπὲρ ἑαυ-
 τοῦ, ἀ οἶεται ξυμφέρειν, ἀλλ' ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶ-
 σθαι, ὡς ῥᾶον ἀντεξετάζοντες τοὺς λόγους, εὐρίσκειεν
 τὰ ληθῆ τε καὶ ψευδῆ. καὶ ἦν γε μὴ οὕτω ποιῶσιν, ἐφίε-
 ναι δίδωσιν ὁ νόμος εἰς ἕτερον δικαστήριον τοιαῦτα, ἅττα
 31 εἰκὸς ἐρεῖν αὐτούς. Ἡ τὰχ' ἂν τις αὐτῶν καὶ προσέροιστό
 με, εἰπέ μοι, λέγων, ὦ Λυκῖνε, εἴ τις Αἰθίοψ μὴ δὲ
 πώποτε ἄλλους ἀνθρώπους ἰδὼν, οἷοι ἡμεῖς ἐσμέν, διὰ

spondeam? Satisne mihi erit dixisse, Hermotimo, amico ho-
 mini, fidem habui? At ego novi illos dicturos, Nos, Ly-
 cine, Hermotimum illum tuum, quis homo fit, nescimus;
 neque ille nos. Itaque non decebat damnare universos, ne-
 que contra absentes & inauditos nos ferre arbitrium, ac
 fidem habere homini, qui unam modo philosophiae viam,
 & forte ne hanc quidem accurate satis peripexerit. Legum
 latores autem, Lycine, non ita facere iudices iubent, nec
 alteram quidem partem audire, alteram dicere pro se non
 pati, sed similiter audire utramque, quo facilius, compa-
 ratis invicem orationibus, quid verum falsumve sit inve-
 niant: & si tamen ita non fecerint iudices, provocandi ad
 aliud tribunal potestatem lex tribuit. Talia fere dicturos il-
 los veri simile est. Aut forte illorum aliquis praeterea me
 interroget, Dic mihi, Lycine, si quis Aethiops, qui alios
 nunquam homines, quales nos sumus, usurpasset oculis, eo

τὸ μὴ ἀποδεδημηκέναι τοπαράπαν, ἐν τινὶ συλλόγῳ τῶν Αἰθιοπῶν δισχυρίζετο, καὶ λέγοι μηδαμότι τῆς γῆς ἀνθρώπους εἶναι λευκοὺς, ἢ ξανθοὺς, μηδὲ ἄλλο τι ἢ μέλανας, ἄρα πιστεύοιτ' ἂν ὑπ' αὐτῶν; ἢ εἴποι τις ἂν πρὸς αὐτὸν τῶν πρεσβυτέρων Αἰθιοπῶν, σὺ δὲ δὴ, πόθεν ταῦτα, ὦ θρασύτατε, οἶσθα, οὐ γὰρ ἀπεδήμησας παρ' ἡμῶν σὺδαμόσε, οὐδὲ, ἢ Δία, τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις οἶδας ὁποῖα ἐστὶ, Φαίην ἂν ἔγωγε δίκαια ἐρωτῆσαι τὸν πρεσβύτην; ἢ πῶς, ὦ Ἑρμότιμε, συμβουλευεῖς;

ERM. Οὕτω δικαιότατα γὰρ ἐπιπλῆξαι δοκεῖ μοι.

ΛΥΚ. Καὶ γὰρ ἔμοιγε, ὦ Ἑρμότιμε. ἀλλὰ τὸ μετὰ ταῦτο οὐκ ἔτ' οἶδα, εἰ ὁμοίως καὶ σοὶ δοῖται· ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ ταῦτο πάνυ δοκεῖ.

ERM. Τὸ ποῖον;

ΛΥΚ. Ἐπάξει δηλαδὴ ὁ ἀνὴρ, καὶ Φήσεται πρὸς μὲ ὥδέ πως. ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν, ὦ Λυκίνε,

32

quod patria pedem non extulisset, hic igitur in concione Aethiopum asseveraret atque diceret, nusquam terrarum homines esse albos, vel flavos, neque aliud usquam nisi nigros, numquid fidem apud illos inveniat? Aut si quis ei de maioribus natu Aethiopibus dicat, Tu vero unde haec, audacissime, nosti, qui neque usquam a nobis peregre abfueris, neque Hercle res aliorum, quales sunt, noveris? dicamne ego merito sic interrogasse seniore? aut quid consulis, Hermotime?

Herm. Sic est: iustissime enim illum mihi videtur increpuisse.

Lyc. Nimirum mihi quoque, Hermotime. Sed quod sequitur, non iam novi, an aequè tibi placeat: mihi certe hoc etiam magno videtur opere.

Herm. Quale id est?

Lyc. Subiiciet nempe vir ille, & ita fere mecum aget: Hac igitur ratione ac proportionè servata ponatur nobis

τὰ Στωϊκῶν μόνα εἰδώς, καθάπερ ὁ σὸς Φίλος οὗτος ὁ Ἑρμότιμος, ἀποδημήσας δὲ μὴ δὲ πώποτε, μήτε ἐς Πλάτωνος, μήτε παρὰ τὸν Ἐπίκουρον, μηδὲ ὅλως πρὸς ἄλλον τινά. εἰ τοίνυν λέγοι, μηδὲν οὕτω καλὸν εἶναι, μηδ' ἀληθὲς παρὰ τοῖς πολλοῖς, οἷα τὰ τῆς στοᾶς ἐστὶ, καὶ ἂ ἐκείνη φησὶν, οὐκ ἂν εὐλόγως θρασὺς εἶναι δοξείῃ σοι, περὶ πάντων ἀποφαινόμενος, καὶ ταῦτα, ἐν εἰδώς, οὐδὲ πώποτε ἐξ Αἰθιοπίας τὸν ἕτερον πόδα προελθών; τί βούλει ἀποκρίνωμαι αὐτῷ;

ΕΡΜ. Τὸ ἀληθέστατον ἐκείνο δηλαδὴ, ὅτι ἡμεῖς τὰ μὲν Στωϊκῶν, καὶ πάνυ ἐκμανθάνομεν, ὥς ἂν κατὰ ταῦτα φιλοσοφεῖν ἀξιούντες· οὐκ ἀγνοοῦμεν δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων λεγόμενα. ὁ γὰρ διδάσκαλος καί κειναι μεταξὺ καὶ διέξεισι πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἀνατρέπει γε αὐτὰ, προσθεὶς αὐτός.

33 ΛΥΚ. Ἡ νομίζεις ἐνταῦθα σιωπήσεσθαι ἡμῶν τοὺς ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα καὶ Πυθαγόραν καὶ Ἐπίκουρον,

aliquis, Lycine, qui Stoicorum placita sola norit, ut amicus hic tuus Hermotimus, nunquam autem neque in Platonis regnum, neque ad Epicurum, neque ad alium quemquam peregrinatus fuerit. Is ergo si dicat, nihil ita pulchrum esse neque verum apud alios, quam sint ea, quae sunt in Porticu, & quae illa dicit; nonne merito videatur tibi temerarius esse, qui de omnibus pronuntiet, cum unum modo sciat, & nunquam alterum ex Aethiopia illa sua pedem protulerit? Quid vis illi respondeam?

Herm. Verissimum illud nempe, Nos quidem Stoicorum dogmata, & praecipue quidem illa, ediscere, ut qui secundum illa philosophari postulemus: neque tamen ignorare, quae dicantur ab aliis. Magistrum enim & illa inter docendum enarrare, atque eadem deinde evertere.

Lyc. An putas hic tacituros Platonem, & Pythagoram;

καὶ τοὺς ἄλλους; οὐχὶ δὲ ἀναγελάσαντας ἂν εἰπεῖν πρὸς ἐμέ, οἷα ποιεῖ, ὦ Λυκίνε, ὁ ἐταῖρός σου ὁ Ἑρμότιμος; ἀξιοὶ τοῖς ἀντιδίοις περὶ ἡμῶν πιστεύειν, καὶ οἶεται τοιαῦτα εἶναι τὰ ἡμέτερα, ὅποια ἂν ἐκεῖνοι ᾧωσιν, ἢ οὐκ εἰδότες, ἢ κρυπτόμενοι τὸ ἀληθές; οὐκοῦν ἦν τινα καὶ τῶν ἀθλητῶν ἰδὴ ἀσκούμενον πρὸ τοῦ ἀγῶνος, λακτίζοντα εἰς τὸν αἶρα, ἢ πύξ κεινὴν πληγὴν τινα καταφέροντα, ὡς τὸν ἀνταγωνιστὴν δῆθεν παίοντα, εὐθὺς ἀνακηρύξει αὐτὸν ἀγωνοβέτης ὢν, ὡς ἄμαχόν τινα ἢ ἐκεῖνα μὲν οἰήσεται ράδια εἶναι, καὶ ἀσφαλῆ τὰ νεανειύματα, οὐδενὸς ἀνταιρομένου αὐτῷ, τὴν δὲ νίκην τηνικαῦτα κρίνεσθαι, ὅπταν καταγωνίσῃται τὸν ἀντίπαλον αὐτὸν, καὶ κρατήσῃ, ὃ δ' ἀπαγορεύσῃ, ἄλλως δὲ οὐ; μὴ τοίνυν μὴ δὲ Ἑρμότιμος, ἀλλ' ὧν ἂν οἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ σκιαμαχῶσι πρὸς ἡμᾶς ἀπόντας, οἶέσθω κρατεῖν αὐτοὺς, ἢ τὰ ἡμέτερα τοιαῦτα εἶναι, ὡς ἀνατρέπεσθαι ραδίως. ἐπεὶ τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἶναι τοῖς τῶν παιδιῶν οἰκοδομήμα-

& Epicurum, & reliquos, ac non potius cum risu ad me dicturos, Quid agit tuus, Lycine, sodalis Hermotimus? Aequum censet adversariis de nobis nostris credere, ac talia esse putat nostra, qualia illi dixerint, vel ignorantia, vel quod verum studio occultant. Utrum igitur si quem Athletarum videat meditantem ante certamen, calcibus petentem aëra, aut vanam pugno plagam inferentem, quasi adversarium feriat: continuone, si praeses sit certaminis, illum praeconio ornabit pro victo? an potius facilia illa putabit, & periculi expertes iuvenis lusus, victoriam verotum decerni, cum ipsum adversarium certamine vicerit,isque victum se fassus fuerit; alias vero non? Ne igitur Hermotimus ex eo, quod magistri ipsius umbratiles forte velitationes adversus absentes nos instituunt, vincere illos arbitretur, aut talia esse nostra, quae facile adeo evertantur:

σιν, ἃ κατασκευάσαντες ἐκεῖνοι ἀσθενῇ, εὐθύς ἀνατρέ-
 πουσιν, ἢ καὶ, νῆ Δία, τοῖς τοξεύειν μελετῶσιν, οἱ κάρ-
 Φη τινὰ συνδήσαντες, ἔπειτα ἐπὶ κόντου πῆξαντες, οὐ
 πόρρω προθέμενοι, στοχάζονται ἀφιέντες· καὶ ἦν τύχω-
 σί ποτε, καὶ διαπεύρωσι τὰ κάρφη, ἀνέκραγον εὐθύς,
 ὥς τι μέγα ποιήσαντες, εἰ διεξηλύθειν αὐτοῖς τὸ βέλος
 διὰ τῶν Φρυγάνων. ἀλλ' οὐ Πέρσαι γε οὕτω ποιοῦσιν,
 οὐδὲ Σκυθῶν, ὅσοι τοξόται. ἀλλὰ πρῶτον μὲν αὐτοὶ κι-
 νούμενοι ἀφ' ἵππων, ὥς τὸ πολὺ τοξεύουσιν, ἔπειτα δέ,
 καὶ τὰ τοξεύόμενα κινεῖσθαι ἀξιοῦσιν, οὐχ ἑστῶτα, οὐ-
 δὲ περιμένοντα τὸ βέλος, ἐστ' ἂν ἐμπέσῃ, ἀλλὰ διαδι-
 δράσκοντα ὥς ἐνὶ μάλιστα, θηρία γέ τοι ὥς τὸ πολὺ
 κατατοξεύουσι, καὶ ὀρνίθων ἔνιοι τυγχάνουσιν. ἦν δέ ποτε
 καὶ ἐπὶ σκοποῦ δέη πειραθῆναι τοῦ τόνου τῆς πληγῆς,
 ξύλον ἀντίτυπον, ἢ ἀσπίδα ὠμοβοΐνην προθέμενοι, διε-
 λαύνουσι, καὶ οὕτω πιστεύουσι, καὶν δὲ ὅπλων σφίσι

cum ea ratio similis sit puerorum aedificationibus, quas cum
 infirmas admodum struant, celeriter evertunt; aut his, qui
 sagittandi artem meditantur, qui stipulas quasdam colliga-
 tas & in conto defixas proponunt intervallo non longo, at-
 que ad eas deinde collineant: & si quando feriant, trali-
 ciantque stipulas, exclamant continuo, ut in magno faci-
 nore, si sarmenta telum transierit. Verum ita Persae certe
 non faciunt, neque Scytharum qui sunt sagittarii. Sed pri-
 mo ipsi dum moventur in equis, ut plurimum sagittant:
 deinde vero ea etiam, quae petuntur, volunt moveri, non
 stare & exspectare sagittam, dum incidat; sed fugere quan-
 tum licet maxime. Bestias enim ut plurimum deiciunt sa-
 gittis, & aves quidam eorum feriunt. Si vero etiam ad sco-
 pum tentanda sit vis & contentio plagae, lignum, quod
 ictum repellat, aut scutum e crudo boum tergo propofi-
 tum traiciunt, & ita sperant per arma quoque sagittas suas

χωρήσας τοὺς οἷστούς. εἶπε τοίνυν, ὦ Λυκῖνε, παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ, ὅτι οἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ Φρύγανα προβέμενοι, κατατοξεύουσιν, εἴτα Φασὶν ἀνδρῶν ὠπλισμένων κεκρατηκῆναι, καὶ εἰκόνας ἡμῶν γραψάμενοι, πυκτεύουσι πρὸς ἐκείνας καὶ κρατήσαντες, ὡς τὸ εἶκος, κρατεῖν ἡμῶν οἴονται. ἀλλὰ Φαίημεν ἂν ἕκαστος πρὸς αὐτοὺς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἐκείνα, ἃ Φησι περὶ τοῦ Ἑκτορος,

Οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσουςι μέτωπον.

ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος. Ὁ Πλά- 34
των δ' ἂν μοι δοκεῖ καὶ διηγήσασθαι τι τῶν ἐκ Σικελίας, ὡς ἂν εἰδῶς τὰ πλεῖστα. τῷ γὰρ Συρακουσίῳ Γέλωνι, Φασὶ δυσῶδες εἶναι τὸ στόμα, καὶ τοῦτο ἐπιπολὺ διαλαβεῖν αὐτὸν, οὐδενὸς τολμῶντος ἐλέγχειν τύραννον ἄνδρα, μέχρι δὴ τινα γυναῖκα ξένην συνενεχθεῖσαν αὐτῷ, τολμῆσαι καὶ εἰπεῖν ὅπως ἔχοι τὸν δέ, παρὰ τὴν γυναῖκα ἐλθόντα τὴν ἑαυτοῦ, ὀργίζεσθαι, ὅτι οὐκ ἐμήνυσε πρὸς αὐτὸν, εἰδυῖα μάλιστα τὴν δυσωδίαν. τὴν δέ,

transituras. Dic igitur, Lycine, a nobis Hermotimo, magistris ipsius proposita farmenta sagittis transiicere, deinde viros armatos a se devictos, gloriari: & pictas imagines nostras pugnis invadere, iisque, ut facile est ad existimandum, victis, nos a se putare superatos. Nostrum vero quicque dixerimus ad eos, Achillis ista, quae ille de Hectore,

Nec galeae poterunt vultumque minasque tueri Nostrae.

Haec, inquam, universi, & pro se unusquisque. Plato vero videtur mihi enarraturus aliquid de Sicilia, qui pleraque eius novit. Nempe Syracusio Geloni graveolens fuisse os aiunt, idque diu ipsum ignorasse, cum nemo auderet indicare tyranno, donec peregrina mulier congressa illi auderet etiam dicere, uti se res haberet: illum vero, ad coniugem cum veniret suam, iratum fuisse ipsi, quod sibi non indicasset, cum maxime graveolentiam illam sciret: illam

παραιτεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν αὐτῇ. ὑπὲρ γὰρ τοῦ μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρὸς, μὴ δὲ ὁμιλῆσαι πλησίον, οἰσθῆναι ἅπασιν τοῖς ἀνδράσι τοιοῦτό τι ἀποπνεῖν τοῦ στόματος. καὶ Ἑρμότιμος τοιγαροῦν ἄτε μόνοις τοῖς Στωϊκοῖς ξυνῶν, Φαίη ἂν ὁ Πλάτων, εἰκότως ἀγνοεῖ ὅποια τῶν ἄλλων τὰ στόματά ἐστιν. ὅμοια δ' ἂν καὶ Χρυσίππος εἴποι, ἢ ἔτι πλείω τούτων, εἴπερ λιπῶν αὐτὸν ἄκριτον, ἐπὶ τὰ Πλάτωνος ὀρμήσαιμι, πιστεύσας τινὲ τῶν μόνῳ Πλάτῳ ὠμιληκότων. ἐνὶ τε λόγῳ ξυνελών φημι, ἄχρῃς ἂν αὐθλον ἢ τίς ἀληθὴς ἐστὶ προαίρεσις ἐν φιλοσοφίᾳ, μὴδὲ μίαν αἰρεῖσθαι· ὕβρις γὰρ ἐς τὰς ἄλλας τὸ τοιοῦτον.

35 ΕΡΜ. ὦ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας, Πλάτωνα μὲν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Ἐπίκουρον, καὶ τοὺς ἄλλους ἀ-

1 Μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρὸς) Τεῦτο καὶ περὶ Διᾶιος ἱστοροῦσιν τοῦ Ποσειδάειος· ὃν καὶ οἱα τοῦτο κατ' ἐμφησίμον χρυσόστιμον ἐπα- νέρμασι. V.

13 ὦ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας) Φίλον ὄντα κατὰ τῆς Ἑστίας ἐξορ-

κοῦ· αὐτὴ γὰρ καὶ πρὸς τὸ εἶναι ἡ- μάς, αἰτιάται, καθ' ἃ καὶ Πλάτων ἐν Κρατύλῳ ἐτυμολογᾷ αὐτὴν ἀπο- φαίνεται καὶ πρὸς Φιλίαν αὐτὴ συ- αγει διὰ τὰς κατ' οἶκον ἐσχάρας τούτο προμνησμένην. V.

vero ignosci sibi petiisse, se enim, quod virum alium ex-
perta non esset, neque ex proximo sermones cum quo-
quam miscuisset, putasse, viris omnibus tale quiddam os
olere. Etiam Hermotimus igitur, qui solis cum Stoicis fue-
rit, dicat Plato, ignorat, nec id mirum, qualia aliorum sint
ora. Similia vero etiam Chrysippus dicat, aut plura hisce,
si quidem relinquens ipsum inauditum ad Platonica me con-
feram, fidemque habeam eorum alicui, qui solo cum Pla-
tone versati fuerint. Uno denique verbo comprehendens
omnia aio, donec obscurum sit, quae vera sit in philoso-
phia secta, nullam earum esse sectandam. Ista enim con-
tumelia fuerit in reliquas.

Herm. Per Vestam, Lycine, Platonem, & Aristotelem,
& Epicurum, & reliquos patiamur quiescere: neque enim

τρεμεῖν εἰσώμεν· οὐ γὰρ κατ' ἐμὲ ἀνταγωνίζεσθαι αὐτοῖς· νῦν δὲ, ἐγὼ τε, καὶ σὺ, ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐξετάσωμεν εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ φιλοσοφίας πρᾶγμα, οἷον ἐγὼ σῆμι αὐτὸ εἶναι· Αἰθίοπας δὲ, ἢ τὴν Γέλωνος γυναῖκα, τί ἔδει καλεῖν ἐκ Συρακουσῶν ἐπὶ τὸν λόγον;

ΛΤΚ. Ἄλλ' ἐκεῖνοι μὲν ἀπίτωσαν ἐκποδῶν, εἴ σοι δοκῶσι περιττοὶ εἶναι πρὸς τὸν λόγον· σὺ δὲ λέγε ἤδη· θαυμαστὸν γὰρ τι ἐρεῖν ἔοικας.

ΕΡΜ. Δοκεῖ μοι, ὦ Λυκίνε, καὶ πάνυ δυνατόν εἶναι μόνον τὰ τῶν Στωϊκῶν ἐκμανθόντα, εἰδέναι τὰληβές ἀπὸ τούτων, καὶ μὴ τὰ τῶν ἄλλων ἐπεξέλθῃ τις ἐκμανθάνων ἕκαστα· οὕτως δὲ σκόπει, ἣν τις λέγῃ πρὸς σὲ μόνον τούτο, ὡς αἱ δύο δυάδες, τὸν τέτταρα ἀριθμὸν αποτελοῦσιν, ἄρα δέησει περιῶντα σε πυνθάνεσθαι τῶν ἄλλων, ὅσοι ἀριθμητικοὶ, μή τις ἄρα εἴη πέντε, ἢ ἐπτὰ λέγων αὐτὰς εἶναι, ἢ αὐτίκα εἰδείης ἂν ὅτι ἀνὴρ ἀληθῆ λέγει;

6 Ἀπίτωσι ἐκποδῶν) Procul facessant. G.

cum illis contendere meum est. Nos vero, ego, inquam, & tu per nos ipso quaeramus, sitne tale quid philosophia, quale ego aio esse. Aethiopas autem, & Gelonis uxorem Syracusis evocare ad hunc sermonem quid attinebat?

Lyc. At illi quidem e vestigio abeant, si superflui tibi videntur ad nostram disputationem: tu vero iam dicito, mirabile enim quiddam videris dicturus.

Herm. Videtur mihi, Lycine, & facile quidem fieri posse, ut aliquis, qui sola Stoicorum *placita* didicerit, sciat ex his verum, etiamsi aliorum *sententias* non persequatur, atque ediscat singulas. Ita vero considera. Si quis hoc tibi solum dicat, dyadas duas quaternarium numerum efficere, numquid opus est, te in circuitu interrogare reliquos, quotquot sunt numerorum periti, num quis forte sit, qui quinque aut septem dicat eas esse; an vero statim noris verum illum dicere?

ΛΥΚ. Αὐτίκα, ὦ Ἑρμότιμε.

ΕΡΜ. Τί ποτ' οὖν ἀδύνατον εἶναι σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τὰληθῆ, πείβεσθαι τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδότες ὡς οὐκ ἂν ποτε τὰ τέτταρα πέντε γένοιτο, οὐδ' ἂν μυρίοι Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόραι λέγωσιν.

36 ΛΥΚ. Οὐδέν πρὸς ἔπος, ὦ Ἑρμότιμε· τὰ γὰρ ὁμολογούμενα τοῖς ἀμφισβητούμενοις εἰκάξεις, πάμπλου αὐτῶν διαφέροντα. ἢ τί ἂν Φαίης; ἔστιν ὧ τινι ἐντετύχηκας, λέγοντι τὰς δύο δυάδας συντεθείσας, τὸν ἑπτὰ ἢ ἑνδεκα ἀριθμὸν ἀποτελεῖν;

ΕΡΜ. Οὐκ ἔγωγε. ἢ μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα συμβαίνειν λέγων.

ΛΥΚ. Τί δαί, ἐντετύχηκας πρόποτε, καὶ πρὸς Χαρῖτων πειρῶ ἀληθεύειν, Στωϊκῶ τινι, καὶ Ἐπικουρείῳ, μὴ διαφερομένοις περὶ ἀρχῆς, ἢ τέλους;

Lyc. Statim, Hermotime.

Herm. Quid tandem igitur fieri tibi non posse videtur, ut aliquis in Stoicos incidat vera dicentes, & persuaderi sibi ab iis patiatur, nec amplius opus reliquis habeat, cum sciat, nunquam, quae quatuor sint, quinque posse fieri, neque si sexcenti Platonēs aut Pythagorae dicant.

Lyc. Nihil hoc ad disputationem nostram, Hermotime: ea enim, de quibus inter omnes convenit, cum his, de quibus disceptatur, confers, quae tamen longe inter se distant: aut quid dixeris? Estne, quem videris, qui dicat, binarios duos compositos septem aut undecim numerum efficere?

Herm. Non equidem. alioqui furat, qui non confieri quatuor dicat.

Lyc. Quid vero? incidistine unquam (&, per ego te Gratiarum numen obtestor, tenta verum amare) in Stoicum aliquem aut Epicureum, qui non diffiderent de initiis rerum aut de finibus?

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς.

ΛΥΚ. Ὅρα τοίνυν μήπως με παραλογίζῃ, ὡ γεν-
ναῖε, καὶ ταῦτα, Οἶλον ὄντα· ζητούντων γὰρ ἡμῶν οἱ
τινες ἀληθεύουσιν ἐν Φιλοσοφίᾳ, σὺ τοῦτο προαρπάσας,
ἐδῶκας Σέρων τοῖς Στωϊκοῖς, λέγων ὡς οὗτοί εἰσιν, οἱ
τὰ δις δύο, τέσσαρα τίθεντες, ὅπερ ἄδηλον εἰ οὕτως ἔχει.
Σαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατωνικοὶ, σφᾶς μὲν
οὕτω ξυγινέσθαι, ὑμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά· ἢ
οὐ δοκοῦσί σοι τοῦτο ποιεῖν, ὅποταν ὑμεῖς μὲν μόνον τὸ
καλὸν, ἀγαθὸν ἡγεῖσθε εἶναι· οἱ Ἐπικούρειοι δὲ, τὸ ἡδύ;
καὶ ὅταν ὑμεῖς λέγητε σώματα εἶναι ἅπαντα, ὁ Πλά-
των δὲ νομίζει καὶ ἀσώματόν τι ἐν τοῖς οὖσιν εἶναι; ἀλλ'
ὅπερ ἔφη, πλεονεκτικῶς πάντῃ τὸ ἀμφισβητούμενον
συλλαβὼν, ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δι-
δως αὐτὸ ἔχειν, καίτοι ἀντιλαμβανομένων τῶν ἄλλων,
καὶ λεγόντων αὐτῶν τοῦτο εἶναι, ἐνθα δὴ κρίσεως μάλι-

Herm. Nequaquam.

LYC. Vide igitur, ne me rationibus colligendis fallas, eum-
que amicum. Quaerentibus enim nobis, qui veram ratio-
nem in philosophia sequantur, tu hoc praereptum aliis ad
Stoicos detulisti, cum diceres, hos esse, qui bis duo ponant
esse quatuor; quod obscurum, an ita habeat. Dixerint enim
Epicurei, vel Platonici, se quidem ita componere, vos au-
tem quinque aut septem ea esse dicere. An non videntur
tibi hoc facere, cum vos quidem solum, quod honestum,
idem bonum putatis esse; Epicurei autem id, quod suave
sit? & cum vos dicitis, corpora esse, quaecunque sint; Plato
autem statuit etiam incorporeum quiddam in rerum natura
esse? Tu vero, quod modo dicebam, iniuste sane id ipsum,
de quo disceptatur, comprehendens, tanquam extra contro-
versiam Stoicorum esset, ipsis habendum adiudicas, licet
vindictantibus idem sibi reliquis, & suum esse dicentibus,

Lucian. Vol. IV.

D

στα, οἶμαι, δεῖ. ἂν μὲν οὖν πρόδηλον γένηται τοῦτο, ὡς Στωϊκῶν ἐστὶ μόνων τὰ δις δύο, τέτταρα ἡγεῖσθαι, ὥρα σιωπᾶν τοῖς ἄλλοις· ἄχρι δ' ἂν αὐτοῦ τούτου πέρι διαμάχωνται, πάντων ὁμοίως ἀκουστέον, ἢ εἰδέναι ὅτι πρὸς χάριν δικάζειν δοξομεν.

37 EPM. Οὐ μοι δοκεῖς, ὦ Λυκῖνε, ξυνιέναι πῶς βούλομαι εἰπεῖν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν σαφέστερον χρή λέγειν, εἰ ἑτεροῖόν τι, ἀλλὰ μὴ τοιοῦτον φήσεις.

EPM. Εἴση αὐτίκα οἷόν τι λέγω. Θῶμεν γάρ τινας δύο ἐσεληλυθέναι ἐς τὸ Ἀσκληπιεῖον, ἢ ἐς τοῦ Διονύσου τὸ ἱερόν· εἴτα μέντοι Φιάλην τινὰ τῶν ἱερῶν ἀπολωλέναι· δεήσει δὴπου ἀμφοτέρους ἐρευνηθῆναι αὐτοὺς, ὁπότερος ὑπὸ κόλπου ἔχει τὴν Φιάλην.

ΛΥΚ. Καὶ μάλα.

EPM. Ἐχει δὲ πάντως ὁ ἕτερος.

ubi fane iudicio vel maxime, opinor, opus est. Si quidem igitur planum hoc fiat, Stoicorum solorum esse, bis duo putare esse quatuor; tum fane tacendum reliquis. Dum autem de hoc ipso certaverint, omnes aequae audiendi sunt, aut sciendum, nos in opinionem venturos condonati gratiae iudicii.

Herm. Non videris mihi, Lycine, intelligere, quid mihi voluerim.

Lyc. Igitur dilucidius dicendum erit, si quid diversum, non autem tale [*quale ante intelligebam*] dices.

Herm. Statim scies, quid dicam. Ponamus enim, duos quosdam in Aesculapii aut in Bacchi templum ingressos. Deinde vero phialam de sacris perditam. Oportebit scilicet ambos excutere, uter in sinu habeat phialam.

Lyc. Sane.

Herm. Habet autem omnino alteruter.

ΛΤΚ. Πῶς γὰρ οὐ, εἴ γε ἀπόλωλεν;

ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἂν παρὰ τῷ προτέρῳ εὐρύς αὐτὴν, οὐκ ἔτι τὸν ἕτερον ἀποδύσεις· πρόδηλον γὰρ ὡς οὐκ ἔχει.

ΛΤΚ. Πρόδηλον.

ΕΡΜ. Καὶ εἴ γε μὴ εὐροίμεν ἐν τῷ τοῦ προτέρου κόλπῳ, ὁ ἕτερος πάντως ἔχει· καὶ οὐδὲν ἐρεύνης οὐδὲ οὕτω δεῖ.

ΛΤΚ. Ἐγεί γάρ.

ΕΡΜ. Καὶ ἡμεῖς τοίνυν εἰ εὐροίμεν ἤδη παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς τὴν Φιάλην, οὐκ ἔτι ἐρευνᾶν τοὺς ἄλλους ἀξιῶμεν, ἔχοντες ὁ πάλας ἐζητοῦμεν ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα ἔτι κάμνοιμεν;

ΛΤΚ. Οὐδένος, εἴ γε εὐροίτε, καὶ εὐρόντες ἔχοιτε εἰ- 38
δέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλὸς, ἢ εἰ ὅλως γινώριμον ὑμῶν εἴη τὸ ἀνάθημα. νῦν δὲ, ὧ ἑταῖρε, πρότερον μὲν οὐ δύο εἰσὶν οἱ παρελθόντες ἐς τὸν νεῶν, ὡς ἀναγκαῖον εἶναι τὸν ἕτερον αὐτοῖν, τὰ Φάρια ἔχειν, ἀλλὰ μάλα παλ-

Lyc. Qui non, siquidem perdita sit?

Herm. Igitur si apud priorem illam inveneris, non iam alterum exues: planum enim, illum non habere.

Lyc. Planum.

Herm. Et si non inveniamus in sinu prioris, alter omnino habet, & nihil perscrutatione neque sic opus est.

Lyc. Habet enim alter.

Herm. Et nos igitur si inveniamus mox apud Stoicos phialam, non iam excutere reliquos opus putabimus, quippe qui habeamus, quod olim quaesivimus: aut cuius rei gratia plus laboris sumamus?

Lyc. Nullius, si quidem inveneritis, & inventum scire possitis id ipsum esse, quod fuerat perditum; aut modo omnino notum vobis sit donarium. Iam vero, amice, primum quidem non duo sunt ingressi in templum, ut necesse sit alterutrum habere rem furtivam, sed valde multi.

λοῖ τινες. εἴτα καὶ τὸ ἀπολόμενον αὐτὸ, ἄηλον ὃ, τε ποτέ ἐστιν, εἴ τε Φιάλη τις, ἢ σκύφος, ἢ στέφανος ὅσοι γοῦν ἱερεῖς, ἄλλος ἄλλο εἶναι λέγουσι, καὶ οὐδὲ περὶ τῆς ὕλης αὐτῆς ὁμολογοῦσιν· ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦ, οἱ δὲ, ἀργύρου, οἱ δὲ, χρυσοῦ, οἱ δὲ, κασσιτέρου εἶναι αὐτὸ φάσκουσιν· ἀνάγκη τοίνυν ἅπαντας ἀποδῦσαι τοὺς εἰσελθόντας, εἰ βούλει εὐρεῖν τὸ ἀπολωλός· καὶ γὰρ ἂν παρὰ τῷ πρώτῳ εὐθὺς εὐρῆς Φιάλην χρυσῆν, ἔτι καὶ τοὺς ἄλλους σοι ἀποδυτέον.

ERM. Διὰ τί, ὦ Λυκῖνε;

ΛΥΚ. Ὅτι ἄηλον εἰ Φιάλη τὸ ἀπολόμενον ἦν. εἰ δὲ καὶ τοῦτο ὑπὸ πάντων ὁμολογηθεῖη, ἀλλ' αὐτὶ γε χρυσῆν ἅπαντές φασιν εἶναι τὴν Φιάλην· εἰ δὲ καὶ μάλιστα γνώριμον γένοιτο, ὥς Φιάλη ἀπόλοιτο χρυσῇ, καὶ σὺ παρὰ τῷ πρώτῳ εὐροῖς Φιάλην χρυσῆν, οὐδὲ οὕτω παύσῃ διερευνώμενος τοὺς ἄλλους· οὐ γὰρ δῆλόν σου εἰ αὕτη

Deinde ipsum, quod desideratur, quid sit obscurum est, phialane, an scyphus, an corona. Quot enim sunt sacerdotes, alius aliud dicit, nec de materia ipsa inter illos convenit; sed alii ex aere, alii argenteum esse, aureum alii, alii e stanno esse, dicunt. Necesse igitur est, quicumque ingressi sunt, omnes exuere, si invenire velis, quod desideratur: etiam enim si apud primum statim invenias phialam auream, adhuc reliquos tamen oportet exuere.

Herm. Cur, Lycine?

Lyc. Quoniam obscurum est, sitne phiala illud, quod periiit: si vero hoc etiam inter omnes conveniat; at auream non omnes aiunt esse phialam. Si vero maxime illud etiam constet, auream periisse phialam, tuque penes primum invenias auream phialam, ne sic quidem excutere alios desi-

ἦν ἡ τοῦ Θεοῦ· ἡ οὐκ οἶε πολλὰς Φιάλας εἶναι χρυσᾶς;
ΕΡΜ. Ἐγώ γε.

ΛΥΚ. Δεήσει δὴ ἐπὶ πάντας ἵεναι ἐρευνῶντα, καὶ τὰ
παρ' ἑκάστῳ εὐρέεντα πάντα, εἰς μέσον καταθέντα,
εἰκάζειν, ὅ, τί ποτε αὐτῶν πρέποι ἂν Θεῖον κτῆμα οἶε-
σθαι. Καὶ γὰρ αὖ τὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον, 39
τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδοθησομένων ἔχει τὶ
πάντως, ὁ μὲν, σκύφον, ὁ δὲ, Φιάλην, ὁ δὲ, στέφανον·
καὶ ὁ μὲν, ἐκ χαλκοῦ, ὁ δὲ, ἐκ χρυσοῦ, ὁ δὲ, ἀργύρου·
εἰ δὲ ὁ ἔχει, τοῦτο ἱερόν ἐστιν, οὐδέπω δῆλον. Πᾶσα τοί-
νυν ἀνάγκη ἀπορεῖν, ὃν τινα ἱερόσυλον εἴπῃς· ὅπου γε,
καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον, ἀδῆλον ἦν καὶ οὕτως, ὅστις
ὁ τὰ τοῦ Θεοῦ ὑφηρημένος· ἔστι γὰρ καὶ ἰδιωτικὰ ἔχειν.
τὸ δ' αἴτιον τῆς ἀγνοίας ἐν ἐστίν, οἶμαι, τὸ ἀνεπίγραφον
εἶναι τὴν ἀποδομένην Φιάλην. θῶμεν γὰρ Φιάλην ἀπο-

nes. Neque enim planum est, sitne haec ipsa, quae fuit Dei:
aut non putas, plures esse phialas aureas?

ΗΕΡΜ. Ego vero.

ΛΥΚ. Opus igitur erit per omnes ire scrutando, quaeque
apud singulos inventa fuerint, ea in medio ponere omnia,
& sic facere coniecturam, quid tandem illorum divinam pos-
sessionem putare deceat. Etenim quod multam adeo dubi-
tationem affert, illud est, quod eorum, qui exuentur, unus-
quisque habet aliquid; scyphum unus, alius phialam, alius
coronam: & alius quidem ex aere, ex auro alius, alius
ex argento: utrum vero, quod habet quisque, id ipsum sac-
rum sit, nondum patet. Necessse igitur omnino est dubi-
tare, quem dicas sacrilegum: ubi etiam, si similia haberent
omnes, sic quoque obscurum esset, quis sit, qui Dei *cime-
lia* furtipuisse: licet enim privata quoque habere. Causa
autem illius ignorantiae una est, puto, quod inscriptionem
non habet desiderata phiala. Ponamus enim *inscrip*, *deside*-

λωλέναι, ὡς εἴ γε ἐπεγέγραπτο τοῦ Θεοῦ τὸ ὄνομα, ἢ τοῦ ἀναβέντος, ἦττον ἂν ἐκάμνομεν, καὶ εὐρόντες τὴν ἐπιγεγραμμένην, ἐπεπαύμεθ' ἂν ἀποδύοντες, καὶ ἐνοχλοῦντες τοὺς ἄλλους. οἶμαι δέ σε, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ἀγῶνας ἤδη γυμνικοὺς ἑωρακέναι πολλάκις.

ΕΡΜ. Καὶ ὁρῶς οἶσι, πολλάκις γὰρ, καὶ πολλαχόθι.

ΛΥΚ. Ἡ οὖν ποτε καὶ παρὰ τοὺς ἀθλοβέτας αὐτοὺς ἐκαβέζου;

ΕΡΜ. Νῆ Δία, ἔναγχος Ὀλυμπιάσιν ἐπὶ τὰ λαϊὰ τῶν Ἑλλανοδικῶν, Εὐανδρίδου τοῦ Ἡλείου θεῶν μοι προκαταλαβόντος ἐν τοῖς ἑαυτοῦ πολίταις. ἐπεθύμουν γὰρ ἐγγύθεν ἅπαντα ὁρᾶν τὰ παρὰ τοῖς Ἑλλανοδικαῖς γιγνόμενα.

ΛΥΚ. Οἶσθα οὖν καὶ τοῦτο, πῶς κληροῦσιν ὃν τινὰ ᾧτινι χρὴ παλαίειν, ἢ παγκρατιάζειν;

ΕΡΜ. Οἶδα γάρ.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἄμεινον σὺ εἴποις, ἐγγύθεν ἰδῶν.

rari phialam. Quod si inscriptum esset Dei nomen, aut donantis, minus laboraremus, inventaque ea, quae inscripta est, definireremus exuere alios, & molestiam illis facessere. Puto autem, te, Hermotime, gymnicos etiam saepe vidisse ludos.

Herm. Recte putas. Saepe enim vidi, & multis locis.

Lyc. Numquid igitur unquam prope ipsos sedisti certaminum praefides?

Herm. Quin nuper Olympiis ad sinistram Hellanodica-rum, Euandrida Eleo spectaculum mihi occupante in suis civibus. Cupiebam enim ex proximo videre omnia, quae apud Hellanodicas fierent.

Lyc. Itaque nosti hoc quoque, ut sortiantur, quem, quicum, aut lucta certare aut pancratio oporteat.

Herm. Novi enim.

Lyc. Itaque melius tute dixeris, qui videris ex proximo.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν, παλαιὸν, ἐπὶ Ἡρακλέους ἀγωνοθε- 40
τοῦντος, Φύλλα δάδης.

ΛΥΚ. Μή μοι τὰ παλαιά, ὦ Ἑρμότιμε· ἀ δὲ εἶδες
ἐγγυθεν, ἐκεῖνα λέγε.

ΕΡΜ. Κάλπις ἀργυρᾷ πρόκειται ἱερὰ τοῦ Θεοῦ, ἐς
ταύτην ἐμβάλλονται κλῆροι μικροὶ, ὅσων δὴ κυσσιμαῖοι
τὸ μέγεθος, ἐπιγεγραμμένοι· ἐγγράφεται δὲ ἐς δύο μὲν,
ἅλφα ἐν ἑκατέρῳ· ἐς δύο δὲ, τὸ βῆτα· καὶ ἐς ἄλλους
δύο τὸ γάμμα, καὶ ἐξῆς κατὰ τὰ αὐτὰ, ἣν πλείους οἱ
ἀθληταὶ ὦσι, δύο αἰὲ κλῆροι τὸ αὐτὸ γράμμα ἔχοντες.
προσελθὼν δὴ τῶν ἀθλητῶν ἕκαστος, προσευξάμενος τῷ
Διὶ, καθέως τὴν χεῖρά ἐς τὴν κάλπιν, ἀνασπᾷ τῶν κλῆ-
ρων ἕνα, καὶ μετ' ἐκεῖνον ἕτερος, καὶ παρεστὼς μαστι-
γοφόρος ἑκάστῳ, ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, οὐ παρέχων
ἀναγνῶναι ὅ, τι τὸ γράμμα ἐστὶν ὃ ἀνέσπακεν· ἀπάν-
των δὲ ἤδη ἔχόντων, ὁ Ἀλυτάρχης, οἶμαι, ἢ τῶν Ἑλ-
λανοδικῶν αὐτῶν εἰς (οὐκ ἔτι γὰρ τοῦτο μέμνημαι)

Herm. Olim quidem, praefide certaminis Hercule, lauri
folia.

Lyc. Ne tu mihi antiqua, Hermotime, sed quae ex pro-
pinquo vidisti, ea narra.

Herm. Urna argentea proposita est, Dei sacra: in hanc
parvae fabarum instar sortes iniiciuntur, inscriptae. Inscri-
bitur autem binis A, binis aliis B, binis F, & eodem modo
deinceps, si plures athletae fuerint, ut duae semper sortes
eandem literam habeant. Accedens autem athletarum unus-
quisque, & Iovem precatus, demissa in urnam manu, for-
tium unam extrahit, & post illum alius; adstantque unicui-
que flagellifer manum illius retinet, nec finit illum videre,
quae sit litera, quam extraxit. Omnibus autem suam iam
habentibus, Alytarcha puto, aut ipsorum unus Hellanodi-
caturus, hoc enim non iam recorder, circumiens inspicit

περιῶν, ἐπισκοπεῖ τοὺς κλήρους ἐν κύκλῳ ἐστῶτων, καὶ οὕτω τὸν μὲν τὸ ἄλφα ἔχοντα, τῷ τὸ ἕτερον ἄλφα ἀνεσπακότι, παλαίειν ἢ παγκρατιάζειν συνάπτει· τὸν δὲ τὸ βῆτα, τῷ τὸ βῆτα ὁμοίως, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ὁμογράμμους κατὰ ταῦτά. οὕτω μὲν γὰρ, ἢν ἄρτιοι ᾖσιν οἱ ἀγωνισταί, οἷον ὀκτώ, ἢ τέσσαρες, ἢ δώδεκα. ἢν δὲ περιττοί, πέντε, ἑπτὰ, ἐννέα, γράμμα τι περιττὸν ἐν κλήρῳ ἐγγραφεὶν συμβάλλεται αὐτοῖς, ἀντίγραφον ἄλλο οὐκ ἔχον· ὅς δ' ἂν τοῦτο ἀνασπάσῃ, ἐφεδρεύει περιμένων ἔστ' ἂν ἐκεῖνοι ἀγωνίσωνται· οὐ γὰρ ἔχει τὸ ἀντίγραμμα, καὶ ἔστι τοῦτο οὐ μικρὰ εὐτυχία τοῦ ἀθλητοῦ, τὸ μέλλειν ἀκμῆτα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖσθαι.

- 41 ΛΥΚ. Ἐχ' ἀτρέμα, τούτου γὰρ ἐδεόμην μάλιστα· οὐκοῦν ἐννέα ὄντες, ἀνεσπάκασιν ἅπαντες, καὶ ἔχουσι τοὺς κλήρους, περιῶν δὴ, (βούλομαι γάρ σε Ἑλλανόδικην ἀντὶ θεατοῦ ποιῆσαι) ἐπισκόπησον τὰ γράμμα-

fortes stangium circulo, atque ita eum, qui A habet, cum eo, qui alterum A extraxit, ad lucam vel pancratium comparat, similiterque eum, cui B evenit, cum altero, qui B habet, & reliquos eiusdem literae eadem ratione. Atque ita quidem si pari numero sint athletae, v. g. ὀκτο, quatuor, duodecim: si vero impari numero, quinque, septem, novem, litera quaedam impar & ipsa, uni tantum sorti inscripta, respondentem sibi aliam non habens, cum reliquis iniicitur. Hanc qui extraxerit, subsidet, exspectans, dum illi certaverint: nec enim habet ex adverbo sibi respondentem literam. Et est illa non parva athletae felicitas, qui integer committendus sit fatigatis.

Lyc. Insiste. hoc enim maxime mihi opus erat. Igitur novem cum sint, extraxerunt omnes & habent sortes. Circumiens itaque (volo enim te iam pro spectatore Hellenodicam facere) inspicere literas, nec prius puto didiceris,

τα, καὶ οὐ πρότερον, οἶμαι, μάθοις ἂν ὅστις ὁ ἔφεδρός ἐστιν, ἢ μὴ ἐπὶ πάντας ἔλθῃς, καὶ συζεύξῃς αὐτούς.

ΕΡΜ. Πῶς, ὦ Λυκίне, τοῦτο Φής;

ΛΤΚ. Ἀδύνατόν ἐστιν εὐθὺς εὑρεῖν τὸ γράμμα ἐκεῖνο τὸ δηλοῦν τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸ μὲν γράμμα ἴσως ἂν εὔροις, οὐ μὴν εἴσῃ γε εἰ ἐκεῖνός ἐστιν· οὐ γὰρ προεῖρηται ὅτι τὸ (κ) ἢ τὸ (μ) ἢ τὸ (ι) ἐστὶ τὸ χειροτονῶν τὸν ἔφεδρον· ἀλλ' ἐπειδὴ τῷ (α) ἐντύχῃς, ζητεῖς τὸν τὸ ἕτερον (α) ἔχοντα, καὶ εὐρών, ἐκείνους μὲν ἤδη συνέζευξας· ἐντυχῶν δὲ αὐδὶς τῷ βῆτα, τὸ ἕτερον βῆτα ὅπου ἐστὶ ζητεῖς, τὸ ἀντίπαλον τῷ εὐρεθέντι, καὶ ἐπὶ πάντων ὁμοίως, ἄχρις ἂν ἐκεῖνός σοι περιλειφθῇ, ὁ τὸ μόνον γράμμα ἔχων τὸ ἀνανταγώνιστον.

ΕΡΜ. Τί δ' εἰ ἐκείνῳ πρώτῳ, ἢ δευτέρῳ ἐντύχῃς, τί 42 ποιήσεις;

ΛΤΚ. Οὐ μένου. ἀλλὰ σὺ ὁ Ἑλλανοδύκης, ἐθέλω εἰ-

quis subfessor ille sit, quam veneris ad omnes, eosque comparaveris.

Herm. Quid ita, Lycine?

Lyc. Fieri non potest, ut statim invenias literam illam subfessoris indicem; aut literam forte invenias, sed utrum illa sit, nescies. neque enim praedictum est, aut K aut M aut I esse, quae subfessorem indicet. Sed ubi in A incideris, quaeris eum, qui alteram A habet, eoque invento, illos iam comparasti: & cum in B incidis, altera B ubi sit quaeris, inventae respondens, ac de omnibus similiter, donec ille tibi relinquantur, solitariam literam habens, cui nulla ex adverbo respondet.

Herm. Quid si vero in illam primo aut secundo incidas, quid facies?

Lyc. Minime, quid ego facturus sim, quaeritur. Sed tu Hel-

δέναι ὅ, τι καὶ πράξεις, πότερον αὐτίκα ἐρεῖς ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ ἔφεδρος, ἢ δεήσει ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἐλθόντας ἰδεῖν, εἴ που αὐτῷ γράμμα ὁμοίον ἐστίν· ὥς εἴ γε μὴ τοὺς πάντων κλήρους ἰδοῖς, οὐκ ἂν μάθοις τὸν ἔφεδρον.

ΕΡΜ. Καὶ μὲν, ὦ Λυκίνε, ῥαδίως ἂν μάθοιμι. ἐπὶ γοῦν τῶν ἐννέα, ἣν τὸ (ε) εὗρω πρῶτον ἢ δεύτερον, οἶδα ὅτι ἔφεδρος ὁ τοῦτο ἔχων, ἐστί.

ΛΥΚ. Πῶς, ὦ Ἑρμότιμε;

ΕΡΜ. Οὕτω, τὸ (Α) δύο αὐτῶν ἔχουσι, καὶ τὸ (Β) ὁμοίως δύο, τῶν λοιπῶν δὲ τεττάρων ὄντων, οἱ μὲν, τὸ (Γ) οἱ δὲ, τὸ (Δ) πάντως ἀνεσπάκασι, καὶ ἀνήλωται ἥδη ἐς τοὺς ἀθλητάς οκτὼ ὄντας τὰ τέτταρα γράμματα. δῆλον οὖν ὅτι μόνον ἂν οὕτω περιττὸν εἴη τὸ ἐξῆς γράμμα τὸ (Ε), καὶ ὁ τοῦτο ἀνεσπάκως, ἔφεδρός ἐστι.

ΛΥΚ. Πότερον, ὦ Ἑρμότιμε, ἐπαινέσω σὲ τῆς συνέσεως, ἢ θέλεις ἀντείπω τάγε μοι δοκοῦντα, ὅποια ἂν ᾖ;

lanodica, scire volo, quid factururus sis? utrum statim dicturus sis, hic est subseffor, an ad omnes per orbem eundum putes, & videndum, si qua ipsi litera similis sit? atque adeo, nisi omnium sortes videris, non discas subsefforem.

Herm. Quin, Lycine, facile discam. Inter novem enim si E primo invenero, aut secundo loco, novi, hanc qui habeat, esse subsefforem.

Lyc. Quid ita, Hermotime?

Herm. Hoc modo: A duo illorum habent, B itidem duo; reliqui cum sint quatuor, duo Γ, Δ autem alii duo omnino extraxerunt, consumtaeque sunt in octo athletas literae quatuor. Apparet igitur, solam ita imparem futuram proximam literam E, eumque, qui illam extraxerit, esse subsefforem.

Lyc. Utrum, Hermotime, prudentiam tuam laudem, an vis contra dicam, quae mihi videntur, qualiacunque datum fuerint?

ΕΡΜ. Νῆ Δία, διαπορῶ μὲν τοι ὅ, τι ἂν εὐλογον
ἀντιπεῖν ἔχοις πρὸς τὸ τοιαῦτον.

ΛΥΚ. Σὺ μὲν γὰρ ὡς ἐξῆς πάντως γραφομένων 43
γραμμάτων, εἴρηκας, οἷον, πρώτου τοῦ (Α) δευτέρου δὲ
τοῦ (Β) καὶ κατὰ τὴν τάξιν ἄχρις ἂν ἐς ἐν αὐτῶν τελευ-
τήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀθλητῶν· καὶ δίδωμί σοι Ὀλυμπιά-
σιν οὕτω γίγνεσθαι. τί δαί, εἰ ἐξελόντες ἀτάκτως πέντε
γράμματα, ἐξ ἀπάντων τὸ (Χ) καὶ τὸ (Σ) καὶ τὸ (Ζ)
καὶ τὸ (Κ) καὶ τὸ (Θ) τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τέτταρα, δι-
πλά ἐπὶ τῶν κλήρων τῶν ὀκτὼ γράφωμεν, τὸ δὲ (Ζ)
μόνον ἐπὶ τῷ ἐννάτῳ, ὃ δὴ καὶ δηλοῦν ἐμελλεν ἡμῖν τὸν
ἔσθρον, τί ποιήσεις πρῶτον εὐρὼν τὸ (Ζ); τῷ διαγνώσῃ
ἔσθρον ὄντα τὸν ἔχοντα αὐτὸ, ἢ μὴ ἐπὶ πάντας ἐλθὼν
εὐρῆς οὐδὲν αὐτῷ συμφανοῦν; οὐ γὰρ εἶχες ὥσπερ νῦν τῇ
τάξει αὐτῶν τεκμαίρεσθαι.

ΕΡΜ. Δυσἀπόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς.

ΛΥΚ. Ἴδου δὴ καὶ ἑτέρως τὸ αὐτὸ ἐπισκόπησον. τί 44

Herm. Quin dic. Non comminiscor equidem, quid cum
ratione in tali re dicere contra possis.

Lyc. Tu quidem ita dixisti, tanquam ordine deinceps suo
omnino scribantur literae, v. g. prima A, altera B, & sic
ordine, donec in una illarum numerus athletarum deficiat.
Ac do tibi, Olympiae ita fieri. Quid vero, si sumtis sine
ordine quinque literis X, Σ, Ζ, Κ, Θ, reliquas quidem qua-
tuor bis quamque in octo fortibus scribamus, Ζ autem so-
lum in nona, quod scilicet designet nobis subsefforem: quid
facies, si primum Ζ invenias? quamam re intelliges subsef-
forem esse, qui illam habeat, nisi ad omnes accedens in-
venias, nullam cum ea convenire? neque enim possis, ut
modo, ex ordine illarum illud intelligere.

Herm. Difficile est ad respondendum, quod rogas.

Lyc. Ecce alio etiam modo idem illud considera. Quid

γὰρ εἰ μὴδε γράμματα γράφοιμεν ἐπὶ τῶν κλήρων, ἀλλὰ τινὰ σημεῖα, καὶ χαρακτῆρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τῶν γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας, καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους; ἢ ἐκεῖνα μὲν ἑάσομεν, ἐπεὶ περ ἀλλόκοτά ἐστι· Φέρε δὲ τὰ μονοειδῆ καὶ ἀπλᾶ ἐπιγράψωμεν, ὡς οἷόν τε εἰκάσαντες δύο ἀνθρώπους ἐπὶ δυοῖν κλήροιν, δύο ἵππους ἐπὶ δυοῖν, καὶ ἀλεκτρυόνας δύο, καὶ κύνας δύο, τῷ δὲ ἐννάτῳ, λέων ἔστω τὸ ἐπίσημον· ἦν τοίνυν τῷ λεοντοφόρῳ ταύτῳ κλήρῳ ἐν ἀρχῇ ἐντύχης, πόθεν ἕξεις εἰπεῖν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ τὸν ἔφεδρον ποιῶν, ἢ μὴ περιβεωρήσης ἅπαντας ἐπιῶν, εἰ τις καὶ ἄλλος λέοντα ἔχει;

ΕΡΜ. Οὐκ ἔχω ὅ, τι σοι ἀποκρίνωμαι, ὦ Λυκῖνε.

- 45 ΛΥΚ. Εἰκότως· οὐδὲ γὰρ εὐπρόσωπον οὐδὲν ὥστε ἦν ἐβέλωμεν ἢ τὸν ἔχοντα τὴν ἱερὰν Φιάλην εὐρεῖν, ἢ τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸν ἀρίστα ἡγησόμενον ἡμῶν ἐς τὴν πόλιν ἐκείνην

enim, si neque literas scribamus in sortibus, sed signa quaedam & notas, quo genere Aegyptii multa scribunt, pro literis pingentes caninis aut leoninis capitibus homines. Aut illa quidem relinquamus, cum absurda sint: sed age uniformia illa & simplicia in iis pingamus, observata quantum potest similitudine, homines in duabus sortibus, duos in duabus equos, & gallos duo, & duo canes, nonae autem nota esto leo. In hanc igitur signatam leone sortem si primum incidas, unde habebis dicere, hanc esse, quae subfessorem faciat, nisi ante obeundo omnes inspexeris, si qua etiam alia leonem habeat.

Her. Non habeo, quod tibi, Lycine, respondeam.

Lyc. Nihil mirum. Neque enim speciosum quidquam est, quod responderi possit. Itaque si voluerimus vel eum, qui auream phialam habeat, invenire, vel subfessorem, vel opti-

τὴν Κόρινθον, ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀΦιζόμεθα, καὶ
 ἐξετάσομεν ἄκρως πειρώμενοι καὶ ἀποδύοντες, καὶ περι-
 θεωροῦντες· μόλις γὰρ ἂν οὕτω τάληθες ἐκμάθοιμεν. καὶ
 εἴ γε τις μέλλει σύμβουλός μοι ἀξιόπιστος ἔσεσθαι,
 Φιλοσοφίας περὶ, ἣν τινα Φιλοσοφῆτέον, οὗτος ἂν εἴη
 μόνος ὁ τὰ ὑπὸ πασῶν αὐτῶν λεγόμενα εἰδώς· οἱ δ' ἄλ-
 λοι, ἀτελεῖς· καὶ οὐκ ἂν πιστεύσαιμι αὐτοῖς, ἔστ' ἂν
 καὶ μίᾳς ἀπείρατοι ᾖσι. τάχα γὰρ ἂν ἡ ἀρίστη ἐκείνη
 εἴη. οὐ γὰρ δὴ εἴ τις παραστησάμενος καλὸν ἄνθρωπον,
 λέγοι τοῦτον εἶναι κάλλιστον ἀνθρώπων ἀπάντων, πι-
 στεύσαιμεν αὐτῷ, ἢ μὴ εἰδῶμεν ὅτι πάντας ἀνθρώπους
 εἴωρακεν· ἴσως μὲν γὰρ καὶ οὗτος καλός· εἰ δὲ πάντων
 κάλλιστος, οὐκ ἂν ἔχοι εἰδέναι, μὴ ἰδὼν ἅπαντας· ἡμεῖς
 δὲ, οὐκ αὐτὸ μόνον καλοῦ, ἀλλὰ τοῦ καλλίστου δεόμε-
 θα, καὶ ἢ μὴ τοῦτο εὕρωμεν, οὐδὲν ἡμῖν πλέον πεπρά-
 χθαι ἡγησόμεθα. οὐ γὰρ ἀγαπήσομεν ὁποῖω δήποτε

num illum in civitatem illam Corinthum ducem, ad omnes
 necessario deveniemus, & inquiremus summo opere ten-
 tantes, & exuentes, & circum circa inspicientes. Vix enim
 vel sic verum discamus. Et si quis velit consiliarius mihi
 fide dignus de philosophia esse, quae sequenda sit, ille fue-
 rit solus, qui ea, quae ab omnibus dicuntur, noverit. Re-
 liqui omnes in censum non veniunt, neque iis crediderim,
 dum vel unius *seclae* sint ignari: forte enim haec ipsa fuerit
 optima. Neque enim sane, si quis pulchrum nobis homi-
 nem adducat, huncque dicat esse omnium pulcherrimum,
 ipsi credamus, nisi sciamus, omnes illum homines vidisse.
 Forte enim & hic quidem pulcher: an vero omnium pul-
 cherrimus, scire non possit, qui omnes non viderit. Nos
 autem non pulchro solum, sed pulcherrimo opus habemus:
 & hoc nisi invenerimus, nihil nobis profecisse videbimur.
 neque enim satis habebimus in pulchrum quodcunque in-

καλῶ ἐντυχόντες, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ἀκρότατον ζητοῦμεν κάλλος, ὅπερ ἀνάγκη ἐν εἶναι.

46 EPM. Ἀληθῆ.

ΛΥΚ. Τί οὖν; ἔχεις μοι τινὰ εἰπεῖν, ἀπάσης ὁδοῦ πεπειραμένον ἐν Φιλοσοφίᾳ, καὶ ὃς τά τε ὑπὸ Πυθαγόρου, καὶ Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Χρυσίππου, καὶ Ἐπικούρου, καὶ τῶν ἄλλων λεγόμενα εἰδώς, τελευτῶν, μίαν εἴλετο ἐξ ἀπασῶν ὁδῶν, ἀληθῆ τε δοκιμάσας, καὶ πείρα μαθὼν, ὥς μόνῃ ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαμονίας; εἰ γάρ τινα τοιοῦτον εὔροιμεν, παυσόμεθα πράγματα ἔχοντες.

EPM. Οὐ ράδιον, ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτον ἄνδρα εὔρειν.

47 ΛΥΚ. Τί δὴ οὖν πράττομεν, ὦ Ἑρμότιμ; οὐκ ἂν ἀγαγορευτέον οἶμαι, ἐπεὶ μηδενὸς ἡγεμόνος τοιούτου ἔς γε τὸ παρὸν εὐποροῦμεν. ἄρα τόδε πάντων κράτιστόν ἐστι, καὶ ἀσφαλέστατον, αὐτὸν ἕκαστον ἀρξάμενον, διὰ πάσης

cidisse, sed summam illam pulchritudinem quaerimus, quam unam esse necesse est.

Herm. Vera sunt ista.

Lyc. Quid igitur? habes mihi dicere aliquem, qui viam omnem in philosophia probaverit, quique cognitis, quae dicuntur a Pythagora, & Platone, & Aristotele, & Chrysippo, & Epicuro, & reliquis, unam tandem ex omnibus viam delegerit, quam veram probaverit, & cognoverit experimento, solam ducere recta ad felicitatem? Talem enim si inveniamus, laborare desinemus.

Herm. Non facile est, Lycine, talem virum reperire.

Lyc. Quid agemus ergo, Hermotime? Non puto despondendum esse animum, si in praesens non sit ducis eiusmodi copia. Numquid optimum est atque tutissimum, ipsum quem-

προαιρέσεως χωρῆσαι, καὶ ἐπισκέψασθαι ἀκριβῶς τὰ ὑπὸ πάντων λεγόμενα;

ERM. Ἐοικεν ἀπὸ γε τούτων, πλὴν ἐκεῖνο μὴ ἐναντίον ἢ, ὃ μικρῶ πρόσθεν ἔλεγες, ὡς οὐ ράδιον ἐπιδόντα ἑαυτὸν, καὶ πετάσαντα τὴν ὁδὸν, ἀναδραμεῖν αὐθις. πῶς γὰρ οἷόν τε πάσας ἐπελθεῖν τὰς ὁδοὺς ἐν τῇ πρώτῃ ὥς Φῆς κατασχεθισομένῳ;

ΛΤΚ. Ἐγὼ σοι Φράσω, τὸ τοῦ Θήσεως ἐκεῖνο μιμησόμεθα· καὶ τι λῖνον παρὰ τῆς τραγικῆς Ἀριάδνης λαβόντες, εἰσιμεν εἰς τὸν λαβύρινθον ἕκαστον, ὡς ἔχειν ἀπραγμόνως μνησόμενοι αὐτὸ, ἐξιέναι.

ERM. Τίς ἂν οὖν ἡμῖν Ἀριάδνη γένοιτο· ἂν, ἣ πόθεν τοῦ λίνου εὐπορήσομεν;

ΛΤΚ. Θάρρει, ὦ ἑταῖρε· δοκῶ γάρ μοι εὐρηκέναι, οὗτινος ἐχόμενοι, ἐξέλθοιμεν ἂν.

ERM. Τί οὖν τοῦτό ἐστιν;

que incipere, & per sectas ire omnes, & considerare accurate, quae dicuntur ab omnibus?

Herm. Sic videtur ex his quidem, quae disputata sunt: modo illud paulo ante a te dictum non adverteretur, quod non facile est, qui semel se vento passis velis permiserit, retro cursum agere. Quomodo enim fieri potest, ut vias aliquis omnes obeat, si in prima, quod dicis, futurum sit ut retineatur?

Lyc. Dicam tibi. Thesei illud consilium imitabimur, & lino a Tragica Ariadne accepto in labyrinthum quemque ingrediamur, ut glomerando illo sine molestia exeamus.

Herm. Quae igitur nobis Ariadne fuerit, aut unde lini nobis erit copia?

Lyc. Bono animo, sodalis, esto. Videor enim mihi invenisse, quod tenentes egrediamur.

Herm. Quod igitur illud est?

ΛΥΚ. Οὐκ ἐμὸν ἐρῶ, ἀλλὰ τινος τῶν σοφῶν, τὸ, ἡΐθε, καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν· ἦν γὰρ μὴ ῥαδίως πιστεύωμεν ἀκούοντες, ἀλλὰ δικαστικῶς αὐτὸ ποιῶμεν, ἀπολιπόντες καὶ τοῖς ἐξῆς λόγον, ἵσως εὐμαρῶς ἀν τοὺς λαβυρίνθους ἐκφύγοιμεν.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, καὶ τοῦτο ποιῶμεν.

48 ΛΥΚ. Εἴεν. ἐπὶ τίνα δὴ αὐτῶν πρῶτον ἔλθοιμεν ἂν; ἢ τοῦτο μὲν οὐδὲν διοίσει; ἀρξάμενοι δ' ἀφ' ὅτουσιν, οἷον ἀπὸ Πυθαγόρου, ἦν οὕτω τύχη, πόσῳ ἂν χρόνῳ οἰόμεθα ἐκμαθεῖν τὰ Πυθαγόρου ἅπαντα; καὶ μὴ ἐξαίρει καὶ τὰ πέντε ἔτη ἐκεῖνα τὰ τῆς σιωπῆς· σὺν δ' οὖν τοῖς πέντε, ἱκανὰ τριάκοντα, οἶμαι, εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ πάντως γε εἴκοσι.

ΕΡΜ. Θῶμεν οὕτως.

ΛΥΚ. Εἴτα ἐξῆς τῷ Πλάτῳ· θετέον δηλαδὴ τοσαῦτα ἕτερα, ἔτι μὲν καὶ Ἀριστοτέλει οὐκ ἐλάττω.

1 Τὸ ἡΐθε καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν) Ἐπιχάρμου ἀπόφθεγμα τοῦτο. V.

Lyc. Non meum dicam, sed cuiusdam sapientium, *Sobrius fidem negato*. Si enim non facile credamus inter audiendum, sed tanquam iudices illud faciamus, relinquentes etiam his, qui sequuntur, dicendi copiam, facile fortasse Labyrinthos illos effugiamus.

Herm. Bene mones, hoc igitur faciemus.

Lyc. Sint ista. Ad quem igitur illorum primum veniamus? An nihil hoc refert? Incipientes igitur a quocunque, verbi gratia a Pythagora, si usu ita veniat, quanto putamus tempore edificare nos posse Pythagorae omnia? Nec excipe etiam quinque illos silentii annos. Computatis igitur quinque illis, sufficere triginta arbitror. Sin minus *hoc placeat tanquam nimium*, at viginti quidem certe.

Herm. Sic ponamus.

Lyc. Tum deinceps Platoni assignandi totidem nempe alii: verum etiam Aristoteli non pauciores.

ΕΡΜ. Οὐ γάρ.

ΛΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε οὐκ ἔτι ἐρήσομαί σε πόσα· οἶδα γὰρ παρὰ σοῦ ἀκούσας, ὅτι τετταράκοντα μόγεις ἱκανά.

ΕΡΜ. Οὕτως.

ΛΥΚ. Εἴτα ἐξῆς Ἐπικούρῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις. ὡς δὲ οὐ πολλὰ ταῦτα τίθημι, ἐκείθεν μάθοις ἂν, ἣν ἐννοήσῃς ὅσοι ὀγδοηκοντούτεις εἰσὶ Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικουρείοι, ἢ Πλατονικοὶ, ὁμολογοῦντες μὴ πάντα εἰδέναι τὰ τῆς ἑαυτοῦ αἰρέσεως ἕκαστος, ὡς μηδὲν ἐνδεῖν σφίσιν ἐς τὰ μαθήματα. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ Χρυσίππος γε, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ Πλάτων Φαῖεν ἂν· καὶ πρὸ τούτων, ὁ Σωκράτης οὐδὲν ὠκυρότερος αὐτῶν, ὃς ἐκεκράγει πρὸς ἅπαντας, οὐχ ὅπως μὴ πάντα, ἀλλὰ μηδ' ὅλως εἰδέναι τι, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι οὐκ οἶδε. λογισώμεθα οὖν ἐξ ἀρχῆς, εἴκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν, εἴτα Πλάτωνι τούτῳ ἕτερα, εἴτα ἐξῆς τοῖς ἄλλοις· πόσα δ' οὖν ταῦ-

Herm. Non fane.

Lyc. Chrysippo autem non iam interrogabo te, quot? Novi enim ex te auditum, quadraginta annos vix sufficere.

Herm. Ita est.

Lyc. Tum deinceps Epicuro, & reliquis? Me vero non multos ponere, inde intelligas, si cogites, quot octogennarii sint Stoici, aut Epicurei, aut Platonici, qui fateantur, nondum se scire suae quisque sectae omnia, ut nihil sibi ad disciplinam desit. Si hoc non placeat, at Chrysippus, & Aristoteles, & Plato dicant, & ante hos nihil iis deterior Socrates, qui clamabat ad omnes, nedum ut omnia, nihil omnino se scire, nisi hoc solum, nihil se scire. Computemus igitur ab initio: viginti Pythagorae posuimus, tum Platoni totidem alios, tum ordine reliquis; quot igitur hi con-

Lucian. Vol. IV.

E

τα συντεθέντα, ἐν κεφαλαίῳ γένοιτ' ἂν, εἰ δέκα μόνας
 θεῖμεν τὰς αἰρέσεις ἐν φιλοσοφίᾳ;

ΕΡΜ. Ὑπὲρ διακόσια, ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Βούλει οὖν ἀφαιροῦμεν τὸ τέταρτον, ὡς πεντή-
 κοντα καὶ ἑκατὸν [ἔτη] ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ ὅλον;

49 ΕΡΜ. Αὐτὸς ἂν εἰδείης ἄμεινον, ἐγὼ δὲ ὁρῶ τοῦτο, ὅτι
 ὀλίγοι ἂν καὶ οὕτω διὰ πασῶν ἐξέλθοιεν, ἐκ γενετῆς
 εὐδὺς ἀρξάμενοι.

ΛΥΚ. Τί οὖν πάθοι τις, ὦ Ἑρμότιμε, εἰ τοιοῦτόν ἐστι
 τὸ πρᾶγμα; ἢ ἀνατρεπτέον ἐκεῖνα τὰ ἤδη ὡμολογη-
 μένα, ὡς οὐκ ἂν τις ἔλοιτο ἐκ πολλῶν τὸ βέλτιστον,
 μὴ οὐχὶ πειραθεῖς ἀπάντων; ὡς τὸν γε ἄνευ πείρας αἰ-
 ρούμενον, μαντεία μᾶλλον, ἢ κρίσει τὰ ληθές ἀναζητοῦν-
 τα, οὐχ οὕτως ἐλεγόμεν;

ΕΡΜ. Ναί.

ΛΥΚ. Πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἐπὶ τοσοῦτον βιῶναι ἢ-

summaverint forte, si decem solas ponamus philosopho-
 rum sectas?

Herm. Supra ducentos, Lycine.

Lyc. Vin ergo auferamus hinc quartam partem, ut centum
 & quinquaginta anni sufficiant, aut ipsum dimidium adeo?

Herm. Ipse noris melius: ego vero hoc video, paucos
 vel sic per sectas omnes ituros, si etiam a nativitate inde
 statim incipiant.

Lyc. Quid igitur agat aliquis, Hermotime, si ita se res
 habet? Evertendane, de quibus iam inter nos convenit, nem-
 pe eligere non posse quemquam ex pluribus, quod sit opti-
 mum, nisi exploratis omnibus, tanquam is, qui citra expe-
 rimentum eligat, divinatione magis, quam iudicio, verum
 requirat? Nonne ita diximus?

Herm. Ita.

Lyc. Omni igitur ratione necessarium, eo usque nos vi-

μας, εἰ μέλλοιμεν εὖ τε αἰρήσεσθαι, ἅπαντων πειρα-
θέντες, καὶ ἐλόμενοι φιλοσοφήσιν, καὶ φιλοσοφήσαν-
τες εὐδαιμονήσιν. πρὶν δὲ οὕτω ποιῆσαι, ἐν σκότῳ,
Φασιν, ὀρχοίμεθ' ἂν, οἷς ἂν τύχωμεν, προσπταίοντες,
καὶ ὅ, τι ἂν πρῶτον ἐς τὰς χεῖρας ἔλθῃ, τοῦτ' εἶναι τὸ
ζητούμενον ὑπολαμβάνοντες, διὰ τὸ μὴ εἰδέναι τἀληθές.
εἰ δὲ καὶ εὖροιμεν ἄλλως κατὰ τινα ἀγαθὴν τύχην περι-
πεσόντες αὐτῶ, οὐχ' ἔχομεν βεβαίως εἰδέναι εἰ ἐκεῖνό
ἐστὶν ὃ ζητοῦμεν· πολλὰ γὰρ ἐστὶν ὅμοια αὐτοῖς, λέ-
γοντα ἕκαστον αὐτὸ εἶναι τἀληθέστατον.

ΕΡΜ. ὦ Λυκίνε, οὐκ οἶδ' ὅπως εὐλογα μὲν δοκεῖς 50
μοι λέγειν· ἀτὰρ, (εἰρήσεται γὰρ τἀληθές,) οὐ μετρίως
ἀνίας με διεξιών αὐτὰ, καὶ ἀκριβολογούμενος οὐδὲν δέον.
ἴσως δὲ καὶ εἴσκα οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθέναι τήμερον
ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ ἐξελθὼν ἐντετυχηκέναι σοι, ὅς με
πλησίον ἤδη τῆς ἐλπίδος ὄντα, εἰς ἀπορίας φέρων ἐμβέ-

vere, si & bene eligere velimus exploratis omnibus, &
electione facta philosophari, & per philosophiam felices esse.
Ante vero quam id fecerimus, in tenebris, quod aiunt,
saltabimus, offendentes ad quaecunque obvia, & quidquid
primum in manus venerit, id ipsum rati quod quaeritur,
qui verum non poverimus. Si vero inveniamus temere,
bona quadam fortuna in illud incidentes, non habebimus
tamen, unde sciamus firmiter, sitne illud ipsum, quod quae-
riamus. Multa enim sunt inter se similia, quorum unum-
quodque se verissimum esse contendat.

Ησπ. Nescio, qui fiat, Lycine, ut rationalia quidem di-
cere mihi videaris: sed, dicetur enim verum, non medio-
cri me molestia afficis, persequendis illis & ad minutias us-
que perscrutandis praeter necessitatem. Forte etiam infelici-
bus hodie auspiciis domo exisse videar, & egressus in te in-
cidisse, qui me, cum prope spem iam essem, in consilii ino-

βληκας, ἀδύνατον ἀποφαίνων τῆς ἀληθείας τὴν εὔρεσιν, ἑτῶν γε τοσούτων δεομένην.

ΛΥΚ. Οὐκ οὔν, ὦ ἐταῖρε, πολὺ δικαιότερον μέμψαι ἀν τῷ πατρί σου Μενεκράτει, καὶ τῇ μητρὶ, (ἢ τίς ποτ' ἐκαλεῖτο, οὐ γὰρ οἶδα) ἢ καὶ πολὺ πρότερον τῇ Φύσει ἡμῶν, ὅτι σε μὴ κατὰ τὸν Τιθωνὸν πολυετῇ, καὶ μακρύβιον ἔθεσαν, ἀλλὰ περιέγραψαν μὴ πλείω βιώναι τὸ μήκιστον ἑτῶν ἑκατὸν, ἄνθρωπον ὄντα· ἐγὼ δὲ μετὰ σοῦ σκεπτόμενος, εὗρον τὸ ἐκ τοῦ λόγου ἀποβάν.

51 ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλ' ὕβριστῆς αἰεὶ σὺ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, μισεῖς Φιλοσοφίαν, καὶ ἐς τοὺς Φιλοσοφούντας ἀποσκάπτεις.

ΛΥΚ. ὦ Ἑρμότιμε, ἥτις μὲν ἡ ἀλήθειά ἐστιν, ὑμεῖς ἀν ἄμεινον εἶποιτε οἱ σοφοὶ, σὺ τε, καὶ ὁ διδάσκαλος. ἐγὼ δὲ, τόγε τοσοῦτον οἶδα, ὥς οὐ πάνν ἡδεῖα ἐστιν αὐτῇ τοῖς ἀκούουσιν, ἀλλὰ παρευδοκιμεῖται ὑπὸ τοῦ ψεύ-
16 Παρευδοκιμεῖται) Νικᾷται, ὥτι εἰς δόξαν ὑπερφαινεται. V.

piam conieccheris, ostendendo, quam supra vires nostras veritatis sit inventio, quae tot annis indigeat.

Lyc. Igitur, amice, multo iustius irascaris patri tuo Menecrati & matri, quocunque illa nomine vocata est, non enim novi; vel etiam multo potius naturae nostrae, quod te non, Tithoni instar, annosum & longaevum fecerunt, sed circumscripserunt, ne plus quam centum summum annis vivat unusquisque, homo qui sit. At ego tecum considerans, illud, quod ex rationibus consequeretur, inveni.

Herm. Non. Sed contumeliosus semper homo es, & nescio qua animi affectione, odisti philosophiam & vides philosophos.

Lyc. Mi Hermotime, quae sit veritas, vos forte melius, qui sapientes estis, dixeritis, tu & tuus ille magister. At ego tantum novi equidem, audientibus illam non vehementer suavem esse, sed multum gratia a mendacio superari. Spe;

δους παραπολύ. εὐπροσώπότερον γὰρ ἐκεῖνο, καὶ διὰ
 τοῦτο, ἥδιον. ἡ δὲ, ἅτε μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα,
 μετὰ παρρησίας διαλέγεται τοῖς ἀνθρώποις, καὶ διὰ τοῦ-
 το ἄχθονται αὐτῇ. ἰδοὺ γέ τοι καὶ σὺ νῦν ἄχθῃ μοι, τὰ-
 ληθές ἐξευρόντι περὶ τούτων μετὰ σοῦ, καὶ δηλώσαντι,
 οἷον ἐρῶμεν ἐγὼ τε, καὶ σὺ, ὡς οὐ πάνυ ραδίαν ὥσπερ
 εἰ ἀνδριάντος ἐρῶν ἐτύγχανες, καὶ ὧς τεύξεσθαι, ὑπο-
 λαμβάνων ἀνθρώπον εἶναι ἐγὼ δὲ, κατιδὼν ὡς λίθος, ἡ
 χαλκός εἴη, ἐμήνυσσα πρὸς σέ ὑπ' εὐνοίας, ὅτι ἀδυνά-
 των ἐρᾶς, καὶ τότε δύσνουν ἐμὲ εἶναι ὧς ἀν σαυτῶ,
 διότι σὺ οὐκ εἶν ἐξαπατᾶσθαι, ἀλλόκοτα καὶ ἀνέλ-
 पिшта ἐλπίζοντα.

ERM. Οὐκ αὖν τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, Φῆς, ὡς οὐ Φιλοσο- 52
 Φητέον ἡμῖν, ἀλλὰ χρὴ ἀργία παραδιδόντας αὐτοὺς,
 ἰδιώτας καταβιβῶναι;

ΛΥΚ. Καὶ ποῦ τοῦτο ἤκουσας ἐμοῦ λέγοντος; ἐγὼ

ciosius enim hoc, eaque causa iucundius. At illa, quae sci-
 licet nihil sibi fraudulentæ conscia sit, cum fiducia quadam
 agit cum hominibus, & ob id ipsum eam gravantur. Ita-
 que & iam tu nunc offensus mihi es, qui verum hisce de
 rebus tecum invenerim, & declaraverim, qualia amemus
 ego & tu, quam non omnino facilia: velut si statuam tu
 forte adamasses, eiusque te futurum compotem sperasses,
 quod hominem putares; ego autem, cognito; lapidem esse
 aut aes, indicassem tibi benevolo animo, amare te quorum
 fieri non posset copia, & tum malevolum me esse tibi pu-
 tares, qui decipi te non passus sum, & absurda atque su-
 pra omnem spem posita sperare.

Herm. Ergo illud, Lycine, dicis, non philosophandum
 nobis esse, sed *consultum*, ut pigritiae nos tradamus, idiotarum-
 que vitam vivamus.

Lyc. Et ubi hoc dicere me audisti? Neque enim ego phi-

γὰρ οὐχ ὡς οὐ φιλοσοφῆτέον φημί, ἀλλ' ἐπεὶ περ φιλοσοφῆτέον, ὁδοὶ τε πολλαὶ εἰσιν, ἐπὶ φιλοσοφίαν ἐκάστη καὶ ἀρετὴν ἀγειν κάσκειναι, ἥδ' ἀληθῆς ἐν αὐταῖς ἀδελος· ἀκριβῶ ποιήσασθαι τὴν διαίρεσιν. ἀδύνατον δὲ γε ἡμῖν ἐφαίνεται, πολλῶν προτεθέντων, ἐλέσθαι τὸ ἀριστον, εἰ μὴ ἐπὶ πάντα ἰοί τις περῶμενος· εἴτ' ὅπως μακρὰ ἢ πείρα ὤφθῃ. σὺ δὲ πῶς ἀξιοῖς; (αὐτὸς γὰρ ἐρησομαι) ὅτ' ἂν πρώτῳ ἐντύχῃς, τούτῳ εἴψῃ, καὶ συμ-φιλοσοφήσεις; καὶ κενὸς Ἑρμαῖον ποιησεται σε;

- 53 ERM. Καὶ τί σοι ἀποκριναίμην ἂν ἔτι; ὅς οὔτε αὐτὸν τίνα κρίνειν οἷόν τε εἶναι φης, ἣν μὴ Φοῖνικος ἔτη βιῶν, πάντας ἐν κύκλῳ περιῶν, καὶ πειρώμενος, οὔτε τοῖς προπεπειραμένοις πιστεύειν ἀξιοῖς, οὔτε τοῖς πολλοῖς ἐπαινοῦσι, καὶ μαρτυροῦσι;

ΛΥΚ. Τίνας φης τοὺς πολλοὺς εἰδότας, καὶ πεπει-

9 Ἑρμαῖον) τὸ ἀπροσδόκητον
κέρδος. V.

11 Ἡ μὲν Φοῖνικος ἔτη βιῶν) Φοῖνικα, τὸ Ἀράβιον λέγει πτηνόν. V.

lofophari nos veto, sed cum philosophandum sit, multae porro viae sint, ad philosophiam unaquaeque & virtutem ducere se professae; vera denique inter has obscura: accuratum faciendum esse discrimen, dixi. Fieri autem non posse, nobis apparebat, multis propositis, eligere, quod optimum, nisi per omnia quis experiendo eat: deinde longum aliquanto experimentum illud visum est. Tu autem quomodo vis facere? rursus enim interrogabo: in quem primum incideris, eum sequere, cum illo philosophabere? & ille te sibi habebit lucrum a propitio Mercurio temere obiectum?

Herm. Et quid tibi porro respondeam, qui neges per se iudicare quemquam posse, nisi annos vixerit Phoenicis, ac per orbem circumiens omnes probaverit, neque his credere velis, qui ante experti sunt, laudantiumve & perhibentium testimonia multitudini?

Lyc. Quam mihi narras multitudinem? eorumne, qui

ραμένους ἀπάντων; εἰ γάρ τις τοιοῦτός ἐστιν, ἱκανὸς ἔμοιγε καὶ εἷς, καὶ οὐκ ἔτι πολλῶν δέησιν. ἦν δὲ τοὺς οὐκ εἰδότες λέγεις, οὐδὲν τι τὸ πλῆθος αὐτῶν προσάξεται με πιστεύειν, ἄχρις ἂν ἡ μῆδεν, ἡ ἐν εἰδότες, περὶ ἀπάντων ἀποφαίνωνται.

ERM. Μόνος δὲ σὺ τάληθες κατεῖδες, οἱ δ' ἄλλοι ἀνόητοι ἅπαντες, ὅσοι Φιλοσοφούσι.

LYC. Καταψεύδῃ μου, ὦ Ἑρμότιμε, λέγων, ὡς ἐγὼ προτίθημί πῃ ἑμαυτὸν τῶν ἄλλων, ἡ τάττω ὅλως ἐν τοῖς εἰδόσι, καὶ οὐ μνημονεύεις ὡς ἔφην, οὐκ αὐτὸς εἰδέναι τάληθες ὑπὲρ τοὺς ἄλλους διατεινόμενος, ἀλλὰ μετὰ πάντων αὐτὸ ἀγνοεῖν ὁμολογῶν.

ERM. Ἄλλ', ὦ Λυκίне, τὸ μὲν ἐπὶ πάντας ἐλθεῖν 54
χρῆναι, καὶ πειραθῆναι ὡς Φασι, καὶ τὸ μὴ ἂν ἄλλως

7 Ὅσοι φιλοσ.) Τὸ τῆς σκεπτικῆς εἰσικας, ὦ Λυκίне, λυρεῖν. ἔπει γὰρ κἀκείνη ἀκαταληψίαν πρὸς βεβού-
ουσα ἀντικρίσει ματαιολογίᾳ τὸ ἀληθές. παρίσσει πάντες ἄνθρωποι καὶ τῇ τῶν λόγων ἰσοσθένειά δοῦνται τοῦ ἐπικρινούντος. ἄνθρωπος δὲ τοῦ-
τό φησι ἀμύχανον γινέσθαι. καθότι

οὐδεὶς ἄνθρωπον ἀδιάτρητος γνά-
μης ἀληθοῦς. ἀλλὰ καὶ γὰρ φησιν. ἔπει
καὶ αὐτὸς σὺ, ὁ ταῦτα λήρων ἄνθρω-
πος, ἐν μίρῃ καὶ σὺ τῆς σῆς παρα-
πολῇ ἀκροβολογίας, καὶ τὸ μηδὲν
λογισθεῖς παρὰ γὰρ τοῖς τοῦν ἔχου-
σι. καὶ οὕτως τοῖς οἰκείοις ἀλώσῃ
πτεροῖς. M.

sciunt, & experti sunt omnia? Si quis enim talis est, sufficit mihi unus etiam, nec iam multis opus fuerit. Si vero nescientes dicas, nihil me ipsorum multitudo ad credendum adducet, dum aut nihil, aut unum modo cum sciant, pronuntiabunt de omnibus.

Herm. Solus autem tu verum vidisti, reliqui amentes omnes, quotquot philosophantur.

Lyc. Calumniaris me, Hermotime, quasi ego usquam me praeponam reliquis, aut omnino in scientibus collocem, nec recordaris eorum, quae dixi, non contendens ipse scire verum praeter reliquos, sed cum omnibus ignorare illud confessus.

Herm. Sed, Lycine, illud forte consentaneum rationi.

ἐλέσθαι τὸ βέλτιον, ἢ οὕτως, εὐλογον ἴσως. τὸ δὲ τῇ
 πείρᾳ ἐκάστη τοσαῦτα ἔτη ἀποδιδόναι, παγγέλοιον,
 ὥσπερ οὐχ οἷόν τε ὄν ἀπ' ὀλίγων καταμαθεῖν τὰ πάντα.
 ἐμοὶ δὲ καὶ πάνυ ῥάδιον εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, καὶ οὐ
 πολλῆς διατριβῆς δεόμενον. Φασὶ γέ τοι τῶν πλαστῶν
 τίνα, Φειδίαν οἶμαι, ὄνυχά μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ'
 ἐκείνου ἀναλελογίσθαι ἡλικίος ἂν ὁ πᾶς λέων γένοιτο,
 κατ' ἀξίαν τοῦ ὄνυχος ἀναπλασθεῖς· καὶ σὺ δὲ, ἢν τις
 σοι χεῖρα μόνην ἀνθρώπου δείξῃ, τὸ ἄλλο σῶμα κατα-
 καλύψας, εἴσῃ, οἶμαι, αὐτίκα ὅτι ἀνθρωπός ἐστι τὸ
 κεκαλυμμένον, καὶ μὴ τὸ πᾶν σῶμα ἴδῃς. καὶ τοίνυν
 τὰ μὲν κεφαλαιώδη, ὧν ἅπαντες λέγουσι, ῥάδιον κα-
 ταμαθεῖν ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, τὸ δ' ὑπερακριβές
 τοῦτο, καὶ μακρᾶς τῆς ἐξετάσεως δεόμενον, οὐ πάνυ
 ἀναγκαῖον ἐς τὴν αἴρεσιν τοῦ βελτίονος, ἄλλ' ἐρεστί
 κρῖναι καὶ ἀπ' ἐκείνων.

6 *Ονυχά μόνον λέοντος.) Ἀπὸ τούτου ἡ παροιμία, ἐξ ὄνυχον ὁ λίαν. V.
 eundum esse ad omnes, dicta omnium exploranda, nec ali-
 ter quam hoc modo eligendum, quod optimum est: sed
 experimento unicuique tot annos attribuerē, valde ridicu-
 lum, quasi non liceret ex paucis cognoscere omnia. Mihi
 vero etiam valde facile esse tale quidpiam videtur, nec mul-
 ta mora indigere. Dicunt certe statuariorum aliquem, Phi-
 diam puto, solo conspecto leonis ungue, ex illa portionis
 aestimatione collegisse, quantus integer leo esset, ex digni-
 tate unguis effictus. Et tu sane, si quis manum tibi solam
 ostenderit hominis, reliquo contexto corpore, scies, puto,
 statim, hominem esse, quod tegitur, etiam si totum corpus
 non videas. Iam summa capita eorum, quae omnes dicunt,
 facile est in parva diei parte discere: illud autem nimis ex-
 quisitum, & longa exploratione indigens, ad melioris ele-
 ctionem non utique necessarium est, sed ex illis etiam potest
 diiudicari.

ΑΤΚ. Παπαί, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς ἰσχυρὰ ταῦτ' εἰρη- 55
 κας, ἀπὸ τῶν μερῶν ἀξιῶν τὰ ὅλα εἰδέναι· καίτοι ἐγὼ
 τὰ ἐναντία ἀκούσας, μέμνημαι, ὡς ὁ μὲν τὸ ὅλον εἰ-
 δῶς, εἰδείη ἂν καὶ τὸ μέρος· ὁ δὲ μόνον τὸ μέρος, οὐκέτι
 καὶ τὸ ὅλον. οὕτω καὶ μοι τόδε ἀποκρίναι, ὁ Φειδίας ἂν
 ποτε ἰδὼν ὄνυχα λέοντος, ἔγνω ἂν ὅτι λέοντός ἐστιν, εἰ
 μὴ ἑωράκει ποτὲ λέοντα ὅλον; ἢ σὺ ἀνθρώπου χεῖρας
 ἰδὼν, ἔσχεες ἂν εἰπεῖν, ὅτι ἀνθρώπου ἐστὶ, μὴ πρότερον
 εἰδὼς μὴδ' ἑωρακώς ἀνθρώπον; τί σιγᾶς; ἢ βούλει ἐγὼ
 ἀποκρίνωμαι ὑπὲρ σοῦ τὰ γε ἀναγκαῖα, ὅτι οὐκ ἂν

6 Ἰδὼν ὄνυχα λίσσας, ἔγνω ἂν)
 Τὸν ἰγυκαλυμμένον λόγον, ὅς ἐστι
 σοφισματώδης, ἐπ' οὐδὲν καταστρέ-
 φει χρησίμην ἀναλαμβάνει. πλὴν
 ἐστὶ καὶ μερικὴ γνῶσις αὐτόπιστος
 καὶ ἀληθής, καὶ μὴδὲν τοῦ καθόλου
 διεκρίνει. ὡς φέρε τοῦ ἀριθμοῦ μέρη ὁ
 δύο καὶ ὁ τέσσαρας, ὁ δὲ τούτων συν-
 εκτικὸς ὁ δέκα προσεχῶς, ὅς καὶ τοῦ
 δέκα ὁ ἑκατὸν, καὶ τούτου ὁ χίλια,
 καὶ κείνου ὁ μυρία. οὐδὲν μόντοι κα-
 λύσει τὸν τὰ δέκα μὴ ἐπιστάμενον
 εἰδῶν, μὴ δὲ γε τὰν τῶν ἀριθμῶν
 ἥτις φύσις αὐτοῖς, τοῦτο γοῦν ἐπί-
 σταθμὰ ἀπαργυκλίτως, ὡς μία καὶ
 μία δύο, καὶ δις δύο τέσσαρας. ὅστε
 οὐ πᾶν γενναῖος ὁ διατρέπων λόγος
 τὸν τοιοῦτον λόγον, ὡς εἰ μὴ τὸ καθό-
 λου τις εἶδη οὐδὲ τὸ κατὰ μέρος.

τῶν ἀντικρίων γὰρ ἀπὸ τῶν μερῶν, τὸ
 ὅλον συλλογίζεται, καὶ ἡ τῶν κατὰ
 μέρος ἀθροισίς πρὸς γνῶσιν τοῦ καθό-
 λου λεγομένου καθ' ἑαυτὴν ὑφίστα-
 μένη. ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς ὑμῶν Ἀρι-
 στοτέλης τερετισματὰ πῶς τῶν ἰδυ-
 τοῦ λόγων φησὶ τὰ καθόλου. ὅστε
 καὶ ὁ τοῦ λέοντος ὄνυξ αὐτὸ τὸ μέρος
 γνωσθὲν ἐξ ἀναλογίας τῇ φιδίᾳ, εἰ
 καὶ μὴ τὸ ὅλον εἰδῆς, τὸ γοῦν μέγε-
 θος παραστήσαι τοῦ θηρίου οὐδὲν πι-
 στεύκειν ἐμποδόν, εἰ δὲ καὶ ἀναλο-
 γίαν ἀναιρέσεις, τί ἂν ἄλλο, ἢ πρὸς
 ἀλογον σκεπτικὴν συνειδήσιν, καὶ τῶν
 ὄντων ἀπάντων ἀνταπισθῆναι ζῶν;
 καὶ θρόνος οὐδὲς σοι τῆς σφῆς τῆς
 τῆς ἐμπληξίας· δι' ἣν καὶ πρὸς τοὺς
 λύκους ἀποπιμαίνῃ ὡς λύκους τῇ
 ὅτι καὶ ὦν καὶ καλεῖται. V.

Lyc. Vah, Hermotime, quam firma sunt, quae dixisti,
 dum postulas, ex partibus nos cognoscere tota: ego vero
 contraria me audire memini, qui totum norit, eum nosse
 etiam partes; qui vero partem modo, eum non continuo
 scire totum. Sic illud etiam mihi responde: Phidias, unguem
 leonis videns, num leonis eum esse cognovisset, si totum
 nunquam leonem vidisset; aut hominis tu manum videns
 an posses nobis dicere, eam esse hominis, si prius neque
 novisses, neque vidisses hominem? quid taces? aut vis, ego
 pro te necessaria respondeam, te non posse, videlicet. Igi-

εἶχες; ὥστε κινδυνεύει ὁ Φειδίας ἄπρακτος ἀπεληλυθέναι, μάτην ἀναπλάσας τὸν λέοντα· οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, ὦ παῖ, λέγων. ἢ πῶς ταῦτ' ἐκείνοις ὅμοια; τῷ μὲν γὰρ Φειδίᾳ καὶ σοι οὐδὲν ἄλλο τοῦ γνωρίζειν τὰ μέρη αἰτίον ἦν, ἢ τὸ εἰδέναι τὸ ὅλον, ἀνθρώπον λέγω, καὶ λέοντα· ἐν φιλοσοφίᾳ δὲ, οἷον τῇ Στωικῶν, πῶς ἂν ἀπὸ τοῦ μέρους καὶ τὰ λοιπὰ ἴδοις; ἢ πῶς ἂν ἀποφαίνοιο ὡς
 56 καλὰ; οὐ γὰρ οἶσθα τὸ ὅλον, οὐ μέρη ἐκεῖνά ἐστιν. Ὁ δὲ Φῆς, ὅτι τὰ κεφάλαια ῥάδιον ἀκούσαι ἀπάσης φιλοσοφίας ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, οἷον, ἀρχὰς αὐτῶν, καὶ τέλη, καὶ τί θεοὺς οἰόνται εἶναι, τί ψυχὴν, καὶ τίνες μὲν σώματα πάντα φασί, τίνες δὲ καὶ ἀσώματα εἶναι ἀξιοῦσι, καὶ ὅτι οἱ μὲν ἡδονὴν, οἱ δὲ, τὸ καλὸν ἀγαθὸν καὶ εὐδαιμον τίθενται, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὕτως μὲν ἀκρύσαντας, ἀποφύνασθαι ῥάδιον, καὶ ἔργον οὐδὲν εἰδέναι δὲ ὅστις ὁ τάληθ' λέγων ἐστίν, ὅρα μὴ οὐχὶ μόριόν ἐστιν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δέχεται. ἢ τί

tur infecta re abiturus videtur tuus Phidias, effuso frustra leone, dicens, nihil hoc ad Bacchum, puer. Aut quomodo haec illis similia? Phidiae enim & tibi nulla fuit causa alia partes agnoscendi, praeter eam, quod integrum possetis, hominem dico, & leonem. In philosophia autem, e. g. Stoicorum, quomodo ex parte cognosces etiam reliqua? aut quomodo pulchras pronuntiabis? neque enim totum nosti, cuius illae partes sunt. Quod vero dicis, capita summa philosophiae facile esse audire exigua diei parte, e. g. principia cuiusque, & fines, & quid Deos putent esse, quid animam? qui corpora esse omnia dicant, qui incorporea etiam quaedam velint esse? & quod alii quidem in voluptate, alii vero in honestate bonum ac felicitatem collocant, & similia, sic audire & reddere facile est, & labor nullus. Scire vero, quis sit ille, qui vera dicat, vide, ne non

γὰρ ἐκεῖνοι παρόντες, ὑπὲρ αὐτῶν τούτων ἑκατοντάδας
καὶ χιλιάδας βιβλίων ἕκαστοι συγγεγράψασιν, ὥς
πίσταιν, οἶμαι, ἀληθῆ εἶναι τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα, καὶ ἅ
σοι εὐκλει ράδια, καὶ εὐμαθῆ; νῦν δὲ μάντεως, οἶμαι,
δείξει σοι κἀνταῦθα πρὸς τὴν αἴφρσιν τῶν κρείττόνων, εἰ
μὴ ἀνέχη τὴν διατριβὴν, ὥς ἀκριβῶς ἐλέσθαι αὐτὸς
ἅπαντα, καὶ ὅλον ἕκαστον κατανοήσας· ἐπίτομος γὰρ
αὕτη γένοιτ' ἂν, οὐκ ἔχουσα περιπλοκάς, οὐδ' ἀναβο-
λάς, εἰ μεταστειλάμενος τὸν μάντιν, ἀκούσας τῶν κε-
σαλαίων ἀπάντων, σφαγιάζοιο ἐφ' ἑκάστοις· ἀπαλ-
λάξει γὰρ σε ὁ θεὸς μυρίων πραγμάτων, δείξας ἐν τῷ
τοῦ ἱερέου ἥπατι ἅ τινά σοι αἰρετέον. Εἰ δὲ βούλει, καὶ 57
ἄλλο τι ἀπραγμονέστερον ὑποθήσομαί σοι, ὥς μὴ ἱερεῖα
καταβῆς ταυτὶ, καὶ θυσιάζῃ τῷ μὴδ' ἱερεῖα τινὰ τῶν
μεγαλομύσθων παρακαλῆς, ἀλλ' ἐς κάλπιν ἐμβα-
λὴν γραμματεῖα, ἔχοντα τῶν φιλοσόφων ἑκάστου τοῦ-

tam pars sit diei, quam dies multos postulet. Aut quid il-
lis in mentem venit, ut de his ipsis rebus centenos mille-
nosque libros singuli conscriberent? ut persuadeant nempe,
vera esse paucula illa, quae facilia tibi videbantur & discen-
tibus obvia. Iam vero vate, puto, opus erit tibi hic etiam
ad meliorum electionem, si morae impatiens sis, qua cu-
riose considerata unaquaque re integra, eligas ipse omnia.
Compendiaria enim haec forte via fuerit, nihil habens per-
plexum, dilationes nullas, si haruspice advocato, dum au-
dis capita singula, exta de unoquoque consulas. Infinitis
enim te molestiis Deus liberabit, ostendens in hepate victi-
mae, quae tibi eligenda sint. Si vero vis, etiam aliud quid-
dam tibi minus etiam molestum subiiciam, ut non mactes
ista sacrificia, & hostias consulas, sed neque advoces sacer-
dotem aliquem magna mercede conducendum: sed conie-
ctis in urnam tabellis, singulorum nomina philosophorum

νομα, κέλευε παῖδα τῶν ἀνήβων ἀμφιβαλῆ τινα, προσ-
ελθόντα πρὸς τὴν κάλπιν, ἀνελέσθαι ὅ, τι ἂν πρῶτον
ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμματείων, καὶ τολοιπὸν
κατὰ τὸν λαχόντα ἐκείνον, ὅστις ἂν ᾖ, φιλοσόφει.

58 EPM. Ταυτὶ μὲν, ὦ Λυκῖνε, βωμολοχικὰ, καὶ οὐ
κατὰ σέ. σὺ δὲ εἰπέ μοι, ἥδη ποτὲ οἶνον ἐπρίω αὐτός;

ΛΥΚ. Καὶ μάλα πολλάκις.

ΕΡΜ. Ἄρ' οὖν περιήεις ἅπαντας ἐν κύκλῳ τοὺς ἐν τῇ
πόλει καπήλους, ἀπογευόμενος, καὶ παραβάλλων,
καὶ ἀντεξετάζων τοὺς οἶνους;

ΛΥΚ. Οὐδαμῶς.

ΕΡΜ. Χρὴ γάρ, οἶμαί, σοι τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ
ἀξίῳ ἐντυχόντι ἀποφέρεισθαι.

ΛΥΚ. Νῆ Δία.

ΕΡΜ. Καὶ ἀπὸ γε τοῦ ὀλίγου ἐκείνου γεύματος, εἴ-
χες ἂν εἰπεῖν ὁποῖος ἅπας ὁ οἶνός ἐστιν;

inscripta habentibus, iube puerum impuberem patrum
matrumque accedere ad urnam, & extrahere, quaecun-
que tabellarum prima sub manum venerit, ac deinde se-
cundum eum, cuius fors exierit, qui demum cunque fue-
rit, philosophare.

Herm. Ista quidem, Lycine, scurrilia, neque digna te.
At dic mihi, ipse unquam vinum emisisti?

Lyc. Et saepe quidem.

Herm. Tum ergo circumibas circulo omnes in urbe cau-
pones, degustans & comparans, & inter se conferens vina.

Lyc. Minime vero.

Herm. Sufficit enim tibi, puto, in quod primum bonum
& dignum pretio incideris, de eo ferendum tibi curare.

Lyc. Per Iovem.

Herm. Et de parvo illo gustu dicere poteras, universum
vinum quale sit.

ΛΥΚ. Ἔχον γάρ.

ΕΡΜ. Εἰ δὲ δὴ ἔλεγες προσελθὼν τοῖς καπήλοις, ἐπει-
δὴ κοτύλην πρίασθαι βούλομαι, δότε μοι, ὦ οὔτοι, ἐκ-
πιῶ ἅλον ἕκαστος ὑμῶν τὸν πίθον, ὡς διὰ παντὸς ἐπέξ-
ελθὼν, μάθοιμι ὅστις ἀμείνω τὸν οἶνον ἔχει, καὶ ὅθεν μοι
ὠνητέον· εἰ ταῦτ' ἔλεγες, οὐκ ἂν οἶε καταγελάσαι σου
αὐτούς· εἰ δὲ καὶ ἐπιπλέον ἐνοχλοῖς, τάχ' ἂν καὶ
προσχέαι τοῦ ὕδατος;

ΛΥΚ. Οἶμαι ἔγωγε, καὶ δίκαιά γ' ἂν πάθοιμι.

ΕΡΜ. Κατὰ ταῦτα δὴ καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ· τί δέῃ ἐκ-
πιῶν τὸν πίθον, δυναμένους ἀπ' ὀλίγου τοῦ γεύματος εἰ-
δέναι ὁποῖον τὸ πᾶν ἐστίν;

ΛΥΚ. Ὡς ὀλισθηρὸς εἶ, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ διαδιδρά- 59
σκεῖς ἐκ τῶν χειρῶν, πλὴν ἄλλ' ὠνησάς γε· οἰόμενος γὰρ
ἐκπεφυγέναι, ἐς τὸν αὐτὸν κύρτον ἐμπέπτωκας.

ΕΡΜ. Πῶς τοῦτ' ἔφης;

Lyc. Poteram enim.

Herm. Si vero accedens ad caupones diceres, quando-
quidem emere vini heminam volo, date mihi, o isti, ebi-
bere totum quisque dolium, ut, ubi per omnes iero, intel-
ligam, quis melius vinum habeat, & unde mihi emendum
sit. Haec si dicas, non putas, te ab illis derisum iri: si vero
molestus esse pergās, forte etiam aqua iri perfunctum?

Lyc. Equidem arbitror: nec fiat mihi iniuria.

Herm. Eadem igitur philosophiae ratio. Quid ebibere do-
lium opus est, cum possimus de parvo gustu scire, quale
sit universum?

Lyc. Quam lubricus es, Hermotime, & inter manus ef-
fugis? Quin tu adiuvissti me! dum enim effugisse te putas,
in nassam eandem incidisti.

Herm. Quid ita?

ΛΥΚ. Ὅτι αὐθομολογούμενον πρᾶγμα λαβὼν, καὶ γνῶριμον ἅπασι, τὸν οἶνον, εἰκάξεις αὐτῷ τὰ ἀνομοιότατα, καὶ περὶ ὧν ἀμφοισβητοῦσιν ἅπαντες ἀφανῶν ὄντων ὥστε ἔγωγε οὐκ ἔχω εἰπεῖν καθότι σοι ὅμοιος Φιλοσοφία καὶ οἶνος εἴη, ἄρα κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι καὶ Φιλόσοφοι ἀποδίδονται τὰ μαθήματα, ὥσπερ οἱ κάπηλοι, κερασάμενοί γε οἱ πολλοὶ, καὶ δολώσαντες, καὶ κακομετροῦντες· οὕτως δ' ἐπισκοπήσωμεν ὅ, τι καὶ λέγεις· τὸν οἶνον Φῆς τὸν ἐν τῷ πίθῳ ὅλον αὐτὸν αὐτῷ ὅμοιον εἶναι, καὶ μὰ Δί', οὐδὲν ἄτοπον· ἀλλὰ καὶ εἴ τις γεύσαιο ἀρυσάμενος ὀλίγον ὅσον αὐτοῦ, εἴσεσθαι αὐτίκα ὁποῖος ἅπας ὁ πίθος ἐστίν, ἀκόλουθον καὶ τοῦτο, καὶ οὐδὲν ἂν ἔγωγέ τι ἀντίπω. ὅρα δὴ καὶ τὸ μετὰ τοῦτο, Φιλοσοφία, καὶ οἱ Φιλοσοφῶντες, οἷον ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἄρα ταῦτά πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέραι, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γάρ ἐστι, πρόδηλον, ὧ ἑταῖρε· ἢ οὐκ ἂν εἰκὸς ἔτι παρέμενες αὐτῷ κατὰ

Lyc. Quod rem, quae ipsa se satis prodit, & notam omnibus, xinum, fumis, eique assimilas diffimillima, de quibus nempe disputent omnes, cum sint obscura. Itaque non habeo dicere, qua re tibi similis philosophia & vinum sit. Numquid in hoc solo, quod etiam philosophi vendunt doctrinas, ut caupones, multi etiam interpolant, & adulterant, & male metiuntur? Ita vero inspicimus, quod dicis. Ais vinum in dolio universum simile sibi esse, nec profecto id absurdum; sed etiam si quis haustum vel tantillum illius gustet, illum statim sciturum, quale totum sit dolium: consequens hoc etiam, neque quidquam equidem contra dixerō. Sed iam vide etiam, quod sequitur. Philosophia & philosophi, v. g. magister tuus, utrum eadem vobis dicit quotidie, & de iisdem, an alias alia? Multa enim sunt. Manifestum id quidem, amice: alioquin probabile non fuerit,

τὸν Ὀδυσσεά περινοσῶν, καὶ περιπλανώμενος, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἂν σοι καὶ ἅπαξ ἀκούσαντι.

ERM. Πῶς γὰρ σὺ;

60

ΛΥΚ. Πῶς οὖν οἶόν τέ σοι ἦν, ἀπὸ τοῦ πρώτου γεύματος εἰδέναι τὰ πάντα; οὐ γὰρ τὰ αὐτά γε, ἀλλ' ἄλλ' ἕτερα καινὰ ἐπὶ καινοῖς ἔλέγετο, οὐχ ὥσπερ ὁ οἶνος αἰεὶ ὁ αὐτὸς ἦν. ὥστε, ὦ ἑταῖρε, ἦν μὴ ὅλον ἐκπίης τὸν πίθον, καὶ ἄλλως, μεθύων περιήεις· ἀτεχνῶς γὰρ ἐν τῷ πυθμῇ δοκεῖ μοι ὁ θεὸς κατακρύψαι τὸ φιλοσοφίας ἀγαθὸν ὑπὸ τὴν τρύγα αὐτήν. δεήσει οὖν ὅλον ἐξαντλῆσαι ἐς τέλος, ἢ οὐποτ' ἂν εὖροις τὸ νεκτάρειον ἐκεῖνο πόμα, οὗ πάλαί διψῇ μοι δοκεῖς. σὺ δὲ οἶσι τὸ τοιοῦτον αὐτὸ εἶναι, ὡς εἰ μόνον γεύσαιο αὐτοῦ, καὶ σπάσαιο μικρὸν ὅσον, αὐτίκα σε πάνσοφον γενησόμενον, ὥσπερ Φασὶν ἐν Δελφοῖς τὴν πρόμαντιν, ἐπειδὴν πῆχ' τοῦ ἱεροῦ νάματος, ἐνθρον εὐθύς γίγνεσθαι, καὶ χρᾶν τοῖς προσιούσιν·

2 Ἀπίχην) Ἡρμ. V.

te apud illum mansisse, Ulyssis illius instar circumeuntem & oberrantem, si eadem diceret, sed semel audisse tibi sufficeret.

Herm. Quí enim possit res habere aliter?

Lyc. Quomodo igitur potuisti de primo gustu nosse omnia? Neque enim eadem profecto, sed alia semper nova super nova dicebantur; non, quemadmodum vinum, semper idem erat. Itaque, sodalis, nisi totum ebibas dolium, etiam temere ebrius oberraveris. In ipso enim plane fundo videtur mihi Deus occultasse bonum philosophiae, sub ipsas faeces. Oportebit igitur totum ad finem usque exhaurire, aut nunquam invenias nectareum illum, quem olim sitire mihi videris, potum. Tu autem putas, tale hoc esse, ut, si modo gustes illud, & paulum quiddam haurias, continuo sapientiae omnis consultus fias, ut Delphis aiunt antistitam, cum de sacro fonte biberit, Deo statim plenam fieri, & respondere accedentibus. Sed non ita se res habere vi-

ἀλλ' οὐχ οὕτως ἔχειν ἔοικε. σύγ' οὖν ὑπὲρ ἡμῖσι τοῦ
 61 πίθου ἐκπεπωκώς, ἐνάρχῃσθαι ἐτι ἔλεγες. Ὅρα τοίνυν
 μὴ τῷδε μᾶλλον Φιλοσοφία ἔοικεν. ὁ μὲν γὰρ πίθος, ἔτι
 μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέττω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ
 πανσπερμία τις πυρὸς ὑπεράνω, καὶ μετὰ τοῦτο κύα-
 μοι, εἴτα κριβαὶ, καὶ ὑπὸ ταύταις, Φακοὶ, εἴτα ἐρέ-
 βινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρόσ. εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι
 ἐθέλων τῶν σπερμάτων, καὶ ὃς ἀφελὼν τοῦ πυροῦ, οὐ-
 περ ἦν, ἀνέδωκέ σοι δεῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς ἴδοις, ἄρα
 οὖν ἔχοις ἀν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέ-
 βινθοι καθαροὶ, καὶ οἱ Φακοὶ εὐτακεῖς, καὶ οἱ κύαμοι
 οὐ διάκενοι;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς.

ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν οὐδὲ Φιλοσοφίαν ἀφ' ἑνός, ὧν Φήσῃ
 τις τοῦ πρώτου, μάθοι ἀν ἅπασαν ὁποῖά ἐστιν· οὐ γὰρ
 ἐν τι ἦν, ὥσπερ ὁ οἶνος, ὥπερ σὺ αὐτὴν ἀπικαΐζεις,

detur. Itaque ipse tu, epoto iam ultra dimidium dolio, te
 circa initia adhuc esse dicebas. Vide igitur, ne huic potius
 similis videatur philosophia, quod dicam. Maneat enim ad-
 huc dolium, & mercator. Inesto autem non iam vinum,
 sed feminum quaedam omnigena congeries, triticum su-
 pra, deinde faba, tum hordeum, sub his lentescens, deinde ci-
 cer, & alia insuper varia. Si igitur tu emturus esses de femi-
 nibus, & ille de tritico auferens aliquid, ubi illud erat, spe-
 cimen tibi in manum daret, ut videas; numquid igitur pos-
 ses illo inspecto videre, an etiam purum cicer, mollis ad
 coquendum lens, & fabae non cassae?

Herm. Nequaquam.

Lyc. Ergo neque philosophiam ab uno aliquo, quod
 primum quis dixerit, universam didiceris, qualis sit. Neque
 unum aliquid erat, ut vinum, cui tu illam assimilas, &
 similem esse gustui postulas: at illam plane diversum quid

ἀξίων ὁμοίαν εἶναι τῷ γεύματι. τὸ δὲ ἑτεροῖόν τι ὦσθῃ, οὐ παρέργου τῆς ἐξετάσεως θεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ Φαῦλον πρίασθαι, ἐν θυῶν ὀβολῶν ὁ κίνδυνος, αὐτὸν δὲ τινα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι, ὥς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφασθα, οὐ μικρὸν εἶναι κακόν· ἄλλως τε, ὁ μὲν ὅλον ἀξίων ἐκπιεῖν τὸν πίθον, ὥς κοτύλην πρίαστο, ζημιῶσαι αὖ τὸν κάπηλον, οὕτως ἀπίθανα γευόμενος· Φιλοσοφία δὲ, οὐδὲν αὖ τοιοῦτο πάθος, ἀλλὰ καὶ ὅτι πᾶμπολλα πίης, οὐδὲν ἐλάττων ὁ πίθος γίγνεται, οὐδὲ ζημιώσεται ὁ κάπηλος. ἐπιρρεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ πρᾶγμα, ἐξατλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλον ἢ ὁ τῶν Δαναϊδῶν πίθος. ἐκεῖνος μὲν γὰρ τὸ ἐμβαλλόμενον οὐ συνείχεν, ἀλλὰ διέρρει εὐθύς· ἐντεῦθεν δὲ, ἣν ἀφέλῃς τί, πλεῖον τὸ λοιπὸν γίγνεται. Ἐθέλω δὲ σοι καὶ ἄλλο ὅμοιον εἰπεῖν 62

Φιλοσοφίας περὶ γεύματος, καὶ μή με νομίσης βλασφημεῖν περὶ αὐτῆς, ἣν εἶπω ὅτι Φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοι-

10 Ἐπιρρεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν) Ἄλλῃ μὲν ἐξατλούμεν, ἢ ὅτι 16 Ὅτι φαρμάκῳ) Ὅτι ἡ φιλοσοφία φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοικε. Ἐπιρρεῖ, τοῦτο ἡ παροιμία. V. V.

esse apparuit, quod exploratione non perfunctoria indigeat. Vinum enim malum emere periculo duorum obolorum constat: ipsum vero aliquem in colluvione perire cum ceteris, ipse initio dicebas non parvum esse malum. Ceterum ille, qui totum ebibere dolium postulet, ut deinde emat heminam, cauponem damno illa absurda sua gustatione auxerit: philosophiae autem nihil tale usu venit; sed quantumcunque biberis, nihilo minus plenum fit dolium, neque damnum ad cauponem pervenit. Adfluit enim, quod in proverbio est, res illa, quo magis exhauritur, contraria ratione illi Danaïdum dolio: illud enim, quidquid infunderetur, non continebat, quin statim diffunderet; hic autem, si quid abstuleris, plus fit quod superest. Volo autem aliud quoque de gustu philosophiae simile dicere: neque maledicere me putaveris, si veneno illam pernicioso similem di-

κεν, οἷον κωνεῖω, ἢ ἀκονίτω, ἢ ἄλλω τῶν τοιούτων. οὐδὲ γὰρ ταῦτα, ἐπεὶ περ θανατηφόρα ἐστὶν, ἀποκτεῖνοι αὐν, εἴ τις ὀλίγον ὅσον ἀκαριαῖον ἀποξύσας αὐτῶν, ἄκρω τῷ ὄνυχι ἀπογεύσαιοτο, ἀλλὰ ἦν μὴ τοσούτον ὅσον χρή, καὶ ὅπως, καὶ ζῶν οἷς, οὐκ ἂν ἀποθάνοιο προσεγεγάμενος· σὺ δὲ ἡξίους τοῦλάχιστον ἐξαρκεῖν, ὥς ἀποτελέσαι τὴν τοῦ ὅλου γινῶσιν.

63 EPM. Ἔστω ταῦτα ὡς βούλει, Λυκῖνε. τί οὖν ἕκα-
τόν ἐτῃ χρή βιῶναι, καὶ τοσαῦθ' ὑπομείναι πράγματα;
ἢ οὐκ ἂν ἄλλως φιλοσοφῆσαιμεν;

ΛΥΚ. Οὐ γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε· καὶ δεινὸν οὐδέν, εἴ γε ἀληθῆ ἔλεγες ἐν ἀρχῇ, ὡς ὁ μὲν βίος βραχύς, ἡ δὲ τέ-
χνη μακρὴ· νῦν δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, ἀγανακτεῖς, εἰ
μὴ αὐθιμερὸν ἡμῖν πρὶν δύναι ἥλιον, Χρύσιππος, ἢ
Πλάτων, ἢ Πυθαγόρας γένοιο.

EPM. Περιέρχῃ με, ὦ Λυκῖνε, καὶ συνελαύνεις ἐς

xero, ut cicutae, vel aconito, aut alii ex eo genere. Ne-
que enim haec, mortifera quantumvis, interficiant, si quis
minutissimum quiddam & individuum, summo inde ungue
abrasum degustet: sed nisi tantum, quantum opus est, &
quomodo, & cum quibus; non moriatur, qui sumserit.
Tu autem postulabas minimam particulam sufficere, ad
perficiendam totius cognitionem.

Herm. Sint ista, uti vis, Lycine. Quid igitur? centumne
annos vivere oportet, & tot sustinere molestias, aliter phi-
losophari non licet?

Lyc. Non, Hermotime: neque id intolerabile putandum;
siquidem vere dixisti ab initio, vitam brevem esse, artem
autem longam. Nunc vero, nescio qua causa, indignaris,
si non eodem die nobis ante solis occasum, Chrysippus,
aut Plato, aut Pythagoras fias.

Herm. Circumvenis me, & in angustias cogis, nulla a

στενόν, οὐδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθὼν, ὑπὸ Φθόνου δηλαδὴ, ὅτι ἐγὼ μὲν προὔκοπτον ἐν τοῖς μαθήμασι, σὺ δὲ ὠλιγώρησας ἑαυτοῦ, τηλικούτος ὢν.

ΛΥΚ. Οἷσθ' οὖν ὃ δράσεις; ἐμοὶ μὲν, ὥσπερ κορυβατιῶντι, μὴ πρόσσεχε τὸν νοῦν, ἀλλ' ἕα ληρεῖν· σὺ δ' ὡς ἔχεις, προχώρει ἐς τὸ πρόσθεν τῆς ὁδοῦ, καὶ πέραινε κατὰ τὰ ἐξ ἀρχῆς σοι δεδογμένα περὶ τούτων.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐκ ἕως σὺ βίαιος ὢν αἰρεῖσθαι τι, ἣν μὴ πειραθῶ ἀπάντων.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἶδέναι χρὴ, ὡς οὐκ ἂν ποτε ἄλλο ἔποιμι. βίαιόν δὲ λέγων ἐμὲ, ἀναίτιον δοκεῖς μοι κατὰ τὸν πειρητὴν αἰτιάσθαι αὐτόν, ἔστ' ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγος συμμαχήσας, ἀφέληται τῆς βίας, ἥδη ἀγόμενον. ἰδὺ γέ τοι καὶ τάδε πολλῶ βιαίότερα φαίη ἂν σοι ὁ λόγος· σὺ δ' ἐκείνον παρῆς, ἐμὲ ἴσως αἰτιάσῃ.

me affectus iniuria, præ invidia scilicet, quod ego progressus aliquo usque sum in doctrina, tu vero, id ætatis homo, te neglexisti.

Lyc. Scis ergo, quid facias? Mihi quidem, ut parum sanæ mentis homini noli animum advertere, sed delirare me finito: tu vero, ut habes, perge viam, &, ut ab initio tibi visum est de rebus hisce, ita perfice.

Herm. Sed tu, violentus homo, non pateris eligere me quidquam, nisi exploratis ante omnibus.

Lyc. Atqui bene noris, nunquam aliud me dicturum. Cum vero violentum me vocas, innocentem videris mihi, ut est apud poetam, accusare, qui ipse, donec alia ratio tibi succenturiata a vi me liberet, iam auferatur. Ecce enim ista multo iam violentiora dixerit tibi ratio. Tu vero, illa omissa, me forte accusabis.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; θαυμάζω γὰρ εἴτι ἄρρητον καταλέλειπται αὐτῷ.

64 ΛΥΚ. Οὐχ ἱκανὸν εἶναί φησι, τὸ πάντα ἰδεῖν καὶ διεξελθεῖν δι' αὐτῶν, ὥς ἔχειν ἤδη ἐλέσθαι τὸ βέλτιστον, ἀλλ' ἔτι τοῦ μεγίστου ἐνδεῖν.

ΕΡΜ. Τίνος τούτου;

ΛΥΚ. Κριτικῆς τινος, ὧ θαυμάσιε, καὶ ἐξεταστικῆς παρασκευῆς, καὶ νοῦ ὀξέος, καὶ διανοίας ἀκριβοῦς, καὶ ἀδεκάστου, οἷαν χρὴ εἶναι τὴν περὶ τῶν τηλικούτων διακρίνουσαν· ἢ μάτην ἂν ἅπαντα ἐωραμένα εἴη. ἀποδοτέον οὖν φησι, καὶ τῷ τοιούτῳ χρόνον οὐκ ὀλίγον, καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον, αἰρεῖσθαι διαμέλλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα· μήτε ἡλικίαν τοῦ λέγοντος ἐκάστου, μήτε σχῆμα, ἢ δόξαν ἐπὶ σοφίᾳ αἰδούμενον, ἀλλὰ κατὰ τοὺς Ἀρεοπαγίτας αὐτὸ ποιῶντα, οἱ ἐν νυκτὶ καὶ σκότῳ δικάζουσιν, ὥς μὴ ἐς τοὺς λέ-

Herm. Quae? Miror enim, si quid indictum ei praetermissum sit.

Lyc. Negat ratio, sufficere, si per nos videamus & persequamur omnia, ad hoc, ut iam eligere, quod optimum est, queamus; sed eo, quod maximum est, adhuc opus esse.

Herm. Quonam illo?

Lyc. Iudicandi quodam & explorandi apparatu, ingenio acuto, intelligentia accurata & incorrupta, qualem nimirum oportet esse, quae tantis de rebus iudicatura sit: alioquin frustra omnia inspecta fuerint. Tribuendum ergo, ait, huic etiam tempus non parvum, &, in medium propositis omnibus, electionem ita faciendam, ut multum cuncteris, teque sustineas, ac saepe confideres; nec aetatem uniuscuiusque, qui dicunt, neque habitum, aut gloriam sapientiae reverearis, sed ut Areopagitarum more hoc agas, qui noctu & in tenebris iudicant, ne ad hos, qui dicunt, sed ad

γοντας, ἀλλ' ἐς τὰ λεγόμενα ἀποβλέποιεν, καὶ τότε
ἤδη ἐξέσται σοι βεβαίως ἐλόμενῳ Φιλοσοφεῖν.

ΕΡΜ. Μετὰ τὸν βίον Φῆς. ἐκ γὰρ τούτων, οὐδενὸς ἀν-
θρώπων βίος ἐξαρκείειν αὐν ὡς ἐπὶ πάντα ἐλθεῖν, καὶ
ἐκαστον ἀκριβῶς ἐπιδεῖν, καὶ ἐπιδόντα κρίναι, καὶ κρί-
ναιτα εἰσεῖναι, καὶ ἐλόμενον Φιλοσοφῆσαι. μόνως γὰρ
οὗ αὐτως εὐρεθῆναι Φῆς τὰληθές, ἄλλως δὲ οὐ.

ΛΥΚ. Ὅκνῳ γάρ σοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐδὲ 65
τοῦτό πω ἱκανόν, ἀλλ' ἐτι μοι δοκοῦμεν λεληθέναι ἡμᾶς
αὐτοὺς, οἴομενοι μὲν τι εὐρηκέναι βέβαιον, εὐρόντες δὲ
οὐδέν, ὥσπερ οἱ ἀλιεύοντες πολλάκις καθέντες τὰ δίκτυα,
καὶ βάρους τινὸς αἰσθόμενοι, ἀνέλκουσιν, ἰχθῦς παμ-
πύλλους γε περιβεβληκέναι ἐλπίζοντες, εἴτα ἐπειδὴν
κάμωσιν ἀνασπῶντες, ἢ λίθος τις ἀποφαίνεται αὐτοῖς,
ἢ κεράμιον, ψάμμῳ σσσαγμένον σκόπει μὴ καὶ ἡμεῖς
τι τεισῶται ἀνεσπᾶκαμεν.

ea, quae dicuntur, respiciant: tum demum licere, post fir-
mam electionem, philosophari.

Herm. Post hanc vitam nempe. Quantum enim audio,
nullius hominum vita suffecerit, ut ad omnes veniamus,
& unumquemque accurate inspiciamus, inspectum iudice-
mus, eligamusque iudicatum, atque electione facta philo-
sophemur. Hac enim sola ratione inveniri verum ais, alia
minime.

Lyc. Piget enim tibi dicere, Hermotime, ne illud qui-
dem iam satis esse, sed nos videri per imprudentiam pu-
tasse firmum quiddam a nobis inventum, invenisse autem
nihil: uti piscatores saepe submissis retibus pondus quod-
dam sentientes, extrahunt, pisces se quamplurimos com-
prehendisse rati; deinde, cum multo labore extraxerunt,
aut lapis illis apparet, aut figlinum vas arena impletum.
Vide, ne nos quoque tale quid extraxerimus.

ΕΡΜ. Οὐ μανθάνω τί σοι τὰ δίκτυα ταῦτα βούλεται· ἀτεχνῶς γάρ με περιβάλλεις αὐτοῖς.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν πειρῶ διεκδῦναι· σὺν θεῷ γὰρ οἶσθαι νῆιν, εἰ καὶ τις ἄλλος· ἐγὼ γὰρ καὶ ἐφ' ἅπαντας ἔλθωμεν πειρώμενοι, καὶ τοῦτο ἐργασώμεθά ποτε, οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο δῆλον ἔσσεσθαι νομίζω, εἴ τις ἐξ αὐτῶν ἔχει τὸ ζητούμενον, ἢ πάντες ὁμοίως ἀγνοοῦσι.

ΕΡΜ. Τί Φῆς; οὐδὲ τούτων τις πάντως ἔχει;

ΛΥΚ. Ἀδελόν· ἢ σοι ἀδύνατον δοκεῖ ἅπαντας ψεύδεσθαι, τὸ δ' ἀληθές, ἄλλό τι εἶναι πρὸς μηδενὸς αὐτῶν πῶ εὐρημένον.

66 ΕΡΜ. Πῶς οἶόντε;

ΛΥΚ. Οὕτως· ἔστω γὰρ ὁ μὲν ἀληθὲς ἀριθμὸς ἡμῖν, εἴκοσιν. οἷον, κυάμους τις εἴκοσιν ἐς τὴν χεῖρα λαβὼν, ἐπικλειςάμενος, ἐρωτάτω δέκα τινὰς, ὅποσοι εἰσὶν οἱ κυάμοι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, οἱ δ' εἰκάζοντες, ὁ μὲν ἑπτὰ,

Herm. Non assequor, quid illa sibi retia velint: plane enim illis me comprehendis.

Lyc. Exire igitur tenta. Dei enim virtute, si quis alius, natate didicisti. Ego enim, etiam cum tentando per omnes iuverimus, idque perfecimus aliquando, nondum puto neque id ipsum planum futurum, habeatne aliquis eorum id, quod quaerimus, an similiter omnes ignorent.

Herm. Quid ais? neque horum quisquam omnino illud habet?

Lyc. Obscurum: nisi forte fieri non posse putas, ut fallantur omnes, verumque aliud plane quiddam sit, a nullo dum illorum inventum.

Herm. Qui fieri illud possit?

Lyc. Ita. Sit enim verus nobis numerus, viginti. Verbi causa fabas aliquis viginti manu sumens, ea clausa interroget decem homines, quot sint in manu sua fabae? at illi

ὁ δὲ πέντε, ὁ δὲ τριάκοντα λεγέτωσαν, ὁ δὲ τις δέκα, ἢ πεντεκαίδεκα, καὶ ὅλως ἄλλος ἄλλον τινὰ ἀριθμόν. ἐνδέχεται μέντοι καὶ κατὰ τύχην τινὰ ἀληθεύσαι, ἢ γὰρ;

ERM. Ναί.

ΛΥΚ. Οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαντας ἄλλον ἄλλους ἀριθμούς εἰπεῖν, τοὺς ψευδεῖς, καὶ οὐκ ὄντας, μηδένα δὲ αὐτῶν Φάναι, ὅτι εἴκοσιν ὁ ἀνὴρ κυάμους ἔχει ἢ τί Φῆς;

ERM. Οὐκ ἀδύνατον.

ΛΥΚ. Κατὰ ταῦτα τοίνυν ἅπαντες μὲν οἱ φιλοσοφῶντες τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦσιν ὁποῖόν τι ἐστὶ, καὶ λέγουσιν ἄλλος ἄλλό τι αὐτὴν εἶναι, ὁ μὲν, ἡδονήν, ὁ δὲ, τὸ καλόν, ὁ δὲ, ὅσα ἕτερα Φασὶ περὶ αὐτῆς. εἰκὸς μὲν αἰ καὶ τούτων ἐν τι εἶναι τὸ εὐδαιμον· οὐκ ἀπεικὸς δὲ καὶ ἄλλο τι παρ' αὐτὰ πάντα καὶ εἰκόαμεν ἡμεῖς ἀνάπαλι ἢ ἐχρῆν, πρὶν τὴν ἀρχὴν εὐρεῖν, ἐπείγεσθαι πρὸς

divinantes dicant unus septem, alius quinque, alius triginta, alius decem aut quindecim, & in universum alium alius numerum. Fieri quidem potest, ut aliquis forte quadam verum dicat. Nonne ita est?

Herm. Est sane.

Lyc. Verum enimvero neque illud non potest accidere, ut omnes, alium alii, numeros falsos dicant, non veros, nemo autem illorum dicat, viginti fabas virum habere. Aut quid ais?

Herm. Fieri sic posse.

Lyc. Eadem ratione igitur philosophi omnes felicitatem quaerunt, qualis sit, & eam dicunt alius in alia re inesse, unus quidem in voluptate, alius in honesto, alii alia omnia de ea dicunt. Veri igitur simile est, horum unum quoddam esse summum bonum; sed nec abhorret, esse quiddam praeter illa omnia. Itaque videmur nos, contra quam oportet.

τὸ τέλος. ἔδει δ', οἶμαι, πρότερον Φανερόν γενέσθαι, ὅτι ἔγνωσται τὰληθές, καὶ πάντως ἔχει τις αὐτὸ εἰδῶς τῶν Φιλοσοφούντων· εἴτα μετὰ τοῦτο, τὸ ἐξῆς ἂν ᾦν ζητῆσαι, ὡς πειστότερον ἐστίν.

ERM. Ὡστε, ὦ Λυκίνε, τοῦτο Φῆς, ὅτι οὐ δ' ἂν διὰ πάσης Φιλοσοφίας χωρήσωμεν, αὐδὲ τότε πάντως ἔσομεν τὰληθές εὐρεῖν.

ΑΥΚ. Μὴ ἐμέ, ὦ γὰρθε, ἐρώτα, ἀλλὰ τὸν λόγον αὐθις αὐτόν· καὶ ἴσως ἂν ἀποκρίναιτό σοι ὅτι οὐδέπω, ἐστ' ἂν ἄδηλον ἦ, εἰ ἐν τι τούτων ἐστίν, ὧν οὗτοι λέγουσιν.

67 ERM. Οὐδέποτε ἄρα ἐξ ὧν σὺ Φῆς, εὐρήσομεν, οὐδὲ Φιλοσοφήσομεν, ἀλλὰ δεήσει ἡμᾶς ιδιώτην τινὰ βίον ζῆν, ἀποστάντας τοῦ Φιλοσοφεῖν. τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν Φῆς ἀδύνατον εἶναι Φιλοσοφῆσαι, καὶ ἀνέφικτον ἀν-

7 Τὰληθές εὐρεῖν) ἵνα καὶ εὐρ-
 τίς ᾖ εὐρήσει, βδελυράτατε, ἀν-
 θρώπος ᾖ; καὶ τίς τούτῳ πιστεύ-

σει; τῆς ἀνθρώπου φύσεως κατὰ τὸ
 οὐδ' ὅλως ἐχούσης τὰ κεκριμένον καὶ
 ἀδιάπαιστον. M.

bat, initio nondum invento festinare ad finem. Oportebat autem, puto, planum ante fieri, cognitam esse veritatem, & omnino haberi illam ab uno, qui eam sciat, philosophorum: ac deinde quaerendum erat; cui illorum fides sit habenda.

Herm. Hoc igitur, Lycine, dicis, neque si per unamquamque eamus philosophiam, ne sic quidem, inquam, omnino verum nos invenire posse.

Lyc. Noli me, bone vir, interrogare, sed ipsam rursus rationem. Atque illa tibi forte respondeat, nondum hoc omnino nos posse, dum obscurum maneat, sitne aliquid eorum, quae isti dicunt.

Herm. Nunquam igitur, quantum dicis, inveniemus, neque philosophabimur, sed idiotarum nos vitam vivere oportebit, & a philosophia desistere. Hoc cogitur ex iis, quae dicis, fieri non posse, ut philosophemur, pervenire ad eam

βρώπῳ γε ὄντι. ἀξιόις γὰρ τὸν φιλοσοφῆσειν μέλλοντα, εἰσέσθαι πρῶτον φιλοσοφίαν τὴν ἀρίστην ἢ δ' αἰρετικὴν, οὕτω σοι ἐδάκει μόνως ἀκριβῆς ἂν γενέσθαι, εἰ διὰ πάσης φιλοσοφίας χωρήσαχτες, εἰλοίμεθα τὴν ἀληθεστάτην. εἴτα λογιζόμενος ἐτῶν ἀριθμὸν, ὅπως ἐκάστη ἐκάστος ἐστίν, ὑπερεξέπιπτες, ἀπομηκύνων τὸ πρᾶγμα ἐς γενεὰς ἄλλας, ὡς ὑπερήμερον γίνεσθαι τὰληθές τοῦ ἐκάστου βίου. τελευτῶν δὲ, καὶ τοῦτο αὐτὸ οὐκ ἀνεγείσαστον ἀποφαίνεις; ἄδηλον εἶναι λέγων, εἴτε εὕρηται πρὸς τῶν φιλοσοφούντων πάλαι τὰληθές, εἴτε καὶ μή.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ πῶς, Ἑρμότιμε, δύναο ἂν ἐπομοσάμενος εἰπεῖν ὅ, τι εὕρηται πρὸς αὐτῶν;

ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὁμόσαιμι.

ΛΥΚ. Καίτοι πόσα ἄλλα παρῆδον ἐκῶν σοι, ἐξετάσας μακρὰς καὶ αὐτὰ δέοντες;

ΕΡΜ. Τὰ πῶς;

68

homini nato non licere. Postulas enim, eum, qui philosophaturus sit, eligere primum philosophiam optimam. Electio porro ista ita demum accurata tibi videtur esse, si per omnem philosophiam euntes, eam, quae verissima est, eligamus. Deinde dum computas annorum numerum, qui unicuique *sestae* sufficiat, modum omnem excessisti, producto in alias generationes negotio, ut adeo post terminum vitae singulorum veniat demum veritas. Denique vero id ipsum quoque dubitatione non usquequaque liberum esse pronuntias, qui dicas, obscurum esse, inventane sit olim a philosophis veritas, necne.

Lyc. At tu, Hermotime, num possis iuratus dicere, eam inventam ab illis esse?

Herm. Equidem non iuraverim.

Lyc. Quam multa etiam praetervidi tibi prudens, examine longo quae & ipsa opus habeant?

Herm. Quae?

ΛΥΚ. Οὐκ ἀκούεις τῶν Στωϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι Φασκόντων, τοὺς μὲν, εἰδέναι τοὺς λόγους ἐκάστους, τοὺς δὲ μὴ, καίτοι τάγε ἄλλα πάνυ ἀξιοπίστους ὄντας;

ΕΡΜ. Ἀληθῆ ταῦτα.

ΛΥΚ. Τὸ τοίνυν διακρίναι τοὺς εἰδότας, καὶ διαγινῶναι, ἀπὸ τῶν οὐκ εἰδόντων μὲν, Φασκόντων δὲ, οὗ σοι δοκεῖ πάνυ ἐργῶδες εἶναι;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα.

ΛΥΚ. Δεήσει τοίνυν σέ, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸν ἄριστον εἴσεσθαι, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ πάντα, ἀλλ' οὖν ἐπὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐλθεῖν, καὶ πειραθῆναι, καὶ τὸν ἀμείνω προστήσασθαι διδάσκαλον, γυμνασάμενόν γε πρότερον, καὶ κριτικὴν τῶν τοιούτων δύναμιν πορισάμενον, ὥς μὴ σε λάθῃ ὁ χεῖρων προκριθεὶς. καὶ σὺ καὶ πρὸς τοῦτο ὅρα, ὅσου δεῖ τοῦ χρόνου, ὃν ἐκὼν παρήκα, δεδιώς μὴ σὺ ἀγανακτήσης, καίτοι τό γε μέγιστόν τε ἅμα καὶ

Lyc. Nonne audis, qui se Stoicos, aut Epicureos, aut Platonicos esse dicant, eorum partim scire rationes singulas, alios non item, quamvis dignos fide ceteroquin homines?

Herm. Vera ista.

Lyc. Discernere igitur eos, qui sciunt, & dignoscere ab his, qui, cum nesciant, scire tamen se dicant, nonne operosum valde esse tibi videtur?

Herm. Valde id quidem.

Lyc. Oportebit igitur te, si optimum Stoicorum nosse volueris, si non ad omnes, ad plerosque certe illorum accedere, & tentare, & meliorem tibi magistrum eligere, instituta prius exercitatione, & iudicandi de talibus comparata facultate, ne imprudens deteriorem praeferas. Tu vero hoc etiam vide, quanto opus sit tempore, quod praetermissi volens, veritus, ne indigne ferres, licet maximum

ἀναγκαιότατον ἐν τοῖς τοιούτοις, λέγω δὴ τοῖς ἀδελοῖς
 τε, καὶ ἀμφιβόλοις, ἐν τούτῳ ἐστίν, οἶμαι. καὶ μόνῃ
 σοι αὕτη πιστὴ καὶ βέβαιος ἐλπίς ἐπὶ τὴν ἀληθειάν τε
 καὶ εὖρεσιν αὐτῆς, ἄλλη δὲ οὐδ' ἥτισσούν, ἢ τὸ κρίνειν δύ-
 νασθαι, καὶ χωρίζειν ἀπὸ τῶν ἀληθῶν τὰ ψευδῆ, καὶ
 ὑπάρχειν σοι κατὰ τοὺς ἀργυρογνώμονας διαγιγνώσκειν
 ἅ, τε δοκίμα καὶ ἀκίβδηλα, καὶ ἃ παρακεκομμένα
 καὶ εἴ ποτε τοιαύτην τινὰ δύναμιν καὶ τέχνην πορισά-
 μενος, ἥεις ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν λεγομένων· εἰ δὲ μὴ,
 εὖ ἴσθι ὡς οὐδὲν καλύσει σε τῆς ριγὸς ἕλκεσθαι ὑφ'
 ἐκάστων, ἢ θαλλῶ προδειχθέντι ἀκολουθεῖν, ὥσπερ τὰ
 πρόβατα. μᾶλλον δὲ τῷ ἐπιτραπέζῳ ὕδατι εἰκῶς ἔσῃ,
 ἐφ' ὃ, τι ἂν μέρος ἐλκύσῃ σέ τις, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀγό-
 μενος· ἢ καὶ, γῇ Δία, χαλάμῳ τινί, ἐπ' ὅχθῃ παραπο-
 ταμῖα πεφυκότες, καὶ πρὸς πᾶν τὸ πνέον καμπτομένῳ,
 καὶ μικρά τις αὔρα διαφυσήσασα, διασαλεύσῃ αὐτόν.

12 Τῷ ἐπιτραπέζῳ ὕδατι) Τῷ καὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπανιστηκὸς τῷ
 ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐκχεομένῳ, ὃ διὰ δακτύλῳ ὀχίτηγούτι αὐτὸ φιλεῖ
 τὴν ἰσορροπίαν καὶ τὸ ἀπαρίγκλι- ἵπασθαι, ἐν τῇ φύσει ὑπάρχειν καὶ
 τον τῆς τραπέζης ἐπὶ χάρας μόνον, ἀτρίμειν μὴ πεφυκός. V.

& maxime necessarium in talibus, obscuris inquam & am-
 biguis, unum hoc esse arbitrer. Ac sola tibi haec fidelis &
 firma spes ad veritatem inveniendam; alia vero quaecun-
 que nulla, quam si iudicare possis & separare a veris falsa,
 si facultas tibi sit, qualis agentariorum, dignoscendi proba
 & fraudis expertia ab his, quae adulterata sunt. Et, si quan-
 do facultate illa atque arte comparata, ad eorum, quae di-
 cuntur, examen accedas, *bene habet*: sin vero minus, nihil,
 mihi crede, obstat, quo minus naribus traharis ab uno-
 quoque, aut fruticem praemonstratum sequaris uti pecora.
 Potius vero fusae per mensam aquae similis eris, qui, quam-
 cunque te in partem summo quis digito trahat, sequare;
 aut, per Iovem, enatae ad fluminis ripam arundini, ad
 quævis spiritum flexae, quam & minuta quævis aura fla-

69 Ὡς εἴ γε τίνα εὖρης διδάσκαλον, ὃς ἀποδείξεως περὶ, καὶ τῆς τῶν ἀμφοιβητουμένων διακρίσεως, τέχνην τινὰ εἰδώς, διδάξειέ σε, παύσῃ δηλαδὴ πράγματα ἔχων. αὐτίκα γάρ σοι τὸ βέλτιστον φανεῖται, καὶ τὰληθές ὑπαχθεῖ τῇ ἀποδεικτικῇ ταύτῃ τέχνῃ, καὶ τὸ ψεύδος ἐλεγχθήσεται, καὶ σὺ βεβαίως ἐλόμενος, καὶ κρίνας, φιλοσοφήσεις, καὶ τὴν τριτόθεν εὐδαιμονίαν κτησάμενος, βιώσῃ μετ' αὐτῆς, ἅπαντα συλλήβδην ἔχων τὰ ἀγαθὰ.

ERM. Εὖγε, ὦ Λυκῖνε, παραπολὺ γὰρ ταῦτ' ἀμείνω, καὶ ἐλπίδος οὐ μικρᾶς ἐχόμενα λέγεις, καὶ ζητητέος ὡς ἔοικεν ἡμῖν ἀνὴρ τις τοιοῦτος, διαγνωστικούς τε, καὶ διακριτικούς ποιήσων ἡμᾶς, καὶ τὸ μέγιστον ἀποδεικτικούς, ὡς τὰ γε μετὰ ταῦτα, ῥάδια ἦδη, καὶ ἀπράγμονα, καὶ οὐ πολλῆς διατριβῆς δεόμενα. καὶ ἐγὼ γε ἦδη χάριν οἶδά σοι, ἐξευρόντι σύντομόν τινα ταύτην ἡμῖν, καὶ ἀρίστην ὁδόν.

tu suo commoveat. Itaque si quem magistrum invenias, qui de demonstratione atque dubiorum diiudicatione artem, quam norit, te doceat, laborare nimirum defines. Statim enim quod optimum est tibi apparuerit, & verum demonstrativae illi arti subiectum; mendacium vero deprehenderetur, tuque, firma electione facta & iudicio, philosophabere, & experta illa votis omnibus felicitate parata, cum ea vives, bona possidens coniunctim omnia.

Herm. Euge, Lycine, multum enim ista meliora dicis, & cum spe non mediocri coniuncta, quaerendusque, ut videretur, nobis talis vir est, qui illa nos dignoscendi diiudicandique facultate instruat, & quod maximum est, demonstrandi quoque: itaque ea, quae sequuntur, facilia iam, & molestiae expertia, nec morae multae indigentia. Atque iam tibi gratiam equidem habeo, qui compendariam hanc nobis optimamque viam inveneris.

ΛΤΚ. Καὶ μὴν οὐδέπω χάριν ἂν μοι εἰδείης εὐκότως. οὐδὲν γάρ σοι ἐξευρηκῶς ἔδειξα, ὡς ἐγγυτέρω σε ποιῆσαι τῆς ἐλπίδος. τὸ δέ, πολὺ πορρωτέρω γεγόναμεν, ἢ πρότερον ἦμεν, καὶ κατὰ τοὺς παροιμιαζομένους, πολλὰ μοχθήσαντες, ὁμοίως ἔσμεν.

ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο Φῆς; πάνυ γὰρ λυπηρόν τι καὶ δύσელπι ἔρεῖν ἔοικας.

ΛΤΚ. Ὅτι, ὦ ἐταῖρε, καὶ εὖρωμεν ὑπισχνούμενόν 70
τινα εἰδέναι τε ἀποδείξιν, καὶ ἄλλον διδάξειν, οὐκ αὐ-
τίκα, οἶμαι, πιστεύσομεν αὐτῷ, ἀλλὰ τινα ζητήσομεν
τὸν κρίναι δυνάμενον, εἰ ἀληθὴ ὁ ἀνὴρ λέγει. καὶ τούτου
εὐπορήσομεν, ἀδῆλον ἔτι ἡμῖν, εἰ ὁ ἐπιγνώμων οὗτος οἶ-
δε διαγιγνώσκειν τὸν ὀρθῶς κρινούντα, ἢ μή. καὶ ἐπ' αὐ-
τὸν αὖτις τοῦτον, ἄλλου ἐπιγνώμονος, οἶμαι, δεῖ. ἡμεῖς
γὰρ πόθεν ἂν εἰδείημεν διακρίναι τὸν ἀρίστα κρίνεν δυ-
νάμενον; ὁρᾷς ὅποι τοῦτο ἀποτείνεται, καὶ ὡς ἀπέραν-

12 Εἰ ὁ ἐπιγνώμων) Εἰ δὲ τοῦτο, τί καὶ αἱ νῦν αὐταὶ ὑπὸ σοῦ λεγόμεναι ἀμφιβολίαι; V.

Lyc. Quin nondum debes mihi gratias: nihil enim vel inveni vel ostendi, quod spei te tuae propius admoveat. Sed multo, quam prius eramus, longius nunc absumus, & quod est in proverbio, post multum laborem, ut ante habemus.

Herm. Quid ita? videris enim triste quiddam & desperationis plenum dicturus.

Lyc. Quoniam, amice, etiamsi inveniamus aliquem, professum scire se demonstrationem, ac docere velle alios, non statim, puto, illi credemus, sed quaeremus, qui iudicare possit, an vera ille dicat? Et huius si oblata copia sit, obscurum adhuc nobis, utrum ille index dignoscere possit recte iudicaturum, necne? & ad hunc ipsum alio, arbitror, indice opus est. Nos enim unde sciamus diiudicare eum, qui iudicare possit optime? Vides, quorsum hoc pertineat,

τον γίγνεται, στήναί ποτε καὶ καταληφθῆναι μὴ δυνάμενον; ἐπεὶ καὶ τὰς ἀποδείξεις αὐτάς, ὅσας οἶόντε εὐρίσκειν, ἀμφισβητούμενας ὄψι, καὶ μηδὲν ἐχούσας βέβαιον. αἱ γοῦν πλείσται αὐτῶν, δι' ἄλλων ἀμφισβητούμενων πείθειν ἡμᾶς βιάζονται εἰδέναι· αἱ δὲ τοῖς πάνυ προδήλοις τὰ ἀφανέστατα συνάπτουσαι, οὐδὲν αὐτοῖς κοινωνοῦντα, ἀποδείξεις ὅμως αὐτῶν εἶναι φάσκουσιν. ὥσπερ εἴ τις οἶοιτο ἀποδείξειν εἶναι θεούς, διότι βωμοὶ αὐτῶν ὄντες φαίνονται. ὥστε, ὦ Ἑρμότιμε, οὐκ οἶδ' ὅπως, καθάπερ οἱ ἐν κύκλῳ θεόντες, ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν καὶ ἀπορίαν ἐπανεληλύθαμεν.

71 EPM. Οἷά με εἰργάσω, ὦ Λυκῖνε, ἀνθρακὰς μοι τὸν θησαυρὸν ἀποφῆνας, καὶ ὡς ἔοικεν ἀπολεῖται μοι τὰ τοσαῦτα ἔτη, καὶ ὁ κάματος ὁ πολὺς.

ΛΥΚ. Ἄλλ', ὦ Ἑρμότιμε, πολὺ ἔλαττον ἀνιάσῃ, ἣν ἐννοήσῃς ὅτι οὐ μόνος ἔξω μένεις τῶν ἐλπισθέντων ἀγα-

& ut sit infinitum, cum stare nusquam, & comprehendī possit? quandoquidem ipsas quoque demonstrationes, quotquot inveniri possunt, in dubium revocari videas, neque firmum quidquam habere. Aliae enim & pleraeque illarum per alia, de quibus & ipsis adhuc lis est, persuadere nobis nituntur se scire: aliae vero, quae obscurissima manifestis copulant, & commune nihil habentibus, demonstrationes tamen illorum esse dicunt. Verbi causa, si quis putet inde se demonstraturum Deos esse, quod altaria illorum esse apparet. Itaque nescio quomodo, Hermotime, ut currentes in circulo ad idem initium & dubitationem rediimus.

Herm. Ut me tractasti, Lycine, qui thesaurum mihi in carbones redegeris! ut videtur, periēre mihi tot anni & labor ille plurimus.

Lyc. Sed multo minus, Hermotime, molestē feres, si cogitaveris, non solum te speratis bonis carere, sed omnes,

θῶν, ἀλλὰ πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, περὶ οὐνοῦ σκιᾶς μά-
 χονται οἱ φιλοσοφούντες. ἢ τίς ἄρα δύναίτο δι' ἐκείνων
 ἀπάντων χωρῆσαι, ὧν ἔφην; ὅπερ ἀδύνατον καὶ αὐτὸς
 λέγεις εἶναι· νῦν δέ, ὁμοίον μοι δοκεῖς ποιεῖν, ὥσπερ εἰ-
 τις δακρύοι, καὶ αἰτιῶτο τὴν τύχην, ὅτι μὴ δύναίτο ἀν-
 ελθεῖν εἰς τὸν οὐρανόν, ἢ ὅτι μὴ βύθιος ὑποδύς εἰς τὴν θά-
 λατταν, ἀπὸ Σικελίας εἰς Κύπρον ἀναδύσεται, ἢ ὅτι μὴ
 ἀρβύεις πτηνὸς αὐθιμερὸν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἰνδοὺς τε-
 λεῖ· τὸ δ' αἴτιον τῆς λύπης, ὅτι ἡλπίκει, οἶμαι, ἢ ὄναρ
 ποτὲ ἰδὼν τοιοῦτον, ἢ αὐτὸς αὐτῷ ἀναπλάσας, οὐ πρό-
 τερον ἐξετάσας εἰ ἐφικτὰ εὐχεται, καὶ κατὰ τὴν ἀνθρώ-
 που φύσιν. καὶ δὴ καὶ σέ, ὦ ἑταῖρε, πολλὰ καὶ θαν-
 μαστὰ ὀνειροπολοῦντα νύξας ὁ λόγος, ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐκ-
 βορεῖν ἐποίησεν. εἴτα ὀργίζῃ αὐτῷ, ἔτι μόλις τοὺς ὀφθαλ-
 μούς ἀνοίγων, καὶ τὸν ὕπνον οὐ βραδίως ἀποσειόμενος ὑφ'
 ἡδονῆς ὧν εἰώρας. πάσχουσι δ' αὐτὸ καὶ οἱ τὴν κενὴν μα-

16 Τὴν κατὰ μακαρίαν) Κατὰ μα- γινομένη εὐδαιμονία, τοιαῦτα τοῖς
 καρία ἢ κατὰ τοὺς ὕπνους τισὶν ἐγ- ὀνειράττουσι ἐμποιοῦσα τὰ εἰς τρυ-

ut ita dicam, de asini umbra pugnare philosophos. Aut
 quis ire queat per illa, quae dixi, omnia? quod fieri posse
 & ipse negas. Iam vero idem mihi videris facere, ac si quis
 ploret & cum fortuna queratur, quod ascendere in coe-
 lum nequeat, aut quod non profundo mari mergens a Sici-
 lia emergere in Cyprum, aut quod non pennis sublatum ex
 Graecia eodem die ad Indos perveniat: causam vero eius
 doloris hanc habeat, quod speraverit, puto, aut viso forte
 tali somnio, aut quod ipse sibi ultro finxerit, non explo-
 rato prius, num ea optet, ad quae pervenire possit, quae-
 que humanae naturae conveniant. Et sane tibi quoque,
 sodalis, multa & admirabilia somnianti latus fodiens ratio,
 ex somno ut exsilires effecit. Deinde illi irasceris vix ape-
 riens oculos, & non sine difficultate somnum prae volu-
 prate visorum excutiens. Ufu illud venit etiam iis, qui va-

καρίαν ἑαυτοῖς ἀναπλάττοντες, ἣν μεταξὺ πλουτοῦσιν αὐτοῖς, καὶ θησαυροὺς ἀνορύττουσι, καὶ βασιλεύουσι, καὶ τᾶλλα εὐδαιμονοῦσιν, οἷα πολλὰ ἡ θεὸς ἐκείνη ραδιοργεῖ, ἡ εὐχὴ μεγαλόδωρος οὔσα, καὶ πρὸς οὐδέν ἀντιλέγουσα, καὶ πτηνὸς θέλη τις γενέσθαι, καὶ καλοσσιαῖος τὸ μέγεθος, καὶ ὅρη ὅλα χρυσᾷ εὐρίσκειν. ἦν τοίνυν τὰυτα ἐννοοῦσιν αὐτοῖς, ὁ παῖς προσελθὼν, ἔρηταί τι τῶν ἀναγκαίων, οἷον, ὅθεν ἄρτους ὠνητέον, ἢ ὅ, τι ἢ φατέον πρὸς τὸν ἀπαιτοῦντα τούνοίκιον, ἐκ πολλοῦ περιμένοντα, οὕτως ἀγανακτοῦσιν, ὥς ὑπὸ τοῦ ἐρομένου καὶ παρενοχλήσαντος ἀφαιρεθέντες ἅπαντα ἐκεῖνα τὰγαθὰ, 72 καὶ ὀλίγου δέουσι τὴν ρῖνα τοῦ παιδὸς ἀποτραγεῖν. Ἄλλὰ σὺ, ὦ Φιλότης, μὴ πάθῃς αὐτὸ πρὸς ἐμέ, εἴ σε θησαυροὺς ἀνορύττοντα, καὶ πετόμενον, καὶ τινὰς ἐννοίας

φάν καὶ εὐτηρίας ὅσα ὁ παρὼν διέξεισι λόγος. διὸ καὶ μακαρία μὲν ὅσον ἐπὶ τῷ ὕπνῳ τὴν ἀπώλειαν ὑποβάλλομεν, κενὸν δὲ ὅτι μὴδὲν ἰσθὺς ἔχει καὶ βίβαιον, ἀλλὰ μετὰ τοῦ

ὕπνου καὶ τὴν εὐτηρίαν ἀφίπταται. τοιοῦτο καὶ τὸ τοῦ θεολόγου Γρηγορίου, κινήν μακαρία τὰς Ἀθῆνας ἀνέμαζε, ὥς κατ' οὐδέν τῆς ἐν ὕπνῳ εὐτηρίας διαφρεύσας. V.

nam illam Beatam *insulam* sibi fingunt. Si his, dum divites sunt, dum effodiunt thesauros, & regnant, & ceteris rebus beati sunt, qualia multa perpetrat Dea illa, cui Voti nomen est, magnifica muneribus, neque contradicens cuiquam, nec si volucris fieri quis velit, nec si Colossæa magnitudine, nec si aureos totos montes invenire: hæc igitur dum animo agitant, si puer accedens interroget necessarium quiddam, verbi gratia, unde panis emendus? aut quid respondendum mercedem domus repetenti, qui diu iam exspectaverit? ita indignantur, quasi ab interrogante illo atque interpellante ablata ipsis essent bona illa omnia, & parum abest, quin morsu nasum puero auferant. Tu vero, amice, noli eodem in me impetu ferri, si te effodientem thesauros, aut volantem, aut cogitationes quasdam maio-

ὑπερφυεῖς ἐνοοῦντα, καὶ τινὰς ἐλπίδας ἀνεφίκτους ἐλπίζοντα, Φίλος ὢν, οὐ περιεῖδον διὰ παντὸς τοῦ βίου, ὀνείρω ἢ δὲ μὲν ἴσως, ἀτὰρ ὀνείρω γε συνόντα· διαναστάντα δὲ, ἀξιώ πρᾶττειν τὶ τῶν ἀναγκαίων, καὶ ὅ σε παραπεμψεί ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου, τὰ κοινὰ ταῦτα φρονεῦντα. ἐπεὶ ὅ γε νῦν ἔπραττες, καὶ ἐπενόεις, οὐδὲν τῶν ἱπποκενταύρων καὶ χμαιρῶν καὶ γοργόνων διαφέρει, καὶ ὅσα ἄλλα ὄνειροι, καὶ ποιηταὶ καὶ γραφεῖς ἐλεύθεροι ὄντες, ἀναπλάττουσιν, οὔτε γενόμενα πώποτε, οὔτε γετέσθαι δυνάμενα· καὶ ὅμως ὁ πολὺς λεῶς πιστεύουσιν αὐτοῖς, καὶ κηλοῦνται ὀρώντες, ἢ ἀκούοντες τὰ τοιαῦτα, διὰ τὸ ξένα καὶ ἀλλόκοτα εἶναι. Καὶ σὺ δὴ μυθοποιῶ 73
 τως ἀκούσας, ὡς ἔστι τις γυνὴ ὑπερφυῆς τὸ κάλλος, ὑπὲρ τὰς Χάριτας αὐτάς, ἢ τὴν Οὐρανίαν εἶναι, μὴ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἀληθὴ λέγει, καὶ εἰ ἔστι που τῆς

res, quam natura patitur, agitantem, & spes habentem, ad quas perveniri non potest, pro amicitia nostra non passus sum per omnem vitam in somnio suavi illo quidem, sed somnio tamen, versari; sed surgere iubeo, & facere quidquam eorum, quae opus sunt, quodque te ad id, quod superest, vitae dimittere possit communi illo sensu praeditum. Quod enim modo agebas, & cogitabas, ab Hippocentauris & Chimaeris & Gorgonibus nihil quidquam differt, & quaecunque alia somnia & poetae & pictores pro sua libertate confingunt, quae nec fuere unquam, neque fieri possunt. Et tamen maior pars populi credunt illis, & videndis audiendisve talibus mulcentur, ob id ipsum nempe, quod peregrina sunt & absurda. Et tu sane cum ex fabulatore quodam audisses, mulierem esse, quae puchritudine naturam supergressa, vel Gratias ipsas aut coelestem illam Venerem vincat, non explorato prius, utrum vera dicat, &
Lucian. Vol. IV. G

γῆς ἡ ἀνθρωπος αὕτη, ἥρας εὐδύς, ὥσπερ Φασι τὴν Μή-
 δειαν, ἐξ ὀνειράτος ἐρασθῆναι τοῦ Ἰάσονος· ὃ δὲ δὴ μά-
 λιστα σε πρὸς τὸν ἔρωτα ἐπηγάγετο, καὶ τοὺς ἄλλους
 δὲ, ὅποσοι τοῦ αὐτοῦ σοι εἰδώλου ἐρῶσι, τοῦτο ἦν, ὥς γε
 μοι εἰκάζοντι φαίνεται, τὸ τὸν λέγοντα ἐκείνον περὶ τῆς
 γυναικός, ἐπεῖπερ ἐπιστεύβη τὸ πρῶτον, ὅτι ἀληθῆ λέ-
 γει, ἀκόλουθα ἐπάγειν. εἰς τοῦτο γὰρ ἐωρᾶτε μόνον, καὶ
 διὰ τοῦτο εἰλκεν ὑμᾶς τῆς ρινός, ἐπεῖπερ ἅπαξ τὴν πρῶ-
 τὴν λαβὴν ἐνεδώκατε αὐτῷ, καὶ ἦγεν ἐπὶ τὴν ἀγαπω-
 μέην, δι' ἧς ἔλεγεν εὐθείας ὁδοῦ. ῥάδια γὰρ, εἶμαι, τὰ
 μετὰ ταῦτα, καὶ οὐδεὶς ὑμῶν ἐτι ἐπιστρεφόμενος εἰς τὴν
 εἰσόδον, ἐξήταζεν εἰ ἀληθὴς ἐστί, καὶ εἰ μὴ ἔλαβε, καθ'
 ἣν οὐκ ἔχρην εἰσελθῶν, ἀλλ' ἠκολούθει τῷ τῶν προωδευ-
 κότων ἰχνεσι, καθάπερ τὰ πρόβατα πρὸς τὸν αὐτῶν ἡ-
 γούμενον, δέον ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ, καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν εὐδύς
 74 σκέψασθαι, εἴπερ εἰσιτητέον. Ὁ δὲ Φημι, σαφέστερον.

9 Λαβὴν Ἰαφίμην, μίμψιν, ἱπαφὴν. V.

fitne terrarum alicubi ista mulier, statim amare eam coe-
 pisti, ut Medeam aiunt ex insomnio amore Iasonis corre-
 ptam. Quod autem maxime te in amorem illum induxit,
 aliosque, quotquot eandem quam tu umbram amant, quan-
 tum coniectura assequor, hoc erat, quod is, qui de muliere
 praedicabat, postquam semel fides illi habita est, quasi ve-
 ra diceret, ea subiunxit, quae consequentia & cohaerentia es-
 sent superioribus. Ad hoc enim spectabatis solum, & propter
 hoc ipsum naso quasi alligatos traxit, cum primam semel
 velut ansam ei dedissetis, duxitque ad amatam recta, quam
 dicebat, via. Facilia enim, reor, cetera, neque quisquam
 vestrum ad ingressum reflexa cogitatione, verane esset via,
 exploravit, & num forte imprudens, quam non oportebat,
 instituisse? sed prae-euntium sequebatur vestigia, uti oves
 suum solent ducem, cum deceret ad introitum & princi-
 pio statim videre, intrandumne sit? Quod autem dico, aper-

ἀν μάθοις, ἢν τι τοιοῦτον ὅμοιον παραθεωρήσῃ αὐτῷ. λέγοντος γάρ τινος τῶν μεγαλοτόλμων τούτων ποιητῶν ὡς γένοιτό ποτε τρικέφαλος, καὶ ἐξάχειρ ἄνθρωπος, ἀν τὸ πρῶτον ταῦτα ἀπραγμόνως ἀποδέξῃ, μὴ ἐξετάσας εἰ δυνατόν, ἀλλὰ πιστεύσας, εὐθύς ἀκολουθῶς ἀν ἐπάγοι καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς καὶ ὁ φθαλμοὺς ὁ αὐτὸς εἶχεν ἑξ, καὶ ὦτα ἑξ, καὶ φωνὰς τρεῖς ἅμα ἡφίει, καὶ ἥσθιε διὰ τριῶν στομάτων, καὶ δακτύλους τριάκοντα εἶχεν, οὐχ ὥσπερ ἕκαστος ἡμῶν δέκα ἐν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ καὶ εἰ πολεμεῖν θέοι, αἱ τρεῖς μὲν χεῖρες ἕκαστη, πέλετην, ἡ γέρον, ἡ ἀσπίδα εἶχεν αἱ τρεῖς δὲ, ἡ μὲν, πέλεκυν κατέφερεν, ἡ δὲ, λόγχην ἡφίει, ἡ δὲ, τῷ ξίφει ἐχρήτο. καὶ τίς ἐτι ἀν ἀπιστήσῃς ταῦτα λέγοντι αὐτῷ; ἀκόλουθα γὰρ τῇ ἀρχῇ, περὶ ἧς ἐχρῆν εὐθὺ σκοπεῖν εἴπερ δεκτέα, καὶ εἰ συγχωρητέα οὕτως ἔχειν. ἢν δ' ἅπαξ ἐκείνα δῶς, ἐπιρρεῖ τὰ λοιπὰ, καὶ οὐποτε στήσεται, καὶ

nus intelligas, si consideres & conferas eiusmodi quiddam simile. Si enim audacium horum poetarum aliquis dicat, fuisse quondam tricipitem & sex manibus hominem, si primum ista facile recipias, non explorato, fierine possit, sed fide illi habita; ille statim consequenter subiungat cetera: eundem hominem sex habuisse oculos, & aures totidem, & voces eodem tempore ternas emisisse, & oribus tribus summisse cibum, & triginta habuisse digitos, non decem, ut quisque nostrum, in ambabus manibus: ac si bellica opera opus esset, tres quidem manus peltam, aut cratem, aut scutum habuisse; trium vero reliquarum unam deiecisse securim, alteram emisisse lanceam, tertiam usam gladio. Et quis adhuc fidem negaret dicenti talia? conveniunt enim principio, de quo statim videndum erat, possentne recipi, & an concedendum sit, rem ita habere. Ubi vero semel illa dederis, adfluunt quasi reliqua, nec usquam subsistant,

τὸ ἀπιστεῖν αὐτοῖς οὐκ ἔτι ῥάδιον, ἐπεὶπερ ἀκόλουθα, καὶ ὁμοία ἐστὶ τῇ συγχωρηθείσῃ ἀρχῇ, ἅπερ καὶ ὑμεῖς πάσχετε. ὑπὸ γὰρ δὴ ἔρωτος, καὶ προθυμίας, οὐκ ἐξετάσαντες τὰ κατὰ τὴν εἰσοδὸν ἐκάστην, ὅπως ὑμῖν ἔχει, προχωρεῖτε ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας ἐλκόμενοι, οὐκ ἐννοοῦντες εἴ πῃ γένοιτ' ἂν ἀκόλουθόν τι αὐτῷ, καὶ ψεύδος ὄν. θίον, εἴ τις λέγοι τὰ δὲ πέντε, ἑπτὰ εἶναι, καὶ σὺ πιστεύσεις αὐτῷ, μὴ ἀριθμήσας ἐπὶ σαυτοῦ, ἐπάξει δηλαδὴ, ὅτι καὶ τετράκισ πέντε, τεσσαρακαίδεκα πάντως ἐστὶ, καὶ μέχρις ἂν ὅτου ἐβελήσῃ, οἷα καὶ ἡ θαυμαστὴ γεωμετρία ποιεῖ. καὶ κείνη γὰρ τοὺς ἐν ἀρχῇ, ἀλλόκοτά τινα αἰτήματα αἰτήσασα, καὶ συγχωρηθῆναι αὐτῇ ἀξιῶσασα, οὐδὲ συστήναι δυνάμενα, σημεία τινα ἀμερῇ, καὶ γραμμῆς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἀξιοὶ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψευδοῦς τῆς ἀρ-

ipsumque illud negare fidem non iam facile, cum consequentia sint & concessis principiis similia: quod quidem vobis accidit. Prae amore enim & studio, non ante explorato uti se vobis habeant, quae sunt circa unumquemque ingressum, proceditis, tracti a consequentia, non advertentes animum, si qua sit quod sequatur ex illis, & idem sit falsum. Ut si quis dicat, bis quinque septem esse, tuque fidem illi habeas, non & ipse apud te dinumerans, inferet scilicet, etiam quater sumpta quinque efficere quatuordecim, & quousque ille voluerit: qualia etiam admirabilis geometria efficit. Nam illa quoque hos, qui versantur circa principia, absurda quaedam postulata poscit, eaque dari sibi aequum censer, quae tamen ne consistere quidem possunt, puncta quaedam individua, & lineas latitudine omni carentes, & id genus plura; deinde putribus illis fundamentis similia inaedificat, & postulat vera ad demonstrationem di-

χῆς ὀρμωμένη. Κατὰ ταυτὰ τοίνυν καὶ ὑμεῖς δόντες τὰς 75
 ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἐκάστης, πιστεύετε τοῖς ἐξῆς,
 καὶ γνώρισμα τῆς ἀληθείας αὐτῶν τὴν ἀκολουθίαν ἡ-
 γέισθε εἶναι, ψευδῆ οὖσαν. εἴτα οἱ μὲν ὑμῶν, ἐναποθη-
 σκουσι ταῖς ἐλπίσι, πρὶν ἰδεῖν τάλῃδες, καὶ καταγνώ-
 ναι τῶν ἐξαπατησάντων ἐκείνων· οἱ δὲ, καὶ αἰσθωνταὶ
 ἐξηπατημένοι, οἵ περ τε γέροντες ἤδη γενόμενοι, ἀκνοῦσιν
 ἀναστρέφειν, αἰδούμενοι εἰ δεήσει τηλικούτους αὐτοὺς ὄν-
 τας ἐξομολογήσασθαι, ὅτι πράγματα παίδων ἔχοντες
 οὐ συνίεσαν, ὥς τε ἐμμένουσι τοῖς αὐτοῖς ὑπ' αἰσχύνῃς,
 καὶ ἐπαινοῦσι τὰ παρόντα, καὶ ἐπόσους ἂν δύνωνται,
 προτρέπουσιν ἐπὶ τὰ αὐτὰ, ὥς ἂν μὴ μόνον ἐξηπατημένοι
 ᾖσιν, ἀλλ' ἔχωσι παραμυθίαν τὸ καὶ πολλοὺς καὶ ἄλ-
 λους τὰ ὅμοια παθεῖν αὐτοῖς. καὶ γὰρ αὐ καὶ κείνο ὁρᾷ-
 σιν, ὅτι ἦν τάλῃδες εἴπωσιν, εὐκ' ἐτι σεμνὸν, ὥσπερ νῦν

4 Εἴτα οἱ μὲν ὑμῶν...) Opti-
 me torqueri possunt in fratrum
 Collegia; & quod dicit, ἀλλ'
 ἔχωσι παραμυθίαν, in Dial. Achil-

Lis & Antilochi dixit, φίλοι δὲ πα-
 ραμυθίαν καὶ ἡ κατανία τοῦ πράχ-
 ματος. Gr.

cere, initio a falsis principiis facto. Eodem modo vos quo-
 que, concessis sectae cuiusque principiis, his, quae sequun-
 tur, fidem adiungitis, & signum veritatis illorum consequen-
 tiam illam putatis, quae & ipsa tamen falsa est: deinde alii
 quidem vestrum spei suae immoriuntur, antequam verum
 viderint, suosque illos deceptores damnaverint; alii vero,
 licet sero denique senes iam facti deceptos se sentiant, redi-
 re tamen cunctantur, pudore nimirum deterriti, si oporteat,
 id aetatis cum sint, fateri, se imprudentes puerorum tra-
 ctasse ludibria: itaque manent in iisdem prae pudore, &
 laudant praesentia, &, quotquot possunt, ad eadem hortan-
 tur, ne soli sint decepti, sed solatium habeant ex eo, quod
 multis etiam aliis eadem, quae sibi, usu venerint. Nam rur-
 sus illud quoque vident, si verum dicant, se non iam gra-

καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς δόξουσιν, οὐδὲ τιμῆσονται ὁμοίως. οὐκ ἂν οὖν ἐκόντες εἴποιεν εἰδότες ἅφ' οἷων ἐκπεσόντες, ὅμοιοι τοῖς ἄλλοις δόξουσιν. ὀλίγοις δ' ἂν πάνυ ἐντύχοις, ὑπ' ἀνδρείας τολμῶσι λέγειν, ὅτι ἐξηπάτηνται, καὶ τοὺς ἄλλους ἀποτρέπειν τῶν ὁμοίων πειρωμένους. εἰδ' οὖν τινι τοιούτῳ ἐντύχοις, Φιλαλήβη τε καλεῖ τὸν τοιοῦτον, καὶ χρηστὸν, καὶ δίκαιον, καὶ, εἰ βούλει, Φιλόσοφον· οὐ γὰρ ἂν σβονῆσαιμι τούτῳ μόνῳ τοῦ ὀνόματος· οἱ δ' ἄλλοι, ἢ οὐδὲν ἀληθὲς ἴσασιν οἰόμενοι εἰδέναι, ἢ εἰδότες, ἀποκρύπτονται ὑπὸ δειλίας, καὶ αἰσχύνης, καὶ τοῦ προ-
76 τιμάσθαι βούλεσθαι. Καίτοι πρὸς τῆς Ἀθηναίας, ἅπαντα μὲν ἂ ἐφην, ἑάσωμεν, αὐτοῦ καταβαλόντες, καὶ λήβη τις ἔστω αὐτῶν, ὥσπερ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος πραχθέντων. ὑποβέμενοι δὲ ταύτην Φιλοσοφίαν ὀρθήν

13 Ὡσπερ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος πραχθέντων) Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Λακισταίμοις τῶν Ἀθηναίων περιγεγήμενοι λ' τυράννους ἴστησαν παρ' αὐτοῖς. οἱ τινες παραλάβοντες τινὰς τῶν πολιτῶν, μετὰ τούτων κακῶς ἐχρήσαντο τοῖς

λοιποῖς. Καταλυθῆναι οὐτ' τῶν τυράνων, καὶ γενεμίνου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησι-καχῶσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἀνιξίταστα εἶναι. V.

ves, ut adhuc, & supra vulgus elatos visum iri, neque honorem eundem consecuturos. Nunquam ergo voluntate dixerint, quantumvis sciant, quibus exciderint, & quam similes videantur reliquis. Paucos omnino reperias fatis fortes, uti audeant dicere, se deceptos esse, & dehortari alios, qui similia tentent. In talem ergo si incidas, veritatis amicum voca, & frugi, & iustum, &, si vis, etiam philosophum. Huic enim soli nominis huius honorem non invidiam. Reliqui autem aut veri nihil sciunt, cum scire se putent; aut, quod sciunt, occultant, prae timiditate & pudore, & quod praeferri aliis cupiunt. Quamquam, per ego te Minervam oro, quaecunque dixi iam relinquamus hic deposita omnia, sitque eorum oblivio, ut eorum, quae ante Euclidem Archontem facta sunt; ponamusque, hanc Stoi-

εἶναι τῶν Στωϊκῶν, ἄλλην δὲ μὴδ' ἡγτιναοῦν, ἰδωμεν εἰ ἐφικτὴ αὕτη, καὶ δυνατὴ ἐστίν, ἢ μάτην κάμνουσιν, ὅποσοι ἐφίενται αὐτῆς. τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμαστάς τινας, ἡνίκα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον ἐλθόντες· μόνους γὰρ τούτους πάντα συλλαβόντας ἔξαι τὰ τῷ ὄντι ἀγαθὰ. τὸ μετὰ ταῦτα δέ, σὺ ἄμεινον εἰδέης, εἰ τινι ἐντετύχηκας Στωϊκῷ τοιοῦτῳ καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ, οἷώ μῆτε λυπεῖσθαι, μὴτ' ὑφ' ἡδονῆς κατασπᾶσθαι, μὴτ' ὀργίζεσθαι, φθόνου δὲ κρείττονι, καὶ πλούτου καταφρονοῦντι, καὶ συνόλως εὐδαίμονι, ὅποιον χρὴ τὸν κανόνα εἶναι, καὶ γνώμονα τοῦ κατὰ τὴν ἀρετὴν βίου. ὁ γὰρ καὶ κατὰ μικρότατον ἐνδέων, ἀτελής, καὶ πάντα πλείω ἔχη. εἰ δὲ τοῦτο οὐχί, οὐδέπω εὐδαίμων.

ΕΡΜ. Οὐδένα τοιοῦτον εἶδον.

77

ΛΥΚ. Εὐγε, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐ ψεύδῃ ἐκόν. εἰς τί

corum philosophiam veram esse, aliam vero quamcunque nullam: ac videamus deinde, num illa talis sit, ad quam pervenire, & quam assequi aliquis possit; an vero frustra laborent, quotquot illam concupiverunt. Audio enim admirabilia quaedam promissa, de eorum felicitate, qui ad fastigium eius delati sint: solos quippe illos vera bona habituros in universum omnia. Quod vero sequitur, melius tute noris, inciderisne unquam in Stoicum talem, & summum Stoicorum, qui nunquam vincatur dolore, ad voluptatem nunquam detrahatur, irascatur nunquam, qui invidia maior sit, divitiarum contemtor, & verbo beatus, qualem oportet esse, canon qui haberi velit & regula vitae ad virtutem *compositae*. Qui enim vel minima in re deficiatur, imperfectus est, quantumvis omnibus in rebus *aliis* superet. Hoc vero si sit, non est, nondum, *inquam*, est beatus.

ΗΓΓ. Talem equidem vidi neminem.

ΛΥ. Recte istud, Hermotime, quod non mentiris pru-

γούν ἀποβλέπων Φιλοσοφεῖς, ὅταν ὀρᾷς μῆτε τὸν διδάσκαλον τὸν σὸν, μῆτε τὸν ἐκείνου μῆτε τὸν πρὸ αὐτοῦ; μὴδ' ἂν εἰς δεκαχονίαν ἀναγᾶγῃς μηδένα αὐτῶν σοφὸν ἀκριβῶς, καὶ διὰ τοῦτο εὐδαιμόνα γεγενημένον; οὐδὲ γὰρ ἂν ἐκεῖνο ὀρθῶς εἴποις, ὡς ἀπόχη καὶ πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας, ἐπεὶ οὐδὲν ὄφελος. ὁμοίως γὰρ ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἔστι, καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ, ὃ, τε παρὰ τὴν θύραν ἔξω ἔστω, καὶ ὁ πόρρω. διαλλάττειεν δ' ἂν ὅτι μᾶλλον οὗτος ἀνιάσεται, ὁρῶν ἐγγύθεν εἰὼν ἐστέρηται. εἴτα, ἵνα πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας (δώσω γὰρ τοῦτό σοι) τοσαῦτα πονεῖς κατατρύχων σεαυτὸν καὶ παραδεδράμῃκε σε ὁ βίος ὁ τοσοῦτος ἐν ἀκηδία, καὶ καμάτῳ, καὶ ἀγρυπνίαις κάτω νενευκότα, καὶ εἰσαυθὺς πονήσεις, ὡς Φῆς, ἀλλὰ εἴκοσιν ἔτη τοῦλάχιστον, ἢ ὀγδοηκοντούτης γενόμενος; ἢ τίς ἐγγυητής ἐστί σοι, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα; ὁμῶς ἥς ἐν τοῖς μηδέπω εὐδαιμονοῦσιν, εἰ μὴ μόνος οἶε

8 Διαλλάττειν) Διαφίρειν. V.

dens ac volens. Quo igitur consilio philosopharis, cum videas, neque tuum magistrum, neque qui illius fuit, neque qui ante istum, neque si ad decimam quasi generationem ascendas, quemquam illorum plane sapientem, & propter hoc beatum fuisse? Neque vero illud recte dixeris, sufficere tibi, si vel prope felicitatem venias. Nihil enim profeceris: nam aequè extra limen est & sub divo, tam qui ad ianuam stat foris, quam qui e longinquo: & in hoc forte differant, quod ille magis excrucietur, qui e proximo videat, quibus sibi *bonis* carendum sit. Deinde, ut prope felicitatem sis, (dabo tibi enim hoc) tantum laboras? teque conteris, tantumque tibi vitae spatium effluxit, dum te non respicis, dum labores, dum vigiliae te humi deprimunt? ac denuo laborabis, ut ais, viginti alios minimum annos, ut octuagenarius senex, (& quis sponsor tibi est, te tantum victurum?) tamen sis illorum unus, qui nondum beati sunt?

τεύξεσθαι τούτου, καὶ αἰρήσειν διώκων, ὁ πρὸ σοῦ μάλα πολλοὶ, καὶ ἀγαθοὶ, καὶ ὑψύτεροι παραπολὺ διώκοντες οὐ κατέλαβον. Ἀλλὰ καὶ κατάλαβε, εἰ δοκεῖ, καὶ ἔχε 78 ἔλον συλλαβῶν. τὸ μὲν δὴ πρῶτον, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ποτ' ἂν εἴη τὰγαθόν, ὡς ἀντάξιον δοκεῖν τῶν πόνων τῶν τοσούτων. ἔπειτα ἐς πόσον ἔτι τὸν λοιπὸν χρόνον ἀπολαύσεις αὐτοῦ, γέρων ἤδη, καὶ παντὸς ἡδέος ἔξωρος ὢν, καὶ τὸν ἕτερον πόσα, φασὶν, ἐν τῇ σораῷ ἔχων· εἰ μήτι ἐς ἄλλον, ὃ γενναῖε, βίον προγυμνάζεις σεαυτὸν, ὡς ἐς ἐκεῖνον ἐλθὼν, ἄμεινον διαγάγοις, εἰδὼς ὅν τινα τρόπον χρή βιοῦν ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐς τοσοῦτον σκευάζοι τε, καὶ εὐτρεπίζοι, ὡς δειπνήσων ἄμεινον, ἄχρις ἂν λάθῃ ὑπὸ λιμοῦ διαφθαρεῖς. Ἀλ- 79 λὰ μὲν, οὐδ' ἐκεῖνό πω καταενόηκας, οἶμαι, ὡς ἡ μὲν ἀρετὴ, ἐν ἔργοις δῆπου ἐστίν, οἷον ἐν τῷ δίκαια πράττειν, καὶ σοφὰ, καὶ ἀνδρεῖα· ὑμεῖς δὲ, (τὸ δὲ ὑμεῖς ὅταν εἰ-

7 Τὸν ἕτερον πόσα . . .) In *Apologia* dixit, τὸν ἕτερον πόσα ἐν τῇ περιμνήῳ ἔχοντα. G.

nisi forte solum te putas illud consecuturum & persequendo capturum, quod ante te multi admodum & boni viri, & multum celeriores, persequendo non comprehenderunt. Sed comprehende etiam, si ita videtur, & habe tibi universum. Primo quidem non video, quid demum sit illud bonum, quod tantis laboribus aequiparari possit? Deinde quantum est temporis reliquum, quo illo fruaris, senex iam & suavitatibus omnibus non amplius tempestivus, & alterum iam pedem, quod aiunt, habens in capulo? nisi forte aliam, generose, vitam meditaris, ut in eam delatus, melius vivas, qui, quomodo vivendum sit, didiceris: quod est eiusmodi, ac si quis tantum paret atque adornet ad coenandum melius, donec fame imprudens pereat. Verum neque illud dum animadvertisti, puto, in operibus scilicet inesse virtutem, ut in faciendo iuste, sapienter, fortiter: at vos (vos cum dico, summos philosophorum dico) mittē-

πω, τοὺς ἄκρους τῶν Φιλοσοφούντων Φημί,) ἀΦέντες ταῦτα ζητεῖν, καὶ ποιεῖν, ῥημάτια δύστηνα μελετᾶτε, καὶ συλλογισμοὺς, καὶ ἀπορίας, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἐπὶ τούτοις διατρίβετε· καὶ ὅς ἂν κρατῇ ἐν αὐτοῖς, καλλίνικος ὑμῖν δοκεῖ. ἀΦ' ὧν, οἶμαι, καὶ τὸν διδάσκων τουτοῖσι θαυμάζετε, γέροντα ἄνδρα, ὅτι τοὺς προσομιλεῦντας ἐς ἀπορίαν καθίστησι, καὶ οἶδεν ὡς χρὴ ἐρέσθαι, καὶ σοφίσασθαι, καὶ παναυργῆσαι, καὶ ἐς ἄσυνκτα ἐμβαλεῖν· καὶ τὸν καρπὸν ἀτεχνῶς ἀΦέντες (οὗτος δὲ ἦν περὶ τὰ ἔργα) περὶ τὸν Φλοῖον ἀσχολεῖσθε, τὰ Φύλλα καταχέοντες ἀλλήλων ἐν ταῖς ὁμιλίαις. ἢ γὰρ ἄλλα ἐστίν, ἀ πράττετε, ὦ Ἑρμότιμε, πάντες ἑωθεν ἐς ἐσπέραν;

ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλὰ ταῦτα.

ΛΥΚ. Ἡ οὖν οὐχὶ καὶ ὀρθῶς τις Φαίη, τὴν σκιὰν ὑμᾶς θηρεῦειν, ἐάσαντας τὸ σῶμα; ἢ τοῦ ὄψεως τὸ σύφαρ,

16 Τὸ σύφαρ) Ἡ γοῦν τὸ δῆμα. V.

tes ista quaerere & facere, in oculis miseris exercemini & syllogismis, & dubitationibus, & maiorem vitae partem in his conteritis; & qui in hisce vicerit, ille pulchram vobis retulisse victoriam videtur. Quarum rerum causa hunc etiam, puto, doctorem admiramini, senem hominem, quod qui secum colloquantur in dubitationem coniicit, & quomodo interrogandum sit novit, & cavillationibus atque fraudibus quomodo utendum, & ad incitas quomodo redigi aliquis possit. Plane igitur fructu relicto, qui in operibus est, circa corticem negotiosi estis, foliis vos invicem vestris in congressibus perfundentes. Aut sunt alia, quae facitis, Hermotime, omnes a prima luce ad vesperam?

Herm. Non, sed haec ipsa.

Lyc. Nonne igitur recte dicat aliquis, relicto vos corpore umbram captare, aut exuvias serpentis, tractu ipso ac

ἀμελήσαντας τοῦ ὀλκοῦ; μᾶλλον δὲ τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις ἐς ὄλμον ὕδωρ ἐκχέας ὑπέρω σιδήρῳ πτίττοι, πράττειν ἀναγκαῖόν τι καὶ προὔργου οἰόμενος, οὐκ εἰδὼς, ὅτι ἂν ἀποβάλλῃ, Φασὶ, τοὺς ὥμους πτίττων, ὕδωρ ὁμοίως τὸ ὕδωρ μένει. Καὶ μοι δὸς ἐνταῦθα ἢ ὅσον ἔρεσθαι 80 σε, εἰ ἐθέλοις ἂν ἔξω τῶν λόγων τὰ ἄλλα εἰσκέναι τῷ διδασκάλῳ, οὕτω μὲν ὀργίλος, οὕτω δὲ μικρολόγος, οὕτω δὲ Φιλόνεικος ὢν, καὶ Φιλήδονος, νῆ Δί', εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ.

ERM. Τισί γε.

LYC. ὦ Ἑρμότιμε, θέλεις διηγῆσμαι ἃ πρῶην ἤκουσα ὑπὲρ Φιλοσοφίας τινὸς λέγοντος ἀνδρὸς πάνυ γε-
γνηρακότες, ὧ πάμπολλοι τῶν νέων ἐπὶ σοφία πλησιάζουσιν; ἀπαιτῶν γὰρ παρὰ τινὸς τῶν μαθητῶν τὸν μι-

1 Ἀμελήσαντας τοῦ ὀλκοῦ) Ἀμελήσαντες τοῦ ὀλκοῦ, ἢ γοῦν τοῦ σώματος, λίγεται γὰρ ὀλκός καὶ τὸ σῶμα τοῦ ὄφιος, ἀπὸ τοῦ ὀλκῶ λήγεται ὀλκός, καὶ ἀπὸ τοῦ τοῦ ἰχθὺς, ἢ γοῦν ἢ κοινῶς συρμῇ. ὥσπερ πού τις καὶ τὸ μέρος τοῦ σώματος καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἰχθὺς. V.

3 Προὔργου) Προὔργου πρὸ ἔργου, συμφέρον, πλεόν. Ἰσακράτης Φασίν. ἵνα προὔργου τί γίνεται, ἀντὶ τοῦ πλεόν. V.

4 Τοὺς ὥμους πτίττων) Πτίτταν ἀντὶ τοῦ πτίσσειν, ὃ περὶ τῆς ἄχνης λέγεται ὅθιν πτίσσειν τὸ ἰνύμα τῆς ἄχνης. V.

volumine corporis neglecto? aut potius simile quid illi facere, si quis aquam in mortarium infusam ferreo pistillo contundat, necessarium quid, & quod ad rem faciat, a se putans peragi, ignorans, aquam manere aquam, si tundendo perdat, quod aiunt, humeros. Et concede mihi, ut hic te iam interrogem, velisne, excepta doctrina, aliis in rebus similis esse magistri tui, aequae iracundus, aequae fordidus, aequae contentiosus uti sis, aequae voluptuarius: *italis enim est per Iovem, licet vulgo talis non videatur.*

Herm. Quibusdam certe.

Lyc. Visne, Hermotime, tibi referam, quae nuper audiivi quendam pro philosophia dicere hominem plane senem, cuius domum multi admodum iuvenes sapientiae causa frequen-

σθον, ἡγανάκτει, λέγων ὑπερήμερον εἶναι, καὶ ἐκπρό-
 θεσμον τοῦ ὀφλήματος, ὃν ἔδει πρὸ ἑκκαίδεκα ἡμερῶν
 ἐκτετικέναι τῇ ἔνῃ καὶ νέᾳ, οὕτω γὰρ συνθέσθαι, καὶ ἐπὶ
 81 ταῦτα ἡγανάκτει. Παρεστὼς ὁ θεῖος τοῦ νεανίσκου,
 ἄγροικος ἄνθρωπος, καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα, πέ-
 παυσο, εἶπεν, ᾧ θαυμάσιε, τὰ μέγιστ' ἠδικῆσθαι λέ-
 γων, εἰ ῥημάτια παρὰ σοῦ πριάμενοι, μηδέπω ἐκτετί-
 καμεν διάφορον· καίτοι ἃ μὲν ἡμῖν πέπρακας, ἔτι ἔχεις
 καὶ αὐτός, καὶ οὐδὲν ἑλάττων γέγονέ σοι τῶν μαθημά-
 των· τὰ δ' ἄλλα, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπιθυμῶν, συνέστησά σοι
 τὸν νεανίσκον, ὃδ' οὐδὲν ἀμείνων γεγένηται διὰ σέ, ὅς
 τοῦμοῦ γείτονος Ἐχεκράτους τὴν θυγατέρα συναρπά-
 σας, παρθένον οὔσαν διέφθειρε, καὶ ὀλίγου δίκην ἐφυγε
 βιαίων, εἰ μὴ ἐγὼ ταλάντου ὠνήσάμην τὸ πλημμέλη-
 μα παρὰ πέντητος ἀνδρὸς τοῦ Ἐχεκράτους· τὴν μητέρα δὲ
 πρώην ἐρράπισεν, ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο ὑπὸ κόλπου ἐκκο-

8 Διάφορον) Ἀνάλωμα. G.

14 Πλημμέλημα) Ἀμάρτημα. V.

tant? Is dum reposcit ab aliquo discipulorum mercedem, in-
 dignabatur, dicens, ipsum intra diem praestitutum non sol-
 visse debitum, quod solutum iam ab illo oportuisset, sexde-
 cim diebus ante, nempe pridie Kalendas illius mensis: ira
 quippe convenisse. Adstans autem avunculus adolescentis,
 homo rusticus, & ad haec vestra imperitus, Desine, inquit,
 homo admirabilis, dicere, maxima te affectum iniuria, si pro
 verbis a te emtis premium nondum persolvimus. Atqui quae
 vendidisti nobis, eadem adhuc habes & ipse, neque quid-
 quam decessit tibi doctrinarum. Ceterum quarum rerum de-
 siderio ab initio commendavi tibi adolescentem, in iis rebus
 ille nihilo melior tua opera factus est, qui Echecratis vicini
 mei filiam virginem rapuerit, & aegre iudicium de vi effu-
 gisset, nisi talento redemissem iniuriam a pauperculo homine
 Echecrate. Matri vero alapas nuper dedit, deprehensus ab ea

μίζοντος τὸν κάδον, ὡς ἔχει συμβολὰς, οἶμαι, καταβεῖ-
 ναι τὰ μὲν γὰρ ἐς ὀργήν, καὶ θυμὸν, καὶ ἀναισχυν-
 τίαν, καὶ ἐς τόλμαν, καὶ ψεῦδος, μακρῷ τινι ἄμεινον
 εἶχε πέρυσιν, ἢ νῦν· καίτοι ἐβουλόμην ἂν αὐτὸν ἐς ταῦ-
 τα ὠφελῆσθαι ὑπὸ σοῦ μᾶλλον, ἢ περ ἐκεῖνα εἰδέναι,
 ἃ καθ' ἑκάστην ἡμέραν πρὸς ἡμᾶς εὐδεν δεομένους, ἐπὶ
 τὸ δεῖπνον διεξέρχεται, ὡς Κροκόδειλος ἤρπασε παιδίον,
 καὶ ὑπέσχηται ἀποδώσειν αὐτὸ, ἂν ἀποκρίνηται ὁ πα-
 τὴρ οὐκ οἶδ' ὅ, τί ἢ ὡς ἀναγκαῖόν ἐστιν ἡμέρας οὔσης,
 μὴ νύκτα εἶναι. ἐνίστε δὲ καὶ κέρατα ἡμῖν ὁ γεναῖος ἀνα-
 φύει, οὐκ οἶδ' ὅπως περιπλέκων τὸν λόγον· ἡμεῖς δὲ,
 γελῶμεν ἐπὶ τούτοις· καὶ μάλιστα ὅταν ἐπιβυστάμενος
 τὰ ᾧα, μελετᾷ πρὸς αὐτὸν ἕξεις τινὰς, καὶ σχέσεις,
 καὶ καταλήψεις, καὶ φαντασίας, καὶ τοιαῦτα πολλὰ
 ὀνόματα διεξιῶν. ἀκούομεν δὲ αὐτοῦ λέγοντος, ὡς καὶ ὁ
 Θεὸς οὐκ ἐν οὐρανῷ ἐστίν, ἀλλὰ διὰ πάντων πεφοίτη-
 κεν, οἷον ξύλων, καὶ λίθων, καὶ ζώων, ἄχρι καὶ τῶν

1 Κάδον) Μίτρον οἰκονόν. γαυλὸς 7 (Ὡς Κροκόδειλος) *Ολιέρι,
 ἐπὶ Σολέων. καράμιοι ὑπὸ Ἰώνων. V. πάλιν ἐπὶ τὰ σαυτοῦ. M.

cum sub veste efferret cadum, ut haberet, puto, quas con-
 ferret symbolas. Quantum ad iram, excandescenciam, im-
 pudentiam, audaciam, mendacia, multo melius superiore
 anno, quam nunc, habuit. Atqui volui ego in hisce potius
 illum a te iuvari, quam illa scire, quae quotidie ad nos ni-
 hil opus habentes in coena disputat, ut crocodilus puerum
 rapuerit, illumque se redditurum promiserit, si respondisset
 pater nescio quid; aut, necesse esse, si dies sit, non esse
 noctem. Interdum & cornua nobis bonus vir, sermone ne-
 scio quomodo perplexo, producit. At nos ridemus ista, &
 maxime quoties obturatis auribus meditatur, *habitus* quos-
 dam, & *relationes*, & *comprehensiones*, & *visa*, & nomina id
 genus plura persequens. Audimus autem illum dicere, non
 in coelo esse Deum, sed ire per omnia, ut ligna, & lapi-

ἀτιμοτάτων. καὶ τῆς γε μητρὸς ἐρομένης αὐτὸν τί ταῦτα
 ληρεῖ, καταγελάσας αὐτῆς, ἀλλ' ἦν τὸν λῆρον τοῦτον,
 ἔφη, ἐκμάθω ἀκριβῶς, οὐδὲν κωλύσει με μόνον πλού-
 σιον, μόνον βασιλέα εἶναι, τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνδράποδα
 82 καὶ καθάρματα νομίζεσθαι, ὡς πρὸς ἐμέ. Τοιαῦτα τοῦ
 ἀνδρὸς εἰπόντος, ὁ Φιλόσοφος, ὅρα οἷαν ἀπόκρισιν ἀπε-
 κρίνατο, ᾧ Ἑρμότιμε, ὡς πρεσβυτικῇν. ἔφη γάρ, ἀλλ'
 εἰ γε μὴ ἐμοὶ ἐπλησίαζεν οὗτος, οὐκ οἶμι μακρῶ χεῖρῳ ἂν
 αὐτὸν ἐξεργάσασθαι, ἢ καὶ, νῆ Δία, ἴσως τῷ δημίῳ
 παραδεδόσθαι; ὡς νῦν γε χαλινόν τινα ἐμβέβληκεν αὐ-
 τῷ ἢ Φιλοσοφία, καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδώς, καὶ διὰ τοῦ-
 το, μετριάτερός ἐστιν ὑμῖν, καὶ φορητὸς ἔτι. Φέρει γάρ
 τινα αἰσχύνην αὐτῷ, εἰ ἀνάξιος φαίνοιτο τοῦ σχήματος
 καὶ τοῦ ὀνόματος· ἃ δὲ παρακολουθοῦντα, παιδαγωγεῖ
 αὐτόν· ὥστε δίκαιος ἂν εἶην, εἰ καὶ μὴ ὢν βελτίῳ ἀπέ-
 ρηνα, μισθὸν παρ' ὑμῶν λαβεῖν, ἀλλ' οὖν ἐκείνων γε.

9 Δημῖος) Τῷ κολάζοντι τοὺς παρανόμους. V.

des, & animalia, ad res usque contemtissimas. Ac cum ma-
 ter ipsum interrogaret, quorsum ista nugaretur? deridens
 illam, verum, inquit, si perdidicero accurate nugas illas,
 nihil prohibebit, solum me divitem, solum regem esse, re-
 liquos vero mancipia & purgamenta ad me putare. Haec
 ille cum dixisset, quod responsum ei philosophus dederit,
 iam vide, Hermotime, quam senile. Dixit enim: Verum
 nisi se ad me applicuisset, nonne putas, multo illum dete-
 riora perpetraturum fuisse, quin carnifici forte fuisse tra-
 dendum? adeo iam frenum illi quoddam philosophia im-
 posuit, & adversus eam reverentia, atque ob id ipsum mo-
 deratior vobis est & adhuc tolerabilis. Afferit enim illi pu-
 dorem quendam, si indignus isto habitu & nomine isto vi-
 deatur, quae nimirum sequuntur illum; & paedagogi in
 morem continent. Itaque dignus sim, si non eorum, in qui-
 bus meliorem illum reddidi, mercedem a vobis capere; at

ἀ μὴ δόδακεν, αἰδούμενος Φιλοσοφίαν, ἐπεὶ καὶ αἱ τίτ-
 ται τοιαύδε λέγουσι περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς
 ἐς διδασκάλου. καὶ γὰρ ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι
 θύνωνται, ἀλλ' οὖν Φαῦλον οὐδὲν ποιήσουσιν ἐκεῖ μένον-
 τες. ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἄλλα πάντα ἀποπλῆσαι μοι δο-
 κῶ, καὶ ὅν τινα ἂν ἐβέλης τῶν εἰδότεων τὰ ἡμέτερα, ἥκέ
 μοι ἐς αὖριον παραλαβὼν, ὅψει τε ὅπως ἐρωτᾶ, καὶ
 πῶς ἀποκρίνεται, καὶ ὅσα μεμάθηκε, καὶ ὅσα ἤδη ἀν-
 ἐγνωκε βιβλία, περὶ ἀξιομάτων, περὶ συλλογισμῶν,
 περὶ καταλήψεως, περὶ καθηκόντων, καὶ ἄλλα ποικί-
 λα· εἰ δὲ ἢ τὴν μητέρα ἔτυπεν, ἢ παρθένους συνήρπαζε,
 τί ταῦτα πρὸς ἐμέ; οὐ γὰρ παιδαγωγόν με ἐπεστήσα-
 τε αὐτῶ. Τοιαῦτα γέρων ἄνθρωπος ὑπὲρ Φιλοσοφίας 83
 ἔλεγε. σὺ δὲ καὶ αὐτὸς ἂν Θαίης, ὦ Ἑρμότιμε, ἱκανὸν
 εἶναι, ὡς διὰ τοῦτο Φιλοσοφοῖμεν, ὡς μηδὲν τῶν Φαυ-
 λοτέρων πράττομεν· ἢ ἐπ' ἄλλαις ἐλπίσιν ἐξ ἀρχῆς
 φιλοσοφεῖν ἡξιῶμεν, εὐχὴ ὡς τῶν ιδιωτῶν κοσμιώτεροι

certe eorum, quae philosophiae reverentia facere intermi-
 sit: quandoquidem nutrices etiam parvos in scholam cen-
 sent mittendos, cum si nondum bonum quidquam possint
 discere, certe mali nihil, dum ibi manent, faciant. Equidem
 reliqua mihi omnia implevisse videor, & quocunque vo-
 lueris eorum, qui nostra non ignorant, assumto, cras ad
 me veni, videbisque, ut interroget, ut respondeat, quot res
 didicerit, & quot iam legerit libros, de axiomatis, de syl-
 logismis, de comprehensione, de officiis, & alia varia. Si
 vero aut matrem pulsavit, aut rapuit virginem, quid ea
 ad me? neque enim paedagogum me illi praefecistis. Talia
 senex pro philosophia dicebat. Tu vero & ipse forte di-
 xeris, Hermotime, satis esse, si propter hoc philosophemur,
 ne quid peius faciamus: aut num alia spe philosophari
 ab initio postulavimus? non ideo, ut idiotis decentiores

εἴημεν περινοστοῦντες; τί οὖν οὐκ ἀποκρίνη καὶ τοῦτο;

ΕΡΜ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ὅτι καὶ δακρύσαι ὀλίγου δέω; ἐς τοσούτῳ μου καθίκετο ὁ λόγος ἀληθὲς ὦν, καὶ ὁδύρομαι ὅσον ἄβλιος χρόνον ἀνάλωκα, καὶ προσέτι μισθοὺς οὐκ ὀλίγους τελῶν ἀντὶ τῶν πόνων· νυνὶ γὰρ, ὥσπερ ἐκ μέθης ἀνανήψων, ὁρῶ οἷα μὲν ἐστὶν ὦν ἥρων, ὅποσα δὲ πέπονθα διὰ ταῦτα.

84 ΛΤΚ. Καὶ τί δεῖ δακρύων, ὦ χρηστέ; τὸ γὰρ τοῦ μύθου ἐκεῖνο πάνυ συνετὸν, οἶμαι, ὃν Αἰσωπος διηγείτο. ἔφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τὴν κυματωγὴν, ἀριθμεῖν τὰ κύματα, σφαλέντα δὲ, ἄχθεσθαι καὶ ἀνιάσθαι, ἄχρι δὴ τὴν κερόῳ παραστᾶσαν εἰπεῖν αὐτῷ, τί, ὦ γενναῖε, ἀνιᾶ τῶν παρελθόντων ἔνεκα; δεόν τὰ ἐντεῦθεν ἀρξάμενον ἀριθμεῖν, ἀμελήσαντα ἐκείνων. καὶ σὺ τοίνυν ἐπεῖτερ οὕτω σοι δοκεῖ, ἐς τὸ λαιπὸν ἂν ἄμεινον ποιήσῃς βίον τε κοινὸν ἅπασι βιοῦν

12 Κερύδ.) Ἀλάττικα. V.

circumiremus? Cur igitur non respondes hoc quoque?

Herm. Quid vero aliud, quam quod parum abest, quin illacrimer? adeo in animum meum penetravit vera ratio: ac deploro, quantum miser temporis infumserim, mercedis insuper non parvas laborum meorum persolvens. Iam enim velut ab ebrietate resipiscens video, qualia sint, quae amabam, quae autem propter ea perpeffus sim.

Lyc. Et quid lacrimis opus est, o bone? valde enim prudens consilium arbitror fabulae, quam narrabat Aesopus. Dicebat enim, hominem sedentem in litore ad fluctuosum mare, numerasse fluctus. Cum vero subinde erraret, graviter tulisse & excruciatum esse, donec adsitans vulpes ei diceret, quid laboras, mi homo, eorum causa, qui praeterierunt? cum oporteat eos, qui hinc oriuntur, numerare incipere, neglectis illis. Et tu igitur, quoniam ira tibi videtur, in reliquum melius feceris, si communem omnibus

ἀξίων, καὶ συμπολιτεύσῃ τοῖς πολλοῖς, οὐδὲν ἀλλόκοτον, καὶ τετυφωμένον ἐλπίζων, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, ἥνπερ εὖ φρονεῖς, εἰ γέρων ἄνθρωπος μεταμαθήσῃ, καὶ μεταχωρήσῃς πρὸς τὸ βέλτιον. Ταῦτα πάντα, ὧς Οἰλότης, 85 ὅποσα εἶπον, μὴ με νομίσης κατὰ τῆς στοᾶς παρέσκευασμένον, ἔχθραν τινὰ ἐξαίρετον πρὸς Στωϊκοὺς ἐπανηρημένον εἰρηκέναι· ἀλλὰ κοινὸς ἐπὶ πάντας ὁ λόγος· τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σέ εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἤρῃσο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνοῦς. νῦν δὲ ἐπεὶ τὰ Στωϊκῶν προετίμησας, πρὸς τὴν στοᾶν ἀποτετάσθαι ὁ λόγος ἔδοξεν, οὐδὲν ἐξαίρετον πρὸς αὐτὴν ἔχων.

ERM. Εὖ λέγεις. ἄπειμι γοῦν ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, ὡς 86 μεταβαλοίμην καὶ αὐτὸ δὴ τὸ σχῆμα. ἔψει γεῦν οὐκ εἰς μακρὰν οὔτε πάγωνα ὥσπερ νῦν λάσιον, καὶ βαθύν, οὔτε διαίταν κεκολασμένην, ἀλλ' ἀνετα πάντα,

6 Ἐπαρηρημένον) Προηρημένον, δίδωτα. V.

vitam velis vivere, & civem te gerere de vulgo unum, nihil alienum aut inflatum sperans; nec pudeat te, si recte facis, senem hominem, mutatis quasi partibus, ad id, quod melius est, transire. Ceterum haec, quaecunque dixi, omnia, amice, noli me putare contra Porticum paratum, aut susceptis eximiis contra Stoicos inimiciis dixisse. Sed communis ad omnes pertinet ratio. Eadem enim ad te dixissem, si Platonis aut Aristotelis sectam secutus esses, reliquis indicta causa damnatis. Nunc vero cum Stoicorum sectam praetulisses, ad Porticum intenta videbatur oratio, quae eximium nihil contra eam habeat.

Herm. Bene dicis. Abeo igitur ad hoc ipsum, ut ipsum etiam mutem habitum. Videbis enim non ita multo post neque barbam, uti nunc, hirsutam & prolixam, neque vitum ita castigatum, sed remissa omnia atque libera. Forte

Lucian. Vol. IV.

H

καὶ ἐλεύθερα, τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσμαι,
ὡς εἶδεῖν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων
μέτεστιν ὡς εἶπε γε καὶ ἐξεμέσαι δυνατόν ἦν ἅπαντα
ἐκείνα, ὅποσα ἤκουσα παρ' αὐτῶν καὶ εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν
ᾤκησα καὶ ἐλλέβορον πιεῖν διὰ τοῦτο ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ
ὁ Χρύσιππος, ὅπως μὴδὲν ἔτι ἐννοήσαιμι ὧν Φασι. σοὶ
δ' οὖν οὐ μικρὰν χάριν οἶδα, ὦ Λυκῖνε, ὅτι με παρα-
σερόμενον ὑπὸ θολεροῦ τινος χειμάρρου, καὶ τραχέος,
ἐπιδιδόντα ἑμαυτόν, καὶ κατὰ ῥοὴν συρρέοντα τῷ ὕδατι,
ἀνέσπασας, ἐπιστάς τὸ τῶν τραγωδῶν τοῦτο, θεὸς ἐκ
μηχανῆς ἐπιφανείς· δοκῶ δέ μοι οὐκ ἀλόγως ἂν καὶ
ἐυρήσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγιῶν
ἀπσωθέντες ἐλεύθεροι, ἅτε καὶ σωτήρια τήμερον ἄξων,

10 Θεὸς ἐκ μηχανῆς ἐπιφανείς) Ἐπὶ τῶν παραδείξων καὶ παραλό-
γων. οἱ γὰρ τῶν τραγωδιῶν ποιηταὶ
ὅταν εἰσάγῃσι εἰς τὴν σκηνὴν ἢ
τέλμα ὥστε συγχυθῆναι τοὺς θεα-
τὰς πρὸς τὰ ἐρρημῖα καὶ ἰλεῖν τοὺς
ἡτυχηκέναι δέξαντας, ὡς ἀνάξια πι-
πνομένης ἢ μισῆσαι τοὺς ποιοιηκί-
τας καὶ παραινήσαντας, εἰάθασιν

θεοὺς εἰσάγειν οὐκ ἐπ' αὐτῆς τῆς
σκηνῆς ὁρμαμένους· ἀλλὰ ἐξ ὕψους
ἀπὸ τινος μηχανῆς ἢν ἐβλεπὶν μὴν
πρότερον οἱ θεαταί. κατ' ἐκείνην οὖν
τὴν ἡμέραν ὁ φοβούμενος εὐειχνεῖ τὸ
τοῦ θεοῦ πρόσωπον, καὶ τοῦ κατὰ
στολὴν τοῦ δράματος, εἰλέγεται δὲ
θεὸς ἀπὸ μηχανῆς. V.

autem purpuram etiam induam, uti sciant omnes, nihil mi-
hi iam esse cum illis nugis. Utinam etiam evomere liceat,
quaecunque ex illis audivi! Et noris, me non cunctanter hel-
leborum propterea bibiturum, contraria quam Chrysippus
ratione, nimirum ne quid amplius eorum, quae dicunt, in
mentem mihi veniat. Tibi igitur gratiam, Lycine, non par-
vam habeo, quod me turbido torrente ablatum, atque
aspero, cum iam cessissem fluctibus, & secundo flumine
cum aqua ferrer, extraxisti, superveniens tanquam ille in
Tragoediis praefens ex machina Deus. Videor autem mihi
non praeter rationem caput etiam rasurus, ut qui e nau-
fragiis servantur liberi, quippe qui & ipse salutis recupe-
ratae festum diem hodie acturus sim, tanta ab oculis amo-

τοσαύτην ἀχλὺν ἀποσεισάμενος τῶν ὁμμάτων. Φιλοσό-
 Φω δὲ εἰς τὸ λονκόν, καὶ ἄκων ποτὲ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἐν-
 τύχω, οὕτως ἐκτραπήσομαι, καὶ περιστήσομαι, ὥσπερ
 τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν.

ta caligine. In philosophum autem de reliquo, si vel invi-
 tus aliquando ingrediens per viam incidero, ita averfabor,
 ita cavebo, ut canes rabiosos *solemus*.

ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ.

Ι ΗΡΟΔΟΤΟΥ εἶθε μὲν καὶ τᾶλλα μιμήσασθαι δυνατὸν ἦν. οὐ πάντα φημι, ὅσα προσῆν αὐτῷ, (μειζον γὰρ εὐχῆς τοῦτό γε) ἀλλὰ καὶ ἐν ἐκ τῶν πάντων, οἷον, ἢ κάλλος τῶν λόγων, ἢ ἀρμονίαν αὐτῶν, ἢ τὸ οἰκεῖον τῇ Ἰωνίᾳ, καὶ προσφυές, ἢ τῆς γνώμης τὸ περιττόν, ἢ ὅσα μυρία καλὰ ἐκεῖνος ἅμα συλλαβὼν ἔχει, πέρα τῆς εἰς μίμησιν ἐλπίδος. ἃ δὲ ἐποίησεν ἐπὶ τοῖς συγγράμμασι, καὶ ὡς πολλαχῶς τοῖς Ἑλλήσι γνώριμος ἐν βραχεὶ κατέστη, ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ἄλλος ἂν μιμησαίμεθα. πλεύσας γὰρ οἰκοθεν ἐκ τῆς Καρίας εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, ἐσκοπεῖτο πρὸς ἑαυτὸν, ὅπως ἂν τάχιστα, καὶ ἀπραγμονέστατα ἐπίσημος καὶ περιβόητος

Ι ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ)
Σημειῖσαι ἐν τούτοις τῶν λόγων ὑπὸ δει-
ξιν ὡς ἐπιδείξιος ἄγαν κίτων τοὺς

ἑαυτοῦ περιειργάζετο λόγους. V.
II Οἰκοθεν ἐκ τῆς Καρίας) Ἡ
Ἀλικαρνασσὸς γὰρ τῆς Καρίας. V.

HERODOTUS SIVE AETION.

UTINAM Herodoti reliqua etiam imitari liceret! non omnia dico, quæ viro aderant, maius enim voto illud quidem; sed vel unum *quiddam* de omnibus, verbi causa, venustatem orationis, aut compositionem, aut domesticam illam Ionicæ linguæ & nativam *suavitatem*, aut sententiarum divitias, aut quæ sexcenta pulchra ille una complexus habet, imitandi omnem spem transgressa. Ceterum quæ circa libros suos historicos faciebat, & ut Graecis multis in locis brevi innotesceret, *illud* ego, & tu, & *quisvis* alius imitemur. Cum enim domo e Caria versus Graeciam navigaret, dispiciebat apud se, qua tandem ratione quam celerissime, & minimo labore insignis & celebris tum ipse,

γένετο, καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ συγγραμμάτια. τὸ μὲν οὖν
περινοστοῦντα, κῦν μὲν Ἀθηναίοις, νῦν δὲ Κορινθίοις ἀνα-
γιγνώσκειν, ἢ Ἀρχαίοις, ἢ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ μέρει,
ἐργῶδες καὶ μακρὸν ἡγεῖτο εἶναι, καὶ τριβὴν οὐ μικρὰν
ἐν τῷ τοιούτῳ ἔσεσθαι. οὐκ οὖν ἤξιον διασπᾶν τὸ πρᾶγ-
μα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν, οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγείρων καὶ
συλλέγων τὴν γνῶσιν· ἐπεβούλευε δὲ εἰ δυνατόν εἴη,
ἀξίους που λαβεῖν τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας. ἐνίσταται
οὖν Ὀλύμπια τὰ μεγάλα, καὶ ὁ Ἡρόδοτος, τοῦτ' ἐκείνο
ἦκειν οἱ νομίσας τὸν καιρὸν, οὐ μάλιστα ἐγλίχετο, πλῆ-
θυσαν τηρήσας τὴν πανήγυριν, ἀπανταχόθεν ἤδη τῶν
ἀρίστων συνειλεγμένων, παρελθὼν ἐς τὸν ὀπισθόδομον,
οὐ θεατὴν, ἀλλ' ἀγωνιστὴν Ὀλυμπίων παρῆχεν ἑαυ-
τὸν, ἄδων τὰς ἱστορίας, καὶ κηλῶν τοὺς παρόντας, ἄχρι
τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτοῦ, ἐνέεα
καὶ αὐτὰς αὔσας. Ἦδη οὖν ἅπαντες αὐτὸν ᾔδεσαν πο- 2

10 Ἐγλίχετο) Γλίχομαι. λίαν ἔχομαι. ἐπιθυμῶ. γνῶναι καὶ αἰτια-
τικῶς V.

tum si quid scripsisset, fieret. Iam circumire, & nunc Athe-
niensibus, nunc Corinthiis recitare, aut Argivis, aut La-
cedaemoniis particulatim, laboriosum & longum esse du-
cebat, moramque in ea re haud parvam esse futuram. No-
luit igitur negotium hoc distrahere, neque disperse ita &
minutatim conciliare & cogere sibi notitiam hominum: ve-
rum eo intendit animum, ut, si fieri posset, confertos ali-
cubi Graecos universos deprehenderet. Instant igitur ma-
gna Olympia: & Herodotus, rem ipsam putans, venire
sibi tempus maxime desideratum, observato pleno concil-
io, collectis undique iam proceribus, ingressus in postu-
cum *tempus Iovis Olympii*, non spectatorem, sed certatorem
se Olympiorum professus est, canens historias, & eo uf-
que demulcens hos, qui adescent, ut Musae ipsius libri, qui
& ipsi novem essent, vocarentur. Iam igitur multo ipsum

λὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτοὺς. καὶ οὐκ ἔστιν
 ὅστις ἀνήκοος ἦν τοῦ Ἡροδότου ὀνόματος, οἱ μὲν, αὐτοὶ
 ἀκούσαντες ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἱ δὲ, τῶν ἐκ τῆς πανηγύρεως
 ἠκόντων πυνθανόμενοι, καὶ εἴ που γε Φανείη μόνον, ἐδεί-
 κνυτο ἀν. τῷ δακτύλῳ ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, Ἡρόδοτός
 ἔστιν, ὃ τὰς μάχας τὰς Περσικὰς Ἰαστὶ συγγεγρα-
 Φώς, ὃ τὰς νίκας ἡμῶν ὑμνήσας. τοιαῦτ' ἐκεῖνος ἀπέ-
 λαυσε τῶν ἱστοριῶν, ἐν μιᾷ συνόδῳ πάνδημόν τινα κοι-
 νὴν ψῆφον τῆς Ἑλλάδος λαβὼν, καὶ ἀνακηρυχθεὶς οὐχ
 ὕφ' ἐνός, μὰ Δία, κάρυκος, ἀλλ' ἐν ἀπάσῃ πόλει, ὅθεν
 3 ἕκαστος ἦν τῶν πανηγυριστῶν. Ὅπερ ὕστερον κατανοή-
 σαντες, ἐπίτομόν τινα ταύτην ὁδὸν ἐς γινῶσιν, Ἰππίας
 τε ὃ ἐπιχώριος αὐτῶν σοφιστῆς, καὶ Πρόδικος ὃ Κεῖος,
 καὶ Ἀναξίμενης ὃ Χῖος, καὶ Πῶλος ὃ Ἀκραγαντῖνος,
 καὶ ἄλλοι συχνοὶ, λόγους ἔλεγον ἀεὶ καὶ αὐτοὶ πρὸς
 τὴν πανήγυριν, ἀφ' ὧν γνώριμοι ἐν βραχεὶ ἐγίγνοντο.

magis nosse omnes, quam victores ipsos Olympiae; nec
 esse, cui Herodoti nomen non esset auditum, partim quod
 ipsi illum Olympiae audissent, partim quod ab his, qui ex
 concilio venerant, percontando percepissent: & sicubi con-
 spiceretur modo, digito monstrabatur, Hic ille Herodotus
 est, *dicentium*, qui proelia cum Persis Ionico sermone con-
 scriptis, qui victorias nostras hymno celebravit. Hunc ille
 talem historiarum suarum fructum cepit, in uno conventu
 publicum quoddam & commune totius Graeciae suffragium
 qui ferret, ornareturque praeconio non ab uno sane prae-
 cone, sed in unaquaque urbe, unde singuli spectatorum
 essent. Quod quidem postea considerantes, hanc nempe
 compendariam quandam ad notitiam hominum viam, Hip-
 pias ex ipsa illa *Elidis* regione Sophista, & Ceus Prodicus,
 & Anaximenes Chius, & Agrigentinus Polus, & frequen-
 tes alii, semper verba & ipsi fecerunt ad concilium, unde

Καὶ τί σοι τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους λέγω σοφιστὰς, καὶ 4
 συγγραφεῖς, καὶ λογογράφους, ὅπου καὶ τὰ τελευ-
 ταῖα ταῦτα, καὶ Ἀετίωνα φασὶ τὸν ζωγράφον, συγ-
 γράψαντα τὸν Ῥωξάνης καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον, εἰς
 Ὀλυμπίαν καὶ αὐτὸν ἀγαγόντα, τὴν εἰκόνα ἐπιδείξα-
 σθαι, ὥστε Προξενίδαν, Ἑλλανοδίκην τότε ὄντα, ἡθέν-
 τα τῇ τέχνῃ, γαμβρὸν ποιήσασθαι τὸν Ἀετίωνα. Καὶ 5
 τί τὸ θαῦμα ἐνῆν τῇ γραφῇ αὐτοῦ ἡρετό τις, ὡς τὸν Ἑλ-
 λανοδίκην δι' αὐτὸ, οὐκ ἐπιχωρίῳ τῷ Ἀετίωνι συνάψα-
 σθαι τῆς θυγατρὸς τὸν γάμον; ἔστιν ἡ εἰκὼν ἐν Ἰτα-
 λία, καὶ γὰρ εἶδον, ὥστε καὶ σοὶ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. Θάλα-
 μός ἐστι περικαλλής, καὶ κλίνη νυμφικὴ καὶ ἡ Ῥω-
 ξάνη κάθηται πάγκαλόν τι χρῆμα παρβένου, ἐς γῆν
 ἐρῶσα, αἰδουμένη ἐστῶτα τὸν Ἀλέξανδρον. ἔρωτες δέ τινες
 μειδιῶντες, ὁ μὲν κατόπιν ἐφροσῶς, ἀπάγει τῆς κεφα-
 λῆς τὴν καλύπτραν, καὶ δείκνυσι τῷ νυμφίῳ τὴν Ῥω-
 ξάνην. ὁ δέ τις, μάλα δουλικῶς ἀφαιρεῖ τὸ σανδάλιον

11 Θάλαμος) Confer cum Philostrati imagine. G.

nobiles brevi tempore facti sunt. Et quid tibi antiquos illos
 Sophistas dico, & historicos, & rhetoras, cum nuper adeo
 etiam Aëtion pictor dicatur, depictis a se Roxanes & Alex-
 andri nuptiis, Olympiam & ipse deportatam eam tabulam
 ostendisse, *successu eo*, ut Proxenidas, iudex certaminis qui
 tum esset, delectatus arte generum sibi Aëtionem assume-
 ret. Et quid in pictura ipsius mirum inerat, roget aliquis,
 ut arbiter certaminum propter illud Aëtioni, non civi,
 nuptias filiae conciliaret? Est illa in Italia, & ipse eam vi-
 di, ut etiam narrare tibi possim. Thalamus est pulcherri-
 mus, & lectus nuptialis: & affidet Roxane virgo undique
 pulcherrima, humi defixos habens oculos, pudore adstantis
 Alexandri. Cupidines autem quidam renidentes, alter qui-
 dem a tergo imminens, reducit a capite flammeum, osten-
 ditque Roxanen sponso. Alius autem aliquis verniliter fane

ἐκ τοῦ ποδός, ὡς κατακλίνοιτο ἤδη. ἄλλος τῆς χλανίδος τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπειλημμένος ἔρως, καὶ οὗτος ἔλκει αὐτὸν πρὸς τὴν Ῥωξάνην, πάνυ βιαίως ἐπισπώμενος. ὁ βασιλεὺς δέ, αὐτὸς μὲν στέφανόν τινα ὀρέγει τῇ παιδί. πάροχος δέ καὶ νυμφαγωγὸς Ἡοαιστίων συμπάρεστη, δάδα καιομένην ἔχων, μεираκίῳ πάνυ ὠραίῳ ἐπεριδόμενος. ὑμέναιος, οἶμαί, ἐστίν. οὐ γὰρ ἐπεγέγραπτο τούνομα. ἐτέρωθι δέ τῆς εἰκόνος, ἄλλοι ἔρωτες παίζουσιν ἐν τοῖς ὅπλοις τοῦ Ἀλεξάνδρου· δύο μὲν τὴν λόγχην αὐτοῦ φέροντες, μιμούμενοι τοὺς ἀχαιοφόρους, ὁπότε δοκὸν φέροντες, βαροῖντο. ἄλλοι δέ δύο, ἓνα τινὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος κατακείμενον, βασιλέα δῆθεν καὶ αὐτὸν σύρουσι, τῶν ὀχάνων τῆς ἀσπίδος ἐπειλημμένοι. εἷς δὲ ἐς τὸν θώρακα ἐσελθὼν ὑπτίον κείμενον, λοχῶντι ἔοικεν, ὡς Φοβήσειεν αὐτοὺς ὁπότε κατ' αὐτὸν γένοιτο σύροντες. Οὐ

5 Πάροχος) Ὁ ἀναβαίνειν εἰς τὸ ἄρμα ἢ τὸ ζεύγος λέγεται. καὶ οἱ παράνυμφοι, παρὰ τὸ περιχεῖσθαι τοῖς νυμφίοις, ἐκ' ὀχήμασι

γὰρ τὰς νύμφας ἦγον. V.

13 Ὀχάναι) Λόφαι, ἱμάτια σημαίνει δὲ καὶ τὰς ἐξοχάς. V.

demit pede sandalium, ut iam recumbat. Cupido alius laena prehensum Alexandrum trahit versus Roxanem, connixus validissime. Rex autem ipse quidem coronam offert puellae. Comes autem & deductor sponsi Hephæstion una adstat, facem ardentem gerens, puero innixus formosissimo. Hymenaeus puto est; neque enim adscriptum est nomen. In altera autem tabulae parte, Cupidines alii lusus agunt in armis Alexandri, duo quidem hastam illius ferentes, baiulos imitati, cum trabem ferentes onere pandantur. Alii autem duo, unum in clypeo iacentem, regem nempe ipsum quoque, *tanquam in curru* trahunt, comprehensis clypei ansis. Unus autem in loricam, quae supina iacet, ingressus, insidianti similis est, qui perterreat illos, si forte inter trahendum ad se deferantur. Ceterum non lusus ista

παιδιά δὲ ἄλλως ταῦτά ἐστιν, οὐδὲ περιείργασται ἐν αὐτοῖς ὁ Ἀετίων, ἀλλὰ δηλοῖ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τὸν ἐς τὰ πολεμικὰ ἔρωτα· καὶ ὅτι ἅμα καὶ Ρωξάνης ἦρα, καὶ τῶν ὀπλῶν οὐκ ἐπετέλεστο. πλὴν ἀλλ' ἢ γε εἰκὼν αὕτη, καὶ ἄλλως γαμήλιόν τι ἐπὶ τῆς ἀληθείας διεφάνη ἔχουσα, προμηστειουσαμένη τῷ Ἀετίωνι τὴν τοῦ Προξενίδου θυγατέρα. καὶ ἀπῆλθε γήμας καὶ αὐτὸς, πάρεργον τῶν Ἀλεξάνδρου γάμων, ὑπὸ νυμφαγωγῷ τῷ βασιλεῖ, μισθὸν εἰκασμένου γάμου, προσλαβὼν ἀληθῆ γάμον. Ἡρόδοτος μὲν οὖν (ἐπ' ἀνέμι γὰρ ἐπ' ἐκείνον) 7 ἱκανὴν τῶν Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἠγεῖτο, καὶ συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἑλλήσι τὰς Ἑλληνικὰς [νίκας] διεξιόντα, ὡς ἐκεῖνος διεξῆλθεν. ἐγὼ δὲ, καὶ πρὸς Φιλίου, μή με κορυβαντιάων ὑπολάβητε, μηδὲ τὰ μὰ εἰκάζειν τοῖς ἐκείνου· ἴλεως ὁ ἀνὴρ· ἀλλὰ τοῦτό γε

1 Περιείργασται) Περιγίνεται. κατασκοπεῖ. περισσὸν ποιῶ. V.

sunt, neque temere in illis operam abusus est Aëtion, sed indicant amorem Alexandri etiam adversus res bellicas, eumque, cum Roxanem amaret, armorum non esse oblitum. Ceterum ipsa quoque tabula haec nuptiale quiddam revera habere apparuit, nempe quae conciliaverit Aëtioni Proxenidae filiam: discessitque *pistor*, nuptiis & ipse celebratis, quae parergon essent, & *appendicula* quasi nuptiarum Alexandri; conciliatore atque deductore sponsae ipso rege, mercedis affimilatarum nuptiarum corollarium nactus veras nuptias. Herodotus igitur (ad hunc enim redeo) aptum iudicabat Olympiorum concilium, quod etiam historicum admirabilem redderet Graecis, qui quidem ita, ut ab ipso factum est, [victorias] Graecas enarrasset. Ego vero, & per amicitiarum vos praefidem *Iovem obtestor*, ne insanire me putetis, aut mea illius scriptis comparare, sic vir ille mihi faveat! Ego igitur illud certe simile viri illius accide-

ὅμοιον παθεῖν Φημι αὐτῷ. ὅτε γὰρ τοπρῶτον ἐπεδήμησα
 τῇ Μακεδονίᾳ, πρὸς ἑμαυτὸν ἐσκοπούμην, ὅ, τι μοι χρη-
 στέον τῷ πράγματι. καὶ ὁ μὲν ἔρως οὗτος ἦν ἅπασι γνω-
 σθῆναι, καὶ ὅτι πλείστοις Μακεδόνων δεῖξαι τὰμά.
 τὸ δ' αὐτὸν περιῶντα τηνικαῦτα τοῦ ἔτους ξυγγίγνε-
 σθαι πόλει ἐκάστη, οὐκ εὐμαρὲς ἐφαίνετο. εἰ δὲ τηρή-
 σαιμι τὴν δὲ ὑμῶν τὴν σύνοδον, εἴτα παρελθὼν ἐς μέσον
 δεῖξαιμι τὸν λόγον, ἐς δέον οὕτως ἀποβήσεσθαι μοι τὰ
 8 τῆς εὐχῆς. Αὐτοὶ τε οὖν ἤδη συνεληλύθατε, ὅ, τι περ
 ὅζειλος ἐξ ἐκάστης πόλεως, αὐτὸ δὴ τὸ κεφάλαιον Μα-
 κεδόνων ἀπάντων· καὶ ὑποδέχεται πόλις ἡ ἀρίστη οὔσα
 οὐ κατὰ Πίσαν, μὰ Δί', οὐδὲ τὴν ἐκεῖβι στενοχωρίαν,
 καὶ σκηνάς, καὶ καλύβας, καὶ πνίγος. οἱ τε αὖ πανη-
 γυρισταὶ, οὐ συρφετώδης ὄχλος, ἀθλητῶν δὲ μᾶλλον
 φιλοθεάμονες, ἐν παρέργῳ οἱ πολλοὶ τὸν Ἡρόδοτον τιθέ-
 μενοι, ἀλλὰ ρητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν
 9 Ὅτι περ ὀφέλος) Ἀπὸ τοῦ, οἱ μέγιστοι καὶ ἀξιολογώτατοι. V.

re mihi confirmo, quod iam declarabo. Cum enim primum in
 Macedoniam peregrinatum venissem, apud animum meum
 considerabam, quomodo me tractarem. Et cupiebam sane
 innotescere omnibus, & quam plurimis Macedonum, quid
 essem, ostendere: circuire autem ipsum, id anni, & cum ci-
 vitate unaquaque agere, non facile videbatur: si vero hunc
 vestrum conventum observarem, ac tum progressus in me-
 dium dicendi facultatem ostenderem, sic sperabam vorum
 mihi meum recte eventurum. Iam igitur & ipsi conveni-
 stis, quidquid in unaquaque civitate praestantissimum est,
 caput ipsum & flos omnium Macedonum: & suscepit vos
 urbs praestantissima, non illa Pisae similis, per Iovem, ne-
 que angustiis illis, & tabernaculis, & casis, & aestui. Por-
 ro qui huc convenere, non faex populi, athletarum spe-
 ctacula praefereutes plerique, & obiter tantum audiendum
 putantes Herodotum; sed Rhetorum, & Historicorum, &

οἱ δοκιμώτατοι ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη, μὴ τοῦμὸν παραπο-
λὺ ἐνδεέστερον φαίνεται τῶν Ὀλυμπίων. ἀλλ' ἦν μὲν
ὕμεις Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι παραβεω-
ρῆτέ με, κομιδῇ ὑμῖν δόξω θρασὺς ἄνθρωπος εἶναι. ἦν δὲ
πολὺ ἐκείνων ἀπαγαγόντες τὴν μνήμην, ἐπ' ἑμαυτοῦ
μόνον ἀποδύσαντες ἴδτε, τάχ' ἂν οὐ πάνυ μαστιγώσι-
μος ὑμῖν δόξαιμι, ὥς ἐν γε τηλικούτῳ σταδίῳ, ἱκανὸν
ἐμοὶ γ' οὖν καὶ τοῦτο.

3 Παραβερῆτέ με) Ἀπὸ τοῦ συγκρίνεται, ἐξετάζεται. V.

Sophistarum probatissimi. Ferme parum iam *laboro*, ne mea
haec conditio multum inferior videatur Olympiis. Verum
si quidem ad Polydamantem *aliquem*, aut Glaucum, aut Mi-
lonem me inter spectandum comparaveritis, oppido vobis
audax videbor homo esse. Sin vero memoria longe ab illis
abducta, per me solum me exutum spectaveritis, forte non
omnino flagris dignus vobis videar, in tali quidem stadio:
satis mihi quidem & hoc fuerit.

ΖΕΥΞΙΣ Η ΑΝΤΙΟΧΟΣ.

Ι **Ε**ΝΑΓΧΟΣ ἐγὼ μὲν ὑμῖν δείξας τὸν λόγον, ἀπῆεικ οἴκαδὲ. προσιόντες δέ μοι τῶν ἀκηκοότων πολλοί, (καλύει γὰρ οὐδὲν, αἶμαι, καὶ τὰ τοιαῦτα πρὸς φίλους ἤδη ὄντας ὑμᾶς λέγειν) προσιόντες οὖν ἐδεξιόυντο, καὶ θαυμάζουσιν ἐώκεσαν. ἐπιπολὺ γοῦν παρομαρτοῦντες, ἄλλος ἄλλοθεν ἐβόων, καὶ ἐπῆνον, ἄχρι που καὶ ἐρυθρίαμ με, μὴ ἄρα πάμπλου τῆς ἀξίας τῶν ἐπαίων ἀπολείποιμην. τὸ δ' οὖν κεφάλαιον αὐτοῖς τοῦτο ἦν, καὶ πάντες ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπешμαίνοντο, τὴν γνώμην τῶν συγγραμμάτων ξένην οὖσαν, καὶ πολὺν ἐν αὐτῇ τὸν νεωτερισμόν. μᾶλλον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἄμεινον, ἅπερ ἐκεῖνοι ἀπεφθέγγοντο ὦ τῆς καινότητος, Ἡράκλεις τῆς παραδοξολογίας· εὐμήχανος ἄνθρωπος. οὐδὲν ἂν τις εἴποι τῆς ἐπι-

ZEUXIS AUT ANTIOCHUS.

NUPER cum dicendi vobis facultatem, *recitata oratione*, ostendissem, domum abibam. Accedentes vero ad me auditorum multi, (nihil enim, puto, prohibet talia quoque apud vos amicos iam meos dicere) accedentes igitur complectebamur me, & admirationem prae se ferebant. Multum enim profecuti aliunde alius clamare, & laudare, adeo ut erubescerem, *veritus*, ne nimis multum a dignitate laudum illarum abessem. Caput autem, & *summa laudis* haec illis erat, omnesque unum & idem acclamabant, consilium scriptorum insolitum esse, & multum in illo novatum. Quin praestat ipsa illa *verba* commemorare, quae isti protulere: *Vah novitatem! Admirabilis Hercules oratio! hominem ad inveniendum agilem! Nihil quisquam dixerit cogitatis illis magis no-*

νοίας νεαρώτερον. οἱ μὲν τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγον, ὡς ἐκε-
κίνητο δηλαδὴ ὑπὸ τῆς ἀκροάσεως. ἡ τίνα γὰρ ἂν αἰτίαν
εἶχον ψεύδεσθαι καὶ κολακεύειν τὰ τοιαῦτα, ξένον ἄν-
θρωπον, οὐ πάνυ πολλῆς αὐτοῖς Οροντιδῶς ἄξιον τὰ ἄλ-
λα; Πλὴν ἐμέ γε (εἰρήσεται γὰρ) οὐ μετρίως ἡνία ὁ 2
ἔπαιος αὐτῶν. καὶ ἐπειδὴ ποτὲ ἀπελθόντων κατ' ἐμαυ-
τὸν ἐγερόμην, ἐνεόουν· οὐκοῦν τοῦτο μόνον χαρίεν τοῖς ἐμοῖς
ἔσται, ὅτι μὴ συνήθῃ, μηδὲ κατὰ τὸ κοινὸν βαδίζοι τοῖς
ἄλλοις, ὀνομάτων δὲ ἄρα καλῶν ἐν αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὸν
ἀρχαῖον κανόνα συγχειμένων, ἢ νοῦ ὀξέος, ἢ περινοίας
τινὸς, ἢ χάριτος Ἀττικῆς, ἢ ἀρμονίας, ἢ τέχνης τῆς ἐϞ
ἅπασι, τούτων δὲ πόρρω ἴσως τοῦμόν· οὐ γὰρ ἂν παρέν-
τες αὐτὰ ἐκεῖνα, ἐπὶ ἥνουν μόνον τὸ καινὸν τῆς προαιρέ-
σεως, καὶ ξενίζον· ἐγὼ δὲ ὁ μάταιος ὦμην, ὅποτε ἀνα-
πνῶντες ἐπαινοῖεν, τάχα μέντοι καὶ αὐτὸ τοῦτο προσ-

ναι. Atque illi quidem talia multa dicere, prout nimirum
ab auditione moverentur: quam alioqui mentiendi causam
habuissent, & eo modo adulandi peregrino homini, nec de
cetero ad curam illorum magnopere pertinenti? At me
(dicetur enim) ista laus eorum non mediocri afficiebat mo-
lestia, & cum tandem post illorum discessum, solus essem,
ira cogitabam: Ergo illud solum iucundum meis scriptis
inest, quod usitata non sunt, neque communi *quasi* cum
reliquis vestigio incedunt: a nominibus autem in iisdem
pulchris, & ad antiquam regulam compositis, aut sensu
acuto, aut excogitandi sollertia, aut venustate Attica, aut
compositione *ac numero*, aut quodam in his omnibus arti-
ficio, ab his, inquam, longe forte ratio mea remota. Ne-
que enim, *nisi hoc ita se haberet*, relictis illis ipsis, solam
laudarent novitatem rationis nostrae ac peregrinitatem. At
vanus ego *spei*, putaram, cum ad laudandum confurgerent,
forte quidem hoc ipsum etiam eos alleciturum esse, cum

- ἀγεσθαι αὐτούς· ἀληθές γὰρ εἶναι τὸ τοῦ Ὀμήρου, καὶ τὴν νέαν ᾧδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν τοῖς ἀκούουσιν· οὐ μὴν τοσοῦτόν γε, οὔτε ὅλον τῇ καινότητι νέμειν ἡξίου, ἀλλὰ τὴν μὲν, ὥσπερ ἐν προσθήκης μοίρᾳ συνεπικοσμεῖν τι, καὶ πρὸς τὸν ἔπαινον συντελεῖν καὶ αὐτὴν. τὰ δὲ τῷ ὄντι ἐπαινούμενα, καὶ ὑπὸ τῶν ἀκουόντων εὐφημούμενα, ἐκεῖνα εἶναι· ὥστε οὐ μετρίως ἐπήρμην, καὶ ἐκινδύνευον πιστεύειν αὐτοῖς, ἓνα καὶ μόνον ἐν τοῖς Ἑλλήσιν εἶναι λέγουσι· καὶ τὰ τοιαῦτα· τὸ δὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἀνθρακες ἡμῶν ὁ Θησαυρὸς ἦσαν, καὶ ὀλίγου δέω θαυματοποιοῦ τινος ἔπαινον ἐπαινέσθαι πρὸς αὐτῶν.
- 3 Ἐβέλω γοῦν ὑμῖν καὶ τὸ τοῦ γραφέως διηγῆσασθαι. ὁ Ζεῦξις ἐκεῖνος ἄριστος γραφέων γενόμενος, τὰ δημῶδη καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα οὐκ ἔγραφεν, ἢ ὅσα πάνυ ὀλίγα, ἥρωας ἢ θεοὺς, ἢ πολέμους, αἰεὶ δὲ καινοποιεῖν ἐπειρᾶ-

verum fit Homericum illud, *novam cantilenam iucundam esse audientibus*; ast non eo usque: neque censebam futurum, omnia novitati ut tribuerent; verum hanc quidem, corollarii cuiusdam instar, ornamentum allaturam aliquid, & laudi ipsam quoque *nonnihil* collaturam; ea vero, quae serio ac solide laudarentur, quaeque secunda audientium fama exciperentur, ista esse, *quae modo commemoravi*. Itaque non mediocriter iam elatus fueram, & prope fuerat, ut crederem illis, cum unum & solum me in Graecis esse dicerent, atque id genus alia. Verum enimvero, in carbones, quod est in proverbio, thesaurus noster abiit, & parum abest, quin praestigiatoris circumforanei laude ab illis affectus sim. Volo igitur illud etiam de pictore vobis narrare. Zeuxis ille pictorum praestantissimus, popularia ista & communia non pingebat, aut admodum certe pauca, Heroas *pauca*, aut Deos, aut pugnas; sed novum quiddam proferre semper

το, καί τι ἀλλόκοτον ἂν καὶ ξένον ἐπινοήσας, ἐπ' ἐκείνῳ τὴν ἀκρίβειαν τῆς τέχνης ἐπεδείκνυτο· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις τολμήμασι, καὶ θήλειαν Ἴπποκένταυρον ὁ Ζεῦξις αὐτὸς ἐποίησεν, ἀνατρέφουσάν γε προσέτι παιδίῳ Ἴπποκενταύρῳ διδύμῳ, κομιδῇ νηπίῳ. τῆς εἰκόνης ταύτης ἀντίγραφός ἐστι νῦν Ἀθήνησι, πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβεῖ τῇ στάθμῃ μετενηνεγμένη. τὸ ἀρχέτυπον δ' αὐτὸ, Σύλλας ὁ Ῥωμαίων στρατηγός, ἐλέγετο μετὰ τῶν ἄλλων εἰς Ἰταλίαν πεπομφέναι· εἴτα περὶ Μαλέαν, οἶμαι, καταδύσης τῆς ὀλκάδος, ἀπολέσθαι ἅπαντα, καὶ τὴν γραφὴν. πλὴν ἀλλὰ τὴν γε εἰκόνα τῆς εἰκόνης εἶδον, καὶ αὐτὸς ὑμῖν ὡς ἂν οἷός τε ᾧ, δεῖξω τῷ λόγῳ, οὐ, μὰ τὸν Δία γραφικός τις ᾧν, ἀλλὰ πάντῃ μέμνημαι, οὐ πρὸ πολλοῦ ἰδὼν ἐν τινὸς τῶν γραφέων Ἀθήνησι. καὶ τὸ ὑπερβαυμάσαι τότε τὴν τέχνην, τάχ' ἂν μοι καὶ νῦν πρὸς τὸ σαφέστερον δηλῶσαι συναγωνίσαιτο. Ἐπὶ χλόης εὐθαλοῦς ἢ Κένταυρος αὕτη πεποιήται, ὅλη μὲν τῇ ἵππῳ 4

tentabat. Et si quid insolens aut peregrinum excogitasset, in eo *demum vim & accuratior* in artis summam ostendebat. Inter reliqua ausa, Centaurum etiam feminam Zeuxis idem pinxit, lactantem adhuc pueros Centauros gemellos, admodum infantes. Tabulae huius exemplum nunc est Athenis, exacta regula inde translatum. Ipsum vero archerypum Sylla Romanorum imperator dicebatur cum aliis in Italiam misisse, deinde circa Malean, puto, submersa navi perisse omnia, & ipsam adeo picturam. Verum imaginem certe imaginis vidi, & ipse earum, *quod* quantum eius poterō, ostendam; non profecto, ut qui picturae peritus sim, verum *quod* plane memini, qui haud ita pridem in pictoris cuiusdam *pergula* Athenis *eam* viderim: & vehemens tum artis admiratio forte me nunc etiam in ea evidentius declaranda iuverit. In viridi molliter gramine Centaurus haec

χαμαὶ κειμένη, καὶ ἀποτέτανται εἰς τοῦπίσω οἱ πόδες· τὸ δὲ γυναικεῖον ὅσον αὐτῆς, ἡρέμα ἐπήγερται, καὶ ἐπ' ἀγκυῶνός ἐστιν· οἱ δὲ πόδες οἱ ἔμπροσθεν, οὐκ ἔτι καὶ οὗτοι ἀποτάδην, οἷον ἐπὶ πλευρὰν κειμένης· ἀλλ' ὁ μὲν ὀκλάζοντι ὅοικεν, ὡν καμπύλος ὑπεσταλμένη τῇ ὀπλῇ, ὁ δὲ ἔμπροσθεν ἐπανίσταται, καὶ τοῦ ἑδάφους ἀντιλαμβάνεται, οἷον εἰσιν ἵπποι, πειρώμενοι ἀναπηδᾶν. τοῖν νεογνοῖν δὲ, τὸ μὲν ἄνω ἔχει αὐτὴ ἐν ταῖς ἀγκάλαις, καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς, ἐπέχουσα τὸν γυναικεῖον μαστόν· τὸ δ' ἕτερον, ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει, ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον· ἄνω δὲ τῆς εἰκόνης, οἷον ἀπὸ τινὸς σκοπῆς Ἴπποκένταυρός τις, ἀνὴρ ἐκείνης δηλαδὴ τῆς τὰ βρέφη ἀμφοτέρωθεν τιθηνουμένης, ἐπικύπτει γελῶν, οὐχ ὅλος φαινόμενος, ἀλλ' ἐς μέσον τὸν ἵππον, λέοντος σκύμνον ἀνέχων τῇ δεξιᾷ, καὶ ὑπὲρ αὐτὸν αἰωρῶν, ὡς δεδίδεατο
 5 σὺν παιδιᾷ τὰ βρέφη. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα τῆς γραφῆς,

facta est, qua quidem equa est, humi tota cubans extensis retrorsum pedibus; quantum autem illius muliebres est, sensim attollitur nixum cubito: anteriores vero pedes non iam ipsi quoque porrecti, tanquam iacentis in latus *Centauri*, sed alter quidem geniculanti similis, incurvatus subducta ungula; sed alter contra insurgit, humique nititur, quales sunt equi, exsilire dum conantur. Parvorum vero alterum quidem supra ipsa tenet ulnis, & humano more lactat, muliebrem illi mammam praebens: at alterum ex equina parte subrumat, more pulli. In suprema vero tabulae parte, quasi e specula quadam *Centaurus* aliquis, illius scilicet parvos suos utrinque nutrientis maritus, despicit ridens, non totus conspicuus, sed ad medium usque equum, leonis catulum dextra ostentans & supra se extollens, quasi per lusum terrere velit parvulos. Reliquas igitur picturae dotes, in quantum nobis, eius artis rudibus,

ἐὺ ὅσα τοῖς ἰδιώταις ἡμῖν, οὐ πάντῃ ἐμφανῆ ὄντα, τὴν ὅλῃν ὁμῶς ἔχει δύναμιν τῆς τέχνης, οἷον τὸ ἀποτεῖναι τὰς γραμμάς ἐς τὸ εὐθύτατον, καὶ τῶν χρωμάτων ἀκριβῆ τὴν κράσιν, καὶ εὐκαιρον τὴν ἐπιβολὴν ποιήσασθαι, καὶ σκιάσαι ἐς δέον, καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, καὶ ἀρμονίαν, γραφέων παῖδες ἐπαινούντων, οἷς ἔργον εἶδέναι τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ τοῦ Ζεύξιδος ἐκεῖνο μάλιστα ἐπήνεσα, ὅτι ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ὑποθέσει ποικίλως τὸ περιττὸν ἐπεδείξατο τῆς τέχνης, τὸν μὲν ἄνδρα, ποιήσας πάντῃ φοβερὸν, καὶ κομιδῇ ἄγριον, σοβαρὸν τῇ χαίτῃ, λάσιον τὰ πολλὰ, οὐ κατὰ τὸν ἵππον αὐτοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ καθ' ἕτερον τοῦ ἀνθρώπου· καὶ ἐξάρας αὐτοῦ τοὺς ὤμους ἐπὶ πλεῖστον, τὸ βλέμμα, καίτοι γελῶντος, θηριῶδες ὅλον, καὶ ὀρειόν τι, καὶ ἀνήμερον. Τοιοῦτον μὲν ἐκείνον τὴν θῆλειαν δὲ, 6 ἵππου γε τῆς καλλίστης, οἷαι μάλιστα αἱ Θεσσαλαί

non satis apparent, cum tamen totam artis vim contineant, velut illam linearum exquisitam directionem, & accuratam pigmentorum temperationem, & inductionem tempestivam, & umbrarum rationem, & proportionem magnitudinis, & mensuras integro aequabiliter respondentes, pictorum filii laudaverint, quorum opus est intelligere talia. Ego vero illud maxime Zeuxidis laudare soleo, quod in uno eodemque argumento varie divitias artis ostendit: qui virum quidem fecerit undique terribilem, & omnino ferum, crines superbe iactantem, hirsutum maiori ex parte, non quae equus est modo, sed etiam altera parte humana, & sub humeris eius quantum potest elatis; vultum, ridentis licet, ferinum totum & montanum atque minime mansuetum. Ita quidem illum: feminam vero, equae pulcherrimae, quales praesertim sunt Thessalae, nondum domitae, & fesso-

Lucian. Vol. IV. I

εἰσιν, ἀδμήτες ἔτι, καὶ ἄβατοι· τὸ δ' ἄνω ἡμίτομον γυναικὸς, πάγκαλον ἔξω τῶν ὠτῶν, ἐκεῖνα δὲ μόνα, σατυρώδῃ ἐστὶν αὐτῇ, καὶ ἡ μίξις δὲ, καὶ ἡ ἀρμογὴ τῶν σωμάτων, καθὼ συνάπτεται, καὶ συνδέεται τῷ γυναικείῳ τὸ ἱππικόν, ἡρέμα, καὶ οὐκ ἀβρόως μεταβαίνουσα, καὶ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη, λαμβάνει τὴν ὄψιν ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη· τῶν νεογνῶν δὲ τὸ ἐν τῶν νηπίων, ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἀπαλῷ ἤδη φοβερόν, καὶ τοῦτο θαυμαστόν, οἷον ἔδοξέ μοι, καὶ ὅτι παιδικῶς μάλα πρὸς τὸν σκύμνον τοῦ λέοντος ἀναβλέπουσι, μεταξὺ τῆς θηλῆς ἐκάτερος ἐπειλημμένοι ἐν χρῶ τῇ μητρὶ προσιστάμενοι. Ταῦτα δ' οὖν ἐπιδειξάμενος ὁ Ζεῦξις, αὐτὸς μὲν ὥτεο ἐκπλήξειν τοὺς ὀρώντας ἐπὶ τῇ τέχνῃ· οἱ δὲ αὐτίκα μὲν ἐβόων· ἢ τί γὰρ ἂν ἐποίουν, καλλίστῳ θεάματι ἐντυγχάνοντες; ἐπῆνουν δὲ μάλιστα πάντες, ἅπερ καὶ μὲ πρῶην ἐκεῖνοι, τῆς ἐπινοίας τὸ ξένον, καὶ τὴν

2 Σατυρώδῃ) Χρυσιτικά. V.

rem nondum passae. Superior autem pars dimidia mulieris undique & ipsa pulcherrima, praeter aures: illae enim solae satyrorum instar illi sunt. Commixtio vero & commissura corporum, ubi coagmentatur ac devincitur muliebri corpori equinum, sensim, non subito transiens, & accessu, qui vix sentitur, conversa, visum fallit, ubi ex altero in alterum subit. Quod autem recens uterque partus in prima infantia tamen ferus, & in tenero iam est terribilis, id ipsum quoque mirabile, ut mihi videbatur; & quod pueriliter admodum ad leonis catulum respiciunt, mammae interea quisque suae arte inhaerentes, & quam proxime matrem assistentes. Haec itaque cum ostenderet Zeuxis, ipse quidem putabat futurum, ut artis admiratione percelleret spectatores. At illi statim quidem exclamarunt. Quid enim facerent aliud, ad pulcherrimum spectaculum admissi? Laudabant vero maxime omnes eadem, propter quae me nu-

γνώμην τῆς γραφῆς ὡς νέαν, καὶ τοῖς ἔμπροσθεν ἡγνοη-
 μένην οὔσαν· ὥστε ὁ Ζεῦξις συνεῖς ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἡ
 ὑπόθεσις καινὴ οὔσα, καὶ ἀπάγει τῆς τέχνης, ὡς ἐν
 παρέργῳ τίθεσθαι τὴν ἀκρίβειαν τῶν πραγμάτων,
 ἄγε δὴ ἔφη, ὦ Μικκίων, πρὸς τὸν μαθητὴν, περίβαλε
 ἤδη τὴν εἰκόνα, καὶ ἀράμενοι ἀποκομίζετε οἴκαδε, οὔτοι
 γὰρ ἡμῶν τὸν πηλὸν τῆς τέχνης ἐπαινοῦσι, τῶν δ' ἐφ'
 ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν
 ποιοῦνται λόγον, ἀλλὰ παρευδοκιμεῖ τὴν ἀκρίβειαν τῶν
 ἔργων ἢ τῆς ὑποθέσεως καινοτομία. Ὁ μὲν οὖν Ζεῦξις, 8
 οὕτως, ὀργιλώτερον ἴσως. Ἀντίοχος δέ, ὁ Σωτὴρ ἐπι-
 κληθεὶς, καὶ οὗτος ὁμοίον τι παθεῖν λέγεται ἐν τῇ πρὸς
 Γαλάτας μάχῃ. εἰ βούλεσθε, διηγῆσομαι καὶ τοῦτο,
 ἐποῖον ἐγένετο, εἰδώς. τούτους γὰρ ἀλκίμους ὄντας, καὶ
 πλήθει παμπόλλους ὄρων, καὶ τὴν Φάλαγγα καρτε-
 ρῶς συναραυῖαν, καὶ ἐπὶ μετώπου μὲν προασπίζοντας

per isti: inventionis novitatem, argumentum picturae re-
 cens, & superioribus ignotum. Itaque intelligens Zeuxis,
 occupari illos ab argumento novo, & ab arte contemplanda
 abduci, ut obiter modo exquisitam rerum curam confide-
 rent, Age, inquit ad suum discipulum, Miccio, involve iam
 tabulam: vos sublatam domum referte. Isti enim lutum artis no-
 strae laudant: eius autem, propter quod debebat laudari, si be-
 ne & ex arte se habet, non multam habent rationem; sed exqui-
 sitae circa opus ipsum artis laudem intercipit argumenti novitas.
 Zeuxis igitur ita, iusto ille forte iracundius. Antiocho au-
 tem, Soteri cognominato, simile quiddam usu venisse dici-
 tur in pugna adversus Gallograecos. Si vultis, hoc quoque,
 ut factum sit, enarrabo. Cum sciret enim, hos viros fortes
 esse, & numero plurimos esse videret, & phalangem va-
 lide densam, & in fronte quidem regentes primam aciem

τοὺς χαλκοβώρακας αὐτῶν, ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων
καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὀπλίτας, ἐπὶ κέρως δ' ἑκατέρω-
θεν τὴν ἵππον δισφυρίαν οὖσαν, ἐκ δὲ τοῦ μέσου, τὰ ἄρ-
ματα ἐκπηδήσεσθαι μέλλοντα, δρεπανηφόρα ὀγδοήκον-
τα, καὶ συνκρίδας ἐπ' αὐτοῖς δις τοσαύτας ταῦτα ὄρων,
πάνυ πονηρὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας, ὥς ἀμαχῶν ὄντων ἐκεί-
νων αὐτῷ. ἐκεῖνος γὰρ δι' ὀλίγου τῆς στρατείας ἐκείνης
παρασκευασθείσης, οὐ μεγαλωστὶ, οὐδὲ κατ' ἀξίαν
τοῦ πολέμου ἀφίκετο, κομιδῇ ὀλίγους ἄγων, καὶ τού-
των πελταστικὸν τὸ πολὺ, καὶ ψιλικόν. οἱ γυμνῆτες δέ,
ὑπὲρ ἡμῖς τῆς στρατιᾶς ἦσαν ὥστε ἐδόκει αὐτῷ ἥδη
σπένδεσθαι, καὶ τινα εὐπρεπῇ διάλυσιν εὐρίσκεσθαι
9 τοῦ πολέμου. Ἀλλὰ Θεοδότας ὁ Ῥόδιος, ἀνὴρ γενναῖος,
καὶ τακτικῶν ἔμπειρος, οὐκ εἶα παρὼν ἀθυμεῖν. καὶ ἦσαν
γὰρ ἑκαταίδεκα ἐλέφαντες τῷ Ἀντιόχῳ· τούτους ἐκέλευ-

9 Δις τοσαύτας) Δισφυρίας. V. mini. G.

10 Πελταστικόν) Τεξικόν. V. *ibid.* Ψιλικόν) Πεζόν. V. *Levis*
Pelta scutum breve, si bene me- armaturae, puto. G.

loricatos aere, introrsus vero & in versum stantes in acie vi-
cenos quaternos armatos, cornua firmare utrinque viginti
millium equitatum; e media acie prorupturos currus fal-
catos octoginta, & bigarum praeter hos alterum tantum:
haec, inquam, videns, male sane de rebus suis speravit,
qui invicta ista sibi putaret. Ipse enim, brevi tempore com-
parato illo exercitu, non magnifice, neque pro dignitate
belli, veniebat, paucos oppido ducens, & in his peltastas
plerosque & levis armaturae homines: velites autem ultra
dimidiam exercitus partem erant. Itaque iam videbatur illi
pacisci, & honestam belli dissolvendi rationem reperire. Ve-
rum Rhodius Theodotas, vir fortis & ordinandae aciei pe-
ritus, cum adesset, non passus est animum abiicere. Erant
enim etiam sexdecim Antiocho elephantibus. Hos iussit Theo-

σεν ὁ Θεοδότας, τῶς μὲν ἔχειν, ὡς οἶόν τε κατακρίψαν-
 τας, ὡς μὴ κατάδηλοι εἶεν ὑπερφαινόμενοι τοῦ στρατοῦ·
 ἐπειδὴν δὲ σημήνη ὁ σαλπιγκτῆς, καὶ δὲ συμπλέκε-
 σθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἰέναι, καὶ ἡ ἵππος ἡ τῶν πολεμίων
 ἐπελαύνηται, καὶ τὰ ἄρματα οἱ Γαλάται ἀνοίξαντες
 τὴν Φάλαγγα, καὶ διαστήσαντες, ἐπαφῶσι, τότε ἀνὰ
 τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων, ἀπαντᾶν ἐφ' ἑκάτερα τοῖς
 ἵππεύσι, τοὺς ὀκτῶ δὲ ἀντεπαθεῖναι τοῖς ἄρματηλά-
 ταις, καὶ συνωριασταῖς. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, φοβηθή-
 σονται αὐτῶν, ἔφη, οἱ ἵπποι, καὶ ἐς τοὺς Γαλάτας αὐ-
 τῶν ἐμπεσοῦνται φεύγοντες· καὶ οὕτως ἐγένετο. Οὐ γὰρ 10
 πρότερον ἰδόντες ἐλέφαντα οὔτε αὐτοὶ Γαλάται, οὔτε οἱ
 ἵπποι αὐτῶν, οὕτω πρὸς τὸ παράδοξον τῆς ὄψεως ἐταρά-
 χθησαν, ὥστε πῶρ' ἔτι τῶν θηρίων ὄντων, ἐπεὶ μόνον
 τετριγύτων ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀδόντας εἶδον ἀποστίλ-
 βοντας ἐπισημότερον, ὡς ἂν ἐκ μέλανος τοῦ παντὸς σώ-
 ματος, καὶ τὰς προνομαίας, ὡς ἐς ἀρπαγὴν ὑπεραιω-

15 Τετριγύτων) Ποῖον ἔχον ἀποτελεσύνταν. V.

dotas tum quidem, quantum eius fieri posset, occultos ha-
 bere, ne manifesti essent, ultra exercitum eminentes: ubi
 vero clasticum cecinisset, & iam concurrendum esset, at-
 que veniendum ad manus, invehereturque iam hostium equi-
 tatus, currusque suos Gallograeci aperta phalange & dis-
 cedentes emitterent; tum quaternos elephantēs, singulis
 utrinque equitum alis occurrere, octo autem alios contra
 immitti curruum & bigarum agitatoribus. Hoc enim si fie-
 ret, terrebantur, dicebat, illorum equi, & retro in ipsos
 Gallograecos fuga irruent. Idque ita factum. Cum enim
 nunquam elephantem neque ipsi Gallograeci, neque equi
 illorum vidissent: adeo ad inopinatum spectaculum pertur-
 bati sunt, ut cum longe adhuc abessent belluae, audito so-
 lo illorum barritu, & dentibus conspectis, tanto insigni-
 tius, ut e nigro usquequaque corpore, fulgentibus, & ro-

ρουμένας, πρὶν ἢ τὸ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, ἐκκλίναντες, σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔφευγον· οἱ μὲν πεζοὶ, περιπειρόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς δορατίοις, καὶ συμπατούμενοι ὑπὸ τῶν ἵππέων, ὡς εἶχον, ἐμπεσόντων ἐπ' αὐτοὺς, τὰ ἄρματα δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα ἔμπαλιν εἰς τοὺς οἰκείους οὐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ τοῦ Ὀμήρου,

Δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον.

αἱ ἵπποι δ' ἐπείπερ ἅπαζ τῆς ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ ἀπετρέποντο, οὐκ ἀνασχόμενοι τῶν ἐλεφάντων, τοὺς ἐπιβάτας ἀποβαλόντες κεῖν' ὄχρεα κροτάλιζον, τέμνοντες, νῆ Δία, καὶ διαιροῦντες τοῖς δρεπάνοις, εἴ τινας τῶν Φίλων καταβάλοιν. πολλοὶ δ' ὡς ἐν ταραχῇ τοσούτῳ κατεβάλλοντο, εἶποντο δὲ καὶ οἱ ἐλέφαντες συμπατοῦντες, καὶ συναναρρίπτουντες ἐς ὕψος ταῖς προνομαίαις, καὶ συναρπάζοντες, καὶ τοῖς ὁδοῦσι περιπείροντες, καὶ τέλος.

ὁ Δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον) καὶ συνεγριβέμενοι ἤχην ἀπειτῶν. Αἰρόμενοι καὶ πρὸς γῆν φερέμενοι, V.

stris tanquam ad rapinam sublati; ante teli iactum, inclinati sine more modoque fugerent: ubi pedites quidem confixi mutuo suorum iaculis, & ab equitibus conculcati, qui toto impetu in illos ruerent; currus autem, relati & ipsi retro in suos, non sine sanguine inter ipsos differebantur, sed ut est apud Homerum,

Dederunt sonitumque ruinaeque.

Equi vero semel recta regione viarum excussi, cum ferre elephantos non possent, deiectis aurigis, currus cum strepitu vacuos rapiant, secantes, per Iovem, & lacerantes falcibus, si quos amicorum deiecissent; multi vero, ut in tanto tumultu, deiiciebantur. Insequebantur vero elephantum etiam, qui conculcarent, & rostris in altum iactarent corpora, & corripere, & confoderent dentibus: & tandem hi suis vi-

οὗτοι κατὰ κράτος παραδίδασσι τῷ Ἀντιόχῳ τὴν νίκην.
 Οἱ Γαλάται δὲ, οἱ μὲν, ἐτεθνήκεσαν, πολλοῦ τοῦ Φό- 11
 νου γενομένου, οἱ δὲ ζῶντες ἐλαμβάνοντο, πλὴν πάν-
 ὀλίγοι, ὅπόσοι ἔφθασαν εἰς τὰ ὄρη ἀναφυγόντες· οἱ Μα-
 κεδόνες δὲ, ὅσοι σὺν Ἀντιόχῳ ἦσαν, ἐπαιώνιζον· καὶ
 προσκύντες ἄλλος ἄλλαχόθεν, ἀνέδουν τὸν βασιλέα,
 καλλίνικον ἀναβοῶντες. ὁ δὲ, καὶ δακρύσας, ὥς Φασιν,
 Αἰσχυνόμεθα, ἔφη, ὦ στρατιῶται, οἷς γε ἡ σωτηρία ἐν
 ἐκκαίδεκα τούτοις θηρίοις ἐγένετο, ὥς εἰ μὴ τὸ καινὸν
 τοῦ Θεάματος ἐξέπληξε τοὺς πολεμίους, τί ἂν ἡμεῖς
 ἤμεν πρὸς αὐτούς; ἐπὶ τε τῷ τροπαίῳ, κελεύει ἄλλο
 μηδὲν, ἐλέφαντα δὲ μόνον ἐγκολάψαι. Ὥρα τοίνυν με 12
 σκοπεῖν, μὴ καὶ τοῦμὸν ὅμοιον ἢ τῷ Ἀντιόχῳ, τὰ μὲν
 ἄλλα, οὐκ ἄξια μάχης, ἐλέφαντες δὲ τινες, καὶ ξένα
 μορμολύκεια πρὸς τοὺς ὀρῶντας, καὶ θαυματοποιία,
 ἄλλως ἐκείνα γοῦν ἐπαινοῦσι πάντες· οἷς δ' ἐγὼ ἐπεποι-

ς Ἐπαιώνιζον) Ἀλαλάζειν ἐπὶ νίκῃ. V. 6 Ἀντιόχου) Ἐστιφάτου. V.

ribus tradunt Antiocho victoriam. Gallograeci autem par-
 tim in proelio ceciderunt, magna caede facta, partim vi-
 vi capti sunt, praeter paucos oppido, qui fuga montes pe-
 tiere. Paeonem autem cecinere, qui cum Antiocho fuerant
 Macedones, & alius aliunde accedentes coronarunt regem
 cum clamore, egregium victorem illum praedicantes. At
 ille, nec sine lacrimis, pudeat nos, inquit, milites, quorum
 salus in sexdecim his belluis posita fuerit. Itaque nisi perculisses
 hostes spectaculi novitas, quid nos ad illos futuri eramus? In tro-
 paeo autem iussit aliud nihil, quam solum elephantem, in-
 ficulpi. Iam mihi videndum est, ne, quod mihi contigit, An-
 tiochi proelio sit simile. Reliqua quidem proelii, indigna visa
 sunt attentione: elephantum autem quidam sunt, & peregrina
 spectantibus terculamenta, & praestigiae: temere quidem
 illa laudant omnes. Ast quibus ego confusus fueram, horum

θελον, οὐ πάνυ ταῦτα ἐν λόγῳ παρ' αὐτοῖς ἔστιν· ἀλλ' ὅτι μὲν Θήλεια Ἴπποκένταυρος γεγραμμένη, τοῦτο μόνον ἐκπλήττονται, καὶ ὥσπερ ἔστι, καινόν, καὶ τεράστιον δοκεῖ αὐτοῖς. τὰ δ' ἄλλα, μάτην ἄρα τῷ Ζεύξειδι πεποιήται; ἀλλ' οὐ μάτην· γραφικοὶ γὰρ ὑμεῖς, καὶ μετὰ τέχνης ἕκαστα ὁρᾶτε, εἴη μόνον ἄξια τοῦ θεάτρου δεικνύειν.

nulla apud illos habetur ratio: verum ad id solum obstupescunt, pictam hic esse Centaurum feminam, idque, ut est, novum ac portentosum illis videtur. Reliqua igitur frustra elaborata Zeuxidi? Minime vero frustra: vos enim pictoriae rationis periti, & cum arte inspicitis omnia. Utinam modo digna sint, theatro quae ostendantur!

Α Ρ Μ Ο Ν Ι Δ Η Σ.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ ὁ αὐλητὴς, ἤρετο ποτὲ Τιμόθεον ἰ
 διδάσκαλον αὐτοῦ ὄντα, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε,
 πῶς αὖ ἐνδοξος γενοίμην ἐπὶ τῇ τέχνῃ; καὶ τί ποιοῦντα,
 εἰσονται με οἱ Ἕλληνες ἅπαντες; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα εὖ
 ποιῶν, ἐδιδάξω με ἥδη ἀρμόσασθαι τὸν αὐλὸν ἐς τὸ ἀ-
 κριβές, καὶ ἐμπνέειν ἐς τὴν γλωσσίδα λεπτὸν τι, καὶ
 ἐμμελές, καὶ ὑποβάλλειν τοὺς δακτύλους εὐαφῶς ὑπὸ
 πυκνῇ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει, καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, καὶ
 σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη πρὸς τὸν χορὸν, καὶ τῆς ἀρμο-
 νίας ἐκάστης διαφυλάττειν τὸ ἴδιον, τῆς Φρυγίου τὸ ἐν-
 βειν, τῆς Λυδίου τὸ Βακχικόν, τῆς Δωρίου τὸ σεμνόν,
 τῆς Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρόν. ταῦτα μὲν οὖν πάντα ἐκμε-
 μάθηκα παρὰ σοῦ· τὰ μέγιστα δὲ καὶ ὧν ἕνεκα ἐπεθύ-

1 ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ) Ad eruditissi-
 mum quendam de suis sermoni-
 bus scribit, cuius iudicium vi-
 detur plurimi facere. G.

3 Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε)
 Παρίκει τὸ ἔφη, καὶ περιττόν ἐστιν
 Ἀθηναίων ἱθεῖ. V.

H A R M O N I D E S.

HARMONIDES tibicen interrogavit olim magistrum suum .
 Timotheum: Dic mihi, inquit, Timothee, quomodo celebris in
 arte fieri possum? & quo facto meo me Graeci omnes cognoscent?
 Reliquis enim, agnosco beneficium tuum! docuisti me iam accurate
 tibiam temperare, & inflare in ligulam tenue quiddam ac modula-
 tum, & admoveo commode digitos sublatione crebra ac positione,
 & incedere ad numeros, & ut cantus consentiat choro, & modi
 uniuscuiusque proprietatem servare, Phrygii illum quasi divinum
 afflatum, Lydii Bacchicum furorem, honestam gravitatem Dorii,
 & Ionii denique venustatem. Haec igitur didici a te omnia. Maxi-

μησα τῆς αὐλητικῆς, οὐχ ὁρῶ πῶς ἂν ἀπ' αὐτῆς μοι
 προσγένοιτο ἡ δόξα, ἢ παρὰ τῶν πολλῶν, καὶ τὸ ἐπίση-
 μον εἶναι ἐν πλῆθεσι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ καὶ
 ἦν που Φανῶ, εὐθὺς ἐπιστρέφεισθαι πάντας εἰς ἐμὲ, καὶ
 λέγειν τούνομα, ΟΤΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ Ἀρμανίδης ἐστίν, ὁ
 ἄριστος αὐλητῆς ὥσπερ ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, τοπρῶ-
 τον ἐλθὼν οἴκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπήλυσας τῇ Πανδιονί-
 δι, καὶ ἐνίκησας ἐν τῷ Αἴαντι τῷ ἑμμανεῖ, τοῦ ὁμωνύμου
 σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, οὐδεὶς ἦν ὃς ἠγνόει τούνομα,
 Τιμάθεον ἐκ Θηβῶν ἄλλ' ἔνθα ἂν καὶ νῦν Φανῆς, συν-
 θέουσιν ἐπὶ σέ πάντες, ὥσπερ ἐπὶ τὴν γλαῦκα τὰ ὄρνεα
 ταῦτ' ἐστὶ δι' ἅπερ ἠξάμην αὐλητῆς γενέσθαι, καὶ ὑ-
 πὲρ ὧν πεπόνηκα τὸν πόονον τὸν πολὺν, ἐπεὶ τό γε αὐλεῖν
 αὐτὸ, ἄνευ τοῦ ἔνδοξον εἶναι δι' αὐτὸ, οὐκ ἂν δεξαίμην,
 ἀγνώστῳ μοι προσγενόμενον, οὐδ' εἰ Μαρσύας, ἢ Ὀ-
 λυμπος γενήσεσθαι μέλλοιμι λανθάνων. οὐδὲν γὰρ ὁ-
 φελος ἀπορρήτου, Φασί, καὶ ἀφανοῦς τῆς μουσικῆς. ἀλ-

pia vero, & propter quae concupivi artem canendi tibiis, nondum
 video quomodo ab illa mihi contingant, gloria apud populum, &
 ut conspicuus sim in multitudine hominum, & monstret digito, &
 ut, sicubi appaream, statim convertantur ad me omnes, & no-
 men meum dicant, Hic est ille Harmonides, tibicen optimus!
 quemadmodum cum tu etiam, Timothee, primum domo e Boeotia
 adveniens succinuisſi Pandionidi, vicistiſque in Aiace furioso, mo-
 dulos faciente tuo illo cognomine; nemo erat, qui ignoraret no-
 men, Timotheum Thebanum. Sed ubicunque nunc etiam conspicien-
 dum te praebes, concurrunt ad te omnes, ut ad noctuam aves. Haec
 sunt, propter quae tibicen fieri optavi, & pro quibus laborem il-
 lum multum suscepi. Ipsam quandoquidem canendi facultatem, a
 celebritate nominis separatam, non receperim, si inglorio & ignota
 contingat, neque si Marsyas aut Olympus in illa obscuritate fu-
 turus sim. Occultae enim, aiunt, nullus est respectus Musicae.

λά σὺ, ἔφη, καὶ ταῦτα παίδευσόν με, ὅπως μοι χρη-
 στέον καμαυτῶ, καὶ τῇ τέχνῃ καὶ σοι διττὴν εἴσομαι
 τὴν χάριν, καὶ ἐπὶ τῇ αὐλήσει, καὶ τὸ μέγιστον, καὶ ἐπὶ
 τῇ δόξῃ αὐτῆς. Ἀποκρίνεται οὖν αὐτῷ ὁ Τιμόθεος, ἀλλ', 2
 ὦ Ἀρμονίδη, ἐρᾶς μὲν, ἔφη, εὖ ἴσθι, οὐ μικροῦ πράγ-
 ματος, ἐπαίνου, καὶ δόξης, καὶ ἐπίσημος εἶναι, καὶ γι-
 γνωσκέσθαι πρὸς τῶν πολλῶν· τοῦτο δὲ, εἰ μὲν οὕτωςί
 πως ἐς τὰ πλήθη παριῶν ἐπιδεικνύμενος, ἐθέλοις πορί-
 ζεσθαι, μακρὸν ἂν γένοιτο, καὶ οὐδὲ αὐτως ἅπαντες
 εἰσονται σε· ποῦ γὰρ ἂν εὐρεθείη ἡ Θέατρον, ἢ στάδιον
 οὕτω μέγα, ἐν ᾧ πᾶσιν αὐλήσεις τοῖς Ἑλλήσιν; ὥς δὲ
 ποιήσας γνωσθήσῃ αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸ πέρας ἀφίξῃ τῆς
 εὐχῆς, ἐγὼ καὶ τοῦθ' ὑποθήσομαι σοι· σὺ γὰρ αὖλει
 μὲν καὶ πρὸς τὰ Θέατρα ἐνίοτε· ἀτὰρ ὀλίγον μελέτω
 σοι τῶν πολλῶν. ἢ δ' ἐπίτομος καὶ ῥᾶστα ἐπὶ τὴν δόξαν
 ἄγρουσα, ἥδ' ἐστίν. εἰ γὰρ ἐπιλεξάμενος τῶν ἐν τῇ Ἑλ-
 λάδι τοὺς ἀρίστους καὶ ὀλίγους αὐτῶν, ὅσοι κορυφαῖοι,

*Verum tu, inquit, & haec doce me, quomodo & me ipso & arte
 utendum sit: & duplicem tibi habebo gratiam, & de canendi fa-
 cultate, &, quod maximum, gloriae etiam, quae inde continget,
 ipsius nomine. Respondet igitur illi Timotheus: Tu vero, in-
 quit, Harmonide, amare te noris rem non parvam, laudem &
 gloriam, & ut insignis fias, & cognoscaris a plurimis. Hoc vero
 si sic in publicum prodians, tuique audiendi copiam faciens, prae-
 stare tibi velis; longum fuerit, & ne sic quidem omnes te noverint.
 Ubi enim aut theatrum inveniatur, aut circus ita magnus, in
 quo tibia canas Graecis omnibus? Quo vero facto innotescas illis,
 & ad finem voti tui pervenias, id ipsum quoque ego tibi subiiciam.
 Certe tu quidem etiam theatri nonnunquam; sed parum cura vul-
 gus. Compendiaria vero, & facillime ducens ad gloriam via ista
 est: si nempe elegeris Graecorum optimos, & paucos illorum, qui*

καὶ ἀναμφιλόγως θαυμαστοὶ, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρα πιστοὶ, εἰ τούτοις (Φημί) ἐπιδείξαι τὰ αὐλήματα, καὶ οὗτοι ἐπαινέσονται σε, ἅπασιν Ἑλλήσι νόμιζε ἤδη γεγενησθαι γνώριμος ἐν οὗτω βραχεῖ· καὶ τὸ πρᾶγμα ὅρα πῶς συντίθημι. εἰ γὰρ οὓς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὓς θαυμάζουσιν, οὗτοι δὲ εἰσονται σε αὐλητὴν εὐδόκμον ὄντα, τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν, οἳ γε πάντως ἀκολουθήσουσι τοῖς ἁμείνον κρῖναι δυναμένοις; ὁ γὰρ τοι πολὺς οὗτος λεῶς, αὐτοὶ μὲν ἀγνοοῦσι τὰ βελτίω, βάνηυσαι ὄντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν. ὄντινα δ' ἂν οἱ προὔχοντες ἐπαινέσωσι, πιστεύουσι μὴ ἂν ἀλόγως ἐπαινεθῆναι τοῦτον ἄσπε ἐπαινέσουσι καὶ αὐτοί. καὶ γὰρ οὖν καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσιν, οἳ μὲν πολλοὶ θεαταὶ ἴσασι κρεττῆσαί ποτε, καὶ συρίσαι, κρίνουσι δὲ ἑπτὰ, ἢ πέντε, ἢ ὅσοι δὴ. ταῦτα ὁ μὲν Ἀρμονίδης οὐκ ἔφθη ποιῆσαι. μετὰ δὲ γὰρ αὐτῶν, Φασιν, ὅτε τοπρῶτον ἡγωνίζετο, Φιλοτιμότερον ἐμ-

1 Ἐπ' ἀμφοτέρω πιστοὶ) Πρὸς τὸ ψέγειν καὶ ἐπαιεῖν. G.

capita sunt, & extra controversiam admirabiles, & quibus fides in utramque partem habeatur: [sive vituperent sive laudent] his, inquam, si ostenderit cantus tuos, atque hi te laudaverint; Graecis omnibus brevi adeo tempore innotuisse te putato. Vide, quomodo hoc demonstrum. Si enim quos omnes norunt, & quos admiran- tur, hi norint, te probatum tibicinem esse; quid vulgo tibi opus est, qui omnino sequetur hos, qui melius iudicare possunt? Ista enim multitudo, ipsi quidem ignorant meliora, sellularii maiorem partem opifices: quem vero principes laudaverint, illum non sine ratione laudari arbitrantur, itaque laudabunt ipsi quoque. Etenim in certaminibus quoque, multitudo quidem spectatores sunt eate- nus, ut plaudant aliquando vel sibilent: iudicant vero aut septem, aut quinque, aut quocunque tandem. Illa quidem Harmonides perficere non potuit. Inter canendum enim, narrant, cum primum in certamen descenderet, contentius prae honoris

Φυσῶν, ἐναπέπνευσε τῷ αὐλῷ, καὶ ὅτε Φάνωτος ἐν τῇ
 σκηνῇ ἀπέθανε, τὸ αὐτὸ καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον αὐ-
 λήσας ἐν Διονυσίοις. Ὁ μόντοι τοῦ Τιμοθέου λόγος, οὐκ 3
 αὐληταῖς, οὐδ' Ἀρμονίδῃ μόνον εἰρησθαί μοι δοκεῖ, ἀλ-
 λά πᾶσιν, ὅσοι δόξης ὀρέγονται, δημόσιόν τι ἐπιδεικνύ-
 μενοι, τοῦ παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνου δεόμενοι. ἔγωγ'
 οὖν ὅποτε καὶ αὐτὸς ἐνεόουν τὰ ὅμοια περὶ τῶν ἑμαυ-
 τοῦ, καὶ ἐζήτουν ὅπως ἂν τάχιστα γνωσθεῖν πᾶσι,
 τῷ Τιμοθέου λόγῳ ἐπόμενος, ἐσκοπούμην ὅς τις ἄριστος
 εἴη τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτω πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ
 ὅς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν αὐν. οὗτος δὲ ἄρα σὺ ἐμελλες
 ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον,
 ἀρετῆς ἀπάσης ὁ γνῶμων, Φασί, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν
 τῶν τοιούτων. εἰ δέ σοι δεῖξαιμι τὰ μὲν, καὶ σὺ ἐπαινε-
 σεις αὐτὰ (εἴη γὰρ οὕτω φανήσεσθαι) καὶ δὴ ἐπὶ
 πέρας ἤκειν με τῆς ἐλπίδος, ἐν μιᾷ ψήφῳ τὰς ἀπάσας

13 Γτόμων) Γτόμων λέγεται ὁ συντετὸς καὶ κανονικὸν τι μηχανικόν,
 καὶ σχῆμα γεωμετρικόν. V.

cupiditate dum inflat, in ipsam quasi tibiam exspiravit, &
 sine coronae honore in tabernaculo mortuus est. Verum
 Timothei illa oratio, non tibicinibus neque Harmonidi so-
 lum dicta mihi videtur, sed qui gloriam adamarunt omni-
 bus, cum publicum quiddam profitentur, cum populari lau-
 de opus habent. Ego igitur, cum & ipse cogitarem de mea
 ratione similiter, & quomodo celerrime possem innotesce-
 re omnibus, quaererem: Timothei sermonem secutus, di-
 spiciebam, quis in hac urbe esset praestantissimus, cui fidem
 reliqui habeant, quique unus sit instar omnium. Ille igitur
 tu nobis videri vir debebas iure meritoque, virtutis omnis,
 quod quidem caput est, norma, aiunt, & recta talium re-
 gula. Si vero tibi mea ostendissem, tuque ea laudasses, (at-
 que utinam ita tibi videatur!) scilicet ad finem me spei ve-
 nire putabam, in uno qui suffragio ferrem universa. Aut

λαβόντα. ἢ τίνα γὰρ ἂν πρὸ σοῦ ἐλόμενος, οὐχὶ παρα-
παίειν ἂν εἰκότως νομισθεῖην; ὥστε λόγῳ μὲν ἐφ' ἐνὸς
ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἁλήθες, ὥσπερ ἂν
εἰ τοῖς ἀπανταχόθεν ἀνθρώποις ἐπιδεικνύμην τοὺς λό-
γους. δῆλον γὰρ ὡς καθ' ἓνα τε, καὶ σὺν ἅμα πάντων
συνειλεγμένων, μόνος αὐτὸς ἀμείνων ἂν ᾔστα. οἱ μὲν
γε τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεῖς, τῶν ἄλλων ἐκάστου
μίαν ψῆφον φερόντων, ἐκεῖνοι μόνοι ἐκάτερος αὐτῶν, δύο
ἔφερον. σὺ δέ, καὶ τὰς τῶν Ἐφόρων, καὶ τὰς τῶν γερόν-
των προσέτι, καὶ ὅλως ἀπάντων ὁ πολυψηφώτατος ἐν
παιδείᾳ. σύ γε καὶ μάλιστα ὅσω τὴν λευκὴν αἰεὶ καὶ
σώζουσας φέρεις, ὃ καὶ θαρρεῖν με τῷ παρόντι ποιεῖ,
διὰ γε τὸ μέγεθος τοῦ τολμήματος, καὶ πάνυ δικαίως
ἂν φοβηθέντα. κακέينو δέ, νῆ Δία, προσέτι καὶ αὐτὸ
θαρρεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότριον τὰ μὰ εἶναι

4 Ἐπιδεικνύμην) Ἡ ἐπιδεικνύ-
μην ὑπερσυντελικόν, ἢ ἐπιδεικνυοί-
μην εὐκτικόν. V.

11 Τὴν λευκὴν) Δύο γὰρ ψῆφοι

τοῖς νομιμασίαις ἀνέκειντο, λευκὰ
καὶ πλῆρες, ὥσπερ τοῖς ἡττημένοις
ἡ μέλαινα καὶ ἡ τετρασημῖνη. V.

quis est, quem tibi si praeferam, non merito insanire vi-
dear? Igitur verbo quidem in uno homine iaciemus aleam;
re autem vera idem est, quasi omnibus undecunque ho-
minibus vim dicendi ostenderem. Apertum enim est, te &
singulis, & collectis in universum omnibus, esse praestan-
torem. Lacedaemoniorum reges, calculos reliquis singu-
los habentibus, soli habebant binos. Tu vero & ephoro-
rum, & senum insuper, *calculos*; & omnino omnium in
doctrina amplissimum suffragandi ius habes, ea maxima de
causa, quod candidum semper & salutarem fers calculum:
quae res etiam mihi in praesenti facit fiduciam, qui pro-
pter rei, quam conor, magnitudinem merito perterrear. Ad-
haec illud etiam profecto animum mihi addit, quod non
plane aliena tibi sunt mea, qui tum ex ea urbe sim, quam

σοί· ὅς πόλεώς τε ἐπεινῆς εἰμὶ, ἣν πολλάκις εὖ ἐποίησας, τὸ μὲν πρῶτον, ἰδίᾳ, τὸ δὲ δεύτερον, κοινῇ μετὰ πάντος τοῦ ἔθνους· ὥστε ἦν πού καὶ νῦν ἐμοὶ ἐς τὸ χεῖρον ρέπωσιν αἱ ψῆφοι ἐν τῷ λόγῳ, καὶ ἐλάττους ὧσιν αἱ ἀμείνους, σὺ τὴν τῆς Ἀθηναῖς προστιθεῖς, ἀναπλήρου τὸ ἐνδέον παρὰ σεαυτοῦ, καὶ τὸ ἐπανόρθωμα οἰκεῖόν σοι δοκεῖτω. Καὶ 4 γὰρ οὐδὲ ἐκεῖνό μοι ἱκανόν, εἰ πολλοὶ ἐθαύμασαν πρότερον, εἰ ἐνδοξος ἦδη ἐγὼ, εἰ ἐπαινοῦνται πρὸς τῶν ἀκουσάντων οἱ λόγοι. πάντα ἐκεῖνα, ὑπηνέμια ὀνειράτά, φασι, καὶ ἐπῶν σκιαί. τὸ δ' ἀληθές, ἐν τῷ παρόντι δειχθήσεται. οὗτος ἀκριβὴς ὅρος τῶν ἐμῶν, οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὥς ἂν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν, ἢ πάντων. . . . εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα χωροῦντα, δόξαιμεν γὰρ, ὧ θεοὶ, λόγου ἄξιοι, καὶ βε-

9 Ὑπνέμια.) Ἀβίβα. V.

saepe tu ornasti, primo quidem privatim ipsam, iterum vero publice cum gente universā. Itaque si forte nunc etiam in sequiorem partem inclinent, dum loquor, calculi, paucioresque sint meliores, tu adiecto illo Minervae, de te, quae deficiunt, exple: ac domesticum tibi & familiare videatur prava *hic etiam* corrigere. Etenim neque illud mihi satis est, si multi ante me admirati sunt, si nobilis iam ego, si laudantur ab his, qui audierunt, orationes: omnia illa *somnia*, quod aiunt, *vento concepta*, & irrita, *umbrae verborum*: verum autem iam apparebit. Hic accuratus meorum finis. Nihil in utramque partem amplius accipietur, aut ita ut dubitare quis possit; sed oportebit aut optimum circa doctrinam me putari, si quidem tibi ita videatur, aut omnium — Sed bene ominari fas est ad tantum certamen euntem. Videamur enim, o Dii, digni hodie, quorum ra-

βαιώσαιτε ἡμῖν τὸν παρὰ τῶν ἄλλων ἔπαινον, ὥς τὸ
λοιπὸν θάρρουντας ἐς τοὺς πολλοὺς παρῆναι. πᾶν γὰρ
ἤδη στάδιον ἦττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπῳ τὰ μεγάλα
νενικηκότι.

tio habeatur! & firmate nobis laudem *tributam* ab aliis, ut
reliquo tempore cum fiducia in multitudinem procede-
re possimus. Stadium enim omne minus formidabile ei,
magna qui Olympia vicerit.

ΣΚΥΘΗΣ Η ΠΡΟΞΕΝΟΣ.

ΟΤΙ πρῶτος Ἀνάχαρσις ἀφίκετο ἐκ Σκυθίας Ἀθήνα-
 ζε, παιδείας ἐπιθυμία τῆς Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ Τό-
 ξαρις πρὸ αὐτοῦ, σοφὸς μὲν, καὶ Φιλόκαλος ἀνὴρ, καὶ
 ἐπιτηδευμάτων Φιλομαθῆς τῶν ἀρίστων οἴκοι δὲ, οὐ τοῦ
 βασιλείου γένους ὢν, οὐδὲ τῶν πιλοφορικῶν, ἀλλὰ Σκυ-
 θῶν τῶν πολλῶν καὶ δημοτικῶν, οἷοί εἰσι παρ' αὐτοῖς οἱ
 ὀκτάποδες καλούμενοι· τοῦτο δὲ ἐστὶ, δύο βοῶν δεσπό-
 την εἶναι, καὶ ἀμάξης μιᾶς. οὗτος ὁ Τόξαρις, οὐδ'
 ἀπῆλθεν ἐτι ὀπίσω ἐς Σκύθας, ἀλλ' Ἀθήνησιν ἀπέθανε·
 καὶ μετ' οὐ πολὺ καὶ ἥρως ἔδοξε, καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ
 Ξένῳ Ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι· τοῦτο γὰρ τοῦνομα, ἥρως γε-
 νόμενος, ἐπεκτῆσατο. τὴν δ' αἰτίαν τῆς ἐπωνυμίας, καὶ
 αὐτὸν ὅπου ἐς τοὺς ἥρωας κατελέγη, καὶ τῶν Ἀσκληπια-

11 Ἐρτέμνουσιν) Ἐταγίζουσι. V.

SCYTHA SEU CONCILIATOR HOSPITII.

NON primus e Scythia Athenas venit Anacharxis Grae-
 cae disciplinae causa; sed Toxaris etiam ante ipsum, sapiens
 vir & pulchrarum rerum amans, optimorumque instituto-
 rum studiosus. Domi vero non regii generis erat, neque
 pileatorum, sed Scytharum de multis unus & plebeiorum,
 quales apud illos sunt, qui Odiipedes vocantur: hoc autem
 significat boum duorum dominum esse, & unius plaustrī.
 Hic Toxaris neque rursus ad Scythas rediit, sed Athenis
 mortuus est. Neque ita multo post pro Heroë est habitus,
 sacrificantque illi, ut *HOSPITI MEDICO* Athenienses:
 hoc enim nomen, cum Heros esse iuberetur, accepit. Cau-
 sam vero cognominis, & cur in Heroas relatus sit, & pro

Lucian. Vol. IV.

K

δῶν εἰς ἔδοξεν, οὐ χεῖρον ἴσως διηγήσασθαι, ὥς μάθητε
 οὐ Σκύθαις μόνον ἐπιχώριον ὃν ἀπαθανατίζειν, καὶ πέμ-
 πειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίους ἐξεῖναι
 2 Θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. Κατὰ τὸν λοι-
 μὸν τὸν μέγαν, ἔδοξεν ἡ Ἀρχιτέλους γυνή, Ἀρεοπαγί-
 του ἀνδρὸς, ἐπιστάντα οἱ τὸν Σκύθην κελεῦσαι εἰπεῖν
 Ἀθηναίους, ὅτι παύσονται τῷ λοιμῷ ἐχόμενοι, ἦν τοὺς
 στενωποὺς οἶνω πολλῷ ράνωσι. τούτο συγχάκις γεγό-
 μενον, οὐ γὰρ ἡμέλησαν Ἀθηναῖοι οἱ ἀκούσαντες, ἔπαυ-
 σε μηκέτι λοιμώττειν αὐτούς· εἴτε ἀτμοὺς τινὰς ποτηρῶν
 ὁ οἶνος σβέσας τῇ ὁσμῇ, εἴτε ἄλλο τι πλέον εἰδὼς ὁ ἥρως
 ὁ Τόξαρης, αἵτε ἰατρικὸς ὢν, συνεβούλευσεν. ὁ δ' οὖν μι-
 σθὸς τῆς ἰάσεως ἐτι καὶ νῦν ἀποδίδεται αὐτῷ, λευκὸς
 ἵππος καταθυόμενος ἐπὶ τῷ μνήματι· ὅθεν ἔδειξεν ἡ Δει-
 μαινέτη προσελθόντα αὐτὸν, ἐντείλασθαι ἐκεῖνα τὰ περὶ

5 Ἀρχιτέλους γυνή) Ἡ Διαιμα-
 νίτη. G.

6 Ἐπιστάντα) Multo ante vita
 vita functum. G.

Aesculapii posterorum uno habitus, enarrare haud abs re
 forte fuerit, ut discatis, non Scythis modo patrium esse im-
 mortalitatem credere, & ablegare nuntios ad Zamolxin;
 sed Atheniensibus etiam licere Deos facere in ipsa Graecia
 Scythas. In magna illa pestilentia visa sibi per quietem est
 videre Architelis Areopagitae uxor, adstantem sibi Scy-
 tham, qui iuberet dicere Atheniensibus, a pestilentia ipsos
 vexari desituros, si vicos urbis vino multo conspergant. Hoc fae-
 pius factum (neque enim neglexerunt, qui audierant, Athe-
 nienſes) finem pestilentiae apud illos imposuit, seu vapo-
 res quosdam malos odore delente vino, seu aliud quid am-
 plius videns Toxaris Heros, quippe Medicinae peritus,
 consuluit. Merces igitur curationis hodieque illi persolvitur
 equus albus, in ipsius monumento immolatus, illo ipso
 loco, unde ostendit Dimaenete progressum ipsum, illa de

τεῦ οἴνου. καὶ εὐρέθη κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεῖς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι· καὶ μάλιστα, ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴρ ἐγκεκóλαπτο, τῇ λαϊᾷ μὲν, τόξον ἔχων ἐντεταμένον· τῇ δεξιᾷ δὲ, βιβλίον, ὡς ἐδόκει· ἔτι καὶ νῦν ἰδοῖς ἀν' αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὸ τόξον ὅλον, καὶ τὸ βιβλίον. τὰ δ' ἄλλα τῆς στήλης, καὶ τὸ πρόσωπον, ὁ χρόνος ἤδη ἐλυμήνατό που. ἔστι δὲ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ Διπύλου, ἐν ἀριστερᾷ εἰς Ἀκαδημίαν ἀπionτων, οὐ μέγα τὸ χῶμα, καὶ ἡ στήλη χαμαὶ, πλὴν ἀλλ' ἔσπεπται γὰρ αἰεὶ, καὶ Φασὶ, πυρεταίνοντας τινὰς ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ, καὶ, μὰ τὸν Δί', οὐδὲν ἄπιστον, ὅς ὅλην ποτὲ ἰάσατο τὴν πόλιν. Ἀλλὰ γὰρ οὐπὲρ ἕνεκα ἐμνήσθην αὐτοῦ, ἔζη μὲν ἔτι ὁ Τόξαρις. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, ἄρτι καταπεπλευκὼς, ἀνῆει ἐκ Πειραιῶς, οἷα δὴ ξένος, καὶ βάρβαρος, οὐ μετρίως τε-

9 Χῶμα) Tumulus. G.

vino praecepisse: & inventus ibi fuerat sepultus Toxaris, tum inscriptione agnitus, etsi ea non omnibus iam apparebat, & maxime, quod in columella insculptus erat Scythas, sinistra quidem arcum intentum habens, dextra vero, ut videbatur, librum. Videas iam adhuc ultra dimidiam eius partem, arcum autem integrum atque librum: reliqua vero columellae, & ipsam faciem, tempus olim iam abolevit. Est autem non multum a Dipylo, *sive Iano*, ad sinistram in Academiam euntium, tumulus non magnus, & humi iacens columella. Verumtamen coronata semper est, & aiunt, febri laborantes quosdam illius ope esse liberatos: neque profecto incredibile, qui totam olim urbem sanaverit. Verum enimvero, cuius rei causa mentionem illius inieci, superstes erat Toxaris, cum Anacharxis navigatione modo finita, a Piraeo ascendit, tanquam peregrinus & barbarus non

ταραγμένος ἐτι τὴν γνώμην, πάντα ἀγνοῶν, ψοφοδὲς
 πρὸς τὰ πολλὰ, οὐκ ἔχων ὅ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ. καὶ
 γὰρ συνίει καταγελάμενος παρὰ τῶν ὀρώντων ἐπὶ τῇ
 σκευῇ, καὶ ὁμόγλωσσον οὐδένα εὗρισκε, καὶ ὅλως μετέ-
 μελεν αὐτῷ ἤδη τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐδέδοκτο, ἰδόντα μόνον τὰς
 Ἀθήνας, ἐπὶ πόδα εὐθύς ὀπίσω χωρεῖν· καὶ πλείου ἐπι-
 βάντα, πλεῖν αὖθις ἐπὶ Βοσπόρου, ὅθεν οὐ πολλὴ ὁδὸς
 ἔμελλεν αὐτῷ ἔσεσθαι οἰκαδὲ ἐς Σκύθας. οὕτως ἔχοντι
 τῷ Ἀναχάρσιδι, ἐντυγχάνει δαίμων τις ἀγαθός, ὡς
 ἀληθῶς, ὁ Τόξαρις ἤδη ἐν τῷ Κεραμεικῷ. καὶ τὸ μὲν
 πρῶτον, ἡ στολὴ αὐτὸν ἐπεσπάσατο, πατριῶτις οὖσα·
 εἶτα μέντοι οὐ χαλεπῶς ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνῶσεσθαι
 τὸν Ἀνάχαρσιν, ἅτε γένους τοῦ δοκιμωτάτου ὄντα, καὶ
 ἐν τοῖς πρώτοις Σκυθῶν. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, πόνεν ἂν ἐκεῖ-
 νον ἔγνω ἰμοεθῆν ὄντα, Ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον, ὑπεξυ-
 ρημένον τὸ γένειον, ἄζωστον, ἀσίδηρον, ἤδη στωμύλον,

I Ψευδὲς) Τοῦς ψέφους φοβού-
 μινος, ταυτίστι δειλός. V.

10 Κεραμεικῷ) Τύπε. V.

11 Ἐπισπασατο) Allexit. G.

mediocriter adhuc turbatus animo, ignarus omnium, stre-
 pitum saepe quemvis exhorrescens, de se quid faceret, ne-
 sciens: sentiebat enim, derideri se ob habitum & arma; &
 linguae suae peritum inveniebat neminem: & in universum
 viae ipsum iam poenitentia subibat, decretumque ipsi erat,
 visis modo Athenis, retro legere vestigia, conscensoque na-
 vigio navigare rursus in Bosporum, unde via sibi non longa
 domum ad Scythas suos futura esset. Ita affecto Anacharsidi,
 obviam in ipso Ceramico fit bonus aliquis, revera, genius,
 Toxaris. Ac primo quidem habitus illum invitabat, patrius
 qui esset: deinde non difficulter debebat ipsum quoque nos-
 se Anacharsin, generis nobilissimi virum, & Scytharum e
 principibus. Anacharsis autem unde illum agnosceret po-
 pularem suum esse, Graece vestitum, rasum genas, non
 cinctum, sine ferro, iam affabilem, indigenarum iam unum

αὐτῶν τῶν Ἀττικῶν ἓνα τῶν αὐτοχθόνων; οὕτω μετεπε-
ποίητο ὑπὸ τοῦ χρόνου. Ἀλλὰ Τόξαρις Σκυθιστὶ προσ- 4
εἰπὼν αὐτὸν, Οὐ σὺ, ἔφη, Ἀνάχαρσις ὢν τυγχάνεις,
ὁ Δαυκέτου; ἐδάκρυσεν ὑφ' ἡδονῆς ὁ Ἀνάχαρσις, ὅτι καὶ
ὁμόφωνον εὐρήκει τινα, καὶ τοῦτον εἰδὼτα ὅστις ἦν ἐν
Σκύθαις, καὶ ἤρετο, σὺ δὲ πόθεν εἰσθα ἡμᾶς, ὦ ξέने;
καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκεῖθεν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τούνο-
μα, ἐν τῶν ἐπιφανῶν, ὥστε καὶ ἐγνώσθαι ἂν σοι κατ'
αὐτό. μῶν, ἔφη, σὺ ὁ Τόξαρις εἶ, περὶ οὗ ἐγὼ ἤκουσα ὡς
τις Τόξαρις ἔρωτι τῆς Ἑλλάδος, ἀπολιπὼν καὶ γυναῖ-
κα ἐν Σκυθία, καὶ παιδίᾳ νεογνᾷ, οἰχομένο ἐς Ἀθήνας,
καὶ νῦν διατρίβοι κεῖθι, τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων;
ἐγὼ, ἔφη, ἐκεῖνός εἰμι, εἴ τις καί μοι λόγος ἐτι παρ'
ὑμῖν. οὐκοῦν, ἦ δ' ὅς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητὴν σου ἴσθι
με γεγεννημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠράσθης,
ιδεῖν τὴν Ἑλλάδα· καὶ κατὰ γε τὴν ἐμπορίαν ταύτην
ἀποδημήσας, ἤκω σοι, μυρία παθὼν ἐν τοῖς διὰ μέσσω

Atticorum? adeo ab ipso iam tempore immutatus fuerat. Sed
Scythice ipsum allocutus Toxaris, *Non tu*, inquit, *Anachar-
fis es, Dauceti filius?* Lacrimari prae gaudio Anacharxis,
quod & linguae suae peritum invenisset aliquem, eumque
gnarum, quis ipse esset inter Scythas; atque rogare, *Tu
vero, hospes, unde nosti nos?* Et ipse, inquit, *inde sum, &
vobis: Toxaris mihi nomen, non e nobilibus, ut eo tibi notus
sim. Numquid*, inquit, *ille tu Toxaris es, de quo audiavi ego,
Toxarin quandam Graeciae amore, uxore relicta in Scythia & par-
vis pueris, Athenas abiisse, & nunc ibi vivere, & in honore esse
apud optimos quosque?* Ille ipse, inquit, *ego sum, si quis de me
adhuc sermo apud vos est. Tum, Noris ergo*, inquit *Anachar-
fis, discipulum me tuum factum esse, & aemulum amoris, quo
flagrabas, videndae Graeciae. Huius negotii studio profectus ve-
nio tibi, sexcenta perpeffus mala ab interiectis gentibus. Ac nisi in*

ἐβνεσι. καὶ εἶγε μὴ σοὶ ἐνέτυχον, ἔγνωστο ἤδη πρὶν ἥλιον
 δῦναι, ὀπίσω αὖθις ἐπὶ ναῦν κατιέναι, οὕτως ἐπεταράγ-
 μην, ξένα καὶ ἄγνωστα πάντα ὄρων' ἀλλὰ πρὸς ἀκι-
 νάκου, καὶ Ζαμόλξειδος, τῶν πατρῶων ἡμῖν θεῶν, σύ
 με, ὦ Τόξари, παραλαβὼν ξενάγησον, καὶ δεῖξον τὰ
 κάλλιστα τῶν Ἀθήνησιν, εἴτα καὶ τὰ ἐν τῇ ἄλλῃ Ἑλ-
 λάδι, νόμων τε τοὺς ἀρίστους, καὶ ἀνδρῶν τοὺς βελτί-
 στους, καὶ ἥθη, καὶ πανηγύρεις, καὶ βίον αὐτῶν, καὶ
 πολιτείαν, δι' ἅπερ σύ τε, καὶ γὰρ μετὰ σέ, τοσαύτην
 ὁδὸν ἤκομεν, καὶ μὴ περιόδῃς ἀβίατον αὐτῶν ἀναστρέ-
 5 ψοντα. Τοῦτο μὲν, ἔφη ὁ Τόξарис, ἥκιστα ἐρωτικὸν εἴ-
 ρηκας, ἐπὶ τὰς θύρας αὐτὰς ἐλθόντας, οἷχεσθαι ἀπιόν-
 τα· πλὴν ἀλλὰ θάρρει· οὐ γὰρ ἂν, ὥς φῆς, ἀπέλθῃς,
 οὐδ' ἂν ἀΦίῃ σε ραδίως ἢ πόλις, οὐχ οὕτως ὀλίγα τὰ
 θέλγητρα ἔχει πρὸς τοὺς ξένους, ἀλλὰ μάλα ἐπλή-
 ψεταιί σου, ὥς μήτε γυναικὸς ἔτι, μήτε παίδων, εἴ σοι

15 Θέλγητρα) Θέλγητρα, τὰ εἰς ἡδονὴν ἄγοντα, καὶ εὐφροσύνην,
 καὶ ἀπάτην. V.

te incidissem, decretum iam erat, ante solis occasum retro rursus
 descendere ad navim, adeo perturbatus sum, cum peregrina &
 ignota mihi viderem omnia. Sed per ego te acinacem, & Zamol-
 xin, patria numina, obsecro, tu me, Toxari, assumptum tan-
 quam peregrinum circumducito, & ea, quae Athenis pulcherrima
 sunt, ostendito, tum & reliqua in Graecia, leges optimas, viros
 praeclarissimos, mores, celebritates, vivendi rationem & admini-
 strandae reipublicae, propter quae & tu, & post te ego, tantum
 itineris fecimus; neque patere, me his non visis domum redire.
 Illud quidem, inquit Toxaris, minime pro amatore dicebas, te,
 ad ipsas cum ianuas venisses, abitum parasse. Verum bono es ani-
 mo: neque enim, ut aiebas, abieris, neque te ita facile urbs haec
 dimiserit, neque pauca adeo habet pro hospitibus delinimenta: sed
 valide te complectetur, adeo ut neque uxoris iam, neque liberorum,

ἤδη εἰσὶ, μεμνησθαι ὡς δ' ἂν τάχιστα πᾶσαν ἴδοις τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων, μᾶλλον δὲ τὴν Ἑλλάδα ὅλην, καὶ τὰ Ἑλλήνων καλὰ ἐγὼ ὑποθήσομαι σοι. Ἔστι σοφὸς ἀνὴρ ἐνταῦθα, ἐπιχώριος μὲν, ἀποδημήσας δὲ μάλα πολλὰ ἐς τε Ἀσίαν, καὶ ἐς Αἴγυπτον, καὶ τοῖς ἀρίστοις τῶν ἀνθρώπων συγγενόμενος, τὰ ἅλλα, οὐ τῶν πλουσίων, ἀλλὰ καὶ κομιδῇ πένης· ὅψει γέροντα οὕτω δημοτικῶς ἐσταλμένον· πλὴν διὰ γε τὴν σοφίαν, καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν, πάνυ τιμῶσιν αὐτὸν, ὥστε καὶ νομοθέτη χρῶνται πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ ἀξιούσι κατὰ τὰ ἐκείνου προστάγματα βιοῦν. εἰ τοῦτον Φίλον κτήσαιο, καὶ μάθοις οἷος ἀνὴρ ἐστι, πᾶσαν νόμιζε τὴν Ἑλλάδα ἐν αὐτῷ ἔχειν, καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη ἂν εἰδέναι τῶν τῆδε ἀγαθῶν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μεῖζόν σοι καλὸν χαρίσασθαι δυναίμην, ἢ συστήσας ἐκείνῳ. Μὴ τοίνυν μέλλωμεν, 6 ἔφη, ὦ Τόξари, ὁ Ἀνάχαρσις, ἀλλὰ με λαβὼν, ἄγε παρ' αὐτόν· ἀτὰρ ἐκεῖνο δέδωκα, μὴ δυσπρόσοδον καὶ ἐν

7 Δημοτικῶς ἐσταλμένον) Nota frugi hominem. G.

si qui tibi iam sint, memoriam servaturus sis. Quomodo vero celerissime omnem videas Athenarum urbem, aut Graeciam potius totam, & bona Graecorum ac pulchra, ego tibi subiiciam. Est hic vir sapiens, indigena ille quidem, sed multum per Asiam & Aegyptum peregrinatus, & versatus cum hominibus praestantissimis, ceterum non divitum unus, sed oppido pauper; videbis senem ita, ut me, plebeium in morem vestitum. verum propter sapientiam virtutemque aliam, maximo illum in honore habent, adeo ut legislatores etiam illo ad constituendam civitatem utantur, & secundum illius praecepta vivere velint. Hunc si amicum tibi conciliaveris, & quantus vir sit didiceris, totam te in illo Graeciam habere putato, & summam iam nosse bonorum, quae hic sunt. Itaque non est, quod maius tibi donare bonum possim, quam illi si te commendem. Ne igitur cunctemur, Toxari, inquit Anacharsis, sed prehensum me ad ipsum deduc. Verum illud timeo, ne difficiles accessus ha-

παρέργω θῆταί σου τὴν ἔντευξιν ὑπὲρ ἡμῶν. εὐχόμεναι, ἥδ' ὅς, ἐκεῖν' αὖτὰ μέγιστα χαριεῖσθαι μοι δοκῶ, ἀφορμὴν παρασχὼν τῆς ἐς ξένον ἀνδρὰ εὐποιίας· ἔπου μόνον, εἴση γὰρ ὅση περὶ τοὺς ξένους ἡ αἰδώς, καὶ ἡ ἄλλη ἐπιείκεια, καὶ χρηστότης. μᾶλλον δὲ κατὰ δαίμονα οὗτος αὐτὸς ἡμῖν πρόσσειν, ὁ ἐπὶ συννοίας, ὁ λαλῶν ἑαυτῷ, καὶ ἅμα προσειπὼν τὸν Σόλωνα, τοῦτό σοι, ἔφη, δῶρον μέγιστον
 7 ἦκω ἄγων, ξένον ἀνδρὰ, Φιλίας δεόμενον. Σκύθης δὲ ἐστὶ τῶν παρ' ἡμῖν εὐπατριδῶν, καὶ ὅμως τὰ κεῖ πάντα ἀφείς, ἥκει συνεσόμενος ὑμῖν, καὶ τὰ κάλλιστα ὀφόμενος τῆς Ἑλλάδος, καὶ γὰρ ἐπίτομόν τινα ταύτην ἐξεῦρον αὐτῷ, ὅπως ῥᾶστα καὶ αὐτὸς μάθοι πάντα, καὶ γνώριμος γένοιτο τοῖς ἀρίστοις· τοῦτο δ' ἦν σοι προσαγαγεῖν αὐτόν. εἰ τοίνυν ἐγὼ Σόλωνα οἶδα, οὕτω ποιήσεις, καὶ προξενήσεις αὐτοῦ, καὶ πολίτην γνήσιον ἀποθανεῖς

11 Ταύτην ἐξεῦρον) Τὴν ὁδὸν, αὐτοῦ ἔση. V. Ibid. ex altero MS. puta. G. in fol. ad eadem verba legitur:

15 Καὶ προξενήσεις) Πρίξιν:ς Ἀντὶ τοῦ προξενεῖν αὐτοῦ γινώσκω. V.

beat, tuamque pro me deprecationem non magni faciat. Bona verba! inquit, quin maxime illum affecturus videor, subministranda illi beneficentiae in hospitem occasione. Sequere modo: scies enim, quantus sit illius circa peregrinos pudor, & reliqua aequitas, & benignitas. Quin divinitus ille ipse ad nos accedit, cogitabundus ille, ille secum ipse loquens: & simul Solonem allocutus, Huc ibi, inquit, donum maximum adduco, peregrinum hominem, indigentem amicitiae. Scythia autem est, generosus apud nos, & tamen relictis, quae ibi sunt, omnibus, huc venit, ut vobiscum versetur, ut ea, quae pulcherrima sunt in Graecia, videat: ego autem compendariam hanc illi viam reperi, ut facile & ipse discat omnia, & innotescat praestantissimis; haec vero in eo inerat, ut ad te illum deducerem. Si igitur Solonem ego novi, ita facies, & tanquam publico illum hospitio accipies, & germanum Graeciae civem effi-

τῆς Ἑλλάδος. καὶ ὅπερ σοι ἔσθην μικρὸν ἔμπροσθεν, ὦ Ἀνάχαρσι, πάντα εἰώρακας ἤδη Σόλωνα ἰδών· τοῦτο αἰ Ἀθῆναι· τοῦτο ἡ Ἑλλάς· οὐκ ἔτι ξένος, σύμπαντές σε ἴσασι, πάντες σε. Φιλοῦσι· τηλικούτον ἐστὶ τὸ κατὰ τὸν πρεσβύτην τοῦτον· ἀπάντων ἐπιλήσῃ τῶν ἐν Σκυθίᾳ, συνὼν αὐτῷ. ἔχεις τῆς ἀποδημίας τὰ ἄβλα, τοῦ ἔρωτος τὸ τέλος. οὗτός σοι ὁ Ἑλληνικὸς κανὼν, τοῦτο δεῖγμα τῆς Φιλοσοφίας τῆς Ἀττικῆς. οὕτω τοίνυν γίγνωσκε, ὡς εὐδαιμονέστατος ὢν, ὃς συνέσῃ Σόλωνι, καὶ φίλῳ χρήσῃ αὐτῷ. Μακρὸν ἂν εἴη διηγήσασθαι, ὅπως μὲν ἦσθι 8 ὁ Σόλων τῷ δώρῳ, οἷα δὲ εἶπεν· ὡς δὲ τὸ λοιπὸν συνῆσαν, ὁ μὲν, παιδεύων καὶ διδάσκων τὰ κάλλιστα, ὁ Σόλων, καὶ φίλον ἅπασι ποιῶν τὸν Ἀνάχαρσιν, καὶ προσάγων τοῖς Ἑλλήνων καλοῖς, καὶ πάντα τρόπον ἐπιμελούμενος, ὅπως ἡδίστα διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι· ὁ δὲ, τεθῆπώς τὴν σοφίαν αὐτοῦ, καὶ μὴδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκὼν εἶναι ἀπολειπόμενος. ὡς γοῦν ὑπέσχετο αὐτῷ ὁ

10 (Hæc) Laetatus est. G.

cies. Et, Quod tibi paulo ante dicebam, Anacharsis, omnia videris, viso Solone. Hic Athenæ. Hic Græcia. Non iam hospes es. Norunt te omnes, omnes te amant. Tantum est in hoc sene. Omnium, quæ sunt in Scythia, oblivionem capies, cum hoc si fueris. Habes præmia peregrinationis tuæ, finem tui amoris. Hæc tibi norma Græcicæ, hoc Atticæ philosophiæ specimen. Ita igitur iudica, te esse felicissimum, qui cum Solone futurus sis, & amico illo sis usus. Longum fuerit iam commemorare, quam delectatus sit munere Solon, & quæ dixerit, & quomodo ab eo inde tempore una vixerint, cum alter quidem, Solon, instrueret & doceret pulcherrima quæque, & amicum omnibus conciliaret Anacharsin, & bonis eum Græcorum ad-moveret, omni ratione curans, uti quam suavissime in Græcia ætatem ageret: alter vero, Anacharsis, sapientiam huius admiraretur, nec latum pedem ab illo sua voluntate

Τόξαρις ἐξ ἑνὸς ἀνδρὸς τοῦ Σόλωνος, ἅπαντα ἔγνω ἐν ἀκαρεῖ, καὶ πᾶσιν ἦν γνώριμος, καὶ ἐτιμᾶτο δι' ἐκείνον. οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλων ἐπαινῶν, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ τοῦτο, ὡς νομοθέτῃ ἐπέειποντο, ἐφίλουν οὓς ἐκείνος δοκιμάζοι, καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἀνδρας εἶναι. τὰ τελευταῖα καὶ ἐμυθήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις, δημοποίητος γενόμενος, εἰ χρὴ Θεοξένῳ πιστεύειν καὶ τοῦτο ἱστοροῦντι περὶ αὐτοῦ. καὶ οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνέστρεψεν, οἶμαι, ἐς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε. Βούλεσθε οὖν ἤδη ἐπαγάγω τῷ μύθῳ τὸ τέλος, ὡς μὴ ἀκέφαλος περινοστοίῃ; ὥρα γοῦν εἰδέναι οὗ τινός μοι εἶνεκα, ὃ Ἀνάχαρσις ἐκ Σκυθίας, καὶ Τόξαρις ταῦν ἐς Μακεδονίαν ἤκετον, ἔτι καὶ Σόλωνα γέροντα ἀνδρα ἐπαγομένῳ Ἀβήνηθεν. Φημὶ δὴ ὁμοίον τι καὶ αὐτὸς παθεῖν τῷ Ἀναχάρσιδι, καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ νεμεσήσῃτέ μοι τῆς εἰκόνης,

6 Δημοποίητος) Δημοποίητος ἐστὶν ὁ ψήφῳ δέμου πολίτης γεγραπτός. V.

discederet. Ut enim promiserat illi Toxaris, ex uno viro Solone, brevissimo tempore cognoscebat omnia, & innotescebat omnibus, & in honore apud omnes erat. Neque enim parvum quiddam erat laudans Solon; sed homines hac etiam in re illi, tanquam legislatori, obsequebantur, amabantque quos ille probaret, & viros optimos esse credebant. Denique ad mysteria etiam admissus est Anacharsis, solus barbarorum, civitatis ante iure donatus, si fides habenda est Theoxeno, hoc etiam de illo narranti. Et ne rediturus erat, puto, in Scythiam, nisi Solon esset mortuus. Vultin' igitur iam inducam etiam finem & coronidem fabulae, ne sine capite oberret? Iam enim sciendum est, cuius mihi rei causa Anacharsis e Scythia inde Toxarisque nunc in Macedoniam venerint, adducentes insuper Solonem, senem virum, Athenis. Aio nimirum, simile mihi quiddam Anacharsidi usu venisse. Et, per ego vos Gratiarum numen rogo, nolite irasci mihi ob istam imaginem, si regni

εἰ βασιλικῷ ἀνδρὶ ἐμαυτὸν εἴκασα. βάρβαρος μὲν γὰρ
καίκεϊνος, καὶ οὐδέν τι Φαίης ἂν τοὺς Σύρους ἡμᾶς Φαυ-
λοτέρους εἶναι τῶν Σκυθῶν. ἀτὰρ, οὐδὲ κατὰ τὸ βασι-
λικὸν εἰσποῖ᾽ αὐτὰ ἐς τὴν ὁμοιότητα, κατ' ἐκεῖνα δὲ
ὅτε γὰρ πρῶτον ἐπεδήμησα ὑμῶν τῇ πόλει, ἐξεπλάγην
μὲν εὐθύς ἰδὼν τὸ μέγεθος, καὶ τὸ κάλλος, καὶ τῶν ἐμ-
πολιτευομένων τὸ πλῆθος, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν, καὶ
λαμπρότητα πᾶσαν· ὥστε ἐπιπολὺ ἐτεβήπειν πρὸς ταῦ-
τα, καὶ οὐκ ἐξήρκουν τῷ θαύματι, οἷόν τι καὶ ὁ νησιώ-
της ἐκεῖνος νεανίσκος ἐπεπόνθει πρὸς τὴν τοῦ Μενελάου
οἰκίαν. καὶ ἐμελλον οὕτω διατεθήσεσθαι τὴν γνώμην,
ἰδὼν πόλιν ἀκμάζουσαν ἀκμῇ τοσαύτῃ, καὶ κατὰ τὸν
ποιητὴν ἐκεῖνον, ἀνθεῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, οἷς θάλλει
πόλις. Οὕτω δὴ ἔχων, ἐσκοπούμην ἥδη περὶ τῶν πρα- 10
κτέων. καὶ τὸ μὲν δεῖξαι τῶν λόγων ὑμῖν, πάλαι ἐδεδό-
κτο. τίσι γὰρ ἂν ἄλλοις ἔδειξα, σιωπῇ παροδεύσας τη-
9 Νησιώτης) Τὸν Τηλέμαχόν φησι, ut in Odyssæa Homerus ait. G.

generis viro me assimilavi. Barbarus enim & ille; neque
Syros nos Scythis ulla in re deteriores *temere* dixeris. Ego
vero, non quantum ad regiam nobilitatem, similitudinem
illam affec̃to, sed quantum ad illa *priora*. Cum enim pri-
mum peregrinus vestram in urbem veni, statim quidem
perculsus sum conspecta magnitudine, & pulchritudine, &
civium numero, & reliqua omni facultate ac splendore.
Itaque diu ad ista stupebam, nec par eram admirationi;
quale quid illi de insula adolescenti accidit ad Menelai do-
mum. Εἰ debebam ita animo affici, qui viderem urbem
in eo culmine constitutam, &, secundum poetam, bonis
omnibus florentem, queis vigere urbes solent. Ita nempe
habens, quid agendum esset, iam considerabam. Et facul-
tatis quidem dicendi specimen vobis praeberem, decretum
olim fuerat. Quibus enim praeberem aliis, si silentio ta-

λικαύτην πόλιν; ἐζήτουν γὰρ, (οὐδ' ἀποκρύψομαι τὰ ληΐες) οἱ τινες οἱ προὔχοντες εἶεν, καὶ οἷς ἂν τις προσελθὼν, καὶ συγγραψάμενος προστάτας, συναγωνισταῖς χρῶτο πρὸς τὰ ὅλα. ἐνταῦθά μοι οὐχ εἷς, ὥσπερ τῷ Ἀναχάρσιδι, καὶ οὗτος βάρβαρος, ὁ Τόξαρης, ἀλλὰ πολλοὶ, μᾶλλον δὲ πάντες, τὰ αὐτὰ, μόνον οὐκ αὐταῖς συλλαβαῖς ἔλεγον, ὧ ἕνε, πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι χρηστοὶ, καὶ δεξιοὶ ἀνὰ τὴν πόλιν, καὶ οὐκ ἂν ἀλλαχόθι τοσοῦτους εὖροις ἀνδρας ἀγαθοὺς· δύο δὲ μάλιστα ἐστὼν ἡμῖν ἀνδρε ἀρίστῳ, γένει μὲν, καὶ ἀξιώματι, πολὺ προὔχοντες ἀπάντων, παιδείᾳ δὲ, καὶ λόγων δυνάμει, τῇ Ἀττικῇ δεκάδι παραβάλλοις ἂν. ἡ δὲ παρὰ τοῦ δήμου εὐνοία, πᾶν ἐρωτικὴ πρὸς αὐτοὺς· καὶ τοῦτ' ἐγίγνε-
ται, ὅ, τι ἂν οὗτοι ἐβέλωσιν, ἐβέλουσι γὰρ ὅ, τι ἂν ἀρί-
στον ἦ τῇ πόλει. τὴν μὲν γὰρ χρηστότητα, καὶ τὴν πρὸς
τοὺς ξένους Φιλανθρωπίαν, καὶ τὸ ἐν μεγέθει τοσοῦτῳ

12 Τῇ Ἀττικῇ δεκάδι) τοὺς ρας Ὑπερίδην, Λισχίνην, καὶ τοὺς
περὶ Δημοσθένη λέγει δέκα ῥήτο- λοίπους. V.

lem urbem praeterirem? Quaerebam enim, (neque verum celabo) qui essent principes, & quibus quis applicans se, & patronis sibi adscitis, deinde auxiliatoribus uti ad universa posset? Hic mihi non unus aliquis, ut Anacharsidi, ilque barbarus, Toxaris, sed multi, quin omnes eadem, tantum non iisdem syllabis, dixere: *Multi quidem, hospes, & alii boni dextrique in urbe viri, nec alias tot bonos viros invenias. Duo autem maxime sunt nobis viri optimi, genere quidem & dignitate multum superiores omnibus, doctrina autem & eloquentia Atticae illos decadi comparaveris. Tantum autem populari gratia florent, ut plane amentur: idque ipsum magna cum utilitate reipublicae accidit. Fitque, quidquid hi volunt: volunt enim, quicquid optimum est. Benignitatem enim, & in hospites humanitatem, & quod in tanta magnitudine nullum invidiae locum relin-*

ἀνεπίφθονον, καὶ τὸ μετ' εὐνοίας αἰδέσιμον, καὶ τὸ πρᾶον,
καὶ τὸ εὐπρόσδον, αὐτὸς ἂν ἄλλοις διηγῆσαι, πειρα-
θεὶς μικρὸν ὕστερον. Καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσιος, μιᾶς
καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἐστὼν, υἱὸς καὶ πατὴρ, ὁ μὲν, εἰ
τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐπινοεῖ· ὁ δὲ
υἱὸς, καὶ ὁ Φεῖς μὲν, αὐτίκα ἀπάχεται σε, οὕτω μέγας
ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀρρενωπὴν τινα τὴν εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ
Φέγγεαιτο μόνον, οἰχῆσεται σε ἀπὸ τῶν ὥτων ἀναδη-
σάμενος, τοσαύτην Ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανί-
σκος ἔχει. ἢ γέ τοι πόλις ἅπαντα κεχρηνότες ἀκούουσιν
ὅπῃ ἂν δημηγορήσων παρέλθαι· ὅποιόν Φασι τοὺς τότε
Ἀθηναίους, πρὸς τὸν τοῦ Κλεινίου πεπονθέναι, παρ' ὅσον
τοῖς μὲν, οὐκ εἰς μακρὰν μετεμέλησε τοῦ ἔρωτος, ὃν ἡρά-
σθησαν τοῦ Ἀλκιβιάδου· τοῦτον δὲ, ἢ πόλις οὐ Φιλεῖ
μένον, ἀλλὰ καὶ αἰδεῖσθαι ἤδη ἄξιον, καὶ ὅλως, ἐν τοῦ-
το ἡμῖν δημόσιον ἀγαθὸν ἐστὶ, καὶ μέγα ὄφελος ἅπα-
σιν, ἀνὴρ οὗτος. εἰ δὴ αὐτὸς τε καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, δέ-
12 Κλεινίου) Ἀλκιβιάδου. V.

quunt, & quod in illa se benevolentia venerabiles tamen praestant,
& quam sint placidi, quam faciles accessus habeant, tute aliis
enarrare poteris, periculo paulo post facto. Utque magis mireris,
ex una eademque domo sunt, filius & pater. Hic quidem, si So-
lonem aliquem aut Periclem, aut Aristidem cogitas: filius vero,
ubi primum videris, statim te amicum sibi abducat, ita procerus
est, & virili quadam formositate pulcher; si vero locutus solum
fuerit, illicet auribus te devincto abibit, tantam in lingua Vene-
rem habet iuvenis. Urbs quidem universa hiantes audiunt, quoties
in concionem prodierit, id quod aiunt Atheniensibus, qui tum erant,
in Cliniae filio accidisse: nisi quod illos quidem non ita multo
post amoris illius, quo prosecuti Alcibiadem fuerant, poenituit;
hunc vero non amat modo civitas, sed reverentia iam dignatur.
Denique unum hoc publicum nostrum bonum est, & maxima omni-
bus utilitas, hic vir. Si igitur & ipse & ipsius pater recipiant te,

ξαιντό σε, καὶ Φίλον ποιήσαιντο, πᾶσαν ἔχεις τὴν πόλιν, καὶ ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἐνδοσίασιμα τὰ σά. ταῦτα ἢ τὸν Δί' ἅπαντες ἔλεγον, εἰ χρὴ καὶ ὄρκον ἐπάγειν τῷ λόγῳ. καὶ μοι ἤδη πειρωμένῳ, τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι ἔδοξαν· οὐχ ἔδρας τοίνυν, οὐδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὥς ὁ Κεῖος Φησὶν, ἀλλὰ χρὴ πάντα μὲν κάλων κινεῖν, πάντα δὲ πράττειν, καὶ λέγειν, ὥς Φίλοι ἡμῖν τοιοῦτοι γένοιτο· ἦν γὰρ τοῦδ' ὑπάρξη, εὐδία πάντα, καὶ πλοῦς οὖριος, καὶ λειοκύμων ἡ θάλασσα, καὶ ὁ λιμὴν πλησίον.

6 'Ο Κεῖος) Ἀνακρίων. G. (fallitur; vid. notam nostram. Solan.)

& amicum sibi faciant, civitatem habes universam: & hoc solum opus est, ut manu significationem voluntatis edant, neque amplius de tuis fortunis dubitare licebit. Haec, ita me Iuppiter, (si iurandum adiiicere orationi fas est) dixerunt universi: & mihi iam experiēti, vix aliquam de multis partem eorum, quae insunt, dixisse videntur. Non igitur desidendi, aut differendi, ut Ceus poëta ait, iam tempus est, sed funem omnem movere oportet, facereque & dicere omnia, hi ut amici nobis fiant. Hoc enim si contigerit, serena omnia, & secunda navigatio, & molli fluctu leniter motum mare, & portus in proximo.

ΠΩΣ ΔΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΝ.

ΑΒΔΗΡΙΤΑΙΣ, Φασί, Λυσιμάχου ἤδη βασιλεύον-
τος, ἐμπεσεῖν τι νόσημα, ᾧ καλὲ Φίλων, τοιοῦτο· πυ-
ρέττειν μὲν γὰρ τὰ πρῶτα πανδημεὶ ἅπαντας, ἀπὸ τῆς
πρώτης εὐθύς ἐρρωμένως, καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ· περὶ
δὲ τὴν ἐβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυέν, τοῖς δὲ
ιδρῶς ἐπιγενόμενος πολὺς καὶ οὗτος, ἔλυσε τὸν πυρετόν.
ἐς γελοῖον δὲ τι πάθος περίστη τὰς γνώμας αὐτῶν·
ἅπαντες γὰρ ἐς τραγωδίαν παρεκινούντο, καὶ ἱαμβεῖα
ἐφθέγγοντο, καὶ μέγα ἐβόων, μάλιστα δὲ τὴν Εὐριπί-
δου Ἀνδρομέδαν ἐμονώδουν, καὶ τὴν τοῦ Περσέως ῥῆσιν
ἐν μέλει διεξήεσαν· καὶ μεστὴ ἦν ἡ πόλις ὠχρῶν ἀπάν-
των καὶ λεπτῶν, τῶν ἐβδομαίων ἐκείνων τραγωδῶν,

2 Ἀβδηρίταις) Initium artifi-
ciosissimum, quo mira ingenii
dexteritas Luciani patet, ob com-
parationes. G.

11 Ἐμονώδουν) Μονωδεῖν τὴν
Θρηνηῖν, ἰπικτικῶς γὰρ πᾶσαι αἱ ἀπὸ
σηκτικῆς ὁδοῦ ἐν τῇ τραγωδίᾳ Θρηνηοῦ
εἰσι. V.

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT.

ABDERITAS dicitur Lysimacho iam regnante morbus
invalisse, mi iucundissime Philo, talis. Febricitasse enim
primum tota urbe omnes, a primo statim die valide, &
febris continua: circa diem septimum, aliis sanguis co-
piosus naribus fluens, aliis sudor superveniens largus &
ipse, febrim solvit. At illa febris in ridiculam quandam af-
fectionem mentes illorum coniecit. Omnes ad tragoediam
vitioso motu impellebantur, & iambica proferebant, &
clamabant valide, maxime vero Euripidis Andromedam so-
litario cantru pronuntiabant, & illam Persei orationem mo-
dulate persequabantur. Plena igitur urbs pallidis omnibus
& extenuatis septiduanis illis tragoedis,

Σὺ δ', ὦ θεῶν τύραννε καὶ ἀνθρώπων, Ἔρως,
καὶ τὰλλα μεγάλη τῇ Φωνῇ ἀναβοώντων, καὶ τοῦτο
ἐπιπολὺ, ἄχοι δὴ χειμῶν, καὶ κρύος δὲ μέγα γενόμενον;
ἔπαυσε ληρῶντας αὐτούς. αἰτίαν δέ μοι δοκεῖ τοῦ τοιού-
του παρασχεῖν, Ἀρχέλαος ὁ τραγῳδός, εὐδοκιμῶν τότε,
μεσούντος θέρους ἐν πολλῷ τῷ Φλογμῷ τραγωδήσας
αὐτοῖς τὴν Ἀνδρομέδαν, ὡς πυρέξαι τε ἀπὸ τοῦ θεάτρου
τούς πολλούς, καὶ ἀναστάντας ὕστερον ἐς τὴν τραγω-
δίαν παρολισθαίνειν, ἐπιπολὺ ἐμφοιλοχωρούσης τῆς Ἀν-
δρομέδας τῇ μνήμῃ αὐτῶν, καὶ τοῦ Περσέως ἔτι σὺν τῇ
2 Μεδούσῃ, τὴν ἐκάστου γνώμην περιπετομένου. Ὡς οὖν
ἐν, Φασιν, ἐνὶ παραβαλεῖν, τὸ Ἀβδηριτικὸν ἐκείνο πά-
θος, καὶ νῦν τοὺς πολλοὺς τῶν πεπαιδευμένων περιελή-
λυθεν· οὐχ ὥστε τραγωδεῖν, ἔλαττον γὰρ ἂν τοῦτο παρ-
έπαιον, ἀλλοτρίοις ἱαμβείοις, οὐ Φαύλοις κατεσχη-
μένοι· ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κεκίνηται, ὁ

Tuque, o Deorum hominumque saeve rex, Amor,
& reliqua voce magna proclamantibus, idque multum diu-
que, donec hiems, & frigus magnum ingruens, delirio il-
lorum finem imposuit. Causam mihi vero videtur huius-
modi eventus prae buisse Archelaus, Tragoedus ea aetate fa-
vore hominum florens, qui media aestate, multo aestu,
Andromedam illis egerat, adeo ut ab ipso theatro multi
febricitarent, & surgentes deinde in tragoediam delaberentur,
cum suavitatem quadam obversante memoriae ipsorum
Andromeda, & Perseo cum sua Medusa circa sensus unius-
cuiusque adhuc volitante. Si igitur unum, quod aiunt, al-
teri comparare fas est, Abderiticus ille morbus nunc quo-
que eruditorum multos comprehendit: non illos quidem,
ut tragoedias agant; minus enim sic delirarent, si iambis
alienis, nec malis occupati essent. Sed ex quo praesens hic

πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ
τραῦμα, καὶ αἱ συνεχεῖς νίκαι, οὐδεὶς ὅς τις οὐχ ἱστο-
ρίαν συγγράφει· μᾶλλον δὲ Θουκυδίδαι, καὶ Ἡρόδο-
τοι, καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν ἅπαντες· καὶ ὡς ἔοικεν, ἀλη-
θές ἄρ' ἦν ἐκεῖνο, τὸ, Πόλεμος ἁπάντων πατὴρ· εἰ γὰρ
καὶ συγγραφέας τοσούτους ἀνέφυσεν, ὑπὸ μιᾷ τῇ ὀρμῇ.
Ταῦτα τοίνυν, ὦ Φιλότης, ὁρῶντα, καὶ ἀκούοντά με, 3
τὸ τοῦ Σινωπέως ἐκεῖνο εἰσῆλθεν· ὅποτε γὰρ ὁ Φίλιπ-
πος ἐλέγετο ἥδη ἐπελαύνειν, οἱ Κορίνθιοι πάντες ἐταράτ-
τοντο, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν· ὁ μὲν, ὅπλα ἐπισκευάζων, ὁ
δὲ, λίθους παραφέρειν, ὁ δὲ, ὑποικοδομῶν τοῦ τείχους,
ὁ δὲ, ἔπαλξιν ὑποστηρίζων, ὁ δὲ ἄλλος, ἄλλο τι τῶν
χρησίμων ὑπουργῶν. ὁ δὲ Διογένης ὁρῶν ταῦτα, ἐπεὶ
μηδὲν εἶχεν ὅ, τι καὶ πράττοι, οὐδεὶς γὰρ αὐτῷ ἐς οὐδὲν
ἐχρῆτο, διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον, σπουδῇ μάλα καὶ
αὐτὸς ἐκύλιε τὸν πῖθον, ἐν ᾧ ἐτύγχανεν οἰκῶν, ἄνω καὶ

3 Πόλεμος ἁ. π.) Τὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους νεῖκος φησὶν, ἥτοι τῶν ἐν-
ταῖσι τὴν μάχην. V.

moris exstitit, bellum, inquam, contra barbaros, & vul-
nus in Armenia acceptum, & victoriae perpetuae; nemo
est, quin conscribat historiam: potius vero Thucydides no-
bis, & Herodoti, & Xenophontes sunt omnes. Et, ut vi-
detur, verum erat illud, *bellum omnium esse patrem*, si una
tot historicos plaga genuit. Haec igitur, amice, videntem
me & audientem Sinopenfis illud subiit. Cum enim iam du-
cere contra Corinthios nuntiaretur Philippus, perturbari
omnes & trepidare, arma parare alius, alius afferre lapi-
des, alius murorum *partem* substruere, loricam moenium
firmare alius, alius vero aliud eorum, quae usui essent,
ministrare. Diogenes vero, videns ista, cum quod ageret
non haberet, neque enim quisquam illo ad ullam rem ute-
batur, succincto palliolo suo, studiose admodum & ipse
dolium, in quo degebat, volvere sursum deorsum in Cra-

κάτω τοῦ Κρανείου· καὶ τινος τῶν συνήθων ἐρομένου, τί
 ταῦτα ποιεῖς, ᾧ Διόγενης; Κυλίω, ἔφη, καὶ γὰρ τὸν πί-
 θον, ὥς μὴ μόνος ἀργεῖν δοκοῖν ἐν τοσούτοις ἐργαζομένοις.
 4 Καὶ τὸς οὖν, ᾧ Φίλων, ὥς μὴ μόνος ἄφωνος εἶην ἐν οὕτω
 πολυφώνῳ τῷ καιρῷ, μὴδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρη-
 μα, κεχηνῶς σιωπῇ παραφεροίμην, καλῶς ἔχειν ὑπέ-
 λαβον, ὥς δυνατόν μοι, κυλίσαι τὸν πίθον, οὐχ ὥς ἱστο-
 ρίαν συγγράφειν, οὐδὲ πράξεις αὐτὰς διεξιέναι· οὐχ οὐ-
 τω μεγαλότολμος ἐγὼ, μὴδὲ τοῦτο δέεισθαι περὶ ἐμοῦ·
 οἶδα γὰρ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ κατὰ τῶν πετρῶν κυλίει
 τις, καὶ μάλιστα, οἷον τοῦμὸν τοῦτο πιθακνιον, οὐδὲ
 πάνυ καρτερῶς κεκεραμευμένον· δεήσει γὰρ αὐτίκα μά-
 λα πρὸς μικρόν τι λιθίδιον προσπταίσαντα, συλλέγειν
 τὰ ὄστρακα. τί οὖν ἔγνωσταί μοι, καὶ πῶς ἀσφαλῶς
 μεθέξω τοῦ πολέμου, αὐτὸς ἔξω βέλους ἐστὰς, ἐγὼ σοι
 φράσω· τούτου μὲν καπνοῦ, καὶ κύματος, καὶ φροντί-
ι τοῦ Κρανίου) Ὅνομα τόπου. 3 Δορυφόρημα) Τὸ κενὸν περισ-
Γ. πείν. Γ.

nio: & familiarium interrogante uno, quorsum haec facis, Diogenes? respondere, Volvo & ipse dolium, ne otiosus solus inter tot occupatos videar. Itaque ipse ego quoque, Philon, ne mutus solus essem in vocali adeo tempore, neque comici fatellitii instar hiantē ore praeterveherer, decere arbitratus sum, pro virili me quoque dolium volvere, non ut historiam scriberem, neque ut ipsa enarrem facta; non ita audax ego, neque hoc de me metueris. Novi enim, quantum sit periculum, si per saxa volvat aliquis, inprimis doliolum, quale meum est, non valide admodum a figulo elaboratum: cogar enim, si vel ad parvum lapillum offendam, testas colligere. Quid igitur decretum mihi sit, & quomodo tutus in partem belli venturus sim, extra reliatum ipse constitutus, tibi enarrabo. Nimirum a fumo, & fluctu, & curis, quae scribendo adiunctae sunt, abstinēbo

θων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἐνεῖσιν, ἀνέξω ἑμαυτὸν, εὖ ποιῶν. παραινέσιν δὲ τινα μικρὰν, καὶ ὑποθήκας ταύτας εὐλόγως ὑποθήσομαι τοῖς συγγράφουσιν, ὡς κοινωνήσαιμι αὐτοῖς τῆς οἰκοδομίας, εἰ καὶ μὴ τῆς ἐπιγραφῆς, ἄκρῳ γὰρ τῷ δακτύλῳ τοῦ πλητοῦ προσαψάμενος. Καί- 5
τοι οὐδὲ παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἰοῦνται σφίσιν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα, οὐ μᾶλλον ἢ τέχνης τινὸς ἐπὶ τὸ βαδίζειν, ἢ βλέπειν, ἢ ἐσθίειν, ἀλλὰ πάνυ ῥᾶστον, καὶ πρόχειρον, καὶ ἅπαντος εἶναι ἱστορίαν συγγράφαι, ἣν τις ἐρμηνεύσαι τὸ ἐπελθὼν δύνηται· τὸ δὲ, οἷσθ' ἂν καὶ αὐτὸς, ὃ ἐταῖρε, ὡς οὐ τῶν εὐμεταχειρίστων, οὐδὲ ῥαθύμως συντεθῆναι δυναμένων τοῦτ' ἐστίν, ἀλλὰ εἴ τι ἐν λόγῳ, καὶ ἄλλο πολλῆς τῆς Φροντίδος δεόμενον, ἣν τις, ὡς ὁ Θουκυδίδης Φησὶν, ἐς αἰὲ κτῆμα συντιθείη. οἶδα μὲν οὖν οὐ πάνυ πολλοὺς αὐτῶν ἐπιστρέψων, ἐνίοις δὲ καὶ

5 Καίτοι οὐδὲ παραινέσεις - } πολλοὶ δεῖν οἶον τε φασὶν ἐπὶ τὸ
Γραι. καὶ τοὶ οὐδὲ παραινέσεις οἱ πρᾶγμα. G.

me, sapienti consilio. Admonitionem autem parvam quandam, & pauca haec praecepta subiiciam scribentibus, ut in aedificandi aliquam partem veniam, licet in inscriptione nulla mei mentio futura sit, qui extremo tantum digito lutum attigerim. Quamquam neque admonitione plerique opus sibi esse putant ad hoc negotium, non magis quam arte quadam ad incedendum, aut videndum, aut edendum: sed facillimum omnino, & promptum, & uniuscuiusque esse, scribere historiam, modo quis eloqui, quae in mentem veniunt, possit. Hoc vero, nosti forte ipse quoque, sodalis, quam non sit ex facillimis, neque ex iis, quae negligenter componi possint, sed hoc esse, si quid est in studiis literarum aliud, quod multa cura indigeat; si quidem aliquis *tanquam* possessionem in perpetuum *obtinentam*, ut ait Thucydides, componere velit. Novi equidem fore, ut non admodum multos advertam, quin omnino, ut odio-

πάνυ ἐπαχθῆς δόξων, καὶ μάλιστα ὅπόσοις ἀποτετέλε-
 σται ἤδη, καὶ ἐν τῷ κοινῷ δέδεικται ἡ ἱστορία. εἰ δὲ καὶ
 ἐπὴνῆται ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, μαῖνία, ἢ γε ἐλ-
 πῖς, αἷς οἱ τοιοῦτοι μεταποιήσουσιν ἢ μεταγράψουσὶ τῇ
 τῶν ἅπαζ κεκυρωμένων, καὶ ὥσπερ ἐς τὰς βασιλεῖους
 αὐλὰς ἀποκειμένων. ὅμως δὲ οὐ χεῖρον καὶ πρὸς αὐτοὺς
 ἐκείνους εἰρῆσθαι, ἢ εἴ ποτε πόλεμος ἄλλος συσταίῃ,
 ἢ Κελτοῖς πρὸς Γέτας, ἢ Ἰνδοῖς πρὸς Βακτρίους (οὐ γὰρ
 πρὸς ἡμᾶς γε φολμήσειεν ἂν τις ἀπάντων ἢ καὶ κεχειρω-
 μένων) ἔχωσιν ἄμεινον συντιθέναι, τὸν κανόνα τοῦτον
 προσάγοντες, ἢν περ γε δόξη αὐτοῖς ὀρθὸς εἶναι· εἰ δὲ μὴ,
 αὐτοὶ μὲν καὶ τότε τῷ αὐτῷ πῆχει, ὥσπερ καὶ νῦν, με-
 τρούντων τὸ πρᾶγμα· ὁ ἰατρός δὲ, οὐ πάνυ ἀνιάσεται,
 ἢ πάντες Ἀβδηρίται ἐκόντες Ἀνδρομέδαν τραγωδῶσι.

6 Διττοῦ δὲ ὄντος τοῦ τῆς συμβουλῆς ἔργου, τὰ μὲν γὰρ

11 Εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν καὶ τότε) ἱπατορβάσις τυχαῖόντων, μίνειν
 Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὸ τινῶν μὲν δὲ ἀναγωγῶν προαιρουμένων. V.

fus etiam quibusdam videar, illis praefertim, quibus iam per-
 fecta est, & ostensa in publico historia. Si vero etiam lau-
 data sit ab audientibus, infania fuerit sperare, retractatu-
 ros aliquid, aut aliter scripturos eorum, quae semel fir-
 mata auctoritatibus & quasi in aulas regias reposita sunt.
 Verumtamen non pessimum fuerit etiam ad illos ipsos dicta
 haec esse, ut, si quando bellum confletur aliud, aut Celta-
 rum adversus Getas, aut contra Baetrianos Indorum, (ne-
 que enim contra nos quisquam ausit *tale quid*, perdomitis
 iam omnibus) habeant, quomodo componere melius pos-
 sint, applicanda hac norma, si quidem recta iis videatur
 esse. Sin minus, ipsi quidem tum eadem ulna, ut nunc
 etiam, rem metiantur: medicus vero non valde angetur,
 si Abderitani omnes sua voluntate agant Andromedam.
 Cum autem duplex consilii opus sit, quod alia eligere do-

αἰρεῖσθαι, τὰ δὲ Θεύγειν διδάσκει, Φέρε πρῶτα εἰπω-
μεν, ἅτινα Φευκτέον τῷ ἱστορίαν συγγράφοντι, καὶ ὧν
μάλιστα καθαρευτέον ἔπειτα, οἷς χρώμενος οὐκ ἂν ἁ-
μάρτοι τῆς ὀρθῆς, καὶ ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἀρχὴν τε οἶαν
αὐτῷ ἀρκτέον, καὶ τάξιν ἢν τινα τοῖς ἔργοις ἐφαρμοστέον,
καὶ μέτρον ἐκάστου, καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατρι-
πτέον, καὶ ὅσα παραδραμεῖν ἄμεινον, καὶ ὅπως ἐρμη-
νεύσαι αὐτὰ καὶ συναρμόσαι. ταῦτα μὲν, καὶ τὰ τοιαῦ-
τα, ὕστερον· νῦν δὲ, τὰς κακίας ἥδη εἰπώμεν, ὅποσαι
τοῖς Φαύλως συγγράφουσι παρακολουθοῦσιν. ἃ μὲν οὖν
κοινὰ πάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα, ἔν τε Φωνῇ,
καὶ ἁρμονία, καὶ διανοία, καὶ τῇ ἄλλῃ ἀτεχνία, μα-
κρόν τε ἂν εἴη ἐπελθεῖν, καὶ τῆς παρούσης ὑποθέσεως οὐκ
ἴδιον. κοινὰ γὰρ, ὡς ἔσθην, ἀπάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρ-
τήματα ἔν τε Φωνῇ, καὶ ἁρμονία. Ἄ δὲ ἐν ἱστορίᾳ δια- 7
μαρτάνουσι, τὰ τοιαῦτα ἂν εὖροις ἐπιτηρᾶν, οἷα καὶ μοι

13 Τῆς παρούσης ὑποθέσεως) Praesentis instituti. G.

cet, fugere vero alia: age primum dicamus, quae fugien-
da sint scribenti historiam, & a quibus purum esse opor-
teat; deinde, quibus rebus usus non aberret a vera via,
quaeque recto iunere ducat, quo initio illi sit incipiendum,
quis ordo sit accommodandus rebus, quae uniuscuiusque
mensura, quae praetereunda silentio, quibus immorandum
sit, quae melius breviter percurrere, quomodo verbis ex-
plicanda omnia & inter se committenda, atque devincienda.
Atque haec quidem, & similia his, deinde. Iam nunc
vero vitia dicamus, quae malos scriptores comitantur. Quae
quidem igitur in oratione omni communia insunt vitia, in
lingua, in compositione, & sententia, in ruditare reliqua,
longum fuerit persequi, & huius argumenti minime pro-
prium est. Communia enim, quod modo dixi, omnis ora-
tionis vitia sunt in lingua & compositione. Quae vero in
historia peccant, ea, si observare velis, talia invenias, qua-

πολλάκις ἀκρωμένῳ ἔδοξε, καὶ μάλιστα ἢ ἅπασιν αὐτοῖς ἀναπετάσῃς τὰ ᾧτα. οὐκ ἄκαιρον δὲ μεταξὺ καὶ ἀπομνημονεύσαι ἓνια, παραδείγματος ἕνεκα, τῶν ἤδη οὕτω συγγεγραμμένων· καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο, ἡλικὸν ἀμαρτάνουσιν, ἐπισκοπήσωμεν. ἀμελήσαντες γὰρ οἱ πολλοὶ αὐτῶν τοῦ ἱστορεῖν τὰ γεγενημένα, τοῖς ἐπαίνοις ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν ἐνδιατρίβουσι· τοὺς μὲν οἰκείους, ἐς ὕψος ἐπαίροντες, τοὺς πολεμίους δὲ, πέρα τοῦ μετρίου καταρρίπτοντες· ἀγνοοῦντες ὡς οὐ στενῶ τῷ Ἰσθμῷ διώρισται καὶ διατετείχισται ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, ἀλλὰ τι μέγα τεῖχος ἐν μέσῳ ἐστὶν αὐτῶν, καὶ τὸ τῶν μουσικῶν δὴ τοῦτο, δις διὰ πασῶν, ἐστὶ πρὸς ἄλληλα. εἴ γε τῷ μὲν ἐγκωμιάζοντι, μόνου ἐνὸς μέλει, ὅπως οὖν ἐπαινεῖσαι καὶ εὐφράναι τὸν ἐπαινούμενον· καὶ εἰ ψευσαμένῳ ὑπάρχει τυχεῖν τοῦ τέλους, ὀλίγον αὖ Φροντίσειεν. ἡ δὲ οὐκ ἂν τι ψεῦδος ἐμπεσὼν ἡ ἱστορία, οὐδ' ἀκαριαῖον

2 Καὶ ἀπομνημονεύσαι ἓνια) Αἰτιατικὸν ἀντὶ γενικῆς. V.

lia mihi etiam, qui saepius audiui, videbantur, & maxime si omnibus illis patulas aures praeberis. Neque vero intempestivum, interea etiam speciminis causa quaedam commemorare eorum, quae iam ita scripta sunt. Et primum quidem illud, quantum sit eorum peccatum, inspiciamus, quod omittit vulgus illorum docere, quae facta sunt, & in laudibus principum atque ducum immorantur, suos quidem tollentes in summum, hostes vero ultra modum deprimentes: ignari, quam non angusto intervallo determinata & separata sit ab encomio historia; sed magnum hisce murum esse interpositum; &, ut musicorum voce utamur, octava duplici, id est, eo, quod maximum est, intervallo illa a se invicem distare: siquidem encomium scribenti illa sola cura est, quomodocunque laudare, & exhilarare eum, qui laudatur, &, si per mendacia finem illum consequi detur, parum curaverit; historia vero ne minimum quidem, quod

ἀνάσχοιτο, οὐ μᾶλλον, ἢ τὴν ἀρτηρίαν ἱατρῶν παῖδες
 Φασι, τὴν τραχεῖαν, παραδέξασθαι ἂν τι ἐς αὐτὴν κα-
 ταποθέν. Ἐτι ἀγνοεῖν εἰκάσιν οἱ τοιοῦτοι, ὡς ποιητικῆς 8
 μὲν, καὶ ποιημάτων, ἄλλαι ὑποσχέσεις, καὶ κανόνες
 ἴδιοι ἱστορίας δέ, ἄλλοι. ἐκεῖ μὲν γὰρ, ἀκρατὴς ἡ ἐλευ-
 θερία, καὶ νόμος εἰς, τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ. ἔνθεος γὰρ καὶ
 κάτοχος ἐκ Μουσῶν, καὶ ἵππων ὑποπτέρων ἄρμα ζεύ-
 ξασθαι θέλη, καὶ ἐφ' ὕδατος ἄλλους, ἢ ἐπ' ἀνθερίκων
 ἄκρων θευσομένους ἀναβιβάσκηται, Φθόνος οὐδεὶς, οὐδ'
 ὀπότεον ὁ Ζεὺς αὐτῶν ἀπὸ μιᾶς σειρᾶς ἀνασπάσας,
 αἰωρῇ ὁμοῦ γῆν καὶ θάλατταν, δέδασσι, μὴ ἀπορρά-
 γεισθαι ἐκείνης, συντριβῇ τὰ πάντα κατενεχθέντα. ἀλ-
 λά καὶ Ἀγαμέμνονα ἐπαινέσαι θέλωσιν, οὐδεὶς ὁ κω-
 λύσων, Διὶ μὲν αὐτὸν ὅμοιον εἶναι τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ
 ὄμματα, τὸ στέρνον δὲ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ τῷ Ποσειδῶνι,
 τὴν δὲ ζώνην, τῷ Ἀρεὶ καὶ ὅλως, σύνβητον ἐκ πάντων

forte incidere, mendacium ferat, non magis quam aspe-
 ram arteriam recipere quidquam in illam glutitione dela-
 tum, narrant medicorum filii. Ignorare porro tales viden-
 tur, poeticae artis & poematum aliud esse institutum, &
 sua quaedam praecepta; alia vero historiae. Illic enim im-
 moderata libertas, & lex una, quidquid visum poetae fue-
 rit. Cum enim divino afflatu plenus, & a Musis obsessus
 sit, etiam si alatos curru equos velit iungere, & si alios su-
 per aquas, aut per summas aristas decursuros imponat,
 invidia nulla est: neque, cum illorum Iuppiter una catena
 tractum tollit cum terra mare, metuunt, ne rupta illa,
 conterantur delapsa illa omnia. Verum etiam si laudare Aga-
 memnonem velint, nemo est, qui intercedat, Iovi quidem
 illum similem caput & oculos, pectus vero fratri illius Ne-
 ptuno, circa cingulum vero Marti, atque in universum

Θεῶν γενέσθαι δεῖ τὸν Ἀτρέως καὶ Ἀερόπης. οὐ γὰρ
 ἱκανὸς ὁ Ζεὺς, οὐδ' ὁ Ποσειδῶν, οὐδ' ὁ Ἄρης, μόνος ἕκα-
 στος ἀναπληρῶσαι τὸ κάλλος αὐτοῦ. ἡ ἱστορία δέ, ἥν
 τινα κολακείαν τοιαύτην προσλάβῃ, τί ἄλλο, ἢ περὶ
 τις ποιητικὴ γίγνεται, τῆς μεγαλοφωνίας μὲν ἐκείνης
 ἑστερημένη, τὴν λοιπὴν δὲ τερατείαν γυμνὴν τῶν μέτρων,
 καὶ δι' αὐτὸ ἐπισημότεραν ἐκφαίνουσα; μέγα τοίνυν,
 μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα τοῦτο κακόν, εἰ μὴ εἰδείη τις χω-
 ρίζειν τὰ ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγοι τῇ
 ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἑτέρας κομμώματα, τὸν μῦθον, καὶ τὸ
 ἐγκώμιον, καὶ τὰς ἐν τούτοις ὑπερβολὰς ὥσπερ ἂν εἴ-
 τις ἀβλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρηνίων,
 αἰλουργίᾳ περιβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταίρι-
 κῷ, καὶ Φύκιον ἐντρίβοι, καὶ ψιμνύδιον τῷ προσώπῳ.
 Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον αὐτὸν ἀπεργάσαιτο, αἰ-
 9 σχύνας τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ. Καὶ οὐ τοῦτό φημι ὡς οὐχὶ

compositum e Diis omnibus fieri oportet Atrei & Aëropes
 filium. Neque enim par Iuppiter, neque Neptunus, neque
 Mars, qui solus per se pulchritudinem illius expleat. Hi-
 storia vero, si quam id genus adulationem adsciscat, quid
 aliud quam pedestris quaedam poëtica fiet, magnifico qui-
 dem illo dicendi genere privata, sed portentosa commenta
 reliqua, nudata numeris, & ob id ipsum magis conspicua
 ob oculos ponens? Magnum igitur, quin plusquam ma-
 gnum illud vitium, si quis separare, quae historiae sunt, &
 quae poëticae, nesciat, sed historiae fucum alterius artis
 inducat, fabulam *puro* & encomium, & qui sunt in utro-
 que excessus. Velut si quis athletam de robustorum horum
 numero unum, & plane illicis instar durorum, purpura
 induat, alioque cultu meretricio, & fucum affricet ceruf-
 sumque faciei: quam, Hercules, ridendum illum reddide-
 rit, quam ipso cultu turpem! Neque illud dico, quasi non

καὶ ἐπαινετέον ἐν ἱστορίᾳ ἐνίοτε· ἀλλ' ἐν καιρῷ τῷ προσή-
κοντι ἐπαινετέον, καὶ μέτρον ἐπακτέον τῷ πράγματι, τὸ
μὴ ἐπαχθῆς τοῖς ὕστερον ἀναγνώσκειν αὐτὰ, καὶ ὅ-
λως, πρὸς τὰ ἔπειτα κανονιστέον τὰ τοιαῦτα, ἅπερ μι-
κρόν ὕστερον ἐπιδείξομεν. ὅσοι δὲ οἰόνται καλῶς διαίρειν
εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνόν, καὶ χρήσιμον, καὶ
διὰ τοῦτο εἰσποιοῦσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὡς
τερπνόν, καὶ εὐφραῖνον τοὺς ἐντυγχάνοντας, ὁρᾷς ὅσον
τάληθους ἡμαρτήκασι; πρῶτον μὲν, κιβδηλῶ τῇ διαι-
ρέσει χρώμενοι. ἐν γὰρ ἔργον ἱστορίας καὶ τέλος, τὸ χρή-
σιμον, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀληθοῦς μόνου συνάγεται· τὸ τερπνόν
δὲ, ἄμεινον μὲν εἰ καὶ αὐτὸ παρακολουθήσειεν, ὥσπερ
καὶ κάλλος ἀθλητῇ· εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν κωλύσει ἄφ' Ἡρα-
κλέους γενέσθαι Νικόστρατον τὸν Ἰσιδότου, γεννάδαν
ὄντα, καὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἑκατέρων ἀλκιμώτερον, εἰ
αὐτὸς μὲν αἰσχιστος ὀφθῆναι εἴη τὴν ὄψιν· Ἀλκαῖος δὲ ὁ

14 Νικόστρατον) Ἔοικεν Νικό-
στρατος οὗτος ἀθλητὴς τῶν κατ'
ἐκείνης καιρὸς γενναῖος εἶναι, ἀλ-

ως δὲ τὸ πρόσσπον ποικρὸς καὶ τὸν
Μιλήσιον Ἀλκαῖον τὸν καλὸν μὲν
ἀνάλκιδα δὲ ἔχειν ἐράμενον. Μ.

& laudandum fit nonnunquam in historia: sed tempore
opportuno laudandum, & modus negotio adhibendus, in
quantum ea laus non molesta sit futuris lectoribus, & omni-
no ad futuri temporis regulam dirigenda sunt talia, ut pau-
lo post demonstrabimus. Quotquot vero putant, bene se
historiam in duo tribuere, suavitatem atque utilitatem, ob
eamque rem etiam encomium in eam inferunt, ut iucun-
dum quiddam, & lectores exhilarans, vides, quantum aber-
rent a vero: primo quidem divisione quod utuntur falla-
ci; unum enim opus historiae & finis, utilitas, quae ex
vero solo colligitur. Iucunditas vero, melius quidem est,
si & ipsa consequatur, ut athletam pulchritudo; sin minus,
nihil prohibet, quo minus ab Hercule numeretur Nicostra-
tus Isidoti, generosus vir & utroque colluctatorum suo-
rum fortior, licet aspectu esset foedissimus; Alcaeus autem

καλὸς ὁ Μιλήσιος, ἀνταγωνίζοιτο αὐτῷ, καὶ ἐρώμενος,
 ὥς Φασι, τοῦ Νικοστράτου ὢν. καὶ τοῖνυν ἡ ἱστορία, εἰ
 μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαίτο, πολλοὺς ἂν
 τοὺς ἐραστὰς ἐπισπάσαιτο· ἄχρι δ' ἂν καὶ μόνον ἔχη τὸ
 ἴδιον ἐντελές, λέγω δὲ τὴν τῆς ἀληθείας δῆλωσιν, ὀλίγον
 10 τοῦ κάλλους Φροντιεῖ. Ἐτι καί κεινο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ
 τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων
 μάλιστα πρόσαντες παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ἢν μὴ
 τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοήσῃς, ἀλλὰ τοὺς
 δικαστικῶς, καὶ, νῆ Δία, συκοφαντικῶς προσέτι γε
 ἀκροασομένους, οὓς οὐκ ἂν τι λάβοι παραδραμόν, ὀξύτε-
 ρον μὲν τοῦ Ἄργου ὀρῶντας, καὶ πανταχόθεν τοῦ σώμα-
 τος, ἀργυραμοιβικῶς δὲ τῶν λεγομένων ἕκαστα ἐξετά-
 ζοντας, ὥς τὰ μὲν παρακεκομμένα, εὐδὺς ἀπορρίπτειν,
 παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα, καὶ ἔννομα, καὶ ἀκριβῆ
 τὸν τύπον· πρὸς οὓς ἀποβλέποντα χρὴ καὶ συγγράφειν,

Milesius, pulcher ille, cum ipso certaret, amasius idem,
 ut aiunt, Nicostrati. Historia igitur, si quidem iucundita-
 tem corollarii cuiusdam instar adiiciat *utilitati*, multos ama-
 tores alliciat. Verum quamdiu vel solam illam suam per-
 fectionem habuerit, declarationem veritatis dico, pulchri-
 tudinem parum curabit. Illud adhuc dicere e re fuerit, ne-
 que iucundum in historia esse, quod sit plane fabulosum;
 & laudare rem maxime adversam in utramque partem esse
 audientibus, si non faecem populi, & plebem cogites, sed
 hos, qui iudicium more, quin calumniatorum insuper, au-
 dituri sunt; quos nihil fugiat, acutius videntes Argo, &
 ex omni parte corporis; tum trapezitica ratione singula,
 quae dicuntur, explorantes, ut adulterina abiiciant protin-
 us, proba autem, & legitima, & accurate expressa, re-
 cipant: ad quos videlicet inter scribendum oportet respice-

τῶν δ' ἄλλων ὀλίγον φροντίζειν, καὶ διαῤραγῶσιν ἐπαι-
 νοῦντες. ἦν δ' ἀμελήσας ἐκείνων, ἡδύνης πέρα τοῦ μετρίου
 τὴν ἱστορίαν μύθοις, καὶ ἐπαίνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ θωπείᾳ,
 τάχιςτ' αὖν ὁμοίαν αὐτὴν ἐξεργάσασαι τῷ ἐν Λυδίᾳ Ἡρα-
 κλεΐ. ἑωρακένας γάρ που σε εἰκὸς γεγραμμένον, τῇ
 Ὀμφάλῃ δουλεύοντα, πάνυ ἀλλόκοτον σκευὴν ἐσκευα-
 σμένον, ἐκείνην μὲν, τὸν λέοντα αὐτοῦ περιβεβλημένην,
 καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν, ὡς Ἡρακλέα δῆθεν οὖ-
 σαν, αὐτὸν δὲ, ἐν κροκωτῷ, καὶ πορφυρίδι, ἔρια ξαίνον-
 τα, καὶ παιόμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλῃς τῷ σανδάλῳ
 καὶ τὸ θεῆμα αἰσχιστον, ἀφεστῶσα ἢ ἐσθῆς τοῦ σώ-
 ματος, καὶ μὴ προσιζάνουσα, καὶ τοῦ θεοῦ τὸ ἀνδρῶδες
 ἀσχημόνως καταβηλυνόμενον. Καὶ οἱ μὲν πολλοὶ, ἴσως II
 καὶ ταῦτά σου ἐπαινέσονται· οἱ ὀλίγοι δὲ ἐκείνοι, ὧν σὺ
 καταφρονεῖς, μάλα ἡδῦ, καὶ ἐς κόρον γελάσονται, ὀ-
 ρῶντες τὸ ἀσύμφυλον, καὶ ἀνάρμοστον, καὶ δυσκόλλη-
 τον τοῦ πράγματος. ἐκάστου γὰρ δὴ ἰδίον τι, καλόν

re, parum autem curare alios, si vel rumpantur laudando.
 Sin his neglectis, condias ultra modum historiam fabulis &
 laudibus, & lenocinio reliquo, facillime eam similem red-
 dideris Herculi in Lydia: verisimile enim est, alicubi eum
 te vidisse pictum, ut servit Omphalae, habitu indutum pla-
 ne alieno: illam quidem leonina tectam, clavamque manu
 tenentem, nempe quasi Hercules sit; ipsum vero in cro-
 coto, & purpura, carpentem lanas, & sandalio Omphales
 percussum. Turpissimum illud est spectaculum, quod rece-
 dit a corpore vestis, nec satis applicatur, & quidquid in
 Deo virile est, indecore effeminatur. Ac vulgus quidem
 haec ipsa fortasse in te laudaverit: at illi pauci, quos tu
 contemnis, suaviter sane & ad satietatem ridebunt, viden-
 tes rem absurdam, incongruam, & combinari nesciam. Sin-
 gulorum enim propria quaedam pulchritudo est. Horum

ἐστίν. εἰ δὲ τοῦτο ἐναλλάξειας, ἀκαλλῆς τὸ αὐτὸ παρὰ
 τὴν χρῆσιν γίγνεται. ἔω λέγειν ὅτι οἱ ἔπαινοι, ἐνὶ μὲν
 ἴσως τερπνοί, τῷ ἐπαινουμένῳ, τοῖς δ' ἄλλοις, ἐπαχθεῖς
 καὶ μάλιστα ἢν ὑπερβυεῖς τὰς ὑπερβολὰς ἔχωσιν· οἷός
 αὐτοὺς οἱ πολλοὶ ἀπεργάζονται, τὴν εὐνοίαν τὴν παρὰ
 τῶν ἐπαινουμένων θηρώμενοι, καὶ ἐνδιατρίβοντες, ἄχρι
 τοῦ πᾶσι προφανῇ τὴν κολακείαν ἐξεργάσασθαι· οὐδὲ
 γὰρ κατὰ τέχνην αὐτὸ δρᾶν ἴσασιν, οὐδ' ἐπισκιάζουσι
 τὴν θωπείαν· ἀλλ' ἐμπεσόντες, ἀθρόα πάντα καὶ ἀπί-
 12 θανα, καὶ γυμνὰ διεξίσκωσι. Ὡστε οὐδὲ τυγχάνουσιν οὐ
 μάλιστα ἐφίενται· οἱ γὰρ ἐπαινούμενοι πρὸς αὐτῶν,
 μισοῦσι μᾶλλον, καὶ ἀποστρέφονται ὡς κόλακας, εὖ
 ποιῶντες, καὶ μάλιστα ἢν ἀνδράδεις τὰς γνώμας ὦσιν.
 ὥσπερ Ἀριστοβούλου μονομαχίαν γράψαντος Ἀλεξάν-
 δρου, καὶ Πύρου, καὶ ἀναγνόντος αὐτῷ τοῦτο μάλιστα
 τὸ χωρίον τῆς γραφῆς (ᾧετο γὰρ χαριεῖσθαι τὰ μέγι-

vero si vices permutes, deforme idem, quia extra usum suum, fuerit. Mitto dicere, laudes uni quidem forte iucundas, illi nempe, qui laudatur, ceteris vero graves, inprimis si immodicos excessus habeant, quales vulgus scribentium facit, dum aucupantur eorum, quos laudant, benevolentiam, & in iis eo usque morantur, donec manifestam omnibus adulationem efficiant. Neque enim arte hoc facere norunt, nec adulationem inumbrant. Sed facto impetu, conferta omnia & improbabilia, & nuda persequuntur. Adeo ut neque assequantur id, quod maxime concupiscunt. Qui enim ab ipsis laudantur, odio magis illos habent, & tanquam adulatorem averfantur: bene illi quidem, maxime si virili & magno sint animo. Quemadmodum, cum solitariam Alexandri cum Poro pugnam scripsisset Aristobulus, & illum maxime libri sui locum ei praelegeret: putabat enim maximam se a rege gratiam initurum, quod men-

στα τῷ βασιλεῖ, ἐπιψευδόμενος ἀριστείας τινὰς αὐτῷ, καὶ ἀναπλάττων ἔργα μείζω τῆς ἀληθείας) λαβὼν ἐκεῖνος τὸ βιβλίον, (πλέοντες δ' ἐτύγχανον ἐν τῷ ποταμῷ τῷ Ὑδάσπει) ἔρριψεν ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸ ὕδωρ, ἐπειπὼν, καὶ σὲ δὲ οὕτως ἐχρῆν, ὦ Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἐνὶ ἀκοντίῳ φονεύοντα. καὶ ἔμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρος, ὅς γε οὐδὲ τὴν τοῦ ἀρχιτέκτονος τέλμαν ἠνέσχετο, ὑποσχεμένου τὸν Ἄθω εἰκόνα ποιήσειν αὐτοῦ, καὶ μετακοσμήσειν τὸ ὅρος ἐς ὁμοιότητα τοῦ βασιλέως· ἀλλὰ κόλακα εὐθύς ἐπιγνοὺς τὸν ἄνθρωπον, οὐκ ἔτ' οὐδ' ἐς τὰ ἄλλα ὁμοίως ἐχρῆτο. Ποῦ τοίνυν τὸ τερπνὸν ἐν τού- 13 τοις, ἐκτὸς εἰ μὴ τις κομιδῇ ἀνόητος εἴη, ὥς χαίρειν τὰ τοιαῦτα ἐπαινούμενος; ὧν παρὰ πόδας οἱ ἐλέγχοι ὥσπερ οἱ ἄμορφοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα γε τὰ γυναικα τοῖς γραφεῦσι παρακελευόμενα ὡς καλλίστας αὐτὰς γράφειν· οἶονταί γὰρ ἄμεινον ἔξειν τὴν ὄψιν, ἣν ὁ

14 Παρὰ πόδας) Ἐγγύς, πλησίον. G.

tuendo fortia quaedam facta illi adstrueret, & opera fingeret vero maiora: arreptum ille librum, (commodum autem in Hydaspes fluvio navigabant,) praecipitem in aquam abiecit, addens, *te quoque oportebat, Aristobule*, ita tractari, *qui istam pro me pugnam susceperis, & iaculo elephantos interficias*. Et debebat ita indignari Alexander, qui neque architecti conatum ferret, polliciti, se Athonem statuam ipsius facturum, & in regis simulacrum transformaturum esse montem. Sed adulatorem statim hominem intelligens, non amplius illo, neque ad alia similiter, *ut ante*, usus est. Ubi igitur in hisce iucunditas, nisi si quis plane sit stupidus, ut se in talibus laudari gaudeat, quorum e vestigio ostendi vanitas possit? ut homines deformes, praesertim mulierculae, quae pictoribus iniungunt, se ut quam pulcherrimas pingant. Putant enim speciosiores se futuras, si plus floridi

γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον ἐπανθίσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ Φαρμάκῳ. τοιοῦτοι τῶν συγγραφόντων οἱ πολλοὶ εἰσι τὸ τήμερον, καὶ τὸ ἴδιον, καὶ τὸ χρεῖῳδες, ὅ, τι ἂν ἐκ τῆς ἱστορίας ἐλπίσωσι, θεραπεύοντες. οὓς μισεῖσθαι καλῶς εἶχεν, ἐς μὲν τὸ παρὸν, κόλακας προδήλους, καὶ ἀτέχνους ὄντας· ἐς τοῦπιον δέ, ὑποπτονταῖς ὑπερβολαῖς τὴν ὅλην πραγματείαν ἀποφαίνοντας. εἰ δέ τις πάντως τὸ τερπνὸν ἡγείται καταμεμίχθαι δεῖν τῇ ἱστορίᾳ, πάσῃ τὰ ἄλλα, ἃ σὺν ἀληθείᾳ τερπνὰ ἔστιν ἐν τοῖς ἄλλοις κάλλεσι τοῦ λόγου ὧν ἀμελήσαντες οἱ πολλοὶ, τὰ μηδὲν προσήκοντα ἐπεισ-
 14 κυκλοῦσιν. Ἐγὼ δ' οὖν καὶ διηγέσομαι ὅποσα μέμνημαι ἑναγχος ἐν Ἰωνίᾳ συγγραφέων τινῶν, καὶ, νῆ Δία, ἐν Ἀχαΐᾳ πρῶν ἀκούσας τὸν αὐτὸν τοῦτον πόλεμον διηγουμένων· καὶ πρὸς Χαρίτων, μηδεὶς ἀπιστήσῃ τοῖς λεχθησομένοις, ὅτι γὰρ ἀληθὴ ἔστι καὶ ἐπωμοσάμην, εἰ ἀστεῖον ἦν ὅρκον ἐντιβέναι συγγράμματι· εἰς μὲν τις

ruboris pictor adhibeat, & album multum pigmento admisceat. Tale est vulgus historicorum, qui praesenti tempore, & suae rei, & utilitati, quam sperant ex historia, ferviant: quos bonum erat odisse, qui in praesens quidem adulatores manifesti & inerres sint, in futurum autem suis excessibus suspectam totam rem faciant. Si quis vero putat, omnino iucunditatem admixtam esse debere historiae, ille reliqua adspergat, quae cum veritate iucunda sunt in aliis orationis ornamentis, quibus neglectis vulgares illi ea, quae nihil ad rem faciunt, inculcant. At ego etiam enarrabo, quaecunque memini nuper in Ionia ex historicis quibusdam, & profecto in Achaia etiam, audita, idem hoc bellum enarrantibus. Et per ego vos Gratiarum obsecro, nemo his, quae dicentur, fidem denegat: vera enim esse iurare etiam possim, si urbanum esset iusiurandum scripto interpo-

αὐτῶν ἀπὸ Μουσῶν εὐθὺς ἤρξατο, παρακαλῶν τὰς θεὰς
 συνεΐψασθαι τοῦ συγγράμματος. ὁρᾷς ὡς ἐμμελὲς
 ἡ ἀρχή, καὶ περὶ πόδα τῇ ἱστορίᾳ, καὶ τῷ τοιούτῳ εἶδει
 τῶν λόγων πρέπουσα; εἶτα μικρὸν ὑποβάς, Ἀχιλλεῖ
 μὲν, τὸν ἡμέτερον ἄρχοντα εἰκάζε, Θερσίτη δέ, τὸν τῶν
 Περσῶν βασιλέα, οὐκ εἰδὼς ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἀμείνων
 ἦν αὐτῷ, εἰ Ἑκτορα μᾶλλον ἢ Θερσίτην καθήρει· καὶ εἰ
 πρόσθεν μὲν ἔφευγεν ἐσθλός τις, ἐδίωκε δέ μιν μέγ'
 ἀμείνων. εἴτ' ἐπῆγεν ὑπὲρ αὐτοῦ τι ἐγκώμιον, καὶ ὡς
 ἄξιός ἐῖη συγγράψαι τὰς πράξεις, οὕτω λαμπρὰς οὖ-
 σας. ἥδη δὲ κατιῶν, ἐπῆνει καὶ τὴν πατρίδα τὴν Μίλη-
 τον, προστιβείς, ὡς ἄμεινον ποιοῖ ταῦτο τοῦ Ὀμήρου,
 μηδὲν μνησθέντος τῆς πατρίδος. εἴτ' ἐπὶ τέλει τοῦ Φροι-
 μίου ὑπισχεῖτο διαρρήδην καὶ σαφῶς, ἐπὶ μείζον μὲν
 αἶφην τὰ ἡμέτερα, τοὺς βαρβάρους δὲ καταπολεμήσειν

2 Εὐμελὲς) Εὐρυθμος. V. Συνετή. G. (Εὐριθμος male edit.)

nere. Unus quidem illorum aliquis a Musis statim initium
 fecerat, precatus Deas, ut manum scriptioni secum ad-
 moveant. Vides, quam concinnum principium, & conve-
 niens historia, quaeque tale orationis genus deceret. Tum
 paulum ingressus Achilli quidem nostrum principem com-
 parabat, Therisitae autem regem Persarum, ignarus, tan-
 to sibi praestantior futurum fuisse Achillem, si Hector-
 rem potius, quam Therситеm, interemisset, & si ante qui-
 dem fugisset fortis aliquis, hunc autem egisset multum prae-
 stantior alter. Deinde subiunxit de se encomium quoddam,
 quamque dignus scriptor tam claris factis contigisset. Iam
 vero progressus Miletum laudabat patriam suam, subii-
 ciens hac in re facere se, quam Homerum, qui
 mentionem patriae nusquam fecerit. Deinde in fine prooe-
 mii pollicebatur totidem verbis & dilucide, se elaturum in
 maius res nostras, barbaros autem bello, quantum posset,

- καὶ αὐτὸς, ὡς ἂν δύνηται· καὶ ἤρξατό γε τῆς ἱστορίας οὕτως, αἷτια ἅμα τῆς τοῦ πολέμου ἀρχῆς διεξιὼν· ὁ γὰρ μιαρῳτάτος, καὶ κάκιστ' ἀπολούμενος Οὐολόγεσος, ἤρξατο πολεμεῖν, δι' αἰτίαν τοιαύτην. οὗτος μὲν, τοιαῦτα.
- 15 Ἄτερος δὲ Θουκυδίδου ζηλωτῆς ἄκρος, οἷος εὖ μάλα τῷ ἀρχετύπῳ εἰκασμένος, καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριεστάτην ἀρχῶν ἀπασῶν, καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσας· ὅρα γὰρ, Κρεπίριος Καλπουρνιανὸς Πομπηίουπολίτης, συνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Παρθυαίων καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπολέμῃσαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐδὺς ξυισταμένου· ὥστε μετὰ γε τοιαύτην ἀρχὴν, τί ἂν σοι τὰ λοιπὰ λέγοιμι, ὅποια ἐν Ἀρμενίᾳ ἐδημηγόρησέ, τὸν Κερκυραῖον αὐτὸν ῥήτορα παραστησάμενος; ἢ οἷον Νισίβηναῖς λοιμὸν, τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἰρουμένοις, ἐπήγαγε, παρὰ Θουκυδίδου χρῆσάμενος ὅλον ἄρδην, πλὴν μόνου τοῦ Πε-

8 Καὶ ἱσπίριος καρποῦ) Γραι. Κρισπίριος. G.

& ipsum oppressurum: atque incipiebat hoc modo historiam, simul causas belli incepti persequens, *Impurissimus enim, qui que pessime pereat! Vologesus, bellare coepit propter causam eiusmodi.* Hic quidem talia. Alius vero, summus Thucydidis imitator, praeclare ad exemplum illud suum compositus, etiam initium, ut ille, a suo nomine fecerat, suavissimum omnium exordium, & quod thymum Atticum redoleat. Ecce enim, *Creperius Calpurnianus Pompeiopolitanus, descripsit bellum Parthorum & Romanorum, ut inter se pugnarunt; initio facto ab eo inde tempore, quo conflatum est.* Ut post tale initium, quid reliqua tibi dicam, quomodo in Armenia concionatus sit, in medium producto ipso Corcyraeorum oratore? aut qualem Nisibenis, qui Romanas partes non essent secuti, pestilentiam immiserit, sumtam mutuo confertim totam a Thucydide, excepto solo *Pelagico*, &

λασγικοῦ, καὶ τῶν τειχῶν τῶν μακρῶν, ἐν οἷς οἱ τότε λοιμώξαντες, ὤκησαν; τὰ δ' ἄλλα καὶ ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο, ὥστε καὶ ἐς Αἴγυπτον κατέβη, καὶ ἐς τὴν βασιλέως γῆν τὴν πολλήν· καὶ ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν εὖ ποιῶν. ἐγὼ γ' οὖν θάπτοντα αὐτὸν ἔτι καταλιπὼν τοὺς ἀθλίους Ἀθηναίους ἐν Νισίβει, ἀπῆλθον ἀκριβῶς εἰδὼς καὶ ὅσα ἀπελθόντος ἐρεῖν ἔμελλε. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τοῦτο ἐπιεικῶς πολὺ νῦν ἐστὶ, τὸ οἶεσθαι τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου εὐοκίᾳ λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις, μικρὰ κακεῖνα, ὥς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, οὐδὲ αὐτὴν, νῆ Δία, κακεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. ὁ γὰρ αὐτὸς οὗτος συγγραφεὺς, πολλὰ καὶ τῶν ὀπλων, καὶ τῶν μηχανημάτων, ὥς Ῥωμαῖοι αὐτὰ ὀνομάζουσιν, οὕτως ἀνέγραψε, καὶ τάφρον, ὥς ἐκείνοι, καὶ γέφυραν, καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ μοι ἐννόησον ἡλίχον τὸ ἀξίωμα τῆς ἱστορίας, καὶ ὥς Θουκυδίδῃ πρέπον, μεταξὺ τῶν Ἀττι-

7 Τὸ γὰρ ---) Οἷος παταχοῦ τῷ γελῶν ἐνιυδοκίᾳ ὁ πατάματος ὅτος. M.

longis munitionibus, in quibus habitabant, qui tum laboraverant pestilentia? Ceterum etiam inceperat ab Aethiopia, ita ut deinde in Aegyptum descenderet, & in regis terras multas; & bonum factum, quod in illis mansit. Equidem sepelientem illum in Nisibi miseros Athenienses relinquens discessi, cum accurate nossem, quae etiam post meum discessum dicturus erat. Nam rursus hoc etiam valde frequens nunc est, uti putent, hoc esse Thucydideis similia dicere, si quis paucis immutatis ipsa illius verba dicat, etiam minuta illa, Ut ipse quoque dicas, Non propter eandem, profecto, Et illa parum aberat quin omitterem. Idem enim hic scriptor multa etiam armorum & machinarum genera, ut Romani illa nominant, ita retulit, & fossam, ut illi, & pontem, & similia dixit. Et cogita mihi, quae sit historiae dignitas, & quam deceat Thucydidem, inter Attica nomina Italica ista

Lucian. Vol. IV.

M

κῶν ὀνομάτων, τὰ Ἰταλιωτικὰ ταῦτ' ἐγκέσθαι, ὥσπερ τὴν πορφύραν ἐπικοσμοῦντα, καὶ ἐμπρέποντα, καὶ
 16 πάντως συναρόντα. Ἄλλος δέ τις αὐτῶν, ὑπόμνημα τῶν γεγενομένων γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ, κομιδῇ πεζόν, καὶ χαμαιπετές, οἷον καὶ στρατιώτης ἂν τις τὰ καθ' ἡμέραν ἀπογραφόμενος, συνέθηκεν, ἢ τέκτων, ἢ κάπηλός τις συμπερινοστῶν τῇ στρατιᾷ. πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ιδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλω δέ τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι προπεπονηκώς. τοῦτο μόνον ἤτιασάμην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην· Καλλιμόρφου ἱατροῦ τῆς τῶν κοντοφόρων ἑκτῆς ἱστοριῶν Παρθικῶν. καὶ ὑπεγέγραπτο ἐκάστη ὁ ἀριθμὸς, καὶ, νῆ Δία, καὶ τὸ προοίμιον ὑπέρψυχρον ἐποίησεν, οὕτω συναγαγὼν οἰκείον εἶναι ἱατρῷ ἱστορίαν συγγράφειν, εἴγε

interposita esse, quae purpurae instar ornatum addant, ac decentiam, omninoque consentiant. Alius vero quidam ex illo numero, commentarium eorum, quae gesta fuerant, nudum scripto congerens, pedestrem valde & humilem, composuit, qualem etiam miles fecerit, quae fiunt quotidie, describens, aut caupo aliquis oberrans cum exercitu. Verum enimvero tolerabilior fane hic idiota erat, ipse quidem statim quis esset manifestus, sed qui alii venusto homini, & tractandae historiae perito, laborem praeceperit. Illud solum in eo reprehendi, quod ita inscripserat libros suos, stilo magis, quam pro fortuna librorum, tragico, *Callimorphi, medici sextae contariorum, historiarum Parthicarum*; & subscriptus erat uniuscuiusque libri numerus. Etiam, me Iuppiter, prooemium supra modum frigidum fecit, hac ratione concludens, *familiares esse medico scribere*

ὁ Ἀσκληπιὸς μὲν, Ἀπόλλωνος υἱὸς, Ἀπόλλων δὲ, Μουσηγέτης, καὶ πάσης παιδείας ἄρχων. καὶ ὅτι ἀρξάμενος ἐν τῇ Ἰαδί γράφειν, οὐκ οἶδ' ὅ, τι δοξάν, αὐτίκα μάλᾳ ἐπὶ τὴν κοινὴν μετέλθεν, ἱητρεῖν μὲν λέγων, καὶ πείρην, καὶ ὁκόσα, καὶ νοῦσοι, τὰ δ' ἄλλα, ὅσα ὁμοδαίαια τοῖς πολλοῖς, καὶ τὰ πλεῖστα, οἷα ἐκ τριόδου. Εἰ δέ με δεῖ καὶ σοφοῦ ἀνδρὸς μνησθῆναι, τὸ μὲν 17 ὄνομα ἐν Ἀθανεῖ κείσθω, τὴν γνώμην δ' ἐρῶ, καὶ τὰ πρῶτην ἐν Κορίνθῳ συγγράμματα, κρείττω πάσης ἐλπίδος· ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ εὐθύς ἐν τῇ πρώτῃ τοῦ προοιμίου περιόδῳ, συνηρώτησε τοὺς ἀναγιγνώσκοντας, λόγον πάνσοφον δεῖξαι σπεύδων, ὥς μόνῳ ἂν τῷ σοφῷ πρέποι ἱστορίαν συγγράφειν. εἶτα μετὰ μικρὸν, ἄλλος συλλογισμὸς, εἶτα ἄλλος· καὶ ὅλως ἐν ἅπαντι σχήματι συνηρώτητο αὐτῷ τὸ προοίμιον τὸ τῆς κολακείας ἐς κόρον· καὶ τὰ ἐγκώμια Φορτικά, καὶ κομιδῇ βωμολοχικά· οὐκ

historiam, siquidem Aesculapius ipse sit Apollinis filius, Apollo autem musageta & eruditionis omnis princeps: & quod, cum incepisset Ionica consuetudine scribere, nescio quo consilio ad communem subito transiit, ἱατρεῖν dicens & πείρην, & ὁκόσα, & νοῦσοι· reliqua vero, quae in usu multitudinis sunt, & pleraque, qualia petuntur e trivio. Si vero me oportet sapientis etiam viri mentionem facere, nomen quidem illius in obscuro iaceat; dicam vero consilium, & libros nuper Corinthi editos, spe omni praestantiores. In principio enim, statim prima prooemii periodo, interrogatione aggressus est lectores suos, studuitque sapientissimam rationem ostendere, solum nempe sapientem decere historiam scribere. Deinde, paucis interiectis, syllogismus alius. Et in universum omni genere argumentandi per quaestiones compositum ipsi fuerat prooemium. Adulationis hic fuit ad satietatem, laudes importunae, & plane parasiticae; neque illae tamen ex-

- ἀσυλλόγιστα μέντοι, ἀλλὰ συνηρωτημένα, καὶ συνηγμένα καὶ κεῖνα. καὶ μὴν καὶ κεῖνο Φορτικὸν ἔδοξέ μοι, καὶ ἥκιστα Φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, καὶ πώγωνι πολὺ καὶ βαθεῖ πρέπον, τὸ ἐν τῷ προοιμίῳ εἰπεῖν, ὡς ἐξαίρετον τοῦτο ἔξει ὁ ἡμέτερος ἄρχων, οὕγε τὰς πράξεις καὶ Φιλόσοφοι ἤδη συγγράφειν ἀξιούσι. τὸ γὰρ τοιοῦτον, εἴπερ ἄρα, ἡμῖν
- 18 ἔδει καταλιπεῖν λογίζεσθαι, ἢ αὐτὸν εἰπεῖν. Καὶ μὴν οὐδ' ἐκεῖνου ὅσιον ἀμνημονεύσαι, ὅς τοιᾶνδ' ἀρχὴν ἤρξατο ἔρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων, καὶ Περσέων καὶ μικρὸν ὕστερον ἔδεε γὰρ Πέρσῃσι γενέσθαι κακῶς καὶ πάλιν ἦν Ὀσρόης, τὸν οἱ Ἕλληνες Ὀξυρόην ὀνυμέουσι καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα. ὁρᾷς, ὅμοιος οὗτος ἐκείνῳ, παρ' ὅσον ὁ μὲν, Θουκυδίδῃ, οὗτος δὲ, Ἡροδότῳ εὖ μά-
- 19 λα ἐώκει. Ἄλλος τις αἰοίδιμος ἐπὶ λόγων δυνάμει, Θουκυδίδῃ καὶ αὐτὸς ὅμοιος, ἢ ὀλίγῳ ἀμείνων αὐτοῦ, πάσας πόλεις, καὶ πάντα ὄρη, καὶ πεδία, καὶ ποταμούς

6 Το γὰρ τοιοῦτον) Γραι. τῷ γὰρ τοιοῦτον ἴδι. G.

tra syllogismum, sed interrogatae & collectae ipsae etiam. Verum illud quoque importunum mihi videbatur, & minime virum philosophum, & barbam canam prolixamque decens, quod in prooemio dixit, *illud eximium habiturum nostrum principem, cuius actiones etiam philosophi scribere iam dignentur*. Tale quid enim, si modo omnino veri quid subest, nobis existimandum relinquere potius oportebat, quam ipsum dicere. Neque vero fas fuerit mentionem praetermittere illius, qui hoc coepit exordio: *Venio dicturus de Romanis & Persis*. Et paulo post, *debebat enim Persis male evenire*. Et rursus, *erat Osroës, quem Graeci Oxyroën appellant*. Et alia id genus multa. Vides, similis hic illi alteri, nisi quod iste quidem Thucydidi, hic vero Herodoto admodum erat similis. Alius quidam dicendi facultate nobilis, Thucydidi autem similis ipse quoque, aut paulum illo melior, qui urbes omnes, & omnes montes, & campos & fluvios diser-

ἐρμηνεύσας πρὸς τὸ σαφέστατον, καὶ ἰσχυρότατον, ὡς
 ᾤετο· τὸ δὲ, ἐς ἐχθρῶν κεφαλὰς ὁ ἀλεξίκακος τρέψει·
 τοσαύτη ψυχρότης ἐνῆν ὑπὲρ τὴν Κασπιακὴν χιόνα, καὶ
 τὸν κρύσταλλον τὸν Κελτικόν. ἡ γοῦν ἀσπίς ἡ τοῦ αὐτο-
 κράτορος, ὅλῳ βιβλίῳ μόγις ἐξηρμηνεύθη αὐτῷ, καὶ
 Γοργῶν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκ
 κυανοῦ, καὶ λευκοῦ, καὶ μέλανος, καὶ ζώνη ἱριοειδῆς,
 καὶ δράκοντες ἐλικηδόν, καὶ βοστρυχηδόν. ἡ μὲν γὰρ
 Οὐολογέσου ἀναξυρίς, ἡ ὁ χαλινὸς τοῦ ἵππου, Ἡρά-
 κλεις, ὅσαι μυριάδες ἐπ' αὐτῶν ἕκαστον τούτων, καὶ οἷα ἦν
 ἡ Ὀσρόου κόμη, διανέοντος τὸν Τίγρητα, καὶ ἐς οἷον ἀν-
 τρον κατέφυγε κιττοῦ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς
 ταυτὸ συμπεφυκότων, καὶ σύσκιον ἀκριβῶς ποιούντων
 αὐτό· σκόπει ὡς ἀναγκαῖα τῇ ἱστορίᾳ ταῦτα, καὶ ὡς
 οὐκ ἄνευ αὐτῶν, ἤδειμὲν τι τῶν ἐκεῖ πραχθέντων. Ὑπὸ 20
 γὰρ ἀσθενείας τῆς ἐν τοῖς χρησίμοις, ἡ ἀγνοίας τῶν
 λεκτέων, ἐπὶ τὰς τοιαύτας τῶν χωρίων καὶ ἀντρῶν ἐκ-

tissime elocutus fuerit, & vehementissimum, ut putabat,
 illud, *In hostium capita malorum depulsor vertat!* Tantum fri-
 gus inerat supra Caspiae nives & glaciem Gallicam. Cly-
 peus igitur imperatoris toto vix libro ab illo descriptus est,
 & Gorgo in umbone, & oculi illius ex caeruleo & albo ac ni-
 gro, & balteus colore iridis, & dracones flexi in capreolos, & in
 cinnos plexi. Vologesi quidem bracciae, aut frenum equi,
 Hercules, quot millia versuum singula horum occupant! &
 qualis caesaries Osrois fuerit, cum Tigridem transiret: & in
 quale antrum confugerit, hederarum & myrti & lauri, inge-
 nio sibi suo implexarum, & umbrosum illud undique fa-
 cientium. Vide, quam ista sint necessaria historiae, & quam
 sine istis nihil intellexissemus eorum, quae ibi gesta sunt!
 Prae imbecillitate enim in utilibus recte versandi, aut igno-
 rantia dicendorum, ad tales regionum & antrorum descri-

Φράσεις τρέπονται· καὶ ὁπόταν εἰς πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα ἐμπέσωσιν, εἰκασιν οἰκέτη νεοπλούτῳ, ἄρτι τοῦ δεσπότου κληρονομήσαντι, ὃς οὔτε τὴν ἐσθῆτα οἶδεν ὡς χρὴ περιβάλλεσθαι, οὔτε δειπνῆσαι κατὰ νόμον, ἀλλ' ἐμπηδῆσας πολλάκις, ὀρνίθων, καὶ στυγίων, καὶ λαγῶν προκειμένων, ὑπερεμπίπλεται ἔττους τινός, ἢ τὰρίχου, ἐστ' ἂν διαρραγῇ ἐσθίων. οὗτος δ' οὖν, ὃν προεῖπον, καὶ τραύματα συνέγραψε πᾶν ἀπίθανον, καὶ θανάτους ἀλλοκότους· ὡς εἰς δάκτυλον τοῦ ποδὸς τὸν μέγαν τρωθεῖς τις, αὐτίκα ἐτελεύτησεν· καὶ ὡς ἐμβόησαντος μόνον Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ εἰκοσι τῶν πολεμίων ἐξέθανον. ἔτι δέ, καὶ ἐν τῷ τῶν νεκρῶν ἀριθμῷ, τοῦτο μὲν, καὶ παρὰ τὰ γεγραμμένα ἐν ταῖς τῶν ἀρχόντων ἐπιστολαῖς ἐψεύσατο. ἐπὶ γὰρ Εὐρώπῳ, τῶν μὲν πολεμίων, ἀποθανεῖν μυριάδας ἑπτὰ, καὶ τριάκοντα, καὶ ἐξ πρὸς διακοσίοις· Ῥωμαίων δέ,

6 Ὑπερεμπίπλεται ἔττους) Ἀττικὴ ἡ σύνταξις. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγειν Ἀττικόν· αὐτοὶ γὰρ ἔφα-

γον, φασί, τοῦ ἄρτου, καὶ κατὰ γὰ τοῦ κρανίου. ἔττους πᾶν ὅσπριον ἐρικυβίν. V.

ptiones confugiunt, & cum in multas magnasque res incidunt, similes sunt seruo divitiarum insueto, creta nuper demum domini sui hereditate, qui neque vestis novit quemadmodum induenda sit, neque ex more cibum capere; sed irruens saepe, cum tamen aves, & suillae, & lepores appositi sint, in pulmentum aliquod aut falsamentum, usque eo oppletur, ut ne rumpatur metus sit. Ille igitur, quem modo dicebam, etiam vulnera descripsit omnino improbabilia, & mortes absurdas, ut aliquis in pollice pedis vulneratus statim exspiraverit; &, ut inclamante solum Prisco duce, septem & viginti hostium mortui sint. Insuper etiam in caesorum numero, idque etiam praeter scripta in principum epistolis, mentitus est. Ad Europum enim hostium quidem cecidisse trecenties & septuagies mille ducentos & sex:

μόνους δύο, καὶ τραυματίας γενέσθαι ἐννέα. ταῦτα οὐκ οἶδα εἴ τις ἂν εὖ Φρονῶν, ἀνάσχοιτο. Καὶ μὴν καὶ κεῖνο 21 λεκτέον, οὐ μικρὸν ὄν. ὑπὸ γὰρ τοῦ κομιδῇ Ἀττικὸς εἶναι, καὶ ἀποκεκαθάρθαι τὴν Φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον, ἡξίωσεν οὕτω καὶ τὰ ὀνόματα ποιῆσαι τῶν Ῥωμαίων, καὶ μεταγράψαι ἐς τὸ Ἑλληνικόν, ὡς Κρόνιον μὲν, Σατουρνῖον λεγεῖν, Φρόντιν δέ, τὸν Φρόντωνα, Τιτάνιον δέ, τὸν Τιτιανόν, καὶ τὰλλα πολλῶ γελοιότερα. ἔτι ὁ αὐτὸς οὗτος, περὶ τῆς Σεβηριανοῦ τελευτῆς ἔγραψεν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πάντες, ἐξηπάτηνται οἰόμενοι ἕξιφει τεθνάναι αὐτόν; ἀποθάνοι δὲ ἀνὴρ, σιτίων ἀποσχόμενος· τοῦτον γὰρ αὐτῷ ἀλυπότατον δοῖται τὸν θάνατον· οὐκ εἰδὼς ὅτι τὸ μὲν πάθος ἐκεῖνο πᾶν, τριῶν, οἶμαι, ἡμερῶν ἐγένετο· ἀπόσιτοι δέ, καὶ ἑπτὰ διαρκοῦσιν οἱ πολλοί· ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦθ' ὑπολάβοι τις, ὡς Ὀσρόης εἰστήκει περιμένων ἐστ' ἂν Σεβηριανὸς λιμῶ ἀπόληται, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ

6 Σατουρνῖτον λέγειν) Σάτουρνον γὰρ Ῥωμαῖοι τὸν Κρόνον λέγουσιν. V.

Romanorum vero solos duos, faucios autem factos novem. Haec nescio an sanae mentis aliquis ferat. Verum illud quoque dicendum, quod non pusillum est. Prae nimio Atticisimi studio, & accuratissimae circa linguam puritatis, ausus est talia etiam Romanorum nomina facere, & transferre in Graecum, ut pro Saturnino Κρόνιον diceret, Φρόντιν autem Frontonem, Titianum porro Τιτάνιον, & reliqua magis etiam ridicula. Ad haec idem hic de Severiani exitu scripsit, deceptos esse alios omnes, qui ferro illum mortuum putent; periisse autem virum inedia: hoc enim molliissimum mortis genus illi visum: ignorans, totum, quod ille passus est, trium, puto, dierum fuisse; qui vero cibo abstinent, etiam septem dies durare multos; nisi quis hoc puret, stetisse Ofroën expectantem, dum fame periret Severianus, & ob id ipsum per septem dies non supervixisset.

- 22 ἐπήγαγε διὰ τῆς ἐβδόμης. Τοὺς δὲ καὶ ποιητικοῖς ὀνόμασιν, ὧ καλὲ Φίλων, ἐν ἱστορίᾳ χρωμένους, που ἂν τις θείῃ, τοὺς λέγοντας, ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανή, τὸ τεῖχος δὲ πεσὼν, μεγάλως ἐδούπησε; καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς καλῆς ἱστορίας· Ἐδεσσα μὲν δὴ οὕτω τοῖς ὀπλοῖς περιεσμαραγέιτο, καὶ ὄττοβος ἦν, καὶ κόναβος ἅπαντα ἐκεῖνα, καὶ ὁ στρατηγὸς ἐμερμήριζεν, ὧ τρόπῳ μάλιστα προσαγάγοι πρὸς τὸ τεῖχος· εἶτα μεταξὺ οὕτως εὐτελεῖ ὀνόματα, καὶ δημοτικά, καὶ πτωχικά πολλὰ παρενεβέβυστο, τὸ, ἐπέστειλεν ὁ στρατοπεδάρχης τῷ κυρίῳ, καὶ, οἱ στρατιῶται ἡγόραζον τὰ ἐγχρήζοντα, καὶ, ἤδη λελουμένοι περὶ αὐτοὺς ἐγίγνοντο, καὶ τὰ τοιαῦτα ὥστε τὸ πρᾶγμα εἰκὸς εἶναι τραγῳδῶν, τὸν ἕτερον μὲν πόδα, ἐπ' ἐμβάτου ὑψηλοῦ ἐπιβεβηκότι, θατέρῳ
- 23 δὲ, σάνδαλον ὑποδεδεμένῳ. Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἰδοὺς ἂν, τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικά, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ συγγράφοντας, ὡς ἐλπῖσαι θαυμα-

6 Ὅττοβος ἦν καὶ κόναβος) Ἦτοι κρύτος καὶ Σίρυβος, καὶ ψέφος. ὁσαύτως καὶ κόναβος. G.

se. Eos vero quo quis loco ponat, iucundissime Philo, qui poëticis in hīstoria verbis utuntur, deditque stridorem machina, procumbensque murus tonuit vehementer? Et rursus in alio libro praeclaræ hīstoriæ, Edeffa quidem igitur adeo quassis circumsonat armis, strepitusque fuisse & tumultus illa omnia. Et, Dux versat sub pectore curas, qua maxime ratione ad muros accedat. Deinde inter hæc vilia adeo nomina, & plebeia, & mendicorum propria, multa inculcata erant, Epistolavit campidustor domino, &, Milites mercabantur illa, quibus indigebant, &, Iam loti ad illos aderant, & similia: ut similis ea res esset tragoedo, qui altero quidem pede alto cothurno nitatur, alterum autem sandalio devinctum gerat. Ac videas etiam alios, prooemia quidem splendida & tragica & ad excessum usque longa scribentes, ut speres, te mira quanta

στὰ ἡλικία τὰ μετὰ ταῦτα πάντως ἀκούσεσθαι, τὸ σῶμα δὲ αὐτὸ τῆς ἱστορίας μικρόν τι καὶ ἀγεννὲς ἐπάγοντας, ὡς καὶ τοῦτο εἰκέναι παιδίῳ, εἴ που Ἐρωτα εἶδες παίζοντα, προσωπεῖον Ἡρακλέους πάμμεγα, ἢ Τιτᾶνος περικείμενον· εὐθὺς γοῦν οἱ ἀκούσαντες ἐπιφθέγονται αὐτοῖς, τὸ, Ὡδινεν ὄρος. χρὴ δὲ μὴ οὕτως, ἀλλ' ὅμοια τὰ πάντα, καὶ ὁμόχροα εἶναι, καὶ συνάδον τῇ κεφαλῇ τὸ ἄλλο σῶμα, ὡς μὴ χρυσοῦν μὲν τὸ κράνος εἶναι, θώραξ δὲ πᾶν γελοῖος ἐκ βραχίων ποθέν, ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκεκαττυμένος, καὶ ἡ ἀσπίς οἰσινὴ, καὶ χοιρινὴ περὶ ταῖς κνήμας. ἴδοις γὰρ ἂν ἀφθόνοους τοιοῦτους συγγραφεῖας, τοῦ Ῥοδίων Κολοσσοῦ τὴν κεφαλὴν νανώδει σώματι ἐπιτιθέντας· ἄλλους αὖ ἐμπάλιν ἀκέφαλα τὰ σώματα εἰσάγοντας, ἀπροοιμιάστα, καὶ εὐθὺς ἐπὶ τῶν πραγμάτων· οἱ καὶ προσεταιρίζονται

5 Ἐπιφθέγονται αὐτοῖς) Ἐπὶ τῶν μεγάλως ἀμαθαινόντων τὸ ἐπιφθίγμα. V. Parturient montes) Proverbium tritum. G.

6 Ὡδινεν) Ὡδινεν ὄρος, καὶ ἔτι κε μῦθ. Παροιμία ἐπὶ τῶν μεγάλα

μὴ ὑπισχυμένων, καὶ οὐδενὸς ἄξια τελούτων. V.

10 Οἰσινὴ) Ἐκ λύγων πεπλεγμένη. V.

13 Νανώδει) Μικρῶ. G.

post isthaec omnino auditurum: at ipsum corpus historiae pusillum quoddam & ignavum subiungentes, ut hoc etiam simile videatur puerulo, si qua Cupidinem vidisti sic ludentem, persona Herculis maxima, aut Titanis, caput occultantem. Statim igitur, qui audiere, illud subiiciunt: *Parturiant montes*. Oportet autem non ita esse, sed similia omnia, & eiusdem velut coloris, consentiensque capiti corpus reliquum, ne galea quidem sit aurea, thorax autem omnino ridiculus, ex pannis alicunde, aut pellibus putridis confusus, & vimineus clypeus, porcina autem circa tibias. Videas enim satis multos id genus scriptores, Rhodii Colossi caput imponentes nani corpusculo: alios contra ea, trunca suo capite corpora inducentes, & statim ad res ipsas aggregatos; qui etiam suarum partium esse volunt Xenophon-

τὸν Ξενοφῶντα οὕτως ἀρξάμενον, Δαρείου καὶ Παρυσά-
τιδος παῖδες γίνονται δύο· καὶ ἄλλους τῶν παλαιῶν
οὐκ εἰδότες ὡς δυνάμει τινὰ προοίμιά ἐστι λεληθότα τοὺς
24 πολλοὺς, ὡς ἐν ἄλλοις δεῖξομεν. Καίτοι ταῦτα πάντα
Φορητὰ ἐστίν, ὅσα ἡ ἑρμηνείας, ἡ τῆς ἄλλης διατάξεως
ἀμαρτήματά ἐστι· τὸ δὲ καὶ περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς
ψεύδεσθαι, οὐ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθ-
μοὺς ὅλους, τίνι τῶν καλῶν ἔοικεν; εἰς γοῦν οὕτω ραβύ-
μως συνήγαγε τὰ πράγματα, οὔτε Σύρω τινὶ ἐντυ-
χῶν, οὔτε τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, τῶν ἐπὶ κουρείων τὰ
τοιαῦτα μυθολογούντων ἀκούσας, ὥστε περὶ Εὐρώπου
λέγων, οὕτως ἔφη· Ἡ δὲ Εὐρώπος, κεῖται μὲν ἐν τῇ
Μεσοποταμίᾳ, σταθμοὺς δύο τοῦ Εὐφράτου ἀπέχουσα,
ἀπώκισαν δ' αὐτὴν Ἐδεσσαῖοι· καὶ οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρη-
σεν αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμὴν πατρίδα τὰ Σαμώσατα,
αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἀράμενος ὁ γενναῖος, αὐτῇ

7 Παρασάγγας) Εἶδος μέτρου
Περσικοῦ ὃ ἐστὶ στάδια λ'. V.

15 Τὰ Σαμώσατα) Σημιοῦ ὅτε
Σαμωσατεύς ὁ Λουκιανός. V.

tem, qui ita coeperit, *Darii & Parysatidis filii nascuntur duo*;
& alios antiquorum. Ignorant nempe, esse quaedam, quae
vim prooemiorum habeant, licet vulgi intellectum fugiant,
ut monstrabimus alias. Verumtamen illa omnia tolerabi-
lia sunt, quaecunque aut elocutionis, aut constructionis
reliquae sunt vitia. Mentiri vero circa ipsa loca, non pa-
rasangis modo, sed integris mansionibus, cui rerum bo-
narum simile est? Unus quippe eorum adeo supine res con-
gessit, qui neque cum Syro unquam locutus videtur, ne-
que, quod est in proverbio, in constrictis talia fabulantes
audisse, ut de Europa verba faciens ita dicat, *Europus vero*
sita est in Mesopotamia, mansiones duas ab Euphrate remota;
condiderunt illam Edesseni. Neque satis hoc illi fuit, verum
etiam Samosata, patriam meam, ipse vir fortis eodem in li-

ἀκροπόλει, καὶ τείχεσι, μετέθηκεν ἐς τὴν Μεσοποταμίαν, ὡς περιωρίσθαι αὐτὴν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν, ἑκατέρωθεν ἐν χρῶ παραμειβομένων, καὶ μονοσυχὶ τοῦ τείχους ψαύοντων. τὸ δὲ καὶ γελοῖον, εἰ σοι νῦν, ὦ Φίλων, ἀπολογοίμην, ὡς οὐ Παρθυαίων, οὐδὲ Μεσοποταμίτης σοι ἐγὼ, οἷς με φέρων ὁ θαυμαστός συγγραφεὺς ἀπώκισε. Νῆ Δία, καὶ κεῖνο κομιδῇ πιθανόν 25 περὶ τοῦ Σεβήριανου ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἢ μὴν ἀκοῦσαί τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαδυγόντων. οὔτε γὰρ ξίφει ἐβελῆσαι αὐτὸν ἀποθανεῖν, οὔτε φαρμάκου πιεῖν, οὔτε βρόχον ἄψασθαι, ἀλλὰ τινα θάνατον ἐπινοῆσαι τραγικόν, καὶ τῇ τόλμῃ ξενίζοντα· τυχεῖν μὲν γὰρ αὐτὸν ἔχοντα παμμεγέθη ἐκπώματα ὑάλᾳ, τῆς καλλίστης ὑάλου. ἐπεὶ δὲ πάντως ἀποθανεῖν ἔγνωστο, κατὰξαντα τὸν μέγιστον τῶν σκύφων, ἐνὶ τῶν θραυσμάτων χρήσασθαι εἰς σφαγὴν, ἐντεμόντα 15 Σκύφην) Ὁ σκύφος ἀρσενικῶς. G.

bro sublatam, sua cum arce & munitionibus transtulit in Mesopotamiam, ut includatur inter ambo amnes, quam proxime utrinque praeterlabentes, & tantum non ipsa aluentes moenia. Ridiculum autem fuerit, si nunc causam apud te, mi Philo, dicam, non ex Parthis me esse, neque Interamnum hominem, quibus me correptum scriptor admirabilis novum colonum adscripsit. Illud etiam, Mehercule, usquequaque probabile de Severiano idem ille, interposito iureiurando, dixit, se profecto audisse quendam eorum, qui ex ipso facto aufugerint. Neque enim ferro illum voluisse mori, neque venenum bibere, neque laqueum sibi innectere, sed tragicam mortem aliquam excogitare, & ipso consilio novam. Habuisse illum forte pocula mirae magnitudinis vitrea de vitro pulcherrimo. Cum autem mori omnino decretum esset, confregisse scyphorum maximum, & fragmentorum uno usum ad caedem, inciso vitri

τῇ ὑάλῳ τὸν λαιμόν. οὕτως οὐ ξιφίδιον, οὐ λογχάριον εὔρεν, ὡς ἀνδρείος γε αὐτῷ καὶ ἡρώϊκός ὁ θάνατος γέ-
 26 νοιτο. Εἶτα ἐπειδὴ Θουκυδίδης ἐπιτάφιόν τινα εἶπε τοῖς πρῶτοις τοῦ πολέμου ἐκείνου νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἡγήσατο χρῆναι ἐπειπεῖν τῷ Σεβηριανῷ. ἅπασι γὰρ αὐτοῖς πρὸς τὸν οὐδὲν αἴτιον τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ κακῶν, τὸν Θουκυδίδην, ἡ ἄμιλλα. θάψας οὖν τὸν Σεβηριανὸν μεγαλοπρεπῶς, ἀναβιβάζεται ἐπὶ τὸν τάφον Ἀφράνιον τινα Σίλωνα ἐκατόνταρχον, ἀνταγωνιστὴν Περικλέους, ὃς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπερρήτορευσεν αὐτῷ, ὥστε μετὰ τὰς Χαρίτας πολλὰ πάνυ δακρύσαι ὑπὸ τοῦ γέλωτος· καὶ μάλιστα ὁπότε ὁ ῥήτωρ ὁ Ἀφράνιος, ἐπὶ τέλει τοῦ λόγου δακρύων ἅμα σὺν οἰμωγῇ περιπαθεῖ, ἐμέμνητο τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων, καὶ προπόσεων· εἶτα ἐπέθηκεν Αἰάντειόν τινα τὴν κορωνίδα. σπασάμενος γὰρ τὸ ξίφος εὐγενῶς πάνυ, καὶ ὡς Ἀφράνιον εἰκὸς ἦν, πάν-

7 Θάψας) Παύου, ταλαίπαρι, ἱκανῶς σοι πέπαισται. μέχρι πόσου διαγίλασαι τοὺς καταράτους; M.

ope gutture. Adeo pugionem aut lanceolam non invenit, ut certe virilis illi & heroica mors contingeret. Deinde quando Thucydides funebrem quasi orationem habuit primis illis in bello mortuis; ipse quoque existimavit, dicendum aliquid esse de Severiano. Omnibus enim illis cum Thucydide, penes quem tamen nulla causa est illorum in Armenia malorum, certamen est. Postquam ergo sepeliit Severianum magnifice, ad sepulcrum statuit Afranium Silonem quendam, Centurionem, Periclis aemulum, qui talia ac tanta de illo declamat, ut, ita me Gratiae! multum sane lacrimarum risus mihi excusserit, & maxime, cum orator Afranius in peroratione, lacrimans cum eiulatione maximi affectus indice, mentionem facit sumtuosarum coenarum, atque propinationum, deinde sumtam ab Aiace fabula coronidem imponit. Stricto enim ense generose sane,

των ὁρώντων, ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τάφῳ, οὐκ ἀνάξιος ὢν, μὰ τὸν Ἐνυάλιον, πρὸ πολλοῦ ἀποθανεῖν, εἰ τοιαῦτα ἐρρήτόρευε· καὶ τοῦτο ἔφη ἰδόντας τοὺς παρόντας ἅπαντας, θαυμάσαι, καὶ ὑπερεπαινέσαι τὸν Ἀφράνιον. ἐγὼ δὲ καὶ τᾶλλα μὲν αὐτοῦ κατεγίγνωσκον, μονονουχὶ ζωμῶν καὶ λοπάδων μεμνημένου, καὶ ἐπιδακρύοντος τῇ τῶν πλακούντων μνήμῃ· τοῦτο δὲ μάλιστα ἤτιασάμην, ὅτι μὴ τὸν συγγραφέα, καὶ διδάσκαλον τοῦ δράματος προαποσφάξας, ἀπέθανε. Πολλοὺς δὲ καὶ 27 ἄλλους ὁμοίους τούτοις ἔχων σοι, ὦ ἐταῖρε, καταριθμήσασθαι, ὀλίγων ὅμως ἐπιμνησθεῖς, ἐπὶ τὴν ἑτέραν ὑπόσχεσιν ἤδη μετελεύσομαι, τὴν συμβουλήν, ὅπως ἀν' ἁμείνον συγγράφοι τις. εἰσὶ γάρ τινες, οἱ τὰ μεγάλα μὲν τῶν πεπραγμένων, καὶ ἀξιολογημόνευτα παραλείπουσιν, ἢ παραβέουσιν, ὑπὸ δὲ ἰδιωτείας, καὶ ἀπειροκαλίας, καὶ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἢ σιωπητέων, τὰ μικρότατα

& ut decebat Afranium, in conspectu omnium ad sepulcrum se interemit, non indignus, ita me Mars amet, qui multo ante moreretur, si quidem declamavit talia. Et hoc, ait, cum viderent praesentes, omnes admiratos esse, & supra modum laudasse Afranium. Ego vero tum reliqua illius damnabam, qui tantum non iusculorum & patinarum meminisset, illacrimareturque mentioni placentarum; hoc vero nomine maxime illum incusabam, quod non interfecisset antea scriptore, qui hanc fabulam docuit, tum demum mortuus est. Ceterum multos etiam alios similes hifce, cum enumerare tibi, sodalis, possim; tamen paucorum facta mentione ad alterum promissum meum iam transibo, ad consilium, quomodo quis scribat melius. Sunt enim, qui magna negotia & digna memoratu praeternunt aut transcurreunt; prae incitibus vero, & pulchri imperitia, atque dicendorum tacendorumque ignoratione, minima quaeque

πάνυ λιπαρῶς καὶ Φιλοπόνως ἐρμηνεύουσιν ἐμβραδύνοντες. ὥσπερ ἂν εἴ τις τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ μὲν ὅλον κάλλος, τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον ὄν, μὴ βλέποι, μηδ' ἐπαινοῖ, μηδὲ τοῖς οὐκ εἰδόσιν ἐξηγοῖτο· τοῦ ὑποποδίου δὲ, τί, τε εὐθυεργές καὶ τὸ εὐξεστον θαυμάζοι, καὶ τῆς κρηπίδος τὸ εὐρυθμον, καὶ ταῦτα πάνυ μετὰ πολλῆς

28 **Χροντίδος διεξιάν.** Ἐγὼ γ' οὖν ἤκουσά τινος, τὴν μὲν ἐπ' Εὐρώπῳ μάχην ἐν οὐδ' ὅλοις ἑπτὰ ἔπεσι παραδραμόντος, εἴκοσι δὲ μέτρα ἢ ἔτι πλείω ὕδατος ἀναλωκότος εἰς ψυχρὰν καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκουσαν διήγησιν· ὡς Μαῦρος τις ἵππευς, Μανσάκας τοῦνομα, ὑπὸ δίψους πλανώμενος ἀνὰ τὰ ὄρη, καταλάβοι Σύρους τινὰς τῶν ἀγροίκων, ἄριστον παρατιθεμένους, καὶ ὅτι τὰ μὲν πρῶτα, ἐκείνοι φοβηθεῖεν αὐτόν, εἴτα μέντοι μαθόντες ὡς τῶν Φίλων εἴη, κατεδέξαντο, καὶ εἰστιάσαντο· καὶ γὰρ τινα τυχεῖν αὐτῶν ἀποδεδημηκότα καὶ αὐτόν ἐς τὴν Μαύρων, ἀδελφοῦ αὐτῶ ἐν τῇ γῇ στρατευομένου. μῦθοι

copiose admodum studioseque enarrant, diuque in iis immorantur. Velut si quis Olympii Iovis totam quidem pulchritudinem talem, tamque multiplicem, non videat, neque laudet, neque his, qui non viderunt, enarret, scamilium vero, quod ita ad normam exactus & politus sit, admiretur, & baseos proportionem; eaque multa cum cura persequatur. Ego igitur novi aliquem, qui pugnam quidem ad Europum vix septem totis versibus percurreret, viginti autem vel amplius mensuras aquae [*clepsydras*] imponderet in frigidam & nihil ad nos pertinentem narrationem, ut *Maurus* aliquis eques, *Mausfacas* nomine, prae sitis per montes oberrans, *Syros* quosdam rusticos deprehenderit, qui prandium sibi apposuerant, atque ut initio illi pertimuerint, deinde autem, cognito, amicum esse, acceperint convivio: etenim forte quendam illorum & ipsum in *Mauorum* terra peregrinatum esse, quod suus

τὸ μετὰ τοῦτο μακροὶ, καὶ διηγῆσεις, ὡς θηράσειεν αὐ-
 τὸς ἐν τῇ Μαυρουσίᾳ, καὶ ὡς ἴδοι τοὺς ἐλέφαντας πολ-
 λούς ἐν τῷ αὐτῷ συννεμομένους, καὶ ὡς ὑπὸ λέοντος ὀλί-
 γου δεῖν καταβρωθεῖη, καὶ ἡλίκους ἰχθῦς ἐπρίατο ἐν
 Καισαρείᾳ· καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφείας τὰς
 ἐν Εὐρώπῳ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελά-
 σεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας, καὶ Φύλακας, καὶ ἀν-
 τιΦύλακας, ἄχρι βαθείας ἐσπέρας ἐφειστήκει ὁρῶν
 Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμε-
 γέβεις ἀξίους ὠνούμενον. εἰ δὲ μὴ νῦν κατέλαβε, τάχα
 καὶ συνεδείπνει μετ' αὐτοῦ, ἥδη τῶν σκάρων ἐσκευα-
 σμένων. ἅπερ εἰ μὴ ἐνεγέγραπτο ἐπιμελῶς τῇ ἱστορίᾳ,
 μεγάλα ἂν ἡμεῖς ἠγνοηκότες ἦμεν, καὶ ἡ ζημία Ῥω-
 μαίοις ἀφόρητος, εἰ Μανσάκας ὁ Μαῦρος διψῶν, μὴ
 εὔρε πινεῖν, ἀλλ' ἀδειπνος ἐπανῆλθεν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον.
 καίτοι πόσα ἄλλα μακρῷ γελοιότερα ἐκὼν ἐγὼ νῦν

10 Ἀξίους) Εὐάνους. G.

*frater in ea regione militaret. Hinc fabulae longae, & narra-
 tiones, quomodo ipse in Mauritania venatus esset, & ut vidis-
 set elephantas multos una pascentes, & ut parum absuerit, quin a
 leone devoratus esset, & quantos Caesareae pisces emerit. Et hi-
 storicus admirabilis, omissis tantis caedibus, quae circa Eu-
 ropum factae sunt, & invasionibus, & induciis necessariis,
 & custodibus, & his oppositis custodibus aliis, ad feram
 usque vesperam abfuit, dum vider Malchionem Syrum Cae-
 sareae scaros ingentes vili pretio ementem: nisi vero nox
 oppressisset, forte etiam coenaturus cum illo erat, scaris
 iam paratis. Quae nisi cum cura scripta essent in historia,
 magna nos ignorassemus, & iactura Romanis intoleranda
 fuisset, si Mausacas Maurus sitiens, quod biberet, non in-
 venisset, sed incoenatus in castra rediisset. Quamvis quot
 alia longe magis ridicula prudens ego nunc praetermitto!*

παρίημι; ὡς καὶ αὐλητρίς ἦκεν ἐκ τῆς πλησίον κώμης αὐτεῖς, καὶ ὡς δῶρα ἀλλήλοις ἀντέδοσαν, ὁ Μαῦρος μὲν τῷ Μαλχίῳ λόγχην, ὁ δὲ τῷ Μαυσάκᾳ πόρπην, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα τῆς ἐπ' Εὐρώπῃ μάχης, αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαια. τοιγάρτοι εἰκότως ἂν τις εἴποι τοὺς τοιοῦτους, τὸ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθας δὲ 29 αὐτοῦ τὰς παρὰ τὴν ρίζαν ἀκριβῶς ἐπισκοπεῖν. Ἄλλος, ὦ Φίλων, μάλα καὶ οὗτος γελοῖος, οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκ Κορίνθου πάποτε προβεβηκώς, οὐδ' ἄχρι Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, οὔτι γε Συρίαν, ἢ Ἀρμενίαν ἰδὼν, ὧδε ἤρξατο μέμνημαι γάρ ὧτα ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. γράφω τοῖνυν ἃ εἶδον, οὐχ ἃ ἤκουσα. καὶ οὕτως ἀκριβῶς ἅπαντα ἐωράκει, ὥστε τοὺς δράκοντας ἔφη τῶν Παρθυαίων (σημεῖον δὲ πλήθους τοῦτο αὐτοῖς, χιλίους γὰρ, οἶμαι, ὁ δράκων ἄγει) ζῶντας δράκοντας παμμεγέθεις εἶναι γεννωμένους ἐν τῇ Περσίδι, μικρὸν ὑπὲρ τὴν Ἰβηρίαν· τούτους δὲ, τῶς μὲν ἐπὶ κοντῶν μεγάλων ἐκ-

ut tibicina etiam illis ex proximo pago venerit, & uiri dona alter alteri dederint, Maurus quidem Malchioni lanceam, at hic fibulam Mausacae, multaque alia ex hoc genere, ipsa nempe proelii ad Europum capita. Merito ergo dicat aliquis, tales rosam quidem ipsam non videre, spinas vero illius, radici proximas, accurate considerare. Alius, mi Philo, valde ipse etiam ridiculus, qui neque alterum Corintho pedem protulisset unquam, neque Cenchreas usque discessisset, certe neque Syriam vidisset, neque Armeniam, ita, memini enim, exorsus est, Aures minus fideles oculis. Scribo igitur, quae vidi, non quae audiui. Atqui ita accurate viderat omnia, uti diceret, dracones Parthorum (est vero hoc illis numeri signum: mille enim, puto, milites draco ducit) vivos esse serpentes ingenti magnitudine, qui nascantur in Perside paulo supra Iberiam. Hos vero initio quidem in contis magnis revinctos celsosque ferri,

δέδεμένους, ὑψηλοὺς αἰωρεῖσθαι, καὶ πόρρωθεν ἐπελαυνόντων, θεὸς ἐμποιεῖν· ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἔργῳ, ἐπειδὴν ὁμοῦ ἴωσι, λύσαντες αὐτοὺς, ἐπαφιάσι τοῖς πολεμίοις· ἀμέλει πολλοὺς τῶν ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι, καὶ ἄλλους, περισπειραθέντων αὐτοῖς, ἀποπνιγῆναι καὶ συγκλασθῆναι· ταῦτα δὲ ἐφεστῶς ὁρᾶν αὐτὸς, ἐν ἀσφαλεῖ μέντοι ἀπὸ δένδρου ὑψηλοῦ ποιούμενος τὴν σκοπὴν. καὶ εὖγε ἐποίησε, μὴ ὁμοσε χωρήσας τοῖς θηρίοις, ἐπεὶ οὐκ ἂν ἡμεῖς θαυμαστὸν οὕτω συγγραφεῖα νῦν εἴχομεν, καὶ ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν μεγάλα καὶ λαμπρὰ ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ ἐργασάμενον· καὶ γὰρ ἐκινδύνευσεν πολλὰ, καὶ ἐτρώθη περὶ Σοῦραν, ἀπὸ τοῦ Κρανείου δηλονότι βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρνην. καὶ ταῦτα Κορινθίων ἀκουόντων ἀνεγίνωσκε, τῶν ἀκριβῶς εἰδόντων ὅτι μὴδὲ κατὰ τοίχου γεγραμμένον πόλεμον ἐωράκει. ἀλλ' οὐδὲ ὅπλα ἐκείνως γέηδει, οὐδὲ μηχανήματα οἷά ἐστιν, οὐδὲ τάξεων, ἢ κατα-

12 Βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρνην) Ἀπόλλοιο, μισαρε, αὐτῇ γελοιοποιᾷ καὶ ἱρωνείᾳ. G.

ac e longinquo, dum invadant, terrorem iniicere. In ipsa autem pugna, inquit, cum concurritur, solutos illos hostibus immittunt. Itaque multos nostrorum ita devoratos, & alios, cum spiris illos suis complexi essent dracones, suffocatos elisosque. Haec vero ex propinquo se vidisse ipsum, in loco tuto de altissima arbore speculantem. Et bene fane fecit, quod non ex propinquo congressus est bestiis; alioqui enim tam admirabili nunc scriptore nobis carendum esset, qui manu etiam sua magnifica quaedam & clarissima facinora hoc bello edidit. Multa etenim pericula subiit, & vulneratus est circa Suram, qui videlicet longissimum iter a Cranio ad Lernam fecerit. Atque ista Corinthiis audientibus recitavit, qui accurate scirent, illum ne pictum quidem in pariete bellum vidisse. Sed neque arma ille novit, neque machinas, quales sint, neque acierum

λοχισμῶν ὀνόματα. πάνυ γοῦν ἔμελεν αὐτῷ πλαγίαν
 μὲν τὴν ὀρβίαν Φάλαγγα, ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν τὸ ἐπὶ
 30 μετώπου ἄγειν. Εἷς δὲ τις βέλτιστος ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς
 ἐς τέλος τὰ πεπραγμένα, ὅσα ἐν Ἀρμενίᾳ, ὅσα ἐν Συ-
 ρία, ὅσα ἐν Μεσοποταμίᾳ, τὰ ἐπὶ τῷ Τίγρητι, τὰ ἐν
 Μηδίᾳ, πεντακοσίοις οὐδ' ὅλεις ἔπεσι περιλαβὼν, συνέ-
 γραψε, καὶ τοῦτο ποιήσας, ἱστορίαν συγγεγραφέναι
 φησί. τὴν μέντοι ἐπιγραφὴν ὀλίγου δεῖν μακροτέραν τοῦ
 βιβλίου ἐπέγραψεν, Ἀντιοχianoῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερο-
 νίκου (δόλιχον γάρ που, οἶμαι, ἐν παισὶ νενικήκει) τῶν
 ἐν Ἀρμενίᾳ, καὶ Μεσοποταμίᾳ, καὶ ἐν Μηδίᾳ Ῥω-
 31 μαίοις νῦν πραχθέντων ἀφήγησις. Ἦδη δ' ἐγὼ τινος καὶ
 τὰ μέλλοντα συγγεγραφότος ἤκουσα, καὶ τὴν λῆψιν
 Οὐολογέσου, καὶ τὴν Ὀσρόου σφαγὴν, ὡς παραβλη-
 θήσεται τῷ λέοντι, καὶ ἐπὶ πᾶσι, τὸν τριπόθητον ἡμῖν
 Θρίαμβον· οὕτω πάνυ μαντικῶς ἅμα ἔχων, ἔσπευδεν
 5 Ἐν Μηδίᾳ) Μεσοποταμίᾳ. V. 16 Θρίαμβ.) Θρίαμβος ἐπὶ δειξινίκης. G.
 aut ordinum struendorum nomina. Etenim, quasi hoc age-
 ret, *directam aciem* vocat *obliquum agmen*: in cornu ducere
 dicit, quod est *ducere in frontem*. Unus autem aliquis prae-
 clarissimus, res ab initio inde ad finem usque gestas omnes,
 quaecunque in Armenia, quae in Syria, quae in Mesopo-
 tamia, quae ad Tigrim, quae in Media *acta sunt*, quingentis
 non toris versibus complexus descripsit. Idque ubi fecit,
 historiam ait scripsisse. Titulum tamen, parum abest quin
 maiorem libro, inscripsit eiusmodi, Antiochiani, in sacro
 Apollinis certamine victoris, (cursu, credo, aliquando, puer
 vicerat) eorum, quae in Armenia, & Mesopotamia, & Me-
 dia a Romanis modo gesta sunt, enarratio. Iam vero au-
 divi etiam, qui futurarum rerum historiam scripserat, &
 captivitatem Vologesi, & Ofrois caedem, ut leoni obii-
 ciendus sit, & super omnia desideratissimum nobis trium-
 phum. Sic vaticinantis simul furore instinctus ad finem iam

ἤδη πρὸς τὸ τέλος τῆς γραφῆς. ἀλλὰ καὶ πόλιν ἤδη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ὤκισε, μεγέθει τε μεγίστην, καὶ κάλλει καλλίστην· ἔτι μέντοι ἐπισκοπεῖ, καὶ διαβουλεύεται, εἴτε Νίκαιαν αὐτὴν ἀπὸ τῆς νύκτας χρὴ ὀνομάζεσθαι, εἴτε Ὀμόνοϊαν, εἴτε Εἰρηνίαν· καὶ τοῦτο μὲν ἔτι ἄκριτον, καὶ ἀνώνυμος ἡμῖν ἡ καλὴ πόλις ἐκείνη, λήρου πολλοῦ καὶ κορύζης συγγραφικῆς γέμουσα. τὰ δ' ἐν Ἰνδοῖςπραχῆσόμενα, ὑπέσχετο ἤδη γράφειν, καὶ τὸν περίπλουν τῆς ἐξω θαλάσσης. καὶ οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοί, καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες οὗτοι ἐπεραιώθησαν τὸν Ἰνδὸν ποταμόν· ὃ, τι δὲ πράξουσιν, ἢ πῶς δέξονται τὴν τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, οὐκ εἰς μακρὰν ἡμῖν ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀπὸ Μουζουριδος, ἢ ἀπ' Ὀξυδρακῶν ἐπιτελεῖ. Τοιαῦτα πολλὰ ὑπ' ἀπαίδευ- 32

7 Κορύζης) Κόρυζα ἡ μεμαρμαμένη καὶ μυῆσσα. G.

scriptionis properavit. Verum etiam urbem iam in Mesopotamia condidit, *magnitudine maximam, & pulchritudine pulcherrimam*: illud vero adhuc considerat & consulit, utrum *Victoriam* illam appellare fas sit, an *Concordiam*, an *Pacificam*. Et istud quidem nondum iudicatum est, & adhuc sine nomine nobis urbs illa pulcherrima, deliriis multis, & pituita mala atque muco historico oppleta. Ea vero, quae apud Indos aliquando gerentur, iam scripturum se recepit, externique maris circuitum. Neque ista intra promissionem subsistunt, sed prooemium Indicae iam compositum est: ac tertia legio, & Galli, & Maurorum pars exigua duce Cassio, omnes iam Indum flumen traiecerunt. Quid vero facturi sint, aut elephantorum quomodo sint impetum excepturi, ea non ita multo post nobis admirabilis scriptor Muzuride aut ab Oxydracis perscriber. Talia multa prae-

σίας ληροῦσι, τὰ μὲν ἀξιώρατα οὐθ' ὀρώντες, οὐτ' εἰ βλέποινεν, κατ' ἀξίαν εἶπεν δυνάμενοι, ἐπινοοῦντες δέ, καὶ ἀναπλάττοντες, ὅττι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν, φασίν, ἔλθῃ. καὶ ἐπὶ τῷ ἀριθμῷ τῶν βιβλίων ἐτι σεμνυνόμενοι, καὶ μάλιστα ἐπὶ ταῖς ἐπιγραφαῖς· καὶ γὰρ αὐ καὶ αὐται, παγγέλοιοι· τοῦ δέινος Παρθικῶν νικῶν, τοσαύδε· καὶ αὐ Παρθίδος, πρῶτον, δεύτερον, ὡς Ἀθίδος δηλονότι. ἄλλος ἀστεϊότερον παραπολύ. ἀέγων γὰρ Δημητρίου Σαγαλασέως Παρθονικὰ· οὐδ' ὡς ἐν γέλῳ ποιήσασθαι, καὶ ἐπισκῶψαι τὰς ἱστορίας οὕτω καλὰς οὕσας, ἀλλὰ τοῦ χρησίμου ἕνεκα, ὡς ὅστις ἀν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα Φεύγῃ, πολὺ μέρος ἤδη ἐς τὸ ὀρθῶς συγγράφειν οὗτος προσείληθε· μᾶλλον δὲ ὀλίγων ἐτι προσδεῖται, εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνό Φησιν ἡ διαλεκτική, ὡς τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντ-
33 εισάγει. Καὶ δὴ τὸ χωρίον σοι Φαίῃ τις ἀν ἀκριβῶς

15 Τῶν ἀμέσων) Ἄμεισον, εἰ μὴ θνήσκον πάντας ἀθανάτους. ἔμμεισον, εἰ μὴ λευκόν, εὐ πάντως μέλαν, ἀλλ' ἢ φαῖον, ἢ ἐρυθρόν, ἢ πυρρὸν, ἢ τι τοιοῦτο. G.

inscitia delirant, qui digna visu neque viderint, neque si viderint, explicare pro dignitate queant; excogitent vero & confingant, quidquid in linguam illam importunam, aiunt, venerit. Etiam in numero librorum honestatem quandam affectant, maxime ipsis in inscriptionibus: nam rursus hae quoque perquam ridiculae. Alicuius *Parthicarum victoriarum tot libri*: & rursus *Parthidis primus, secundus*, nempe ut *Atthidis*. Alius multo etiam urbanius. Legi enim Demetrii *Sagalassensis Parthonica*. Neque vero eo ista commemoro, ut ridiculo habeam, & ludibrio traducam historias ita pulchras, verum utilitatis causa: quandoquidem qui haec & horum similia fugerit, ille bonam iam partem ad recte scribendum adeptus est, vel potius paucis adhuc indiget, si quidem vere illud Dialectica praecipit, *Eorum, inter quae nihil est medium, alterius sublationem contra inducere alterum*. Et sane

ἀνακαθάρται, καὶ αἱ τε ἀκανθαί, ὅποσαι ἦσαν, καὶ
 βάτοι, ἐκκεκομμένοι εἰσὶ, τὰ δὲ τῶν ἄλλων ἐρείπια,
 ἥδη ἐκπεφύρηται· καὶ εἴτι τραχὺ δὴ, καὶ τοῦτο λεῖον
 ἔστιν. ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἤδη, καὶ αὐτὸν ὡς δεῖξῃς,
 οὐκ ἀνατρέφαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων γεννάδας ἂν, ἀλ-
 λά τι καὶ αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, καὶ ὁ οὐδεὶς ἂν, ἀλλ'
 οὐδ' ὁ Μᾶμος μωμήσασθαι δύναιτο. Φημὶ τοίνυν τὸν 34
 εἰρίστα ἱστορίαν συγγράφοντα, δύο μὲν ταῦτα κορυ-
 φαῖότατα οἴκοθεν ἔχοντα ἡκεῖν, σύνεσιν τε πολιτικὴν,
 καὶ δύναμιν ἐρμηνευτικὴν· τὴν μὲν, ἀδίδακτόν τι τῆς Φύ-
 σεως δῶρον· ἡ δύναμις δὲ, πολλῇ τῇ ἀσκήσει, καὶ συν-
 εχῇ τῶ πόνῳ, καὶ ζήλῳ τῶν ἀρχαίων προσγεγενημένη
 ἔστω ταῦτα μὲν οὖν ἄτεχνα, καὶ οὐδὲν ἐμοῦ συμβού-
 λου δέοντα. οὐ γὰρ συνετοὺς καὶ ὀξεῖς ἀποφαινέιν τοὺς
 μὴ παρὰ τῆς Φύσεως τοιούτους. Οἷσι τοῦτο ἡμῖν τὸ βι-
 βλίον· ἐπεὶ πολλοῦ ἂν, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς ἦν ἄξιον,

area tibi, dicat aliquis, accurate purgata est, atque spinae,
 quotquot erant, & rubi, excisi sunt: rudera aliorum iam
 elata, & si quid asperum fuerat, iam laeve est. Itaque iam
 ut aliquid aedifices opus est, utque te ipsum ostendas, qui
 non evertere modo fortiter aliorum res possis, sed aliquid
 ipse etiam aptum excogitare, quodque nemo, ne ipse qui-
 dem Momus possit reprehendere. Aio igitur, eum, qui
 optime scripturus sit historiam, duo quidem ista maxime
 capitalia domo ad eam rem afferre debere, prudentiam ci-
 vilem & vim eloquendi: alteram quidem ingenii munus,
 doceri nescium. *Eloquendi* vero vis multa exercitatione, &
 perpetuo labore, & antiquorum aemulatione acquisita sit.
 Haec quidem igitur artis expertia, neque meo indigentia
 consilio. Neque enim prudentes atque acutos reddere eos,
 qui a natura tales non sunt, hic nobis libellus promittit:
 alioquin magni, quin quantivis esset pretii, si refingere, &

εἰ μεταπλάσαι καὶ μετακοσμήσαι τὰ τηλικαῦτα εἰδύ-
 νατο, ἢ ἐκ μολίβδου χρυσὸν ἀποφῆναι, ἢ ἄργυρον ἐκ
 κασσιτέρου, ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεωτρο-
 35 Φίδου Μίλωνα ἐξεργάσασθαι. Ἀλλὰ ποῦ τὸ τῆς τέ-
 χνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον; οὐκ ἐς ποιήσιν
 τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρήσιν αὐτῶν τὴν προσήκουσαν
 οἷόν τι ἀμέλει καὶ Ἴκκος, καὶ Ἡρόδικος, καὶ Θέων,
 καὶ εἴ τις ἄλλος γυμναστής, οὐχ ὑπόσχοιντο ἂν σοι
 τοῦτον Περδικκαν παραλαβόντες, εἰ δὴ αὐτός ἐστιν ὁ τῆς
 μητρυιᾶς ἐρασθεὶς, καὶ διὰ ταῦτα κατεσκληκώς, ἀλ-
 λά μὴ Ἀντίοχος ὁ τοῦ Σελεύκου Στρατονίκης ἐκείνης,
 ἀποφαίνειν Ὀλυμπιονίκην, καὶ Θεαγένη τῷ Θασίῳ,

3 *Ἡ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον)
 Τίτορμος τῷ βουκόλῳ φασὶ περιτυ-
 χεῖν τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνα με-
 γαλοφρονεῖν διὰ τὴν ῥομὴν τοῦ
 σώματος. Θεασάμενος οὐτ' ἐμὴν τὸν
 Τίτορμον τὸ σῶμα, ἐβούλετο λαβεῖν
 αὐτοῦ ἰσχύος πείραν. ὁ δὲ Τίτορμος
 ἔλεγε μηδὲν μετὰ ἰσχύειν κατα-
 βᾶς δὲ εἰς τὴν Εὐνίαν, καὶ θοιμά-
 τιον ἀποδύς, λαμβάνει μεγίστον λί-
 θον, καὶ πρῶτον μὲν ἑλκεῖ πρὸς αὐ-
 τὸν, εἰτα ἀπαθεῖ. καὶ δις καὶ τρίς
 τοῦτο ἐποίησε. καὶ μετὰ ταῦτα αὐ-
 τὸν ἦεν ἕως εἰς τὰ γόνατα. καὶ τί-
 λος ἀράμενος ἐπὶ τῶν ὤμων, ἔφειρεν
 ὡς ἐπ' ἐργυρὶς ποτήκοινα, καὶ ἔβρι-

ψεν, ὁ δὲ Μίλων μόγις τὸν λίθον
 ἐκίνησεν. εἰτα ἐπὶ τὴν ἀγίλην ἦλθεν
 ὁ Τίτορμος, καὶ τὸν μεγίστον ταῦ-
 ρον ἄγριον ὄντα λαμβάνει τοῦ πα-
 τρός. καὶ ὁ μὲν ἀποδράναι μὲν ἔπει-
 δον, οὐ δὲ εἰδύνατο. περιόντα δὲ ἑτε-
 ρον τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ συναρπάσας τοῦ
 ποδὸς ὁμοίως εἶχε. Θεασάμενος ὁ
 Μίλων εἰς οὐρανὸν τὰς χεῖρας τείνας
 ἔφατο· ὦ Ζεῦ, μὴ καὶ τοῦτον Ἡρα-
 κλῆν ἑτέρον ἑσπείρας; ἐπεὶ οὐδὲν ἐνδύ-
 ναι δύναται τὴν παροιμίαν, ἄλλος
 οὐτὸς Ἡρακλῆς. V.

7 Καὶ Ἴκκος κ. Ἡρόδικος κ. Θ.)
 Γυμνασταὶ περιάνυμοι οὗτοι. Μ.
 Γυμναστὴς περιάνυμος ὁδτος. ed. Cl.

instaurare talia posset, aut ex plumbo aurum facere, vel
 argentum de stanno, aut ex Conone Titormum, aut ex
 Leotrophide Milonem efficere Sed ubi artis & consilii usus
 est? non ad creanda, quae adesse debent, sed ad usum il-
 lorum convenientem. Sicut nempe etiam Iccus & Herodi-
 cus, & Theon, & si quis alius exercitor, non promiserint
 tibi assumptum hunc Perdiccam (si modo hic est ille, qui
 novercae suae amore cum correptus esset, ob id ipsum con-
 tabuit; non Antiochus Seleuci filius, Stratonicam illam de-
 periens) Olympiae victorem reddere, & qui cum Thasio

ἡ Πολυδάμαντι τῷ Σκοτουσαίῳ ἀντίπαλον, ἀλλὰ
 τὴν δοθεῖσαν ὑπόθεσιν εὐφυᾶ πρὸς ὑποδοχὴν τῆς γυμνα-
 στικῆς παραπολὺ ὁρμείνῳ ἀποφαίνειν μετὰ τῆς τέχνης.
 ὥστε ἀπέστῳ καὶ ἡμῶν τὸ ἐπίφθονον τοῦτο τῆς ὑποσχέ-
 σεως, εἰ τέχνην Φαμὲν ἐφ' οὕτω μεγάλῳ καὶ χαλεπῷ τῷ
 πράγματι ἐΦευρηκέναι. οὐ γὰρ ὀντινεῦν παραλαβόντες,
 ἀποφαίνειν συγγραφέα Φαμὲν, ἀλλὰ τῷ φύσει συνε-
 τῷ, καὶ ἄριστα πρὸς λόγους ἡσκημένῳ ὑποδείξειν ὁδοὺς
 τινὰς ὁρᾶς, εἰ δὴ τοιαῦται φαίνονται, αἷς χρώμενος,
 θᾶττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον τελέσειεν ἄχρι καὶ πρὸς τὸν
 σκοπόν. Καίτοι οὐ γὰρ ἂν Φαίης ἀπροσδεῇ τὸν συνετὸν 36
 εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἄγνοεῖ. ἐπεὶ καὶ
 ἐκιδάριζε μὴ μαθῶν, καὶ ἥλυει, καὶ πάντα ἂν ἠπίστα-
 το. νῦν δὲ μὴ μαθῶν, οὐκ ἂν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν.
 ὑποδείξαντος δέ τινος, ῥᾶστά τε ἂν μάθοι, καὶ εὖ μετα-

Theagene, aut Polydamante Scotussaeo comparari possit :
 verum *hoc promiserit*, se datam sibi materiem aptam natam
 recipiendae illi exercitationum rationi, meliorem multo ope
 artis suae redditurum. Itaque absit a nobis etiam invidenda
 illa promissio, si artem nos dicamus rei ita magnae atque
 difficilis reperisse. Neque enim hoc dicimus, nos quemcun-
 que *de medio* arreptum reddituros historicum; sed ei, qui na-
 tura prudens, & optime ad dicendum exercitatus fuerit,
 ostensuros vias quasdam rectas: siquidem tales videantur
 eae, quas ingressus aliquis celerius faciliusque perfecerit,
 quae oportet, atque ad scopum pervenerit. Neque enim
 hoc dixeris, qui prudens sit, eum nihil indigere arte ac di-
 sciplina eorum, quae ignorat: alioqui citharam etiam ne-
 mine docente pulsaret, & inflaret tibias, ac nosset omnia.
 Iam vero sine disciplina nihil horum manibus effecerit. Ve-
 rum si quis illi ostendat; facileque discat, & bene *deinde*

- 37 χειρίσαιο ἐφ' αὐτοῦ. Καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς νῦν παραδεδόσθω, συνιέναι τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννὴς, ἀλλ' ὅξυ δεδορκῶς, οἷος καὶ πράγμασι χρῆσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπέϊη, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν, καὶ, νῆ Δία, καὶ ἐν στρατοπέδῳ γεγρονῶς ποτε, καὶ γυμναζομένους ἢ ταττομένους στρατιώτας ἑωρακῶς, καὶ ὅπλα εἰδῶς, καὶ μηχανήματα ἑνια, καὶ τί ἐπὶ κέρως, καὶ τί ἐπὶ μετώπου, πῶς οἱ λόχοι, πῶς οἱ ἵππεῖς, καὶ πόθεν, καὶ τί ἐξελαύνειν, ἢ περιελαύνειν· καὶ ὅλως, οὐ τῶν κατοικιδίων τις, οὐδ' οἷος πιστεύειν μόνον τοῖς ἀπαγγέλλουσι. Μάλιστα δὲ καὶ πρὸ τῶν πάντων, ἐλεύθερος ἔστω τὴν γνώμην, καὶ μήτε φοβείσθω μηδὲνα, μηδὲ ἐλπιζέτω μηδέν· ἐπεὶ ὅμοιος ἔσται τοῖς Φαύλοις δικασταῖς, πρὸς χάριν, ἢ πρὸς ἀπέχθειαν ἐπὶ μισθῷ δικάζουσιν. ἀλλὰ μὴ μελέτω αὐτῶ μήτε Φίλιππος ἐκ-κεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπο-
- 38

fuo ipse Marte trahet. Itaque nobis etiam talis nunc tradatur discipulus, non ignavus ad intelligendum pariter ac dicendum; sed acutum cernens, qui etiam negotia ipsa tractare, si praeficiatur, possit, militaremque animum, sed cum civili, etiam bellici ducis prudentiam habere: porro qui in castris aliquando fuerit, decurrentesque aut stantes in acie milites viderit, armaque & machinas quasdam norit, quidque sit *in cornu*, quid *in frontem*, quomodo ordines, quomodo equites, & unde? & quid sit *procurrere*, aut *circumducere*? verbo, *detur nobis* non aliquis, qui domi desideat, quique credat solum narrantibus. Maxime vero & ante omnia, liber sit animo, neque metuat quemquam, neque quidquam speret: alioqui malis iudiciis similis erit, ad gratiam aut ad inimicitias mercede ius dicentibus. Sed neque curae ipsi sit Philippus oculo privatus ab Astore Am-

λίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύνθῳ, ἀλλὰ τοιοῦτος οἷος ἦν δε-
χθήσεται· μήτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Κλείτου
σφαγῇ, ὡμῶς ἐν τῷ συμποσίῳ γενομένη, εἰ σαφῶς
ἀναγράφοιτο. οὐδὲ Κλέων αὐτὸν φοβήσεται, μέγα ἐν τῇ
ἐκκλησίᾳ δυνάμενος, καὶ κατέχων τὸ βῆμα, ὡς μὴ εἰ-
πεῖν ὅτι ὀλέθριος καὶ μανικὸς ἄνθρωπος οὗτος ἦν· οὐδὲ ἡ
σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἣν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ
ἱστορῇ, καὶ τὴν Δημοσθένους λῆψιν, καὶ τὴν Νικίου τε-
λευτὴν, καὶ ὡς ἐδίψων, καὶ οἷον τὸ ὕδωρ ἔπινον, καὶ ὡς
ἐφονεύοντο πίνοντες οἱ πολλοί. ἡγήσεται γὰρ (ὅπερ δι-
καιότατον) ὑπ' οὐδενὸς τῶν νοῦν ἐχόντων, αὐτὸς ἔξειν τὴν
αἰτίαν, ἣν τὰ δυστυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα ὡς ἐπρά-
χθη διηγῆται. οὐ γὰρ ποιητὴς αὐτῶν, ἀλλὰ μεμπτής ἦν·
ὥστε καὶ καταναυμαχῶνται, τότε οὐκ ἐκεῖνος ὁ κατα-
δύων ἐστὶ, καὶ Φεύγωσιν, οὐκ ἐκεῖνος ὁ διάκων· ἐκτὸς εἰ
μὴ εὐξασθαι δεόν μὴ τι παρέλπειν· ἐπεὶ τοί γε εἰ σιω-

phipolite sagittario ad Olynthum; verum qualis est, talis ostendetur: neque Alexander illum anget, de Cliti caede crudeliter in convivio facta, si dilucide scribatur; neque Cleon illum terrebit, multum in concione valens, & regnans in iudiciis, quo minus dicat perniciosum furiosumque esse hominem; neque universa Atheniensium civitas, si Siculas clades enarret, & Demosthenis captivitatem, & mortem Niciae, & ut finierint, & qualem aquam biberint, & ut inter bibendum caesi sint multi. Existimabit enim, quod res est, a nemine sano vitio sibi datum iri, si, quae infelicititer aut parum prudenter facta sunt, ea, quemadmodum contingere, enarret: neque enim ipse auctor illorum est, sed index. Itaque cum navali proelio vincuntur, non ille est, qui submergit; & si fugiant, non ille, qui tergis instat. Nisi forte, cum votis opus esset, ea praetermiserit. Quandoquidem si tacendo illa, aut in contrarium narran-

- πήσας αὐτὰ, ἢ πρὸς τὸναντίον εἰπὼν ἐπανορθώσασθαι
 ἐδύνατο, ῥᾶστον ἦν ἐνὶ καλᾷμῳ λεπτῷ τὸν Θουκυδίδην
 ἀνατρέψαι μὲν τὸ ἐν ταῖς Ἐπιπολαῖς παρατείχισμα,
 καταδύσαι δὲ τὴν Ἑρμοκράτους τριήρη, καὶ τὸν κατὰρα-
 τον Γύλιπον διαπεῖραι μεταξὺ ἀποτειχίζοντα, καὶ ἀπο-
 ταφρεύοντα τὰς ὁδοὺς· καὶ τέλος, Συρακουσίους μὲν εἰς
 τὰς λιθοτομίας ἐμβάλεῖν, τοὺς δ' Ἀθηναίους περιπλεῖν
 Σικελίαν, καὶ Ἰταλίαν, μετὰ τῶν πρώτων τοῦ Ἀλκι-
 βιάδου ἐλπίδων. ἀλλ', οἶμαι, τὰ μὲν πραχθέντα, οὐδὲ
 Κλωθῶ ἂν ἐτι ἀνακλώσειεν, οὐδ' Ἀτροπος μετατρέψει.
- 39 Τοῦ δὲ συγγραφέως ἔργον ἐν, ὡς ἐπράχθη εἰπεῖν. τοῦτο
 δ' οὐκ ἂν δύναίτο, ἄχρις ἂν ἡ Φοβῆται Ἀρταξέρξην ἰα-
 τρὸς αὐτοῦ ἂν, ἡ ἐλπίξῃ κίνδυνον πορφυροῦν, καὶ στρε-
 πτὸν χρυσῶν, καὶ ἵππον τῶν Νισαίων λήψεσθαι μι-
 σθὸν τῶν ἐν τῇ γραφῇ ἐπαίνων. ἀλλ' οὐ Ξενοφῶν αὐτὸ
 ποιήσει, δίκαιος συγγραφεὺς, οὐδὲ Θουκυδίδης· ἀλλὰ.

13 Κίνδυνον) Χιτὼν ὁ Περσικός. V.

do, corrigere potuisset; facillimum erat Thucydidi, tenui
 uno calamo evertere munitionem Epipolis impositam, &
 Hermocratis triremem submergere, & execrabilem illum
 confodere Gylipum, dum munitionibus vias & fossis inter-
 cludit; & tandem Syracusanos quidem in Lautumias con-
 iicere, Athenienfibus vero hoc praestare, ut Siciliam atque
 Italiam secundum primas spes Alcibiadis navigatione com-
 plecterentur. Verum quae facta sunt, ea, puto, neque Clo-
 tho retro glomerare potest, neque retractare Atropos. Hi-
 storici autem unum opus, ut gesta sunt singula, ita dicere.
 Hoc vero facere non poterit, quamdiu Artaxerxen me-
 tuet, cuius sit Medicus, aut purpuream togam sperabit, &
 torquem auream, & equum Nisaeum accipere mercedem
 suarum in historia laudum. Verum Xenophon hoc non fe-
 cerit, iustus scriptor, neque Thucydides; sed licet privatim

καὶ ἰδίᾳ μισῇ τινας, καλὸν ἀναγκαιότερον ἡγήσεται τὸ
 ποιῶν, καὶ τὴν ἀλήθειαν περὶ πλείονος ποιήσεται τῆς
 ἑχθρας· καὶ Φιλῇ, ὅμως οὐκ ἀφέξεται ἀμαρτάνοντος. ἐν
 γὰρ, ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ
 ἀληθείᾳ, εἴ τις ἱστορίαν γράψων ἴοι, τῶν δ' ἄλλων ἀ-
 πάντων ἀμελητέον αὐτῷ. καὶ ὅλως, πῆχυς εἷς, καὶ μέ-
 τρον ἀκριβές, ἀποβλέπειν μὴ εἰς τοὺς νῦν ἀκούοντας,
 ἀλλ' εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα συνεσομένους τοῖς συγγράμ-
 μασιν. Εἰ δὲ τὸ παραυτίκα τις θεραπεύοι, τῆς τῶν κο- 40
 λακευόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθεῖη, οὐς πάλαι ἢ
 ἱστορία ἐξ ἀρχῆς εὐθύς ἀπέστραπτο, οὐ μείον ἢ καμω-
 τικὴν ἢ γυμναστικὴν. Ἀλεξάνδρου γοῦν καὶ τοῦτο ἀπο-
 μνημονεύουσιν ὡς ἠδέως ἂν, ἔφη, πρὸς ὀλίγον ἀνεβίουν,
 ὦ Ὀνησίκριτε, ἀποθανὼν, ὡς μάθοιμι ὅπως ταῦτα οἱ
 ἄνθρωποι τότε ἀναγινώσκουσιν. εἰ δὲ νῦν αὐτὰ ἐπαινοῦσθαι
 καὶ ἀσπάζονται, μὴ θαυμάσης· οἶονταί γὰρ οὐ μικρῶ

quosdam oderit, multo sibi magis necessariam iudicabit rem-
 publicam, & veritatem pluris faciet, quam inimicitias: &
 si quem amet, tamen non parcat peccanti. Unum enim, ut
 dixi, hoc historiae proprium est, & soli litandum veritati,
 si quis ad scribendam historiam accedat; reliquorum vero
 omnium cura abiicienda. Atque in universum, norma una,
 & mensura exacta haec est, respicere non ad eos, qui nunc
 audiunt, sed ad hos, qui post haec in scriptis nostris versa-
 buntur. Si quis vero, quod praefens est, modo observet,
 adulatorum merito partibus adscribetur, quos olim histo-
 ria ab initio inde non magis, quam exercitatrix ars com-
 tricem illam *mangonum* averfata est. Alexandri quidem illam
 quoque memorabilem vocem referunt, qui, *Lubens*, in-
 quit, *Onesicrite*, vel ad parvum temporis spatium post mortem
meam reviviscerem, audiendi causa, quomodo ista lecturi sint, qui
tum erunt homines. Nunc vero ea si laudant & amplectuntur, mi-

τινι τῷ δαλέατι τούτῳ ἀνασπάσειν ἕκαστος τὴν παρ' ἡμῶν εὐνοίαν. Ὀμήρῳ γοῦν, καὶ τοι πρὸς τὸ μυθῶδες τὰ πλεῖστα συγγεγραφότι ὑπὲρ τοῦ Ἀχιλλέως, ἥδη καὶ πιστεύειν τινες ἐπάγονται, μόνον τοῦτο εἰς ἀποδείξιν τῆς ἀληθείας μέγα τεκμήριον τιθέμενοι, ὅτι μὴ περὶ ζῶντος ἔγραφεν. οὐ γὰρ εὐρίσκουσιν οὐδὲ τις ἐνεκα εἰψεύδει' ἄν.

- 41 Τοιοῦτος οὖν μοι ὁ συγγραφεὺς ἔστω, ἄφοβος, ἀδέκαστος, ἐλεύθερος, παρρησίας καὶ ἀληθείας φίλος, ὡς ὁ Κωμικός φησι, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ, σκάφην ὀνομάζων, οὐ μίσει, οὐδὲ Φιλία νέμων, οὐδὲ Φειδόμενος, ἢ ἐλεῶν, ἢ αἰσχυνόμενος, ἢ δυσωπούμενος ἴσος δικαστῆς εὐνους ἅπασιν, ἄχρι τοῦ μὴ θάτερά τι ἀπονεῖμαι πλεῖον τοῦ δέοντος, ξένος ἐν τοῖς βιβλίοις, καὶ ἀπολις, αὐτόνομος, ἀβασίλευτος, οὐ τί τῶδὲ, ἢ τῶδὲ
- 42 ὁῶξει λογιζόμενος, ἀλλὰ τί πέπρακται λέγων. Ὁ δ' οὖν Θουκυδίδης εὖ μάλα τοῦτο ἐνομοθέτησε, καὶ διέκρινεν

rari noli: putant enim, ea se non parva quadam esca piscaturos esse nostram quisque benevolentiam. Homero sane, licet fabulose pleraque scripserit de Achille, iam ad credendum quidam inducuntur, solum illud ad veritatis demonstrationem magnum signum ponentes, quod non de vivo scripsit: neque enim, cuius rei causa mentiretur, inveniunt. Talis igitur mihi sit historicus, metus expers, incorruptus, liber, fiduciae & veritatis amicus, qui, Comici verbo, *Ficum vocet ficum, scapham dicat scapham*: non odio, neque amicitia tribuens cuiquam quidquam, non parcens, non misericordia, aut pudore vel verecundia tactus, iudex aequus, benevolus omnibus eatenus, ne quid alteri iusto plus tribuat, hospes in libris suis, nullius civitatis, suis ipse legibus vivens, regem agnoscens nullum, non quid hic vel ille existimaturus sit reputans, sed dicens quid factum sit. Non sine causa igitur hanc legem tulit Thucydides, virtutemque &

ἀρετὴν, καὶ κακίαν συγγραφικὴν, ὁρᾶν μάλιστα θαυ-
μαζόμενον τὸν Ἡρόδοτον, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆ-
ναι αὐτοῦ τὰ βιβλία· κτῆμά τε γάρ Φησι μᾶλλον ἐς
αἰὲ συγγράφειν, ἢ περ ἐς τὸ παρὸν ἀγώνισμα· καὶ μὴ
τὸ μυθῶδες ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν γε-
γεννημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον· καὶ ἐπάγει τὸ χρή-
σιμον, καὶ ὃ τέλος ἂν τις εὖ Φρονῶν ὑπόβοιτο ἱστορίας,
ὥς εἴ ποτε καὶ αὖθις τὰ ὅμοια καταλάβοι, ἔχοιεν, Φησί,
πρὸς τὰ προγεγραμμένα ἀποβλέποντες, εὖ χρῆσθαι
τοῖς ἐν ποσὶ. Καὶ τὴν μὲν γνώμην τοιαύτην ἔχων ὁ συγ- 43
γραφεὺς ἠκέτω μοι· τὴν δὲ Φωνὴν, καὶ τὴν τῆς ἐρμηνείας
ἰσχύν, τὴν μὲν σφοδρὰν ἐκείνην, καὶ κάρχαρον, καὶ συν-
εχῇ ταῖς περιόδοις, καὶ ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι, καὶ
τὴν ἄλλην τῆς ῥητορείας δεινότητα, μὴ κομιδῇ τεθηγμέ-
νος, ἀρχέσθω τῆς γραφῆς, ἀλλ' εἰρηνικώτερον διακεί-
μενος. καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔστω καὶ πυκνός, ἡ λέ-

12 Κάρχαρον) Τραχεῖαν. G.

vitium historici distinxit, cum maxima in admiratione vi-
deret esse Herodotum, adeo ut Musarum etiam nominibus
libri illius vocarentur. *Possessionem enim potius in perpetuum*
scribere se ait, quam commissionem, quae in praesens tantum pla-
ceat: neque fabulositatem sibi probari, sed verum de factis poste-
ritati se relinquere: subiungitque utilitatem, quemque finem,
si quis recte sapiat, contitruat historiae: ut si quando rursus
similia ingruant, habeant, inquit, respicientes ad ea, quae olim
scripta sunt, quomodo recte utantur praesentibus. Ac talem qui-
dem habens animum historicus mihi detur. Quantum vero
ad linguam, & eloquendi facultatem attinet, vehementi qui-
dem illa atque aspera, & periodis continua, & argumentis
contorta, ceteraque vi oratoria, non admodum acutus &
inhorrescens, sed placide magis affectus, ad scribendum ac-
cedat. Ac sententiae quidem sint densae & crebrae: dictio

ξις δὲ, σαφὲς καὶ πολιτικὴν, οἷα ἐπισημότατα δηλοῦν
 44 τὸ ὑποκείμενον. Ὡς γὰρ τῇ γνώμῃ τοῦ συγγραφέως
 σκοποὺς ὑπεθέμεθα, παρρησίαν καὶ ἀλήθειαν, οὕτω δὲ
 καὶ τῇ φωνῇ αὐτοῦ, εἰς σκοπὸς ὁ πρῶτος, σαφῶς δη-
 λῶσαι, καὶ φανώτατα ἐμφανίσαι τὸ πρᾶγμα, μῆτε
 ἀπορρήτοις, καὶ ἔξω πάτου ὀνόμασι, μῆτε τοῖς ἀγοραίοις
 τούτοις καὶ καπηλικόις, ἀλλ' ὥς μὲν τοὺς πολλοὺς
 συνιέναι, τοὺς δὲ πεπαιδευμένους ἐπαινέσαι, καὶ μὴν καὶ
 σχήμασι κεκοσμησθῶ ἀνεπαχθέσι, καὶ τὸ ἀνεπιτήδευ-
 τον μάλιστα ἔχουσιν· ἐπεὶ τοῖς κατηρτυμένοις τῶν ζωμῶν
 45 εἰκότως ἀποφαίνει τοὺς λόγους. Καὶ ἡ μὲν γνώμη κοι-
 νωνεῖτω, καὶ προσαπτέσθω τι καὶ ποιητικῆς, παρ' ὅσον
 μεγάληγορος, καὶ διηρμένη καὶ ἐκείνη, καὶ μάλισθ'
 ὁπότεν παρατάξεις, καὶ μάχαις, καὶ ναυμαχίαις,
 συμπλέκῃται. δεήσει γὰρ τότε ποιητικοῦ τινος ἀνέμου

5 Μῆτε ἀπορρήτοις) Scripsit
 Caesar, tanquam scopulum vi-
 tandum esse inauditum atque in-
 solens verbum. Hinc sunt, qui ita

verbis utendum putant, ut num-
 mis publicaue moneta. Horatius
 ait, *ut filvae follis* &c. G.

autem dilucida & civilis, quae quam clarissime designet ma-
 teriam. Quemadmodum enim animo scriptoris metas po-
 suimus dicendi libertatem & veritatem: ita & linguae illius
seu dictioni, scopus unus primus, dilucide explicare, & cla-
 rissime rem declarare, neque secretis, & remotis ab usu no-
 minibus, neque hisce de media turba vel de caupona *sum-
 tis*, sed quae vulgus intelligat, laudent eruditi. Verum fi-
 guris quoque ornata sint non nimium turgidis, & quae mi-
 nime videantur quaesitae: alioqui offis per nimia condimen-
 ta corruptis similem orationem faciunt. Ac mens quidem
historici participet aliquid, adsciscatque sibi, poëtices, qua-
 tenus magnificis ipsa quoque verbis utitur atque elata est,
 & maxime cum aciebus, & pugnis, & navalibus proeliis,
 implicatur. Opus enim tum erit poëtico quodam spiritu,

ἐπουριάσοντος τὰ ἀκάτια, καὶ συνδιοίσοντος ὑψηλὴν, καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν κυμάτων τὴν ναῦν. ἡ λέξις δὲ ὅμως ἐπὶ γῆς βεβηκέτω, τῷ μὲν κάλλει καὶ τῷ μεγέθει τῶν λεγομένων συνεπαιρομένη, καὶ ὡς ἐνὶ μάλιστα ὁμοιούμενη, μὴ ξενίζουσα δὲ, μηδ' ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐνθουσιῶσα· κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παρακινήσαι, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα, ὥστε μάλιστα πειστέον τῆνικαῦτα τῷ χαλινῷ, καὶ σωφρονητέον, εἰδόμενος ὡς ἵππου φιλία τις, καὶ ἐν λόγοις πάθος οὐ μικρὸν γίγνεται. ἄμεινον οὖν ἐφ' ἵππου ὀχουμένη τότε τῇ γνώμῃ, τὴν ἐρμηνείαν περὶ συμπαραθεῖν, ἐχομένην τοῦ ἐφιππίου, ὡς μὴ ἀπολείποιτο τῆς Φορᾶς. Καὶ μὴν καὶ 46 συνθήκη τῶν ὀνομάτων εὐκράτω καὶ μέσῃ χρηστέον, οὔτε ἄγαν ἀφιστάντα, καὶ ἀπαρτῶντα, (τραχὺ γὰρ) οὔτε ρυθμῷ παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοὶ, συνάπτοντα. τὸ μὲν

qui secundo flatu vela impleat, celsamque per summos fluctus navim perferat. Dictio tamen humi incedat, quae cum pulchritudine dicendorum & magnitudine attollatur, & quantum eius licet, exaequetur, interim in peregrinitatem non exeat, neque ultra quam opportunum est, fanatico quodam spiritu efferatur. Tum enim maximum periculum est, ne extra numeros moveatur, & in poëticum furorem incidat. Itaque tum inprimis exaudiendae sunt habenaе, & sobrietati studendum, cogitantes, esse ut equorum, ita etiam orationis morbum non parvum nimiam ferociam. Optimum igitur tum fuerit, uti mentem velut equo vestam, pedestri cursu comiteretur elocutio, prehensio ephippio, ne ab impetu equi destituatur. Verum compositione etiam verborum temperata & media utendum, ut ea neque nimis distrahas & dimoveas, asperum enim; neque rhythmo paene, ut plerique, concludas: quorum hoc quidem vitiosum est, illud

- 47 γὰρ ἐπαίτιον, τὸ δ' ἀηδὲς τοῖς ἀκούουσι. Τὰ δὲ πρά-
γματα αὐτὰ, οὐχ ὡς ἔτυχε συνακτέον, ἀλλὰ Φιλο-
πόνως καὶ ταλαιπώρως πολλάκις περὶ τῶν αὐτῶν ἀνα-
κρίνοντα, καὶ μάλιστα μὲν παρόντα, καὶ ἐφορῶντα. εἰ
δὲ μὴ, τοῖς ἀδεκαστότερον ἐξηγουμένοις προσέχοντα, καὶ
οὓς εἰκάσειεν ἂν τις, ἥκιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειαν
ἀφαιρήσειν, ἢ προσθήσειν τοῖς γεγονόσι. καὶ ταῦτα ἤδη
καὶ στοχαστικός τις, καὶ συνθετικός τοῦ πιθανωτέρου
48 ἔστω. Καὶ ἐπειδὴν ἀφροίσῃ ἅπαντα, ἢ τὰ πλεῖστα,
πρῶτα μὲν ὑπόμνημά τι συνυφαινέτω αὐτῶν, καὶ σῶ-
μα ποιεῖτω ἀκαλλές ἔτι, καὶ ἀδιάρθρωτον. εἴτα ἐπιθεῖς
τὴν τάξιν, ἐπαγέτω τὸ κάλλος, καὶ χρωρνύτω τῇ λέξει,
49 καὶ χρηματίζετω, καὶ ρυθμιζέτω. Καὶ ὅλως, εἰκέτω
τότε τῷ τοῦ Ὀμήρου Διί, ἄρτι μὲν τῶν ἵπποπόλων Θρη-
κῶν γῆν ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὴν Μουσῶν. κατὰ ταῦτα γὰρ

13 Χρηματίζετω) Χρηματίζειν τὸ χρηματίζει ἢ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος.
καὶ τὸ πράγματι χρῆσθαι σημαίνει, Χρηματίζεσθαι δὲ, τὸ χρήματα συλ-
καὶ τὸ, πράγματι σχολάζειν, ὡς, λέγειν. V.

vero insuave audientibus. Res autem ipfas non temere con-
nectere oportet, sed cum labore & aerumnabili quadam
diligentia, instituto saepius de iisdem iudicio. Et maxime
quidem, quae quis ipse praesens inspexit, *scribet*; sin vero
minus, fidem illis habeat, qui narrant incorruptius, & quos
coniiciat aliquis minime ad gratiam vel odii causa subtra-
here quidquam rebus gestis, vel adiacere. Et hic iam ad con-
iecturam acutus sit, & qui argumentis elicere, quid sit pro-
babilius, queat. Et cum collegerit omnia aut pleraque,
primo quidem commentarium quoddam illorum contexat,
& corpus faciat informe adhuc, & artubus suis nondum
distinctum. Tum ordine adiecto pulchritudinem inducat, &
dictionis colorem addat, & orationem rebus accommodet,
& compositioni studeat. Et omnino tum Homérico illi Iovi
similis sit, nunc quidem equestrium Thracum adspicienti
terram, nunc vero Mysorum. Eadem enim ratione ipse

καὶ αὐτὸς, ἄρτι μὲν τὰ Ῥωμαίων ἰδίᾳ ὁράτω, καὶ δη-
 λούτω ἡμῖν οἷα ἐφαίνεται αὐτῷ ἀφ' ὑψηλοῦ ὁρῶντι, ἄρ-
 τι δὲ τὰ Περσῶν, εἴτ' ἀμφοτέρω, εἰ μάχονται. καὶ ἐν
 αὐτῇ δὲ τῇ παρατάξει, μὴ πρὸς ἐν μέρος ὁράτω, μηδ' ἐς
 ἓνα ἰππεία, ἢ πεζόν, εἰ μὴ Βρασιδᾶς τις εἴη προπηδῶν,
 ἢ Δημοσθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν' ἐς τοὺς στρα-
 τηγούς μὲν τὰ πρῶτα, καὶ εἴ τι παρεκελεύσαντο, κα-
 κεῖνο ἀκούετω, καὶ ὅπως, καὶ ἥ τινι γνώμῃ, καὶ ἐπινοίᾳ
 ἔταξαν. ἐπειδὴν δὲ ἀναμιχθῶσι, κοινὴ ἔστω ἡ θέα, καὶ
 ζυγوستατεῖτω τότε, ὥσπερ ἐν τρυάνῃ τὰ γιγνόμενα,
 καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω. Καὶ πᾶσι τούτοις 50
 μέτρον ἐπέστω, μὴ ἐς κόρον, μηδ' ἀπειροκάλως, μηδὲ
 νεαρῶς, ἀλλὰ ραδίως ἀπολυέσθω καὶ στήσας ἐνταῦθά
 που ταῦτα, ἐπ' ἐκεῖνα μεταβαίνειτω, ἣν κατεπέιγῃ· εἴ-
 τα ἐπανίτω λυθεὶς ὅπταν ἐκεῖνα καλῇ· καὶ πρὸς πάν-
 τα σπενδέτω, καὶ ὡς δυνατόν, ὁμοχροεῖτω, καὶ μετα-

quoque iam res Romanorum singulatim inspiciat, & qua-
 les sibi visae sint ex alto contemplanti, enarret; iam vero
 Persarum; tum utraque, si pugnent: & in ipsa adeo acie
 non ad unam partem respiciat, neque ad unum equitem
 vel peditem, nisi forte Brasidas aliquis profiliat, aut De-
 mosthenes excensum prohibeat: ad duces quidem primum;
 & si quid illi imperent, illud quoque audiat, & quomo-
 do, & qua mente, & consilio iniunxerint. Postquam ve-
 ro ad manus ventum, commune sit spectaculum, & quasi
 trutina suspendat, quaecunque geruntur; & persequentes
 comitetur, & fugientes. Et modus adsit hisce omnibus, ne
 ad satietatem, neque imperite, neque iuveniliter narret; sed
 cum facilitate se quadam expediat, & certo quodam loco
 his constitutis, ad illa, si urgeant, transeat: tum redeat ex-
 solurus, ubi ista vocaverint, festinetque ad omnia, & quan-
 tum potest, eodem cum ipsis temporibus vestigio procedat,

πετέσθω ἀπ' Ἀρμενίας μὲν εἰς Μηδίαν, ἐκεῖθεν δὲ ροι-
 ζήματι ἐνὶ, ἐς Ἰβηρίαν, εἴτα ἐς Ἰταλίαν, ὡς μηδένος
 51 καιροῦ ἀπολείπεται. Μάλιστα δὲ κατόπτρῳ εἰκνύειαν
 παρασχέσθω τὴν γνώμην, ἀβάλῳ, καὶ στιλπνῷ, καὶ
 ἀκριβεῖ τὸ κέντρον· καὶ ὅποιας ἀν' δέξεται τὰς μορφὰς
 τῶν ἔργων, τοιαῦτα καὶ δεικνύτω αὐτὰ, διάστροφον δὲ,
 ἢ παράχρουν, ἢ ἐτερόσχημον, μηδέν· οὐ γὰρ ὥσπερ τοῖς
 ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθήσόμενά ἐστι,
 καὶ εἰρήσεται· πέπρακται γὰρ ἤδη. δεῖ δὲ τάξαι, καὶ
 εἰπεῖν αὐτὰ· ὥστε, οὐ τί εἴπωσι ζητητέον αὐτοῖς, ἀλλ'
 ὅπως εἴπωσιν. ὅλως δὲ, νομιστέον τὸν ἱστορίαν συγγρά-
 φοντα, Φειδίᾳ ἢ Πραξιτέλει χρῆναι εἰκέναι, ἢ Ἀλκα-
 μέναι, ἢ τῷ ἄλλῳ ἐκείνων. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνοι χρυσόν,
 ἢ ἄργυρον, ἢ ἐλέφαντα, ἢ τὴν ἄλλην ὕλην ἐποίησαν· ἀλλ'
 ἢ μὲν ὑπῆρχε, καὶ προὔποβέβλητο, Ἡλείων, ἢ Ἀθη-
 ναίων, ἢ Ἀργείων πεπορισμένων· οἱ δὲ ἐπλάττον μόνον,

transvoletque ab Armenia quidem in Mediam, inde vero
 stridentibus velut alis in Iberiam, inde in Italiam, ut nul-
 lum non tempus consequatur. Maxime vero speculo simi-
 lem praebeat animum, nihil turbido, & splendido, & cen-
 tri exacti: qualesque acceperit operum species, tales etiam
 illas ostendat; perversum vero, aut alieni coloris, aut fi-
 gurae diversae, nihil. Neque enim ut eloquentiae magistris
 scribunt *historici*: sed dicenda *praesto* sunt, & dicentur *omni-*
no; iam enim facta sunt. Oportet autem ordinare illa atque
 dicere. Itaque non quid dicant, quaerendum eis est, sed
 quomodo dicant. In universum vero putandum est, histo-
 riae scriptorem Phidiae aut Praxiteli similem esse debere,
 aut Alcameni, aut cuidam alii ex eo numero. Neque enim
 illi aurum, aut argentum, aut ebur, aut aliam materiam
 faciebant: verum illa quidem aderat, & subiecta illis erat,
 Eliensibus, aut Atheniensibus, aut Argivis suppeditantibus:

καὶ ἔπριον τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐκόλλων, καὶ
 ἐρύθμιζον, καὶ ἐπήνθιζον τῷ χρυσῷ. καὶ τοῦτο ἦν ἡ τέ-
 χη αὐτῶν, ἐς δέον οἰκονομήσασθαι τὴν ὕλην. τοιοῦτο δὴ
 τοι καὶ τὸ τοῦ συγγραφέως ἔργον, εἰς καλὸν διαβέσθαι
 τὰ πεπραγμένα, καὶ εἰς δύναμιν ἐναργέστατα ἐπιδεί-
 ξαι αὐτά. καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται, μετὰ ταῦτα
 ὁρᾷν τὰ λεγόμενα, καὶ μετὰ τοῦτο ἐπαινῇ, τότε δὴ τό-
 τε ἀπηκρίβωται, καὶ τὸν οἰκείον ἐπαινον ἀπείληφε τὸ
 ἔργον τῷ τῆς ἱστορίας Φειδίᾳ. Πάντων δὲ ἤδη παρε- 52
 σκευασμένων, καὶ ἀπροοιμίαστον μὲν ποτε ποιήσεται
 τὴν ἀρχὴν, ὅταν μὴ πάνυ κατεπείγῃ τὸ πρᾶγμα, πρα-
 διοικησασθαι τι ἐν τῷ προοιμίῳ· δυνάμει δὲ καὶ τότε
 Φροιμίῳ χρήσεται, τῷ ἀποσαφύνοντι περὶ τῶν λεκτέων.
 Ὅποταν δὲ καὶ Φροιμιάζῃται, ἀπὸ δυῶν μόνων ἀρξεται, 53

14 (Ὅπῃται) Ἔργα γὰρ τοῦ προοι-
 μίου τρία ταῦτα. τὸ προσεχὲν καὶ
 εὐμάθειαν καὶ εὐνοίαν ἀπεργάσ-
 σθαι. ὅτι τὰ δύο πρόδηλον ὅτι ἀπὸ
 τῶν ἀκρατῶν, εὐμάθεια καὶ εὐνοία.
 τὸ μὲν οὖν τὸν ῥητορα ἀφελήσει ἢ
 εὐνοία, ἢ εὐμνῶς διζοῖντο [οἱ ἀν-
 θρωποι] τοὺς λόγους αὐτοῦ. καὶ ἡ

εὐμάθεια δὲ πρὸς τῶν ἀκρατῶν
 ἐστίν. ἐκείνους γὰρ οἰκίσαι τοῦτο
 ὁππρὲς καὶ ἡ προσοχή· ὃ μάλιστα
 μεγαλοψυχίας δεῖσται ῥητορας, εὐ-
 νότος καὶ τὰ σμικρὰ μεγάλα δεῖ-
 ξαι, καὶ ὁππρὲς δεικνῇ τοὺς ἀ-
 κρατὰς εἰλεῖν. κατὰ δὲ δευτέρου λό-
 γου καὶ ἡ εὐμάθεια τὴν τοῦ ῥητορος

at ipsi formabant tantum, & secabant ebur, poliebantque,
 & conglutinabant, & concinnabant, & auri velut florem
 inducebant: eaque ipsa illorum ars erat, materiam, prout
 opus erat, disponere. Tale igitur etiam opus historici, cum
 ornatu disponere res gestas, & quam potest lucidissime eas
 demonstrare. Et ubi, qui audit, postea putat se vidisse ea,
 quae dicuntur, & postea laudat, tunc sane tunc elabora-
 tum accurate, & propriam sibi laudem consecutum est opus
 historico nostro Phidiae. Omnibus autem iam paratis, &
 sine prooemio nonnunquam incipiet, cum res ipsa non val-
 de postulat praefrui quidquam in prooemio. Vim qui-
 dem ipsam prooemii tum quoque adhibebit, quod ea, quae
 dicenda sunt, declaret. Cum vero utetur prooemio, a duobus

οὐχ ὥσπερ οἱ ῥήτορες ἀπὸ τριῶν, ἀλλὰ τὸ τῆς εὐνοίας
 παρεῖς, προσοχὴν ἢ εὐμάθειαν εὐπορίσει τοῖς ἀκούουσι.
 προσέξουσιν μὲν γὰρ αὐτῷ, ἢν δειξῇ ὡς περὶ μεγάλων, ἢ
 ἀναγκαίων, ἢ οἰκείων, ἢ χρησίμων ἐρεῖ. εὐμαθὴ δὲ καὶ
 σαφεῖ τὰ ὕστερα ποιήσει, τὰς αἰτίας προεκτιθέμενος,
 54 καὶ περιορίζων τὰ κεφάλαια τῶν γεγενημένων. Τοιού-
 τοις προομιῖαις οἱ ἄριστοι τῶν συγγραφέων ἐχρήσαντο·
 Ἡρόδοτος μὲν, ὡς μὴ τὰ γενόμενα ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ
 γένηται, μεγάλα καὶ θαυμαστά ὄντα, καὶ ταῦτα,
 νίκας Ἑλληνικὰς δηλοῦντα, καὶ ἥττας βαρβαρικὰς.
 Θουκυδίδης δὲ, μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἔσεσθαι,
 καὶ ἀξιολογώτατον, καὶ μείζω τῶν προγεγενημένων,
 ἐκείνον τὸν πόλεμον· καὶ γὰρ παθήματα ἐν αὐτῷ με-
 55 γάλα ξυνέβη γενέσθαι. Μέγα δὲ τὸ προοίμιον ἀνάλο-
 γον τοῖς πράγμασιν, ἢ μηκυνόμενον, ἢ βραχυνόμενον·

ἐντρίχειαν γιγνέσεται. ἐπ' ἀφιλίαν
 μίντοι καὶ αὐτὰ τῶν ἀκρατῶν. ὅστις
 τριῶν ὄντων, μόνῃ ἢ εὐνοίᾳ τὸν ῥήτορα
 ἀφιλίσει, τὰ δὲ λοιπὰ ὅς τις τοῦς

ἀκρατὰς. διὸ καὶ ἢ ταῖς ἱστορίαις
 ἐκλείπει, ὅτι μὴ ἑαυτῷ τότε ὁ ῥή-
 τωρ, ἀλλὰ τοῖς ἀκραταῖς ἐργάζε-
 ται. M.

tantum exordietur, non ut oratores a tribus, sed omisso il-
 lo, quod ad benevolentiam pertinet, attentionem ac docili-
 tatem in auditoribus parabit. Attendent illi, si ostenderit,
 se de magnis, aut necessariis, aut domesticis, aut utilibus
 dicturum: docilem autem, & ea, quae sequuntur, dilucida
 reddet, exponendis ante causis, & praefiniendis rerum ge-
 starum quibusdam capitibus. Talibus prooemiis optimi hi-
 storiorum usi sunt: Herodotus quidem, ne res gestae ipso
 tempore evanescant, magnae cum sint atque admirabiles, eaeque
 Graecas victorias indicent, & clades barbarorum; Thucydides
 autem, magnum & ipse futurum ratus & memoria dignissimum,
 & maius prioribus, illud bellum; etenim calamitates quoque ma-
 gnas in illo contigisse. Magnum vero prooemium, pro rerum
 ipsarum portione productum aut correptum. Concinnus.

εὐαφὴς δὲ καὶ εὐάγωγος ἔστω ἡ ἐπὶ τὴν διήγησιν μετά-
 βασις. ἅπαν γὰρ ἀτεχνῶς τὸ λοιπὸν σῶμα τῆς ἱστο-
 ρίας, διήγησις μακρά ἐστίν· ὥστε ταῖς τῆς διηγήσεως
 ἀρεταῖς κατακεκοσμήσθω, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προί-
 σοντα, καὶ αὐτῇ ὁμοίως, ὥστε μὴ προὔχειν, μήτε κοι-
 λαίνεσθαι. ἔπειτα τὸ σαφὲς ἐπαυθείτω τῇ λέξει, ὡς
 ἔφην, μεμηχανημένον καὶ τῇ συμπεριπλοκῇ τῶν πραγ-
 μάτων. ἀπόλυτα γὰρ καὶ ἐντελῆ πάντα ποιήσει, καὶ τὸ
 πρῶτον ἐξεργασάμενος, ἐπάξει τὸ δεύτερον ἐχόμενον αὐ-
 τοῦ, καὶ ἀλύσεως τρόπῳ συνηρμοσμένον, ὡς μὴ διακε-
 κόφθαι, μηδὲ διηγήσεις πολλὰς εἶναι, ἀλλήλαις πα-
 ρακειμένας, ἀλλ' αἰεὶ τὸ πρῶτον τῷ δευτέρῳ, μὴ γει-
 τνίαν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν, καὶ ἀνακεκράσθαι
 κατὰ τὰ ἄκρα. Τάχος ἐπὶ πᾶσι χρήσιμον, καὶ μά- 56
 λιστα εἰ μὴ ἀπορία τῶν λεκτέων εἴη· καὶ τοῦτο περιζε-
 σθαι χρὴ μὴ τοσοῦτον ἀπὸ τῶν ὀνομάτων ἢ ῥημάτων,
 ὅσον ἀπὸ τῶν πραγμάτων. λέγω δὲ εἰ παραβέοις μὲν τὰ

porro & sequax fit transitus ad narrationem. Nam omne
 prorsus reliquum corpus historiae narratio longa est. Ita-
 que virtutibus narrationis ornata fit, mollique & aequabili
 vestigio procedat, & undique sibi similis similiter, ut ne-
 que emineat quidquam, neque recedat. Deinde perspicui-
 tas efflorescat in dictione, quae perficiatur etiam, ut dixi,
 rerum inter se complexu. Nempe absoluta omnia & con-
 summata faciet, & primo perfecto secundum illi cohaerens
 inducet, & catenae instar coagmentatum, ut nusquam in-
 tercidatur, neque multae sint narrationes altera alteri ad-
 iectae, sed semper prius posteriori non vicinum modo sit,
 sed continuum, & extremis suis permixtum. Celeritas utilis
 in omnibus, & maxime si non sit dicendorum penuria: ea-
 que paranda non tantum a nominibus aut verbis, quan-
 tum ab ipsis rebus: hoc autem dico, si percurras parva &

μικρὰ καὶ ἥττον ἀναγκαῖα, λέγοις δ' ἱκανῶς τὰ μεγάλα· μᾶλλον δὲ καὶ παραλείπτεον πολλά. οὐδὲ γὰρ ἦν ἐστίας τοὺς Φίλους, καὶ πάντα ἢ παρσκευασμένα, διὰ τοῦτο ἐν μέσοις τοῖς πέμμασι, καὶ τοῖς ὀρνέοις, καὶ λεπάσι τοσαύταις, καὶ συσὶν ἀγρίοις, καὶ λαγωῖς, καὶ ὑπογαστρίοις, καὶ σαπέρδην ἐνθήσεις, καὶ ἔτνος, εἴ τι κακέϊνο παρσκευάστο· ἀμελήσεις δὲ τῶν εὐτελεστέρων. Μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὀρνῶν, ἢ τευχῶν, ἢ ποταμῶν ἐρμηνείαις, ὥς μὴ δύναμιν λόγων ἀπειροκάλως παρεπιδείκνυσθαι δοκοῖς, καὶ τὸ σαυτοῦ δρᾶν, παρὲς τὴν ἱστορίαν, ἀλλ' ὀλίγον προσαψάμενος, τοῦ χρησίμου καὶ σαφοῦς ἕνεκα, μεταβῇ, ἐκφυγὼν τὸν ἰξὸν τὸν ἐν τῷ πράγματι, καὶ τὴν τοιαύτην ἅπασαν λιχνείαν, οἷον ὅρας τι καὶ Ὅμηρος ὡς μεγαλόφρων ποιεῖ. καίτοι ποιητὴς ὢν, παραβῇ τὸν Τάνταλον, καὶ τὸν Ἰξίονα, καὶ Τιτυὸν, καὶ τοὺς ἄλλους. εἰ δὲ Παρθένιος, ἢ

5 Λοπάσι) Λοπὰς τὸ βρῶμα καὶ ἡ περιχειμένη ἰξωθεν τοῦ κρομίου λιπὶς, ὥς τινες φασί. Σὺ δὲ μέμνησο

Ἀριστοφάνους λίγοντος, ἔξου δὲ πᾶσα καὶ λοπάσιον καὶ χύτρα χαλκῇ γίγνεται. V.

minus necessaria, satis autem dicas de magnis. Quin multa etiam omittenda. Neque enim si quando convivio accipis amicos, paratis omnibus, propterea inter media bellaria, & aviculas, & tot patinas, & apros, & lepores, & sumina, saperdam quoque appones, & fabam, si qua etiam parata sit; verum viliora negliges. Maxime vero sobrie verandum est in montium, aut moenium, aut fluminum descriptionibus, ne imperite ac perversè vim dicendi ostentare videaris, & omiſſa historia tuum negotium agere: sed ubi leviter utilitatis perspicuitatisque causâ attigeris, transiro, viscumque *veluti* illius rei, illasque omnes delicias effugito. Quale quiddam ipse, vides, ut magnanimus Homerus faciat. Quantumvis poëta sit, transcurrit Tantalum, & Ixionem, & Tityum, & reliquos. Si vero Parthenius, aut

Εὐφορίων, ἢ Καλλίμαχος ἔλεγε, πόσοις ἂν οἷι ἔπεισ-
 τὸ ὕδωρ ἄχρι πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ Ταντάλου ἦγαγεν; εἴ-
 τα πόσοις ἂν Ἰξίωνα ἐκύλισε; μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης
 αὐτὸς, ἀλίγα τῷ ταιούτῳ εἶδει τοῦ λόγου χρησάμενος,
 σκέψαι ἅπῃς εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχανήμα ἐρμηνεύ-
 σας, ἢ πολιορκίας χρῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ
 χρειῶδες ὄν, ἢ ἐτι πόλεων σχῆμα, ἢ Συρακουσίων λι-
 μένα. ὅταν μὲν γὰρ τὸν λοιμὸν διηγῇται, καὶ μακρὸς
 εἶναι δοκῇ, σὺ τὰ πράγματα ἐνόησον· εἰς γὰρ οὕτω
 τὸ τάχος, καὶ ὡς φεύγοντος ὁμῶς ἐπιλαμβάνεται αὐ-
 τοῦ τὰ γεγενημένα, πολλὰ ὄντα. Ἦν δὲ ποτε καὶ λό- 58
 γους ἐροῦντά τινα δεῖσθαι εἰσάγειν, μάλιστα μὲν ἐδοκίμα
 τῷ προσώπῳ, καὶ τῷ πράγματι αἰκεῖα λεγέσθω·
 ἔπειτα, ὡς σαφέστατα καὶ ταῦτα· πλὴν ἐφείτῃ σοι
 τότε καὶ ῥητορεύσαι, καὶ ἐπιδείξαι τὴν τῶν λόγων δει-
 νότητα. Ἐπαινοὶ μὲν γὰρ ἢ ψόγοι, πάνυ πεφεισμένοι, 59

Euphorion, aut Callimachus dixisset, quot, putas, versibus aquam ad labra usque Tantali perduxisset? deinde quot aliis circumegisset Ixionem? Potius vero Thucydides ipse, parce hac orationis forma usus, vide, quam celeriter desistat, ubi vel machinationem aliquam declaravit, aut obsidionis formam explicavit, necessariam licet & utilem, aut Epipolarum formam, aut Syracusiorum portum. Cum enim pestilentiam describit, & longus esse videtur, at tu res ipsas cogita: sic enim celeritatem intelliges, & ut fugientem *velut* ramentum facta, multa quidem illa retineant ac reprehendant. Si quando vero etiam verba facientem aliquem inducere oportebit; maxime quidem personae convenientia, & propria negotio dicantur, deinde quam dilucidissime haec quoque. Quin etiam permixtum tibi est rhetoricari, & vim dicendi ostendere. Laudes quidem aut vituperationes omni-

καὶ περιέσκεμμένοι, καὶ ἀσυκοφαντῆται, καὶ μετὰ ἀποδείξεων, καὶ ταχεῖς, καὶ μὴ ἄκαιροι, ἐπεὶ ἔξω τοῦ δικαστηρίου ἐκείνοι εἰσι. καὶ τὴν αὐτὴν Θεοπόμπῃ αἰτίαν ἔξεις, Φιλαπεχθιμόνως κατηγοροῦντι τῶν πλείστων, καὶ διατριβὴν ποιουμένῳ τὸ πρᾶγμα, ὡς κατηγορεῖν
 60 μᾶλλον ἢ ιστορεῖν τὰ πεπραγμένα. Καὶ μὴν καὶ μῦθος εἴ τις παρεμπέσοι, λεκτέος μὲν, οὐ μὴν πιστωτέος πάντως, ἀλλ' ἐν μέσῳ θετέος τοῖς ὅπως ἂν ἐβέλωσιν, εἰκάσουσι περὶ αὐτοῦ. σὺ δ' ἀκίνδυνος, καὶ πρὸς οὐδέτερον
 61 ἐπιρρεπέστερος. Τὸ δ' ὅλον, ἐκείνου μοι μέμνησο, (πολλάκις τὸ αὐτὸ ἐρῶ) καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὀρῶν γράφε, ὡς οἱ νῦν ἐπαινέσωκαί σε, καὶ τιμήσωσιν, ἀλλὰ τοῦ σύμπαντος αἰῶνος ἐστοχασμένος, πρὸς τοὺς ἔπειτα μᾶλλον σύγγραφε, καὶ παρ' ἐκείνων ἀπαίτει τὸν μισθὸν τῆς γραφῆς, ὡς λέγεται καὶ περὶ σοῦ, ἐκείνος μέντοι ἐλεύθερος ἀνὴρ ἦν, καὶ παρρησίας μεστός, οὐδὲν

no moderatae, & circumspectae, & a calumnia remotae sunt, & cum demonstratione coniunctae, & celetes [breves,] nec intempestivae. Alioquin extra tribunal sunt, idemque, quod Theopompus, crimen sustinebis, qui inimiziarum quodam studio plerosque accuset, in eoque negotio diu moretur, ut accuset potius, quam quae facta sunt enarret. Si etiam fabula ex transverso incidat, dicenda quidem, non tamen omnino asseveranda, sed relinquenda in medio, ut, prout quisque voluerit, de ea existimet: tu vero tutus, ac in neutram partem propensus. In universum autem, illud mihi memento, (saepius idem dicam) & non ad praesens modo spectans scribito, ut qui nunc sunt homines te laudent, & in honore habeant, sed ad omnis aevi memoriam quasi collineans, his potius scribe, qui post erunt, & ab illis scriptionis mercedem reposce, ut de te etiam dicatur, *Ille tamen liber fuit, & dicendi fiducia plenus. Nihil ne-*

οὐδὲ κολακευτικὸν, οὐδὲ δουλοπρεπὲς, ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ
 πᾶσι. τοῦτ' εἰ σωφρονοῖ τις, ὑπὲρ πάσας τὰς νῦν ἐλπί-
 δας θεῖτο ἂν, οὕτως ὀλιγοχρονίους οὖσας. Ὁρᾷ τὸν Κνί- 62
 διον ἐκεῖνον ἀρχιτέκτονα, οἷον ἐποίησεν, οἰκοδομήσας γὰρ
 τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, μέγιστον καὶ κάλλιστον ἔρ-
 γων ἀπάντων, ὥς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτοῦ τοῖς ναυτιλλο-
 μένοις, ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάττης, καὶ μὴ καταφέροιντο
 εἰς τὴν Παραίτονίαν, παγχάλεπον, ὥς φασιν, οὖσαν,
 καὶ ἄφυκτον, εἴ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἔρματα. οἰκοδομή-
 σας οὖν τὸ ἔργον, ἐνόηεν μὲν κατὰ τῶν λίθων τὸ αὐτοῦ
 ὄνομα ἐπέγραψεν, ἐπιχρίσας δὲ τιτάνῳ, καὶ ἐπικαλύ-
 ψας, ἐπέγραψε τοῦνομα τοῦ τότε βασιλεύοντος, εἰδὼς
 ὅπερ καὶ ἐγένετο, πάνυ ὀλίγου χρόνου συνεκπεσούμενα
 μὲν τῷ χρίσματι τὰ γράμματα, ἐκφανησόμενον δὲ,
 ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ Κνίδιος, θεοῖς σωτῆρσιν
 ὑπὲρ τῶν πλωϊζομένων. οὕτως οὐδ' ἐκεῖνος ἐς τὸν τότε

*que adulatorium, neque servile, sed veritas in omnibus. Hoc, si
 quis sapiat, super omnes huius vitae spes, quae parvi adeo
 temporis sunt, posuerit. Videsne tu Cnidium illum archi-
 tectum, quale quid fecerit? Cum enim aedificasset illam in
 Pharos turrim, maximum omnium operum pulcherrimum-
 que, ut inde signum igne accenso tolleretur navigantibus
 longe in mari, ne in Paraetoniā deferrentur, difficillimam,
 ut aiunt, & unde effugere non posset, si quis incidisset in
 scopulosa illa loca. Opere igitur exaedificato, intus quidem
 in ipsis saxi suum nomen inscripsit. Inducta vero calce cum
 texisset, ipsi testorio inscripsit nomen regis, qui tum erat;
 qui sciret, quod etiam contigit, parvo admodum interiecto
 tempore futurum, ut cum testorio exciderent literae, in
 conspectum vero prodiret Sosstratus Dexiphani Cnidius, Diis
 servatoribus, pro his, qui fluctu iactantur. Ita neque ille ad tem-*

καιρὸν, οὐδὲ τὸν αὐτοῦ βίον τὸν ὀλίγον ἑώρα, ἀλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν αἰεὶ, ἄχρις ἂν ἐσθήκη ὁ πύργος, καὶ 63 μένη αὐτοῦ ἡ τέχνη. Χρὴ τοίνυν καὶ τὴν ἱστορίαν οὕτω γράφεσθαι σὺν τῷ ἀληθεῖ μᾶλλον πρὸς τὴν μέλλουσαν ἐλπίδα, ἢ περὶ σὺν κολακείᾳ πρὸς τὸ ἡδὺ τοῖς νῦν ἐπαινουμένοις. οὗτός σοι κανὼν καὶ στάθμη ἱστορίας διακαίας. καὶ εἰ μὲν σταθμῆσονται τινες αὐτῇ, εὖ ἂν ἔχοι, καὶ εἰς δέον ἡμῖν γέγραπται· εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται ὁ πῖθος ἐν Κρανεῖῳ.

pus quod tum erat, neque ad suam vitam, brevem illam oppido, respexit, sed in hoc, quod nunc est, quodque futurum omni aevo, quamdiu turris steterit, ipsiusque manserit artificium. Oportet igitur historiam quoque eo modo scribi cum veri studio potius ad spem futuram, quam cum adulatione, ad suavitatem ex praesenti laude capiendam. Illa tibi regula & perpendiculum verae historiae, quo si qui dirigi se patiantur, bene habuerit, & recte nobis processerit scriptio: sin minus, at dolium volutum est in Craneo.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

ΩΣΠΕΡ τοῖς ἀθλητικοῖς καὶ περὶ τὴν τῶν σωμάτων ἱ ἐπιμέλειαν ἡσκημένοις, οὐ τῆς εὐεξίας μόνον, οὐδὲ τῶν γυμνασίων φροντίς ἐστίν, ἀλλὰ καὶ τῆς κατὰ καιρὸν γιγνομένης ἀνάσεως, μέρος γοῦν τῆς ἀσκήσεως τὸ μέγιστον αὐτὴν ὑπολαμβάνουσιν· οὕτω δὲ καὶ τοῖς περὶ λόγους ἐσπουδακόσιν ἡγοῦμαι προσήκειν μετὰ τὴν πολλὴν τῶν σπουδαιοτέρων ἀνάγνωσιν, ἀνεῖναι τε τὴν διανοίαν, καὶ πρὸς τὸν ἔπειτα κάματον ἀκμαιοτέρην παρασκευάζειν. Γένοιτο δ' ἂν ἐμμελής ἡ ἀνάπαυσις αὐτοῖς, 2 εἰ τοῖς τοιούτοις τῶν ἀναγνωσμάτων ὁμιλοῖεν, ἢ μὴ μόνον ἐκ τοῦ ἀστέιου τε καὶ χαρίεντος ψιλὴν παρέξει τὴν ψυχαγωγίαν, ἀλλὰ τινὰ καὶ θεωρίαν οὐκ ἄμουςον ἐπι-

1 ΑΛΗΘΙΝΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑ-
ΤΩΝ. Inscript. Scholiast.

9 Ἀντίαι) Γραι. ἀντίαι. G.

11 Ἀνάγνωσις) Γραι. ἡ ἀνά-
παυσις. G.

VERAE HISTORIAE LIBER PRIMUS.

QUEMADMODUM athleticis, & his, qui circa corporis curam exercentur; non habitus modo boni, neque exercitationum cura est, sed opportuna etiam remissionis, quippe quam partem exercitationis vel maximam arbitrentur: ita etiam his, qui studium in literis posuerunt, convenire arbitror, ut post multam severiorem lectionem remittant cogitationem, & ad futuros labores alacriorem reddant. Conveniens autem illis requies contingat, si in iis legendis versentur, quae non nudam modo ex urbanitate & venustate delectationem praebeant, sed cognitionem etiam non in-

δείξεται, οἷόν τι καὶ περὶ τῶνδε τῶν συγγραμμάτων Φρονήσειν ὑπολαμβάνω. οὐ γὰρ μόνον τὸ ξένον τῆς ὑποθέσεως, οὐδὲ τὸ χαρίεν τῆς προαιρέσεως ἐπαγωγὸν ἔσται αὐτοῖς, οὐδ' ὅτι ψεύσματα ποικίλα, πιθανῶς τε καὶ ἐναλγῶς ἐξηγητόχαμεν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν ἱστορουμένων ἕκαστον οὐκ ἀκωμωδῆτως πρὸς τινὰς ἡνικται τῶν παλαιῶν ποιητῶν τε, καὶ συγγραφέων, καὶ φιλοσόφων, πολλὰ τεράστια καὶ μυθώδη συγγεγραφότων· οὓς καὶ ὀνομαστὶ ἀνέγραφον, εἰ μὴ καὶ αὐτῷ σοι ἐκ τῆς ἀναγνώσεως φαίνεσθαι ἔμελλε. Κτησίας ὁ Κτησιόχου, ὁ Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἃ μῆτε αὐτὸς εἶδε, μῆτε ἄλλου εἰπόντος ἤκουσεν. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβοῦλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παράδοξα· γινώριμον μὲν ἅπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπῆ δ' ὅμως συνθεὶς τὴν ὑπόθεσιν. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι τὰ αὐτὰ τούτοις προελό-

eruditam suppeditent, quale quid etiam de hisce libellis ut sentiant *lectores*, futurum existimo. Neque enim sola argumenti peregrinitas, neque quod in ipso consilio venustum est, ipsos alliciet, neque quod mendacia varia probabili & verisimili oratione protulimus, sed etiam quod eorum, quae narrantur, unumquodque non sine comica quadam hilaritate respectum occultum habent ad quosdam veterum poetarum, & historicorum, & philosophorum, qui portentosa multa & fabulosa conscripserunt, quos nominatim scripsissem, nisi futurum esset, ut tibi ipsi inter legendum appareant. Scripsit Ctesias Ctesiochi filius Cnidius de Indorum regione, & his, quae ibi sunt, quae neque vidit ipse, neque alio dicente audivit. Scripsit autem Iambulus etiam de magni maris rebus multa admirabilia, manifestum quidem omnibus mendacium fingens, non indelectabile tamen componens argumentum. Multi vero alii etiam eodem instituto

μενοι, συνέγραψαν, ὡς δὴ τινες ἑαυτῶν πλάνας τε, καὶ ἀποδημίας, θηρίων τε μεγέθη ἱστοροῦντες, καὶ ἀνθρώπων ὠμότητας, καὶ βίων καινότητας. ἀρχηγὸς δὲ αὐτοῖς καὶ διδάσκαλος τῆς τοιαύτης βωμολοχίας, ὁ τοῦ Ὀμήρου Ὀδυσσεὺς, τοῖς περὶ τὸν Ἀλκίνοον διηγούμενος, ἀνέμων τε δουλείαν, καὶ μονοφάλμους, καὶ ὠμοφάγους, καὶ ἀγρίους τινὰς ἀνθρώπους· ἐτι δὲ πολυκέφαλα ζῶα, καὶ τὰς ὑπὸ Φαρμάκων τῶν ἑταίρων μεταβολὰς, οἷα πολλὰ ἐκεῖνος πρὸς ἰδιώτας τοὺς Φαίακας ἑτερατεύσατο. Τούτοις οὖν ἐντυχὼν ἅπασι τοῦ ψεύσασθαι μὲν, 4 αὐτοφόδρα τοὺς ἀνδρας ἐμεμφάμην, ὁρῶν ἤδη σύνηθες ὄν τοῦτο καὶ τοῖς φιλοσοφεῖν ὑπισχυμένοις. ἐκεῖνο δ' αὐτῶν ἐθαύμασα, εἰ ἐνόμισαν λήσειν οὐκ ἀληθῆ συγγράφοντες. διόπερ καὶ αὐτὸς ὑπὸ κενοδοξίας ἀπολιπεῖν τι σπουδάσας τοῖς μεθ' ἡμᾶς, ἵνα μὴ μόνος ἄμοιρος ᾖ τῆς

11 Ὅρῳ ἔδῃ) Ταῦτα εἰς Πλάτωνα ἀποτινέται πολλαχῶς μὴ καὶ ἀλλοχῶ μυθολογῶντα, μά-

λιστα δὲ ἐν τῇ δεκάτῃ τῆς πολιτίας, τὰ περὶ τῶν ἐν ἔδῳ διεξιόντα. V.

scripfere velut suos quosdam errores, & peregrinationes, ubi bestiarum magnitudines enarrant, & hominum crudelitates, & novas victus rationes. Dux autem illis & magister eius scurrilitatis, Homericus ille Ulysses, enarrans Alcinoο, ventorum servitia, & coclites, crudivorosque, & silvestres quosdam homines; ad haec multorum capitum animalia, & versos *in animalia* medicamentis quibusdam socios, quod genus multa ille ad imperitos Phaeaces prodigiose enarravit. In hos igitur cum incidissem, omnes, mendaciorum causa non valde reprehendi homines, qui viderem, olim solemne hoc esse his etiam, qui philosophiam promitterent: at illud miratus sum, si putarunt, fieri posse ut lateat, se non vera scripsisse. Quare & ego, cum gloriolae quodam studio impulsus ipse quoque relinquere aliquid vellem posteris, ne solus expers essem illius fingendi

ἐν τῷ μυθολογεῖν ἐλευθερίας, ἐπεὶ μηδὲν ἀληθὲς ἱστορεῖν εἶχον, (οὐδὲν γὰρ ἐπεπόνθειν ἀξιόλογον) ἐπὶ τὸ ψεῦδος ἐτραπόμην, πολλῶν τῶν ἄλλων εὐγνωμονέστερον. καὶ ἐν γὰρ δὴ τοῦτο ἀληθεύων λέγω, ὅτι ψεύδομαι, οὕτω δ' αὖ μοι δοκῶ καὶ τὴν παρὰ τῶν ἄλλων κατηγορίαν ἐκφυγεῖν, αὐτὸς ὁμολογῶν μηδὲν ἀληθὲς λέγειν. γράφω τοίνυν περὶ ὧν μήτ' εἶδον, μήτ' ἔπαθον, μήτε παρ' ἄλλων ἐπυθόμην· ἔτι δὲ μηδὲ ὅλως ὄντων, μηδὲ τὴν ἀρχὴν γενέσθαι δυναμένων. διὸ δαί τοὺς ἐντυχάνοντας μηδαμῶς πιστεύειν αὐτοῖς. Ὀρμηθεὶς γάρ ποτε ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν, καὶ ἀφείς ἐς τὸν ἰσπέρμιον Ὀκεανὸν, οὐρίῳ ἀνέμῳ τὸν πλοῦν ποιοῦμην. αἰτία δὲ μοι τῆς ἀποδημίας, καὶ ὑπόθεσις, ἡ τῆς διανοίας περιεργία, καὶ πραγμάτων καινῶν ἐπιθυμία, καὶ τὸ βούλεσθαι μαθεῖν ὅ, τι τὸ τέλος ἐστὶ τοῦ Ὀκεανοῦ, καὶ τίνες οἱ πέραν κατοικοῦντες ἄνθρωποι. τούτου γέ τοι ἕνεκα, πάμπολλα μὲν σιτία

libertatis, quando veri nihil narrare poteram, cui nihil dignum dictu usu venerit, ad mendacium conversus sum, multo aliorum mendaciis rationabilius: quandoquidem vel unum hoc certe verum dico, me mentiri. Ita autem mihi videor etiam crimen circa reliqua effugere, qui ipse veri nihil me dicere fatear. Scribo igitur, de quibus neque vidi, neque expertus sum, neque audiui ab aliis; ad haec, quae neque sunt, neque fieri omnino possunt. Nullo modo igitur fidem adhibere illis par est, si qui lectores mihi contigerint. Iam solvens aliquando de columnis Herculis, & in Occidentalem Oceanum delatus, secundo vento navigabam. Causa mihi peregrinationis & institutum mentis quaedam inanis sedulitas, novarumque rerum cupido, & quod discere vellem, quis finis esset Oceani, quique in diverso illius litore habitarent homines. Huius igitur rei causa, magnam vim ciborum, & aquae quod satis esset im-

ἐνεβαλόμην, ἱκανὸν δὲ καὶ ὕδωρ ἐνεβέμην, πεντήκοντα δὲ τῶν ἡλικιωτῶν προσεποιησάμην, τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνῶμην ἔχοντας· ἔτι δὲ καὶ ὅπλων πολὺ τι πλῆθος παρεσκευασάμην, καὶ κυβερνήτην τὸν ἄριστον μισθῷ μεγάλῳ πείσας, παρέλαβον, καὶ τὴν ναῦν, (ἄκατος δὲ ἦν) ὥς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην. Ἡμέραν μὲν οὖν 6 καὶ νύκτα οὐρίῳ ἀνέμῳ πλέοντες, ἔτι τῆς γῆς ὑποφανομένης, οὐ σφόδρα βιαίως ἀπηγόμεθα· τῇ ἐπιούσῃ δὲ ἅμα ἡλίῳ ἀνισχοντι, ὃ, τε ἄνεμος ἐπεδίδου, καὶ τὸ κύμα ἠΐξανετο, καὶ ζόφος ἐπεγίγνετο, καὶ οὐκ ἔτ' οὐδὲ στεῖλαι τὴν ὁδὸν δύνατὸν ἦν. ἐπιτρέψαντες οὖν τῷ πνεύματι, καὶ παραδόντες αὐτοὺς, ἐχειμαζόμεθα ἡμέρας ἐννέα, καὶ ἐβδομήκοντα, τῇ ὀγδοηκοστῇ δὲ, ἄφνω ἐκλάμψαντος ἡλίου, καθορῶμεν οὐ πόρρω νῆσον ὑψηλὴν, καὶ δασεῖαν, οὐ τραχεῖ περιηχουμένην τῷ κύματι· καὶ

14 Καθορῶμεν -- νῆσον) Τὰ μὲν πρὸς ῥαστώνῃ καὶ εὐημερίᾳ τείνοντα εἴτε ἐγρηγορέτωι ἐνθύμια, εἴτε καὶ καθυδύοντι ἐνύπνια, καὶ τὴν μακαρίαν οἱ παλαιοὶ κατεφῆμισαν.

ταυτὶ δὲ τὰναντία (leg. τὰ νῦν τί) καλίσσομεν, Λουκιανὸς, πολλὰ καὶ μακρὰν ἐπιρχόμενα ταλαιπωρίαν καὶ ψυχῆς ἄσιν; ἢ λοιπὸν δίκαιον καλεῖται αὐτὰ κατὰ κακοδαίμονίαν. G.

posueram. Porro aequalium quinquaginta mihi adiunxeram, qui consilium idem haberent: ad haec armorum magnam vim paraveram, gubernatoremque optimum magna mercede inductum adsciveram: ac navim, erat autem acatium, ut ad magnam violentamque navigationem, firmaveram. Igitur diem quidem unum ac noctem secundo vento navigantes, adhuc apparente aliquantum tellure, non admodum violenter provecti sumus. Ast postridie eius diei, cum sole oriente, & ventus increbuit, & fluctus auctus est, & caligo ingruit, & neque velum iam contrahi potuit. Vento igitur cum concessissemus, nosque tradidissemus, tempestate undecoginta dies iactati sumus: octogesimo vero subito cum sol illucesceret, videmus non procul insulam eminentem atque silvestrem, non aspero fluctu cir-

γὰρ ἤδη τὸ πολὺ τῆς ζάλης κατεπαύετο. προσχόντες οὖν, καὶ ἀποβάντες, ὡς ἂν ἐκ μακρᾶς ταλαιπωρίας πολὺν μὲν ἐπὶ τῆς γῆς χρόνον ἐκείμεθα. διαναστάντες δὲ ὅμως, ἀπεκρίναμεν ἡμῶν αὐτῶν τριάκοντα μὲν Φύλακας τῆς νεῶς παραμένειν, εἴκοσι δὲ σὺν ἐμοὶ ἀνελθεῖν ἐπὶ κατα-
 7 σκοπῇ τῶν ἐν τῇ νήσῳ. Προελθόντες δὲ ὅσον σταδίου τρεῖς ἀπὸ τῆς θαλάττης δι' ὕλης, ὀρῶμεν τινα στήλην χαλκοῦ πεποιημένην, Ἑλληνικοῖς γράμμασι καταγεγραμμένην, ἀμυδροῖς δὲ, καὶ ἐκτετριμμένοις, λέγουσαν Ἀχρὸ τούτων Ἡρακλῆς καὶ Διόνυσος ἀΐκοντο. ἦν δὲ καὶ ἵχνη δύο πλησίον ἐπὶ πέτρας, τὸ μὲν, πλεθριαῖον, τὸ δ' ἔλαττον, ἐμοὶ δοκεῖν τὸ μὲν, τοῦ Διονύσου τὸ μικρότερον, Φά-
 8 τερων δὲ, Ἡρακλέους. προσκυνήσαντες οὖν, προήειμεν. οὐπὼ δὲ πολὺ παρήειμεν, καὶ ἐϋφιστάμεθα ποταμῷ οἶνον ρέοντι ὁμοιοτάτῳ μάλιστα οἷός περ ὁ Χίος ἐστίν. ἀφθονον δὲ ἦν τὸ ρεῦμα, καὶ πολὺ, ὥστε ἐνιαχεῦ καὶ

cumsonantem. Etenim maior tempestatis pars refederat. Appulsi igitur & egressi, ut a longa aerumna, longo quidem tempore humi iacuimus. Sed surgentes tamen, delegimus e nobis ipsis triginta, qui custodes navis manerent, viginti autem, qui mecum interiora, ad explorandum insulae statum, peterent. Progressi vero per silvam stadia circiter a mari tria, videmus columnam ex aere factam Graecis inscriptam literis, obscuris autem & exesis, in hanc sententiam: *Huc usque Hercules & Bacchus pervenere*. Erant autem vestigia duo prope in petra, alterum iugeri magnitudine, alterum vero minus. Ut mihi videbatur, Bacchi erat minus illud, alterum vero Herculis. Adoratis igitur *Diis*, progredimur. Nondum autem multum progressi eramus, cum adflamus fluvio, qui simillimus omnino esset vinum fluenti, maxime quale Chium est. Flumen erat copiosum & multum, ut quibusdam locis etiam posset navigari. Subiit ergo

ναυσίπορον εἶναι δύνασθαι. ἐπῆει οὖν ἡμῖν πολὺ μᾶλλον πιστεύειν τῷ ἐπὶ τῆς στήλης ἐπιγράμματι, ὁρῶσι τὰ σημεῖα τῆς Διονύσου ἐπιδημίας. δόξαν δέ μοι καὶ ὅθεν ἄρχεται ὁ ποταμὸς καταμαθεῖν, ἀνῆειν παρὰ τὸ ρεῦμα καὶ πηγὴν μὲν οὐδεμίαν εὔρον αὐτοῦ, πολλὰς δὲ καὶ μεγάλας ἀμπέλους, πλήρεις βοτρυῶν, παρὰ δὲ τὴν ῥίζαν ἐκάστης, ἀνέρρει σταγῶν οἴνου διαυγῶς, ἀφ' ὧν ἐγίνετο ὁ ποταμός. ἦν δὲ καὶ ἰχθύς ἐν αὐτῷ παλλοὺς ἰδεῖν, οἶνω μάλιστα καὶ τὴν χροίαν καὶ τὴν γεύσιν προσεοικότας. ἡμεῖς γοῦν ἀγρεύσαντες αὐτῶν τινὰς, καὶ ἐμΦαγόντες, ἐμεθύσθημεν· ἀμέλει καὶ ἀνατεμόντες αὐτοὺς, εὐρίσκομεν τρυγὸς μεστούς. ὕστερον μέντοι ἐπινοήσαντες τοὺς ἄλλους ἰχθύς, τοὺς ἀπὸ τοῦ ὕδατος, παραμιγνύντες, ἐκεράννυμεν τὸ σφοδρὸν τῆς οἶνοΦαγίας. Τότε δὲ τὸν 8 ποταμὸν περάσαντες, ἥ διαβατὸς ἦν, εὔρομεν ἀμπέλων χρῆμα τεράστιον· τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς γῆς, ὁ στέλεχος αὐτὸς εὐεργῆς καὶ παχύς· τὸ δ' ἄνω, γυναικῆς ἦσαν,

tanto magis credere inscriptioni columnae, cum signa praesentiae Bacchi videremus. Cum autem mihi placeret disce-re, unde oriretur fluvius, adverfo itinere iuxta profluen-tem perrexi. Ac fontem quidem illius nullum reperi, sed multas & magnas vites, uvarum plenas. Ad radicem vero uniuscuiusque guttatim fluebat vinum liquidum, unde col-legebatur fluvius. Erat autem pisces quoque in eo videre multos, vino, quantum ad colorem & gustum, similes. Nos enim captos eorum aliquot cum devorassimus, inebriati sumus: quin & resectos invenimus faece ac vinaceis ple-nos. Deinde vero illud commenti sumus, ut aliis de aqua piscibus admixtis temperaremus, quod in vinoso cibo ni-mium erat. Tum traiecto flumine, ubi vadofum est, prodigi-
osum vitium genus invenimus. Quod enim terrae conti-nens est, truncus ipse viridis & crassus: superius autem

ὅσον ἐκ τῶν λαγόνων, ἅπαντ' ἔχουσαι τέλεια. τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσιν ἄρτι τοῦ Ἀπόλλωνος καταλαμβάνοντας, ἀποδενδρουμένην. ἀπὸ δὲ τῶν δακτύλων ἄκρων ἐξεφύοντο αὐταῖς οἱ κλάδοι, καὶ μεστοὶ ἦσαν βοτρυῶν. καὶ μὴν καὶ τὰς κεφαλὰς ἐκόμων ἑλιξί τε, καὶ φύλλοις, καὶ βότρυσι. προσελθόντας δὲ ἡμᾶς ἡσπάζοντό τε καὶ ἐδεξιοῦντο, αἱ μὲν Λύδιον, αἱ δὲ Ἰνδικὴν, αἱ πλείσται δὲ τὴν Ἑλλάδα Φωνὴν προϊέμεναι. καὶ ἐφίλουν δὲ ἡμᾶς τοῖς στόμασιν· ὁ δὲ Φιληθείς, αὐτίκα ἐμέθυε, καὶ παράφορος ἦν. δρέπεσθαι μέντοι οὐ παρήχον τοῦ καρποῦ, ἀλλὰ ἤλγουν, καὶ ἐβόων, ἀποσπώμενου· αἱ δὲ καὶ μίγνυσθαι ἡμῖν ἐπεθύμουν. καὶ δύο τινες τῶν ἐταίρων πλησιάσαντες αὐταῖς, οὐκ ἔτ' ἀπελύοντο, ἀλλ' ἐκ τῶν αἰδοίων ἐδέδεκτο· συνεφύοντο γὰρ, καὶ συνερρίζωοντο. καὶ ἤδη αὐτοῖς κλάδοι ἦσαν οἱ δάκτυλοι, καὶ ταῖς ἑλιξὶ περιπλεκόμενοι, ὅσον οὐδέπω καὶ αὐτοὶ καρ-

12 Καὶ δύο τινές) Εἰς Ὅμηρον Ὀδυσσεὺς ἐταίρους ταῦτα μυθοποιήσας. V.

mulieres erant, ab ilibus inde membra omnia perfecta habentes: talem apud nos Daphnen pingunt, Apolline iam iam comprehendente in arborem mutatam. Summis autem digitis enascebantur illis palmites pleni uvarum. Verum capita etiam pro coma claviculas habebant, & folia & uvas. Ceterum accedentes nos salutabant & prensabant, vocem partim Lydiam, partim Indicam, Graecam vero pleraeque emittentes. Sed nos etiam osculabántur: at is, quem osculo contigissent, inebriatus statim incerto vestigio oberrabat. Vindemiare tamen de fructu suo non praebebant, sed prae dolore exclamabant, eo detracto. Quaedam etiam misceri nobis cupiebant: ac duo quidam fociorum congressi illis, dissolvi non amplius potuere devincti genitalibus. Coaluerunt nempe illis, & ipsis radicibus permixti sunt: iamque palmites, qui modo digiti fuerant, & claviculis implexi,

πεφορήσειν ἔμελλον. Καταλιπόντες δ' αὐτοὺς, ἐπὶ ναῦν 9
 ἐφεύγομεν, καὶ τοῖς ἀπολειφθεῖσι διηγούμεθα ἐλθόν-
 τες, τὰ τε ἄλλα, καὶ τῶν ἐταίρων τὴν συμπλοκὴν, καὶ
 τὴν ἀμπελομιξίαν. καὶ λαβόντες ἀμφορέας τινὰς, καὶ
 ὑδρευσάμενοί τε ἅμα, καὶ ἐκ τοῦ ποταμοῦ οἰνισάμενοι,
 καὶ αὐτοῦ πλησίον αὐλισάμενοι, ἔωθεν ἀτήχθημεν οὐ
 σφόδρα βιαίῳ πνεύματι. περὶ μεσημβρίαν δέ, οὐκ ἔτι
 τῆς ἡσους φαινομένης, ἄφνω τυφῶν ἐπιγενόμενος, καὶ
 περιδινήσας τὴν ναῦν, καὶ μετεωρίσας, οἷον ἐπὶ σταδίους
 τρισχιλίους, οὐκ ἔτι καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος, ἀλλ' ἄνω
 μετέωρον ἐξηρτημένην ἄνεμος ἐμπεσὼν τοῖς ἰστίοις, ἔφερε
 κολπώσας τὴν ὀβόνην. Ἑπτὰ δὲ ἡμέρας, καὶ τὰς ἴσας 10
 νύκτας ἀεροδρομήσαντες, ὁγδὼ καθορῶμεν γῆν τινα με-
 γάλην ἐν τῷ αἰέρι, καθάπερ νῆσον λαμπρὰν, καὶ σφαι-
 ροειδῆ, καὶ φωτὶ μεγάλῳ καταλαμπομένην· προσεν-
 εχθέντες δ' αὐτῇ, καὶ ὀρμισάμενοι, ἀπέβημεν. ἐπισκο-

9 Σταδίους τρισχ.) Ὅταν στα-
 δίους τριακοσίους τρισχιλίους. G.
 (Referebatur in Coll. G. ad vo-

cem ἐπιφύκεται, quam nullibi re-
 perio. Nec quid sibi voluerit,
 assequor. Solan.

iam iam fructum & ipsi laturo videbantur. Nos autem reli-
 ctis illis ad navim fugere, & his, qui remanserant, narrare
 tum reliqua, tum illam sociorum complexionem & com-
 mixtionem cum vitibus. Tum sumtis aliquot amphoris aqua-
 ti cum essemus, vinumque petiissemus de fluvio, atque in
 ipsa illa vicinia pernoctassemus, mane vento non nimis ve-
 hementi solvimus. Circa meridiem, cum iam disparuisset in-
 sula, subito ingruens turbo circumactam vertigine navim
 ad tria millia stadiorum fustulit, nec demisit iterum in ma-
 re, sed supra in aëre suspensam ventus in vela irruens, ea-
 que sinuans, abstulit. Septem dies & noctes totidem per
 aëra vecti, octavo terram videmus magnam in aëre, in-
 sulae instar, splendidam, globosam, & multa luce illustra-
 tam. Delati ad illam, atque appulsi, exscendimus; explora-

πούντες δὲ τὴν χώραν, εὐρίσκομεν οἰκουμένην τε, καὶ
 γεωργουμένην ἡμέρας μὲν οὖν, οὐδὲν αὐτόθεν καθεωρῶ-
 μεν· νυκτὸς δ' ἐπιγενομένης, ἐφαίνοντο ἡμῖν καὶ ἄλλαι
 νῆσοι πλησίον, αἱ μὲν μείζους, αἱ δὲ, μικρότεραι, πυρὶ
 τὴν χροᾶν προσεικυαί· καὶ ἄλλη δέ τις γῆ κάτω, καὶ
 πόλεις ἐν αὐτῇ καὶ ποταμούς ἔχουσα, καὶ πελάγη, καὶ
 ὕλας, καὶ ὄρη. ταύτην οὖν τὴν καθ' ἡμᾶς οἰκουμένην εἰκά-
 11 ζομεν. Δόξαν δὲ ἡμῖν καὶ ἔτι πορρωτέρω προελθεῖν, ξυν-
 ελήφθημεν τοῖς Ἴππογύποις παρ' αὐτοῖς καλουμένοις,
 ἀπαντήσαντες. οἱ δ' Ἴππογυποὶ οὗτοί εἰσιν ἄνδρες ἐπὶ
 γυπῶν μεγάλων ὀχούμενοι, καὶ καθάπερ ἵπποις τοῖς
 ὀρνέοις χρώμενοι· μεγάλοι γὰρ οἱ γῦπες, καὶ ὡς ἐπί-
 παν τρικέφαλοι. μάθοι δ' ἂν τις τὸ μέγεθος αὐτῶν ἐν-
 τεῦθεν· νεῶς γὰρ μεγάλης φορτίδος ἰστοῦ, ἕκαστον τῶν
 πτερῶν μακρότερον καὶ παχύτερον φέρουσι. τούτοις οὖν
 τοῖς Ἴππογύποις προστέτακται περιπετομένοις τὴν γῆν,
 εἴ τις εὐρεθείη ξένος, ἄγειν ὡς τὸν βασιλέα· καὶ δὴ καὶ

taque regione, habitari eam colique invenimus. Ac interdum
 quidem nihil inde videmus: superveniente vero nocte, aliae
 in conspectum nobis veniunt in propinquo insulae, maio-
 res, minores, colore igneo: alia autem infra terra, & ur-
 bes in se fluminaque habens, & maria, & silvas, & mon-
 tes. Hanc igitur nostram esse, coniecimus. Cum vero pla-
 cuisset nobis ultra progredi, comprehensi sumus ab his, qui
 Hippogypi [*Equivultures*] apud illos vocantur, in quos in-
 cideramus. Sunt autem Hippogypi viri magnis vulturibus
 vestiti, iisque avibus utentes velut equis. Magni enim illi
 vultures, & ut plurimum tricipites: magnitudinem eorum
 inde discat aliquis, quod pennam unamquamque onerariae
 magnae navis malo maiorem crassioremque habent. His igi-
 tur Hippogypis iniunctum est, uti circumvolantes terram,
 si quis peregrinus inveniatur, deducant ad regem. Itaque nos

ἡμᾶς ξυλλαβόντες, ἄγουσιν ὡς αὐτόν. ὁ δὲ θεασάμε-
τος, καὶ ἀπὸ τῆς στολῆς εἰκάσας, Ἕλληνες ἄρα, ἔφη,
ὁμῆς, ὦ ξένοι; συμφορῶντων δὲ ἡμῶν, πῶς οὖν ἀφίκε-
σθε, ἔφη, τοσούτων ἀέρα διελθόντες; καὶ ἡμεῖς τὸ πᾶν
αὐτῷ διηγούμεθα· καὶ ὃς ἀρξάμενος τὸ καθ' ἑαυτόν, ἡμῶν
διεξῆει, ὡς καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος ὢν, τοῦνομα Ἐνδυμίων,
ἀπὸ τῆς ἡμετέρας γῆς καθεύδων, ἀναρπασθεῖν ποτὲ,
καὶ ἀφικόμενος, βασιλεύσειε τῆς χώρας. εἶναι δὲ τὴν
γῆν ἐκείνην ἔλεγε, τὴν ἡμῖν κάτω φαινομένην Σελήνην.
ἀλλὰ θάρρειν τε παρεκελεύετο, καὶ μηδένα κίνδυνον
ὑφορᾶσθαι· πάντα γὰρ ἡμῖν παρέσεσθαι ὢν δεόμεθα.
Ἦν δὲ καὶ κατορθώσω, ἔφη, τὸν πόλεμον, ὃν ἐκφέρω 12
νῦν πρὸς τοὺς τὸν ἥλιον κατοικοῦντας, ἀπάντων εὐδαι-
μονέστατα παρ' ἐμοὶ καταβιώσετε. καὶ ἡμεῖς ἠρόμεθα
τίνες τε εἶεν οἱ πολέμοι, καὶ τὴν αἰτίαν τῆς διαφορᾶς·
ὁ δὲ, Φαέθων, φησὶν, ὁ τῶν ἐν τῷ ἡλίῳ κατοικούντων
βασιλεὺς, (οἰκεῖται γὰρ δὴ κἀκείνους ὥσπερ καὶ ἡ Σε-

quoque comprehensos ad eum deducunt. Ille vero, conspe-
ctis nobis coniectura ex habitu ducta, Graeci ergo, inquit, vos
estis, hospites? Fatentibus nobis, Quomodo igitur, inquit, huc
venistis, tanto superato aëre? Et nos, quidquid erat, illi narra-
mus. Atque ille exorsus suas nobis res enarrat, ut ipse quo-
que, homo qui esset, Endymion nomine, de nostra terra inter ipsum
somnia sursum quondam abreptus esset, & huc delatus regioni
imperitet. Esse autem terram illam dicebat eam, quae infra nobis
luna videatur. Sed bono nos animo esse iussit, & periculum su-
spicari nullum: praesto quippe nobis futura, quibus opus esset,
omnia. Si vero, inquit, bellum feliciter confecerō, quod iam So-
lis incolis infero, felicissimam apud me vitam vivetis. Interro-
gantibus nobis, quinam hostes essent, & quae dissidiorum causa?
ille Phaëthon, inquit, rex eorum, qui Solem incolunt (habita-
tur enim ille quoque non minus, quam Luna) diu iam bellum ad-

- λήνη) πολὺν ἤδη πρὸς ἡμᾶς πολεμεῖ χρόνον. ἤρξατο δὲ ἐξ αἰτίας τοιαύτης· Τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τῇ ἐμῇ ποτε τοὺς ἀπορωτάτους συναγαγὼν, ἐβουλήθη ἀποικίαν ἐς τὸν ἑωσφόρον στῆλαι, ὄντα ἔρημον, καὶ ὑπὸ μηδεὸς κατοικούμενον· ὁ τοίνυν Φαέθων φρονήσας, ἐκώλυσε τὴν ἀποικίαν, κατὰ μέσον τὸν πόρον ὑπαντήσας ἐπὶ τῶν Ἴππομυρμήκων. τότε μὲν αὖν νικηθέντες (οὐ γὰρ ἦμεν ἀντίπαλοι τῇ παρασκευῇ) ἀνεχωρήσαμεν. νῦν δέ, βούλομαι αὖθις ἐξενεγκεῖν τὸν πόλεμον, καὶ παραγγεῖλαι τὴν ἀποικίαν. ἦν οὖν ἐβέλητε, κοινωθήσατέ μοι τοῦ στόλου, γῦπας δὲ ὑμῖν ἐγὼ παρέξω τῶν βασιλικῶν ἓνα ἑκάστω, καὶ τὴν ἄλλην ἔπλισιν. αὐρίον δὲ ποιησόμεθα τὴν ἔξοδον. οὕτως, ἔφην ἐγὼ, γιγνέσθω, ἐπειδὴ σοι δοκεῖ.
- 13 Τότε μὲν οὖν παρ' αὐτῷ ἐδτιαθέντες, ἐμείναμεν ἑωθεν δὲ διαναστάντες, ἐτασσόμεθα· καὶ γὰρ οἱ σκοποὶ πλησίον εἶναι ἐσήμαινον τοὺς πολεμίους. τὸ μὲν οὖν πλῆθος τῆς στρατίας, δέκα μυριάδες ἐγένοντο, ἀνευ τῶν σκευοφόρων, καὶ τῶν μηχανοποιῶν, καὶ τῶν πεζῶν, καὶ τῶν

versus nos gerit. Coepit autem ex causa tali. Collectis aliquando tenuissimis imperii mei, colonium mittere in Luciferum statui, desertum, & inhabitatum a nemine. At Phaethon prae invidia prohibuit coloniam, in media se via obiciens nobis in Hippomyrmecibus [Equiformicis.] Igitur tum quidem superati discessimus & neque enim apparatu pares eramus. Iam vero denuo inferre bellum volo, & coloniam deducere. Quod si ergo volueritis, in partem expeditionis meae venite. Vultures autem vobis ego praebebo de regiis singulos, & armaturam reliquam. Ceterum crastino die egrediemur. Ita fiat, inquam ego, quandoquidem tibi sic videtur. Ac tum quidem in convivio ipsius mansimus. Postridie eius diei vero mane surgentes, in aciem processimus, cum prope esse hostem significarent speculatores. Numerus exercitus fuere centum millia, praeter calones, & machinarios, & pedites,

ξένων συμμάχων. τούτων δὲ ὀκτακισμύριοι μὲν ἦσαν οἱ Ἱππόγυπτοι, δισμύριοι δὲ, οἱ ἐπὶ τῶν λαχανοπτέρων. ὄρνεον δὲ καὶ τοῦτό ἐστι μέγιστον, ἀντὶ τῶν πτερῶν λαχάνοις πάντῃ λάσιον· τὰ δ' ὠκύπτερα ἔχει, Φριδακίνοις Φύλλοις μάλιστα προσεικότα. ἐπὶ δὲ τούτων, οἱ Κεγχροβόλοι τετάχατο, καὶ οἱ Σκοροδομάχοι. ἦλθον δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἄρκτου σύμμαχοι, τρισμύριοι μὲν Ψυλλοτοξόται, πεντακισμύριοι δὲ Ἀνεμοδρόμοι. τούτων δὲ, οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται, ἐπὶ ψυλλῶν μεγάλων ἱππάζονται, ὅθεν καὶ τὴν προσηγορίαν ἔχουσι· μέγεθος δὲ τῶν ψυλλῶν, ὅσον δώδεκα ἐλέφαντες. οἱ δ' Ἀνεμοδρόμοι, πεζοὶ μὲν εἰσι, Φέρονται δ' ἐν τῷ αἰερί ἄνευ τῶν πτερῶν· ὁ δὲ τρόπος τῆς Φορᾶς τοῖόςδε. χιτῶνας ποδήρεις ὑπεζωσμένοι, κολπώσαντες αὐτοὺς τῷ ἀνέμῳ, καθάπερ ἰστία, Φέρονται ὥσπερ τὰ σκάφη· τὰ πολλὰ δ' οἱ τοιοῦτοι ἐν ταῖς μάχασι πελτασταί εἰσιν. ἐλέγοντο δὲ καὶ ἀπὸ τῶν

& auxilia peregrina: nempe octuaginta millia Hippogyporum, & viginti millia, qui Lachanopteris [oleripennibus] veniunt. Est illa avis maxima, pro pennis undique hirsuta oleribus, alas habens lactucae foliis maxime similes. Iuxta hos collocati in acie erant Cenchroboli [iaculatores milii] & Scorodomachi [alliis pugnantes]. Venerant etiam de septemtrione auxiliares, trigies mille Psyllotoxotae [pulicisagitarii], quinquagies mille autem Anemodromi [venticurfiores]. Horum autem isti magnis in pulicibus equitant, unde etiam nomen habent: magnitudo singulorum pulicum, quanta duodecim elephantorum: Anemodromi pedites illi quidem, sed sine alijs in aëre feruntur. Ratio progressionis talis. Togas talaras substringunt, easque vento velorum instar sinuandas cum permiscere, navigiorum more feruntur. Plerumque hi in proeliis peltastae sunt. Dicebantur vero etiam de stel-

ὑπὲρ τὴν Καππαδοκίαν ἀστέρων ἤξειν, Στρουθοβάλανοι
 μὲν ἑπτακισμύριοι, Ἱππογέρανοι δὲ πεντακισχίλιοι. τού-
 τους ἐγὼ οὐκ ἐθεασάμην, οὐ γὰρ ἀΐκομπο. διόπερ οὐδὲ
 γράψαι αὐτῶν τὰς φύσεις ἐτόλμησα· τεράστια γὰρ
 14 καὶ ἄπιστα περὶ αὐτῶν ἐλέγετο. Αὕτη μὲν τοῦ Ἐνδυ-
 μίωνος ἡ δύναμις. σκευὴ δὲ πάντων ἡ αὐτὴ· κράνη μὲν
 ἀπὸ τῶν κυάμων· μεγάλοι γὰρ παρ' αὐτοῖς οἱ κύαμοι
 καὶ καρτεροί· θώρακες δὲ Φολιδωτοὶ πάντες θέρμιοι·
 τὰ γὰρ λέπη τῶν θέρμων συρράπτοντες, ποιοῦνται θώ-
 ρακας· ἄρρηκτον δ' ἐκεῖ γίγνεται τοῦ θέρμου τὸ λέπος,
 ὥσπερ κέρας· ἀσπίδες δὲ καὶ ξίϑη, οἷα τὰ Ἑλληνικά.
 15 Ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἦν, ἐτάξαντο ὧδε· τὸ μὲν δεξιὸν κέρας εἶ-
 χον οἱ Ἱππόγυπτοι, καὶ ὁ βασιλεὺς τοὺς ἀρίστους περὶ
 αὐτὸν ἔχων· καὶ ἡμεῖς ἐν τούτοις ἤμεν· τὸ δ' εὐώνυμον οἱ
 Λαχανόπτεροι· τὸ μέσον δὲ, οἱ σύμμαχοι, ὡς ἕκαστοι·
 τὸ δὲ πεζόν, ἦσαν μὲν ἀμφὶ τὰς ἑξακισχιλίας μυριά-

lis Cappadociae imminentibus venturi, Struthobalanorum
 [passeriglandium] septuaginta millia, Hippogeronorumque
 [equigrum] millia quinque. Hos ego non vidi: neque enim
 venerunt. Ideo neque naturas illorum ausus sum scribere:
 prodigiosa enim & incredibilia de illis dicebantur. Atque
 hae Endymionis copiae. Ceterum arma omnium eadem.
 Galeae de fabis: magnae enim apud illos fabae ac robu-
 stae. Loricae squamatae omnes de lupinis: lupinorum nem-
 pe pelliculis confutis loricas sibi faciunt. Impenetrabilis enim
 ibi nascitur lupini pellicula, cornu instar. Clypei & gladii
 Graecis similes. Cum vero opportunum iam esset, aciem
 formabant eiusmodi. Dextrum cornu Hippogypii tenebant,
 & ipse rex, qui circa se habebat quosque fortissimos; in
 his nos quoque: sinistrum Lachanopteri: mediam aciem
 auxiliares, suum sibi agmen quique implentes. Peditum ad

δας· ἐτάχθησαν δὲ οὕτως. ἀράχλαι παρ' αὐτοῖς πολλοὶ καὶ μεγάλα γίνονται, πολὺ τῶν Κυκλάδων νήσων ἕκαστος μείζων. τούτοις προσέταξε διυθῆναι τὸν μεταξὺ τῆς Σελήνης καὶ τοῦ Ἑωσφόρου αἶρα. ὡς δὲ τάχιστα ἐξεργάσαντο, καὶ πεδῖον δ' ἐποίησαν, ἐπὶ τούτου παρέταξε τὸ πεζόν. ἤγειτο δὲ αὐτῶν Νυκτερίων ὁ Εὐδιάνακτος, τρίτος αὐτός. Τῶν δὲ πολεμίων τὸ μὲν εὐάνυμον 16 εἶχον οἱ Ἱππομύρμηκες, καὶ ἐν αὐτοῖς, ὁ Φαέθων· θηρία δὲ ἐστὶ μέγιστα, ὑπόπτερα, τοῖς παρ' ἡμῖν μύρμηξι προσεικότα, πλην τοῦ μεγέθους· ὁ γὰρ μέγιστος αὐτῶν, καὶ δίπλεθρος ἦν. ἐμάχοντο δὲ, οὐ μόνον οἱ ἐπ' αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ μάλιστα τοῖς κέρασιν· ἐλέγοντο δὲ οὗτοι εἶναι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας. ἐπὶ δὲ τοῦ δεξιῷ αὐτῶν, ἐτάχθησαν οἱ Ἀεροκῶνωπες, ὄντες καὶ οὗτοι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας, πάντες τοξόται, κῶνωψι μεγάλοις ἐποχούμενοι· μετὰ δὲ τούτους, οἱ Ἀεροκόρα-
 ι ιι Καὶ δίπλεθρος ἦν) Τὸ πλείθρον ἔχει πόδας ρ'. πύχεις ἔστ'. V.

sexagies mille millenos ita collocati. Araneae apud eos multae magnaeque nascuntur, Cycladum insularum singulis singulae multo maiores. His obtexere imperavit interiectum Lunam inter & Phosphorum aëra. Hoc celeriter perfecto, paratoque sic campo, in eo instruxit pedestrem aciem, quam ducebat Nycterion Eudianaetis [*Nocturnus Sereni regis*] filius, cum tertio collega. At hostium sinistrum cornu tenebant Hippomyrmeces, atque in illis Phaëthon. Animalia autem sunt maxima, volucra, formicis nostris similia, a magnitudine si discefferis: maximum enim illorum vel duorum iugerum erat. Pugnant autem non sessores modo, sed & ipsa maxime, cornibus: dicebanturque esse quinquaginta circiter millia. In dextro cornu collocati erant Aëroconopes, quinquies mille circiter & ipsi, sagittarii omnes magnis culicibus inequitantes. Post hos vero Aëro-

κες, φιλοί τε ὄντες καὶ πεζοὶ, πλὴν μάχιμοί γε καὶ οὗτοι· πόρρωθεν γὰρ ἐσφενδόνων ραφανίδας ὑπερμεγέθεις· καὶ ὁ βληθεὶς οὐδ' ἐπ' ὀλίγον ἀντέχειν ἐδύνατο· ἀπέθνησκε δὲ, δυσοσμίας τινὸς αὐτίκα τῷ τραύματι ἐπιγενομένης· ἐλέγοντο δὲ χρίειν τὰ βέλη μαλάχης ἰῶ. ἐχόμενοι δ' αὐτῶν ἐτάχθησαν οἱ Καυλομύκητες, ὅπλῃται ὄντες, καὶ ἀγχέμαχοι, τὸ πλῆθος μύριοι· ἐκλήθησαν δὲ Καυλομύκητες, ὅτι ἀσπίσι μὲν μυκητίνους ἐχρῶντο, δόρασι δὲ καυλίνοις, τοῖς ἀπὸ τῶν ἀσπαράγων· πλησίον δὲ αὐτῶν, οἱ Κυνοβάλανοι ἔστησαν, οὓς ἔπεμψαν αὐτῶν οἱ τὸν Σείριον κατοικοῦντες, πεντακισχίλιοι, καὶ οὗτοι ἄνδρες κυνοπρόσωποι, ἐπὶ βαλάνων πτερωτῶν μαχόμενοι. ἐλέγοντο δὲ κακείνων ὑστερίζειν τῶν συμμάχων, οὓς τε ἀπὸ τοῦ Γαλαξίου μετεπέμπετο σφενδονήτας, καὶ οἱ Νεφελοκένταυροι· ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, τῆς μάχης

II Οἱ τὸν Σείριον κατοικοῦντες) Σείριον τὸν ἀστέρα λέγει τὸν Κύνα χαλούμενον. Σείριον δὲ λέγουσιν αὐ-

τὸν, διὰ τὸ ἀπὸ τοῦ καύσματος τῆς ἐπιτολῆς αὐτοῦ σισειρῆναι τοὺς ἀνθρώπους. V.

coraces, levis armaturae pedites, sed pugnaces ipsi quoque . . . E longinquo enim fundis iaculabantur raphanos supra modum magnos, quibus percussus ne paulum quidem durare poterat, moriebaturque, foedo statim odore superveniente vulnere: dicebantur autem ungere tela veneno malvae. Continuo post illos stare iussi Caulomycetes [*Caulifungi*], gravis armaturae milites cominus pugnantes, decies mille: appellationem inde nacti, quod scutis quidem e fungis, hastis autem uterentur e caulibus asparagorum. Prope hos collocati Cynobalani [*Caniglandarii*], quos submiferant, qui habitant Sirium, quinquies mille. Hi caninis capitibus viri, in alatis glandibus pugnantes. Dicebantur autem de illorum quoque auxiliis quidam abesse, tum quos de Lactea via arceffiverat funditores, tum Nephelocentauri [*Nubicentauri*]. Verum illi acie iam inclinata venerunt, &

ἤδη κεκριμένης, ἀφίκοντο, ὡς μήποτε ὤφελον· οἱ σφεν-
 δονῆται δέ, οὐδ' ὅλως παρεγένοντο. διόπερ Φασὶν αὐτοῖς
 ὕστερον ὀργισθέντα τὸν Φαέθοντα, πυρπολῆσαι τὴν χώ-
 ραν· τοιαύτη μὲν καὶ Φαέθων ἐπ' αἱ παρασκευῇ. Συμ- 17
 μίζαντες δέ, ἐπειδὴ τὰ σημεῖα ἤρβη, καὶ ὠγκήσαντο
 ἑκατέρων οἱ ὄνοι, (τούτοις γὰρ ἀντὶ σαλπιστῶν χρω-
 νται) ἐμάχοντο. καὶ τὸ μὲν εὐώνυμον τῶν Ἡλιωτῶν αὐ-
 τικά ἔφυγεν, οὐδ' ἐς χεῖρας δεξόμενον τοὺς Ἴππογύ-
 πους, καὶ ἡμεῖς εἰπόμεθα κτείνοντες· τὸ δεξιὸν δ' αὐτῶν
 ἐκράτει τοῦ ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ εὐωνύμου· καὶ ἐπεξῆλθον οἱ
 Ἀεροκῶνωνες διώκοντες, ἄχρι πρὸς τοὺς πεζοὺς· ἐνταῦ-
 θα δὲ καὶ κείνων ἐπιβοηθούντων, ἔφυγον ἐπικλίναντες,
 καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἤσθοντο τοὺς ἐπὶ τῷ εὐωνύμῳ σφῶν
 νενικημένους. τῆς δὲ τροπῆς λαμπρᾶς γενομένης, πολλοὶ
 μὲν ζῶντες ἠλίσκοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἀνηροῦντο, καὶ τὸ

6 Ἐκατέρων οἱ ὄνοι) Γόνος, τερα- τοῖς οὐχ ὑπάρχουσιν ἐχρᾶντο. V.
 τολόγι· οἷς οὐ παρήσαν ὄνοι, οὐ γὰρ 12 Ἐπασαν ἐγκλιναντες) Γραι.
 ἐπισημῆται τοῦτο, πῶς σαλπιγχαῖς ἔφυγον ἐπικλιναντες. G.

utinam nunquam venissent! funditores autem plane non ve-
 nerunt: propterea aiunt iratum deinde illis Phaëthontem,
 regionem illorum igni vastasse. Hoc quidem apparatu Phaë-
 thon inibat proelium. Cum vero commissa esset pugna, sub-
 latis signis, rudituque ab asinis utrinque edito, (his enim
 utuntur loco tubicinum) certabant. Ac sinistrum Heliota-
 rum cornu statim fugere, cum nec ad manus admisisset Hip-
 pogypos, & nos insequi caedibus: dextrum vero illorum
 cornu sinistram nostram aciem superavit, impetuque facto
 persecuti Aëroconopes ad pedites usque pervenerunt. Hic
 vero & illis subsidio venientibus, inclinata acie fugerunt,
 & maxime cum sentirent, suos in sinistro cornu victos. Cum
 effuse iam fugerent, multi quidem vivi capti sunt, multi
 vero etiam interfecti, copiosusque tum per nubes sanguis

- αἷμα ἔρρει πολὺ μὲν ἐπὶ τῶν νεφῶν, ὥστε αὐτὰ βάπτε-
σθαι, καὶ ἐρυθρὰ φαίνεσθαι, οἷα παρ' ἡμῖν δυομένου
τοῦ ἡλίου φαίνονται· πολὺ δὲ καὶ εἰς τὴν γῆν κατέστα-
ζεν, ὥστε με εἰκάζειν, μὴ ἄρα τοιούτου τινὸς καὶ πάλαι
ἄνω γενομένου, Ὅμηρος ὑπέλαβεν αἵματι ὕσαι τὸν
18 Δία ἐπὶ τῷ τοῦ Σαρπηδόνης θανάτῳ. Ἀναστρέψαντες
δὲ ἀπὸ τῆς διώξεως, δύο τρόπαια ἐστήσαμεν, τὸ μὲν ἐπὶ
τῶν ἀραχνίων τῆς πεζομαχίας· τὸ δὲ τῆς ἀερομαχίας,
ἐπὶ τῶν νεφῶν. ἄρτι δὲ τούτων γιγνομένων, ἠγγέλλον-
το ὑπὸ τῶν σκοπῶν οἱ Νεφελοκένταυροι προσελαύνον-
τες, οὓς ἔδει πρὸ τῆς μάχης ἐλθεῖν τῷ Φαέθοντι. καὶ δὴ
ἐφαίνοντο προσιόντες, θεῶμα παραδόξοτατον, ἐξ ἵππων
πτερωτῶν καὶ ἀνθρώπων συγκεείμενοι· μέγεθος δὲ, τῶν
μὲν ἀνθρώπων, ὅσον τοῦ Ῥοδίου Κολοσσοῦ ἐξ ἡμισείας ἐς
τὸ ἄνω· τῶν δ' ἵππων, ὅσον νεῶς μεγάλης Φορτίδος. τὸ
μέντοι πλῆθος αὐτῶν οὐκ ἀνέγραψα, μὴ τῷ καὶ ἄπιστον
5 Ὅμηρος) Τὸ σῶμα εἰς ὅ- σοῦ) Τριάκοντα πηχίων, ἐξήκον-
μυρον. G. τα γὰρ ἦν ὅλος ὁ Κολοσσὸς πη-
14 Ὅσον τοῦ Ῥοδίου Κολοσ- χίων. V.

fluxit, ut tinctae illo, rubicundae viderentur, quales apud nos occidente sole apparent; tum stillavit in terram, adeo quidem ut conicerem ego, numquid forte tale quid olim apud superos factum cum esset, Homerus putaverit, sanguine pluuisse Iovem ob mortem Sarpedonis. A persequendis hostibus reversi tropaea duo statuimus: alterum de pedestri proelio, in araneorum tela; alterum vero pugnae in aëre commissae, in nubibus. Commodum ista gerebantur, cum nuntiantur a speculatoribus adventare Nephelocentauri, quos ante pugnam venire Phaëthoni oportebat. Et sane apparebat, cum accederent, admirabile inprimis spectaculum, ex alatis equis & hominibus compositi: hominum magnitudo, quanta est qua superiorem partem dimidium Colossi Rhodiorum; equorum, quanta magnae navis onerariae. Numerum eorum non adscripsi, ne cui incredibilis vide-

δόξῃ, τοσούτον ἦν. ἤγειτο δὲ αὐτῶν ὁ ἐκ τοῦ Ζωδιακοῦ τοξότης. ἐπεὶ δὲ ἤσθοντο τοὺς Φίλους νενικημένους, ἐπὶ μὲν τὸν Φαέθοντα ἔπεμπον ἀγγελίαν, αὐθις ἐπιέναι· αὐτοὶ δὲ διαταξάμενοι, τεταραγμένοις ἐμπίπτουσι τοῖς Σεληνίταις, ἀτάκτοις περὶ τὴν δίωξιν, καὶ τὰ λάφυρα διεσκεδασμένοις· καὶ πάντας μὲν τρέπουσιν, αὐτὸν δὲ τὸν βασιλέα καταδιώκουσι πρὸς τὴν πόλιν, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ὀρνέων αὐτοῦ κτείνουσιν· ἀνέσπασαν δὲ καὶ τὰ τρόπαια, καὶ κατέδραμον ἅπαν τὸ ὑπὸ τῶν ἀραχνῶν πεδίον ὑφασμένον, ἐμὲ δὲ, καὶ δύο τινὰς τῶν ἐταίρων, ἐζώγρησαν. ἤδη δὲ παρὴν καὶ ὁ Φαέθων, καὶ αὐθις ἄλλα τρόπαια ὑπ' ἐκείνων ἴστατο. ἡμεῖς μὲν οὖν ἀπηγόμεθα εἰς τὸν ἥλιον αὐθημερὸν, τῷ χεῖρι ὀπίσω δεθέντες ἀραχνίου ἀποκόμματα. Οἱ δὲ πολιορκεῖν μὲν οὐκ ἔγνωσαν τὴν πόλιν· ἀναστρέψαντες δὲ, τὸ μεταξὺ τοῦ αἰέρος ἀπετείχιζον, ὥστε μηκέτι τὰς αὐγὰς ἀπὸ τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν σελήνην διήκειν. τὸ δὲ τεῖχος ἦν διπλοῦν, νεφε-

retur, adeo ingens erat. Dux illorum ille de Zodiaco Sagittarius. Cum vero victos amicos suos esse sensissent, Phaëthontem, misso nuntio, in proelium revocarunt: ipsi vero instructa acie in Selenitas irruunt perturbatos, palantes, & in persequendis hostibus praedaeque legenda disperfos. In fugam vertunt omnes, ipsumque regem ad urbem usque persequuntur, plerisque volucrum ipsius interfectis: tropaea revellunt, totumque campum ab araneis textum percurrunt: me vero & sociorum duos vivos capiunt. Iamque Phaëthon adest, & rursus alia ab illis tropaea statuuntur. Nos quidem igitur eodem adhuc die ad Solem abducimur, manibus ad terga revinctis filo de araneae tela abscisso. Atque oppugnare quidem urbem non statuunt, reversi autem quod interiectum est aëris muro interposito absciderunt, ut splendor a Sole non iam pervenire ad Lu-

λωτόν· ὥστε σαφὲς ἔκλειψις τῆς Σελήνης ἐγεγόνει, καὶ
 νυκτὶ διηνεκεῖ πᾶσα κατείχετο. πιεζόμενος δὲ τούτοις ὁ
 Ἐνδυμίων, πέμψας ἰκέτευσεν καθαιρεῖν τὸ οἰκοδόμημα,
 καὶ μὴ σφᾶς περιορᾶν ἐν σκότῳ βιοτεύοντας· ὑπισχεῖ-
 το δὲ καὶ Φόρους τελέσειν, καὶ σύμμαχος ἔσθαι, καὶ
 μηκέτι πολεμήσειν· καὶ ὁμήρους ἐπὶ τούτοις δοῦναι ἠθε-
 λεν. οἱ δὲ περὶ τὸν Φαέβοντα, γενομένης δις ἐκκλησίας,
 τῇ προτεραίᾳ μὲν, οὐδὲν παρέλυσαν τῆς ὀργῆς, τῇ ὕστε-
 ραίᾳ δὲ, μετέγνωσαν. καὶ ἐγένετο ἡ εἰρήνη ἐπὶ τούτοις.
 20 Κατὰ τὰδε συνθήκας ἐποίησαντο οἱ Ἡλιῶται καὶ οἱ
 σύμμαχοι πρὸς Σεληνίτας καὶ τοὺς συμμάχους, ἐπὶ
 τῷ καταλῦσαι μὲν τοὺς Ἡλιώτας τὸ διατείχισμα, καὶ
 μηκέτι εἰς τὴν Σελήνην ἐσβάλλειν, ἀποδοῦναι δὲ καὶ τοὺς
 αἰχμαλώτους, ῥητῶν ἕκαστον χρημάτων· τοὺς δὲ Σελη-
 νίτας, ἀφείναι μὲν αὐτονόμους τοὺς γε ἄλλους ἀστέρας,
 ὅπλα δὲ μὴ ἐπιφέρειν τοῖς Ἡλιώταις, συμμαχεῖν δὲ τῇ

nam posset : iam murus ille duplex erat nubibus constans.
 Itaque aperta Lunae eclipsis efficiebatur, ut perpetua no-
 cte univēsa tegetetur. His cum urgeretur malis Endymion,
 legatione missa supplicavit, ut demoliretur illam munitio-
 nem, nec reiiceret se degentes in tenebris : promissitque tri-
 buta pendere, ac mittere auxilia, nec amplius rebellare,
 obsidesque harum rerum causa obtulit. Phaëthon autem cum
 suis concilio bis habito, priori quidem irarum nihil remi-
 sere, sed posteriore sententiam mutarunt. Convenit autem
 pax his legibus : In has conditiones foedus fecere Heliotae ipso-
 rumque focii, cum Selenitis ac sociis illorum, ut Heliotae quidem
 demoliantur munitiōnem interpositam, nec amplius irruptionem in
 Lunam faciant, reddantque captivos pretio, de quo inter singulos
 convenerit. Selenitae autem uti liberas & sui iuris esse patiantur
 stellas reliquas ; neque bellum inferant Helioris, sed auxilia po-

ἀλλήλων, ἣν τις ἐπὶ Φόρον δὲ ὑποτελεῖν ἐκάστου ἔτους τὸν βασιλέα τῶν Σεληνιτῶν τῷ βασιλεῖ τῶν Ἡλιωτῶν, δρόσου ἀμφορέας μυρίους· καὶ ὁμήρους δὲ σφῶν αὐτῶν δοῦναι μυρίους, τὴν δ' ἀποικίαν τὴν ἐς τὸν ἑωσφόρον, κοινὴν ποιεῖσθαι, καὶ μετέχειν τῶν ἄλλων τὸν βουλόμενον. ἐγγράψαι δὲ τὰς συνθήκας στήλῃ ἡλεκτρίνῃ, καὶ ἀναστῆσαι ἐν μέσῳ τῷ αἰερί ἐπὶ τοῖς μεθορίοις. ὤμωσαν δὲ Ἡλιωτῶν μὲν, Πυρωνίδης καὶ Θερίτης, καὶ Φλόγιος· Σεληνιτῶν δὲ, Νύκτωρ, καὶ Μήνιος, καὶ Πολυλαμπής. Τοιαύτη μὲν ἡ εἰρήνη ἐγένετο· εὐθύς δὲ τὸ τεῖχος 21 καθρεῖτο, καὶ ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέδωσαν. ἐπεὶ δὲ ἀφικόμεθα ἐς τὴν Σελήνην, ὑπηντίαζον ἡμῖν, καὶ ἡσπάζοντο μετὰ δακρύων, οἳ τε ἑταῖροι, καὶ ὁ Ἐνδυμίων αὐτός. καὶ ὁ μὲν, ἡξίου μεῖναι τε παρ' αὐτῷ, καὶ κοινωνεῖν τῆς ἀποικίας, ὑπισχνούμενος δάσσειν πρὸς γάμον τὸν

10 Τὸ τεῖχος καθρεῖτο) Σημειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν. ἀφίκεται γὰρ εὐθὺς· εὐθύς δὲ, τοῦ τεύχους καθαιρεθέντος, ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους

ἀπέδωκαν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἱστορία τὸν προκείμενον φεύγει τὸν πλαγιασμόν σαφηνείας χάριν. V.

eius mittant invicem, si quis illos invadat: tributumque pendat quotannis Heliotarum regi rex Selenitarum, roris amphoras decies mille, eiusque rei obsides det decies mille: coloniam autem in Luciferum communiter mittant, & in partem eius veniat aliorum etiam quisquis voluerit: inscribantque foedus hoc columnae ex electro, eamque statuant in medio aëre, ipsisque in finibus. Iurarunt in hoc foedus Heliotarum Pyronides [Igneus] & Therites [Aestivus] & Phlogius [Flammeus]; Selenitarum vero Nyctor [Nocturnus] & Menius [Menstruus] & Polylampes [Multilucius]. Haec talis igitur pax facta est. Statimque munirio deiecta, nosque captivos reddiderunt. Cum autem rediissemus in Lunam, occurrerunt nobis & cum lacrumis complexi sunt tum socii, tum ipse Endymion. Et hic quidem rogabat, maneremus apud se, & coloniae nos adscribi pateremur, pollicitus, se nuptui daturum mihi puerum suum: mulieres enim

ἑαυτοῦ παῖδα· γυναῖκες γὰρ οὐκ εἰσὶ παρ' αὐτοῖς. ἐγὼ
 δὲ οὐδαμῶς ἐπειθόμην, ἀλλ' ἤξιον ἀποπεμφθῆναι κάτω
 εἰς τὴν θάλατταν. ὡς δὲ ἔγνω ἀδύνατον ὄν πείθειν, ἀπο-
 22 πέμπει ἡμᾶς, ἐοτίαςας ἑπτὰ ἡμέρας. Ἄ δ' ἐν τῷ μετα-
 ξυ διατρίβων ἐν τῇ Σελήνῃ, κατενόησα καινὰ, καὶ πα-
 ράδοξα, ταῦτα βούλομαι εἰπεῖν. Πρῶτα μὲν τὸ μὴ ἐκ
 γυναικῶν γενᾶσθαι αὐτοὺς, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀρρένων·
 γάμοις γὰρ τοῖς ἄρρεσι χρῶνται, καὶ οὐδ' ὄνομα γυναι-
 κὸς ὅλως ἴσασι. μέχρι μὲν οὖν πέντε καὶ εἴκοσιν ἐτῶν,
 γαμεῖται ἕκαστος, ἀπὸ δὲ τούτων, γαμεῖ αὐτός· κύνουσι
 δὲ οὐκ ἐν τῇ νηοῦ, ἀλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημίαις· ἐπειδὴ
 γὰρ συλλάβῃ τὸ ἔμβρυον, παχύνεται ἡ κνήμη, καὶ χρό-
 νῳ ὕστερον ἀνατεμόντες, ἐξάγουσι νεκρά· ἐκθέντες δὲ αὐ-
 τὰ πρὸς τὸν ἀνέμον κεχηνότα, ζωοποιῶσι. δοκεῖ δέ μοι
 καὶ ἐς τοὺς Ἕλληνας ἐκείθεν ἥκειν τῆς γαστροκνημίας
 τοῦνομα, ὅτι παρ' ἐκείνοις ἀντὶ γαστρὸς κυοφορεῖ. μετ-

11 Ἐν ταῖς γαστροκνημίαις) Τοῦτο κινιτόμενος τὰ περὶ τὴν Διόνυσον
 φησί. G.

apud illos non sunt. At ego nullo modo persuaderi mihi
 passus sum, sed demitti in mare petii. Cum vero videret,
 persuaderi mihi non posse, post septem nos dierum epulas
 dimittit. Quae autem toto hoc, quo in Luna commoratus
 sum, tempore nova atque admiranda animadverterim, ea
 dicere iam volo: ac primum illud, non nasci illos ex mu-
 lieribus, sed e viris. Masculis enim nuptiis utuntur, mulie-
 risque plane nomen ignorant. Ad quinque igitur & vi-
 ginti annos nubit eorum unusquisque: ab eo inde tempore
 alium ipse ducit. Foetum gerunt non in utero, sed in suris:
 cum enim conceptus est embryo, crassescit sura: atque ali-
 quando post educunt mortuos, expositisque hianti ore ad
 ventum vitam conciliant. Videtur autem inde ad Graecos
 descendisse surae nomen, quam *surae ventrem* appellant, quod
 ea apud illos pro ventre gravis est. Sed hoc maius etiam

ζον δὲ τούτου ἄλλο διηγήσομαι. Γένος ἐστὶ παρ' αὐτοῖς ἀνθρώπων, οἱ καλούμενοι Δενδρίται· γίγνεται δὲ τὸν τρόπον τούτον. ὄρχιν ἀνθρώπου τὸν δεξιὸν ἀποτεμόντες, ἐν γῇ φυτεύουσιν, ἐκ δ' αὐτοῦ δένδρον ἀναφύεται μέγιστον, σάρκινον, οἷον Φαλλός· ἔχει δὲ καὶ κλάδους, καὶ Φύλλα· ὁ δὲ καρπὸς ἐστὶ βάλανοι πηχυαῖοι τὸ μέγεθος. ἐπειδὴν οὖν πεπανθῶσι, τρυγήσαντες αὐτάς ἐκκολλήπτουσι τοὺς ἀνθρώπους. αἰδοῖα μέντοι προσθετὰ ἔχουσιν, οἱ μὲν ἐλεφάντινα, οἱ δὲ πένητες αὐτῶν, ξύλινα, καὶ διὰ τούτων ὀχεύουσι, καὶ πλησιάζουσι τοῖς γαμέταις αὐτῶν. Ἐπειδὴν δὲ γηράσῃ ὁ ἀνθρώπος, οὐκ ἀποθνήσκει, ἀλλ' ὥσπερ ὁ καπνὸς διαλυόμενος, ἀήρ γίγνεται. τροφὴ δὲ πᾶσιν ἡ αὐτὴ· ἐπειδὴν γὰρ πῦρ ἀνακαύσωσι, βατράχους ὀπτῶσιν ἐπὶ τῶν ἀνθρώκων, πολλοὶ δὲ παρ' αὐτοῖς εἰσιν ἐν τῷ αἰερί πετόμενοι· ὀπτωμένων δὲ, περικαθεσθέντες, ὥσπερ δὴ περὶ τράπεζαν, λάπτουσι

1 Γένος ἐστὶ περὶ αὐτοῖς ἀνθρώπων) Σπαρτοῦς λεγομένου ἀποσκάπτει, τοῦς ἐκ ὕδατος οὐδὲν ἰχθυήσας. V.

16 Λάπτουσι τὸν ἀναθυμιάμενον καπνόν) Ἡρόδοτος διασύρει τὸ περὶ

Σκυθῶν αὐτῷ ἱστορούμενον περὶ τῆς βοτάνης, ἥς καλεῖται τοῦ ἰχθυομένου καπνοῦ σπῆντες οἱ περικαθήμενοι Σκυθαὶ τὴν πυρὰν, μεθύειν ὡς ἀπὸ οἴνου λέγονται. V. (C. λάπτουσι. Nihil aliud.)

aliud enarrabo. Genus est apud illos hominum Dendritae, [Arborei] quod hunc in modum nascitur. Testiculum hominis dextrum resectum in terra deponunt. Ex illo deinde arbor enascitur maxima, carnea, phalli instar. Habet vero etiam ramos & folia. Fructus illius glandes cubitales. Has, ubi maturuere, decerpunt, hominesque inde excudunt. Pudenda habent adsciticia, eburnea alii, lignea vero pauperes, iisque coeunt, suosque nuptos subigunt. Cum consenuit homo, non moritur, sed fumi instar in aërem dissolvitur. Cibus omnibus unus est. Accenso enim igne ranas in prunis assant: sunt autem apud ipsos multae volantes in aëre. Assidentes vero circa eum, in quo assantur, focum,

τὸν ἀναθυμιάμενον καπνὸν, καὶ εὐωχοῦνται. σίτω μὲν δὴ
τρέφονται τοιούτῳ ποτὸν δὲ αὐτοῖς ἐστὶν ἀὴρ ἀποθλι-
βόμενος εἰς κύλικα, καὶ ὑγρὸν ἀνιείς ὥσπερ δρόσον· οὐ
μὴν ἀπουροῦσί γε, καὶ ἀφοδεύουσιν, ἀλλ' οὐδὲ τέτρη-
νται, ἢ περ ἡμεῖς· ἀλλ' οὐδὲ τὴν συνουσίαν αἱ παῖδες ἐν
ταῖς πυγαῖς παρέχουσιν, ἀλλ' ἐν ταῖς ἰγνύσι, ὑπὲρ τὴν
γαστροκνημίαν· ἐκεῖ γάρ εἰσι τέτρημένοι. καλὸς δὲ νομί-
ζεται παρ' αὐτοῖς, ἣν παύ τις Φαλακρὸς καὶ ἄκαμος ἦ,
τοὺς δὲ κομήτας καὶ μισάττονται. ἐπὶ δὲ τῶν κομητῶν
ἀστέρων, τὸν αὐτίον, τοὺς κομήτας καλοῦς νομίζουσιν·
ἐπεδήμουν γάρ τινες, οἱ καὶ περὶ ἐκείνων διηγούντο. καὶ
μὴν καὶ γένεια φύουσι, μικρὸν ὑπὲρ τὰ γόνατα. καὶ
όνυχας ἐν τοῖς ποσὶν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντες εἰσὶ μο-
νοδάκτυλοι. ὑπὲρ δὲ τὰς πυγαῖς ἐκάστῳ αὐτῶν κράμβη
ἐκπέφυκε μακρὰ, ὥσπερ εὐρά, θάλλουσα ἐς αἶε, καὶ

6 Ἰγνύαις) "Οτι οὐ μόνον ἰγνύα γαστροκνημία δὲ λέγεται τὸ ἐξέπι-
ν εὐθεία εἰρηται, ἀλλὰ καὶ ἡ ἰγνύς· σθαι τοῦ καλάμου τοῦ σκέλους.
ἀφ' οὗ καὶ γράφεται ταῖς ἰγνύσι· V.

furgentemque inde nidorem ore captantes, epulantur. Ac
cibo quidem nutriuntur eiusmodi. Potus vero illis est ex-
pressus aër in calicem, ubi liquidum quiddam roris instar
dimittit. Verumtamen neque urinam emittunt, neque al-
terius rei causa secedunt: quin neque iisdem, quibus nos,
locis perforati sunt. Sed neque praebent, quod pueri nostri,
amatoribus, sed supra suram poplites: ibi enim perfora-
ti sunt. Pulcher autem apud illos habetur, si quis calvus
& sine comis sit: comatos vero etiam abominantur. Con-
tra ea in Cometis [stellis comatis] comatos pro pulchris ha-
bent: peregrini enim inde quidam aderant, qui de illis etiam
narrarent. Barbas tamen habent paulum supra genua. Un-
gues in pedibus non habent, sed unum modo omnes ibi di-
gitum. Supra podicem brassica unicuique enata est magna,
caudae instar, virens semper, quae nec frangitur, si quis

ὑπτίου ἀναπίπτοντος, οὐ κατακλωμένη. Ἀπομύττονται 24
 δὲ μέλι δριμύτατον· καίπειδ' ἢ πονᾶσιν, ἢ γυμνάζων-
 ται, γάλακτι πᾶν τὸ σῶμα ἰδρῶσιν, ὥστε καὶ τυροὺς
 ἀπ' αὐτοῦ πήγνυσθαι, ὀλίγον τοῦ μέλιτος ἐπιωτάξαν-
 τες· ἔλαιον δὲ ποιοῦνται ἀπὸ τῶν κρομεμύων πᾶν λιπα-
 ρόν τε, καὶ εὐώδες, ὥσπερ μύρον. ἀμπέλους δὲ πολλὰς
 ἔχουσιν ὕδροφόρους. αἱ γὰρ ῥάγες τῶν βοτρυῶν εἰσὶν ὥσ-
 περ χάλαζα. καὶ μοι δοκεῖ, ἐπειδ' ἔμπεσ' ἄνεμος
 διασειῇ τὰς ἀμπέλους ἐκεῖνας, τότε πρὸς ἡμᾶς κατα-
 πίπτει ἡ χάλαζα, διαρραγέτων τῶν βοτρυῶν. τῇ μέντοι
 γαστρὶ, ὥσπερ πῆρα χρῶνται, τίθεντες ἐν αὐτῇ ὅσων θεον-
 ται. ἀνοικτὴ γὰρ αὐτοῖς αὕτη, καὶ πάλιν κλειστή ἐστίν·
 ἔντερον δὲ ἐν αὐτῇ οὐδὲ ἥπαρ φαίνεται, ἢ τοῦτο μόνον,
 ὅτι δασεῖα ἔντοςθε, καὶ λάσιός ἐστιν, ὥστε καὶ τὰ
 νεογνὰ, ἐπειδ' ἄν ῥιγῶσιν, ἐς ταύτην ὑποδύεται. Ἐσθλὴς 25
 δὲ τοῖς μὲν πλουσίοις, ὑαλίνη, μαλθακὴ τοῖς πένησι δὲ,
 χαλκῇ ὕφαντῇ· πολύχαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, καὶ

4 Πήγνυσθαι) Γρ. πήγνυται. G. τῶν περὶ τῶν θαλαττίων σιλαχῶν
 12 Κλειστή ἐστίν) Εἰς τὸ ὑπὸ ἰστ. ρεύμενον διαπαίζει. V.

supinus cadat. Emungunt mel acerrimum, & cum aut la-
 borant, aut exercentur, lacte totum corpus diffluunt, adeo
 ut caseos etiam inde, exiguo instillato melle, efficiant. O-
 leum sibi parant de cepis pingue admodum & unguenti in-
 star fragrans. Vites habent multas aquae feraces, acinis uva-
 rum grandini similibus: &, ut mihi videtur, cum ventus
 ingruens illas vites commoveret, tum ruptis uvis decidit apud
 nos grando. Ventre utuntur pro pera, in qua reponant,
 quibus opus est: aperiri enim ille potest, & rursus claudī.
 Intestinum autem in eo *nullum* neque hepar apparet, nisi
 hoc solum, quod hirsutus intus & villosus est, adeo ut
 etiam recens nati, cum frigent, in eum irreparent. Vestis di-
 vitibus ex vitro mollis; pauperibus textilis ex aere: aeris
 enim feraces illae regiones, tractantque illud, effusa pau-

ἐργάζονται τὸν χαλκὸν ὕδατι ὑποβρέζαντες, ὥσπερ τὰ ἔρια. περὶ μέντοι τῶν ὀφθαλμῶν, οἷους ἔχουσιν, ὁκνῶ μὲν εἰπεῖν, μή τις με νομίση ψεύδεσθαι διὰ τὸ ἄπιστον τοῦ λόγου, ὅμως δὲ καὶ τοῦτο ἐρῶ· τοὺς ὀφθαλμοὺς περιαιρετοὺς ἔχουσι· καὶ ὁ βουλόμενος, ἐξελὼν τοὺς αὐτοῦ, φυλάττει ἐστ' ἂν δεηθῇ ἰδεῖν. οὕτω δὲ ἐνθήμενος, ὁρᾷ· καὶ πολλοὶ τοὺς σφετέρους ἀπολέσαντες, παρ' ἄλλων χρησάμενοι ὁρῶσιν· εἰσὶ δ' οἱ καὶ πολλοὺς ἀποβέτους ἔχουσιν, οἱ πλούσιοι. τὰ ἄτα δὲ, πλατάνων φύλλα ἐστὶν αὐτοῖς, πλὴν γε τοῖς ἀπὸ τῶν βαλάνων· ἐκεῖνοι γὰρ
 26 μόνον ξύλινα ἔχουσι. Καὶ μὴν καὶ ἄλλο θαῦμα ἐν τοῖς βασιλείοις ἐθεασάμην· κάτοπτρον μέγιστον κεῖται ὑπὲρ Φρέατος, οὐ πάνυ βαθέος. ἂν μὲν οὖν εἰς τὸ Φρέαρ καταβῇ τις, ἀκούει πάντων τῶν παρ' ἡμῖν ἐν τῇ γῇ λεγόμενων· ἐὰν δὲ εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ, πάσας μὲν πόλεις, πάντα δὲ ἔθνη ὁρᾷ, ὥσπερ ἐφ' ὧς ἐκάστοις· τότε καὶ τοὺς οἰκείους ἐγὼ ἐθεασάμην, καὶ πᾶσαν τὴν

cula aqua, tanquam lanam. Verum de oculis, quales habeant, piget dicere, ne quis mentiri me putet, adeo a fide abhorret oratio. Tamen hoc etiam dicam. Habent igitur oculos exemtiles, & qui vult, exemtos suos servat, dum opus sit videre aliquid, ubi imposito sibi oculo videt: ac multi, cum suos perdidere, commodato acceptis aliorum oculis cernunt. Sunt autem divites, qui repositos fervent plures. Aures ipsis sunt folia platanorum, praeterquam his, quos e glandibus nasci diximus: ligneas enim foli habent. Vidi etiam aliud in regia miraculum. Speculum impositum est maximum puteo non adeo profundo. Si quis igitur descendat in puteum, audit, quae in terra nostra dicuntur, omnia: si vero in speculum inspiciat, urbes omnes atque gentes non minus videt, quam si adstaret singulis. Tum familiares ego quoque vidi,, universamque patriam. Utrum

πατρίδα· εἰ δὲ καὶ κεῖνοί με εἰώρων, οὐκ ἔτι ἔχω τὸ ἀσφαλὲς εἰπεῖν. ὅστις δὲ μὴ πιστεύει ταῦτα οὕτως ἔχειν, ἂν ποτε καὶ αὐτὸς ἐκεῖσε ἀφίσχεται, εἴσεται ὡς ἀληθῆ λέγω. Τότε δ' οὖν ἀσπασάμενοι τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς 27 ἀμφ' αὐτὸν, ἐμβάντες ἀνήχθημεν· ἐμοὶ δὲ καὶ δῶρα ἔδωκεν ὁ Ἐνδυμίων, δύο μὲν τῶν ὑαλίνων χιτῶνων, πέντε δὲ χαλκοῦς, καὶ πανοπλίαν θερμίνην· ἃ πάντα ἐν τῷ κῆτει κατέλιπον. συνέπεμπε δὲ ἡμῖν καὶ Ἴππογύπους χιλίους, παραπέμψοντας ἄχρι σταδίων πεντακοσίων. Ἐν δὲ τῷ παράπλῳ, πολλὰς μὲν καὶ ἄλλας χώρας 28 παρημέψαμεν, προσέσχομεν δὲ καὶ τῷ ἰωσφόρῳ ἄρτι συνοικιζομένῳ, καὶ ἀποβάντες, ὑδρευσάμεθα. ἐμβάντες δὲ εἰς τὸν Ζωδιακὸν, ἐν ἀριστερᾷ παρήμεν τὸν ἥλιον, ἐν χρῶ τὴν γῆν παραπλέοντες· οὐ γὰρ ἀπέβημεν, καί τοι πολλὰ τῶν ἐταίρων ἐπιθυμούντων, ἀλλ' ὁ ἄνεμος οὐκ ἔφῃκεν. ἐθεώμεθα μέντοι τὴν χώραν εὐβαλῆ τε, καὶ πίονα, καὶ εὐδρόν, καὶ πολλῶν ἀγαθῶν μεστήν. ἰδόντες

vero illi me quoque viderint, nondum habeo certo dicere: Quisquis vero non credit ita rem habere, si quando & ipse eo delatus fuerit, vera a me dici intelliget. Tum igitur, salutato rege & ipsius amicis, consensa navi solvimus. Dedit mihi etiam dona Endymion, duas quidem togas vitreas, aeneas autem quinque, & de lupinis armaturam integram, quae in ceto reliqui omnia. Misit etiam nobiscum Hippogypos mille, qui ad quingenta nos stadia deducerent. Inter navigandum multas alias praetervecti terras, appulimus etiam Luciferae colonis nuper auctae, egressique aquatum fumus. Inveſti deinde in Zodiacum, sinistrum solem praeterivimus, proxime terram illum praeternavigantes: neque enim exscendimus, multum licet cupientibus fociis; sed non sinebat ventus. Vidimus tamen regionem virentem, pinguem, irriguam, & bonis multis plenam. Sed cum viderent

29 δὲ ἡμᾶς οἱ Νεφέλοκένταυροι, μισθοφοροῦντες παρὰ τῷ
 Φαέθοντι, ἐπέπτησαν ἐπὶ τὴν ναῦν, καὶ μαθόντες ἐν-
 σπόνδους, ἀπεχώρησαν. Ἦδη δὲ καὶ οἱ Ἱππόγυποι ἀπ-
 εληλύθεισαν· πλεύσαντες δὲ τὴν ἐπιῴσαν νύκτα, καὶ
 ἡμέραν, περὶ ἑσπέραν ἀφικόμεθα εἰς τὴν Λυχνόπολιν κα-
 λουμένην, ἥδη τὸν κάτω πλοῦν διώκοντες· ἡ δὲ πόλις αὐ-
 τῇ κεῖται μεταξὺ τοῦ Πλειάδων, καὶ τοῦ Ὑάδων αἵρος,
 ταπειντέρα μέντοι τοῦ Ζωδιακοῦ, ἀποβαίντες δὲ, ἀν-
 θρωπον μὲν οὐδένα εὔρομεν, λύχνας δὲ πολλοὺς περιθρόν-
 τας, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ περὶ τὸν λιμένα διατρίβον-
 τας, τοὺς μὲν μικροὺς, καὶ ὥσπερ εἶπὲν, πένητας· ὀλί-
 γους δὲ, τῶν μεγάλων καὶ δυνατῶν, πάνυ λαμπροὺς
 καὶ περιφανεῖς. οἰκήσεις δ' αὐτοῖς καὶ λυχνεῶνες ἰδίᾳ
 ἐκάστῳ πεποιήτο, καὶ αὐτοὶ ὀνόματα εἶχον, ὥσπερ οἱ
 ἄνθρωποι, καὶ Φωνὴν προεξεμένῃ ἠκούομεν, καὶ οὐδὲν
 ἡμᾶς ἠδίκουν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλουν· ἡμεῖς δὲ,
 ὅμως ἐφοβοῦμεθα καὶ οὔτε δεῖπνῆσαι, οὔτε ὑπνῶσαι

nos Nephelocentauri, qui mercede apud Phaëthontem mili-
 tant, involarunt in navim, cognitoque, foedere nos com-
 prehendi, recesserunt. Iamque Hippogypi etiam discesse-
 rant. Navigaveramus noctem proximam & diem, cursum
 deorsum persequuti, cum versus vesperam delati sumus in
 eam, quae Lychnopolis vocatur, iacet urbs inter aërem, qui
 Pleiades ambit, & qui Hyades, humilior tamen Zodiaco.
 Exscensione facta, hominem vidimus neminem; lychnos ve-
 ro multos circumcurrentes, & in foro atque circa portum
 versantes, parvos alios, & ut ita loquar, pauperes, pau-
 cos vero de magnorum & potentium numero, claros omni-
 no atque illustres. Habitationes illis & lucernaria suum uni-
 cuique facta erant; ac nomina habebant velut homines. Au-
 divimus etiam voces emittere: neque ulla nos affecerunt
 iniuria, sed ad hospitium nos invitaverunt. Nos vero nihil

τις ἡμῶν ἐτόλμησεν. ἀρχεῖα δ' αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ πόλει πεποιήται, ἔνθα ὁ ἄρχων αὐτῶν, δι' ὅλης νυκτὸς κάθηται, ὀνομαστὶ καλῶν ἕκαστον. ὃς δ' ἂν μὴ ὑπακούσῃ, καταδικάζεται ἀποθανεῖν, ὡς λιπῶν τὴν τάξιν· ὁ δὲ θάνατός ἐστι σβεισθῆναι. παροστῶτες δὲ καὶ ἡμεῖς, ἐωρῶμεν τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν ἅμα τῶν λύχνων ἀπολογουμένων, καὶ τὰς αἰτίας λεγόντων, δι' ἃς ἐβράδυνον. ἔνθα καὶ τὸν ἡμέτερον λύχνον ἐγνώρισα, καὶ προσεειπὼν αὐτὸν, περὶ τῶν κατ' οἶκον ἐπυθανόμην ὅπως ἔχοιεν, ὃ δέ μοι πάντα διηγῆσατο. τὴν μὲν οὖν νύκτα ἐκείνην, αὐτοῦ ἐμείναμεν· τῇ ἐπιαύσῃ δὲ, ἄραντες, ἐπλέομεν πλησίον τῶν νεφῶν. ἔνθα δὴ καὶ τὴν Νεφελοκόκκυγιαν πόλιν ἰδόντες, ἐθαυμάσαμεν, οὐ μέντοι ἐπέβημεν αὐτῇς· οὐ γὰρ εἶα τὸ πνεῦμα. βασιλεύει μέντοι αὐτῶν Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωνος. καὶ ἐγὼ ἐμνήσθην Ἀριστοφάνους τοῦ ποιητοῦ, ἀνδρὸς σοφοῦ, καὶ ἀληθοῦς, καὶ μάτην ἐφ' οἷς ἔγρα-

secius timere, neque cibum capere; neque somnum quifquam nostrum audere. Principis aula in media urbe exstructa est. Hic princeps illorum tora nocte fedet, nominatim unumquemque vocans: qui non obedierit, morte damnetur, ut stationis suae defertor. Mors autem est exstingui. Adstantes nos etiam simul audivimus causas lychnorum, quas tarditatis suae dicerent. Hic nostrum etiam lychnum agnovi, eumque allocutus, quomodo domi se res haberent, interrogavi: isque enarravit mihi omnia. Noctem igitur illam ibi manifestus; sed postridie solventes prope nubes navigavimus: ibi etiam Nephelococcygia [Nubicuculia] urbe conspecta admirati sumus. Nec tamen in illam egressi sumus, vento non permittente. Ceterum regnat apud illos Coronus Cottyphionis filius [Cornix Merulae]. Ac recordatus sum Aristophanis poetae, viri sapientis ac veracis, cuius

ψεν ἀπιστουμένου. τρίτη δ' ἀπὸ ταύτης ἡμέρα, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ἤδη σαφῶς ἐωρῶμεν γῆ δὲ οὐδαμοῦ, πλὴν γε τῶν ἐν τῷ αἰέρι. καὶ αὐταὶ δὲ, πυρρῶν ἤδη, καὶ ὑπεραυγεῖς ἐφ' ἑαυτὰς φαίνονται. τῇ τετάρτῃ δὲ περὶ μεσημβρίαν, μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος, καὶ συνιζάνοντος, 30 ἐπὶ τὴν θάλατταν κατετέθημεν. Ὡς δὲ τοῦ ὕδατος εἰσαύσαμεν, θαυμάσιον ὡς ὑπερηδόμεθα, καὶ ὑπερεχαίρομεν, καὶ δεῖπνον πᾶσιν ἐκ τῶν παρόντων ἐποιούμεθα, καὶ ἀπορρίψαντες, ἐνηχόμεθα. καὶ γὰρ ἔτυχε γαλήνη οὔσα, καὶ εὐσταθοῦν τὸ πέλαγος. Ἔοικε δὲ ἀρχὴ κακῶν μεζόνων γίνεσθαι πολλάκις ἢ πρὸς τὸ βέλτιον μεταβολή· καὶ γὰρ ἡμεῖς δύο μόνας ἡμέρας ἐν ὕδατι πλεύσαντες, τῆς τρίτης ὑποφαινούσης, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἄφ' ὧν ὁρῶμεν θηρία καὶ κῆτη, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, ἐν δὲ μέγιστον ἀπάντων, ὅσον σταδίων χιλίων καὶ πεντακοσίων τὸ μέγεθος· ἐπ' ἧς δὲ κεχηνός, καὶ πρὸ πολ-

9 Καὶ ἀποβάντες ἐνηχόμεθα) Γραι. καὶ ἀπορρίψαντες ἐνυχ. G.

scriptis fidem frustra negant. Tertio inde die Oceanum satis iam clare videbamus. Terra vero nusquam, praeter eas, quae in aëre *pendent*, atque ipsae quoque iam igneae & supra modum fulgentes nobis videbantur. Quarto die circa meridiem, molliter cedente vento, subsidenteque, in mare depositi fumus. Cum vero tangeremus iam aquam, mirum quam supra modum delectati & gavisi simus: coenamque omnibus pro praesenti copia praebuimus, & *in mare* nos abiicientes natavimus; forte enim serenitas erat, & tranquillum mare. Viderur vero maiorum sacpe malorum initium esse mutatio in melius. Etenim nos solos duo dies in mari cum navigassemus, illucescente tertio, ad orientem solem subito videmus belluas ac cetos, multos quidem etiam alios, unum vero omnium maximum mille & quingentorum stadiorum magnitudine: contra nos autem veniebat hians &

λου ταραττον τὴν θάλατταν, ἀφρῶ τε περικλυζόμενον,
 καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκθαΐνον, πολὺ τῶν παρ' ἡμῖν Φαλ-
 λῶν ὑψηλοτέρους, ὅξεῖς δὲ πάντας ὥσπερ σκόλοπας,
 καὶ λευκοὺς ὥσπερ ἐλεφαντίνους. ἡμεῖς μὲν οὖν τὸ ὕστα-
 τον ἀλλήλους προσειπόντες καὶ περιβάλλοντες, ἐμένο-
 μεν τὸ δὲ ἡδὴ παρῆν, καὶ ἀναρροφῆσαν ἡμᾶς, αὐτῇ νῆϊ
 κατέπιεν. οὐ μέντοι ἔφθη συναρράξαι τοῖς ὀδοῦσιν, ἀλ-
 λά διὰ τῶν ἀραιωμάτων ἡ ναῦς εἰς τὸ εἶσω διεξέπεσεν.
 Ἐπεὶ δὲ ἔνδον ἦμεν, τὸ μὲν πρῶτον, σκότος ἦν, καὶ οὐ- 31
 δὲν ἐωρῶμεν ὕστερον δὲ αὐτοῦ ἀναχανόντος, εἶδομεν κυ-
 τος μέγα, καὶ πάντῃ πλατὺ, καὶ ὑψηλόν, ἱκανὸν μυ-
 ριάνδρῳ πόλει ἐνοικεῖν. ἔκειντο δ' ἐν μέσῳ καὶ μικροὶ
 ἰχθύες, καὶ ἄλλα πολλὰ θηρία συγκεκομμένα, καὶ
 πλοίων ἰστία, καὶ ἄγκυραι, καὶ ἀνθρώπων ὀστέα, καὶ
 φορτία· κατὰ μέσον δὲ, καὶ γῆ, καὶ λόφοι ἦσαν, ἐμοὶ
 δοκεῖν, ἐκ τῆς ἰλύος ἣν κατέπινε συνιζάνουσα. ὕλη γοῦν

2 Φαλλῶν) Ἐν τῇ περὶ τῆς Συ-
 ρίης Θεοῦ λόγῳ μίμνεται τῶν φαλ-
 λῶν τούτων, ἐφ' αἷ καὶ ἀναβαίτου-

σι λόγοι ἀσκήσεις. εἰσὶ δὲ οἱ φαλ-
 λοὶ οὗτοι τριακισίων ὀργυῶν τὸ
 ὕψος. V.

longe ante se mare perturbans, spuma undique alludente,
 dentes exferens, multum phallis apud nos excelsiores, pa-
 lorum instar omnes acutos, & eboris in modum candidos.
 Nos igitur ultimum allocuti & complexi nos invicem, ex-
 spectare: at ille iam adest, & resorbens ipsa nos cum navi
 haurit. Neque tamen dentibus nos statim comminuit, sed
 per interstitia eorum navis illapsa est. Cum vero intus iam
 essemus, primo tenebrae, neque videbamus quidquam. Post-
 ea illo hiantе, videmus cetum magnum, [*specum alvi*] &
 latum undique & altum, satis capacem, ut decies mille ho-
 minum in eo urbs habitaretur. Proiecti in medio & pisces
 minores, & animalia multa alia concisa, & navigiorum
 vela atque ancorae, & hominum ossa, & farcinae. In me-
 dio & terra & colles erant, ut mihi videbatur, de limo,

ἐπ' αὐτοῖς, καὶ δείδρα παντοῖα ἐπεφύκει, καὶ λάχανα
 ἐβεβλαστήκει, καὶ ἑώκει πάντα ἐξεργασμένοις· περί-
 μετρος δὲ τῆς γῆς σταδιοὶ διακόσιοι καὶ τεσσαράκοντα.
 ἦν δὲ ἰδεῖν καὶ ὄρνεα τὰ θαλάττια, λάρους, καὶ Ἀλκυό-
 32 νας, ἐπὶ τῶν δένδρων νεοττεύοντα. Τότε μὲν οὖν ἐπὶ πολὺ
 ἑδακρύομεν· ὕστερον δὲ ἀναστήσας τοὺς ἑταίρους, τὴν μὲν
 ναῦν ὑπεστηρίξαμεν· αὐτοὶ δὲ τὰ πυρεῖα συντρίψαντες,
 καὶ ἀνακαύσαντες, δεῖπνον ἐκ τῶν παρόντων ἐποιούμεθα.
 παρέκειτο δὲ ἄφθονα καὶ παντοδαπὰ κρέα τῶν ἰχθύων,
 καὶ ὕδωρ ἔτι τὸ ἐκ τοῦ ἑωσφόρου εἶχομεν. τῇ ἐπιούσῃ δὲ
 διαναστάντες εἴ ποτε ἀναχάνοι τὸ κῆτος, ἐωρῶμεν ἄλ-
 λοτε μὲν ὄρη, ἄλλοτε δὲ μόνον τὸν οὐρανόν, πολλάκις δὲ
 καὶ νήσους. καὶ γὰρ ἡσθάνομεθα, φερομένου αὐτοῦ
 ὀξέως πρὸς πᾶν μέρος τῆς θαλάττης. ἐπειδὴ δὲ ἐθάδες τῇ
 διατριβῇ ἐγιγνόμεθα, λαβὼν ἑπτὰ τῶν ἑταίρων, ἐβάδι-
 ζον ἐς τὴν ὕλην, περισκέψασθαι τὰ πάντα βουλόμενος.

7 Τὰ πυρεῖα συντρίψαντες) Τοὺς πυρεβολίτας λίθους λέγει. V.

quem glutiebat, confidentes. Igitur silva in illis & omnige-
 nae arbores nascebantur, & olera germinaverant, cultif-
 que omnia similia. Ambitus terrae illius stadia ducenta qua-
 draginta. Videre autem erat marinas aves, laros, Halcyo-
 nes, quae pullos in arboribus educerent. Tunc quidem igitur
 abunde ploravimus. Deinde vero, excitatis a me sociis,
 navem firmavimus, atque igni filicibus excusso, coenam
 de his, quae ad manum essent, paravimus: iacebant autem
 copiosae & omnis generis carnes piscium; aquam vero de
 Lucifera adhuc habebamus. Postridie cum surrexissemus,
 quoties hiaret cetus, vidimus alias quidem montes, alias
 coelum solum, saepe etiam insulas; sensimusque adeo, fer-
 ri illum celeriter in omnes maris partes. Cum iam huius
 commorationis consuetudinem quandam contraxissemus,
 assumtis septem sociis, in silvam ingressus sum, perspectu-

αὐτῶν δὲ ὅλους πέντε διελθὼν σταδίους, εὗρον ἱερὸν Ποσει-
δῶνος, ὡς ἐδήλου ἢ ἐπιγραφῇ, καὶ μετ' οὐ πολὺ, καὶ
τάφους πολλούς, καὶ στήλας ἐπ' αὐτῶν, πλησίον τε
πηγὴν ὕδατος διαυγούς· ἐπὶ δὲ καὶ κύνος ὑλακὴν ἠκούο-
μεν, καὶ καπνὸς ἐφαίνετο πόρρωθεν, καί τινα καὶ ἑπαυ-
λιν εἰκάζομεν. Σπουδῇ οὖν βαδίζοντες, ἐφιστάμεθα 33
πρεσβύτῃ καὶ νεανίσκῳ, μάλα προθύμως πρᾶσιάν τινα
ἐργαζομένοις, καὶ ὕδωρ ἀπὸ τῆς πηγῆς ἐπ' αὐτὴν διοχε-
τεύουσιν· ἡσθύντες οὖν ἅμα, καὶ φοβηθέντες, ἔστημεν·
καὶ κείνοι δὲ ταυτὰν ἡμῖν ὡς τὸ εἶκος παθόντες, ἀναυδοί
παρεστήκεσαν· χρόνῳ δὲ ὁ πρεσβύτερος ἔφη, τίνες ὑμεῖς
ἄρα ἐστέ, ὧ ξένοι, πότερον, ἔφη, τῶν ἐναλίων δαιμόνων,
ἢ ἀνθρώπων δυστυχεῖς, ἡμῖν παραπλήσιοι; καὶ γὰρ
ἡμεῖς ἀνθρώποι ὄντες, καὶ ἐν γῇ τραφέντες, νῦν θαλάτ-
τιοι γεγόναμεν, καὶ συνηχόμεθα τῷ περιέχοντι τούτῳ
θρήνῳ, οὐδ' ὁ πάσχομεν ἀκριβοῶς· εἰδότες, τεθνάναι μὲν

rus omnia. Quinque nondum integra stadia progressus,
Neptuni templum inveni, ut indicabat inscriptio: neque
multo post sepulcra etiam multa, & in iis columellas, at-
que in proximo fontem aquae pellucidae. Ad haec canis la-
tratum audivimus, & fumus apparuit e longinquo. Habi-
tationem etiam conicere quendam posuimus. Diligenter igitur
progressi, seniori cuidam & iuveni addiximus, studiose
exercensibus horum olitorium, atque de fonte aquam in
eum derivantibus. Delectati simul & territi constitimus: &
illi quoque eadem, qua nos, ratione, ut facile est ad existi-
mandum, affecti, voce interclusa stabant. Post moram ali-
quam senex, Qui vos igitur estis, inquit, hospites? Utrum ma-
rini quidam daemones, an homines infelices, nobis similes? Ete-
nim nos quoque homines nati & in terra nutriti marini iam facti
sumus, & cum bellua hac, quae nos continet, natamus, nec ac-
curate, quid de nobis fiat, scientes: mortuos enim nos esse conii-

γὰρ εἰκάζομεν, ζῆν δὲ πιστεύομεν. πρὸς ταῦτ' ἐγὼ εἶπον, καὶ ἡμεῖς τοὶ ἄνθρωποι νεήλυδες, ὦ πάτερ, ἐσμεν, αὐτῷ σκάφει πρῶην καταποθέντες. προήλθομεν δὲ νῦν, βουλόμενοι μαθεῖν τὰ ἐν τῇ ὕλῃ ὡς ἔχει. πολλὴ γάρ τις καὶ λάσιος ἐφαίνεται. δαίμων δὲ τις ὡς ἔοικεν ἡμᾶς ἤγαγε, σέ τε ὀψομένους, καὶ εἰσομένους ὅτι μὴ μόνοι ἐν τῷδε καθεῖργμεθα τῷ θηρίῳ· ἀλλὰ Φράσον ἡμῖν τὴν σεαυτοῦ τύχην, ὅστις τε ὢν, καὶ ὅπως δεῦρο εἰσῆλθες. ὁ δὲ, οὐ πρότερον, ἔφη, ἐρεῖν, οὐδὲ πεύσεσθαι παρ' ἡμῶν, πρὶν ξενίων τῶν παρόντων μεταδῶναι· καὶ λαβὼν ἡμᾶς ἤγεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν, ἐπεποίητο δὲ αὐτάρκη, καὶ στιβάδας ἐνωκοδόμητο, καὶ τᾶλλα ἐξήρτιστο· παραθεῖς δὲ ἡμῖν λάχανά τε, καὶ ἀκρόδρυα, καὶ ἰχθῦς, ἐτι δὲ καὶ οἶνον ἐγχείας, ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἅ ἐπεπόνθειμεν· καὶ γὰρ πάντα ἐξῆς διηγησάμην, τὸν τε χειμῶνα, καὶ τὰ ἐν τῇ νήσῳ, καὶ τὸν ἐν τῷ αἰέρι πλοῦν,

cimus, vivere tamen credimus. Ad haec ego, Et nos sane, inquam, homines novi advenae sumus, pater, ipsa cum navi nudius tertius hausti. Modo vero progressi sumus, exploraturi haec se silva quomodo habeat: multa enim & prolixa videbatur. Duxit autem nos genius aliquis, te ut videremus, disceremusque, non solos nos in hac includi bellua. Sed enarra tuam nobis fortunam, qui sis, & qua ratione huc intraveris? Ille vero negavit, se prius vel dicturum nobis, vel quidquam a nobis quaesiturum, quam hospitali nos munere, prout copia iam esset, impertiisset; assumptosque nos in domum deduxit, quam sibi fecerat usibus satis commodam, & lectos in ea struxerat, paraveratque reliqua. Hic cum apposuisset nobis olera & arboreos fructus, & pisces, vinumque ministrasset, satiatos interrogavit, quid nobis accidisset? Hic ego ordine enarravi omnia, tempestatem, & quae in insula contingerant, & navigationem per aëra, & bellum, & reliqua

καὶ τὸν πόλεμον, καὶ τάλλα, μέχρι τῆς ἐς τὸ κῆτος
 καταδύσεως. Ὁ δ' ὑπερθαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει 34
 τὰ καθ' αὐτὸν διεξήκει, λέγων, Τὸ μὲν γένος εἰμὶ, ὃ ξέ-
 νοι, Κύπριος· ὁρμηθεὶς δὲ κατ' ἐμπορίαν ἀπὸ τῆς πατρί-
 δος μετὰ παιδός, ὃν ὀράτε, καὶ ἄλλων πολλῶν οἰκετῶν,
 ἔπλεον εἰς Ἰταλίαν, ποικίλον Φορτίον κομίζων ἐπὶ νεῶς
 μεγάλης, ἣν ἐπὶ στόματι τοῦ κήτους διαλελυμένην ἴσως
 ἐωράκατε. μέχρι μὲν οὖν Σικελίας, εὐτυχῶς διεπλεύ-
 σαμεν. ἐκεῖθεν δὲ ἀρπασθέντες ἀνέμῳ σφοδρῷ, τριταῖοι
 ἐς τὸν Ὠκεανὸν ἀπήχθημεν, ἔνθα τῷ κήτει περιτυχόν-
 τες, καὶ αὐτάνδρῳ καταποθέντες, δύο ἡμεῖς, τῶν ἄλλων
 ἀποθανόντων, ἐσώθημεν· θάψαντες δὲ τοὺς ἐταίρους, καὶ
 ναὸν τῷ Ποσειδῶνι δειμάμενοι, τουτοῖ τὸν βίον ζῶμεν,
 λάχανα μὲν κηπεύοντες, ἰχθῦς δὲ σιτούμενοι καὶ ἀκρό-
 δρα. πολλὴ δὲ ὡς ὀράτε ἡ ὕλη, καὶ μὴν καὶ ἀμπέλους
 ἔχει παλλὰς, ἀφ' ὧν ἡδιστος οἶνος γίγνεται· καὶ τὴν
 πηγὴν δὲ ἴσως εἶδετε καλλίστου καὶ ψυχροτάτου ὕδατος.
 εὐνὴν δὲ ἀπὸ τῶν φύλλων ποιούμεθα, καὶ πῦρ ἄφθονον

ad descensum usque in piscem. Ille vero admiratus supra
 modum, vicissim ipse suas res enarravit, sic exorsus: Ge-
 nere, hospites, sum Cyprius. Mercaturae causa patria egressus
 cum filio, quem videtis, & servis multis aliis, in Italiam navi-
 gavi, onera varia magna navi vehens, quam in ore ceti solutam
 forte vidistis. Ac ad Siciliam usque feliciter navigavimus. Inde ve-
 ro valido vento abrepti, tertio die in Oceanum delati sumus. Hic
 incidentes in cetum, & viri cum nave glutiti, duo nos, mortuis
 reliquis, servati sumus. Sepultis vero sociis, atque aede Neptuno
 aedificata, hanc vitam vivimus, olera in horto colentes, in reliquo
 cibo piscibus utentes & arborum fructibus. Silva autem, ut vide-
 tis, prolixa, vites etiam habet multas, de quibus vinum fit sua-
 vissimum. Et fontem forte vidistis pulcherrimae aquae & frigidis-
 simae. Cubilia facimus de foliis, & igne utimur copioso, & aves

καίόμεν, καὶ ὄρνεα δὲ θηρεύομεν τὰ εἰσπτόμενα, καὶ
ζῶντας ἰχθῦς ἀγρεύομεν ἐξίοντες ἐπὶ τὰ βραγχία τοῦ
θηρίου, ἔνθα καὶ λουόμεθα, ὁπότεν ἐπιθυμήσωμεν. καὶ
μὴν καὶ λίμνη οὐ πόρρω ἐστὶν ἀλμυρὰ, σταδίων εἴκοσι
τὴν περίμετρον, ἰχθῦς ἔχουσα παντοδαπούς. ἐν ἧ καὶ νη-
χόμεθα, καὶ πλέομεν ἐπὶ σκάφους μικροῦ, ὃ ἐγὼ ἐναυ-
πηγησάμην· ἔτη δὲ ἡμῖν ἐστὶ τῆς καταπόσεως ταῦτα
35 ἑπτὰ καὶ εἴκοσι. Καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἰσως φέρειν δυνά-
μεθα· οἱ δὲ γυίονες ἡμῖν, καὶ πάροιχοι, σφόδρα χαλε-
ποὶ, καὶ βαρεῖς εἰσιν, ἀμικτοὶ τε ὄντες, καὶ ἄγριοι. ἧ
γὰρ, ἔφη ἐγὼ, καὶ ἄλλοι τινὲς εἰσιν ἐν τῷ κήτει; πολ-
λοὶ μὲν οὖν, ἔφη, καὶ ἄξενοι, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλό-
κοτοι. τὰ μὲν γὰρ ἐσπέρια καὶ οὐραῖα τῆς ὕλης, Ταρι-
χᾶνες οἰκοῦσιν, ἔθνος ἐγχελυωπὸν, καὶ παραβοπρόσω-
πον, μάχιμον, καὶ θρασὺ, καὶ ὠμοφάγον. τὰ δὲ τῆς
ἐτέρας πλευρᾶς, κατὰ τὸν δεξιὸν τοῖχον, Τριτωνομένδη-
τες, τὰ μὲν ἄνω, ἀνθρώποις εἰσικότες, τὰ δὲ κάτω, τοῖς
γαλειώταις ἤττον μέντοι ἀδικοὶ εἰσι τῶν ἄλλων. τὰ λαῖα

*auscupio capimus involantes, & vivos piscatur pisces, exeuntes in
branchia belluae, ibi etiam, ubi volamus, lavamus: nam & lacus
non porro est salus, viginti stadiorum ambitu, pisces alens omni-
genos, in quo natamus etiam, & in parva scapha navigamus,
quam ego fabricatus sum. Anni nobis processerunt, a quo hausti
sumus, septem & viginti. Ac reliqua ferre forte possumus: ast vi-
cini nostri, qui iuxta habitant, difficiles admodum & graves sunt,
infociabiles atque feri. Ecquid enim, inquam, alii quoque sunt
in ceto? Multi vero, inquit, lique inhospitales, & figura horri-
bili. Occidentales enim partes silvae & versus caudam sitas, Ta-
richanes [Salsamentarii] habitant, gens anguillinis oculis, &
vultu cancrino, pugna, audax, crudivora. Alterum vero latus,
ad parietem dextrum, Tritonomenetes tenent, superiori parte ho-
minibus similes, inferiore autem mustelis. Minus tamen hi iniusti*

δὲ, Καρκινόχειρες, καὶ Θυννοκέφαλοι, συμμαχίαν τε
 καὶ Φιλίαν πρὸς ἑαυτοὺς πεποιημένοι. τὴν δὲ μεσόγαίαν
 νέμονται Παγουράδαι, καὶ Ψιττόποδες, γένος μάχιμον,
 καὶ ὁρομικώτατον. τὰ ἑῷα δὲ πρὸς αὐτῷ τῷ στόματι,
 τὰ πολλὰ μὲν, ἔρημά ἐστι, προσκλυζόμενα τῇ θαλάτ-
 τη. ὅμως δὲ ταῦτα ἐγὼ ἔχω, Φόρον τοῖς Ψιττόποσιν
 ὑποτελῶν ἐκάστου ἔτους, ὅστρεα πεντακόσια. Τοιαύτη 36
 μὲν ἡ χώρα ἐστίν· ἡμᾶς δὲ χρή ὁρᾶν ὅπως δυνησώμεθα
 τοσούτοις ἔνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσωμεν.
 πόσοι δ', ἔφη ἐγὼ, οὔτοι πάντες εἰσὶ; πλείους, ἔφη,
 τῶν χιλίων. ὅπλα δὲ τίνα εἰσὶν αὐτοῖς; οὐδέν, ἔφη, πλην
 ὅσῃα τῶν ἰχθύων. οὐκοῦν, ἔφη ἐγὼ, ἄριστ' ἂν ἔχοι διὰ
 μάχης εἰλθεῖν αὐτοῖς, ἅτε οὕτω ἀνόπλοις, αὐτούς γε
 ὥπλισμένους. εἰ γὰρ κρατήσομεν αὐτῶν, ἀδεῶς τολοι-
 πὸν εἰκήσομεν. ἔδοξε ταῦτα. καὶ ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν
 παρεσκευαζόμεθα. αἰτία δὲ τοῦ πολέμου ἔμελλεν ἔσε-
 σθαι, τοῦ Φόρου ἢ οὐκ ἀπόδοσις, ἥδη τῆς προθεσμίας

*sunt reliquis. Sinistra vero Carcinochires [cancrimani] & Thyn-
 nocephali [canicipites], qui belli societatem atque amicitiam inter
 se fecere. Mediterranea habitant Paguradae & Psittopodes, bel-
 licosum genus & cursu valens maxime. Orientales vero & vicinae
 ori partes, desertae sunt maiorem partem, quod mari alluuntur.
 Tamen haec ego habeo, Psittopodibus vestigal pendens quingenta
 quotannis ostrea. Ac talis quidem est regio. Nobis vero videndum
 est, quomodo possimus tot contra gentes pugnare, & victum quo-
 modo quaeramus. Quot vero, inquam, hi omnes sunt? Mille,
 inquit, amplius. Quae sunt illis arma? Nulla, inquit, praeter
 spinas piscium. Igitur optimum, inquam, fuerit pugna cum illis
 congregi, inermibus nempe, nos qui arma habemus. Illos enim si
 vicerimus, sine metu deinde vivemus. Sic placuit: digressique ad
 navem, nos paravimus. Causa belli futuri erat, vestigal
 non solum, cuius iam dies instaret. Atque illi quidem*

- ἐνεστώσης. καὶ δὴ οἱ μὲν ἔπεμπον, τὸν δασμὸν ἀπαιτοῦν-
 τες· ὁ δὲ, ὑπεροπτικῶς ἀποκρινόμενος, ἀπεδίωξε τοὺς ἀγ-
 γέλους. πρῶτον οὖν οἱ Ψιττόποδες, καὶ οἱ Παγουράδαι,
 χαλεπαίνοντες τῷ Σκινθάρῳ (τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο)
 37 μετὰ πολλοῦ θορύβου ἐπήεισαν. Ἡμεῖς δὲ, τὴν ἔφοδον
 ὑποπτεύοντες, ἐξαυλισάμενοι, ἀνεμένομεν, λόχον τινα
 προτάζαντες ἀνδρῶν πέντε καὶ εἴκοσιν. εἴρητο δὲ αὐτοῖς ἐν
 τῇ ἐνέδρᾳ, ἐπειδὴν ἴδωσι παρεληλυθότας τοὺς πολεμίους,
 ἐπανίστασθαι· καὶ οὕτως ἐποίησαν. ἐπαναστάντες γὰρ,
 κατόπιν ἔκοπτον αὐτοὺς, καὶ ἡμεῖς δὲ καὶ αὐτοὶ, πέντε
 καὶ εἴκοσι τὸν ἀριθμὸν ὄντες, καὶ γὰρ καὶ ὁ Σκινθαρος,
 καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ, συνεστρατεύοντο, ἠντιάζομεν, καὶ
 συμμίζαντες θυμῷ καὶ ῥώμῃ, διεκινδυνεύομεν. τέλος δὲ,
 τροπὴν αὐτῶν ποιησάμενοι, κατεδιώξαμεν, ἄχρι πρὸς
 τοὺς Φωλεοὺς. ἀπέθανον δὲ τῶν μὲν πολεμιῶν, ἐβδομή-
 κοντα καὶ ἑκατὸν, ἡμῶν δὲ, εἰς, καὶ ὁ κυβερνήτης τρί-
 38 γλης πλευρᾷ διαπαρεῖς τὸ μετὰφρενον. Ἐκείνην μὲν οὖν
 6 Ἐξαυλισάμενοι) Γραι. ἐξαυλισάμενοι. G.

misere tributum poscentes. Ille vero superbo cum respon-
 so nuntios repulit. Primum ergo Psittopodes & Paguradae
 irati, Scintharum (hoc enim nomen viro) magno tumul-
 tu invaserunt. Nos vero suspicati invasionem, egressi do-
 mo exspectamus, agmine praemisso virorum quinque &
 viginti, quibus praeceptum erat, ex insidiis, cum praeter-
 gressos viderent hostes, insurgerent. Et sic fecere. Insur-
 gentes enim a tergo illos ceciderunt. Nos vero quinque &
 viginti numero & ipsi, cum Scintharus ipsiusque filius una
 pugnarent, occurrimus, animosaeque & fortiter confligentes
 non sine periculo pugnavimus. Tandem vero in fugam ver-
 sos persecuti sumus ad foveas suas usque. Ceciderunt ho-
 stium quidem centum & septuaginta: de nostris vero unus
 gubernator, costa triglae traiectus a tergo. Illo igitur die

τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν νύκτα, ἐπηλυσιάμεθα τῇ μάχῃ, καὶ τρόπαιον ἐστήσαμεν, ῥάχιν ξηρὰν δελφίνος ἀναπῆξαντες. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ καὶ οἱ ἄλλοι αἰσθόμενοι παρήσαν, τὸ μὲν δεξιὸν κέρας ἔχοντες οἱ Ταριχᾶνες, ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Πήλαμος, τὸ δ' εὐώνυμον, οἱ Θυννοκέφαλοι, τὸ μέσον δὲ, οἱ Καρκινόχειρες. οἱ γὰρ Τριτωνομένοντες τὴν ἡσυχίαν ἦγον, οὐδετέροις συμμαχεῖν προαιρούμενοι. ἡμεῖς δὲ προαπαντήσαντες αὐτοῖς περὶ τὸ Ποσειδώνιον, προσεμίξαμεν, πολλῇ βοῇ χρώμενοι. ἀντήχει δὲ τὸ κῆτος ὥσπερ τὰ σπήλαια. τρεψάμενοι δὲ αὐτοὺς, ἄτε γυμῆτας, καὶ καταδιώξαντες ἐς τὴν ὕλην, τοιοῦτον ἐπεκραυγόμεν τῆς γῆς. Καὶ μετ' οὐ πολὺ κήρυκας ἀποστεί- 39 λαντες, νεκροὺς τε ἀνηρῶντο, καὶ περὶ Φιλίας διελέγοντο. ἡμῖν δὲ οὐκ ἔδοκει σπένδεσθαι· ἀλλὰ τῇ ὑστεραίᾳ χωρήσαντες ἐπ' αὐτοὺς, πάντας ἄρδην ἐξεκόψαμεν, πλὴν τῶν Τριτωνομένοντων. οὗτοι δὲ ὡς εἶδον τὰ γιγνόμενα, διαδραμόντες ἐκ τῶν βραγχιῶν, ἀφῆκαν αὐτοὺς εἰς τὴν

ac nocte in pugnae loco mansimus, tropaeumque statuimus, spina dorsu arida delphini erecta. Postridie vero etiam alii, cognita re, adfunt: dextrum cornu tenentes Tarichanes duce Pelamo, sinistrum vero Thynnocephali, medium Carcinochires. Tritonomenderes enim quiescebant, neutris auxiliari volentes. Nos vero occurrentes illis circa Neptuni aedem, ad manus venimus, clamore utentes multo: resonuit autem speluncarum instar cetus. Illos autem in fugam versos utpote nudos persecuti in silvam, campum obtinuimus. Neque multo post, caduceatoribus missis, & mortuos tollunt, & agunt de amicitia. Sed nobis non placuit foedus: quin postridie eius diei contra illos profecti conferim omnes delevimus, praeter Tritonomendetas. Hi enim, quid fieret animadverso, cursu petitis branchiis, in mare

Θάλατταν. ἡμεῖς δὲ τὴν χώραν ἐπελθόντες, ἔρμῳ ἢ οὐ
οὔσαν τῶν πολεμίων, τὸ λοιπὸν ἀδεῶς κατακοῦμεν, τὰ
πολλὰ γυμνασίοις τε καὶ κυνηγεσίοις χρώμενοι, καὶ
ἀμπελουργοῦντες, καὶ τὸν καρπὸν συγκομιζόμενοι τὸν
ἐκ τῶν δένδρων· καὶ ὅλως, ἐώκειμεν τοῖς ἐν δεσμοτηρίῳ
μεγάλῳ καὶ ἀφύκτῳ τρυφᾷσι, καὶ λελυμένοις. ἐνιαυ-
τὸν μὲν οὖν, καὶ μῆνας ὀκτὼ τοῦτον διήγομεν τὸν τρόπον.

- 40 Τῷ δ' ἐνάτῳ μηνί, πέμπτῃ ἰσταμένου, περὶ τὴν δευ-
τέραν τοῦ στόματος ἀνοιξιν, (ἅπαξ γὰρ δὴ τοῦτο κατὰ
τὴν ὥραν ἐκάστην ἐποίει τὸ κῆτος, ὥστε ἡμᾶς πρὸς τὰς
ἀνοιξεις τεκμαίρεσθαι τὰς ὥρας) περὶ οὖν τὴν δευτέραν,
ὡς ἔφην, ἀνοιξιν, ἄφνω βοή τε πολλή, καὶ θόρυβος
ἠκούετο, ὥσπερ κελεύσματα, καὶ εἰρεσίαι. ταραχθέντες
οὖν, ἀνείρπυσσαμεν ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ θηρίου, καὶ
στάντες ἐντὸς τῶν ὀδόντων καθεωρῶμεν ἀπάντων ὧν ἐγὼ
εἶδον θεαμάτων παραδοξότατον, ἄνδρας μεγάλους ὅσων

inde defilierunt. Nos vero tota lustrata regione, quae iam
vacua esset hostibus, reliquo tempore metus expertes ha-
bitabamus, exercitationibus multum utentes & venatu, vi-
neaeque colentes, & fructum comportantes ex arboribus;
& in universum similes videbamus hominibus in magno
quodam carcere, unde fuga non est, delicate viventibus
ac solutis. Annum igitur & menses octo ad hunc modum
vixeramus. Sed noni mensis die quinto decimo, circa se-
cundam oris apertionem, (semel enim in singulas horas hoc
faciebat cetus, ut illis hiatibus signare horas possemus)
circa secundum ergo, ut dicebam, hiatum multus subito
clamor, tumultusque exauditur, qualis celeusmatum atque
remorum. Perturbati ergo erepsimus in ipsum os bestiae,
stantesque intra dentes spectamus omnia: spectaculum nem-
pe omnium, quae vidi ego, maxime admirabile, homines

ἡμισταδιαίους τὰς ἡλικίας, ἐπὶ νήσων μεγάλων προσ-
πλέοντας, ὥσπερ ἐπὶ τριηρῶν. οἶδα μὲν ἀπίστοις ἐοικότα
ἱστορήσων, λέξω δ' ὅμως. Νῆσοι ἦσαν ἐπιμήκεις μὲν, οὐ
πάνυ δὲ ὑψηλαί, ὅσον ἑκατὸν σταδίων ἐκάστη τὴν περί-
μετρον. ἐπὶ δ' αὐτῶν ἔπλεον τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἀμφὶ
τοὺς εἴκοσι καὶ ὀκτώ. τούτων δὲ οἱ μὲν παρ' ἑκάτερα τῆς
νῆσου καθήμενοι, ἐφεξῆς ἐκωπηλάτου, κυπαρίσσοις
αὐτοκλάδοις μεγάλαις, καὶ αὐτοκόμοις, ὥσπερ εἰ ἐρε-
μίῳς. κατόπιν δὲ ἐπὶ τῆς πρύμνης, ὡς ἐδόκει, κυβερνήτης
ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ εἰστήκει, χαλκοῦν ἔχων πηδάλιον,
σταδιαῖον τὸ μῆκος. ἐπὶ δὲ τῆς πρῶρας, ὅσον τεσσαρά-
κοντα ὠπλισμένοι αὐτῶν ἐμάχοντο, πάντα ἐοικότες ἀν-
θρώποις, πλὴν τῆς κόμης. αὕτη δὲ πῦρ ἦν, καὶ ἐκαίετο,
ὥστε οὐδὲ κορυθῶν ἐδέοντο. ἀντὶ δὲ ἰστίων, ὁ ἀνεμος ἐμπί-
πτων τῇ ὕλῃ, πολλῇ ἐνούσῃ ἐν ἐκάστῃ, ἐκόλπου τε αὐ-
τὴν, καὶ ἔφερε τὴν νῆσον, ἣ ἐβέλει ὁ κυβερνήτης. κελευ-

14 Κορυθῶν ἰδίοντο) Τὸ τοῦ 'Ο- Δαίει οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος
μήρου διαγίγῃ περὶ Διομήδους, τὸ ἀκάματον πῦρ.

magnos quantum est dimidium stadium, magnis in insulis
tanquam triremibus adnavigantes. (Novi, me incredibilibus
similia referre; dicam tamen.) Insulae erant longae illae
quidem, sed non vehementer altae, stadiorum circiter cen-
tum ambitu. In his navigabant virorum illorum ad duode-
triginta. Horum porro alii ad utrumque insulae latus dein-
ceps affidentes, ut remos trahebant cupressos magnas ipsis
cum ramis atque foliis. In posteriori vero parte, in puppi,
ut videbatur, gubernator excelsio in colle stabat, aeneum
tractans gubernaculum stadii longitudine. In prora autem
eorum quadraginta circiter armati pugnabant, similes us-
quequaque hominibus, praeterquam comis: pro his enim
ignis erat, isque ardens. Itaque galeis opus non habebant.
Pro velis vero irruens in silvam, quae multa in unaqua-
que erat, ventus, sinuabat illam, impellebatque, quo vel-

στῆς δ' ἐφειστήκει αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὴν εἰρεσίαν ὀξέως
 41 ἐκινοῦντο, ὥσπερ τὰ μακρὰ τῶν πλοίων. Τὸ μὲν οὖν
 πρῶτον δύο ἢ τρεῖς ἐωρῶμεν. ὕστερον δ' ἐφάνησαν ὅσον
 ἑξακόσιοι. καὶ διάστάντες, ἐπολέμουν, καὶ ἐναυμάχουν.
 πολλαὶ μὲν οὖν ἀντίπρωροι συνηράσσοντο ἀλλήλαις,
 πολλαὶ δὲ καὶ ἐκβληθεῖσαι κατεδύοντο. αἱ δὲ συμπλε-
 κόμεναι, καρτερῶς διηγωνίζοντο, καὶ οὐ ῥαδίως ἀπελύ-
 οντο. οἱ γὰρ ἐπὶ τῆς πρώρας τεταγμένοι, πᾶσαν ἐπεδεί-
 κνυτο προθυμίαν, ἐπεμβαίνοντες, καὶ ἀναιροῦντες. ἐξώ-
 γρει δὲ οὐδεὶς. ἀντὶ δὲ χειρῶν σιδηρῶν, πολύποδας με-
 γάλους ἐκδεδμένους ἀλλήλοις ἐπερρίπτουν. οἱ δὲ περι-
 πλεκόμενοι τῇ ὕλῃ, κατεῖχον τὴν νῆσον. ἔβαλλον μὲν-
 τοι καὶ ἐτίτρωσκον ὀστρέοις τε ἀμαξοπληθέσι, καὶ σπόγ-
 42 γοις πλεθριαίοις. Ἦγεῖτο δὲ τῶν μὲν, Αἰολοκένταυρος,
 τῶν δὲ, Θαλασσοπότης· καὶ μάχη αὐτοῖς ἐγεγένητο.

let gubernator, insulam. Hortator autem illis stabat, atque insulae, velut naves longae, ad remigium celeriter movebantur. Ac primo duas aut tres videbamus: deinde apparere vel sexcentae, quae intervallo capto proelium committerent, & pugnarent classibus. Multae igitur adversis proris concurrebant, multae ab impulsu vehementi submergebantur: aliae sibi implicitae pugnabant fortiter, nec facile exfolvebantur. Constituti enim in prora alacritatem ostendebant maximam, transilientes in naves alienas, & caedem ibi edentes: captivum quidem duxit nemo. Pro ferreis manibus polypodas magnos, revinctos sibi invicem iniiciebant, qui silvam complexi retinerent insulam. Iactabant vero ostrea, quae singula plaustrum implerent, & iugeri magnitudine spongas, iisque se invicem vulnerabant. Dux erat alterius classis Aeolocentaurus, alterius Thalassopotes [Maris potor]. Pugna inter illos exorta, ut videtur,

ὥς ἔδοκει, λείας ἕνεκα· ἐλέγετο γὰρ ὁ Θαλασσοπότης
πολλὰς ἀγέλας δελφίνων τοῦ Αἰολοκενταύρου ἐληλα-
κέναι, ὡς ἦν ἀκούειν ἐπικαλούντων ἀλλήλοις, καὶ τὰ
ὀνόματα τῶν βασιλέων ἐπιβωμένων. τέλος δὲ, νικῶσιν
οἱ τοῦ Αἰολοκενταύρου. καὶ νήσους τε τῶν πολεμίων κα-
ταδύουσιν ἀμφὶ τὰς πεντήκοντα, καὶ ἑκατόν· καὶ ἄλ-
λας τρεῖς λαμβάνουσιν αὐτοῖς ἀνδράσιν. αἱ δὲ λοιπαὶ,
πρύμναν κρουσάμεναι, ἔφευγον. οἱ δὲ, μέχρι τινὸς διώ-
ξαντες, ἐπειδὴ ἑσπέρα ἦν, τραπόμενοι πρὸς τὰ ναυάγια,
τῶν πλείστων ἐπεκράτησάν, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἀνείλοντο.
καὶ γὰρ ἐκείνων κατέδυσαν νῆσοι οὐκ ἐλάττους τῶν ὀγ-
δοήκοντα. ἔστησαν δὲ καὶ τρόπαιον τῆς νησομαχίας, ἐπὶ
τῇ κεφαλῇ τοῦ κήτους μίαν τῶν πολεμίων νῆσον ἀνα-
σταυρώσαντες. ἐκείνην μὲν οὖν τὴν νύκτα περὶ τὸ Θηρίον
ἠυλίσαντο, ἐξάψαντες αὐτοῦ τὰ ἀπόγεια, καὶ ἐπ' ἀγ-
κυρῶν πλησίον ὀρμισάμενοι. καὶ γὰρ ἀγκύραις ἐχρῶντο
μεγάλαις, ὑαλίναις, καρτεραῖς. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ θύσαν

fuerat de praeda. Dicebatur enim Thalassopotes greges mul-
tos delphinorum Aeolocentauri abegisse, quantum audire
dabatur, cum inclamarent sibi invicem, & regum nomina
appellarent. Tandem vincunt Aeolocentauri *milites*, atque
insulas hostium demergunt centum circiter & quinquagin-
ta, tres alias cum ipsis viris capiunt: reliquae remis inhi-
bentes fugiunt. Hi vero aliquo usque eos persecuti, sub
vesperam conversi ad naufragia, pleraque in suam potesta-
tem redegerunt, & receperunt sua: nam ipsorum quoque
insulae octoginta non minus submersae fuerant. Statuerunt
vero tropaeum pugnae insularis, una insularum hostilium
in capite ceti suspensa. Illam igitur noctem circa belluam,
revinctis ab ea retinaculis, & iactis circa ancoris, transege-
re: nam ancoris quoque utebantur magnis, vitreis, validis.

τες ἐπὶ τοῦ κήτους, καὶ τοὺς οἰκείους θάψαντες ἐπ' αὐ-
τοῦ, ἀπέπλεον ἠδόμενοι, καὶ ὥσπερ Παιᾶνας ἄδοντες,
ταῦτα μὲν τὰ κατὰ τὴν νησομαχίαν γιγνόμενα.

Postridie vero re sacra in ceto peracta, sepultisque in eo
fuis, solverunt læti, & velut pæanas canentes. Ista sunt
circa insularem pugnam gesta.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

ΤΟ δ' ἀπὸ τούτου μηκέτι φέρων ἐγὼ τὴν ἐν τῷ κήτει **ε** δίαιταν, ἀχθόμενός τε τῇ μονῇ, μηχανήν τινα ἐζήτουν, δι' ἧς ἂν ἐξελθεῖν γένοιτο. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἔδοξεν ἡμῖν διορύξασθαι κατὰ τὸν δεξιὸν τοῖχον, ἀποδράναι καὶ ἀρξάμενοι διεκόπτομεν. ἐπειδὴ δὲ προελθόντες ὅσον πέντε σταδίους, οὐδὲν ἠνύομεν, τοῦ οὐρύγματος ἐπαυσάμεθα. τὴν δὲ ὕλην καῦσαι διέγνωνμεν. οὕτω γὰρ ἂν τὸ κῆτος ἀποθαρεῖν. εἰ δὲ ταῦτο γένοιτο, ῥαδίᾳ ἔμελλεν ἡμῖν ἔσσεσθαι ἡ ἔξοδος. ἀρξάμενοι οὖν ἀπὸ τῶν οὐραίων, ἐκαίομεν καὶ ἡμέρας μὲν ἑπτὰ καὶ νύκτας ἰσας ἀναισθῆτάως εἶχε τοῦ καύματος· ὀγδόῃ δὲ καὶ ἐνάτῃ συνήμεν αὐτοῦ νοσοῦντος· ἀργότερον γοῦν ἀνέχασκε· καὶ εἶποτε ἀνασχάνοι, ταχὺ συνέμνη. δεκάτῃ δὲ καὶ ἐνδεκάτῃ τέλεον ἀπενεκροῦτο, καὶ

VERAE HISTORIAE LIBER SECUNDUS.

AΒ hoc inde tempore cum non amplius ferrem illam in ceto vivendi rationem, & commoratione illa gravarer, exeundi aliquam rationem machinabar. Ac primo quidem placuit dextro pariete perfosso aufugere: iamque excidere illud coeperamus. Cum vero ad quinque stadia progressi nihil efficeremus, fodiendi consilio abiecto, incendere silvam statuimus: ita quippe morituram belluam, quo facto facilem nobis futurum exitum. A caudinis igitur partibus initio facto eam incendimus: ac septem dies totidemque noctes non sensit ardorem, octavo autem nonoque aegrotare cum intelleximus: hiabat enim tardius, & si hiaret, statim os claudebat. Decimo undecimoque plane iam ad mor-

δυσῶδες ἦν. τῇ δωδεκάτῃ δὲ μόγις ἐνοήσαμεν ὥς, εἰ μή
 τις χαλόντος αὐτοῦ ὑποστηρίξειε τοὺς γομφίους, ὥστε
 μηκέτι συγκλείσαι, κινδυνεύσομεν κατακλεισθέντες ἐν
 νεκρῷ αὐτῷ ἀπολέσθαι· αὐτῷ δὴ τὸ στόμα μεγάλαις
 δοκοῖς διερείσαντες, τὴν ναῦν ἐπεσκευάζομεν, ὕδωρ τε ὥς
 ὅτι πλεῖστον ἐμβαλλόμενοι, καὶ τᾶλλα ἐπιτήδεα. κυ-
 βερνήσειν δ' ἐμελλεν ὁ Σκίνθαρος· τῇ δ' ἐπιούσῃ, τὸ μὲν
 2 ἤδη τεθνήκει. Ἡμεῖς δ' ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ διὰ
 τῶν ἀραιωμάτων διαγαγόντες, καὶ ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξά-
 ψαντες, ἥρμα καθήκαμεν ἐς τὴν θάλατταν· ἐπιβάντες
 δ' ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ θύσαντες τῷ Ποσειδῶνι, αὐτοῦ παρὰ
 τὸ τρόπαιον, ἡμέρας τρεῖς ἐπαυλισάμενοι, (ἠνεμία γὰρ
 ἦν) τῇ τετάρτῃ ἀπεπλεύσαμεν. ἐνθα δὴ πολλοῖς τῶν ἐκ
 τῆς ναυμαχίας νεκροῖς ἀπηντῶμεν, καὶ προσωκέλλομεν.
 καὶ τὰ σώματα καταμετροῦντες, ἐθαυμάζομεν. καὶ
 ἡμέρας μὲν τινὰς ἐπ' ἔλεον, εὐκράτῳ αἰερί χρώμενοι· ἔπει-

tem spectabat, atque olebat male. Duodecimo vix tandem
 animadvertimus, nisi quis illo hiantē discunearet maxilla-
 res, quo minus claudere illos possiet, periculum esse, ne in-
 clusi in cadavere una periremus. Itaque ore illius magnis
 trabibus discuneato, navem paravimus, & aqua quam plu-
 rima imposita, & necessariis reliquis: gubernaturus autem
 erat Scintharus. Proxima luce cerus quidem iam erat mor-
 tuus. Nos vero extractum navigium, & per dentium in-
 terstitia tractum, suspensumque e dentibus placide in
 mare demisimus. Tum tergo consensu, sacraque re Ne-
 ptuno facta, ibidem prope tropaeum commorati triduo,
 quod malacia esset, quarto solvimus. Hic in multos de na-
 vali illo proelio mortuos incidimus, offendimusque, ac di-
 mensi corpora cum admiratione sumus. Ac dies quidem
 aliquot navigavimus aëre temperato usi: deinde borea flan-

τα βορέου σφοδρῶ πνεύσαντος, μέγα κρύος ἐγένετο, καὶ ὑπ' αὐτοῦ πᾶν ἐπάγη τὸ πέλαγος, οὐκ ἐξεπιπολῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος, ὅσον ἐς τετρακοσίας ὀργυίας ὥστε καὶ ἀποβάντας διαθεῖν ἐπὶ τοῦ κρυστάλλου. ἐπιμένοντος οὖν τοῦ πνεύματος φέρειν οὐ δυνάμενοι, τοιοῦνδ' ἐπενοήσαμεν. (ὁ δὲ τὴν γνώμην ἀποφηνάμενος, ἦν ὁ Σκίνθαρος.) σκαΐψαντες γὰρ ἐν τῷ ὕδατι σπῆλαιον μέγιστον, ἐν τούτῳ ἐμείναμεν ἡμέρας τριάκοντα, πῦρ ἀνακαίοντες, καὶ σιτούμενοι τοὺς ἰχθύς· εὐρίσκομεν δὲ ἀνορύττοντες. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐπέλιπε τὰ ἐπιτηδεύα, προσελθόντες, καὶ τὴν ναῦν πεπηγυῖαν ἀνασπάσαντες, καὶ πετάσαντες τὴν ὀθόνην, ἐσυρόμεθα ὥσπερ πλέοντες λείως καὶ προσηνῶς, ἐπὶ τοῦ πάγου διολισθαίνοντες. ἡμέρᾳ δὲ πέμπτῃ ἀλέα τε ἦν, καὶ ὁ πάγος ἐλύετο, καὶ ὕδωρ πάντα αὐθις ἐγίγνετο. Πλεύσαντες δὲ ὅσον τριακοσίους 3 σταδίους, νήσω μικρᾷ καὶ ἐρήμῃ προσηνέχθημεν, ἀφ'

8 Πῦρ διακαίοντες) Εἴτα βομολόχε, οὐκ ἑμμελλεν ὁ πάγος θαλάπμοις τῷ πυρὶ εἰς ὕδωρ αὐθις μεταποιεῖσθαι, καὶ πῶς οὐχὶ καταχλυ-

σθέντες τίλιον ἀπωλώλειται; ἥστ' ἀπίθανος ἢ πλάσις παρὰ τὸ τῇ φύσει σου πρόσφορος. V.

te vehemēti, frigus magnum oritur, a quo totum mare congelatur, non in extremitate modo, sed in profundum etiam ad trecentos circiter passus, ita ut egressi per glaciem discurreremus. Durante autem vento, cum ferre non possemus, tale quid excogitamus, consilii auctore Scintharo. Effosso intra aquam specu maximo, triginta in hoc dies mansimus, accenso igni, in cibo utentes piscibus, quos inter fodiendum inveniebamus. Deficientibus vero iam necessariis, aggressi navem gelu firmatam extrahimus, passoque velo, vehimur quasi navigantes levi blandoque motu labentes per glaciem. Quinto inde die aestus fit, solvitur glacies, in aquam redeunt omnia. Trecenta ferme stadia navigaveramus, cum delati sumus ad insulam parvam ac de-

ἧς ὕδωρ λαβόντες (ἐπελελοίπει γὰρ ἤδη) καὶ δύο ταύ-
 ρους ἀγρίους κατατοξεύσαντες, ἀπεπλεύσαμεν. οἱ δὲ
 ταῦροι οὗτοι, τὰ κέρατα οὐκ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς εἶχον, ἀλλ'
 ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὥσπερ ὁ Μῶμος ἡξίου. μετ' οὐ
 πολὺ δὲ εἰς πέλαγος ἐμβαίνομεν, οὐχ ὕδατος, ἀλλὰ
 γάλακτος. καὶ νῆσος ἐν αὐτῷ ἐφαίνετο λευκὴ, πλήρης
 ἀμπέλων. ἦν δὲ ἡ νῆσος, τυρὸς μέγιστος, πάνυ συμπε-
 πηγὼς, ὡς ὕστερον ἐμφαγόντες ἐμάθομεν,· σταδίων εἰ-
 κοσιπέντε τὸ μέγεθος· αἱ δ' ἄμπελοι, βοτρυῶν πλήρεις·
 οὐ μέντοι οἶνον, ἀλλὰ γάλα ἐξ αὐτῶν ἀπεβλύβομεν·
 ἱερὸν δ' ἐν μέσῃ τῇ νήσῳ ἀνωκοδόμητο, Γαλατείας τῆς
 Νηρηίδος, ὡς ἐδήλου τὸ ἐπίγραμμα. ὅσον οὖν χρόνον ἐκεῖ
 ἐμείναμεν, ὅψον μὲν ἡμῖν καὶ σιτίον ἡ γῆ παρεῖχε, ποτὸν
 δὲ τὸ ἐκ τῶν βοτρυῶν γάλα. βασιλεύειν δὲ τούτων τῶν
 χωρίων ἐλέγετο Τυρῶ ἡ Σαλμωνέως, μετὰ τὴν ἐντεῦθεν
 ἀπαλλαγὴν, ταύτην παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος λαβοῦσα
 4 τὴν τιμὴν. Μείναντες δ' ἡμέρας ἐν τῇ νήσῳ πέντε, τῇ

fertam. Hic aqua hausta, iam enim defecerat, confectisque
 fagittarum ope silvestribus duobus bubus, rursus naviga-
 vimus. Hi vero tauri non in capite habebant cornua, sed,
 quod Momus censebat, sub oculis. Non ita multo post in
 pelagus intramus non aquae illud, sed lactis. Insula in eo
 conspiciebatur, plena vitibus. Erat autem haec insula, ca-
 seus maximus plane compactus, uti postea edendo expec-
 ti fumus, stadiorum quinque & viginti magnitudine: vi-
 res porro uvis indutae. Verum non vinum inde, sed lac
 expressimus. Aedes in media insula exstructa erat Galataeae
 [Lactae] Nereidis, quod indicabat inscriptio. Quamdiu igitur
 ibi mansimus, cibum pariter atque opsonia terra no-
 bis praebeuit, potum vero lac de uvis. Regnare his regio-
 nibus dicebatur Tyro [Cae] Salmonei filia, hunc sibi ho-
 norem, postquam hinc discessit, nata. Morati in insula dies

ἕκτη ἐξωρμίσαμεν, αὔρας μὲν τινος παραπεμπούσης, λειοκύμονος δὲ οὔσης τῆς θαλάττης. τῇ ὀγδῇ δὲ ἡμέρας πλέοντες, οὐκ ἔτι διὰ τοῦ γάλακτος, ἀλλ' ἤδη ἐν ἀλμυρῷ καὶ κυανῷ ὕδατι, καθορῶμεν ἀνθρώπους πολλούς, ἐπὶ τοῦ πελάγους διαβέοντας, ἅπαντα ἡμῖν προσεικόντας, καὶ τὰ σώματα, καὶ τὰ μεγέθη, πλὴν μόνων τῶν ποδῶν· ταῦτα γὰρ Φέλλινα εἶχον· ἅθ' οὐ δὴ, οἶμαι, καὶ ἐκαλοῦντο Φελλόποδες. ἐθαυμάζομεν οὖν ἰδόντες οὐ βαπτιζομένους, ἀλλ' ὑπερέχοντας τῶν κυμάτων, καὶ ἀδέως ὁδοιποροῦντας· οἱ δὲ καὶ προσήεσαν, καὶ ἡσπάζοντο ἡμᾶς Ἑλληνικῇ Φωνῇ, ἔλεγόν τε εἰς Φελλῶ τὴν αὐτῶν πατρίδα ἐπείγεσθαι· μέχρι μὲν δὴ τινος συνωδοπόρου ἡμῖν παραβέοντες· εἴτα ὁποτραπόμενοι τῆς ὁδοῦ, ἐβαδίζον, εὐπλοῖαν ἡμῖν ἐπευξάμενοι. μετ' ὀλίγον δὲ, πολλαὶ νῆσοι ἐφαίνοντο· πλησίον μὲν ἐξ ἀριστερῶν ἡ Φελλῶ, ἐς ἣν ἐκεῖνοι ἔσπευδον, πόλις ἐπὶ μεγάλου καὶ

quinque, sexto solvimus, aura quidem nos quadam prosequente, non nisi levibus tamen fluctibus moto mari. Octavo die, non iam lacteo navigantes, sed salso mari & caeruleo, videmus homines multos per mare currentes, omni ex parte nobis similes, corporibus & statura, pedibus solum exceptis: hos enim habent ex subere, a quo nempe etiam appellantur, puto, Phellopodes [*suberipedes*.] Miramur igitur, cum videmus, illos non mergi, sed eminentes super fluctus, ac sine metu viam facientes. Atque adeunt nos etiam, & Graeca lingua salutant, dicuntque, in suam se patriam Phello [*suberiam*] contendere. Et aliquousque iuxta currentes nobiscum iter faciunt: deinde diversi abeunt, felicem nobis navigationem precati. Post paulo insulae apparent multae: in proximo ad sinistram Phello, in quam illi festinabant, urbs in magno & rotun-

στρογγύλου Φελλοῦ κατοικουμένη. πόρρωθεν δέ, καὶ
 μᾶλλον ἐν δεξιᾷ πέντε μέγιστα καὶ ὑψηλόταται, καὶ
 5 πῦρ πολὺ ἀπ' αὐτῶν ἀνεκαίετο. Κατὰ δὲ τὴν πρῶραν,
 μία πλατεῖα, καὶ ταπεινὴ, σταδίους ἀπέχουσα οὐκ
 ἐλάττους πεντακοσίων. ἤδη δὲ πλησίον τε ἦμεν, καὶ θαυ-
 μαστή τις αὔρα περιέπνευσεν ἡμᾶς, ἡδεῖα, καὶ εὐώδης,
 οἷαν Φησὶν ὁ συγγραφεὺς Ἡρόδοτος, ἀπόζειν τῆς εὐδαί-
 μονος Ἀραβίας. οἷον γὰρ ἀπὸ ρόδου, καὶ ναρκίσσου, καὶ
 ὑακίνθου, καὶ κρίνων, καὶ ἰῶν, ἔτι δὲ μυρσίνης, καὶ
 δάφνης, καὶ ἀμπελάνθης, τοιοῦτον ἡμῖν τὸ ἡδὺ προσέβαλ-
 λεν· ἡσθέντες δὲ τῇ ὀσμῇ, καὶ χρηστὰ ἐκ μακρῶν πόνων
 ἐλπίσαντες, κατ' ὀλίγον ἤδη πλησίον τῆς νήσου ἐγγιγνό-
 μεθα. ἔνθα δὴ καὶ καθεωρῶμεν λιμένας τε πολλοὺς περὶ
 πᾶσαν ἀκλύστους καὶ μεγάλους, ποταμούς τε διαυγεῖς
 ἐξίοντας ἡρέμα ἐς τὴν θάλατταν· ἔτι δὲ λειμῶνας, καὶ
 ὕλας, καὶ ὄρνεα μουσικὰ, τὰ μὲν ἐπὶ τῶν ἡϊόνων ἄδον-
 τα, πολλὰ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κλάδων. αἶρ δὲ κοῦφος καὶ

do subere aedificata: at e longinquo & dextrorsum magis
 quinque maximae atque altissimae, in quibus ignis ardebat
 multus. Versus proram lata una & humilis, stadiis distans
 non minus quingentis. Iam vero prope eramus, & aura
 circa nos spirabat admirabilis, suavis, & odora, qualem
 Herodotus historicus spirare ait a felici Arabia. Quale enim
 a rosa, & narcisso, & hyácintho, & liliis, & violis, myrto
 praeterea & lauro, atque vitis flore, tam suave quiddam *ad*
pares nobis accidit. Delectati odore & optima quaeque post
 longos labores dum speramus, brevissimo iam intervallo ab-
 sumus ab insula. Hic & portus videmus multos circum circa
 tutos a fluctibus & spatiosos, fluminaque pellucida placide
 exeuntia in mare: ad haec prata, & silvas, & cantrices aves,
 tum in litoribus canentes, tum multas in ramis. Aër por-

εὐπνοὺς περιεκέχυτο τὴν χώραν καὶ αὔραι δὲ τινες ἠδεῖαι διαπνεύουσαι, ἡρέμα τὴν ὕλην διεσάλευον ὥστε καὶ ἀπὸ τῶν κλάδων κινουμένων, τερπνὰ καὶ συνεχῇ μέλη ἀπεσυρίζετο, εἰκότα τοῖς ἐπ' ἐρημίας αὐλήμασι τῶν πλαγίων αὐλῶν. καὶ μὴν καὶ βοή σύμμικτος ἠκούετο, οὐ Φορυβώδης, ἀλλ' οἷα γένοιτ' ἂν ἐν συμποσίῳ, τῶν μὲν αὐλούντων, ἄλλων δὲ ἐπαινούντων, ἐνίων δὲ κροτούντων πρὸς αὐλὸν, ἢ κιθάραν. Τούτοις ἅπασι κηλούμενοι, κατ- 6 ἤχθημεν ὀρμίσαντες δὲ τὴν ναῦν ἀπεβαίνομεν, τὸν Σκίνθαρον ἐν αὐτῇ, καὶ δύο τῶν ἐταίρων ἀπολιπόντες. προϊόντες δὲ διὰ λειμῶνος εὐανθοῦντος, ἐντυγχάνομεν τοῖς Φρουροῖς καὶ περιπόλοις· οἱ δὲ δῆσαντες ἡμᾶς ῥοδίνοις στεφάνοις, οὗτος γὰρ μέγιστος παρ' αὐτοῖς δεσμός ἐστιν, ἀνῆγον ὡς τὸν ἄρχοντα παρ' ὧν δὴ κατ' ὅδον ἠκούσαμεν, ὡς ἡ μὲν ἡσος εἴη τῶν Μακάρων προσαγορευομένων, ἄρχοι δὲ ὁ Κρῆς Παδάμανβος. καὶ δὴ ἀναχθέντες ὡς αὐτὸν, ἐν

I Περιεκέχυτο) Ἀπὸ τοῦ περιῖ-
χον, ἐπείλαφε, περιέβαλλεν, περι-
ελίχμαζεν. V. (περιλίμναζεν. V.)

II Εὐανθοῦς) Γράφεται εὐάνθη-
τος. (leg. εὐανθοῦτος, ut in C.
exstat.)

ro levis & molliter spirans circumfusus regioni erat, atque aurae quaedam suaves leni flatu silvam motabant. Itaque & a ramis motis, iucunda perpetuaque cantica sibilabant, similia cantibus, qui ab obliquis fistulis in loco deserto red- duntur. Sed clamor etiam mixtus exaudiebatur, non ille tumultuosus; sed qualis oriatur in convivio, instantibus aliis tibias, aliis laudantibus, plaudentibus ad tibiam citha- ramve aliis. Hisce omnibus dum demulcemur, allabimur, firmataque in portu navi, exscendimus, relictis in ea Scin- tharo cum duobus sociis. Progreffi per pratum floridum, in praesidiarios litorisque custodes incidimus, qui roseis nos coronis vinctos (durissimum hoc apud illos vinculum est) ad principem abduxere: a quibus in via audivimus, hanc esse Beatorum, qui vocantur, insulam, imperitare in ea Rhadamanthum. Iam deducti ad illum, quarti steterimus

- 7 τάξει τῶν δικαζομένων ἕστημεν τέταρτοι. Ἦν δὲ ἡ μὲν πρώτη δίκη, περὶ Αἴαντος τοῦ Τελαμῶνος, εἴτε χρὴ αὐτὸν συνεῖναι τοῖς ἥρωσι, εἴτε καὶ μὴ κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ, ὅτι μεμῆνοι, καὶ ἑαυτὸν ἀπεκτόνοι· τέλος δὲ, πολλῶν ῥηθέντων, ὁ Ῥαδάμανθυς ἀπεθαίνετο, ὃν μὲν αὐτὸν πτόμενον τοῦ ἔλλεβόρου, παραδοθῆναι Ἴπποκράτει τῷ Κῳ ἰατρῷ, ὕστερον δὲ σωφρονήσαντα, μετέχειν τοῦ
- 8 συμποσίου. Δευτέρα δὲ ἦν κρίσις ἐρωτικῇ, Θησέως καὶ Μενελάου περὶ τῆς Ἑλένης διαγωνιζομένων, ποτέρῳ αὐτὴν χρὴ συνοικεῖν. καὶ ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐδίκασε Μενελάῳ συνεῖναι αὐτήν, ὅτε καὶ τοσαῦτα πονήσαντι, καὶ κινδυνεύσαντι τοῦ γάμου ἕνεκεν· καὶ γὰρ αὐτῷ Θησεῖ καὶ ἄλλας εἶναι γυναῖκας, τήν τε Ἀμαζόνα, καὶ τὰς τοῦ
- 9 Μίνως θυγατέρας. Τρίτη δ' ἐδίκασθη περὶ προεδρίας, Ἀλέξανδρῳ τε τῷ Φιλίππου, καὶ Ἀννίβᾳ τῷ Καρχηδονίῳ. καὶ ἔδοξε προέχειν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ θρόνος αὐτῷ ἐτέθη παρὰ Κύρον τὸν Πέρσην, τὸν πρότερον. Τέταρ-

in serie eorum, qui iudicandi erant. Primum iudicium erat de Telamonio Aiace, utrum par sit, eum versari cum Heroibus, necne? Accusabatur autem hoc nomine, quod furiosus fuisset, atque ipse manus sibi intulisset. Tandem cum multa utrinque dicta essent, pronuntiavit Rhadamanthus, *Iam quidem helleboro poto traderetur Hippocrati Coo Medico, in posterum ubi respuisset, convivio adhiberetur.* Alterum erat amatorium iudicium, Theseo & Menelao de Helena contententibus, cum utro ea habitare deberet? iudicavitque Rhadamanthus, *Illam esse cum Menelao, qui nuptiarum illius causa tot labores, pericula tot, subiisset.* Etenim Theseo alias esse mulieres, Amazonem illam, & Minois filias. Tertia causa iudicata est de loco antiquiore inter Alexandrum Philippi & Hannibalem Carthaginensem, & primas deberi, visum est, Alexandro, ac sella ei posita iuxta Cyrum maiorem Per-

τοὶ δ' ἡμεῖς προσηνέχθημεν. καὶ ὁ μὲν ἤρετο, τί παθόν-
τες, ἔτι ζῶντες ἱεροῦ χωρίου ἐπιβαίημεν· ἡμεῖς δὲ πάντα
ἔξῃς διηγησάμεθα. οὕτω δὲ μετασυστάμενος ἡμᾶς, ἐπὶ
πολὺν χρόνον ἐσκέπτετο, καὶ τοῖς συνέδροις ἐκοινοῦτο περὶ
ἡμῶν. συνήδρευον δὲ ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ Ἀριστείδης
ὁ δίκαιος, ὁ Ἀθηναῖος. ὡς δ' ἔδοξεν αὐτῷ, ἀπεφώνησε,
τῆς μὲν πολυπραγμοσύνης καὶ τῆς ἀποδημίας, ἐπειδὴν
ἀποθάνωμεν, δοῦναι τὰς εὐθύνας, τὸ δὲ νυνὶ, ῥητὸν χρόνον
μείναντας ἐν τῇ νήσῳ, καὶ συνδιαιτηθέντας τοῖς ἥρωσιν,
ἀπελθεῖν. ἔταξε δὲ καὶ τὴν προθεσμίαν τῆς ἐπίδημίας,
μὴ πλεῖον μηνῶν ἑπτὰ. Τὸν τεῦθεν αὐτομάτων ἡμῖν τῶν
στεφάνων περιέρχοντων, ἐλελύμεθα, καὶ εἰς τὴν πόλιν
ἡγόμεθα, εἰς τὸ τῶν Μακάρων συμπόσιον. αὕτη μὲν οὖν
ἡ πόλις πᾶσα χρυσῇ, τὸ δὲ τεῖχος περίκειται σμαράγ-
δινον. πύλαι δὲ εἰσιν ἑπτὰ πᾶσαι μονόζυλοι κινναμώμι-

13 Αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις) Εἰς τοὺς τῆς Ἱερουσαλὴμ ἐν ἰσχύταις ἡμέραις
καθ' ἡμᾶς ὁ γὰρ τοῖς ἁγίοις προ- συνερχομένη ἀλλογορικῶς διεξήλ-
φίτας διακαίειν, ἵφ' οἷς οὗτοι περὶ θον. V.

sam. Quarti nos admoti sumus. Atque ille quidem interro-
gat, *Qua re impulsus, vivi adhuc sacram regionem ingressi esse-*
mus? Nos vero omnia deinceps enarramus. Sic vero no-
bis secedere aliquantum iussis, diu considerat, suisque cum
affessoribus de nobis communicat. Aderant autem illi in
consilio tum alii plures, tum Aristides iustus Atheniensis.
Cum vero visum ipsi esset, pronuntiavit, *Curiositatis quidem*
& profectiois poenas nos, ubi mortui fuissetus, daturus: iam
vero dicto tempore in insula morati, & convivio Heroum usi, abi-
remus. Constituit autem etiam diem commorationis, ne
plus septem mensibus maneremus. Hinc sua sponte defluen-
tibus coronis liberati in urbem introducti sumus, ad bea-
torum convivium. Haec urbs tota aurea: moenia circum-
posita smaragdina: portae septem ex uno singulae trunco

νοι. τὸ μέντοι ἔδαφος τῆς πόλεως, καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ τέ-
 χους γῆ, ἐλεφαντίνη. ναοὶ δὲ πάντων θεῶν βηρύλλου λί-
 θου ὠκοδομημένοι, καὶ βωμοὶ ἐν αὐτοῖς μέγιστοι, μονό-
 λθοι, ἀμεβυστινοί, ἐφ' ὧν ποιοῦσι τὰς ἐκατόμβας. περὶ
 δὲ τὴν πόλιν, ρεῖ ποταμὸς μύρου τοῦ καλλίστου, τὸ
 πλάτος πηχέων ἑκατὸν βασιλικῶν, βάθος δὲ, ὥστε νεῖν
 εὐμαρῶς. λουτρὰ δὲ ἐστὶν αὐτοῖς, οἴκοι μεγάλοι, ὑάλι-
 νοι, τῷ κινναμώμῳ ἐγκαιόμενοι. ἀντὶ μέντοι τοῦ ὕδατος,
 12 ἐν ταῖς πνέλοις ὁρόσος θερμὴ ἐστίν. Ἐσθῆτι δὲ χρῶνται,
 ἀραχνίοις λεπτοῖς, πορφύροις. αὐτοὶ δὲ σώματα μὲν οὐκ
 ἔχουσιν, ἀλλ' ἀναφείς καὶ ἄσαρκοί εἰσι, μορφὴν δὲ καὶ
 ἰδέαν μόνον ἐμφαίνουσι. καὶ ἀσώματοι ὄντες, ὅμως οὖν
 ἐστᾶσι, καὶ κινεῦνται, καὶ φρονοῦσι, καὶ φωνὴν ἀΐδιασι.
 καὶ ὅλως ἔοικε γυμνὴ τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, τὴν
 τοῦ σώματος ὁμοιότητα περικειμένη. εἰ γοῦν μὴ ἀΐψαιτό
 τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. εἰσὶ γὰρ

11 Ἀναφῆς) Γραι. ἀφανῆς. G.

elaboratae cinnamominae: solum urbis, quodque intra mu-
 ros terrae est, eburneum: templa omnium Deorum e be-
 ryllo gemma aedificata, & altaria in iis maxima, ex una
 gemma amethystina, in quibus hecatombas faciunt. Cir-
 cum urbem fluit amnis unguenti pulcherrimi, cuius latitu-
 do centum cubitorum regionum; profunditas ea, ut facile
 sit natrare. Balnea sunt illis aedes magnae, vitreae, cinna-
 momo vaporatae. Verum pro aqua in foliis ros calidus.
 In vestitu utuntur aranearum telis tenuibus, purpureis.
 Corpora ipsi non habent, sed tactum effugiunt, carnis ex-
 pertes, figuram solam & speciem ostendunt, ac licet corpora
 non habeant, tamen stant, moventur, sapiunt, vocem emit-
 tunt. Et omnino videtur nuda quodammodo anima illo-
 rum obverfari, similitudinem quandam induta corporis. Ni-
 si enim tetigerit aliquis, non convincatur, corpus non esse

ὥσπερ σκιαὶ ὄρθαι, οὐ μέλαιναι. γηράσκει δὲ οὐδείς,
 ἀλλ' ἐφ' ἧς ἀν' ἡλικίας ἔλθῃ, παραμένει. οὐ μὴν οὐδὲ νύξ
 παρ' αὐτοῖς γίγνεται, οὐδ' ἡμέρα πάνυ λαμπρά· ἀλλὰ
 καθάπερ τὸ λυκαυγὲς ἦδη πρὸς ἑω, μηδέπω ἀνατείλαν-
 τος ἡλίου, τοιοῦτον ὧς ἐπέχει τὴν γῆν. καὶ μέντοι καὶ
 ὥρων μίαν ἴσασι τοῦ ἔτους· αἰεὶ γὰρ παρ' αὐτοῖς ἔαρ
 ἐστὶ, καὶ εἰς ἄνεμος πνεῖ ὁ Ζέφυρος. Ἡ δὲ χώρα, πᾶσι 13
 μὲν ἄνθεσι, πᾶσι δὲ θυτοῖς ἡμέροις τε καὶ σκιεροῖς τέθη-
 λεν· αἱ μὲν γὰρ ἄμπελοι δωδεκάφοροί εἰσι, καὶ κατὰ
 μῆνα ἕκαστον καρποφοροῦσι· τὰς δὲ ροῖας, καὶ τὰς μη-
 λέας, καὶ τὴν ἄλλην ὀπώραν, ἔλεγον μὲν εἶναι τρισκαί-
 δεκάφορον· ἑνὸς γὰρ μηνὸς τοῦ παρ' αὐτοῖς Μινώου, δις
 καρποφορεῖν. ἀντὶ δὲ πυροῦ, οἱ στάχυες ἄρτους ἐτοίμους
 ἐπ' ἄκρου θύουσιν, ὥσπερ μύκητας. πηγαὶ δὲ περὶ τὴν
 πόλιν ὕδατος μὲν πέντε καὶ ἐξήκοντα, καὶ τριακόσιοι,
 μέλιτος δὲ ἄλλαι τοσαῦται, μύρου δὲ πεντακόσιαι, μι-

2 Οὐδὲ νύξ) Εἰς τὰ ὑπὲρ Θου-
 λῆν τιτατολογούμενα ἐπισκόπτει.
 V.

13 Ἄρτον ἐτοίμοι) Τὸ ἐξαγα-
 γεῖν ἄρτον ἐκ τῆς γῆς διακημαίνει.
 V.

id, quod videt: sunt enim quasi umbrae erectae, non ni-
 grae. Senescit nemo, sed qua aetate huc venerit, ea ma-
 net. Verum neque nox apud illos est, neque dies plane
 clara: sed quale est mane diluculum, sole nondum exorto,
 talis lux terram obtinet. Unam etiam modo anni tempe-
 statem norunt. Semper enim apud illos ver est, & unus
 fiat ventus, Zephyrus. Regio floribus omnibus, plantisque
 tum mansuetis tum umbrosis viret. Vites quidem duodecies
 feraces, mensibus singulis fructum ferunt. Punicas vero ar-
 bores, & malos, & reliquas auctumni copias. dicebant etiam
 ter & decies ferre: bis nempe uno mense, qui Minous apud
 illos est. Pro tritico spicae panes iam paratos in summo
 producunt, velut fungos. Fontes circa urbem aquae quin-
 que & sexaginta supra trecentos, mellis totidem alii, un-

πρότεραι μέντοι αὐταὶ καὶ ποταμοὶ γάλακτος ἐπ' αὐτὰ,
 14 καὶ οἴνου ὀκτώ. Τὸ δὲ συμπόσιον, ἔξω τῆς πόλεως πε-
 ποίηται, ἐν τῷ Ἥλυσίῳ καλουμένῳ πεδίῳ· λειμὼν δὲ
 ἐστὶ κάλλιστος, καὶ περὶ αὐτὸν ὕλη παντοία, πυκνή,
 ἐπισκιάζουσα τοὺς κατακειμένους, καὶ στρωμνὴν μὲν ἐκ
 τῶν ἀνθέων ὑποβέβληται. διακονοῦνται δὲ καὶ διαφέ-
 ρουσιν ἕκαστα οἱ ἄνεμοι, πλήν γε τοῦ οἰνοχοεῖν. τούτου
 γὰρ οὐδὲν δέονται, ἀλλ' ἐστὶ δένδρα περὶ τὸ συμπόσιον
 ὑάλινα, μεγάλα, τῆς διαυγεστάτης ὑάλου· ὁ καρπὸς
 δ' ἐστὶ τούτων τῶν δένδρων, ποτήρια παντοῖα καὶ τὰς
 κατασκευάς, καὶ τὰ μεγέθη. ἐπειδὴν οὖν παρὴν τις εἰς
 τὸ συμπόσιον, τρυγῆσας ἐν ἧ καὶ δύο τῶν ἐκπαυμάτων
 παρατίθεται, τὰ δὲ αὐτίκα οἴνου πλήρη γίγνεται· οὕτω
 μὲν πίνουσιν. ἀντὶ δὲ τῶν στεφάνων, αἱ ἀηδόνες, καὶ
 τᾶλλα τὰ μουσικὰ ὄρνεα, ἐκ τῶν πλησίον λειμῶνων
 τοῖς στόμασιν ἀνθολογοῦντα, κατανίφει αὐτοὺς μετ'

6 Διακονοῦνται) Εἰς τὰ περὶ Βραχμάτιον Σαρατολογούμενα τῶν Ἀσ-
 συρίων διασύρει. V. (Vid. Philostr.)

guenti autem quingenti, hi tamen minores: fluvii lactis
 septem, & octo vini. Coenatio extra urbem structa est,
 in eo qui vocatur campus Elysius. Est autem pratum pul-
 cherrimum, & circa illud silva varia, densa, accumbenti-
 bus umbram faciens: stragula de floribus subiecta habent:
 ministrant omnia, & huc illuc ferunt venti, praeterquam
 quod vinum non infundunt: hoc enim nihil opus est; sed
 sunt arbores circa coenationem vitreae, magnae, de vitro
 pellucidissimo. Porro fructus harum arborum sunt pocula
 varia figuris & magnitudinibus. Cum igitur advenit aliquis
 in coenationem, decerptum unum alterumque poculum si-
 bi apponit: at illa statim vini plena fiunt, & sic bibunt.
 Pro coronis, luscinae, & aves aliae cantrices, ex vicinis
 pratis flores rostris lectos instar nivis in eos spargunt cum

ὡδῆς ὑπερπετόμενα. καὶ μὴν καὶ μυρίζονται ὡδί· νεφέ-
 λαι πυκναὶ ἀνασπάσασαι μύρον ἐκ τῶν πηγῶν, καὶ
 τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐπιστάσσαι ὑπὲρ τὸ συμπόσιον, ἥρέμα
 τῶν ἀνέμων ἀποθλιβόντων, ὕουσι λεπτὸν, ὥσπερ δρόσον.
 Ἐπὶ δὲ τῷ δείπνῳ, μουσικῇ τε καὶ ὡδαῖς σχολάζουσιν. 15
 αἰδεται δὲ αὐτοῖς τὰ τοῦ Ὀμήρου ἔπη μάλιστα· καὶ αὐ-
 τὸς δὲ παρῆστι καὶ συνευχεῖται αὐτοῖς, ὑπὲρ τὸν Ὀδυσ-
 σία κατακείμενος. οἱ μὲν οὖν χοροὶ ἐκ παίδων εἰσὶ, καὶ
 παρθένων· ἐξάρχουσι δὲ, καὶ συναδουσιν, Εὐνομὸς τε ὁ
 Λοκρὸς, καὶ Ἀρίων ὁ Λέσβιος, καὶ Ἀνακρέων, καὶ
 Στησίχορος· καὶ γὰρ καὶ τοῦτον παρ' αὐτοῖς ἐθέασάμην,
 ἥδη τῆς Ἑλένης αὐτῷ διηλλαγμένης. ἐπειδὴν δὲ οὗτοι
 παύσωνται ἄδοντες, δεύτερος χορὸς παρέρχεται ἐκ κύ-
 κνων, καὶ χελιδόνων, καὶ ἀηδόνων· ἐπειδὴν δὲ καὶ οὗτοι
 ἄσωσι, τότε δὴ πᾶσα ἡ ὕλη ἐπαυλεῖ, τῶν ἀνέμων κατ-
 αρχόντων. Μέγιστον δὲ δὴ πρὸς εὐφροσύνην ἐκείνο ἔχου- 16
 σι· πηγαί εἰσι δύο παρὰ τὸ συμπόσιον, ἡ μὲν, γέλωτος,

cantu supervolantes. Unguentis perfunduntur hunc in mo-
 dum. Densae nubes bibunt e fontibus ac fluvio unguen-
 tum, deinde imminentes coenationi, placide urgentibus ven-
 tis, tanquam tenuem rorem demittunt. In coena musicae
 vacant & cantibus. Canuntur ipsis Homeri maxime car-
 mina. Et adest ipse quoque, & cum illis epulatur, accum-
 bens supra Ulyssē. Chori puerorum sunt & virginum.
 Ducunt eum concimuntque Eunomus Locrus, & Lesbius
 Arion, & Anacreon, & Stesichorus. Etenim hunc quoque
 apud illos vidi, iam reconciliata illi Helena. Hi vero cum
 canere desierunt, alter chorus procedit cynotorum, hiru-
 dinum, ac lusciniarum: & ubi hi quoque cecinerunt, tum
 fane silva tota fistulis quasi succinit, ventis ducibus. Ma-
 ximum & illud ad hilaritatem adiumentum habent, quod fon-
 tes sunt duo circa coenationem, risus alter, alter vero

ἡ δὲ, ἡδονῆς· ἐκ τούτων ἑκατέρας, πάντες ἐν ἀρχῇ τῆς εὐ-
 ωχίας πίνουσι, καὶ τὸ λοιπὸν ἡδόμενοι, καὶ γελῶντες
 17 διάγουσι. Βούλομαι δὲ εἰπεῖν καὶ τῶν ἐπιστήμων οὓς τινὰς
 παρ' αὐτοῖς ἐβασάμην. πάντας μὲν τοὺς ἡμιθέους, καὶ
 τοὺς ἐπὶ Ἴλιον στρατεύσαντας, πλήν γε δὴ τοῦ Λακροῦ
 Αἴαντος· ἐκεῖνον δὲ μόνον ἔφασκον ἐν τῶ τῶν ἀσιβίων χώ-
 ρῳ κολάζεσθαι. βαρβάρων δὲ, Κύρους τε ἀμφοτέρους,
 καὶ τὸν Σκύθην Ἀνάχαρσιν, καὶ τὸν Θρᾶκα Ζάμολ-
 ξιν, καὶ Νουμᾶν τὸν Ἰταλιώτην, καὶ μὴν καὶ Λυκεῦρ-
 γον τὸν Λακεδαιμόνιον, καὶ Φωκίωνα, καὶ Τέλλον,
 τοὺς Ἀθηναίους, καὶ τοὺς σοφοὺς, ἄνευ Περιάνδρου. εἶ-
 δον δὲ καὶ Σωκράτην τὸν Σωφρονίσκου ἀδολεσχοῦντα
 μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμῆδους· περὶ δὲ αὐτὸν ἦσαν
 Ὑακινθὸς τε ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ ὁ Θεσπιεὺς Νάρ-
 κισσος, καὶ Ὑλλας, καὶ ἄλλοι καλοί. καὶ μοι ἐδόκει
 ἔρᾶν τοῦ Ὑακίνθου· τὰ πολλὰ δ' οὖν ἐκεῖνον διήλεγχεν.
 ἐλέγετο δὲ χαλεπαίνειν αὐτῷ ὁ Ραδάμανθυς, καὶ ἡπει-

4 Ἐβασάμην) Κατὰ κοινὸν τὸ ἐβασάμην. V.

voluptatis, e quorum altero in ipso convivii principio bi-
 bunt, & quod superest iucunde & cum risu agunt. Dicere
 iam volo, nobilium hominum quos apud illos viderim. Se-
 mideos quidem omnes, & qui ad Ilium pugnarunt, prae-
 ter Locrum Aiacem: illum solum dicebant in loco impio-
 rum dare poenas. Barbarorum vero Cyrum utrumque, &
 Scytham Anacharfin, & Zamolxin Thracem, & Numam
 Italum: ac praeter hos Lycurgum Lacedaemonium, & Pho-
 cionem ac Tellum Athenienses, & Sapientes, Periandro
 excepto. Vidi etiam Socratem Sophronisci filium sermones
 caedentem cum Nestore & Palamede. Circa illum erant Hy-
 acinthus Lacedaemonius, & Thespiensis Narcissus, & Hylas,
 & pulchri alii. Et videbatur mihi amare Hyacinthum: mul-
 ta sane illum redarguebant. Dicebatur autem iratus illi

ληκέναι πολλάκις ἐκβαλεῖν αὐτὸν ἐκ τῆς νήσου, ἣν
Φλυαρῇ, καὶ μὴ θέλῃ ἀφείς τὴν εἰρωνείαν, εὐωχεῖσθαι.
Πλάτων δὲ μόνος οὐ παρῆν, ἀλλ' ἐλέγето καὶ αὐτὸς ἐν
τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἀναπλασθεῖσῃ πόλει οἰκεῖν, χρώμενος τῇ
πολιτείᾳ, καὶ τοῖς νόμοις οἷς συνέγραψε, πολιτεύεσθαι.
Οἱ μέντοι ἀμφοῖν Ἀρίστιππόν τε καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶ- 18
τα παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο, ἡδεῖς τε ὄντες, καὶ κεχαρισ-
μένοι, καὶ συμποτικώτατοι. παρῆν δὲ καὶ Αἰσωπὸς ὁ
Φρύξ. τούτῳ δὲ ὅσα καὶ γελωτοποιῶ χρώνται. Διογένης
μὲν γε ὁ Σινωπεύς, τοσοῦτον μετέβαλε τοῦ τρόπου, ὥστε
γῆμαι Λαΐδα τὴν ἑταίραν, ὀρχεῖσθαι τε ὑπὸ μέθης πολ-
λάκις ἀνιστάμενον, καὶ παροινεῖν. τῶν δὲ Στωϊκῶν, οὐ-
δεὶς παρῆν· ἐτι γὰρ ἐλέγοντο ἀναβαίνειν τὸν τῆς ἀρετῆς
ὄρθιον λόφον. ἠκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου, ὅτι οὐ
πρότερον αὐτῷ ἐπιβῆναι τῆς νήσου θέμις, πρὶν τὸ τέταρ-
τον ἑαυτὸν ἐλλεβορίσῃ· τοὺς δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς ἔλεγον

12 Τῶν δὲ Στωϊκῶν —) Οἷα φησὶ ἀκριβὲς ἄγαν τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς
περὶ Στωϊκῶν, ἀνθρώπων; G. τοῖς Ἐφικτικαῖς συνάπτει Λουκί-
16 Τοὺς δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς) Οὐκ νός V. (συνάπτει, Λευκμανί. Coll.)

Rhadamanthus, & saepe minatus esse, de insula se illum
eieciurum, si nugas agere pergeret, & nollet dissimulatio-
ne omiffa convivari. Plato solus non aderat, sed diceba-
tur ipse quoque civitatem habitare a se confictam, eaque
forma reipublicae, eisque, quas scripsisset, legibus uni. Ari-
stippus quidem & Epicurus primas hic ferebant, suaves
homines, & gratiosi, & conviviae commodi. Aderat etiam
Aesopus Phryx, quo ut scurra ridiculario utuntur. Ve-
rum Sinopenfis Diogenes ita mutavit mores, ut Laida du-
xerit meretricem, ebriusque saepe ad salrandum consurgat,
& vinolentas nugas agat. Stoicorum aderat nemo: dice-
bantur enim adhuc ascendere arduum illum virtutis col-
lem. Audiebamus etiam de Chrysippo, non prius illi fas
esse ipsulam ingredi, quam elleboro quartum usus esset. Aca-

ἔβελιν μὲν ἔλθειν, ἐπέχειν δ' ἔτι, καὶ διασκέπτεσθαι·
 μηδὲ γὰρ αὐτὸ τοῦτό πως καταλαμβάνειν, εἰ καὶ νῆ-
 σός τις τοιαύτη ἐστίν. ἄλλως τε, καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ Ῥαδα-
 μάνθους, οἶμαι, κρίσιν ἰδεδόκεισαν, ἅτε καὶ τὸ κριτήριον
 αὐτοὶ ἀνηγκότες. πολλοὺς δὲ αὐτῶν ἔφασκον ὀρμηθέν-
 τας ἀκολουθεῖν τοῖς ἀφικνουμένοις, ὑπὸ νωθείας δὲ ἀπο-
 λείπεσθαι, μὴ καταλαμβάνοντας, καὶ ἀναστρέφειν
 19 ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ. Οὗτοι μὲν οὖν ἦσαν ἀξιολογώτατοι
 τῶν παρόντων. τιμῶσι δὲ μάλιστα τὸν Ἀχιλλέα, καὶ
 μετὰ τούτου, Θησέα. περὶ δὲ συνουσίας καὶ ἀφροδισίων
 οὕτω φρονούσι· μίσγονται μὲν ἀναφαιδόν, πάντων ὁρών-
 των, καὶ γυναιξί, καὶ ἄρσεσι, καὶ οὐδαμῶς τοῦτο αἰ-
 σχρὸν αὐτοῖς δοκεῖ· μόνος δὲ Σωκράτης διώμνυτο, ἥ μὴν
 καθαρώς πλησιάζειν ταῖς νέοις· καὶ μέντοι πάντες αὐτοῦ
 ἐπιτοκῆν καταγίγνωσκον. πολλάκις γοῦν ὁ μὲν Ὑάκιν-
 θος, ἢ ὁ Νάρκισσος, ὠμολόγουν, ἐκείνος δὲ ἠρνεῖτο. αἰ
 13 Ἡ μὲν) Ἀπὸ τοῦ ὅτις. V.

demicos vero dicebant velle quidem venire, sed sustinere
 se adhuc, & considerare: neque enim hoc ipsum illos per-
 cipere, an insula talis sit. Alioquin etiam Rhadamanthi,
 puto, iudicium metuunt, qui ipsum iudicandi instrumen-
 tum sustulerint. Multos vero illorum, narrabant, impetu
 capto sequi eos, qui veniant in insulam, sed ignavia quadam
 deficere, ante quam assequantur, & de media via reverti.
 Hi quidem igitur eorum, qui adevant, maxime commemo-
 rabiles. Maximo autem in honore habent Achillem, & post
 hunc, Theseum. De coitu & rebus venereis ita sentiunt.
 Misceant corpora publice, & in conspectu omnium, cum
 mulieribus pariter & cum maribus, & nequaquam malum
 hoc illis videtur. Solus Socrates deierabat, se caste acce-
 dere ad iuvenes: sed omnes peierare illum iudicabant. Sae-
 pe enim Hyacinthus aut Narcissus fatebantur: at ipse ne-

δὲ γυναῖκες εἰσὶ πᾶσαι κοιναί, καὶ οὐδεὶς Φθονεῖ τῷ πλη-
σίον, ἀλλ' εἰσὶ τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώτατοι· καὶ οἱ
παῖδες δὲ παρέχουσι τοῖς βουλομένοις, οὐδὲν ἀντιλέγοντες.
Οὕτω δὲ δύο ἢ τρεῖς ἡμέραι διεληλύθεισαν, καὶ προσ- 20
ελθὼν ἐγὼ Ὀμήρῳ τῷ ποιητῇ, σχολῆς οὔσης ἀμφοῖν,
τάτε ἄλλα ἐπυνθανόμην, καὶ ὅθεν εἶη, λέγων τοῦτο μά-
λιστα παρ' ἡμῖν εἰσέτι νῦν ζητεῖσθαι. οὐδὲ αὐτὸς μὲν
ἀγνοεῖν ἔφασκον ὡς οἱ μὲν Χίῳ, οἱ δὲ Σμυρναῖον, πολ-
λοὶ δὲ Κολοφώνιον αὐτὸν νομίζουσιν. εἶναι μέντοι ἔλεγε
Βαβυλώνιος, καὶ παρά γε τοῖς πολίταις, οὐχ' Ὀμηρος,
ἀλλὰ Τιγράνης καλεῖσθαι· ὕστερον δὲ ὁμηρεύσας παρὰ
τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλάξαι τὴν προσηγορίαν. ἔτι δὲ καὶ περὶ
τῶν ἀθετουμένων στίχων ἐπηρώτων, εἰ ὑπ' ἐκείνου εἰσὶ
γεγραμμένοι· καὶ ὃς ἔφασκε πάντας αὐτοῦ εἶναι. κατ-

6 Λίγων τ. μ.) Γραι. λίγων τοῦ-
τε μάλιστα. G.

10 Τεῖς πλείστοις) Γραι. τοῖς
πολίταις, οὐχ' Ὀμηρος. G.

14 Καταγινώσκον) Σημειοῦ διὰ
τὴν σύνταξιν, τὸ γὰρ γινώσκω γιν-
κῇ συντάσσεται. οἷον καταγινώσκω
σου τῆς φλυαρίας. ὃ δὲ καὶ αἰτιατι-

κὴν ἀπίδακιν. καταγινώσκον τὴν
ψυχρολογίαν. ἵτοι οὖν Ἀττικῶς οὐ
συνίτηξαν. αὐτοὶ γὰρ καὶ ἐπὶ ἄλλων
πολλῶν τοῦτ' ἐφίλοῦσι ποιεῖν τῇ
κεινῇ ἐναγτιοῦμποι συνθεσίᾳ. ἢ τὸ
καταγινώσκω ἀπὸ τοῦ γινῶν ἢ δια-
σύρειν εἰληπται. V.

gabat. Mulieres vero communes omnes, neque invidet
quisquam viro alteri, sed hac in re maxime sunt Platonicī.
Praebent etiam pueri volentibus, nihil repugnantes. Duo
nondum aut tres dies praeterierant, & accedens ad Home-
rum poëtam cum ambobus esset otium, tum reliqua ex eo
quaesivi, tum unde esset? dicens, illud maxime apud nos in
hunc diem disputari. At ille aiebat, illos ignorare, cum hi
Chium, Smyrnaeum alii, multi Colophonium putent: se vero,
dicebat, Babylonium esse, & apud cives non Homerum vocari,
sed Tigranem: deinde cum obses [Homerus] apud Graecos ef-
fset, nomen mutasse. Ad haec de versibus illius reiectis inter-
rogabam, num scripti ab ipso essent? atque ille suos esse

εγίνωσκον οὖν τῶν ἀμφὶ τὸν Ζηνόδοτον καὶ Ἀρίσταρχον γραμματικῶν πολλὴν τὴν ψυχρολογίαν. ἐπεὶ δὲ ταῦθ' ἱκανῶς ἀπεκέκριτο, πάλιν αὐτὸν ἠρώτων, τί δήποτε ἀπὸ τῆς μνηϊδος τὴν ἀρχὴν ἐποίησατο καὶ εἶπεν ὅς, οὕτως ἐπελθεῖν αὐτῷ, μηδὲν ἐπιτηδεύσαντι. καὶ μὴν καὶ κεῖνα ἐπεδύμουν εἰδέναι, εἰ προτέραν ἔγραψε τὴν Ὀδυσσεϊαν τῆς Ἰλιάδος, ὥς πολλοὶ Φασιν· ὁ δὲ ἠρνεῖτο. ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὁ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γὰρ, ὥστε οὐδὲ πυνθάνεσθαι ἐδεόμην· πολλάκις δὲ καὶ ἄλλοτε τοῦτο ἐποιοῦν, εἰ ποτε αὐτὸν σχολὴν ἄγοντα ἑώρων. προσίων γὰρ ἂν τι ἐπυνθανόμεν αὐτοῦ, καὶ ὅς προθύμως πάντα ἀπεκρίνετο, καὶ μάλιστα μετὰ τὴν οἶκην, ἐπειδὴ ἐκοάτησεν· ἦν γὰρ τις γραφὴ κατ' αὐτοῦ ἐπεννηγεμένη ὕβρεως ὑπὸ Θερσίτου, ἐφ' οἷς αὐτὸν ἐν τῇ ποιήσει ἔσκωψε, καὶ ἐνίκησεν Ὀμηρος,

21 Ὀδυσσεῶς συνηγορεῦντος. Κατὰ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους

7 Οὐδὲ τυφλὸς ἦν) Ἰστορεῖ γὰρ τοῦτο Ἡρόδοτος ἐν τῇ περὶ τοῦ Ὀμήρου βίῃ. V.

omnes confirmavit. Damnabam itaque Zenodoti & Aristarchi Grammaticorum frigidas disputationes. Ad haec cum factis respondisset, rursus interrogavi, *cur tandem ab ira Achilles initium carminis fecisset?* Et ille, *ita sibi temere in mentem venisse.* Etiam illud scire volebam, prioremne scripsisset Ulyssream Iliade, ut multi referunt? Negabat. Caecum enim non fuisse, quod ipsum quoque de illo narrant, statim sciebam. Utebatur enim oculis: ut nec interrogatione opus esset. Saepe etiam alias hoc faciebam, si quando otiosum illum viderem, ut accedens ipsum interrogarem aliquid: atque ipse promte ad omnia respondebat, inprimis secundum iudicium cum vicisset. Erat enim dica illi scripta iniuriae, a Therсите, quod contumeliose in ipsum lusisset in carmine: vicitque Homerus, causam illius una agente Ulyссе. Iisdem temporibus Pythagoras etiam Samius advenit,

τούτους ἀφίκετο καὶ Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, ἐπτάκις
 ἀλλαγείς, καὶ ἐν τοσούτοις ζώοις βιοτεύσας, καὶ ἐκτε-
 λέσας τῆς ψυχῆς τὰς περιόδους· ἦν δὲ χρυσοῦς ὅλον τὸ
 δεξιὸν ἡμίτομον. καὶ ἐκρίθη μὲν συμπολιτεύεσθαι αὐτοῖς,
 ἐνεδοιάζετο δὲ ἔτι, πότερον Πυθαγόραν ἢ Εὐφορβον χορῇ
 αὐτὸν ὀνομάζειν. ὁ μὲντοι Ἐμπεδοκλῆς, ἦλθε μὲν καὶ
 οὗτος περίεσθον, καὶ τὸ σῶμα ὅλον ὠπτημένος· οὐ μὲν
 παρεδέχθη γε, καίτοι πολλὰ ἱκετεύων. Προϊόντος δὲ τοῦ 22
 χρόνου, ἐνέστη ὁ ἀγὼν, τὰ παρ' αὐτοῖς Θανατούσια.
 ἡγωνοβέτει δὲ Ἀχιλλεὺς τὸ πέμπτον, καὶ Θησεὺς τὸ
 ἑβδομον. τὰ μὲν οὖν ἄλλα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν· τὰ δὲ
 κεφάλαια τῶν πραχθέντων διηγήσομαι. πάλιν μὲν ἐνί-
 κησε Κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους, Ὀδυσσεά περὶ τοῦ στε-
 φάνου καταγωνισάμενος. πυγμὴ δὲ ἴση ἐγένετο Ἀρείου
 τε τοῦ Αἰγυπτίου, ὃς ἐν Κορίνθῳ τέθαπται, καὶ Ἐπειῶ,
 ἀλλήλοις συνελθόντων. παγκρατίου δὲ οὐ τίθεται ἄλλα

16 Παγκρατίου) Τάχα διὰ τὸ ὅτι ὁ ἐν ἁδου βίος, ἅτε σμμάτων
 πλεγαῖς βάλλισθαι τοὺς πυγμά- ἀπαλλαγμένον. V.
 χους, ὃ ἐκείνοι ἀγρὸν παρ' ὅσον ἀπα-

septies mutatus, vita in totidem acta animalibus, perfectif-
 que tot animae circuitibus. Erat vero dextro toto latere
 aureus. Illud quidem iudicatum est, eum versari secum :
 hoc vero dubitabatur, utrum Pythagoram vocare, an Eu-
 phorbum, oporteret. Venit & Empedocles, circum uftula-
 tus, & toto affatus corpore. Neque tamen, quantumvis
 multis verbis supplicaret, receptus est. Procedente tempore
 certamen instabat, quae Thanatusia [Mortualia] apud illos
 vocantur. Praesidebant Achilles quintum, Theseus septimum.
 Reliqua longum fuerit dicere: summa capita rerum enar-
 rabo. Lucta vicit Carus Heraclides, victo in certamine de
 hac corona Ulysse. Pugilatus aequa laus fuit Arei Aegy-
 ptii, qui Corinthi sepultus est, & Epei, inter se congresso-
 rum. Pancratii praemia apud illos non proponuntur. Cur-

παρ' αὐτοῖς. τὸν μέντοι δρόμον, οὐκ ἔτι μέμνημαι ὅστις ἐνίκησε. ποιητῶν δέ, τῇ μὲν ἀληθείᾳ, παραπολὺ ἐκράτει Ὅμηρος, ἐνίκησε δὲ ὅμως Ἡσίοδος. τὰ δ' ἄλλα ἦν ἀπα-
 23 σι στέφανος, πλακεῖς ἐκ πτερῶν ταωνίων. Ἄρτι δὲ τοῦ ἀγῶνος συντετελεσμένου ἠγγέλλοντο οἱ ἐν τῷ χωρίῳ τῶν ἀσεβῶν κολαζόμενοι, ἀπορρήξαντες τὰ δεσμὰ, καὶ τῆς Φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, ἐλαύνειν ἐπὶ τὴν νῆσον ἠγεῖσθαι δὲ αὐτῶν, Φάλαριν τε τὸν Ἀκραγαντῖνον, καὶ Βούσιριν τὸν Αἰγύπτιον, καὶ Διομῆδην τὸν Θρᾶκα, καὶ τοὺς περὶ Σκείρωνα, καὶ Πιτυοκάμπτην. ὡς δὲ ταῦτ' ἤκουσεν ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐκτάσσει τοὺς ἥρωας ἐπὶ τῆς ἡϊόνος ἠγεῖτο δὲ Θησεύς τε καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Αἴας ὁ Τελαμώνιος, ἥδη σωφρονῶν. καὶ συμμίζαντες ἐμάχοντο, καὶ ἐνίκησαν οἱ ἥρωες, Ἀχιλλέως τὰ πλεῖστα κατορθώσαν-

8 Φάλαριν) Οὗτος χαλεποτάτης ἐπιπόνοι κολάσεως. (Hoc Scholium sede sua in V. motum, & in II Vol. ed. Amst. ad Ion. Trag. insertum, huic loco, ut & duo sequentia, restituimus. Solan.)

ibid. Βούσιριν) Οὗτος ὁμῶς ἦν ὡς καὶ ἀνθρώπους ἐσθίσεν. V.

9 Διομῆδην) Οὗτος ἴππους εἶχεν ἀνθρωποφάγους καὶ οὐς ἐκράτει ἔβαλλον αὐταῖς. (Ante hoc Scholium haec verba legebantur in V. Ἐχστος τῆς Ἠπειρου βασιλεὺς τιμαρτικώτατος. Sed Echeius ille neque hic neque usquam apud Lucianum conspicitur. Solan.)

fu quis vicerit, non amplius recorder. Inter poëtas re quidem vera multum Homerus praeftabat, vincebat tamen Hesiodus. Praemia omnibus plexa e pavoninis pennis corona. Iam consummato autem certamine nuntiantur ii, qui in loco impiorum puniuntur, ruptis vinculis, superataque custodia, pergere ad insulam, ducibus Phalari Agrigentino, & Aegypto Bufiride, & Diomede Thrace, Scirone item atque Pityocampe. His auditis Rhadamanthus emittit ad litora Heroas, quos ducunt Theseus & Achilles, &, qui iam resipuerat, Aiax Telamonius. Hi commisso proelio pugnant: vincunt Heroës, egregia praefertim Achillis opera. Multo

τός. ἡρίστευσε δὲ καὶ Σωκράτης ἐπὶ τῷ δεξιῷ ταχθεὶς πολὺ μᾶλλον, ἢ ὅτε ζῶν ἐπὶ Δηλίῳ ἐμάχετο. προσιόντων γὰρ τῶν πολεμίων, οὐκ ἔφυγε, καὶ τὸ πρόσωπον ἄτρεπτος ἦν· ἐφ' οἷς καὶ ὕστερον ἐξηρέθη αὐτῶ ἀριστεῖον, καλὸς τε καὶ μέγας παράδεισος ἐν τῷ προαστείῳ. ἔνθα συγκαλῶν τοὺς ἐταίρους, διελέγετο, Νεκρακαοδήμειαν τὸν τόπον προσαγορεύσας. Συλλαβόντες οὖν ταῖς νενικη- 24 μένους, καὶ δῆσαντες, αὖθις ἀπέπεμψαν ἔτι μᾶλλον κολασθῆσομένους. ἔγραψε δὲ καὶ ταύτην τὴν μάχην Ὀμῆρος, καὶ ἀπιδόντι μοι ἔδωκε τὰ βιβλία κομίζειν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀνθρώποις· ἀλλ' ὕστερον καὶ ταῦτα μετὰ τῶν ἄλλων ἀπώλεσαμεν. ἦν δὲ ἡ ἀρχὴ τοῦ ποιήματος αὕτη, Νῦν δὲ μοι ἔννεπε Μοῦσα μάχην νεκύων ἡρώων. τότε δ' αὖν κυάμους ἐψήσαντες, ὥσπερ παρ' αὐτοῖς νόμος, ἐπειδὴν πόλεμον κατορθώσωσιν, εἰστίωντά τε ἐπινίκια, καὶ

1 Καὶ Σωκράτης) Τὰ περὶ Σω- 24
κράτους ἱστοροῦμενα διασῶρει. V. 25
5 Παράδεισος) Τῶν ἄκρας βου- 26
λομένων ἱλλανίζειν εἰς τὸ νότον τῆς
Ἑλληνίδος φωνῆς ἀποπέμπουσι τὸ
παράδεισος ὄνομα. V.

etiam melius Socrates in dextro cornu collocatus hic rem gerit, quam cum vivus ad Delium pugnaret. Accedentibus enim hostibus non fugit, nec avertit faciem. Ea propter deinde virtutis ipsi praemium eximium decretum est, pulcher magnusque hortus suburbanus. Hæc postea convocatis sodalibus disputabat, Mortuorumque Academiae loco nomen faciebat. Victos itaque comprehensos vinetisque iterum remiserunt, magis iam puniendos. Scripsit hanc quoque pugnam Homerus, ac discedenti mihi dedit libros nostratibus hominibus afferendos. Verum postea hos non minus, quam alia, perdidimus. Initium poematis hoc fuerat: *Musa, mihi Heroum dic proelia defunctorum.* Tum fabis coctis, qui apud illos mos est, bello feliciter administrato, epulas victoriae causa instituunt, celebritatemque agunt ma-

εορτήν μεγίστην ἦγον· μόνος δὲ ταύτης οὐ μετείχε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄσιτος πόρρω ἐκαθέζετο, μυσταττόμενος τὴν
 25 κυανοφαγίαν. Ἦδη δὲ μηνῶν ἕξ διεληλυθόντων, πρὸς
 μεσοῦντα τὸν ἔβδομον, νεώτερα συνίστατο πράγματα.
 Κίνυρος γὰρ ὁ τοῦ Σκινθάρου παῖς, μέγας τε ὢν, καὶ
 καλός, ἦρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὕτη δὲ
 οὐκ Ἀφάνης ἦν, ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. πολ-
 λάκις γοῦν καὶ διένευον ἀλλήλοις ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ
 προῦπινον, καὶ μόνοι ἐξανιστάμενοι, ἐπλανῶντο περὶ τὴν
 ὕλην. καὶ ὃν ὑπ' ἔρωτος καὶ ἀμηχανίας ἐβουλεύσατο ὁ
 Κίνυρος ἀρπάζαι τὴν Ἑλένην. ἐδόκει δὲ κακείνη ταῦτα,
 οἷχεσθαι ἀπίοντας ἐς τινὰ τῶν ἐπικειμένων νήσων, ἥτοι
 ἐς τὴν Φελλῶν, ἢ ἐς τὴν Τυρόεσσαν. συνωμότας δὲ πά-
 λαι προσελήθεσαν τρεῖς τῶν ἐταίρων τῶν ἐμῶν, τοὺς
 θρασυτάτους· τῷ μέντοι πατρὶ, οὐκ ἐμήνυσε ταῦτα· ἠπί-
 στατο γὰρ ὑπ' αὐτοῦ κωλυθησόμενος. ὥς δ' ἐδόκει αὐ-

7 Ἐπινῶς) Δεῖ γράφειν ἐπινῶς, ἐπεὶ καὶ τὸ ἐπινᾶζει τὸ ἐφίλκεται
 ἀλλ' οὐκ ἐπιμανῶς, σημειοῦ δὲ τὸ σημαίνει. V.
 ἐπινῶς, ἀπὸ τοῦ ἐφίλκεσθαι.

ximam. Solus in partem illius non venit Pythagoras, sed
 cibo abstinens procul sedit, abominatus illam fabas edendi
 consuetudinem. Iam sex menses peracti fuerant, cum circa
 medium septimum, novi quid actum est. Cinyrus Scintha-
 ri filius, magnus & pulcher qui esset, diu iam amabat He-
 lenam, & ipsum iuvenem apparebat ad furorem ab illa
 amari: saepe enim & innuebant sibi invicem in convivio,
 & propinabant, & soli surgentes oberrabant per silvam.
 Atque adeo prae amore & consilii alterius inopia consilia
 agitabat Cinyrus rapiendae Helenae. Placuit autem mulie-
 ri quoque aufugere in quandam adiacentium insularum,
 sive in Phello, sive in Tyroëssam. Coniuratos autem olim
 assumerant tres sociorum meorum audacissimos. Patri ta-
 men haec non indicaverat, qui nosset ab eo se prohibendum.

τοῖς, ἐτέλουν τὴν ἐπιβουλήν. καὶ ἐπεὶ νύξ ἐγένετο, (ἐγὼ μὲν οὐ παρῆν, ἐτύγχανον γὰρ ἐν τῷ συμποσίῳ κεκοιμημένος) οἱ δὲ λαβόντες τοὺς ἄλλους, ἀναλαβόντες τὴν Ἑλένην, ὑπὸ σπουδῆς ἀνήχθησαν. Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον 26 ἀνεγρόμενος ὁ Μενέλαος, ἐπεὶ ἔμαθε τὴν εὐνὴν κεκῆν τῆς γυναικὸς, βοήν τε ἴστη, καὶ τὸν ἀδελφὸν παραλαβὼν, ἦει πρὸς τὰ βασίλεια τοῦ Ῥαδαμάνθυος. ἡμέρας δ' ὑποθαίνουσης, ἔλεγον οἱ σκοποὶ καθορᾶν τὴν ναῦν πολλὴν ἀπέχουσαν· οὕτω δὲ ἐμβιβάσας ὁ Ῥαδάμανθυς πεντήκοντα τῶν ἡρώων εἰς ναῦν μονόξυλον, ἀσσοδελίην, παρήγγειλε διώκειν· οἱ δὲ, ὑπὸ προθυμίας ἐλαύνοντες περὶ μεσημβρίαν καταλαμβάνουσιν αὐτοὺς, ἄρτι ἐς τὸν γαλακτώδη Ὠκεανὸν ἐμβαίνοντας, πλησίον τῆς Τυροέσσης, παρὰ τοσούτον ἦλθον διαδράναι· καὶ ἀναδυσάμενοι τὴν ναῦν αλύσει ῥοδίῃ, κατέπλεον. ἡ μὲν οὖν Ἑλένη, ἐδάκρυνε τε, καὶ ἡσχύνετο, καὶ ἐνεκαλύπτετο. τοὺς δ'

2 Οὐ παρήμην) Οὐ παρῆν, ὥς ἐν ἡλλοῖς κεῖται, καὶ ἡ τίχην ζητεῖ. II Διώκοντες) Γραι. ἐλαύνοντες. G.

iri. Cum vero visum esset, cogitata perfecerunt: obortaque nocte, me non praesente, (forte enim in coenatione obdormiveram) clam reliquos, assumpta Helena, festinanter avecti sunt. Circa mediam vero noctem evigilans Menelaus, cum vacuum uxore torum sensisset, clamorem sustulit, assumtoque fratre ad regiam Rhadamanthi perrexerit. Die exorto, videre se navim dicebant speculatores, quae multum iam abesset. Itaque impositos Heroum quinquaginta in navim, uno ex ligno cavatam, asphodelinam, iussit fugitivos persequi. Hi studiose navigantes circa medium illos diem assequuntur, iam intrantes in laetens mare prope Tyroëssam; tantillum aberat, quin aufugissent! revinctaque navi catena rosea, in portum redeunt. Helena igitur lacrimari, pudorem prae se ferre, caput obvolvere. Ciny-

ἀμφὶ τὸν Κίνυρον ἀνακρίνας πρότερον ὁ Ραδάμανθους, εἴ
 τινες καὶ ἄλλοι αὐτοῖς συνίσασιν, ὡς οὐδένα εἶπον, ἐκ
 τῶν αἰδοίων δῆσας, ἀπέπεμψε ἐς τὸν τῶν ἄσεβων χῶ-
 27 ρον, μαλάχῃ πρότερον μαστιγώβοντας. Ἐψηφίσαντο δὲ
 καὶ ἡμᾶς ἐμπροθέσμους ἐκπέμπειν ἐκ τῆς νήσου, τὴν
 ἐπιούσαν ἡμέραν μόνην ἐπιμείναντας. ἔνθα δὴ ἐγὼ ἠνιώ-
 μην τε καὶ ἐδάκρυον, οἷα ἔμελλον ἀγαθὰ καταλιπὼν, αἰ-
 θῆς πλανηθῆσεσθαι. αὐτοὶ μέντοι παρεμυθοῦντο λέγον-
 τες, οὐ πολλῶν ἐτῶν ἀφίξεσθαι πάλιν πρὸς αὐτούς·
 καὶ μοι ἦδη θρόνον τε καὶ κλισίαν ἐς τοῦπιόν παρεδείκνυ-
 σαν, πλησίον τῶν ἀρίστων. ἐγὼ δὲ προσελθὼν τῷ Ρα-
 δαμάνθῳ, πολλὰ ἰκέτευον εἰπεῖν τὰ μέλλοντα, καὶ ὑπο-
 δεῖξαι μοι τὸν πλοῦν. ὁ δὲ ἔφασκεν ἀφίξεσθαι μὲν ἐς
 τὴν πατρίδα, πολλὰ δὲ πρότερον πλανηθέντα, καὶ κιν-
 δυνεύσαντα· τὸν δὲ χρόνον οὐκ ἔτι τῆς ἐπανόδου προσθεῖ-
 ναι ἠθέλησεν, ἀλλὰ δὴ καὶ δείκνυς τὰς πλησίον νήσους

6 Ἐποτιώμην) Γράφεται ἐπιώμην τε καὶ ἰδάκρυον. C.

rum vero cum sociis, cum interrogasset ante Rhadaman-
 thus, si qui alii quoque illorum essent conscii? negantes,
 in impiorum locum relegavit, pudendis revinctos, & mal-
 va verberatos antea. Decreverunt autem etiam nos intra
 diem statutum insula emittere, solo die proximo manendi
 facultate concessa. Ibi ego quidem moleste ferre & lacri-
 mari, quibus relictis bonis iterum oberraturus essem. Ipsi
 tamen consolari me, ac dicere, post annos non ita multos
 fore, ut ad se redeam, iamque mihi fellam, & accubitum
 in posterum assignandum ostendebant, propter optimos. Ego
 vero ad Rhadamanthum adiens suppliciter petii, ut futura
 mihi diceret, & navigationem praemonstraret. Respondit,
 venturum me post errores multos atque pericula in pa-
 triam. Tempus autem reditus non iam volebat adiacere:
 sed ostensis insulis propinquis, apparebant autem numero

(ἐφαίνοντο δὲ πέντε τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἄλλη ἕκτη πόρρω-
θεν) ταύτας μὲν εἶναι ἔφασκε τὰς τῶν ἀσεβῶν, τὰς
πλησίον, ἀφ' ὧν δὴ, ἔφη, ὄρας τὸ πολὺ πῦρ καιόμενον.
ἕκτη δὲ ἐκείνη τῶν ὀνείρων ἡ πόλις μετ' αὐτὴν δέ, ἡ τῆς
Καλυψοῦς νῆσος, ἀλλ' οὐδέπω σοι φαίνεται. ἐπειδὴν δὲ
ταύτας παραπλεύσῃς, τότε δὴ ἀφίξῃ εἰς τὴν μεγάλην
ἥπειρον τὴν ἐναντίαν τῇ ὑφ' ὑμῶν κατοικουμένη. ἐνταῦθα
δὲ πολλὰ παθὼν, καὶ ποικίλα ἔθνη διελθὼν, καὶ ἀνθρώ-
ποις ἀμίκτοις ἐπιδημήσας, χρόνῳ ποτὲ ἤξεις εἰς τὴν ἐτέ-
ραν ἥπειρον. τοσαῦτ' εἶπε. Καὶ ἀνασπάσας ἀπὸ τῆς 28
γῆς μαλάχης ρίζαν, ὠρεῖέ μοι, ταύτην κελεύσας ἐν τοῖς
μεγίστοις κινδύνοις προσεύχεσθαι παρήνεσε δὲ καὶ εἰ
ποτε ἀφικοίμην εἰς τήνδε τὴν γῆν, μήτε πῦρ μαχαίρας
σκαλεύειν, μήτε θέρμους ἐσθίειν, μήτε παιδί ὑπὲρ τὰ
ὀκτωκαίδεκα ἔτη πλησιάζειν. τούτων γὰρ μεμνημένον,
ἐλπίδας ἔχειν τῆς εἰς τὴν νῆσον ἀφίξεως. τότε μὲν οὖν τὰ
περὶ τὸν πλοῦν παρεσκευαζόμενῃ καὶ ἐπεὶ καιρὸς ἦν,

quinque, & sexta alia e longinquo, has quidem proximas dicebat esse impiorum, e quibus, inquit, ignem multum vides ardentem. Sexta vero illa somniorum civitas: post illam Calypsus insula, sed nondum eam vides. Has vero cum praeternavigaveris, tum pervenies in magnam continentem, habitatae a vobis oppositam. Ibi vero multa passus, gentibus peragratis multis, inter homines versatus infociabiles, tandem aliquando in continentem alteram pervenies. Haec dixit, extractamque e terra malvae radicem milii porrexit, iubens, in maximis ut periculis hanc invocarem, praecepitque, si quando in hanc terram venissem, ut neque gladio ignem foderem, neque lupinos ederem, neque puero duodeviginti annis maiore fruerer. Horum memor se esset, spem haberem reditus in hanc insulam. Tum igitur ad navigationem necessaria paravi, &, cum tempus esset, cum

συνειστιώμην αὐτοῖς. τῇ δ' ἐπιούσῃ ἐλθὼν πρὸς Ὅμηρον τὸν ποιητὴν, ἐδέχθη αὐτοῦ ποιῆσαί μοι διστίχον ἐπίγραμμα. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησε, στήλην βηρύλλου λίθου ἀναστήσας, ἐπέγραψα πρὸς τῷ λιμένι. τὸ δ' ἐπίγραμμα, ἦν τοῖόνδε·

Λουκιανὸς τάδε πάντα φίλος μακάρεσσι θεοῖσιν

Εἶδέ τε, καὶ πάλιν ἦλθε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

29 Μείνας δ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, τῆς ἐπιούσης ἀνηγόμην, τῶν ἡρώων παραπεμπόντων· ἔνθα μοι καὶ Ὀδυσσεὺς προσελθὼν, λάβρα τῆς Πηνελόπης δίδωσιν ἐπιστολὴν εἰς Ὠγυγίαν τὴν νῆσον Καλυψοῖ κομίζειν. συνέπεμψε δέ μοι ὁ Ῥαδάμανθους τὸν πορθμέα Ναύπλιον, ὃν εἰ καταχθείμεν ἐς τὰς νήσους, μηδεὶς ἡμᾶς συλλάβοι, ἅτε κατ' ἄλλην ἐμπορίαν πλέοντας. ἐπεὶ δὲ τὸν εὐώδη ἀέρα

8 Μείνας δὲ) Ἐπύλλαξε τὴν σύνταξιν· τὸ μόντοι. ταύτης κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσάμενος, τὸ δὲ καὶ Ἀττικίσας. κοινὴν μὲν γὰρ τὸ μείνας ἐκείνη τὴν ἡμέραν, Ἀττικῶς δὲ τὸ τῆς ἐπιούσης· ἂν δὲ καὶ τὸ πρῶτον

Ἀττικὸν, εἰ οὕτως εἴπει μείνας ἐκείνης τῆς ἡμέρας. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λήγουσιν Ἀττικοί. V.

ibid. Τῇ ἐπιούσῃ) Γραι. τῆς ἐπιούσης, καὶ ὁμοί· Ἀττικώτερον εἶται. G.

illis epulatus sum. Postridie eius diei accedens ad Homerum poetam rogavi, ut duorum mihi versiculorum inscriptionem faceret; &, cum fecisset, columellae de beryllo gemma erectae ad ipsum portum, inscripti. Erat autem epigramma hoc:

Lucianus Divis carus felicibus isthaec

Omnia contuitus, patrias remeavit ad urbes.

Moratus hunc diem, proximo solvi, deducuntibus Heroibus. Hic accedens etiam Ulysses clam Penelopen dat mihi epistolam in Ogygiam insulam ferendam Calypso. Miserat mihi comitem Rhadamanthus portitorem Nauplium, ut, si deferremur in insulas, nemo nos comprehenderet, qui alterius negotii causa navigaremus. Cum vero bene olentem

πρωϊόντες παρεληλύθειμεν, αὐτίκα ἡμᾶς ὁδὸν τε δεινὴν
 διεδέχετο, οἷον ἀσφάλτου, καὶ θείου, καὶ πίσης, ἅμα
 καιομένων. καὶ κνίσσα δὲ πονηρὰ, καὶ ἀφ' ὧν, ὥσ-
 περ ἀπ' ἀνθρώπων ὀπτωμένων· καὶ ὁ αἶψα ζοφερός, καὶ
 ἐμιχλώδης, καὶ κατέσταζεν ἐξ αὐτοῦ ὀρόςος πιττίνη. καὶ
 μέντοι καὶ μαστίγων ψόσος ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ ἀν-
 θρώπων πολλῶν. Ταῖς μὲν οὖν ἄλλαις οὐ προσέσχομεν· 30
 ἧς δ' ἐπέβημεν, τοιαύτῃ ἦν· κύκλῳ μὲν πᾶσα κρημνώδης,
 καὶ ἀπόξυρος, πέτραις καὶ τράχωσι κατεσκληκυῖα, δέν-
 δρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν· ἀνερπύσαντες δὲ ὅμως κατὰ τοὺς
 κρημνοὺς, προίμεν διὰ τινὸς ἀκανθώδους, καὶ σκολόπων
 μεστῆς ἀτραποῦ, πολλὴν ἀμφοτέρωθεν τῆς χώρας διελθόν-
 τες. ἐλθόντες δὲ ἐπὶ τὴν εἰρκτὴν, καὶ τὸ κολαστήριον,
 πρῶτα μὲν τὴν φύσιν τοῦ τόπου ἐθαυμάζομεν. τὸ μὲν
 γὰρ ἑδάφος αὐτὸ, μαχαίραις καὶ σκόλοψι πάντα ἐξη-

9 Πέτραις τραχίσι) Γράφεται
 πέτραις καὶ τράχωσι. V.

15 Σκόλοψι) Σκόλοψ, ὅξυ ξύλον
 ὅπερ ἐκπνέγει τοῦ τοίχου. παρὰ τὸ
 κλάπτει, κλάψ. ἢ παρὰ τὸ σχίζει
 σχέλιψ, καὶ σκέλιψ τὸ ὑποσχισμί-

νον καὶ ἀπεκνέμειν ξύλον. G. (Hoc
 Scholium in ed. priori cum IV
 aliis reperiebatur inter Scholia ad
 'Ρητ. Δ. Quae omnia cum ad hunc
 libellum pertinerent, suis sedi-
 bus singula reddidimus. Solan.)

illum aërem provecti exiissemus, statim cum taeter odor
 nos excepit, tanquam asphalti & sulfuris picisque una ar-
 dentium, tum nidor malus atque intolerabilis, velut ab
 ustularis hominibus: aërque obscurus & caliginosus, a quo
 stillaret ros quidam piceus. Verum & verberum sonus exau-
 diri, & ploratus hominum multorum. Ad reliquas non ac-
 cessimus: in quam vero exscendimus, ea erat eiusmodi.
 Tota in circuitu praeceps & squalida, saxis & asperis lo-
 cis rigida: neque arbor, neque aqua inest. Enixi tamen re-
 pendo per praecipitia, progredimur per tramitem spinis &
 aculeis oblitum, superataque regione deformi admodum,
 ad carcerem delati ac suppliciorum locum, primo admira-
 mur regionis ingenium. Solum enim ipsum gladiis & acu-

θήκει, κύκλῳ δὲ ποταμοὶ περιέρρεον, ὁ μὲν βορβόρου, ὁ
 δεύτερος δὲ αἵματος, ὁ δὲ ἔνδον, πυρὸς, πάνυ μέγας οὐ-
 τος καὶ ἀπέρατος· καὶ ἔρρει, ὥσπερ ὕδωρ, καὶ ἐκυμα-
 τοῦτο, ὥσπερ θάλασσα· καὶ ἰχθύς δὲ εἶχε πολλοὺς,
 τοὺς μὲν δαλοῖς προσεικότας, τοὺς δὲ μικροὺς ἀνθραξι
 31 πεπυρωμένοις, ἐκάλουν δὲ αὐτοὺς λυχνίσκους. Εἰσοδὸς δὲ
 μία, στενὴ διὰ πάντων· καὶ πυλωρὸς ἐφειστήκει Τίμων
 ὁ Ἀθηναῖος. παρελθόντες δὲ ὅμως, τοῦ Ναυπλίου καθη-
 γουμένου, ἐωρῶμεν κολαζομένους, πολλοὺς μὲν βασι-
 λέας, πολλοὺς δὲ καὶ ἰδιώτας, ὧν ἐνίους καὶ ἐγνωρίζομεν
 εἶδομεν δὲ καὶ τὸν Κίνυρον καπνῷ ὑποκυφόμενον, ἐκ τῶν
 αἰδοίων ἀπηρητημένον. προσετίθεσαν δὲ οἱ περιηγηταὶ καὶ
 τοὺς ἐκάστων βίους, καὶ τὰς αἰτίας, ἐφ' αἷς κολάζον-
 ται· καὶ μεγίστας ἀπασῶν τιμωρίας ὑπέμενον οἱ ψευ-
 σάμενοί τι παρὰ τὸν βίον, καὶ οἱ μὴ τάληθ' συγγεγρα-
 φότες· ἐν οἷς καὶ Κτησίας ὁ Κνίδιος ἦν, καὶ Ἡρόδοτος,

14 Καὶ μεγίστας) Εἰτά σοι, βαμολόχε γίγης, τί ἐκφεύλεται τούτων
 εἴηκα. V.

leis undique effluit: in circuitu amnes tres fluunt, coeni
 unus, alter sanguinis, intimus autem ignis: ingens hic &
 insuperabilis: fluit enim instar aquae, fluctus ut mare agit;
 piscesque habet multos, torribus quosdam similes, mino-
 res vero prunis, lychniscos appellabant. Ingressus unus per
 universos tres amnes, isque angustus, cui ianitor adstat Ti-
 mon Atheniensis. Ultra progressi tamen duce Nauplio, vi-
 dimus puniri reges quidem multos, multos vero etiam pri-
 vatos: quorum quosdam etiam agnovimus. Vidimus etiam
 Cinyrum pudendis suspensum fumigari. Adiciebant mon-
 stratores nostri vitas singulorum, & causas, propter quas
 punirentur: maximas omnium poenas sustinebant, qui in
 vita mentiti essent aliquid, & qui vera non scripssissent; in
 quibus Ctesias etiam Cnidius erat, & Herodorus, & multi

καὶ ἄλλοι πολλοί. τούτους οὖν ὄρων ἐγὼ, χρηστὰς εἶχον
 εἰς τοῦτιον τὰς ἐλπίδας· οὐδὲν γὰρ ἐμαυτῷ ψεύδος εἰ-
 πόντι συνηπιστάμην. Ταχέως οὖν ἀναστρέψας ἐπὶ ναῦν, 32
 οὐ γὰρ ἐδυνάμην φέρειν τὴν ὄψιν, ἀσπασάμενος τὸν Ναύ-
 πλιον ἀπέπεμψα· καὶ μετ' ὀλίγον, ἐθαίνετο πλησίον ἡ
 τῶν ὀνείρων νῆσος, ἀμυδρά, καὶ ἀσαφὴς ἰδεῖν· ἐπασχω
 δὲ καὶ αὐτὴ τοῖς ὀνείροις τὴν παραπλήσιον ὑπεχώρει γὰρ
 προσιοῦσιν ἡμῖν, καὶ ὑπέφευγε, καὶ πορρωτέρω ὑπέ-
 βαινε. καταλαβόντες δὲ ποτε αὐτήν, καὶ ἐσπλεύσαν-
 τες ἐς τὸν Ἰπνον λιμένα προσαγορευόμενον πλησίον τῶν
 πυλῶν τῶν ἐλεφαντίνων, ἥ τὸ τοῦ Ἀλεκτρυόνος ἱερὸν ἐστι,
 περὶ δέιλαν ὄψιν ἀπεβαίνομεν· παρελθόντες δ' ἐς τὴν
 πύλην, πολλοὺς ὀνείρους καὶ ποικίλους ἐωρῶμεν. πρῶτον
 δὲ βούλομαι περὶ τῆς πόλεως εἰπεῖν, ἐπεὶ μὴδ' ἄλλω
 τινὶ γέγραπται περὶ αὐτῆς· ὅς δὲ καὶ μόνος ἐπεμνήσθη
 Ὀμηρος, οὐ πάνυ ἀκριβῶς συνέγραψε. Κύκλω μὲν περὶ 33

4 Τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψα) Γραι. ἀπίπλευσα. G.

alii. Hos cum viderem, optimam de futuro spem concepī,
 qui nullius mihi mendacii essem conscius. Celeriter igitur
 ad navim reversus, neque enim ferre spectaculum poteram,
 salutatum Nauplium dimisi. Neque ita multo post Somnio-
 rum ex propinquo insula apparebat, obscura, & vix di-
 stinguenda visu. Accidebat quiddam & ipsi *insulae*, somniis
 simile. Recedebat enim accedentibus nobis, & subterfugie-
 bat, subducebatque se longius. Tandem vero cum illam
 teneremus, investī in portum, qui Hypnus [*Somnus*] dici-
 tur, prope portas eburneas, ubi Alectryonis [*Galli Galli-
 nacci*] sacrum est, sero crepusculo descendimus, progressi-
 que intra portam somnia multa variaque vidimus. Primo
 autem de urbe dicam, cum nemo quidquam de ea scripse-
 rit; qui autem solus mentionem illius fecit, Homerus, non
 satis scripserit accurate. In ambitu totius insulae stat Silva:

πᾶσαν αὐτὴν ὕλη ἀνέστηκε, τὰ δένδρα δ' ἐστὶ μήκωνες ὑψηλαί, καὶ μανδραγόραι, καὶ ἐπ' αὐτῶν πολὺ τι πλῆθος νυκτερίδων· τοῦτο γὰρ μόνον ἐν τῇ νήσῳ γίγνεται ὄρνεον. ποταμὸς δὲ παραρρέει πλησίον, ὑπ' αὐτῶν καλούμενος Νυκτιπόρος, καὶ πηγαὶ δύο παρὰ ταῖς πύλαις ὀνόματα καὶ ταύταις, τῇ μὲν Νήγρετος, τῇ δὲ Παννυχία· ὁ δὲ περίβολος τῆς πόλεως, ὑψηλός τε καὶ ποικίλος, Ἰριδι τὴν χροίαν ὁμοιότατος· πύλαι μέντοι ἔπεισιν, οὐ δύο, καθάπερ Ὅμηρος εἶρηκεν, ἀλλὰ τέτταρες, δύο μὲν πρὸς τὸ τῆς Βλακείας πεδῖον ἀποβλέπουσαι, ἡ μὲν σιδηρᾶ, ἡ δὲ κεράμου πεποιημένη, καθ' ἃς ἐλέγοντο ἀπο-

1 Μήκωνες.) Καταλλήλως ταῦτα ἐπλάσατο, περὶ τὴν τῶν οὐεῖρων πόλιν καθότι ὕπνωτικὰ ταῦτα καὶ ναρκατικά. V.

9 Δύο μὲν.) Ἄγαν ἐμφρόνως πρὸς τὸ τῆς βλακείας πεδῖον ἀποκλίνειν πιπραγμάτευται, τὰς δύο τῆς οὐεῖρων πόλεως πύλας· καὶ τούτων, τὴν μὲν σιδηρὰν εἶναι καὶ καρτερὰν, τὴν δὲ κεραμίνην καὶ πολὺ τὸ εὐθρυπτον καὶ σαθρὸν ἔχουσαν, ἐπεὶ τοὶ καὶ αἱ ἐλπίδες τοῖς ἀργείοις καὶ βλακάδοις καὶ ραθύμοις αἱ μὲν πάντων κατὰ τὸ καρτερεῖν καὶ ἀμετακίνητον ἐντίκτονται. καὶ οὕτως ἂν μεταβάλλεσθαι πεφυκίνας ὅσοις περιουσία ἀνθρώποις τὸ τοιοῦτο πάθος ἐνίδρυσται, τοῖς δὲ καὶ μετακινηθεῖν

ἂν τὸ τῶν ἐλπίδων ἀστάθμητον, ὅσοις τῷ περιλείπῃ τῆς ἐμφορῆς γνῆμης ὀφείποτε τοῦ κάρου ἀντιεγχεῖν περιγίνεται, καὶ τῶν τοιούτων ἀπαλλαγῇται ματαιῶν φροντίδων. φιλεῖ γὰρ ἢ ἐπίπαν καταλλήλου τῶν φροντίδων καὶ τὰ ἐνύπνια παρακολουθεῖν. ἄλλος τε καὶ κεραμίνην τὴν πύλιν ἐκείνην ἀνέπλασιν, δι' ἣς τὰ φοβερά τῶν ἐνυπνίων διέρχεται καὶ φρικώδη. ἅμα γὰρ τῷ ὕπνῳ καὶ αὐτὰ οἴχεται. εἰ δὲ καὶ πλοῦτος καὶ δόξα, τοιαῦτα καὶ τὰ καθ' ὕπνου, ἀλλὰ τὰ μὲν δυσχερῆ τῷ ἀνιῶντι καὶ εἰς ἀμνηστίαν εὐκχεῖται. τὰ δὲ τερπνὰ καὶ ἐράσμια, τὰ ἡδύοντι καὶ εὐφραίνοντι ἱμμενετικά τε καὶ ἀναπόβλητα. V.

arbores in ea sunt procera papavera, & mandragorae, atque in illis magna vis vespertilionum: sola haec in insula avis nascitur. Fluvius ex propinquo alluit, Nyctiporus [Noctivagus] ab illis dictus: & fontes duo circa portas: nomina his quoque, Negretos [Inexperetlus] & Pannychia [Pernox]. Vallum urbis altum atque diversicolor, Iridi simillimum. Portae eius sunt non duae, ut Homerus dixit, sed quatuor: quarum duae stuporis campum respiciunt, ferrea altera, altera lateritia, quibus commeare dicuntur somnia

θημεῖν αὐτῶν οἳ τε Φοβεροὶ, καὶ Φονικοὶ, καὶ ἄπηνεῖς·
 δύο δὲ πρὸς τὸν λιμένα, καὶ τὴν θάλατταν· αἱ μὲν κε-
 ράτιναι, αἱ δὲ, καθ' ἃς ἡμεῖς παρήλθομεν, ἐλεφάντιναι.
 εἰσιόντων δ' ἐς τὴν πόλιν, ἐν δεξιᾷ μὲν ἐστὶ τὸ Νυκτῶον·
 σέβουσι γὰρ θεῶν ταύτην μάλιατα, καὶ τὸν Ἀλεκτρυό-
 να· ἐκείνῳ δὲ πλησίον τοῦ λιμένος τὸ ἱερόν πεποιήται. ἐν
 ἀριστερᾷ δὲ, τὰ τοῦ Ὑπνου βασιλεία. οὗτος γὰρ δὴ ἄρ-
 χει παρ' αὐτοῖς, σατράπας δύο καὶ ὑπάρχους πεποιη-
 μένος, Ταραξιώνά τε τὸν Ματαιογένους, καὶ Πλουτο-
 κλέα τὸν Φαντασίωνος. ἐν μέσῃ δὲ τῇ ἀγορᾷ, πηγὴ ἐστίν,
 ἣν καλοῦσι Καρεῶτιν· καὶ πλησίον ναοὶ δύο, Ἀπάτης
 καὶ Ἀληθείας· ἐνθα καὶ τὸ ἄδυτόν ἐστιν αὐτοῖς, καὶ τὸ
 μαντεῖον, αὐτοῖς προειστίκει προφητεύων Ἀντιφῶν, ὁ τῶν
 ἐνείρων ὑποκριτής, ταύτης παρὰ τοῦ Ὑπνου λαχὼν τῆς
 τιμῆς. Αὐτῶν μέντοι τῶν ἐνείρων, οὔτε φύσις, αὔτε ἰδέα 34
 ἡ αὐτή. ἀλλ' οἱ μὲν μακροὶ τε ἦσαν, καὶ καλοὶ καὶ ἡδεῖς,

II Καρεῶτιν) Ἀπὸ τοῦ κάρου τοῦ ἐπιγιγομένου τοῖς ὑπνῶσι τὰν πηγὰν
 καταλλήλως ἀνόμεσιν. V.

terribilia, cruenta, crudelia; duae versus portum & mare,
 cornea altera, altera, qua nos transivimus, eburnea. Ingre-
 dientibus in urbem ad dextram est Noctis templum; hanc
 enim Deorum maxime colunt, & Alectryonem; illi vero
 prope portum aedes collocata est: ad sinistram Somni re-
 gia. Hic scilicet apud illos imperat, facitque sibi Satrapas
 & imperii sui vicarios duo, Taraxionem Mataeogenis filium
 [*Terriculum Vanipori*], & Plutoelen Phantasionis [*Divitiglo-
 rium Imaginarij*]. In medio foro fons est, Careotin [*Gra-
 visomnem*] appellant, & templa prope duo, Deceptionis ac
 Veritatis. Ibi adytum quoque illis est & oraculum, cuius
 antistes propheta Antiphon [*Contradictor*], somniorum con-
 iector, hunc a Somno honorem nactus. Ipsorum autem
 somniorum neque natura eadem, neque species, sed alia
 procera, & formosa, atque iucunda, parva alia & infor-

οἱ δὲ μικροὶ καὶ ἄμορφοι, καὶ οἱ μὲν χρύσειοι, ὡς ἐδό-
κουν· οἱ δὲ ταπεινοὶ τε καὶ εὐτελεῖς. ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς καὶ
πτερωτοὶ τινες καὶ τερατώδεις, καὶ ἄλλοι καθάπερ ἐς
πομπὴν διεσκευασμένοι· οἱ μὲν ἐς βασιλέας, οἱ δ' ἐς
θεοὺς, οἳ δ' ἐς ἄλλα τοιαῦτα διεσκευασμένοι. πολλοὺς
δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν, πάλα παρ' ἡμῶν ἑωρακό-
τες. οἱ δὲ καὶ προσήεσαν, καὶ ἡσπάζοντο, ὡς ἂν καὶ συνή-
θεις ὑπάρχοντες· καὶ παραλαβόντες ἡμᾶς, καὶ κατα-
κοιμίσαντες, πάντῃ λαμπρῶς καὶ δεξιῶς ἐξένιζον, τὴν τε
ἄλλην ὑποδοχὴν μεγαλοπρεπῇ παρασκευάσαντες, καὶ
ὑπισχνούμενοι βασιλέας τε ποιήσειν καὶ σατράπας· ἔνιοι
δὲ καὶ ἀπῆγον ἡμᾶς ἐς τὰς πατρίδας, καὶ τοὺς οἰκείους
35 ἐπέδεικνυσιν, καὶ αὐθιμέρον ἐπανῆγον. Ἡμέρας μὲν οὖν
τριάκοντα, καὶ ἴσας νύκτας παρ' αὐτοῖς ἐμείναμεν, καθ-
εύδοντες, εὐωχούμενοι. ἔπειτα δὲ ἄφνω βροντῆς μεγά-
λης καταρράγεισης, ἐγρόμενοι, καὶ ἀναβορόντες, ἀνήχθη-

9 Τὴν τε) Γραι. τὴν τε αὐτῶν παρασκευὴν μεγαλοπρεπῇ παρασκευά-
σαντες καὶ ὑπισχνούμεναι. G.

mia, & alia quidem aurea, ut videbantur, humilia alia vi-
liaque. Erant in illis & alata quaedam & prodigiosae figu-
rae, alia tanquam ad pompam ornata, in reges, in Deos,
inquam, inque alia eiusdem modi ornata. Quaedam agno-
scebamus olim domi nostrae visa. Quaedam adibant nos,
& salutabant, tanquam familiaria: prehensosque nos & so-
pitos, splendide admodum & dextre accipiebant, tum re-
liquo paratu magnifico, tum quod reges nos Satrapasque
se factura pollicebantur. Quaedam nos etiam in patriam
quemque suam abducebant, & familiares nobis nostros
ostendebant, eodemque die reducebant. Dies igitur trigin-
ta noctesque totidem apud illa mansimus, dormientes, coe-
nantes. Deinde vero, tonitru subito erumpente maximo
excitati & exsistentes, cibariis navi impositis, solvimus.

μὲν ἐπισιτισάμενοι. τριταῖοι δ' ἐκεῖθεν τῇ Ὠγυγίᾳ νήσω
 προσχόντες, ἀποβαίνομεν. πρότερον δ' ἐγὼ λύσας τὴν
 ἐπιστολὴν, ἀνεγίνωσκον τὰ γεγραμμένα. ἦν δὲ τοῖαδε
 ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΚΑΛΥΨΟΙ χαίρειν. Ἴσθι με, ὡς τὰ πρῶ-
 τα ἐξέπλευσα παρὰ σοῦ, τὴν σχεδίαν κατασκευασά-
 μενος, ναυαγία χρησάμενον, καὶ μόλις ὑπὸ Λευκοθέας
 διασωθέντα, εἰς τὴν τῶν Φαιάκων χώραν, ὅφ' ὧν ἐς τὴν
 οἰκίαν ἀποπεμφθεὶς, κατέλαβον πολλοὺς τῆς γυναικὸς
 μνηστῆρας, ἐν τοῖς ἡμετέροις τρυφῶντας. ἀποκτείνας δ'
 ἅπαντας, ὕστερον ὑπὸ Τηλεγόνου τοῦ ἐκ Κίρκης μοι γε-
 νομένου, ἀνῆρέθην. καὶ νῦν εἰμι ἐν τῇ Μακάρων νήσῳ,
 πάνυ μετανοῶν ἐπὶ τῷ καταλιπεῖν τὴν παρὰ σοὶ διαί-
 ταν, καὶ τὴν ὑπὸ σοῦ προτεινομένην ἀθανασίαν. ἦν οὖν
 καιροῦ λάβωμαι, ἀποδρᾶς ἀφίξομαι πρὸς σέ. ταῦτα
 μὲν ἐδήλου ἡ ἐπιστολὴ, καὶ περὶ ἡμῶν, ὅπως ξενισθεῖ-
 μεν. Ἐγὼ δὲ προελθὼν ὀλίγον ἀπὸ θαλάττης, εὗρον τὸ 36
 σπήλαιον τοιοῦτον, οἷον Ὀμηρὸς εἶπε, καὶ αὐτὴν ταλα-

Tertio inde die ad Ogygiam insulam appulsi exscendimus.
 Prius autem ego soluta epistola, quae scripta in ea fuerant,
 legi. Erant ista: *ULYSSES CALYPSO* S. Noveris, me, cum
 primum abs te navicula constructa avectus essem, facto naufragio,
 vix servatum a Leucothea in Phaeacum regionem: a quibus do-
 mum dimissus, procos uxoris multos deprehendi, luxuriose nostris
 rebus fruente: interfectis vero omnibus, deinde a Telegono, qui
 ex Circe mihi natus fuerat, interemptus sum, & nunc in Beato-
 rum versor insula. Valde autem me poenitet reliquisse illam apud
 te commorationem, promissamque a te immortalitatem. Si igitur
 opportunitatem nactus fuero, fugam capeßsam, atque ad te ve-
 niam. Haec significabat epistola, praetereaue de nobis ali-
 quid, ut hospitaliter tractaremur. Ego vero aliquantum pro-
 gressus a mari, speluncam inveni, qualem Homerus dixe-

σιουργούσαν. ὡς δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἔλαβε, καὶ ἐπελέξατο, πρῶτα μὲν ἐπιπολὺ ἐδάκρυεν· ἔπειτα δὲ παρεκάλες ἡμᾶς ἐπὶ ξενίαν, καὶ εἰστία λαμπρῶς, καὶ περὶ τοῦ Ὀδυσσεύος ἐπυνθάνετο, καὶ περὶ τῆς Πηνελόπης, ὅποια τε εἴη τὴν οὔψιν, καὶ εἰ σωφρονοίη, καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς ἐκόμπαζε· καὶ ἡμεῖς τοιαῦτα ἀπεκρινόμεθα, ἐξ ὧν εἰκάζομεν εὐφρανεῖσθαι αὐτήν. τότε μὲν οὖν ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν, πλησίον τῆς νήσου ἐκοιμήθημεν.

37 Ἔωθεν δὲ ἀνηγόμεθα, σφοδρότερον κατιόντος τοῦ πνεύματος. καὶ ὃν χειμασθέντες ἡμέρας δύο, τῇ τρίτῃ περιπίπτομεν τοῖς Κολοκυνθοπειραταῖς· ἄνθρωποι δὲ εἰσιν οὗτοι ἄγριοι, ἐκ τῶν πλησίον νήσων ληστεύοντες τοὺς παραπλέοντας. πλοῖα δ' ἔχουσι μέγιστα κολοκύνθινα, τὸ μῆκος πηχέων ἕξ· ἐπειδὴν γὰρ ξηρανθῶσι, κοιλάναντες αὐτήν, καὶ ἐξελόντες τὴν ἐντεριώνην, ἐμπλέουσιν ἰστίαις μέντοι χρώμενοι καλαμίνοις, ἀντὶ δὲ τῆς ὀθόνης, τῷ φύλ-

5 Καὶ εἰ σωφρονοίη) Γραι. καὶ εἰ σωφρονοῖεν καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς. G.

rat, ipsamque intentam lanificio. Cum vero sumtam epistolam in sinum reposuisset, primo quidem multum lacrimarum fudit; deinde in hospitium nos invitavit, accepitque splendide, ac de Ulyssæ interrogavit, & de Penelope, qualis esset facie, adeone casta esset, prout Ulysses olim de illa sit gloriatu? Nos respondere ea, quibus delectari illam conciperemus. Tum reversi in navim, prope litus dormivimus. Mane vero, vehementiori exorto vento, solvimus. Biduo inde tempestatibus iactati, die tertio in Colocynthopiratas incidimus. Hi sunt homines feri, de propinquis insulis latrocinia exercentes contra hos, qui præternavigant. Naves habent maximas de colocynthide, longitudine cubitorum sex. Cum enim ficcatae sunt, colocynthides excavatas, demis medullis, instruunt, malis utentes arundineis, pro velo

λω τῆς κολοκύνθης. προσβαλόντες οὖν ἡμῖν, ἀπὸ δύο πλη-
ρωμάτων ἐμάχοντο, καὶ πολλοὺς κατετραυματίζον,
βάλλοντες ἀντὶ λίβων, τῷ σπέρματι τῶν κολοκυνθῶν.
ἀγχωμάλως δ' ἐπιπολὺ ναυμαχοῦντες περὶ μεσημ-
βρίαν, εἶδομεν κατόπιν τῶν Κολοκυνθοπειρατῶν, προσ-
πλέοντας τοὺς Καρυοναῦτας· πολέμιοι δ' ἦσαν ἀλλή-
λοις, ὡς ἔδειξαν. ἐπειδὴ γὰρ κακείνοι ἤσθοντο αὐτοὺς
ἐπιόντας, ἡμῶν μὲν ὠλιγώρησαν, τραπόμενοι δ' ἐπ' ἐκεί-
νους ἐναυμάχουν. Ἡμεῖς δ' ἐν τοσούτῳ ἐπάραντες τὴν 38
δόξην, ἐφεύγομεν, ἀπολιπόντες αὐτοὺς μαχομένους·
καὶ δῆλοι ἦσαν κρατήσοντες οἱ Καρυοναῦται, ἅτε καὶ
πλείους (πέντε γὰρ εἶχον πληρώματα) καὶ ἀπὸ ἰσχυ-
ροτέρων νεῶν μαχομένοι· τὰ γὰρ πλοῖα ἦν αὐτοῖς κελύ-
θη, καρύων ἡμίτομα, κεκενωμένα, μέγεθος ἐκάστου
ἡμιτόμου ἐς μῆκος, ὀργυιαί πεντεκαίδεκα. ἐπεὶ δ' ἀπε-
κρύψαμεν αὐτοὺς, ἰώμεθα τε τοὺς τραυματίας, καὶ το-

13 Κελύθη, καρύων) Κελύφατα λίπος. G. (At non oni hic, sed
(leg. κελύφια) κελυφος τὸ τοῦ ὠοῦ nucis, putamen. Solan.)

autem foliis colocynthidis. Hi igitur, impetu in nos facto,
duarum navium sociis pugnant, multosque vulnerant ia-
culantes lapidum loco cucurbitarum seminibus. Cum diu
aequo Marte pugnassemus, circa meridiem videmus a ter-
go Colocynthopiratarum adnavigantes Caryonautas [*nucinautas*]:
erant autem, ut demonstrarunt, inimici. Nam illi
etiam, cum adventare hos sentirent, omiſſis nobis, con-
verſi ad ipſos pugnarunt de navibus. Nos interim velo ſub-
lato fugimus, pugnantesque eos reliquimus. Et apparebat,
victores futuros Caryonautas, ut plures: plenas enim ſo-
ciis quinque naves habebant, pugnabantque de robuſtiori-
bus navigiis. Nempe naves ipſis erant de putaminibus, di-
midiatæ nuceſ & excavatæ. Magnitudo uniufcuiusque nu-
cis dimidiæ in longum paſſus quindecim. E conſpectu ho-
rum cum veniſſemus, curavimus ſaucios, atque ab eo tem-

λοιπὸν ἐν τοῖς ὅπλοις ὡς ἐπίπαν ἤμεν, αἰετίνες ἐπιβου-
 39 λὰς προσδεχόμενοι, οὐ μάτην. Οὐπω γοῦν δεδύκει ὁ ἥ-
 λιος, καὶ ἀπὸ τινὸς ἐρήμης νήσου προσηλαυνον ἡμῶν ὅσον
 εἴκοσιν ἄνδρες, ἐπὶ δελφίνων μεγάλων ὀχούμενοι· λη-
 σταὶ καὶ οὗτοι· καὶ οἱ δελφίνες αὐτοὺς ἔφερον ἀσφα-
 λῶς, καὶ ἀναπηδῶντες ἐχρεμέτιζον, ὥσπερ ἵπποι. ἐπεὶ
 δὲ πλησίον ἦσαν, διαστάντες οἱ μὲν ἔνθεν, οἱ δὲ ἐνθεν
 ἔβαλλον ἡμᾶς σηπίαις ξηραῖς, καὶ ὀφθαλμοῖς καρκί-
 νων. τοξευόντων δὲ ἡμῶν, καὶ ἀκοντιζόντων, οὐκέτι ὑπέ-
 40 μειναν, ἀλλὰ τραβέντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν, πρὸς τὴν νῆ-
 σον κατέφυγον. Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον, γαλήνης εὐσης,
 ἐλάβομεν προσωκείμενους Ἀλκυόνος καλιᾶ παμμεγέ-
 θει. σταδίων που ἐξήκοντα ἦν αὐτῇ τὸ περίμετρον· ἐπέ-
 πλει δὲ ἡ Ἀλκυὼν, τὰ ὡὰ θάλπουσα, οὐ πολὺ μείων
 τῆς καλιᾶς· καὶ δὴ ἀναπταμένη, μικροῦ μὲν κατέδυσε
 τὴν ναῦν τῶ ἀνέμῳ τῶν πτερῶν. ὥχετο γοῦν Φεύγουσα,
 γοεράν τινα φωνὴν προῖεμένη. ἐπιβάντες δὲ ἡμεῖς, ἡμέ-
 12 ἔλαβομεν) Ἀπὸ τοῦ ἀνεκαιοδότης. V.

pore in armis plerumque fuimus, semper aliquas suspicati
 insidias. Neque frustra. Nondum enim sol occiderat, cum
 a desertâ quadam insula versus nos perrexere viri circiter
 viginti, delphinis magnis vecti. Latrones hi quoque: quos
 delphini sui tuto ferebant, exultantesque equorum instar
 hinniebant. Cum vero prope essent, ex intervallo hinc il-
 linc consistentes iaculati in nos sunt sepias siccitas & ocu-
 los cancrorum. Nobis vero sagittas & iacula mittentibus,
 non durarunt, sed vulnerati plerique confugerunt ad insu-
 lam. Circa mediam noctem, tranquillo mari, imprudentes
 offendimus ad Halcyonis nidum maximum: stadiorum cir-
 citer sexaginta erat illi ambitus. Imminebat autem Halcyon
 ova incubans, non multo minor nido suo. Atque illa evo-
 lans parum aberat, quin mergeret navim nostram vento ala-
 rum: aufugiebat enim lugubrem vocem edens. Descendi-

ρας ἤδη ὑποφαινούσης, ἐθεώμεθα τὴν καλιὰν, σχεδία
 μεγάλη προσεικυῖαν, ἐκ δένδρων συμπεφορημένην. ἐπὶ
 δὲ καὶ ὡς πεντακόσια, ἕκαστον αὐτῶν Χίου πίθου περι-
 πληθέστερον. ἤδη μέντοι καὶ οἱ νεοττοὶ ἔνδοθεν ἐφαίνοντο,
 καὶ ἔκρωζον. πελέεσι γοῦν διακόψαντες ἐν τῶν ὠῶν,
 νεοττὸν ἄπτερον ἐξεκολάψαμεν, εἰκοσι γυπῶν ἀδρότερον.
 Ἐπεὶ δὲ πλείοντες ἀπέσχομεν τῆς καλιᾶς ὅσον σταδίου 41
 διακοσίου, τέρατα ἡμῖν μεγάλα καὶ θαυμάσια ἐπε-
 σήμαινεν· ὃ, τε γὰρ ἐν τῇ πρύμνῃ χηνίσκος ἄφνω ἐπτε-
 ρύξατο, καὶ ἀνεβόησε· καὶ ὁ κυβερνήτης Σκίνθαρος Θα-
 λακρὸς ἤδη ὢν, ἀνεκόμισε· καὶ τὸ πάντων ἤδη παραδο-
 ξότατον, ὁ γὰρ ἰσθὸς τῆς νεῶς ἐξεβλάστησε, καὶ κλά-
 δους ἀνέφυσε, καὶ ἐπ' ἄκρῳ ἐκαρποφόρησεν, ὃ δὲ καρ-
 πὸς ἦν σῦκα καὶ σταφυλαὶ μεγάλαι, οὕτω πέπειροι.
 ταῦτ' ἰδόντες, ὡς τὸ εἶκος, ἐταράχθημεν, καὶ ἠυχόμεθα
 τοῖς θεοῖς ἀποτρέψαι τὸ ἀλλόκοτον τοῦ Φαντάσματος.

7 Ἀπείχομεν) Γρ. ἀπίσχομεν. G. Διαπαίει. V.

12 Ὁ γὰρ ἰσθὸς τῆς νεῶς) Εἰς 16 Τὸ ἀλλόκοτον) Γράφεται,
 τὴν Ἀρὸν ῥάβδον ὁ παιγνίσμων ἀποτρέψαι τὸ ἀλλόκοτον. V.

mus, cum iam illucesceret, nidumque inspeximus, magnae
 rati similem, constructae ex arboribus: inerant vero ova
 quingenta, Chio dolio unumquodque capacius. Iam qui-
 dem pulli intus apparebant & crocitabant. Securibus igitur
 ovo uno rescisso, pullum implumem excudimus, vulturi-
 bus viginti ampliorem. Cum vero navigando discessissemus
 a nido ad ducenta stadia, portenta nobis magna & mirifi-
 ca evenere. Nam cheniscus [*anserculus*] in prora subito con-
 cussis alis exclamavit, & gubernatori Scintharo calvo redi-
 re coeperunt comae; quodque omnium iam admirabilissi-
 mum, malus navis germinavit, & emisit ramos, & in sum-
 mo fructus tulit. Fructus erat ficus, & uvae magnae, non-
 dum maturae. Haec videntes perturbati sumus, ut facile
 est ad existimandum, & Deos rogavimus, ut averterent,

- 42 Οὕτω δὲ πεντακοσίους σταδίους διελθόντες, εἶδομεν ὕλην μεγίστην καὶ λάσιον, πτύων καὶ κυπαρίττων. καὶ ἡμεῖς μὲν εἰκάσαμεν ἥπειρον εἶναι· τὸ δ' ἦν πέλαγος ἄβυσσον, ἀρρίζοις δένδροις καταφυτευόμενον· εἰστήκει δὲ τὰ δένδρα ὅμως ἀκίνητα, ὀρθὰ, καθάπερ ἐπιπλέοντα. πλησιάσαντες δ' οὖν, καὶ τὸ πᾶν κατανοήσαντες, ἐν ἀπόρῳ εἰχόμεθα τί χρὴ δρᾶν. οὔτε γὰρ διὰ τῶν δένδρων πλεῖν δυνατόν ἦν· πυκνὰ γὰρ καὶ προσεχῇ ὑπῆρχεν, οὐτ' ἀναστρέφειν ῥάδιον εἶδοκει. ἐγὼ δ' ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ μέγιστον δένδρον, ἀπεσκόπουν τὰ ἐπέκεινα ὅπως ἔχοι, καὶ εἰρών ἐπὶ σταδίους μὲν πεντήκοντα ἢ ὀλίγω πλείους, τὴν ὕλην οὔσαν· ἔπειτα δὲ αὖτις ἕτερον Ὠκεανὸν ἐκδεχόμενον. καὶ ὅτ' εἶδοκει ἡμῖν ἀναθεμένους τὴν ναῦν ἐπὶ τὴν κόμην τῶν δένδρων, πυκνὴ γὰρ ἦν, ὑπερβιβάσαι, εἰ δυναίμεθα, ἐς τὴν ἑτέραν θάλατταν, καὶ οὕτως ἐποιοῦμεν. ἐκδήσαντες γὰρ αὐτὴν κάλῳ μεγάλῳ, καὶ ἀνελθόντες ἐπὶ τὰ δέν-
- 3 Ἄβυσσον) Ἀττί τοῦ ἥπειρον ἔχον βυθόν. V.

fi quid mali visum hoc portenderet. Nondum quingenta stadia provecti eramus, cum silvam vidimus maximam & prolixam, pinuum atque cypressorum. Ac nos quidem putabamus continentem eam esse: at illud pelagus erat profundum, arboribus radice carentibus confitum. Stabant tamen arbores immotae, rectae, quasi innatantes. Appropinquantes igitur, universa re considerata, in dubio eramus, quid agendum esset. Neque enim navigari inter arbores poterat, quae densae essent & continuae: neque reverti facile videbatur. Ego vero, conscensa arbore maxima, prospexi, quomodo ulteriora se haberent, ac vidi ad stadia quinquaginta, aut paulo plura, esse silvam: tum mare rursus excipere aliud. Itaque placuit, navem in comas arborum, densae enim erant, impositam traducere, si possemus, in mare alterum. Idque fecimus. Revinctam enim magno fune, arboribus conscensis, magno labore eo per-

θρα, μόλις ἀνημσάμεθα. καὶ θέντες ἐπὶ τῶν κλάδων, πετάσαντές τε τὰ ἱστία, καθάπερ ἐν θαλάττῃ ἐπλέομεν, τοῦ ἀνέμου προωθούντος ἐπισυρόμενοι· ἔνθα με καὶ τὸ Ἀντιμάχου τοῦ ποιητοῦ ἔπος εἰσῆλθε. Φησὶ γὰρ πού κακέϊνος·

Τοῖσιν δ' ὕλენτα διὰ πλόον ἐρχομένοισι.

Διελθόντες δ' ὅμως τὴν ὕλην, ἀφικόμεθα πρὸς τὸ ὕδωρ, 43 καὶ πάλιν ὁμοίως καταβέντες τὴν ναῦν, ἐπλέομεν διὰ καθαροῦ καὶ διαυγοῦς ὕδατος, ἄχρι δὲ ἐπέστημεν χάσματι μεγάλῳ ἐκ τοῦ ὕδατος διεστώτος γεγενημένῳ, καθάπερ ἐν τῇ γῇ πολλάκις ὁρῶμεν ὑπὸ σεισμῶν γιγνόμενα διαχωρήματα. ἡ μὲν οὖν ναῦς, καβελόντων ἡμῶν τὰ ἱστία, ῥαδίως ἔστη, παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα κατενεχθῆναι. ὑπερκύψαντες δὲ ἡμεῖς, ἐωρῶμεν βάθος ὅσον σταδίων χιλίων, μάλα φοβερὸν καὶ παράδοξον· εἰστήκει γὰρ τὸ ὕδωρ ὥσπερ μεμερισμένον· περιβλέποντες δὲ κατὰ δε-

7 Διελθόντες) Γραι. διελθοῦσι. V. θρὰν θάλασσαν διαστώσει κρηττί-
9 Χάσματι μεγάλῳ) Τάχα ὁ ναι ἐπιπνοία, ἐπισκώπτων αἰνίττε-
κινολόγος εἰς Μωσία, καὶ τὴν ἐρυ- ται. V.

traximus, ramisque eam superimposuimus, ubi velis passis velut in mari navigavimus, a vento impellente promoti. Hic mihi Antimachi poetae versus in mentem venit, qui ait alicubi :

Per silvestre illis navi venientibus aequor.

Superata tamen silva, ad aquam pervenimus, ubi similiter demissa navi per puram pellucidamque aquam navigavimus, donec ad hiarum confisteremus magnum ex aqua discedente ortum, ut in terra saepe videramus a motu illius factas discessiones. Navis quidem nostra vela nobis contrahentibus facile stetit, cum parum abfuisset, quin deferretur. Nos vero capiribus porrectis despicientes, profundum videbamus vel mille stadiorum, terribile admodum atque admirandum. Stabat enim velut divisa aqua. Circumspecien-

ξία, ὁρῶμεν πόρρωθεν γέφυραν ἐπεζευγμένην ὕδατος συν-
 άπτοντος τὰ πελάγη κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ τῆς
 ἐτέρας θαλάττης ἐς τὴν ἐτέραν διαρρέοντος. προσελάσαν-
 τες οὖν ταῖς κώπαις, κατ' ἐκείνο παρεδραμομεν, καὶ
 μετὰ πολλῆς ἀγωνίας ἐπεράσαμεν, οὔποτε προσδοκή-
 44 σαντες. Τούντεῦθεν ἡμᾶς ὑπεδέχετο πέλαγός τε προση-
 νές, καὶ νῆσος οὐ μεγάλη, εὐπροσίτως συνοικουμένη· ἐνε-
 μοντο δὲ αὐτὴν ἄνθρωποι ἄγριοι, Βουκέφαλοι, κέρατα
 ἔχοντες, οἷον παρ' ἡμῖν τὸν Μινώταυρον ἀναπλάττουσιν.
 ἀποβάντες δὲ, προσήειμεν ὕδρευσόμενοι, καίτοι καὶ σι-
 τίου ληψόμενοι, εἶποθεν δυνηθείμεν· οὐκ ἔτι γὰρ εἶχο-
 μεν· καὶ ὕδωρ μὲν αὐτοῦ πλησίον εὔρομεν, ἄλλο δὲ οὐδὲν
 ἐνεφαίνετο, πλὴν μυκηθμὸς πολὺς οὐ πόρρωθεν ἠκούετο·
 δόξαντες οὖν ἀγέλην εἶναι βοῶν, κατ' ὀλίγον προχωροῦν-
 τες, ἐπέστημεν τοῖς ἀνθρώποις. οἱ δὲ ἰδόντες ἡμᾶς, ἐδίω-
 κον, καὶ τρεῖς μὲν τῶν ἐταίρων λαμβάνουσιν· οἱ δὲ λοι-

res ad dextram videmus e longinquo pontem iniunctum ex
 aqua, quae iungeret utriusque pelagi summas oras, & ex
 uno mari in alterum transflueret. Huc igitur agitantes na-
 vim remis cursum fleximus, multoque labore traiecimus,
 quod nunquam speraveramus. Hinc excepit nos mare pla-
 cidum & insula non magna, accessu facilis, habitata. Ha-
 bebant illam homines feri, Bucephali [*Tauricipites*], cor-
 nua habentes, qualem apud nos fingunt Minotaurum. Cum
 exscendissemus, aequatum perreximus, etiam ciborum ali-
 quid, si possemus, ablaturi: nihil enim amplius habeba-
 mus. Et aquam quidem ibi in proximo inveniebamus, aliud
 vero nihil apparebat, praeterquam quod mugitus multus
 non ex longinquo audiebatur. Cum igitur boum gregem
 esse putaremus, paulum progressi, stamus apud homines.
 At illi conspectos nos persequuntur, ac tres quidem socio-
 rum nostrorum comprehendunt; reliqui vero ad mare con-

παῖ, πρὸς τὴν θάλατταν κατεφεύγομεν. εἴτα μέντοι πάντες ὀπλισάμενοι (οὐ γὰρ ἐδόκει ἡμῖν ἀτιμωρήτους περιδεῖν τοὺς Φίλους) ἐμπύπτομεν τοῖς Βουκεφάλοις, τὰ κρέα τῶν ἀνηρημένων διαιρουμένοις· φοβήσαντες δὲ πάντας ἐδίωκομεν, καὶ κτείνομέν γε ὅσον πεντήκοντα, καὶ ζώντας αὐτῶν δύο λαμβάνομεν, καὶ αὖθις ὀπίσω ἀνεστρέφομεν, τοὺς αἰχμαλώτους ἔχοντες· σιτίον μέντοι οὐδὲν εὗρομεν. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι, παρήνουν ἀποσφάττειν τοὺς παρειλημμένους. ἐγὼ δὲ οὐκ ἐδοκίμαζον, ἀλλὰ δήσας, ἐφύλαττον αὐτοὺς, ἄχρι δὴ ἀφίκοντο παρὰ τῶν Βουκεφάλων πρεσβεῖς, ἀπαιτοῦντες ἐπὶ λύτροις τοὺς συνειλημμένους· συνίεμεν γὰρ αὐτῶν διανευόντων, καὶ γοερὸν τι μυκωμένων, ὥσπερ ἰκετευόντων· τὰ λύτρα δ' ἦν τυροὶ πολλοὶ, καὶ ἰχθῦς ξηροὶ, καὶ κρόμμυα, καὶ ἔλαφοι τέτταρες, τρεῖς ἐκάστη πόδας ἔχουσα, δύο μὲν τοὺς ὀπισθεν, οἱ δὲ πρόσω ἐς ἓνα συμπεφύκεσαν. ἐπὶ τούτοις ἀποδόντες τοὺς συνειλημμένους, καὶ μίαν ἡμέραν ἐπιμεί-

fugimus. Deinde univerſi armis captis, neque enim placebat inultos negligere amicos, irruimus in Bucephalos, carnes interfectorum dividentes; atque in terrorem coniectos univerſos perſequimur, eorumque circiter quinquaginta interficimus, duosque capimus vivos. Sic revertimur cum captivis: cibi vero nihil inveneramus. Reliqui igitur hortabantur, ut captos interficeremus: ego vero hoc non probavi, ſed vinctos aſſervavi, dum venirent a Bucephalis legati, qui pretio comprehenſos repeterent. Intelligebamus quippe illos innuere, ac lugubre quiddam, ſuppliciter rogantium inſtar, mugire. Pretium vero redemptionis erant caſei multi, & ſicci piſces, & cepae, & cervi quatuor, trium ſinguli pedum, cum binos quidem poſteriores haberent, priores autem in unum coalitos. Pro his cum reddidiſſemus captivos, & diem unum morati eſſemus, ſolvimus. Iam-

45 ναντες, ἀνήχθημεν. Ἦδη δὲ ἰχθυές τε ἡμῖν ἐφαίνοντο,
καὶ ὄρνεα παρεπέτετο, καὶ ἄλλα ἰπόσα γῆς πλησίον
οὔσης σημεῖα προῦφαίνετο. μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ἄνδρας εἰ-
δομεν καινῶ τρόπῳ ναυτιλίας χρωμένους· αὐτοὶ γὰρ καὶ
ναῦται καὶ νῆες ἦσαν. λέξω δὲ τοῦ πλοῦ τὸν τρόπον· ὕ-
πτιοι κείμενοι ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ὀρώσαντες τὰ αἰδοῖα,
μεγάλα δὲ φέρουσιν, ἐξ αὐτῶν ὁδὸν πετάσαντες, καὶ
ταῖς χερσὶ τοὺς ποδεῶνας κατέχοντες, ἐμπύπτοντος τοῦ
ἀνέμου, ἔπλεον. ἄλλοι δὲ μετὰ τούτους, ἐπὶ φελλῶν
καθήμενοι, ζεύξαντες δύο δελφῖνας ἤλαυνόν τε, καὶ ἡνίο-
χευον· οἱ δὲ προϊόντες ἐπεσύροντο τοὺς φελλούς. οὔτοι ἡ-
μᾶς οὔτε ἠδίκουν, οὔτε ἔφευγον, ἀλλ' ἤλαυνον ἀδεῶς τε,
καὶ εἰρηνικῶς, τὸ εἶδος τοῦ ἡμετέρου πλοίου θαυμάζοντες,
46 καὶ πάντοθεν περισκοποῦντες. Ἐσπέρας δὲ ἦδη προσήχθη-
μεν νήσῳ οὐ μεγάλῃ· κατωκείτο δὲ αὕτη ὑπὸ γυναικῶν

8 Πυδῖνας) Ὡς ἐπὶ καδίῳ τὰ
ἄκρα τῆς θήνης πυδῖνας εἰρκε καί-
ζον κινταῦθα. V.

9 Φελλῶν) Φελλὸς ὄρος ἐν Ἰτα-

λία ἐν ᾧ γίνονται πῦσαι ὑπερμι-
γέθεις. ἐκ δὲ τούτων τῶν δίδεσθαι γί-
νισσαι τοὺς φελλοὺς πρὸς κουφισμὸν
τῶν σωμάτων. V.

que pisces in conspectum venire, & circumvolare aves,
aliaque, quotquot sunt terrae propinquae signa, apparere.
Paulo post videmus viros novo navigandi genere utentes.
Iidem enim & nautae erant & naves. Dicam vero naviga-
tionis rationem. Supini in aqua iacentes pudenda erigunt:
habent autem luculenta. Ex his porro velum pandentes,
manibusque tenentes funes veli inferiores, vento imple-
nte navigabant. Alii post hos insidentes in suberibus, duos
delphinos iunctos agebant regebantque habenis, qui pro-
gressi traherent post se subera. Hi neque iniuria nos affi-
ciebant, neque fugiebant, sed sine metu & pacate iuxta
nos inequitabant, speciem navigii nostri admirati, & per-
spicientes undique. Vespera iam ingruerat, cum appulimus
ad insulam non magnam. Habitat a mulieribus, ut pu-

ὡς ἐνομίζομεν, Ἑλλάδα Φωνὴν προϊεμένων· προσήεσαν γὰρ, καὶ ἐδεξιοῦντο, καὶ ἡσπάζοντο πάνυ ἐταιρικῶς κακοσημέναι, καλαὶ πᾶσαι, καὶ νεανίδες, ποθήρεις τοὺς χιτῶνας ἐπισυρόμεναι. ἡ μὲν οὖν ἡῆσος, ἐκαλεῖτο Καβαλοῦσα· ἡ δὲ πόλις αὕτη, Ὑδαμαρδία. λαβοῦσαι δ' οὖν ἡμᾶς αἱ γυναῖκες, ἐκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπῆγε, καὶ ξένον ἐποιεῖτο. ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστὰς, οὐ γὰρ χρηστὰ ἐμαντεύομην, ἀκριβέστερόν τε περιβλέπων, ὅρῳ πολλῶν ἀνθρώπων ὅσῳ καὶ κρανία κείμενα· καὶ τὸ μὲν, βοὴν ἰστάναι, καὶ τοὺς ἐταίρους συγκαλεῖν, καὶ ἐς τὰ ὅπλα χωρεῖν, οὐκ ἐδοκίμαζον. προχειρισάμενος δὲ τὴν μαλαάχην, πολλὰ ἠυχόμεν αὐτῇ διαφυγεῖν ἐκ τῶν παρόντων κακῶν. μετ' ὀλίγον δὲ, τῆς ξένης διακονουμένης, εἶδον τὰ σκέλη οὐ γυναικὸς, ἀλλ' ὄνου ὅπλας· καὶ δὴ σπασάμενος τὸ ξίφος, συλλαμβάνω τε αὐτὴν, καὶ δήσας, περὶ τῶν ὅλων ἀνέκρινον· ἡ δὲ, ἄκουσα μὲν, εἶπε

4 Ἐκβαλοῦσα) Γραι. Καβαλοῦ-
σα. G.

5. Αὕτη Ὑδαμᾶ) Γραι. Ὑδα-
μαρδία. G.

tabamus, Graecè loquentibus. Accedentes enim nos pre-
fabant & complectebantur, ornatae more meretricio, for-
mosae omnes & iuenculae, talaria vestimenta trahentes.
Insula vocabatur Cabalusa [*Deiciens*], urbs autem Hyda-
mardia [*Aquefcentia*]. Assumptos igitur nos mulieres suam
quaeque domum deducere, suumque sibi facere hospitem.
Ego autem cunctatus paulum, cui nihil boni praefagiret
animus, & circumspiciens accuratius, video multorum ho-
minum ossa iacere & crania. Et clamorem quidem tollere,
& convocare socios, atque ad arma ire, non placuit. Mal-
vam autem depromptam multis verbis obsecravi, ut effu-
gere liceret ex malis praesentibus. Non ira multo post au-
tem ministrante hospita, video illius non mulieris crura,
sed ungulas asini. Hic stricto ense illam comprehendo, vin-
ctamque de rebus omnibus interrogavi. Illa invita quidem,

δὲ ὅμως, αὐτὰς μὲν εἶναι θαλασσίους γυναῖκας, Ὀνο-
 σκελέας προσαγορευόμενας, τροφὴν δὲ ποιῆσθαι τοὺς
 ἐπιδημοῦντας ξένους. ἐπειδὴν γὰρ, ἔφη, μεθύσωμεν αὐ-
 τοὺς, συνευνηθεῖσαι, κοιμωμένοις ἐπιχειροῦμεν. ἀκούσας
 δὲ ταῦτα, ἐκείνην μὲν κατέλιπον αὐτοῦ δεδεμένην, αὐ-
 τὸς δὲ ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ στέγος, ἐβόων τε, καὶ τοὺς ἐταί-
 ρους συνεκάλουν. ἐπεὶ δὲ συνῆλθον, τὰ πάντα ἐμήνουν αὐ-
 τοῖς, καὶ τὰ τε ὅσα ἐδείκνυν, καὶ ἦγον εἰς τὴν πρὸς τὴν
 δεδεμένην· ἣ δὲ αὐτίκα ὕδωρ ἐγένετο, καὶ ἀφανὴς ἦν. ὅ-
 μως δὲ τὸ ξίφος εἰς τὸ ὕδωρ καθῆκα πειρώμενος· τὸ δὲ αἶ-
 47 μα ἐγένετο. Ταχέως οὖν ἐπὶ ναῦν κατελθόντες, ἀπε-
 πλεύσαμεν· καὶ ἐπεὶ ἡμέρα ὑπὴνυαζε, τὴν τε ἡπειρὸν
 ἀποβλεπόμενοι, εἰκάζομεν εἶναι τὴν ἀντιπέραν τῇ ὑφ'
 ἡμῶν οἰκουμένην κειμένην. προσκυνήσαντες δὲ καὶ προσευ-
 ξάμενοι, περὶ τῶν μελλόντων ἐσκοποῦμεν, καὶ τοῖς μὲν
 εὐόκει ἐπιβᾶσι μόνον, αὐθις ὀπίσω ἀναστρέφειν· τοῖς δὲ,
 τὸ μὲν πλοῖον αὐτοῦ καταλιπεῖν, ἀνελθόντας δὲ εἰς τὴν

sed dicit tamen, se marinas esse mulieres, Onosceleas [*Asi-
 nicurus*] vocari: cibum sibi parare ex advenientibus hospi-
 tibus: *inebriatos enim, inquit, sopitosque in lectum adscitae in-
 vadimus*. His auditis, illam quidem vinctam ibi relinquo:
 consensu autem testis, clamore convoco socios: congre-
 gatis indico omnia, ossa ostendo, intra eos deduco ad vin-
 ctam. At illa statim in aquam diffuens, conspectum no-
 strum effugit. Tamen experimenti causa in ipsam aquam
 demitto gladium: hic aqua in sanguinem abiit. Celeriter
 itaque ad navem digressi solvimus. Cum illucesceret, con-
 tinentem conspiciamus, quam coniucimus eam esse, quae ex
 adversum nostro orbi trans *Oceanum* iacet. Adoratione hic
 votisque peractis, quid deinde facto opus esset, delibera-
 mus. Atque aliis videbatur, post brevem descensum, iterum
 nos retro redire; aliis autem, relicta ibi nave pergere ver-

Μεσόγαίαν πειραβῆναι τῶν ἐνοικούντων. ἐν ὧσ' οὖν δὲ ταῦτα
ἐλογιζόμεθα, χειμῶν σφοδρὸς ἐπιπεσὼν, καὶ προσαρά-
ξας τὸ σκάφος τῷ αἰγιαλῷ, διέλυσεν· ἡμεῖς δὲ μόλις
ἐξενηξάμεθα, τὰ ὅπλα ἕκαστος, καὶ εἴ τι ἄλλο οἷός τε
ἦν ἀρπασάμενοι. Ταῦτα μὲν τὰ μέχρι τῆς ἐτέρας γῆς
συνεχθέντα μοι ἐν τῇ θαλάττῃ, καὶ παρὰ τὸν πλοῦν
ἐν ταῖς νήσοις, καὶ ἐν τῷ αἵρι, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῷ
κῆτει, καὶ ἐπεὶ ἐξήλθομεν, παρὰ τε τοῖς ἥρωσι, καὶ τοῖς
ὄνειροις, καὶ τὰ τελευταῖα, παρὰ τοῖς Βουκεφάλοις,
καὶ ταῖς Ὀνοσκελέαις· τὰ δ' ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν ταῖς ἐξῆς
βίβλοις διηγῆσομαι.

§ Ταῦτα μὲν οὖν μέχρι τῆς ἐτέρας γῆς) Καὶ τὸ τέλος φυνδίστα-
τον, μετὰ τῆς ἀνυστάτου ἐπαγ-
γελίας. V.

*fus mediterranea, atque tentare inhabitantes. Dum ista dis-
putamus, tempestas valida ingruens, & litore allidens na-
vigium, illud dissolvit. Nos vix, arma quisque sua, & si
quid forte aliud quis posset, eripientes, enatamus. Haec
sunt, quae usque ad adventum in alteram illam tellurem
contigere mihi in mari, & per navigationem, in insulis,
& in aëre, & post haec in ceto, & cum inde exiissemus,
tum apud Heroas, tum inter Somnia, itemque extrema
illa apud Bucephalos & Onosceleas: quae vero in illa al-
tera tellure gesta sint, ea proximis libris persequar.*

ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΣ.

A R G U M E N T U M.

Ἀνελθί τις εἰς τὴν ἀκρόπολιν, ὡς ἀποκτενῶν τὸν τύραννον· καὶ αὐτὸν μὲν οὐχ εὔρει. τὸν δὲ υἱὸν αὐτοῦ ἀποκτείνας, κατέλιπε τὸ ξίφος ἐν τῷ σώματι. ἰδὼν ὁ τύραννος, καὶ τὸν υἱὸν ἰδὼν ἤδη νεκρὸν, τῷ αὐτῷ ξίφει αὐτὸν ἀπέκτεινεν. αἰτεῖ ὁ ἀνελθὼν, καὶ τὸν τοῦ τυράννου υἱὸν ἀνελθόν, γίρας, ὡς τυραννοκτότος.

Ascendit aliquis in arcem, tyrannum interfecit. Et ipsum quidem non invenit. Sed in filii ipsius a se occisi corpore reliquit gladium. Superveniens tyrannus, confecto filio iam mortuo, eodem se gladio ipse iniecit. Petit ille, qui ascenderat & filium tyranni interfecerat, praemium, ut tyrannicida.

- I ΔΥΟ τυράννους ἀποκτείνας, ὧ ἄνδρες δικασταί, μίᾳς ἡμέρας, τὸν μὲν ἤδη παρηβηκότα, τὸν δὲ ἀκμάζοντα, καὶ πρὸς διαδοχὴν τῶν ἀδικημάτων ἐτοιμότερον, ἤκω μίαν ὅμως ἐπ' ἀμφοτέροις αἰτήσων δωρεάν, μόνος τῶν πάποτε τυραννοκτόνων πληγῇ μιᾷ δύο πονηροὺς ἀποσκευασάμενος, καὶ φονεύσας τὸν μὲν παῖδα τῷ ξίφει, τὸν πατέρα δὲ, τῇ πρὸς τὸν υἱὸν φιλοστοργίᾳ. ὁ μὲν οὖν τύραννος, ἀνθ' ὧν ἐποίησεν, ἱκανὴν ἡμῖν δέδωκε τιμωρίαν, ζῶν μὲν, τὸν υἱὸν ἐπιδὼν προσηρημένον παρὰ τὴν τελευ-

T Y R A N N I C I D A.

QUI duos eodem die tyrannos interfeci, iudices, alterum vigoris annos iam egressum, florentem alterum aetate, & ad iniuriarum successionem paratiorem, venio, unum tamen duorum causa petiturus praemium: unus ego omnium, qui unquam fuere, tyrannicidarum, ictu uno malos amolitus duo, qui interfecerim gladio filium, patrem naturali erga filium pietate. Ac tyrannus quidem dignas factis suis poenas nobis dedit, qui vivus adhuc, circa suae vitae finem, filium

τὴν, τελευταῖον δὲ ἡναγκασμένος τὸ παραδοξότατον αὐ-
 τὸς αὐτοῦ γενέσθαι τυραννακτόνος. ὁ παῖς δὲ ὁ ἐκείνου
 τέθηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπῆρέτησε δέ μοι καὶ ἀποθανὼν
 πρὸς ἄλλον Φόνον, ζῶν ἔτι μὲν συναδικῶν τῷ πατρί, με-
 τὰ θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὡς ἐδύνατο. Τὴν μὲν οὖν 2
 τυραννίδα ὁ παύσας εἰμι ἐγὼ, καὶ τὸ ξίφος, ὃ πάντα
 εἴργασται, ἐμόν· τὴν δὲ τάξιν ἐνῆλλαξα τῶν Φόνων, καὶ
 πόν τρόπον ἐκαινοτόμησα τῆς τῶν πονηρῶν τελευτῆς· τὸν
 μὲν ἰσχυρότερον, καὶ ἀμύνασθαι δυνάμενον, αὐτὸς ἀνε-
 λών· τὸν γέροντα δὲ, μόνῳ παραχωρήσας τῷ ξίφει. Ἐγὼ 3
 μὲν οὖν καὶ περιττότερόν τι ἐπὶ τούτοις ὥμην γενήσεσθαι
 μοι παρ' ὑμῶν, καὶ δωρεὰς λήψεσθαι ἰσαριθμούς τοῖς
 ἀνηρημένοις, ὡς αἰν οὐ τῶν παρόντων ἀπαλλάξας ὑμᾶς
 μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπίδος, καὶ
 τὴν ἐλευθερίαν βέβαιον παρασχών, οὐδενὸς παραλελει-
 μένου κληρονόμου τῶν ἀδικημάτων· μεταξὺ δὲ κινδυνεύει,

siuum ante se interemtum viderit, tandemque, quod maxi-
 me admirabile est, siuus ipse fieri tyrannicida coactus sit:
 filius autem illius mea quidem manu periit, sed mortuus
 tamen alterius mihi caedis fuit minister; qui vivus quidem
 iniuriarum patris socius, post mortem autem suam parentis
 interfector, quatenus licuit, fuerit. Tyrannidi ergo finem
 imposui ego, gladius perfectior omnium meus est. Ordinem
 vero caedium immutavi, rationem interitus impiorum ex-
 cogitavi novam: robustiorem, qui propugnare poterat,
 ipse confeci; senem soli delegavi gladio. Ergo pro hisce
factis etiam cumulatius quiddam a vobis mihi datum iri pu-
 tabam, ac totidem me praemia accepturum, quor inter-
 fecti essent, quippe qui non praesentibus modo vos libe-
 raverim, sed imminentium etiam spe malorum, liberta-
 temque firmam praestiterim, nullo relicto iniuriarum he-
 rede. Interim in periculum venio, ne post rem praeclare

τοσαῦτα κατορθώσας, ἀγέραστος ἀπελθεῖν παρ' ὑμῶν,
 καὶ μόνος στέρεσθαι τῆς παρὰ τῶν νόμων ἀμοιβῆς, οὐς
 διεφύλαξα. ὁ μὲν οὖν ἀντιλέγων οὕτως, δοκεῖ μοι οὐ κη-
 δόμενος, ὥς Φησι, τῶν κοινῶν τοῦτο ποιεῖν, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς
 τετελευτηκόσι λελυπημένος, καὶ ἀμυνόμενος τὸν ἐκείνοις
 4 τοῦ θανάτου αἴτιον γεγεννημένον. Ὑμεῖς δὲ ἀνάσχεσθέ
 μου, ὦ ἄνδρες δικασταί, πρὸς ὀλίγον τὰ ἐν τῇ τυραννίδι,
 καίπερ εἰδότες ὑμῖν ἀκριβῶς διηγουμένου· καὶ γὰρ τὸ
 μέγεθος οὕτω μάθοιτ' ἂν τῆς εὐεργεσίας τῆς ἐμῆς, καὶ
 αὐτοὶ μᾶλλον εὐφρανείσθε, λογιζόμενοι ὡς ἀπηλλά-
 γητε. οὐ γὰρ ὥσπερ ἄλλοις τισὶν ἤδη συνέβη πολλάκις,
 ἀπλὴν καὶ ἡμεῖς τυραννίδα, καὶ μίαν δουλείαν ὑπεμείνα-
 μεν, οὐδ' ἐνὸς ὑπηνέγκαμεν ἐπιθυμίαν δεσπότης, ἀλλὰ
 μόνοι τῶν πώποτε τὰ ὅμοια δυστυχισάντων, δύο ἀνθ'
 ἐνὸς τυράννου εἴχομεν, καὶ πρὸς διττὰ οἱ δυστυχεῖς ἀδι-
 κήματα διηρούμεθα. μετριώτερος δὲ ὁ πρεσβύτερος ἦν πα-
 ραπολὺ, καὶ πρὸς τὰς ὀργὰς ἡπιώτερος, καὶ πρὸς τὰς

adeo gestam discedam a vobis sine praemio, solusque le-
 gum, quas *ab oppressione* servavi, compensatione caream.
 Ac videtur meus iste adversarius non publicae rei cura,
 ut videri vult, hoc facere, sed quod dolet interfectis, &
 ulcisci cupit eum, qui causa illis mortis fuit. Vos autem,
 iudices, ferre me quaeſo paululum, dum vobis, accurate
 licet scientibus, ea, quae sunt in tyrannide, enarro: sic enim
 & magnitudinem beneficii mei cognoscetis, & ipsi magis
 gaudebitis, cogitantes, quibus *malis* liberati sitis. Neque
 enim, ut aliis saepe contigit, simplicem nos quoque ty-
 rannidem, & servitutem unam sustinuimus, nec unius cu-
 piditatem domini toleravimus, sed soli omnium, qui un-
 quam in simili calamitate vixere, duos pro uno habuimus
 tyrannos, inter duplices miseri iniurias distracti fuimus.
 Moderatior autem multo erat senex, placidiorque ad iras,

κολάσεις ἀμβλύτερος, καὶ πρὸς τὰς ἐπιθυμίας βραδύτερος, ὡς ἂν ἦδη τῆς ἡλικίας τὸ μὲν σφοδρότερον τῆς ὀρμῆς ἐπεχούσης, τὰς δὲ τῶν ἡδονῶν ὀρέξεις χαλιναγωγούσης· καὶ πρὸς γε τὴν ἀρχὴν τῶν ἀδικημάτων ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἄκων προσῆχθαι ἐλέγετο, οὐ πάνυ τυραννικὸς αὐτὸς ὢν, ἀλλ' εἰκὼν ἐκείνῳ· Φιλότεκνος γὰρ ἐς ὑπερβολὴν ἐγένετο, ὡς ἔδειξε, καὶ πάντα ὁ παῖς ἦν αὐτῷ, καὶ ἐκείνῳ ἐπείβετο, καὶ ἡδίκηι ὅσα κελεύοι, καὶ ἐκόλαζεν οὓς προστάττοι, καὶ πάντα ὑπηρετεῖ, καὶ ὅλως ἐτυραννεῖτο ὑπ' αὐτοῦ, καὶ δορυφόρος τῶν τοῦ παιδὸς ἐπιθυμιῶν ἦν. Ὁ νεανίας δὲ, τῆς μὲν τιμῆς παρεχώρει κατ' ἡλικίαν ἐκείνῳ, καὶ μόνου ἐξίστατο τοῦ τῆς ἀρχῆς ὀνόματος· τὸ δ' ἔργον τῆς τυραννίδος καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸς ἦν. καὶ τὸ μὲν πιστὸν καὶ ἀσφαλές, ἀπ' αὐτοῦ παρεῖχε τῇ δυναστείᾳ· τὴν δ' ἀπόλαυσιν μόνος ἐκαρποῦτο τῶν ἀδικημάτων. ἐκεῖνος ἦν ὁ τοὺς δορυφόρους συνέχων, ὁ τὴν Φρουρὰν κρατύνων, ὁ τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων, ὁ

& ad supplicia hebetior, tardiorque ad cupiditates, cum vehementiores impetus cohiberet aetas, & voluptatum appetitiones frenaret. Quin ad initia iniuriarum a filio praeter voluntatem dicebatur impulsus, qui non tyrannico ipse ingenio esset, sed illi concederet, vir supra modum amans liberorum, quod suo exitu comprobavit. Omnia ipsi filius, illi obsequi: quidquid ille imperaret, iniuste agere: quos iuberet ille, supplicio afficere: omnia illi ministrare. Tandem sub illius erat tyrannide, fatelles erat cupiditatum filii. At iuvenis aetatis respectu honore isti cessit, soloque imperii nomine abstinuit: res quidem ipsa tyrannidis & caput ipse fuit: ut fida esset & secunda potentia, a se praestitit. Fructum autem iniuriarum solus ille percepit. Ille erat, qui satellites contineret, qui firmaret praesidia, qui subie-

τοὺς ἐπιβουλευόντας φοβῶν ἐκεῖνος, ὁ τοὺς ἐφήβους ἀ-
 γασπῶν, ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γάμοις ἐκείνῳ αἱ παρθένοι ἀν-
 ἤγοντα, καὶ εἴ τινες σφαγαὶ, καὶ εἴ τινες φυγαὶ, καὶ
 χρημάτων ἀφαιρέσεις, καὶ βάσανοι, καὶ ὕβρεις, πάν-
 τα ταῦτα τολμήματα ἦν νεανικά. ὁ γέρων δ' ἐκεῖνος ἠκο-
 λούθει, καὶ συνηδίκηι, καὶ ἐπῆνυι μόνον τὰ τοῦ παιδὸς
 ἀδικήματα, καὶ τὸ πρᾶγμα ἡμῖν ἀφόρητος καθεστῆκει·
 ὅταν γὰρ αἱ τῆς γνώμης ἐπιθυμίαι τὴν ἐκ τῆς ἀρχῆς
 ἐξουσίαν προσλάβωσιν, οὐδένα ὅρον ποιοῦνται τῶν ἀδι-
 6 κημάτων. Μάλιστα δὲ ἐκεῖνο ἐλύπει, τὸ εἶδέναι μακρὰν,
 μᾶλλον δὲ αἰδῖον τὴν δουλείαν ἐσομένην, καὶ ἐκ διαδοχῆς
 παραδοθησομένην τὴν πόλιν, ἄλλοτε ἄλλῳ δεσπότη, καὶ
 πονηρῷ, κληρονόμημα γενησόμενον τὸν δῆμον, ὡς τοῖς γε
 ἄλλοις οὐ μικρά τις ἐλπίς αὐτῇ, τὸ λογίζεσθαι, καὶ
 πρὸς αὐτοὺς λέγειν, ἀλλ' ἤδη παύσεται, ἀλλ' ἤδη τε-
 θνήξεται, καὶ μετ' ὀλίγον ἐλεύθεροι γενησόμεθα. ἐπ' ἐκεί-

Atos tyrannidi excideret, qui insidiantes terreret, qui spa-
 dones faceret adolescentulos, qui contumelia nuptias affi-
 ceret: ad hunc deducebantur virgines; & si quae caedes,
 si qua exilia, & bonorum ereptiones, & tormenta, & con-
 tumeliae, omnia haec ausa erant iuvenilia. Senex autem
 ille obsequi, iniuriae socius esse, laudare solum filii sui in-
 iusta facinora. Intolerabilem nobis hanc rem esse, inter omnes
 constabat. Cum enim cupiditates animi ab imperio nanci-
 scuntur insuper potentiam, modum nullum iniuriarum fa-
 ciunt. Maxime vero illud nos angebat, quod sciremus,
 longam, potius vero aeternam, futuram servitutem, &
 successione quadam traditum iri urbem; alii post alium do-
 mino, eique malefico, obventurum hereditate populum.
 Itaque ceteris quidem non parva illa spes, cum sic ducunt
 rationem, & apud animum suum dicunt: *Verumptamen iam*
desinet, verumptamen iam mortuus eris, & paulo post liberē nos

νων δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἠλπίζετο, ἀλλ' ἐωρῶμεν ἤδη ἔτοιμον τὸν τῆς ἀρχῆς διάδοχον. τοιγαροῦν οὐδ' ἐπιχειρεῖν τις ἐτόλμα τῶν γεννικῶν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐμοὶ προαιρουμένων, ἀλλ' ἀπέγνωστο παντάπασιν ἡ ἐλευθερία, καὶ ἄμαχος ἡ τυραννὶς ἐδόκει, πρὸς τοσούτους ἐσομένης τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἀλλ' οὐκ ἐμὲ ταῦτ' ἐφόβησεν, οὐδὲ τὸ δυσχερὲς 7 τῆς πράξεως λογισάμενος ἀπώκησα, οὐδὲ πρὸς τὸν κίνδυνον ἀπεδειλίασα. μόνος δὲ μόνος πρὸς οὕτως ἰσχυρὰν καὶ πολλὴν τὴν τυραννίδα, μᾶλλον δὲ οὐ μόνος, ἀλλὰ μετὰ τοῦ ξίφους ἀνῆειν τοῦ συμμαχημένου, καὶ τὸ μέρος συντετυραννοκτονηκότος, πρὸ ὀφθαλμῶν μὲν, τὴν τελευτὴν ἔχων, ἀλλαζόμενος δὲ ὅμως τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς. ἐντυχὼν δὲ τῇ πρώτῃ Φρουρᾷ, καὶ τρεψάμενος οὐ ραδίως τοὺς δορυφόρους, καὶ τὸν ἐντυγχάνοντα κτείνων, καὶ τὸ ἀνθιστάμενον πᾶν διαφθείρων, ἐπὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἔργων ἰέμεν, ἐπὶ τὴν

erimus. In illis vero tale nihil quidquam sperabatur, sed paratum iam videbamus imperii successorem. Igitur nec manum admove-re operi quisquam ausus est generosorum *alioquin hominum*, qui eadem, quae ego, cogitabant: sed spes omnis libertatis abiecta, invicta videbatur tyrannis, cum adversus ita multos conandum esset. Me vero ista non teruerunt, neque difficultate operis perpen-sa conatum abieci, neque ad periculi conspectum metu resili: sed solus, solus, *inquam*, ad validam adeo & multiplicem tyrannidem, quin non solus, sed gladio meo comitatus escendi, qui auxilio mihi fuit, & pro sua parte tyrannum una interfecit, mortem prae oculis cum haberem, caede tamen mea communem libertatem redempturus. Cum autem in primum praesidium incidissem, nec sine difficultate in fugam vertissem satellites, interfecto si quis occurreret, & quidquid ob-staret trucidato, ad ipsum caput operum ivi, ad solum ro-

μῆνιν τῆς τυραννίδος ἰσχύειν, ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἡμετέρων συμφορῶν. καὶ ἐπιστάς τῷ τῆς ἀκροπόλεως Φρουρίῳ, καὶ ἰδὼν γεννικῶς ἀμυνόμενον καὶ ἀνθιστάμενον, 8 πολλοῖς τραύμασιν, ὅμως ἀπέκτεινα. Καὶ ἡ μὲν τυραννὶς ἤδη καθήρητο, καὶ πέρας εἶχέ μοι τὸ τόλμημα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, πάντες ἦμεν ἐλεύθεροι, ἐλείπετο δ' ὁ γέρων ἔτι μόνος, ἄνοπλος, ἀποβεβληκῶς τοὺς Φύλακας, ἀπολωλεκῶς τὸν μέγαν ἐκείνον αὐτοῦ δορυφόρον, ἔρημος, οὐδὲ γενναίᾳς ἔτι χειρὸς ἄξιος. ἐνταῦθα τοῖνυν πρὸς ἑμαυτὸν, ὧ ἄνδρες δικασταί, τὰ τοιαῦτα ἐλογισάμην; πάντ' ἔχει μοι καλῶς, πάντα πέπρακται, πάντα κατόρθωται, τίνα ἂν ὁ περίλοιπος κολασθεῖν τρόπον; ἐμοῦ μὲν γὰρ ἀνάξιός ἐστι, καὶ τῆς ἐμῆς δεξιᾶς, καὶ μάλιστα ἐπ' ἔργῳ λαμπρῷ, καὶ νεανικῷ, καὶ γενναίῳ ἀνηρημένος, καταισχύων καὶ κείνην τὴν σφαγὴν. ἄξιον δέ τίνα δεῖ ζητῆσαι δῆμιον, ἀλλὰ μετὰ τὴν συμφορὰν, μηδὲ τὴν αὐ-

bur tyrannidis, ad calamitatum nostrarum argumentum. Imminens igitur huic arcis ipsius praesidio, videns illum fortiter pro se propugnantem & resistentem, multis vulneribus, interfeci tamen. Atque ipsa quidem tyrannis iam destructa erat, finem suum habuit meus mihi conatus. Ab eo inde tempore omnes eramus liberi: supererat senex solus, inermis, amissis custodibus, amisso magno illo suo satellite, desertus, forti manu iam non amplius dignus. Hic igitur talia, iudices, apud me agitabam. Bene iam habent mihi omnia: perfecta sunt omnia: feliciter, ut oportebat, omnia acta sunt. Quemadmodum vindicabitur ille relictus? Me quidem, & hac dextra indignus est, maxime si post facinus ita clarum, & iuvenile, & generosum interficiatur, & illam quoque caedem dehonestet. Quaerendus autem est dignus illo carnifex: neque post calamitatem aequum est,

τὴν κερδαίνειν ἰδὼτω, καλασθήτω, παρακείμενον ἔχεται
τὸ ξίφος· τούτῳ τὰ λοιπὰ ἐντέλλομαι. ταῦτα βουλευ-
σάμενος, αὐτὸς μὲν ἐκποδὼν ἀπηλλαττόμεν· ὁ δὲ, ὅπερ
ἐγὼ προύμαντεύσάμην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτό-
νησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι. Πάρεμι οὖν 9
κομίζων ὑμῖν τὴν δημοκρατίαν, καὶ θάρρειν ἤδη προκη-
ρύττων ἅπασιν, καὶ τὴν ἐλευθερίαν εὐαγγελιζόμενος. ἤδη
οὖν ἀπολαύετε τῶν ἔργων τῶν ἐμῶν. κενὴ μὲν ὥς ὀράτε
πονηρῶν ἡ ἀκρόπολις, ἐπιτάττει δὲ οὐδεὶς, ἀλλὰ καὶ τι-
μῶν ἔξοστι, καὶ δικάζειν, καὶ ἀντιλέγειν κατὰ τοὺς νό-
μους, καὶ πάντα ταῦτα γεγένηται δι' ἐμὲ ὑμῖν, καὶ διὰ
τὴν τόλμαν τὴν ἐμήν· καὶ τοῦ ἐνὸς ἐκείνου Φόνου, μεθ' ὃν
οὐκ ἔτι ζῆν πατὴρ ἐδύνατο. ἀξιώ δ' οὖν ἐπὶ τούτοις, τὴν
ὀφειλομένην δοθῆναι μοι παρ' ὑμῶν δωρεάν, οὐ φιλοκερ-
δῆς, οὐδὲ μικρολόγος τις ὢν, οὐδ' ἐπὶ μισθῷ τὴν πατρί-
δα εὐεργετῆν προσηγμένος, ἀλλὰ βεβαιωθῆναι μοι βου-
λόμενος τὰ κατορθώματα τῇ δωρεᾷ, καὶ μὴ διαβληθῇ-

eam istum lucrifacere. Videat: puniatur: adiacentem ha-
beat gladium: huic mando reliqua. Hoc capto consilio,
ipse e vestigio discessi. At ille, quod divinaveram, perfecit,
occidit tyrannum, finem meae actioni imposuit. Adsum igitur,
portans vobis populi imperium, & bono animo esse
iubens universos, & laetum de libertate nuntium afferens.
Iam ergo fructum percipitis meorum operum: vacua, ut
videtis, malis arx est: imperat nemo; sed honore afficere
licet, & in ius ire, & contra dicere secundum leges. At-
que haec omnia mea vobis opera contigerunt, perque
meam audaciam, & ex una illa caede, post quam vivere
pater non amplius potuit. Peto igitur pro his debitum dari
mihi a vobis praemium, non lucri cupidus aut fordidus,
qui mercede inductus bene de patria mereri voluerim; sed
quod firmari mihi volo praemio isto rem bene gestam, nec

ναι, μηδ' ἄδοξον γενέσθαι τὴν ἐπιχείρησιν τὴν ἐμὴν, ὡς
 10 ἀτελῇ καὶ γέρας ἀναξίαν κεκριμένην. Οὐτοσὶ δὲ ἀντιλέ-
 γει, καὶ Φησὶν, οὐκ εὐλογον ποιεῖν με τιμᾶσθαι θέλον-
 τα, καὶ δωρεὰν λαμβάνειν. οὐ γὰρ εἶναι τυραννοκτόνον,
 οὐδὲ πεπραχθαί μοι τί κατὰ τὸν νόμον, ἀλλ' ἐνδεῖν τι τῷ
 ἔργῳ τῷ ἐμῷ, πρὸς ἀπαίτησιν τῆς δωρεᾶς. πυνθάνομαι
 τοῖνυν αὐτοῦ, τί λοιπὸν ἀπαίτεῖς παρ' ἐμοῦ; οὐκ ἐβου-
 λήθην; οὐκ ἀνῆλθον; οὐκ ἐφόνευσα; οὐκ ἠλευθέρωσα; μή
 τις ἐπιτάττει; μή τις κελεύει; μή τις ἀπειλεῖ δεσπότης;
 μή τις με τῶν κακούργων διέφυγεν; οὐκ ἂν εἴποις· ἀλ-
 λά πάντα εἰρήνης μεστὰ, καὶ πάντες οἱ νόμοι, καὶ
 ἐλευθερία σαφής, καὶ δημοκρατία βέβαιος, καὶ γάμαι
 ἀνύβριστοι, καὶ παῖδες ἀδελφεῖς, καὶ παρθένοι ἀσφαλεῖς,
 καὶ εὐορτάζουσα τὴν κοινὴν εὐτυχίαν ἡ πόλις. τίς οὖν ὁ
 τούτων ἀπάντων αἴτιος; τίς ὁ ἐκεῖνα μὲν παύσας, τάδε
 παρῆσχήμενος; εἰ γάρ τις ἐστὶ τῶν πρὸ ἐμοῦ τιμᾶσθαι

detrahi de illa, aut ingloriam reddi susceptam a me actio-
 nem, velut imperfectam indignamque iudicatam praemio.
 At iste contradicit, & praeter rationem facere me ait, qui
 honorari postulem, & accipere praemium: neque enim ef-
 fe me tyrannicidam, neque peractum a me quidquam se-
 cundum legem; sed deesse aliquid operi meo ad id, ut po-
 stulare praemium possim. Interrogo igitur illum, Quid re-
 liquum a me poscis? non volui? non escendi? non inter-
 feci? non liberavi? numquis imperat? numquis iubet? num-
 quis dominus minatur? numquis me maleficorum effugit?
 Non sane dixeris. Sed pace omnia plena, & leges *valent*
 omnes, & libertas liquida, & firmum populi imperium, &
 matrimonia contumeliis non obnoxia, & liberi metus ex-
 pertes, & virgines securae, & communis felicitatis causa
 festos dies agit civitas. Quis igitur auctor horum omnium?
 quis est, qui istis omnibus finem imposuit, haec praestitit?

δίκαιος, παραχωρῶ τοῦ γέρας, ἐξίσταμαι τῆς δωρεᾶς. εἰ δὲ μόνος ἐγὼ πάντα διεπραξάμην, τολμῶν, κινδυνεύων, ἀνιῶν, ἀναιρῶν, κολάζων, δι' ἀλλήλων τιμωρούμενος, τί μου διαβάλλεις τὰ κατορθώματα; τί δὲ ἀχάριστον πρὸς μὲ τὸν δῆμον ποιεῖς εἶναι; Οὐ γὰρ αὐτὸν ἐΦόνευσας ἱ ἱ τὸν τύραννον· ὁ δὲ νόμος, τυραννοκτόνῳ δίδωσι τὴν δωρεάν. διαφέρει δὲ, εἰπέ μοι, τί, ἢ αὐτὸν ἀνελεῖν, ἢ τοῦ θανάτου παρασχεῖν τὴν αἰτίαν; ἐγὼ μὲν γὰρ, οὐδέν, οἶμαι· ἀλλὰ τοῦτο μόνον ὁ νομοθέτης οἶδε, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν δημοκρατίαν, τὴν τῶν δεινῶν ἀπαλλαγὴν τοῦτ' ἐτίμησε, τοῦτ' ἄξιον ἀμοιβῆς ὑπέλαβεν, ὅπερ οὐκ ἂν εἶποις, μὴ δι' ἐμὲ γεγενῆσθαι. εἰ γὰρ ἐΦόνευσας δι' ὃν ἐκεῖνος ζῆν οὐκ εἶδυατο, αὐτὸς εἰργασμαι τὴν σφαγὴν· ἐμὸς ὁ Φόνος, ἢ χεὶρ ἐκεῖνου. μὴ τοίνυν ἀκριβολογοῦ ἔτι περὶ τοῦ τρόπου τῆς τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε ὅπως ἀπέθανεν, ἀλλ'

Si quis enim est prae me dignus honore, cedo illi praemio, renuntio muneri. Sin solus ego perfeci omnia, audendo, periculum subeundo, ascendendo, interficiendo, puniendo, alterum alterius opera ulciscendo, quid calumniaris res praeclare a me gestas? quid populum, ut ingratus adversum me sit, inducis? *Neque enim*, inquit, *tyrannum ipsum interemisti: at lex tyrannicidae decernit praemium.* Interestne autem, dic mihi, utrum quis ipsum interfecerit, an causam illi mortis praebuerit? Equidem nihil puto; sed hoc solum legislator spectavit, libertatem, potestatem populi, liberationem ab iniuriis. Hoc honoravit, hoc dignum iudicavit praemio, quod sane mea opera factum non negaveris. Si enim *eum* interfeci, propter quem *interfectum* iste vivere iam non potuit, caedem ipse patravi. Caedes mea est, illius manus. Noli igitur tenuiter porro disputare de genere mortis, neque exquire, quomodo perierit? sed utrum

- εἰ μηκέτ' ἐστίν; εἰ δὲ ἐμὲ τὸ μηκέτ' εἶναι ἔχει; ἐπεὶ καὶ κείνο προσεξετάσειν μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντήσιν τοὺς εὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῷ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῶ ἐξεπολιόρκησα τὸν τύραννον, τὴν ἀνάγκην τῆς τελευταῖας παρέχων, ἀπή-
 τεις ἂν καὶ τότε παρ' ἐμοῦ αὐτόχειρα τὴν σφαγὴν; ἢ ἐν-
 δεῖν ἔλεγές μοι τι πρὸς τὸν νόμον; καὶ ταῦτα, χαλεπώ-
 τερον τοῦ κακούργου πεφονευμένου; ἐν μόνον ἐξέταξε,
 τοῦτο ἀπαίτει, τοῦτο πολυπραγμόνει, τίς τῶν πονηρῶν
 λείπεται, ἢ τίς ἐλπίς τοῦ φόβου, ἢ τί ὑπόμνημα τῶν
 συμφορῶν; εἰ δὲ καθαρὰ πάντα, καὶ εἰρηνικά, συκο-
 φαντοῦντός ἐστι τῷ τρόπῳ τῶν πεπραγμένων χρωμένου,
 ἀποστερεῖν ἐθέλειν τὴν ἐπὶ τοῖς πεπονημένοις δωρεάν.
12. Ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο μέμνημαι διηγορευμένον ἐν τοῖς νόμοις,
 ἐκτός εἰ μὴ διὰ τὴν πολλὴν δουλείαν ἐπιλέλυσμαι τῶν
 ἐν αὐτοῖς εἰρημένων, αἰτίας θανάτου εἶναι διττάς, εἴ τις

esse defierit? utrum a me illud habeat, quod defierit? Alio-
 quin illud etiam quaesiturus videris, & calumniaturus be-
 ne meritos, si quis non ferro, sed lapide, aut fuste, aut
 alio modo interfecerit. Quid vero si fame expugnassem ty-
 rannum, obiecta illi necessitate moriendi, numquid tum
 etiam a me reposceres caedem manu mea factam, aut de-
 esse aliquid mihi diceres ad legem? idque, licet difficiliori
 mortis genere interfectus sit maleficus? Quin tu unum so-
 lum exquirere; illud reposce; circa illud curiosus esto: quis
 impiorum relictus sit? aut quae metus suspicio? aut quod
 calamitatum monumentum? Si vero pura omnia, & pa-
 cata; calumniatoris est, modo & ratione facinoris ad hoc
 uti velle, ut intercipias praemium laboribus propositum.
 Quin ego hoc etiam diserte dictum in legibus memini, nisi
 per longam servitutem eorum, quae ibi dicuntur, oblitus
 sum, causas mortis esse duplices, si quis ipse interfecit;

αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μὴ-
 δὲ τῇ χειρὶ εἶδρασε τὸ ἔργον, ἠνάγκασε δὲ, καὶ παρέσχετο
 ἀφορμὴν τοῦ Φόνου· τὰ ἴσα καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐ-
 τὸν ἀντικαλᾶσθαι, μάλα δικαίως. οὐ γὰρ ἐβούλετο
 τοῦ πεπραγμένου ἥσσον γίγνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας. καὶ
 περὶ τῇ λοιπὸν ἡ ἐξέτασις τοῦ τρόπου τῆς σφαγῆς. εἴτα
 τὸν μὲν οὕτως ἀποκτείνοντα, καλᾶζειν ὡς ἀνδροφόνον δι-
 καιοῖς; καὶ οὐδαμῶς ἀφεῖσθαι θέλεις; τὸν δὲ κατὰ τὸν
 αὐτὸν τούτῳ τρόπον εὖ πεποιηκότα τὴν πόλιν, οὐ τῶν
 ὁμοίων ἀξιώσεις τοῖς εὐεργέταις; Οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο ἂν 13
 ἔχοις λέγειν, ὡς ἐγὼ μὲν ἀπλῶς αὐτὸ ἔπραξα, ἡκολού-
 θησε δὲ τι τέλος ἄλλως χρηστὸν, ἐμοῦ μὴ θελήσαντος.
 τί γὰρ ἔτι ἐδεδίδειν, τοῦ ἰσχυροτέρου πεφονευμένου; τί δὲ
 κατέλιπον τὸ ξίφος ἐν τῇ σφαγῇ, εἰ μὴ πάντως τὸ ἐσό-
 μενον αὐτὸ προεμαντευόμην; ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φῆς, ὡς
 οὐ τύραννος ὁ τεθνεὺς ἦν, οὐδὲ ταύτην εἶχε τὴν προσηγο-

aut si ipse quidem non interfecit, neque manu perpetra-
 vit opus; coëgit autem, & causam caedis praeiuit: aequa-
 liter hunc etiam ipsum lex censet vicissim debere puniri:
 iuste sane. Non enim voluit ipso facto minorem esse *sup-*
editatam plenam faciendi facultatem. Ceterum supervacuum
 est quaerere de modo caedis. Deinde eum, qui ita inter-
 fecit, punire ut homicidam iustum arbitraris, & nullo mo-
 do vis dimitti; eum vero, qui eadem plane, qua hic, ratio-
 ne beneficio urbem affecit, non iisdem, quibus *alios* bene
 meritos *praemiis* dignum censet? Neque enim illud possis di-
 cere, me simpliciter illud *ac temere* fecisse, consecutum au-
 tem aliunde finem bonum praeter meam voluntatem. Quid
 enim amplius metuebam, interfecto, qui erat fortior? Quid
 vero gladium in iugulo reliqui, nisi omnino, quod futu-
 rum erat, divinavi? Nisi forte hoc dicis, tyrannum non
 fuisse, qui perit, neque illam habuisse appellationem, ne-

ρίαν, οὐδὲ δωρεὰς ἐπ' αὐτῷ πολλὰς, εἰ ἀποθάνοι, ἡδέως
 ἂν ὑμεῖς ἐδώκατε. ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἶτα τοῦ τυράννου
 πεφονευμένου, τῷ τὴν αἰτίαν παρασχόντι τῆς σφαγῆς,
 οὐκ ἀποδώσεις τὴν δωρεάν; ὦ τῆς πολυπραγμοσύνης.
 μέλει δέ σοι πῶς ἀπέθανεν, ἀπολαύοντι τῆς ἐλευθερίας,
 ἢ τὸν τὴν δημοκρατίαν ἀποδεδωκότα, περιττότερόν τι
 προσαπαιτεῖς; καίτοι ὅ γε νόμος, ὡς Φῆς, τὸ κεφάλαιον
 ἐξετάζει τῶν πεπραγμένων· τὰ δὲ διὰ μέσου πάν-
 τα εἶναι, καὶ οὐκ ἔτι πολυπραγμονεῖν. τί γάρ; καὶ οὐχὶ
 ἐξελάσας τις τύραννον, ἥδη τιμὴν ἔλαβε τυραννοκτόνου;
 καὶ μάλα δικαίως· ἐλευθερίαν γὰρ κακῆϊνος ἀντὶ δου-
 λείας παρέσχεται. τὸ δ' ὑπ' ἐμοῦ γεγεννημένον, οὐ Ου-
 γή, οὐδὲ δευτέρας ἐπαναστάσεως ἐλπίς, ἀλλὰ παντε-
 λὴς καθαίρεσις, καὶ πανωλεβρία παντὸς τοῦ γένους, καὶ
 14 ριζοθεν τὸ δεινὸν ἅπαν ἐκκεκομμένον. Καί μοι πρὸς Θεῶν
 ἥδη ἀπ' ἀρχῆς εἰς τέλος, εἰ δοκεῖ, πάντα ἐξετάσατε, εἰ τι
 τῶν πρὸς τὸν νόμον παραλέλειπται, καὶ εἰ ἐνδεὲς τι τῶν

que vos de ipso, si moreretur, praemia plura libenter fu-
 isse daturus. Tum tu, caeso tyranno, ei, qui causam illi cae-
 dis praebuit, praemium non reddes? Vah curiositatem! Cu-
 ras autem, quomodo mortuus sit, cum libertate fruaris?
 an ab eo, qui populo restituit imperium, amplius quid po-
 stulas? Quamquam lex quidem, ut ais, caput factorum
 exquirat; quae vero in medio sunt, relinquit omnia, nec
 amplius curiosa est. Quid enim? nonne etiam qui expulit
 tyrannum, iam praemium tyrannicidae accepit? Et iuste
 quidem. Libertatem enim & ipse pro servitute praestitit.
 At meum factum non exsilium, non novae metus invasio-
 nis; sed perfecta undique destructio, & plenus universi ge-
 neris interitus, radicitusque malum omne extirpatum. Et
 iam mihi, obsecro, ab initio inde usque ad finem, exqui-
 rite, si videtur, omnia, si quid eorum, quae ad legem im-

προσεῖναι ὁφειλόντων τυραννοκτόνῳ. πρῶτα μὲν δὴ γνώ-
μην προϋπάρχειν χρὴ γενναίαν, καὶ Φιλόπολιν, καὶ πρὸ
τῶν κοινῶν κινδυνεύειν ἐβέλουςαν, καὶ τῷ οἰκείῳ θανάτῳ
τὴν τῶν πολλῶν σωτηρίαν ὠνησομένην. ἂρ' οὖν πρὸς τοῦτο
ἐνεδέξα, ἐμαλακίσθην, ἢ προειδόμενός τινα τῶν διὰ
μέσου κινδύνων ἀπώκησα; οὐκ ἂν εἴποις. μένε τοίνυν ἐπὶ
τούτου ἔτι μόνου, καὶ νόμιζε τοῦ θελῆσαι μόνον, καὶ τοῦ
βουλευσασθαι ταῦτα, εἰ καὶ μὴ χρηστὸν ἀποβεβήκει·
ἔκ γε τῆς γνώμης αὐτῆς καταστάντα με, γέρας ἀξιούν,
ὡς εὐεργέτην λαμβάνειν. ἐμοῦ μὲν οὐ δυνηθέντος, ἄλλου
δὲ μετ' ἐμὲ τετυραννοκτονηκός, ἄλογον εἰπέ μοι, ἢ ἄ-
γνωμον ἦν παρασχεῖν; καὶ μάλιστα εἰ ἔλεγον, ἄνδρες,
ἐβουλόμην, ἠθέλησα, ἐπεχείρησα, ἐπειράθην τῆς γνώ-
μης, μόνος ἄξιός εἰμι τιμᾶσθαι, τί ἂν ἀπεκρίνω τότε;
Νῦν δὲ, οὐ τοῦτό Φημι, ἀλλὰ καὶ ἀνῆλθον, καὶ ἐκινδύ- 15

*plendam pertinent, praetermissum sit: & si quid desit eo-
rum, quae inesse in tyrannicida debent. Primo sane ani-
mum ante adesse oportet generosum, & amantem civita-
tis, & pro publica re periclitari volentem, & sua morte
salutem multitudinis emturum. Numquid igitur ad hoc de-
feci, emollitus sum, aut praevisto aliquo eorum, quae in-
tervenire solent, periculorum, conatum abieci? Non dixe-
ris. Mane vero in hoc iam solo, & puta me voluntatis so-
lius & consilii huius, etsi utile patriae non evenerit, & de
solo ipso animo consistentem, postulare praemium, ut be-
ne meritum, accipere. Si igitur non potuisssem, alius au-
tem post me interfecisset tyrannum, absurdum, dic mihi,
aut irrationabile fuerit praestari mihi praemium? inprimis si
dicam, Viri, cogitavi, volui, conatus sum, experimentum
animi dedi: solus honore dignus sum: quid tum mihi re-
spondeas? Iam vero non hoc dico, sed etiam escendi, pe-*

νευσα, καὶ μυρία πρὸ τῆς τοῦ νεανίσκου σφαγῆς ἐποίησα. μὴ γὰρ οὕτω ῥᾶστον, μὴδ' εὐχερὲς ὑπολάβητε εἶναι τὸ πρᾶγμα, Φρουρὰν ὑπερβῆναι, καὶ δορυφόρων κρατῆσαι, καὶ τρέψασθαι τοσούτους μόνον· ἀλλὰ σχεδὸν τὸ μέγιστον ἐν τῇ τυραννοκρατίᾳ, καὶ τὸ κεφάλαιον τῶν ἔργων, τοῦτό ἐστιν. εὐ γὰρ δὴ αὐτός γε ὁ τύραννος μέγα καὶ δυσάλωτον καὶ δυσκατέργαστόν ἐστιν, ἀλλὰ τὰ Φρουροῦντα καὶ συνέχοντα τὴν τυραννίδα· ἃ τις ἂν νικήσῃ, πάντα οὗτος κατῶρθωσέ, καὶ τὸ λοιπὸν, ὀλίγον. τὸ δὲ δὴ ἄχρι τῶν τυράννων προσελθεῖν, οὐκ ἂν ὑπῆρξέ μοι, μὴ οὐχὶ τῶν περὶ αὐτοὺς Φυλάκων, καὶ δορυφόρων ἀπάντων κεκρατηκότι, καὶ κείνους ἅπαντας προνεμικηκότι. οὐδὲν ἔτι προστίβημι, ἀλλ' ἐπὶ τούτων αὖθις μένω· Φυλάκῃς ἐκράτησα, δορυφόρους ἐνίκησα, τὸν τύραννον, ἀφύλακτον, ἀνοπλον, γυμνὸν ἀπέδωκα· τιμῆς ἄξιός ἐστι τοῖς εἶναι σοι δοκῶ, ἢ ἔτι ἀπαιτεῖς παρ' ἐμοῦ τὸν Φόνον;

16 Ἄλλ' εἰ καὶ Φόνον ζητεῖς, οὐδὲ τοῦτο ἐνδεῖ, οὐδ' ἀναίμα-

riclitatus fum, & sexcenta ante caedem iuvenis feci. Noli te enim putare, facillimum adeo, & proclive esse negorium, praefidia superare, fatellites vincere, tot homines in fugam coniicere unum: sed maximum fere in tyrannicidio, & caput operum hoc est. Neque enim sane tyrannus ipse magnum quiddam est, captumque & confectum adeo difficile; sed ea, quae custodiunt, continentque tyrannidem, quae si quis vicit, omnia ille praeclare confecit; parvum quiddam est, quod superest. Accedere autem ad tyrannos mihi non contigit, nisi superatis devictisque prius, quos circa se habebant, custodibus, satellitibusque universis. Nihil iam adiicio; sed in hoc rursus maneo. Praesidium superavi, vicini fatellites: tyrannum custodibus exui, inermem, nudum reddidi. Num propter haec honore dignus tibi videor: an insuper caedem a me poscis? Verum si caedem quoque

κετός εἰμι, ἀλλ' ἐφγασμαι μεγάλην καὶ γενναίαν σφα-
γὴν, νεανίσκου ἀκμάζοντος, καὶ πᾶσι Φοβεροῦ, δι' ὃν
ἀνεπιβούλευτος κακείνους ἦν, ὃ μόνῳ ἐθάρρει, ὃς αὐτὸς
πολλῶν ἤρκει δορυφόρων. ἄρ' οὖν οὐκ ἄξιός, ὃ οὗτος;
δωρεᾶς, ἀλλ' ἄτιμος ἐπὶ τηλικούτοις γένωμαι; τί γὰρ
εἰ δορυφόρον ἓνα, τί δ' εἰ ὑπηρετήν τινά τοῦ τυράννου ἀπ-
έκτεινα; τί δ' εἰ οἰκέτην τίμιον; οὐ μέγα ἂν ἔδοξε καὶ
τοῦτο, ἀνελθόντα ἐν μέσῃ τῇ ἀκροπόλει, ἐν μέσοις τοῖς
ὅπλοις, Φόνον τινὸς ἐργάσασθαι τῶν τοῦ τυράννου Φί-
λων; νῦν δὲ καὶ τὸν πεφονευμένον αὐτὸν ἴδε. υἱὸς ἦν τυ-
ράννου, μᾶλλον δὲ τύραννος χαλεπώτερος, καὶ δεσπό-
της ἀπαραίτητος, καὶ κολαστὴς ὠμότερος, καὶ ὑβρι-
στὴς βιαιότερος· τὸ δὲ μέγιστον, κληρονόμος τῶν ὅλων,
καὶ διάδοχος, καὶ ἐπιπολὺ παρατεῖναι τὰς ἡμετέρας
συμφορὰς δυνάμενος. Βούλει τοῦτο μόνον πεπράχθαι 17

poscis, neque haec deest: neque incruentus sum, sed cae-
dem feci magnam & fortem, iuvenis in ipso vigore con-
stituti, & omnibus formidabilis, propter quem iste quoque
superior erat insidiis, in quo solo habebat fiduciam, qui
pro multis sufficiebat satellitibus. Numquid igitur, mi ho-
mo, non dignus praemio, sed inhonoratus post tot ac tan-
ta ero? Quid enim si satellitem unum, quid si ministrum
tyranni unum, interfecissem? quid vero si servum illi ca-
rum? nonne magnum videatur hoc quoque, ascendere ali-
quem, & in media arce, inter media arma, caedem face-
re alicuius amicorum tyranni? Iam vero interfectum vide
ipsum. Filius erat tyranni: potius vero tyrannus asperior,
& implacabilis dominus, & suppliciorum exactor crude-
lior, & in facienda iniuria violentior: quod vero maxi-
mum, heres universorum & successor, quique multum ex-
tendere calamitates nostras posset. Vis hoc solum a me per-

μοι; ζῆν δ' ἐτι τὸν τύραννον διαπεφευγότα; γέρας δὴ ἐπὶ
 τούτοις αἰτῶ τί Φατέ; οὐ δώσετε; οὐχὶ καίκεῖνον ὑφει-
 ρᾶσθε; οὐ δεσπότης; οὐ βαρύν; οὐκ ἀφόρητος ἦν; νῦν δὲ
 καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐνοήσατε· ὃ γὰρ οὗτος ἀπαιτεῖ
 παρ' ἐμοῦ, τοῦτο ὡς ἐνῆν, ἄριστα διεπραξάμην, καὶ τὸν
 τύραννον ἀπέκτεινα ἐτέρῳ Φόνῳ, οὐχ ἀπλῶς, οὐδὲ πλη-
 γῇ μιᾷ, ὅπερ εὐκταϊότατον ἦν αὐτῷ, ἐπὶ τηλικούτοις
 ἀδικήμασιν, ἀλλὰ λύπῃ προβασανίσας πολλῇ, καὶ ἐν
 ὀφθαλμοῖς δείξας τὰ Φίλτατα οἰκτρῶς προκείμενα, υἱὸν
 ἐν ἡλικίᾳ, εἰ καὶ πονηρὸν, ἀλλ' οὖν καὶ ἀκμάζοντα, καὶ
 ὅμοιον τῷ πατρὶ, αἵματος καὶ λύθρου ἐμπεπλησμένον.
 ταῦτ' ἔστι πατέρων τὰ τραύματα, ταῦτα ξίφῃ δικαίων
 τυραννοκτόνων, οὗτος θάνατος ἄξιος ὤμων τυράννων, αὐ-
 τῇ τιμωρίᾳ πρέπουσα τοσούτοις ἀδικήμασι· τὸ δ' εὐθύς
 ἀποθανεῖν, τὸ δ' εὐθύς ἀγνοῆσαι, τὸ δὲ μηδεὶν τοιοῦτο
 18 θῆμα ἰδεῖν, οὐδεὶν ἔχει τυραννικῆς καλᾶσεως ἄξιον. Οὐ

fectum? vivere autem & effugisse tyrannum? Praemium
 equidem & ob haec peto. Quid dicitis? non dabitis? non-
 ne illum quoque suspectum habebatis? non dominus? non
 gravis? non intolerabilis erat? Iam vero caput ipsum rei
 cogitate. Quod enim iste a me poscit, hoc ipsum, quam
 poteram pulcherrime perfeci, & alia tyrannum caede in-
 teremi, non simpliciter, nec una plaga, quod optabile illi
 quam maxime fuerat, in tot tantisque maleficiis: sed post-
 quam illum dolore multo ante excruciaui, & ante oculos
 ei ostendi, quod carissimum habebat, misere proiec-
 tum, filium adultum, etsi malum, at in ipso constitutum vigo-
 re, & patri similem, sanguine & tabo oppletum. Haec sunt
 patrum vulnera, hi gladii iustorum tyrannicidarum, haec
 mors digna crudelissimis tyrannis, hoc conveniens tot ini-
 iuriis supplicium. Statim mori, statim *sensu* & cognitione
 privari, nullum tale spectaculum videre, nihil habet tyran-

γὰρ ἡγνόουν, ὧ οὗτος, οὐκ ἡγνόουν, οὐδὲ τῶν ἄλλων οὐ-
δεῖς, ὅσῃν ἐκεῖνος εὖνοιαν πρὸς τὸν υἱὸν εἶχε, καὶ ὥς οὐκ
αὖ ἡξίωσεν ἐπιβιάσασθαι οὐδ' ὀλίγον αὐτῷ χρόνον. πάντες
μὲν γὰρ πατέρες ἴσως πρὸς τοὺς παῖδας τοιοῦτοι. ὁ δὲ,
καὶ περιττότερόν τι τῶν ἄλλων εἶχεν, εἰκότως, ὁρῶν μόνον
ἐκείνον κηδεμόνα, καὶ Φύλακα τῆς τυραννίδος, καὶ μόνον
προκινδυνεύοντα τοῦ πατρὸς, καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῇ ἀρ-
χῇ παρεχόμενον. ὥστε εἰ καὶ μὴ διὰ τὴν εὖνοιαν, ἀλλὰ
διὰ τὴν ἀπόγνωσιν, εὐθὺς ἠπιστάμην τεθνηξόμενον αὐτὸν,
καὶ λογιούμενον ὡς οὐδὲν ἔτι τοῦ ζῆν ὄφελος τῆς ἐκ τοῦ
παιδὸς ἀσφαλείας καθηρημένης. ἅπαντα τοῖνυν αὐτῷ
ἀβρόα περιέστησα, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνω-
σιν, τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ τῶν μελλόντων ἐλπίδας χρόνων
ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις, καὶ πρὸς τὴν τε-
λευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα· ἀπέθανεν ὅμῳ
ἄτεκνος, λελυπημένος, ὀδυρόμενος, δακρύων, πεπενθη-

ni vindicta dignum. Neque enim ignorabam, mi homo,
non ignorabam, neque aliorum quisquam, quantam ille
adversus filium benevolentiam haberet, & quam nollet vel
pauillo ei tempora superstes esse. Nam omnes quidem pa-
tres ita forte affecti erga filios. At hic etiam amplius quid-
dam praeter ceteros habuit merito, videns solum illum stu-
diosum & custodem tyrannidis, solum pericula pro patre
subeuntem, solum securitatem praestare imperio. Itaque
sciebam, etsi minus propter benevolentiam, at certe pro-
pter desperationem mox illum periturum esse, cum ita ra-
tiones subducturus esset, nihil sibi prodesse vitam, sublata,
quam a filio habuisset, securitate. Omnia igitur illi conser-
tim obieci, naturam, dolorem, desperationem, terrorem,
futuri metum temporis. His contra illum auxiliis usus sum,
& ad ultimam illam deliberationem eum adeg. Interiit vo-
bis orbus, plorans, lacrimans, luctum lugens brevem il-

καὶ πύτις ἐλαιογάραι μὲν, ἀλλ' ἰακὴν πατρὶ καὶ τὸ
 ἀποτάσσῃ, αὐτὴς ὁ αὐτῶν, ὅπερ θανάτῳ ἰαπίστις,
 καὶ πολλῷ χαλεπώτερος, ἢ εἰ ὑπ' ἄλλῳ γένοιτο.

- 19 Περὶ μὲν τοῦ ξίφος; μή τις ἄλλος τούτο γινώσκει; μή τις
 ἄλλου ὅπλου τούτου ἦ; τίς αὐτὸ ἐς τῆς ἀκρόπολιν ἀνεκό-
 μισε; πρὸ τοῦ τυράννου τίς ἐχρήσατο; τίς αὐτὸ ἐκ' ἐκεί-
 νου ἀπέστειλεν; ὦ ξίφος κερῶν καὶ διαλῆχον τῶν ἐμῶν
 κατορθωμάτων, μετὰ τοσαύτους κινήσεις, μετὰ τοσαύ-
 τούς Σόονους ἀμελούμεθα, καὶ ἀνάξιοι δοκῶμεν ὀνομάσθαι.
 εἰ γὰρ ὑπερ' ὁμόνου τούτου τὴν τιμὴν ἔσταυ παρ' ὁμοῦν, εἰ
 γὰρ ἔλεγον, ἄνδρες, ἀποθανεῖν ἐβέλησαντι τῷ τυράννῳ,
 καὶ ἀνόπλῳ ἐπὶ τοῦ καιροῦ κατεληγμένῳ, ξίφος τούτο
 ἐμὸν ὑπηρετήσῃ, καὶ πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐλευθερίας συνήρ-
 γησῃ παντὶ, τούτο τιμῆς τε καὶ δωρεᾶς ἄξιον νομίσασθε,
 δεσπότῃ οὕτω δημοτικῷ κτήματος οὐκ ἂν ἡμεῖς φασθε;
 οὐκ ἂν ἐν ταῖς εὐεργέταις ἀνεγράψατε; οὐκ ἂν τὸ ξίφος

lum quidem, sed patri conficiendo qui sufficeret: &, quod
 gravissimum est, interit sua ipsius manu, quæ miserrima
 omnium mors est, multumque, quam si ab alio inferretur,
 difficilior. Ubi est gladius meus? Num eum agnoscit alius?
 numquid alterius cuiusquam telum illud fuit? quis illum
 in arcem detulit? ante tyrannum quis eo usus est? quis
 eum isti immisit? O gladii, particeps & successor praeclare
 a me factorum, post tot pericula, post tot caedes negligi-
 mur, & indigni videmur praemio! Si enim pro hoc solo
 honorem a vobis peterem; si enim dicerem, Viri, tyran-
 no mori volenti, cum inermis a tempore deprehensus es-
 set, gladius hic meus ministravit, & ad finem libertatis re-
 sistuendae unicuique adiutor fuit; hunc honore & praemio
 dignum iudicate! dominum rei ita popularis nonne remu-
 neraremini? non in bene meritis illum scriberetis? non ipsum

ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθήκατε; οὐκ ἂν μετὰ τῶν θεῶν ἐκεῖνο
προσεκυνήσατε; Νῦν μοι ἐνκοήσατε, οἷα πεποηκέναι εἰ- 20
κὸς τὸν τύραννον, οἷα δὲ εἰρηκέναι πρὸ τῆς τελευτῆς. ἐπεὶ
γὰρ ὑπ' ἐμοῦ Φονευόμενος, καὶ τιτρώσκόμενος πολλοῖς
τραύμασιν ἐς τὰ φανερά τοῦ σώματος, ὥς ἂν μάλιστα
λυπήσειν ἔμελλον τὸν γεγεννηκότα, ὥς ἂν ἐκ τῆς πρώ-
της θεᾶς διαταράξῃ, ὁ μὲν ἀνεβόησεν οἰκτρὸν, ἐπιβοώ-
μενος τὸν γεγεννηκότα, οὐ βοηθὸν, οὐδὲ σύμμαχον, ἥδει
γὰρ πρεσβύτην ὄντα καὶ ἀσθενῆ, ἀλλὰ θεατὴν τῶν οἰ-
κείων κακῶν. ἐγὼ γὰρ ἀπηλλαττόμην, ποιητῆς μὲν τῆς
όλης τραγωδίας γεγεννημένος, καταλιπὼν δὲ τῷ ὑποκρι-
τῇ τὸν νεκρὸν, καὶ τὴν σκηνὴν, καὶ τὸ ξίφος, καὶ τὰ λοι-
πὰ τοῦ δράματος· ἐπιστάς δ' ἐκεῖνος, καὶ ἰδὼν υἱὸν, ὃν
εἶχε μόνον ὀλίγον ἐμπνέοντα, ἡμαγμένον, ἐμπεπλη-
σμένον τοῦ φόνου, καὶ τὰ τραύματα συνεχῆ, καὶ πολ-
λὰ, καὶ καίρια, ἀνεβόησε τοῦτο, Τέκνον, ἀνηρήμεθα,

ensem in templi donariis reponeretis? non cum Dīs illum
adoraretis? Iam mihi animum advortite, quid tyrannum fe-
cisse probabile fuerat, & quid dixisse ante obitum? Cum
enim trucidatus a me, & vulneratus multis vulneribus in
apertas partes corporis *infudit*, (ut nempe maximum dolo-
rem patri obicerem, ut primo illum spectaculo perturba-
rem) ipse quidem miserabile quiddam exclamaret, paren-
tem advocans, non adiutorem neque auxiliarium, (norat
enim senem esse & imbecillum) sed spectatorem malorum
demesticorum. Ego nempe abieram, auctor quidem totius
tragediae, sed reliqueram huic auctori mortuum, scenam,
gladium, & reliqua fabulae *peragenda*: superveniens autem
ille, vidensque filium, quem solum habebat, vix spirantem,
cruentatum, oppletum caede, vulneraque eius continua,
& multa, & letalia, haec exclamavit, *Fili, perimus, truci-*

πεφονεύμεθα, τετυραννοκτονήμεθα, ποῦ ὁ σφαγεύς;
 τίني με τηρεῖ; τίني με φυλάττει, διὰ σοῦ, τέκνον, προ-
 αηρημένον; ἢ μήτι ὡς γέροντος ὑπερφρονεῖ; καὶ τῇ βρα-
 δύτῃ κολάζειν δέον, καὶ παρατείνει μοι τὸν Φόνον, καὶ
 21 μακροτέραν μοι τὴν σφαγὴν ποιεῖ; Καὶ ταῦτα λέγων,
 ἐξήτει τὸ ξίφος· αὐτὸς γὰρ ἀνοπλος ἦν, διὰ τὸ πάντα τῷ
 παιδί θαρρεῖν. ἀλλ' οὐδὲ τούτο ἐνεδέχσε, πάλαί δ' ἦν
 ὑπ' ἐμοῦ καὶ τοῦτο προπαρασκευασμένον, καὶ πρὸς τὸ
 μέλλον τόλμημα καταλελειμμένον· ἀποσπάσας δὴ τῆς
 σφαγῆς, καὶ τοῦ τραύματος ἐξελὼν τὸ ξίφος, Οἰσὶ,
 Πρὸ μικροῦ μὲν με ἀπέκτεινας, νῦν δ' ἀνάπαυσον ξίφος,
 πατρὶ πειθοῦντι παραμύθιον εἰλθε, καὶ πρεσβυτικῇ χειρὶ
 δυστυχούσῃ συναγώνισαι, ἀπόσφαζον, τυραννοκτονή-
 σον, καὶ τοῦ πειθεῖν ἀπάλλαζον, εἴθε πρώτως σοὶ ἐνέτυ-
 χον, εἴθε τὴν τάξιν προύλαβον τοῦ Φόνου. ἀπέθανον ἂν,
 ἀλλ' ἢ ὡς τύραννος μόνον, ἀλλ' ἔτι νομίζων ἔξῃ ἐκδίκον.
 νῦν δ' ὡς ἄτεκνος, νῦν δ' ὡς οὐδὲ φονέως εὐπορῶν. καὶ
 ταῦθ' ἅμα λέγων, ἐπῆγε τὴν σφαγὴν, τρέμων, οὐ δυ-

dasi sumus, pro tyrannis caesi sumus. Ubi est interfector? cui rei me servat? cui me custodit, per te, fili, iam ante caesum? aut numquid senem contemnit? & ipsa tarditate ut puniat, extendit mortem meam, & longiorem mihi caedem efficit? Et haec dicens quaerit ensē, inermis ipse, cum filio in omnibus confideret. Sed ne hic quidem illi defuit: oīm autem erat a me ille praeparatus, & ad facinus futurum relictus. Extrahens nempe de caede & vulnere gladium, Paulo ante, inquit, me interfecisti: nunc vero recrea, gladiē; veni lugenti patri solatium, & infelicem manum senilem adiuva: maesta, tyrannum interfice, luctu libera! utinam prius in te incidissem! utinam ordinem caedis praecissem! mortuus essem, sed solum ut tyrannus, sed putans, habiturum me vindicem: nunc vero ut orbis, nunc ut is, cui ne interfectioris quidem sit copia. Dum haec dicit, urget cae-

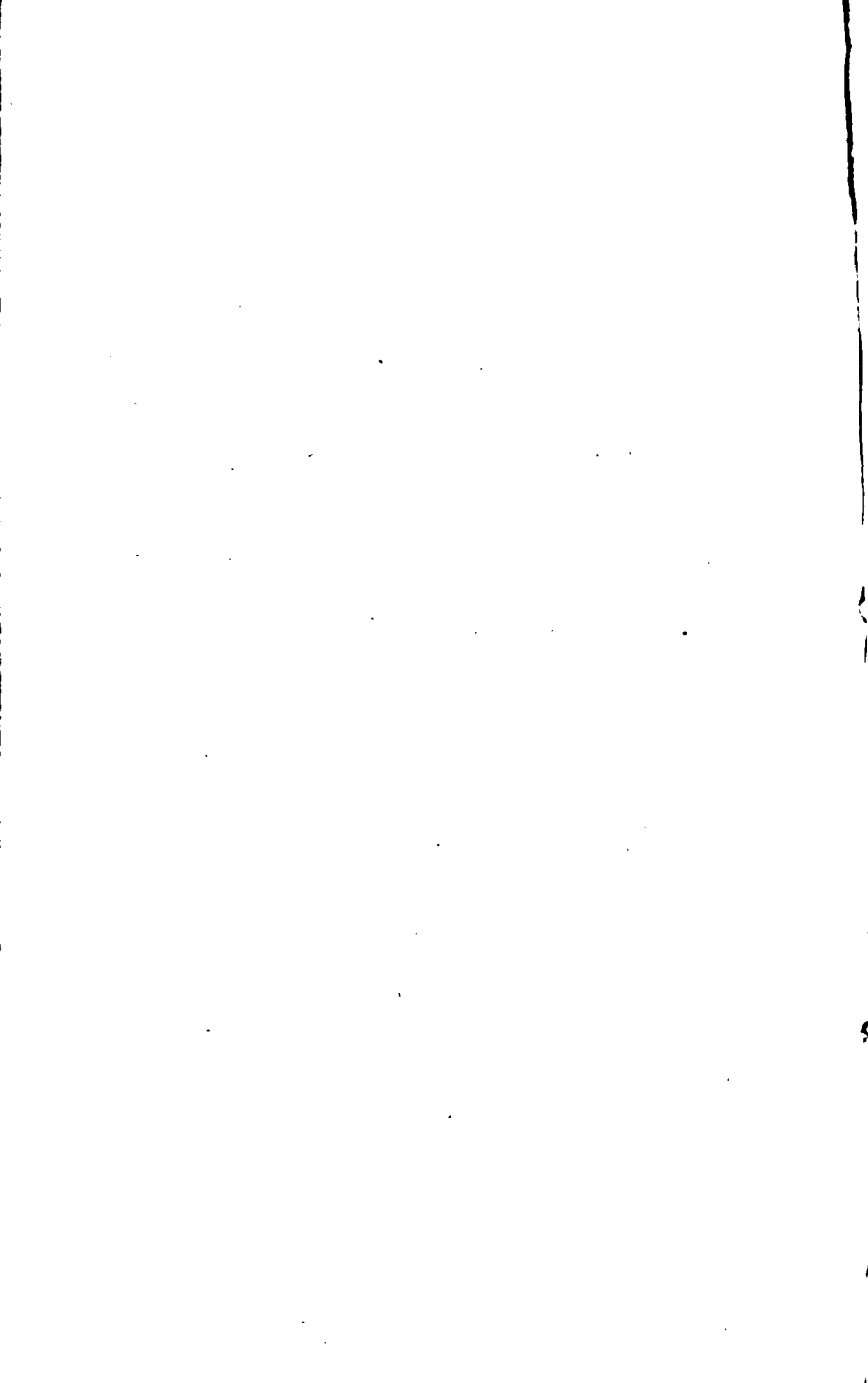
θάμενος, ἐπιθυμῶν μὲν, ἀσθενῶν δὲ πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν
τοῦ τολμήματος. Πόσαι κολάσεις ταῦτα; πόσα τραύ- 22
ματα; πόσοι θάνατοι; πόσαι τυραννοκτονίαι; πόσαι δω-
ρεαί; καὶ τέλος, ἐωράκατε πάντες τὸν μὲν νεανίαν προ-
κείμενον, οὐδὲ μικρὸν, οὐδ' εὐκαταγώνιστον ἔργον· τὸν
πρεσβύτερον δὲ αὐτῷ περικεχυμένον καὶ τὸ αἷμα ἀμφοῖν
ἀνακεκραμένον, τὴν ἐλευθέριον ἐκείνην καὶ ἐπινίκιον σπον-
δὴν, καὶ τὰ ἔργα τοῦ ξίφους τοῦ ἐμοῦ· αὐτὸ δὲ τὸ ξίφος
ἐν μέσῳ ἀμφοτέρων ἐπιδεικνύμενον, ὥς οὐκ ἀνάξιον γε-
γένηται τοῦ δεσπότου, καὶ μαρτυρόμενον ὅτι μοι πιστῶς
διηκονήσατο. τοῦτο ὑπ' ἐμοῦ γινόμενον, μικρότερον ἦν.
νῦν δὲ λαμπρότερόν ἐστι τῇ καινότητι. καὶ ὁ μὲν καθε-
λὼν τὴν τυραννίδα πᾶσαν, εἰμὶ ἐγὼ μεμέρισται δ' ἐς
πολλοὺς τὸ ἔργον, ὥσπερ ἐν δράματι. καὶ τὰ μὲν πρῶτα
ἐγὼ ὑπεκρίναμην, τὰ δεύτερα δὲ ὁ παῖς, τὰ τρίτα δὲ ὁ
τύραννος αὐτός· τὸ ξίφος δὲ πᾶσιν ὑπηρετήσεν.

dem, tremens, perficere nequiens, cum cuperet ille quidem,
sed viribus ad ministerium conatus deficeretur. Quot hae
sunt poenae? quot vulnera? quot mortes? quot tyranni-
cidia? quot praemia? Denique vidistis omnes iuvenem qui-
dem iacentem in conspectu, opus neque parvum, neque
superatu ita facile; senem autem illi circumfusum; per-
mixtum utriusque sanguinem, libationem Liberatori Iovi sa-
crum pro victoria; eaque gladii mei opera: ipsumque adeo
gladium in medio utriusque ostentantem se, quam non in-
dignus fuerit domino, testantemque, fideliter se mihi mi-
nistrasse. Hoc *universum* mea manu factum, minus futurum
erat. Iam ipsa novitate clarius est. Ac destructor totius ty-
rannidis ego sum: opus autem ipsum in plures descriptum,
ut in fabula: primarum partium actor ego, secundarum fi-
lius, tertiarum ipse tyrannus, gladius ministravit universis.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN HERMOTIMUM.

Pag. 1. l. 3. ΑΥΚΙΝΟΣ) Ab hac persona recte incipiunt *I. H. & A. 1.* Deest in *P. & Fl. & M.* in quibus nunquam in capite scribuntur personarum nomina. Sed *B. 2. Λυκίνου καὶ Ἑρμωτίμου.* Vid. infra c. 48, 49. Ceterum in personis per totum dialogum distinguendis Flor. plerumque integre exprimit *ΗΡΜΩΤΙΜΟΣ & ΑΥΚΙΝΟΣ. l. 4. Ταμψασθαι*) *Lege ταμψασθαι* ex *Marc. Solan.* Sed nihil mutat *M.* nec edd. *l. 7. Σεαυτοῦ*) *ἑαυτοῦ* *W.* at prius servant edd. *Pag. 2. l. 10. Παραπολλῶν.) παραπολλῶν. Fl.* Reliqq. vulgatam tuentur. *Pag. 3. l. 5. Ὀλος*) *ὄλος* *B. 2. & W.* Ὀλος edd. reliquae omnes. Sed *ὄλον* *L. l. 12. Οὐχ*) *οὐκ* male *I. Οὐχ* recte *P. A. 1. S. &c. l. 13. Ὡδοιπύρνηται*) Sic recte *B. 1. & 2. ac W.* Ceterae edd. male *ὀδοιπύρνηται* prima brevi. *l. 15. Ἀρχήμεθα*) Ita bene *B. 2. & W.* Nam *ἀρχήμεθα* minus convenienter *H. Fl. S. P. A. 1. Pag. 4. l. 11. Ἰκανός*) *ἰκανὸς* *W.* male. Prius servant edd. ant. & rec. omnes. *l. 14. Σο*) *δὲ* *M. Σο* edd. omnes. *ead. Ἀνακουφίζου*) Sic edd. omnes bene, item *M. Sola I. ἀνακουφίζου* male. *l. 15. Ἀναβεβηκός*) *ἰναβεβ.* rursus male *I.* Ceterae vulgatam tuentur cum *M. Pag. 5. l. 5. Συμπροθ.*) *Ἐμπροθ. W. l. 6. Ὑποφαίνει*) Sic edd. recte. *Ὑποφαίνειν* *W.* male. *l. 7. Μετὰ*) Sic edd. & *M. Pag. 6. l. 1. Εὐθεῖαν*) Ita habent *G. W. P. L. Edd.* vulgo *εὐθύ. l. 3. Ὑμῖν*) Sic edd. octo vet. & *Mf. M. Sola I. ἡμῖν. Pag. 7. l. 4. Παπα*) *Βαβα* *L.* Nihil vulgatam movent *H. Fl. I. P. &c. l. 5. Χαμαιποτεῖς*) Sic *Mf. G. P. L. χαμαὶ* tantum edd. omnes & *M. l. 6. Παντάπασιν*) *πάντα πασὶν* *W.* male. *l. 8. Ἐρχόμενοι*) *ἐρχόμε.* *Gron. male. Solan. l. 11. Εἰ*) Sic recte sine accentu *Fl. P.* Nam *εἰ* male *I. H. l. 13. Περιβαλεῖν*) Sic *W. P. L. Παραβαλεῖν* edd. *l. 17. Κα*) Deest in *W.* Agnoscunt edd. *Pag. 8. l. 4. Πότερον*) Ita recte edd. & *M. Πρώτερον* male *Fl. Pag. 9. l. 12. ΑΥΚ.*) Male deerat haec persona in *I. Ald. Fr. H.* Aderat in reliqq. & marg. *A. 1. M.* duo puncta, quibus personae solent designari. *l. 14. Ἀνδρίαν*) *ἀνδρείαν* *W. Pag. 10. l. 2. Ὅσα*) *ῥσαι* *W. Ὅσα* *I. male. l. 7. Διευκρινεῖν*) *Consians* edd.

lectio & M. l. 13. Ταῦτα) τὶ ταῦτα Heinſ. Pag. 11. l. 5. Ἄν
 λυτ.) εἰ λ. W. l. 8. Μηδ') μὴ δ' l. ead. εἶναι) Sic H. P. B. 2. Fr.
 & P. Eī l. 1. ἢ vero A. 1. Fl. & W. Pag. 12. l. 2. Πλούτου) Sic I.
 H. Fl. Fr. S. A. 1. Πλούτων P. sola. l. 4. Ἐπέστην) ἔπεσται W.
 Sed prius edd. constanter servant. l. 16. Παρὰ) Sic recte Codd.
 M. P. L. Περι vulgo edd. Pag. 13. l. 7. Διατέθεικεν) Sic Fl. H.
 P. & M. Διατέθηκεν l. l. 9. Δέ) δ' αὖ W. prius vero edd. l. 16.
 Αὐτῷ) αὐτοῦ W. male. ead. Καταφρονούντα) καταφρονούντες
 W. Pag. 14. l. 15. Οὐν) Sic P. & L. Αὔ edd. Pag. 15. l. 2. Ἐπε-
 πώκει) Sic edd. Πεπώκει W. & Ex. Fl. Πέπωκε P. L. l. 5. Ἀ-
 ριθμῶ) ἀριθμὸν Fl. male. Ἀριθμῶ reliquae, item M. & P. l. 6.
 Παραδεδώκει) παρεδῶκει B. 2. Alterum tumentur edd. rel. & M.
 l. 16. Αναμωτὶ) ἀναιμωτὶ W. Pag. 16. l. 14. Ἐτι συνοδ.) Ita
 dedi ex G. P. W. L. & marg. A. 1. Edd. enim male ἐπισυνοδοι-
 ποροῖν. Pag. 17. l. 9. Γὰρ) γοῦν Marc. l. 15. Μάθης) Nihil hic
 variare Fl. neque in seqq. capitibus quidquam variationis ef-
 ſe, Solanus quinquies repetit, ad verba διδοτε, ἐφιστε &c.
 quae subiicere nihil attinet. Pag. 19. l. 5. Δέ) δ' H. (add. B. 1.
 4 & S.) l. 12. Ἑμετέρων) ἡμετέρων male Vorſt. l. 17. col. 2.
 Δέ) Omiſſam hanc in edit. Cler. particulam inferuit Solanus.
 Pag. 20. l. 2. Προειπὼν) Sic edd. omnes & M. Προσειπὼν le-
 gendum coniiciunt. vid. nott. l. 9. Τοῦ) τῶν male B. 2. Τοῦ
 ceterae & M. Pag. 22. l. 5. Οὔτοι δ' &c.) Vid. notas. l. 11.
 Ἀνῆρ) Deest in W. Adest in edd. l. 14. Ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν)
 Haec & seqq. ad ἀξίων, ſic, ut edidimus, legi in edd. & M. no-
 rat Solanus. l. 16. Ἀλλ' οἷσθα) Et haec duo verba ſic legi in
 iisdem, notavit idem. Pag. 23. l. 3. Ὑπερεκπίπτει) Sic l. Fl.
 P. H. S. & M. Pag. 24. l. 10. Ἄν) ὄν W. Sed edd. omnes ἄν.
 l. 13. Δυνάμενος) δυναμένος W. Sed nihil a vulgata abeunt H.
 Fl. P. Pag. 26. l. 3. Πέρι) Sic recte l. Aliae περί. l. 9. Ἐπέ-
 πληξε) Sic l. H. A. 1. P. Item M. & P. Ἐξέπληξε male Fl. &
 P. l. 12. Ἡ) εἰ B. 2. Ἡ reliqq. & M. Pag. 27. l. 7. Παραπο-
 λούμενον) παραπολλόμενον Fl. Sed pro vulgata ſtant H. P. S.
 &c. & P. Παραπολλόμενον W. l. 8. Ἀν σοι) Rectius abest ἄν in
 W. l. 9. Ἐθέλεις) ἐθέλης l. male. Ἐθέλεις quinque edd. pri-
 ſcae, & M. Pag. 28. l. 15. Ὅρῳσιν) Nihil hic variare H. l. &
 Fl. notat Solanus. Pag. 29. l. 13. Ἐπικατεχόντων) Sic edd. l.
 H. Fl. P. &c. l. 14. Κλαυθυριζόμενων) Sic recte P. A. & M.
 Edd. reliqq. male κλαθυριζ. l. 16. Ἀποσεισάμενον) Sic edd.
 ant. Ἀποσεισάμενους Mf. P. Ἀποσεισάμενος Angl. Pag. 30. l. 1.
 Ἀπορρίψαντα) Sic P. Ἀπορρίψαντας edd. & M. male. l. 3. Καὶ
 γυμνὸν) καὶ deest in B. & Angl. C. Adest in edd. & M. l. 7.

Φατρίας) Sic recte *B. 2. S. & Schol.* Φατρίας corrupte *I. H. A. 1. Fl. F. P. & M. l. 9. Οὐ πύθωμην* Sic *H. Fl. P. A. 1. Οὐκ ἐπιθόμην B. 2. & S. l. 12. Εἰ γε* Sic *I. H. A. 1. P. S. Ὡς εἶγε Fl. & W.* Sed εἶγε supra scriptum erat; vid. nott. *l. 13. Καὶ ἦδ' ἡ καὶ τὰδε* Sic esse in *Fl. H. & M.* notat Solanus. Sed & *B. 2. A. 1. P. & S.* ita habent. *l. 17. col. 1. Ἐσσύμενον* ἐσσύμενον & ὀρμύμενον male in ed. Cler. *Reitz. Pag. 31. l. 3. Οὐδὲ καὶ οὕτω Fl. Οὐ τῶν M.* Vulgatam servant ceterae & Cod. *P. l. 7. Λιπαρές* Sic optime *G. P.* Erafum etiam *a* in *M.* Edd. vero omnes male habent ἀλιπαρές. *l. 9. Ἐπιδείχεται* Ita *I. H. B. 2. Fl. P. & M. l. 10. Ὅντα* εἶναι Angl. & *P. Ὅντα* edd. omnes & *M. Pag. 32. l. 11. Σοὶ μὲν ἐπὶ* Sic *I. H. Fl. P. Σὺν μὲν ἐπὶ P. Pag. 33. l. 1. Ἐπὶ τὰς ἀρκτους* ἐπὶ τῆς *W. l. 2. Εὐνδρος* Sic edd. praeter *I.* omnes: haec enim εὐνδρος, cui ad stipulantur *P. L.* Et sic olim in *M.* fuerat. *l. 6. Ἐναγτιώματα* ἐναγτιώματα *Ienf.* Nil mutant edd. nec *W. l. 7. Καὶ ἡ. π. ἀ. εἰ.* Nihil hic mutant edd. nec *M. l. 9. Ἐκαστος* ἐκαστὸς *Ienf.* Sed nihil mutant edd. nec *M. l. 13. Ἀλλοις* ἀλλήλοις *W. Ἀλλους B. 2. male. ead. Δυναμένους* Sic *I. Fl. A. 1. &c. & M. Δυναμένους P. & B. 2. l. 15. Αὐτοῦ* Nihil mutant edd. Αὐτῆς *Vorft. male. l. 16. Παρ' αὐτῷ* παρ' αὐτὸν *W. P. L. ead. Τὸ πληθός* Abest articul. *a B. 2. & M.* adeft in omnibus edd. reliqq. *Pag. 34. l. 2. Ὑπερδιατείνόμενοι* Sic *W. Ὑπ... ταινάμενος* edd. *l. 11. Μετεκληλυθῶσι* μετεκληλυθὸς *W. male. l. 15. Καὶ* Abest *a W.* adeft in edd. *l. 16. Οὕτω* Sic *H. I. P. S. A. 1. Οὕτως Fl. & M. Pag. 35. l. 10. Ἡ δέον* ἡ δέως edd. omnes male, praeter *S.* quae ὡς δέον. Ἡ δέον recte margo *A. i IV.* Et sic correxerat Anonym. in *H. Ἰσως ὡς εἶδ' ὃν L. Εἰ δέον* Heinf. Aliter Marcil. quem vid. *l. 16. col. 1. Ὅτινὰ* Male à τινὰ editum erat. *Pag. 36. l. 2. Παραπαῖοι* παραπαῖν *Fl. & M.* a recentiore manu. Vulgatam servant reliqq. *Pag. 37. l. 1. Δεῖν* Sic edd. Δεῖ *P. l. 3. Ἰόνιον* Recte edd. ἰόνιον Cod. *M. prave, vid. nott. l. 6. Τοῦ* τῆς *W.* Nihil mutant edd. vet. *l. 7. Ὅς* Sic *I. Fl. A. 1. S. & M. Ὡς P. H. Fr. B. 2. male. l. 8. Ἐτεμεν* ἐνέτεμεν *W. l. 10. Τρωθήσεσθαι* τιτρωθήσεσθαι *Pell. Pag. 38. l. 5. Εἰς Κόρινθον* Κόρινθὸν δὲ *W. P.* Nihil mutant *Fl. I. H. P. &c. l. 12. Πρὸς* εἰς τὴν *W. P.* Vulgatam retinent edd. omnes. *Pag. 39. l. 3. Γὰρ* Nihil hic variare edd. notat Solanus. *ead. Τὸ τοιοῦτον* Sic edd. *I. Fl. H. P. A. 1. Τὸ τοιοῦτο M. Pag. 40. l. 11. Ἀρτεξτάζοντες* Ita recte *I. B. 2. & W. Ἀρτεξτάζοντας* male *A. 1. H. Fl. P. S.* habebant. *l. 15. Μὴ δὲ πώποτε* Sic *I. A. 1. & S. Μὴδὲ πώπ.* ceterae & *M. Μηδεπώποτε B. 2.*

Pag. 41. l. 4. *H) Sic *I. Fl. P. H. & M. l. 7.* Τοῖς ἄλλοις) Ita edd. *I. Fl. H. &c.* Τῶν ἄλλων *P. ead.* Οἷδας) Deest in *W. & Ex. Fl.* Adest in edd. & *P. l. 10.* Ἐπιπλῆξαι) Ita dedi ex *G. W. & P. Codd.* & sic voluit Marci. Ἐκπλῆξαι male edd. *Pag. 42. l. 2.* Μὴ δὲ) Sic *I. H. Fl. Mnd'è P.* aliaque & *M.* quod hic non improbem. Μνδ'εὔποτε iterum *B. 2.* iunctim. *l. 3.* Μνδ'è) Aliae edd. hic rursus μὴ δὲ. Sed nil refert. *l. 5.* Πολοῖς) ἄλλοις *Vo.* Vulgatam servant. edd. & *M. l. 10.* EPM.) Omissa *Hermotimi* persona in edd. restituta ex Marci. & punctis *W. l. 15.* Προσθεῖς) προθεῖς *Vo.* Sed nil mutant edd. nec *M. l. 16.* ΑΥΚ.) Deerat in edd. *Pag. 43. l. 4.* Ἡμέτερα) Ita recte *I. S. & L.* Ὑμέτερα male *Ald. Fl. H. P. F. l. 7.* Ως) Sic *I.* Abest in ceteris edd. & *M. l. 13.* Μὴ δὲ) Ita disiunctim *I. H. Fl. & M.* Reliquae fere μνδ'ε. *l. 17.* Τὸ τοιοῦτον) Sic *I. Fl. H. P. &c.* *Pag. 45. l. 8.* Οὐ γὰρ) ὅτι οὐ γὰρ *W.* Abest ὅτι ab edd. *ead.* Λεύσσοι) λεύσσοι apud Homer. legitur; sed nihil mutant edd. *Luciani. l. 10.* Δοκῆ) Sic *L. & marg. A. i W.* Δοκῆ edd. *l. 14.* Συνεσχεθεῖσαν) Ita habere *I. H. Fl. S. & M.* notat Solanus. *l. 15.* Παρὰ) περὶ *Ex. Fl. Παρὰ Cod. P.* cum edd. *Pag. 46. l. 2.* Μὴ δὲ) Sic *I. H. Fl. & M.* Μνδ'è ceterae edd. *l. 12.* Τὸ τοιοῦτον) Sic edd. constanter legere notat Solanus. *l. 16. col. 1.* Καὶ) Hanc coniunct. in edit. omissam supplevit Solanus. *ead. col. 2.* Αἰτιᾶται) Ex *M.* supplevit illa decem verba ab αἰτιᾶται ad ἀποφαίνεται, reliquaeque vitiosa restituit Solanus. *l. 17. col. 1.* Προυσιείως) Sic *C. & M.* In *V.* Προυσιείως erat. *Solan. ibid. l. 18.* Ἐπ'ἀνόμασαν) ἀνόμασαν edit. Clerici, quam correxit Solanus. *ead. col. 2.* Αὐτὴ) αὐτῆς prave edit. Cler. Emendata ex *M. l. 20. col. 2.* Προμνηθουμένη) προμνηθουμένη editio eadem, emendata ab eodem. *l. 21. col. 1.* Ἐξορκοῖ) ἐξαορκοῖ prave edit. Cler. Sed correxit Solanus. *Pag. 47. l. 4.* Δέ) γὰρ *W.* *Pag. 48. l. 5.* Ως) Ex *Cod. W.* Male enim abest ὡς ab omnibus edd. ὅτι coniecerat *Ienf. ex B. 2.* *ead.* Γένοιτο) Sic *A. 1. H. Fl. F. B. 2. S. & M.* Γένοιτο *I. & P. l. 6.* Λέγουσιν) Ita edd. optima & *M.* Λέγουσι male *Fl. l. 8.* Πάμπλου αὐτῶν διαφέρ.) Ita *Codd. W. & L.* Πάνυ διαφέρντα αὐτῶν edd. *Pag. 49. l. 6.* Ὅπερ ἀδελφον εἰ οὕτως ἔχει) Sic edd. & *M. l. 8.* Ὑμᾶς) Sic *W. L. & B. 2.* Reliqq. edd. male ἡμᾶς. *l. 10.* Ἐπικουρεῖσι) Ita constanter edd. Ἐπικούριοι *W.* semper. *l. 11.* Ὑμῖς) Recte sic *H. Fl. P. & M.* Ἡμεῖς male *I. l. 15.* Αὐτὸ) Nil variant edd. Αὐτοῖς *Marc.* Αὐτὰ *W. l. 16.* Ἐνθα δὲ κρ. μ. ο. δ.) Edd. hic cum *Cod. M.* conspirare notat Solanus. *Pag. 50. l. 2.* Στωϊκῶν) Στωϊκὸν ἐστὶ μόνον *W.* Στωϊκῶν ἐστὶ μόνον *I.*

Στωϊκῶν ἐστὶ μόνον *H. Fl. A. 1. P. B. 2. & S. l. 9. Τοιοῦτον*) Sic *I. H. Fl. P. &c. & M. l. 11. Ἀσκληπιῶν*) Sic edd. omnes & *M. Sed Ἀσκληπιεῖον M. Reg. 3011. Pag. 51. l. 4. Πρόδῃλον*) Πρόδῃλον γὰρ *W. Sed abest alterum hoc γὰρ ab edd. l. 13. Eī*) Abest *ei* in *P. Adest* in edd. *Pag. 53. l. 6. Αὐτὸ*) Ita habent *I. H. Fl. &c. & M. Αὐτὸ male P. S. & G. l. 7. Ἀποδυθησάμενων*) Ita dedi ex *Codd. G. W. P. & L. Ἀποδυσομένων* edd. omnes male. *Pag. 54. l. 7. Παρὰ*) Sic *W. Περι* edd. *l. 10. Ἡλείου*) Ἡλείου *I. Pag. 55. l. 3. Τὰ πάλαι*) Sic edd. & *M. l. 5. Ἀργυρά*) Edd. vulgo male ἀργυρά. *l. 10. Γράμμα*) γράφουσι male *W. Nihil a vulgata abeunt edd. l. 14. Ἀνέχει*) ἀντέχει edd. omnes prave. Sed ἀνέχει *Codices quinque, A. G. W. P. L. Pag. 56. l. 5. Γὰρ*) Abest haec particula a *W. l. 6. Οἶον*) ὅλον *Fl. & W. Ceterae edd. & P. vulgatam tuentur. l. 7. Γράμμα τι*) γράμματι una voce *H. Γράμμα τί. Fl. Γράμμα τί S. & M. Γράμμα τί P. Sola Ald. recte γράμμα τι. l. 16. Ἐπισκόπησον*) Sic edd. omnes. Ἐπισκοπεῖς *Codd. A. G. P. Ἐπισκοπῆς W. Pag. 57. l. 11. Ἐπὶ πάντων*) Ita habere edd. & *M. notat Solanus. Pag. 59. l. 1. Μέντοι*) Sic edd. & *M. Sola B. 2. μέν τι, male. l. 7. Ἐξελόντες*) Ita bene edd. Ἐξελόντες male *W. l. 9. Μέν γὰρ*) γὰρ abest in *M. Comparet* in edd. omnibus. *l. 10. Γράφομεν*) Sic *B. 2. & M. Ceterae edd. γράφομεν. Pag. 60. l. 7. Δύο ἀνθρώπους*) δύο infertum ex *Cod. Pell. quod aberat ab edd. l. 9. Το ἐπίσημον*) τοῦπίσημον *W. quod magis Atticum. At nil mutant edd. Pag. 61. l. 2. Περιθεωροῦντες*) Sic *I. Fl. P. H. &c. Παράθεωροῦντες W. l. 6. Πασῶν*) *W. recte. Πάντων* edd. *ead. Αὐτῶν*) Sic *I. H. Fl. B. 2. P. A. 1. & Cod. M. Αὐτῷ* male *S. & hanc secuta A. l. 14. Αὐτὸ*) Ita edd. *Αὐτοῦ L. bene. l. 15. Οὐδὲν ἡμῖν πλ. πεπρ. ἡγ.)* Ita, ut dedi, habent *I. Fl. H. P. S. & Cod. M. Pag. 62. l. 8. Ὅδον*) Ita edd. Ὅδῶν *W. Utrumque bonum; prius tamen praeferrem. Pag. 63. l. 11. Ἐξιέναι*) Ita marg. *A. 1 W. Vulg. ἐξιῖναι. Pag. 64. l. 10. Μὴ*) Sic *L. Μοι* vulgo edd. *l. 11. Πέντε ἔτη*) Sic *W. Πέντε* abest ab edd. *l. 14. ἈΤΚ.)* Deest haec persona in edd. Restituta ex *I. & P. l. 16. Νῆφε*) ἦφε ridicule edit. Sed correctio facilis, nec opus monere unde profecta. *Pag. 65. l. 11. ΕΡΜ.)* ἈΤΚ. male habebant *M. & edd. omnes; recte EPM. I. & L. ex quibus etiam deinceps ter eadem restitutae. Pag. 66. l. 4. Ἀφαιρούμεν*) ἀφαιρούμεν marg. *A. 1 W. bene. ead. Πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν*) Ita *Codd. A. G. P. L. & marg. A. 1 W. Πεντεκαίδεκα* edd. & *M. l. 5. Ὅλον*) Ἀν ὅλως; *Pell. Pag. 68. l. 4. Ἡ τις*) εἰ τις *W. male, ait Solanus. l. 17. Παρυσδοκμεῖται*) παρυσδοκμεῖ pra-

ve edit. saepe notata, etsi & sic Cod. V. Sed recte C. *ead. εἰς δόξαν ὑπερφαίνεται*) Pro *eis* editum legebatur *ὑπέρ*. Et pro *ὑπερφαίνεται*, erat *υποφαίνεται*. Emendaverat vero sic, ut dedi, Solanus, non addens unde; sed cum id frequentissime addat, non dubito, quin & hoc ex Mf. hauserit. *Reitz. Pag. 69. l. 14. Αὐτοὺς*) Sic recte P. Ceterae pleraeque male *αὐτοὺς*. *Pag. 70. l. 1. Γὰρ*) Abest haec particula in S. Adest in W. Item in edd. *I. P. H. Fl. l. 2. Ἐκάστη*) *ἐκάστην* male Cod. P. Vulgatam servant edd. optimae omnes. *l. 3. Καί*) Sic recte edd. *Fl. H. I. P. & M. Ἐπ'* male *B. 2. l. 4. Διαίρεσιν*) Sic edd. & M. *l. 15. Πεπειραμένους*) *ποπειραμένους* ridicule *l. l. 17. col. 2. Τὸ* τὸν prave edit. Cler. *Pag. 71. l. 2. Δέησιν*) Sic *I. P. Fl. H. & M. l. 3. Αὐτῶν* *αὐτῷ* S. & A. male. *l. 4. Ἡ μὲν δὲν*) ἢ delet Gronov. Adest in edd. *I. Fl. H. P. &c. l. 6. Δεῖ*) δὲ Pell. ironice. *Pag. 72. l. 7. Αναλελογίσθαι*) *ἀναλελογησθαι* Ex. Fl. At recte vulgat. tuentur *I. P. H. & Cod. P. Αναλλογίσθαι* marg. *A. l. IV. Pag. 73. l. 5. Οὕτω*) *οὗτος* Fl. & L. *Οὕτως* M. Edd. *οὕτω* servant. *l. 6. Ἰδὼν*) *εἰδώς* P. Sed nihil mutant edd. *l. 8. Ἐσχες*) Sic habere *I. H. Fl.* notat Solanus. Sed & reliquae sic recte habent. *l. 12. col. 2. Καί*) Hoc deficiens καὶ supplevit Solanus. *ibid. l. 13. Τῷ καθόλου λεγομένου*) Pro his & quae sequuntur, usque ad *ὑφισταμένη*, in V. & M. legebatur sic: *Τὸ καθόλου ὑφίστησιν ἐπὶ μὲν δὲ τις φύσις*. Ex Solani annotatis. Sed pro *καθόλου* M. habet *κατὰ ὅλου*. *Reitz. l. 14. col. 1. Χρησίμω*) *χρησίμως* perperam legitur in editis: emendavit Solanus. *l. 15. col. 2. Ὑμῶν*) *Lege ἡμῶν*, quamvis in M. etiam *ὑμῶν* sit. *Solan. ibid. l. 16. Τῶν*) Aberat in edit. Sed addidit Solanus. *l. 18. col. 1. Ὁ τέσσαρα*) Illud ὁ omissum fuerat in ed. Cler. pro *τέσσαρα* autem lege *ἕξ*. Quamquam haec omnia perturbatiora sunt, quae de numeris affert, ut & reliqua absurda & inepta. *Solan. l. 19. col. 2. Τῷ φιδίῃ*) *τῶν φιδίῃ* erat in edit. & Cod. M. Sed *τῷ* legendum quis non videt? *ibid. l. 23. Ἀναιρήσεις*) *ἀναιρήσης* M. *l. 28. col. 1. Τὸ καθόλου*) Ita pro vulgato *τὸν καθόλου*, iterum *τὸ κατὰ μέρος* pro *τὸν*, quod in edit. erat, exhibeo, iubente Solano. *l. 29. col. 2. Ὅντι*) Legendum coniicio *ὀνόματι*. *Reitz. Pag. 74. l. 3. Ὁ παῖ*) *ὀπταί* margo *H. & Fl.* Ceterae vulgatam retinent; item *L. M. P. ead. λέγων*) *γέλων* P. Nihil mutant edd. *l. 7. Ἰδοίς*) Sic *Fl. H. I. P. S. & M. Pag. 75. l. 7. Καί*) Sic edd. & M. *καθ' B. 2. l. 10. Ἐκάστοις*) *ἐκάστης* W. Nihil mutant edd. *l. 14. Καταθύς*) Sic *B. 2. & M.* Reliquae edd. male *καταθύεις*. In *B. 2.* tantum deest iota subscriptum, *Καταθύειν* Vorst. *l. 15. Παρακαλῆς*)

Sic M. (a recent. manu) & P. Παρακαλεῖν edd. *l.* 16. Γραμματεία) γραμματια Fl. & mox etiam γραμματίων. Sed vulgatae nostrae suffragantur *l.* P. H. &c. Item Codd. M. P. *Pag.* 77. *l.* 13. Εἰ) Ex Cod. W. inferui; nam deest in omnibus edd. *Pag.* 78. *l.* 1. Αὐθομολογούμενον) Sic edd. constanter. Anon. male ἀνθολ. dare notat Solanus. *l.* 5. Ἄρα) εἰ μὴ ἀρα Ilegendum notat Solanus. *ead.* Κατὰ) καὶ B. 2. male. Κατὰ servant reliqq. & M. *l.* 13. Ἀντίπων) ἀντιπών W. & Fl. Vulgatam tuentur reliquae. *l.* 15. Ταῦτά) Ut Iensius correxerat, sic est in L. Ταῦτα habebant edd. omnes & M. male. *l.* 17. Εἰκδὲς ἐστὶ) Edd. & M. Εἰκοσιν ἐτη melius Solan. *Pag.* 79. *l.* 5. Ἀσι) Deest in M. *l.* 7. Ὡστε, ὥ ἐταῖρο &c.) Vorst. emend. ὥστε μηδὲν ὧ... καὶ ἄλλως.... At in vulgatam conspirant edd. & M. *l.* 12. Διψῶν) Sic *l.* Fl. H. P. S. Sola vero P. iota subscriptum addit. *l.* 13. Σπάσαιο) σπάσαις W. & Fl. Cum vulgata faciunt reliqq. *Pag.* 80. *l.* 1. Σύγ') Ita Cod. L. edd. *l.* P. & S. Σύγ' male Ald. H. Fl. *l.* 3. Τῶδε) Sic edd. optimae & M. Τῶ γε P. *l.* 5. Ὑπέρανω) ὑπὲρ ἄνω edd. *l.* 7. Εἰ δὴ — ἀφελόν) Nihil in toto hoc versu variare edd. nec M. notat Solanus. *l.* 14. Ὡν) ὧν Vorst. Sed nihil mutant *l.* Fl. H. P. &c. *Pag.* 81. *l.* 4. Ὡς καὶ αὐτὸς) Ita edd. Sed abest ὥς in P. *l.* 9. Οὐδὲν ἐλάττων) οὐδὲν τι ἐλάττων W. & P. Nihil vero mutant edd. priscae. *l.* 14. Εἰπεῖν) Ita M. B. 2. Fl. P. &c. Ἐπεῖν H. & *l.* male. *l.* 18. col. 1. Μὲν) μὲν γὰρ legebatur in Scholiis editis, delevit γὰρ Solanus. Credo ex Collat. Codicis. Alioquin ego retinerem; nam μὲν γὰρ interdum coniunguntur. vid. textum cap. 43 huius Dial. & cap. 17 de Merc. cond. *Reitz.* *ead.* Ἐξαντλούμεν) ἐξηντλούμεν perperam edit. Clerici. *ibid.* *l.* 19. Ἐπιρρέει) ἐπείρρει erat in edito, ἐπιρρέει inde fecerat Solanus. Ego in ἐπιρρέει mutavi, quia id voluisse Solanum suspicor; alioqui nihil ab edito recessissem. *Reitz.* *Pag.* 82. *l.* 1. Κωνίω) Κονίω ἢ ἀκωνίω (sed posterius a recentiore manu depravatum est) W. *l.* 2. Ἀποκτείνει ἂν) Sic *l.* P. H. &c. Ἀποκτείνει Fl. Ἀποκτείνει M. *l.* 5. Ἀπεθανοιο) Ita *l.* Fl. H. P. & M. &c. *Pag.* 83. *l.* 3. Ἐαυτοῦ) Sic *l.* Fl. H. P. &c. & M. *l.* 12. Αὐτὸν) Nihil mutant edd. Αὐτως Marcil. M. in litura γ. Sic notat Solanus. *Pag.* 84. *l.* 3. Τὸ) Sic *l.* H. S. Τὰ P. *l.* 5. Ἐνδεῖν) ἐνδεῖς Fl. At vulgatam servant ceterae, item Codd. M. P. *l.* 15. Ποιούντα) Sic etiam *l.* Fl. & H. habere notat Solan. *Pag.* 85. *l.* 2. Ἐλωμένω) Ita recte Fl. P. H. B. 2. & M. Ἐλωμένω *l.* 4. Πάντα) Ex M. & L. dedimus. Πάντων edd. male. *l.* 5. Ἐπιδεῖν) ἐπὶ δεῖν discretim sola Ald. male. *l.* 6. Γὰρ) Sic L. P. M. & marg.

A. 1 IV. Καὶ edd. omnes male. *l. 15. Ψάμμω*) *Ψάμμων* P. Vulgatam servant ceteri, & edd. *Pag. 86. l. 2. Γάρ με*) *με γὰρ* M. *l. 3. Διεκδύναί*) Sic bene Fl. P. H. B. 2. *Διεδύναί* l. male. *Διαδύναί* legendum adscripserat *Iuntinae* Solanus, frustra, ut postea ipse vidit. *Pag. 87. l. 1. Ὁ δὲ πέντε*) Haec addita ex M. Defunt in omnibus edd. *l. 3. Ἡ γὰρ*) ἢ P. At vulgatam lectionem tuentur merito edd. *Pag. 88. l. 1. Δ', οἶμαι*) *δέ μοι* male W. nihil mutant l. Fl. H. P. *l. 13. Τοῦτο*) *ΛΥΚ. τοῦτο* M. & edd. praeter l. quae sola recte omittit person. *ΛΥΚ. ead. Ἐξ ὧν*) Deest ἔξ in S. l. Fl. H. & M. Adest in P. & B. 2. *l. 16. col. 1. Ὦν*) Lege *οὖν*. Num autem illud *ὧν* error Codicis, an Solani sit, nescio. *Reitz. Pag. 89. l. 7. Γίγνεται*) Sic recte l. Ceterae, & M. *γίνεσθαι. Solan. l. 10. Πάσαι*) Sic edd. & M. habere, notat Solanus. Nescio quare. *l. 11. ΛΥΚ.)* Deest in edd. Adest in l. W. & P. *l. 13. EPM.)* Deest in edd. Adest in M. i. e. designatur solitis punctis. *l. 14. ΛΥΚ.)* Deest in edd. *Pag. 90. l. 16. Ὦν*) *ὦ* P. Vulgatam servant edd. priscæ. *Pag. 91. l. 5. Καὶ ὑπάρχ.)* καὶ deest in W. Adest in l. Fl. H. P. & c. *l. 9. Ἡμεῖς*) *ἄγεις* P. *l. 10. Κωλύσει*) *κωλύση* W. *l. 11. Θαλλῶ*) Sic Fl. H. P. *Θαλλῶ* l. *l. 13. Ὁ, τι*) *ὅτῳ* W. Nihil mutant Fl. l. H. P. *l. 17. col. 2. Τῷ*) Pro *τῷ*, quod in Cod. Voss. erat, δ iubet legere Solanus. frustra, ut attente perlegere dignanti patebit. *Reitz. ibid. l. 19. Ὑπάρχων*) Sic recte correxit Solanus pro *ὑπάρχων*, quod in Cler. ed. erat. *Reitz. ibid. l. 20. Πεφυκός*) Et hoc recte mutavit idem; nam prave in ed. eadem legebatur *πεφυκοῦσι. Reitz. Pag. 92. l. 15. Οἶδα*) Sic recte Fl. P. B. 2. S. A. & M. *Εἶδα* Ald. H. Fr. l. *Pag. 93. l. 4. Παροιμίαζ.)* *προοίμιαζ.* Ex. Fl. At vulgatam tuentur l. P. H. & Cod. P. *l. 6. Γὰρ*) *γάρ τι* l. P. H. Fl. B. 2. S. At ignorat illud *τι* Cod. M. & sic Vorst. voluit, quare id delevimus. *Pag. 94. l. 4. Αὐτῶν*) Sic edd. Vorst. *αὐτῶ.* *l. 6. Τοῖς ταῖς* edd. l. P. H. Fl. *Τοῖς* S. & Codd. P. L. *l. 7. Ὁμῶς*) Ex W. Deest in edd. *l. 12. Εἰργάσω*) Sic recte Codd. L. & W. *Ἐργάσω* edd. omnes male. Vestigia verae lect. retinuit B. 2. *εἰργάσω* exhibens. *Pag. 95. l. 2. Ἡ τις*) *εἴ τις* W. & Fl. Nihil mutant ceterae. *l. 16. Κενήν μακαρίαν*) *κενήν καὶ μακαρίαν* male W. Sed recte abest καὶ ab edd. l. Fl. H. P. & c. *l. 18. col. 2. Τὰ*) Deerat in V. inferuit ex M. Solanus. *Pag. 96. l. 15. col. 2. Καὶ*) κατὰ erat in edito, sed mutavit Solanus. *ead. Εὐήμεριαν*) Sic etiam est in C. *Solan. l. 18. col. 1. Μηδὲν ἐστὸς*) *μηδ' ὅλως* M. Non agnoscit Bourd. *Solan. Pag. 97. l. 14. Εἶναι*) Sic edd. & M. *Οἶμαι* L. *Ἐκείνην* Pell. & Marc. Καὶ Solanus. *Pag. 98. l. 12.*

Ἐξήταζεν) Ita bene *I. Fl. H. P. & W.* Ἐξήταξεν male *S. l. 14. Αὐτῶν*) Sic *I. H. P. P. & M.* Deest in *Fl. l. 15. Εὐθύς*) αὐτὴν marg. *A. i. IV. l. 16. Εἰσιτητέον*) Ita *Fl. l. P. S. &c.* *Pag. 99. l. 9. Ταῖς*) Ex *W.* Abest ab edd. *Pag. 100. l. 6. Εἰ πη*) Sic edd. & *P. Εἴ τι W. & Ex. Fl. ead. Αὐτῶ*) Ita habet *Cod. M. & edd. Ald. Fl. l. H. B. 2. Αὐτῶν P. S. A. l. 7. Λέγοι*) Sic *M. Λέγει edd. l. 10. Ὅτου*) Ita sola *I.* Ceterae ad unam omnes cum *M. ὅτε*. Sed *P. Cod. ὅτι. Pag. 101. l. 5. Ἰδεῖν*) ἰδὴ male *P. Vulgata* tuerunt priscae edd. *l. 13. Ἐχουσι*) Sic *I. H. P.* Ἐχουσι *Fl. M. & Coll. Pag. 102. l. 5. Πειρωμένους*) Nihil hic mutare *I. Fl. P.* notat *Solanus*. Non invenit ergo variationem. At marg. *A. 1. πειρωμένοις* habet. *l. 8. Μόνω*) Deest in *Fl.* Adest in reliqq. item in *M.* ac *P. l. 9. Ἡ οὐδ' ἐν οἱ οὐδ' ἐν W.* Nihil a vulgar. abeunt *I. Fl. H. P. ead. Εἰδότες*) Ex *P. L. & Angl. Ἰδόντες edd. Pag. 103. l. 4. Ἡλίκα*) Sic edd. *I. Fl. H. P. Ἡλίκα Gr. l. 5. Πάντα*) πάντας *W.* male. *l. 6. Εἰδεῖς*) Sic edd. *Εἰδεῖς W. l. 7. Καὶ ἐς W. ead. Καὶ Στωϊκῶν τῶ ἀκρῶ*) ἐς Στωϊκὸν τὸ ἀκρον *P. A.* Sed vulgar. servant *I. Fl. P. l. 8. Ὑφ'*) Sic recte *Fl. S. A. & M. Ἐφ' I. H. P. Fr. B. 2. & Ald.* male; vid. nott. *Pag. 104. l. 6. Ἐξω τοῦ οὐδ' οὐ ἔστι*) ἔξω τῆς οὐδ' οὐ ἴσμεν edd. Sed ἔστι *Codd. M. & L. l. 10. Πλησίον*) πλέον *P.* sola, male. *l. 15. Ἡ εἰ B. 2.* Nil mutat *I. H. Fl. P. & M. Pag. 105. l. 8. Τῇ σαρῶ*) Sic *I. Fl. H. P. &c.* Τῷ *M.* Sed supra scriptum est τῇ. *l. 9. Προγυμνάζεις*) προγυμνάζης *M. ead. Σεαυτὸν*) Sic edd. priscae. ἑαυτὸν *W. Pag. 106. l. 9. Ἀφυκτα*) ἀφικτα edd. omnes male. Ἀφυκτα recte *M. Mf. B. & Angl. Pag. 107. l. 2. Πτίττοι — πτίττων*) Ex *Schol. Πλήττοι & πλήττων edd. omnes. Πτήττοι & πτήττων M.* unde vestigia verae lect. tamen apparent. *l. 9. Δοκεῖ*) δοκῇ *W.* Nil mutant edd. antiquae. *l. 10. Τίσι γε*) Sic *M. & edd. Τισί γε Fl. Τίσι γέ; Graev. l. 18. col. 2. Πλεον*) Sequebatur ἐπανηρημένον, quod merito delevit *Solanus*, quia ex paulo post sequenti Scholio huc irreperat, neque agnoscere *C.* annotat idem. *l. 19. col. 1. Ὀλλός*) ἄλλός prave editum fuerat, quod correxit *Solanus. ibid. l. 20. Κοινός*) Exc. *G.* idem habent. *Solan. ead. col. 2. Τοῦ*) Inferuit articulum *Solanus*, qui in edito aberat; nec dubito, quin ex *Cod. V. Reitz. ead. Ὁ περὶ τῆς ἀχνης*) Exc. *G. & V. ὁ περ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* (leg. ἄρτου). *Solan. ibid. l. 22. Τῆς ἀχνης*) Exc. *G. & V. τοῦ αὐτοῦ* (leg. ἄρτου). Cur a scriptura codicis *V.* tantopere recesserit Clericus saltem monere debuerat, & unde haec desumeret, quae reiectis aliis obtrudit. *Solan. Pag. 108. l. 1. Ἐκπρόθεσμον*) ἐκπρόθετον *W.* Sed in marg. notata est vulgata lectio.

l. 3. 'Επὶ ταῦτα) Sic Ald. *H. S. P. & M.* 'Επιτ. Fl. 'Επεί ταῦτα *I. & L.* *l. 5. καὶ*) Omissum in *I.* habent Fl. *H. P. B. 2. & M.* In *Iunt. ἀνθρωπος* per compendium scriptum sic: *ἀνός. ead. 'Τ-μέτερα*) ἡμέτερα Ex. Fl. Sed cum vulgata facit *P.* *l. 12. Συμ-αρπάσας*) Nihil hic variationis notat Solanus. Sed cum *P.* haberet *συμάρσας*, id ex *I.* correxi. *l. 13. 'Εφυγε*) *ἐφυγον* habebant edd. & *W.* 'Εφυγεν sola *S.* recte. *Pag. 109. l. 1. Τὸν κάδον*) τὸν κάδην vitiole omnes, praeter *I. & Fl. & W.* qui κάδον quoque exhibet. Marg. *A. i W.* sic quoque corrigit. *ead. 'Εχοι*) Ex *S. & A.* vid. nott. *l. 8. 'Αποδώσειν*) Sic recte *I. P. & c.* & *M.* 'Αποδόσειν male Fl. *ead. 'Αποκρίνεται*) Ita bene *B. 2. Fl. H. P. & M.* 'Αποκρίνεται male *I. l. 19. col. 1. Σολίων*) *Εχc. G. σολίων.* Non agnoscunt *C.* posteriorem hanc Scholii partem. *Solan. Pag. 110. l. 3. Κωλύσει*) κωλύση Ex. Fl. Sed pro vulgata stant *I. H. P. & P.* *l. 15. 'Ων*) ὦν male *W.* 'Ων Fl. *I. H. P. Pag. 112. l. 2. Δὲ*) δα *W.* Nihil mutant vulgatam Fl. *I. H. P. Ald. 1. l. 3. Μου*) με *W.* solus. *l. 4. 'Ανάλωκα*) Sic recte edd. & *M.* 'Αήλωκα *B. 2. l. 11. Κυματογήν*) Ita Codd. *G. L. M. P. & marg. A. i W.* Κυματοῶδη male edd. omnes. *Pag. 113. l. 3. Μεταμαθήση*) Sic dedi ex *W. & L.* Edd. enim male μεταθήση. *l. 8. 'Η*) καὶ male *P.* Nihil in vulg. mutant edd. *l. 9. 'Ηρησο*) Edd. ἥρησο *B. 2.* ἥρησὸ cum puncto subscripto. *Pag. 114. l. 6. 'Εννοήσασαιμι*) νοήσασαι *W.* ἐνόηc. Fl. Ceterae recte, ut exhibuimus. *l. 7. Παραφερόμενον*) περιφερόμενον edd. Sed prius habent *L. & marg. A. i W.* *l. 11. Δοκῶ*) δακῶ *I.* sola male. *l. 13. 'Αξων*) ἄξειν Fl. & *M.* 'Αξων ceterae & *Cod. P. l. 14. col. 2. Οὐκ ἐπ' αὐτῆς*) ἐπ' αὐτοῖς edit. Clerici, quam correxit Solanus. *l. 16. col. 1. Γάρ*) Aberat in ed. Inferuit Solanus. *ibid. l. 17. 'Η τόλμα*) ἡ τολμὰν *C.* Sed excidisse alia quaedam vox videtur. *Solan. l. 18. col. 2. 'Ο φοβούμενος*) Mire fane haec corrupta. Ego malim οὐ φοβ. Et κατασταλήν. *Solan. ibid. l. 20. Στολὸν*) στολὸν, εἶναι *C.*

IN HERODOTUM SIVE AETIONEM.

Pag. 116. l. 6. 'Ιωνία) 'Ιονία male *H. & B. 2.* Ceterae recte 'Ιωνία. *l. 9. Γνώριμος*) Deerat in edd. Aderat in *L. & I.* Item in marg. *A. i W.* *Pag. 117. l. 6. 'Αγείρων καὶ συλλέγων*) Graev. ἀγείρειν καὶ συλλέγειν. At nihil mutant *I. Ald. Fl. F. H. B. 2. P. S. A. l. 12. 'Οπισδόδομον*) *I.* dubie an ἐπισδόδομον. Ceterae recte ὀπισθ. *Pag. 118. l. 3. 'Εκ*) *Gr. ἀπὲ.* Nihil mutant edd.

sed ἐκ τῶν habent pro τῶν ἐκ. *l. 10.* Ὑφ' ἐνός) ἀφ' ἐνός male *Fl. Pag. 119. l. 8.* ἤρετο) Sic *l. Fl. B. 2. H. S. Pag. 120. l. 17. col. 1.* "H) Vocem ἡ, quae deerat, supplevi. *Solan. Pag. 121. l. 13.* Νίκας) Deest in edd. omnibus. Neque Cod. memoratur, qui habeat. *Pag. 122. l. 9.* Ὁ, τι) ὅτι edd. Sed correxi ex coniectura. *l. 14.* Δι) Abest a *Fl.* Adest in *l. H. P. & c. Pag. 123. l. 1.* Ὅσον οὐ μικρόν ἦδ' ἡ) ὥς οὐ μ. δέος *Pell.* Sed vulg. fervans *l. Fl. P.* Vid. *Dial. seq. c. 3. l. 3.* Παραθεωρήτε) π... εἶτε *Th. M.* Παραθεωρήτε *B. 2.* cum iota subscripto. Ceterae vulgatum tuentur. *l. 5.* Ἐπ' ἑμαυτοῦ) Sic *L.* Ἐφ' αὐτοῦ *l. Fl. H.* Ἐφ' αὐτοῦ male *P. S. A.* Ἐπ' αὐτοῦ nota *Gronov.* *l. 9.* Συγκρίνετε) συγκρίνατε edit. *Cler.* Συγκρίνατε *V. Exc. & Coll.* Ego συγκρίνατε, ἐξετάζατε, legendum censeo. *Solan.*

IN ZEUXIN AUT ANTIOCHUM.

Pag. 125. l. 8. Βαδίζοι) Sic *l. Fl. H. P.* Βαδίζει *B. 2. l. 15.* Αὐτὸ τοῦτο) αὐτῷ τούτῳ *Fl.* Sed vulgatam exhibent *l. H. P. & Cod. P.* *Pag. 126. l. 3.* Νέμειν) Sic recte edit. octo. *Sola l. male νέμιν.* *Pag. 127. l. 3.* Αὐτὸς) Sic habere *l. H. Fl.* notat *Solanus.* Quid tum? Habent sic & aliae. *Pag. 128. l. 5.* Ὄν) Sic edd. plurimae, & *P. Cod.* Sed ὁ *Fl. sola.* ead. Καμπύλος) καμπόλος credo fuisse in *l.* Sed ex aliis edd. correxerat *Solanus.* *l. 6.* Ἐπανίσταται) ἐμπανίστ. *P. male.* *l. 7.* Οἶον εἰσιν) οἶ—όν εἰσιν *l. Fl.* Sed saepe hae eiusmodi voces sic dividunt, quod ubique annotare non est operae; nam mox iterum sic occurrit. *l. 11.* Σκοπῆς) Nihil variare edd. opimas hic notat *Solanus.* *l. 13.* Ὀλος) Sic edd. octo. *Sola l. ὕλος.* *l. 15.* Ἀνέχων) ἀνέχον *l. ead.* Δεδίξαίτο) δειδίξαίτο *Vorft.* Nihil mutant edd. *Pag. 129. l. 6.* Μέρων) μέρων *sola l.* Ceterae μέτρων, male. *Μέρων Mf. Gr. P. & L.* *l. 13.* Αὐτοῦ) Sic edd. *l. Fl. P. H. & c.* Αὐτῷ *P. L. & marg. A. 1 W.* *l. 15.* Τῇ) Abest a *Fl.* Adest in *l. H. P. l. 16.* Θετταλαί) Nil mutare *Fl.* notat *Solanus.* Quare? quia a θ. minuscula inchoabatur. Sed hoc sexcenties fieri in edd. priscis sciebat, in nonnullis semper. *Pag. 130. l. 7.* Τῶν νεογνῶν) Sic *Codd. P. & L.* Τὸ νεογνόν edd. ead. Ἐν τῶν νηπίων) ἐν τῷ νηπίῳ *Gronovius.* Sed nihil mutant edd. *Pag. 131. l. 1.* Ἠγυασημένν) Sic habere *l. H. Fl. B. 2.* notat *Solanus.* Sed & habent ita aliae. *l. 7.* Τῶν δ') ἵσως τοῦ *L. ead.* Ἐφ' ὅτφ, εἰ) ἐφ' ὅτφ δῶ, εἰ καλῶς *Graev.* Sed nihil mutant edd. *Pag. 132. l. 3.* Δισμυρίαν) δυσμυρίαν male *l. H. B. 2. Fl. P.* Sed correxit *S.* Alioqui vel nulla ed, praeceunte corrigend-

dum fuisset. *l. 4.* Ἐκπιδύσσεσθαι) ἐπιβήσσεσθαι *P. & A. Codd.* At vulgar. servat *Cod. Fl.* Et *Mf. B.* Item *ed. Fl. l. H. P. & c. l. 7.* Αὐτῶ) Sic *P. Cod.* Αὐτῶν *edd. l. H. B. 2. Fl. P. & c.* *ead.* Δι' ὀλίγου) Ita recte *P. & marg. A. i W.* Δι' ὀλίγον *edd. l. 10.* Γυμνῆτες) Nihil variare *edd.* annotat *Solanus. Pag. 133. l. 1.* Κατακρύψαντας) κατακρύψαντα *P. l. 7.* Ἐκάτερα) ἐκατέροις *P. l. 15.* Τετριγόντων) *Delrio τραχυτήτων.* Sed nihil mutant *edd. l. Fl. H. P. & c. l. 18.* Τετριγόντων) *Edit. male τετρεγόντων. Pag. 134. l. 1.* Πρὶν ἢ) Sic habere *l. Fl. H. & B. 2.* notat *Solanus. l. 9.* Ἐς) *Sola S.* omisit *ἐς. l. 11.* Ἀποβαλόντες) Sic dedi ex *Fl. & B. 2.* Ἀποβάλλοντες *P.* Ἀποβαλλόντες male *l. H. Ald. Fr. S. l. 13.* Κατεβάλλοντο) κατελαμβάνοντο *Mf. B.* Nihil mutant *edd. l. 17. col. 1.* Ἀνεκνυμβαλίζον) ἀνεκνυμβάλιζον *edit. Cler.* quam mutavit *Solanus. Pag. 135. l. 4.* Ὀλίγοι) ὀλίγου *sola marg. A. i W. l. 5.* Ἐπαιόνιζον) Sic *l. P. S. H. Fl.* Ἐπαιάνιζον *Scholias.* & *P. l. 9.* Ἐγένετο) *Ald.* ἐγένεσο. Sed *marg.* eius ἐγένετο, quod iam habebant recte *cett. edd. l. 16.* Ἄλλως) Nihil hic abire a vulgata, *l. Fl. H. S.* notat *Solanus. ead.* Ἐπεποιθεῖν) ἐπεπόνθειν *L.* male.

I N H A R M O N I D E M.

Pag. 137. l. 8. Ὑποβάλλειν) Sic *M. l. S. H. Fl. P. & c. l. 13.* Ἐκμαμάθηκα) καὶ μαμάθηκα *W. Pag. 138. l. 8.* Ἐνίκησας) νικήσας *edd. & M. ead.* Ὁμωνύμου) ὁμώνυμόν σοι *edd. omnes & M.* Ὁμωνύμου σου *Marc.* Ὁμωνύμου σοι *Pell. l. 11.* Τὰ ὄρνεα — πεπόννηκα) Tredecim illa verba defunt in *l.* Adfunt in ceteris ad unam omnibus. Adfunt etiam in *W.* nisi quod hic *Cod.* pro τὰ ὄρνεα, habeat τὸ ὄρνεον. *Pag. 139. l. 13.* Τοῦθ') Sic *edd. Τοῦτο W. Pag. 140. l. 1.* Καὶ ἐπ') καὶ deest in *edd.* Adest in *W. l. 3.* Ἐπαινέσσονται) Sic *M.* recte & *edd.* excepta *B. 2.* quae vitiose επαινείσσονται quod *Vorf.* tamen mutaverat in επαινέσσονται. Sed — έσομαι in prosa usitatus. *l. 5.* Οὐς ἅπαντες ισάσι, καὶ οὐς θαυμάζουσιν) Quatuor verba ab οὐς ad οὐς omisit *Fl.* quae adfunt in *cett. l. 13.* Ἰσασι) Sic dedi ex *L.* Εἰσι *edd.* Quid *M.* habeat, nescio: abscessa enim haec sunt. *Solan. l. 14.* Δὴ) δεῖ *L. Δὴ Fl. l. P. & c. Pag. 141. l. 3.* Οὐκ) Deest haec particula in *ed. Fl.* Adest in *cett. & in P. l. 11.* Οὐτός) οὕτω *edd.* quas vidi, omnes. Sed οὗτος recte *L. l. 17.* Κατονικὸν) κανόνιον *C. Pag. 142. l. 14.* Αὐτὸ) Sic recte *L.* Αὐτῶ male *edd. Αὐτὸν Pell. l. 15.* Ἀλλότριον) Ita *edd. l. Fl. H. P. & c.* nisi quod ἀλλότριαν *B. 2.* male. Ἀλλότρια *Ienf. & Pell.*

quod cur non admiserim, vid. nott. Et quia ex aliis Codd. hic nihil variationis notatum, non dubito, quin ii omnes vulgatum ἀλλότριον servant. Pag. 143. l. 10. Ἐπῶν) Sic edd. omnes. Ἐπαίων Angl. P. & L. item marg. A. 1 W.

IN SCYTHAM SEU HOSPITEM.

Pag. 145. l. 1. ΣΚΥΘΗΣ) ΣΚΥΘΙΟΣ W. Sed recte edd. Σκύθης. conf. c. 7 pr. l. 2. Πρῶτος) Sic B. 2. P. S. A. Πρῶτον Ald. Fl. Fr. H. Obliterata est vox in M. vitio temporis. l. 6. ὦν) Sic recte edd. vett. ὦν male recentiores. l. 10. Ἀπέθανε) ἀπέθανεν W. Prius vero servant edd. l. 12. ἱατρῶ) ἱατροῦ male W. Pag. 146. l. 3. Παρά) Sic recte Fl. S. A. Item Codd. M. & L. Περί male l. H. & c. l. 9. Ἐπαυσε) ἠέποιισε L. l. 14. Ἐδείξεν) Pell. an ἔδοξεν ut ante? l. 15. Περί) Sic edd. & M. Sola l. male παρά. Pag. 147. l. 2. Εἰ) Erasa priore scriptura haec superinducta est in M. quam etiam agnoscunt edd. ead. ἔτι) Punctum post ἔτι est in W. Idem aderat in P. quare id servavi, etsi abesset a l. & Fl. quae male comma ante ἔτι collocant. l. 3. Ἐγκόλαπτο) ἐγκόλαπτο W. male. Pag. 148. l. 3. Παρά) Sic l. H. Fl. P. S. ὑπὸ L. Ἐπὶ W. l. 6. Πλείου) Sic edd. l. H. Fl. P. Πλείω W. l. 7. Ὅδ' εἰς μέλλεν αὐτῶ) Inverso ordine W. ἴμ. αὐτ. ἰδ. l. 13. Τοῦ δοκιμωτάτου) τῶν δοκιμωτάτων Angl. P. & L. At vulgatum tuentur edd. omnes & M. l. 15. Ὑπεξηρημένον) Sic edd. vett. & recentt. Ἐν χρῶ κεκαρμένον W. Pag. 149. l. 5. Εἰδὼτα) ἰδόντα W. Nihil mutant edd. l. 12. Διατρίβοι) Sic W. Διατρίβει edd. Pag. 150. l. 1. Ἐθνεσι) Sic edd. Ἐθνεσιν W. l. 10. Ἀναστρέφοντα) Ita dedi ex W. & L. Ἀναστρέφοντα enim edd. omnes. l. 13. Ἀπέλθης) ἀπέλθοις W. Nihil vulgatum mutant l. Fl. H. P. l. 17. Τὰ) Articulum in edit. omissum supplevit Solanus. Pag. 151. l. 17. Δυσπρόσ-
οδος) Nihil variare edd. notat Solanus; recte, nisi quod nonnullae δυσ πρόσδος seiungunt. Reitz. Rectius Mf. Reg. 2954
Δυσπρόσodon. Pag. 152. l. 1. Ἡμῶν) Sola Fl. hic male ὑμῶν. Sed ἡμῶν cum ceteris edd. M. l. 4. Περί τοὺς ξένους) πρὸς τὸν ξένιον W. & L. Sed nil mutant edd. Pag. 153. l. 15. Διατρέ-
ψη) Sic l. A. Item Vorst. ac Gr. In W. videtur fuisse διατρέψη. Sed alia manus διαπρέψη fecit. Διαπρέψη corrupte etiam edd. omnes. Pag. 154. l. 3. Καὶ τοῦτο) τοῦτω solum, sine καὶ B. 2. Sed vulgatam tuentur l. Fl. H. P. & M. Καὶ τοῦτω L. l. 4. Ἐφίλουν) καὶ ἐφίλουν B. 2. Sed abest καὶ a reliquis & M. l. 5. Εἶ-
ναι) Punctum post εἶναι est in W. quod abest ab edd. Comma

est in Fl. l. 8. οὐδὲ) οὐδὲν l. male. l. 10. Ἐπαγάγω) Sic edd. l. Fl. H. P. &c. Ἀπάγω W. l. 13. Ἐπαγομένω) Sic recte l. H. Fl. Ἐπαγομένω male Ald. & P. Pag. 155. l. 15. Τῶν λόγων) Ita recte edd. Τὸν λόγον male L. ait Solan. cad. Ὑμῖν) Et sic recte edd. plurimae cum Cod. M. Ἡμῖν male Fl. Pag. 156. l. 3. Συγγραψάμενος) Sic edd. & M. Ἐπιγγραψάμενος L. l. 9. Τοσούτους) Sic W. recte. Τοιούτους edd. l. 12. Δεκάδι) Sic edd. Δεκαδία W. l. 14. Οὔτοι ἐβέλωσ. ἐθ. γ. ο. τ. α.) Haec septem verba in edd. omissa, ex Cod. W. restituta. Pag. 157. l. 6. Ἀπάξεται) Sic edd. vert. & M. Ἀπάξεται male S. & A. l. 8. Οἰχίσεται) Sic edd. & W. Nisi quod in eo abest σε. l. 10. Ἀκούουσιν) αὐτοῦ ἀκούουσιν W. Sed verius abest pronomen ab edd. Fl. l. H. P. &c. l. 11. Παρέλθοι) παρέλθῃ W. Nihil vulgatam mutant l. Fl. H. P. Pag. 158. l. 1. Φίλον ποιήσαιτο) φιλοποιήσαντο W. l. 2. Ἐπισείσαι χρὴ τὴν χεῖρα) ἐπισείσαι χρυστὴν χεῖρα W. l. 3. Δί) Δία Fl. & M. Ceterae edd. sic, ut dedimus. l. 4. Ἡδὴ) ἦδ' S. & A. male. Ἡδὴ recte edd. vert. & W. l. 5. Ἐδοξαν) ἐδοξα edd. & M. l. 6. Φησὶν) φασὶν male Fl. Recte cert. l. 10. Θάλασσα) θάλαττα W.

IN QUOMODO HIST. SIT CONSCR.

Pag. 159. l. 3. Πυρέττειν) Ita Codd. quatuor Angl. P. W. L. Πυρεταίνειν edd. l. 7. Οὕτως) οὕτως P. Sed prius recte servant edd. l. 9. Παρεκινούντο) παρεκινούν W. Sed prius edd. servant. l. 12. Μέλει) Sic M. & edd. omnes. Μέρει P. L. & Angl. & margo A. i W. l. 15. col. 2. Πᾶσαι) Deerat in editis. Pag. 160. l. 8. Ἀναστάντας) Sic edd. & M. l. 14. Τοῦτο) οὕτω marg. A. i W. Pag. 161. l. 1. Ἀρμενία) Sic H. Fl. B. 2. P. Ἀρμενεία l. l. 6. Ὀρμῇ) W. P. L. & Angl. & marg. A. i W. Πληγῇ edd. omnes. l. 17. Νεῖκος) In V. prave κείνος est, lege νεῖκος (vid. Diog. Laërt.) & sic C. Solan. Pag. 162. l. 1. Κρανείου) W. recte. Et marg. A. i W. Κρανίου edd. l. 7. Ὡς ἴστ.) ὥς deest in M. H. Fl. P. S. Ald. 1. B. 1. & 2. & Fr. Adest in sola l. l. 8. Οὕτω) Sic edd. Οὕτως W. l. 10. Κυλίει) Sic edd. Κυλίοι W. Reitz. Cum W. consentit Mf. Reg. 2956, & ita rescriptimus. l. 14. Πῶς) Ita P. L. & marg. A. i W. Ὅπως edd. l. 16. Τούτου) Sic W. Τουτοῦ M. Τοῦ edd. l. 17. col. 1. Κρανίου) Sic exhibeo, ut Scholiast. scripsit; sed Κρανείου scribendum, vid. nott. Reitz. Pag. 163. l. 1. Συγγραφεῖν) συγγραφεῖ W. & Mf. Gr. Vulgatam ruentur edd. l. 6. Παραίνεσεως οἱ πολλοὶ δεινοῖσιν) παραινεῖσαι οἱ π. δεινοὶ ὄντες W. cad. Οἰόνται σφί-

σιν) οὖν τε φασιν Coll. Οἶοντε σοφίσιν male *H.* Ceterae ut edidimus. *I.* 12. Ἀλλὰ εἰ τι) ἀλλ' εἰ τι *M.* *I.* 14. Ἐς ἀσί) Sic recte *L.* & marg. *A.* 1 *W.* Ὡς ἀεὶ male edd. *M.* etiam, sed in litura, fuitque haud dubie ἐς ἀσί. *Pag.* 164. *I.* 3. Μανία, εἴγε ἐλπίς) Liturae sunt hic in *W.* & vulgata lectio reposita. *I.* 4. Μεταποίησουςιν ἢ μεταγράψουσιν) μ... σωσιν ἢ ... ψωσι *W.* *I.* 7. Ἴν) ἦν *W.* *Pag.* 165. *I.* 1. Αἰρεῖσθαι) Sic *Fl. H. P.* & *Ald.* Αἰρεῖσθαι *I.* *I.* 11. Ἐν) τὰ ἐν marg. *A.* 1 *W.* sola. Non male. *I.* 12. Τῇ ἄλλῃ ἀτεχνία) τὴν ἄλλην ἀτεχνίαν *Pell.* *Pag.* 166. *I.* 7. Ἐνδιατρίβουσιν) Marg. *A.* 1 *W.* Et *W.* Διατρίβουσιν edd. *I.* 9. Καταρρίπτοντες) Sic recte edd. Καταρίπτοντες *W.* *I.* 13. Εἰ γε) Nihil hic mutare *M.* *Fl. S.* & *H.* norat Solanus. Sed & sic *I.* *P.* & *Ald.* habent. *I.* 14. Εἰ) Deest in *W.* at ibi punct. post ψευς. *I.* 16. Ἀκαριχίον) Sic edd. omnes. Ἀκαιρον *Angl.* & *P.* *Pag.* 167. *I.* 5. Ἀκρατῆς) Sic *B.* 2. *I.* *P.* *Ald. S. Fl.* & c. *I.* 8. Θέλαν) ἐθέλῃ *M.* *I.* 10. Ἀπὸ) Sic *Angl.* item *W. P.* & *L.* Ὑπὸ edd. *Pag.* 168. *I.* 2. Οὐδ' Ἄρης) οὐδ' ὁ Ἄρης *W.* *I.* 3. Ἦν τινα) *Ald.* male ἦν τινα. Sed correctum in marg. *I.* 8. Χωρίζειν) χωρίζειν male *I.* *I.* 9. Ἐπεισάγοι) Sic *W.* & *I.* Novem reliquae edd. ne excepta quidem *Fl.* male ἐπεισάγει. *I.* 10. Ἐτέρας) Sic edd. omnes. Ἐταίρας *Mf. Angl. P.* & *W.* Sed recentior manus ἐτέρας fecit. *ead.* Κομμάματα) σκώμματα male *W.* Vulgatam exhibent edd. *Fl. I. Ald. P. H.* *I.* 13. Ἀλουργίσι) Sic recte marg. *A.* 1 *W.* Ἀλουργέσι edd. Ἀλουργές τι *Angl.* & *P. A.* εἰ *W.* *I.* 14. Ψιμυθιον) ψιμύθιον *M. S.* & *H.* Ceterae consonam duplicant. In *Ald.* excidit μ. *I.* 16. Τοῦτο) Deest in *W.* *Pag.* 169. *I.* 4. Τὰ ἔπειτα) τοῖς ἔπ. *L.* At vulgatam tuentur *I. Fl. H.* & c. Τοὺς marg. *A.* 1 *W.* *I.* 6. Καὶ διὰ τ. ἐ.) κιβδύλω τῇ διαίρεισι χρώμεναι hic legit *G. Mf.* *I.* 8. Τοὺς ἐντυγχάνοντας) τοῦτον ἐντυγχάνειν *G.* Τοῦτο *B.* 2. Vulgatum servant *M.* & edd. ceterae. *I.* 9. Κιβδύλω) ὡς εἴρηται ante hoc verbum inferit idem *Cod. G.* *I.* 12. Αὐτὸ) Nihil mutat *M.* nec edd. *Forf.* αὐτῷ. *Solan.* *I.* 14. Γεννάδαν) γεννάδα *W.* sed additum *v.* *Pag.* 170. *I.* 4. Ἐραστὰς) Sic marg. *A.* 1 *W.* *A. G. P.* Ἐργάτας edd. & *M.* *I.* 8. Πρόσαντες) Sic *M.* cum edd. omnibus. Ἀπρόσαντες; Ἐπάχθες *Pell.* *ead.* Ἀκούουσιν ἦν) Sic *I.* & *P. G.* Ἀκούουσιν ἦν edd. & *M.* *I.* 9. Ἐπινοήσαις) ἐπινοεῖ *Mf. Gr.* Ἐπινοῆσαι edd. & *M.* Ἐπινοήσαις marg. *A.* 1 *W.* *I.* 11. Ἀκροασαμένους) Sic edd. omnes. Ἀκροασομένους *W.* *ead.* Παραδραμὸν) παρὰ δρόμον *W.* *I.* 16. Καὶ) Abest a *W.* *Pag.* 171. *I.* 1. Φροντίζειν) Sic *W.* & edd. omnes, excepta *S.* & *A.* quae male φροντίζει. *I.* 5. Που σε) σέ που *W.* *I.* 10. Σαυδάλλω) σαυδαλίη

W. l. 14. Σου) σοι M. P. & marg. A. 1 IV. Σου servant edd. & Ex. l. 16. Ἀσύμφυλον) Sic dedi ex Codd. L. P. W. & Anglic. Ἀσύμφυλον enim habebant edd. omn. praeter Fl. quae ἀσύμφυλον. Et praeter l. quae ἀσύμφυλον. Pag. 172. l. 7. Ἐξεργάσασθαι) ἐξεργάσεσθαι W. l. 14. Ἀριστοβούλου) Ἀριστόβουλος μ. γράφας Angl. M. & marg. Fl. Prius vero servant edd. & P. l. 15. Ἀναγνόντος) Sic edd. & M. Pag. 173. l. 2. Ἐκείνος) Deest in W. l. 6. Ἐν ἀκοντίῳ) ἐνὶ ἀκ. G. L. recte. Prius autem edd. & M. l. 8. Ὅς γε) Sic etiam M. Sed a recentiore manu. Pag. 174. l. 1. Ἐπανθήσῃ) ἐπανθήσῃ P. & marg. A. 1 W. Ἐπάνθισε Angl. l. 2. Τοιοῦτοι) τοιοῦτοι πολλοὶ W. l. 3. Καί) Abest a Fl. Adest in l. H. P. & M. l. 4. Χρειῶδες) Sic edd. & c. Χρεῶδες W. l. 5. Θεραπεύοντες) θεραπεύεσθαι Angl. P. L. W. in rasura. Prius autem edd. recte tuentur. l. 8. Καταμεμίχθαι) καὶ τὸ μ. W. l. 9. Πάσῃ) Deest in W. & Fl. Adest in P. & cett. edd. ead. Tὰ) Abest articulus a P. & L. Adest in edd. Pag. 175. l. 2. Ἐμμελὲς) εὐμελὲς Schol. male. Nihil mutant edd. Coll. & M. l. 3. Περὶ πόδα τῇ ἱστορίᾳ) παρὰ πόδα ἡ ἱστορία edd. Sed πὲρὶ exhibent Angl. P. W. & L. Τῇ ἱστορίᾳ vero Pell. Casaub. & Vorst. l. 12. Ποιοῖ) ποιοῖτο P. Ποιεῖ Fl. Vulgatam servant ceterae. l. 13. Φροίμιου) Sic edd. vett. & S. Προίμιου P. & A. Pag. 176. l. 3. Οὐολόγεσος) Nihil mutant edd. & M. l. 8. Θύμου) Sic ed. P. & marg. A. 1 IV. Θυμοῦ ceterae male & M. ead. Κρεπέριος) Sic edd. l. Ald. P. S. & c. Ἐσπέριος καρπού. γραι. Κρεσπέριος C. male. Κρετέρκος M. l. 9. Συνέγραψε) Sic edd. Ἀνέγραψε P. l. 11. Ξυλισταμένου) Sic Fl. l. P. aliaeque. Καθισταμένου Thucyd. l. 17. Καρπού) Sic pro Καλπουρνιανός quoque editum invenio. Sed error est manifestus. Reitz. Pag. 177. l. 1. Οἱ τότε) Probat Fl. l. P. Ὅτ' οὕτως W. male. l. 4. Γῆν) τὴν βασ. τὴν γῆν τὴν W. l. 6. Νισίβει) Νισίβι W. Sed fuit Νισίβει. l. 8. Τοῦτο) τοῦτ' W. l. 10. Κάκεινα) κακία Fl. Vulg. serv. cett. Κακείνο M. sed a recent. manu. ead. Ὡς) ὅπως L. Nihil mutat Fl. l. H. P. l. 11. Νῆ) ἢ M. Ἰδία marg. A. 1 W. & P. Vulgarum tuentur l. Fl. H. & c. ead. Παρέλειπον) παρέλειπον W. l. 14. Ἀνέγραψε) ἀν' ἔγραψε W. male. Pag. 178. l. 10. Προπεποννηκώς) Sic Mf. Gr. Item W. & P. Πεποννηκώς edd. omnes. ead. Ἡτιασάμην) Fl. Ἡτιασάμην iota subscripto ad latus posito. Pag. 179. l. 3. Ὅ, τι) Sic W. Ὅτι edd. l. 4. Ἰατρῶν) ἱατρῶν edd. omnes. M. in litura. l. 6. Τριόδου) περιόδου W. & Fl. male. Ceterae recte τριόδου. l. 11. Ἀναγινώσκοντας) ἀναγινώσκοντας M. & Fl. Sed vulgatam exhibent Ald. l. P. H. & c. l. 12. Πρέποι) πρέπει Fl. Ceterae & M.

πρέποι. Pag. 180. l. 6. Τὸ γὰρ τοιοῦτον) τῷ γὰρ τοιοῦτῳ ἔδει
 Coll. Nil mutant edd. & M. nisi quod *Fl.* τοιοῦτο. l. 7. ἔδει)
 ἔδειπερ P. *ead.* ἡ) μᾶλλον ἢ Pell. l. 8. Ἀμνημονεύσαι) ἀμνη-
 μονῆσαι W. l. 10. Κακῶς) κακῶς I. l. 12. Ὁρᾶς, ὁμοιος) Sic
 edd. Ὁρᾶς οὐχ' ὁμοιος Angl. & P. Pag. 181. l. 7. Ἱεροσιδῆς) Ita
 recte inveni in P. S. H. *Ald. Fl. F. B.* 2. Ἱεροσιδῆς male I. &
 marg. A. i IV. & L. Ἐρσιδῆς Angl. & G. Ἱεροσιδῆς P. *Vulgatae*
 vero assentitur M. l. 9. Οὐολογέσου) Sic legere I. *Fl. H. B.* 2.
 & M. notat Solan. l. 11. Τίγρητα) Nihil mutant I. *Fl. P. H.*
 & M. l. 14. Ὡς οὐκ) ὦν οὐκ P. l. 15. Αὐτῶν) Deest in W.
 l. 16. Γὰρ) Nihil mutant I. H. B. 2. P. *Fl. & M.* Pag. 182. l. 2.
 Ἄρτι τοῦ δεσπ. κλ.) Sic *Fl. H. P. S.* Ἄρτι κληρ. του δ. inver-
 so ordine I. & W. l. 5. Ἐμπηδήσας) ἐκπηδήσας L. *ead.* Ὀρί-
 δων) ὀρνέβων marg. A. i IV. & μοχ λαγῶν. l. 6. Ὑπερμπί-
 πλαται) Sic B. 2. *Fl. I. H. P.* & c. Ὑπερμπίμπλαται W. l. 7.
 Ταρίχου) ταρίχους marg. A. i IV. l. 11. Εἴκοσι) Sic edo ex
 Codd. M. P. L. A. G. Ἑπτὰ καὶ ἑκτὰ edd. omnes absurde.
 l. 12. Ἐξέθανον) Ita G. & W. Ἀπέθανον edd. l. 19. col. 1. Λέ-
 γειν) λέγεται edit. Cler. quam correxit Solan. Pag. 183. l. 1.
 Ἑντία) ος Angl. & P. *Vulgatam* servant edd. & M. l. 3. Ὑπὸ)
 M. P. L. & *Fl.* Edd. cett. ὑπέρ. l. 6. Κρόνιον) Κρόνον edd. omnes,
 praeter I. quae Κρόνιον, quam lect. firmant Codd. A. G. P. L.
 Κρονειον W. l. 8. Τάλλα) ἄλλα W. Τάλλα I. H. S. Τάλλα *Fl.*
 P. recte. l. 9. Σεβηριανου) Edd. fere omnes male Σεβερριανου,
 praeter S. & B. 2. Aldina eodem vitio laborat, quae paulo
 post ramen recte Σεβηριανὸς habet. Σεουρη—W. ubique. l. 14.
 Ἑπτὰ) ἐς ἑβδόμην W. *Vulgatam* tuentur *Fl. I. H. P.* l. 15.
 Ὀσρόνης) Ὀσρόνης τις W. l. 16. Σεβηριανὸς) Hic rursus quae-
 dam male Σεβερ— praeter *Ald. Fl. S. H. & B.* 2. *ead.* Διὰ τοῦ-
 το) διατοῦτο I. uno verbo. Pag. 184. l. 1. Ἐπήγαγε) Sic *Fl.*
 I. H. P. Ἐπηγε W. L. & marg. A. i IV. *ead.* Τῆς ἑβδόμης) τῆς
 7. *Fl.* l. 5. Ἐδεσσα) Αἰδεσσα W. Nihil a vulg. abeunt *Fl. I. H.*
 P. l. 6. Ὅττοβος) ὄτοβος W. l. 9. Δημοτικὰ) Edd. male Δημο-
 τικὰ secunda longa, excepta S. & B. 2. quae o habent cum
 Cod. M. l. 11. Ἐγχρήζοντα) Sic I. *Ald. Fl. H. P. S.* Ἐγχρή-
 ζοντα sine puncto subscripto M. Quin immo *Fl.* i plane expri-
 mit, ἐγχρηρίζοντα exhibens. Pag. 185. l. 1. Μετὰ ταῦτα) μετα-
 ταῦτα iunctim I. H. *Ald. & Fl.* *ead.* Ἀκούσεσθαι) ἀκούσεσθε
 W. male. l. 2. Ἐπάγοντας) ἐπαγάγοντας M. *Vulg.* habet *Fl.*
 I. H. P. & c. l. 6. Χρὴ δέ) χρὴ δέ οἶμαι W. At illud οἶμαι in
 nulla ed. inveniō, alioqui facile admissem. l. 12. Ῥοδίων)
 Ῥοδίου L. l. 16. col. 2. Ὑπισχουμ.) In ed. Cler. male ἐπισχουμ.

μένων. Pag. 186. l. 4. Δείζομεν) δειζόμεν W. Nihil mutant edd. priscae. l. 6. Περὶ) παρὰ W. & Fl. male. Ceterae recte περί. l. 10. Ἐπὶ κουρείων) Sic recte marg. A. i W. item Fl. S. & A. Ceterae pessime Ἐπικουρείων *Epicurogum*. Τῷ ἐπικουρίῳ W. l. 14. Ἀπόκησαν) ἀπόκησαν W. ead. Ἐδεσσαίοι) Αἰδισσαίοι W. Pag. 187. l. 7. Ἀπόκησε) ἀπόκησεν M. l. 8. Σεβηριανού) Sic iam bene edd. Σεουηριανού W. ubique. l. 15. Κατάξαντα) κατάρχοντα W. Nihil mutant Fl. l. H. P. l. 16. Εἰς σφαγὴν) εἰς τὴν σφαγὴν W. Pag. 188. l. 1. Ξιφίδιον) ξιφειδίων W. l. 4. Ἐκείνου) Ex W. & L. Ἐκείνοις enim habebant edd. l. 6. Οὐδέν) οὐδενός marg. A. i W. l. 12. Ὁ ῥήτ.) Deest articulus in W. Adest in edd. Pag. 189. l. 1. Ἀπεσφαξεν) Sic habere l. Fl. H. & M. notat Solanus. Sed & habent ceterae. l. 5. Τάλλα) τάλλα l. Ald. ubique. ead. Κατεγγίγνωσκον) καταγγιγνώσκων W. l. 6. Λοπάδων) λοπαδίων Fl. Cum vulgata faciunt certt. & M. l. 10. Ὅμοιους) ὁμοίους W. l. 15. Ἰδιωτείας) ιδιωτίας W. Vulgatam retinent l. Fl. H. P. &c. Pag. 190. l. 3. Τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον) τοσοῦτο καὶ τοιοῦτο M. Sed postremae voci manus recentior v addidit. l. 4. Μηδὲ) μὴ δὲ l. ead. Ἐξηγοῖτο) Ita restitui ex W. L. Ἐξηγεῖτο edd. l. 7. Διεξιών) Sic edd. & M. in quo tamen videtur fuisse διεξίοι) sed mutatum est. l. 9. Ἀναλωκός) ἀναλωκός Fl. Ἀναλωκός W. P. Ἀπλωκός edd. omnes. l. 15. Εἰστιάσαντο) εἰστιασ. L. & Fl. l. 16. Τὴν Μαύρων) Sic recte edd. Τὸν Μαύρον Anglic. & P. Τῶν Μαύρων L. W. & Fl. Pag. 191. l. 6. Ἐν) Nihil variare edd. & M. notat Solan. ead. Ἐπαλάσεις) Sic restitui ex marg. A. i W. & Codd. G. W. P. L. Ἐπαλεύσεις enim edd. male. l. 8. Ἐφειστήκει) Ex W. P. & Fl. Certt. male ἀφειστήκει. l. 10. Ἀξίους) Ita recte edd. Ἀξίου M. erasa, quae prius fuerat, litera Σ. Πολοῦ ἀξ. Marc. prave. l. 11. Ἡδὴ) δὲ M. Sed notatum ut spurium. l. 16. Γελοιώτερα) Ita dedi ex marg. A. i W. Ἀναγκαιότερα edd. absurde. Pag. 192. l. 3. Πόρκην) πόρκην male W. L. & marg. A. i W. In vulgata probe conspirant edd. l. 9. Κεγχρεῶν) Κεγχριέων Angl. & P. Κεγχριέων W. Vulg. servant omnes edd. & Thom. M. Pag. 193. l. 5. Περισπειράδεντων) Ita restitui ex W. & L. Περιπειρ. edd. male. l. 12. Σούραν) Sic edd. & M. ead. Κρανείου) Sic W. Κρανίου edd. Pag. 194. l. 1. Ἐμελεν) Sic edd. & M. Ἐμελλεν l. l. 2. Ὀρβίαν) Deerat in omnibus edd. excepta l. Deerat etiam in M. l. 5. Τίγρητι) Sic L. M. B. 2. P. S. Τίγγριτι l. & reliqq. conf. supra cap. 19. l. 6. Μηδία) Μηδεία W. male. Nil mutant edd. priscae. l. 10. Νενίκηκει) Hoc habent Fl. Ald. H. P. S. Νενίκηκεν l. & W. l. 11.

Μηδία) Sic edd. omn. Μηδεία M. l. 13. Συγγεγραφότος) Sic restitutum ex W. quod vel sine Cod. corrigendum erat. Edd. enim male συγγεγραφήκτος habebant, ne I. & Fl. quidem ab hac labe immunibus. l. 14. Ούλογ.) τὴν Ούλογ. W. l. 15. Τριπόθητον) Deest in W. Pag. 195. l. 2. ὠκισε) ὠκισε W. l. 15. Μουζούριδος) Μουζίριδος W. Nihil mutant Fl. H. I. P. Pag. 196. l. 1. Οὐτ' εἰ βλέποινεν) οὔτε βλέπειν ἢ W. l. 3. Ὅττι κεν) Sic dedit Solan. Edd. enim ὅ, τι κεν. ead. Ἐπ' ἀκαιρίμαν) ἐπὶ καὶ ῥῆμα P. & Cod. Fl. Ἐπικερ— Fl. Ἐπὶ κε ῥῆμα in M. Sed fuit prius ἐπικαιρίμμα. Edd. reliqq. vulgatam servant. ead. Γλώτταν) γλώσσαν M. l. 9. Σαγαλασείως) Σαγαλασσείως emend. Spanh. Sed vulgatum tuentur edd. omnes. Pag. 197. l. 3. Καὶ εἴτι τρ.) καὶ εἴτι καὶ τραχύδην P. ead. Δὴ ἦδην Fl. Δὴ ceterae. In M. est δὴ, sed ἦ supra scriptum est a recentiore manu. l. 4. Αὐτὸν) Sic I. H. Fl. P. Ald. Sed in hac inde factum αὐτὸν, non imperite quidem. Αὐτὸς M. Sed & praecedentia hic primo aliter fuerant scripta. Erat enim οἰκοδομεῖ, & ab erat δεῖ. l. 8. Συγγράφοντα) συγγράφοντα marg. A. 1 W. non male. l. 16. Ἄν) Deest in M. & Fl. adest in cett. Pag. 198. l. 2. Ἐκ κασσ.) Sic L. M. & Fl. Ἀπὸ cett. edd. l. 4. Ἀλλά που) Sic P. Ἀλλά που iunctim I. H. Fl. B. 2. S. Ἀλλά που P. sed interrogandi sign. ego addidi. l. 7. Ἡρόδικος) Ex marg. A. 1. Angl. & P. Ἡρόδικος Schol. Ἡροδίδης male edd. & M. l. 8. Οὐχ) Deest in M. & omnibus edd. Adest in sola I. Et sic emendarant Marc. & Vorst. ead. Ὑπόσχοιντο) ὑπόσχοιτο M. male. l. 10. Διὰ ταῦτα) Sic I. Fl. H. P. & C. Δι' αὐτὰ M. l. 14. col. 2. Ἐκλήνησεν) Est apud Aelian. ἐκύλισεν. At nihil ab vulgato abit C. Solan. l. 17. col. 1. Τὸν) Deerat in edit. addidit Solanus, & ιδεῖν, quod post σῶμα legebatur, delevit idem. ead. col. 2. Ἐσπενδεν) Sic ex C. restitutum, cum in editis legeretur ἔσπονδεν. Sed & ex Aeliano poterat restitui, ex cuius collatione etiam alterum illud μὲν hic delendum. Reitz. l. 18. col. 1. Σῶμα) σῶμα ιδεῖν Aelian. Reitz. ead. col. 2. Οὐ δέ) Illud δέ ego addidi; nam in edito tantum erat οὐκ ἐδύνατο, & Solanus ου μὲν inde fecerat, sine auctorit. codicis; quare eadem mihi erat corrigendi licentia, in eiiciendo uno μὲν ex tribus, cum iam bis μὲν plus quam satis sit. In Aeliano est ὁ μὲν ἀποδρ. ἔσπενδεν, οὐ μὲν ἐδύν. Reitz. l. 23. col. 1. Πρώτον) Ita pro edito πρώτος restituit Solan. ex C. ibid. Αὐτὸν) αὐτὸν ed. Εαυτὸν Ael. Reitz. ibid. l. 24. Καὶ δις) Coniunctionem in edito exemplari deficientem impleverat Solan. ibid. l. 28. Ὡς ἐπ') ὥς ἔπος editum erat ex V. ad quae I. Cler. ait: Aelianus habet ὅσον ἐπ' ὀργυιὰς ἑκτὰ, in edi-

tionibus, sed in MS. est πεντήκοντα, ut hic habet noster. Haec ille. Ὡς ἔπος γυίας C. etiam prave; sed Excerpta G. recte ἔπ' ... ut edidimus. *Reitz.* Pag. 199. l. 2. Ὑπόθεσιν) Sic W. & edd. vert. Ἀπόθεσιν S. male. l. 6. Ἐφευρηκέναι) ευρηκέναι W. Nihil movent vulg. edd. vert. l. 9. Τοιαῦται) τοιαυτα W. solus. l. 11. Καίτοι) Sic edd. vert. & M. Pag. 200. l. 1. Ἐο' αὐτοῦ) αὐτοῦ I. Sed nostram lect. habent Fl. B. 2. H. P. Ald. & M. ead. Ὁ μαθητὴς) ἔστιν ὁ μαθ. M. male. l. 6. Ἐχουν) Sic edd. omnes praeter S. & hanc secutam A. quae ἔχων. Sed ἔχουν etiam Cod. W. l. 12. Ἀπαγγέλλουσι) Sic Fl. B. 2. P. H. & M. Ἀπαγγέλουσι I. Pag. 201. l. 1. Ἐν Ὀλύμπῳ) Nihil hic a vulgata abire I. Fl. H. notat Solan. l. 3. Ὡμῶς) Et hic nil variare edd. nec M. norat idem. l. 6. Μανικὸς) μαντικὸς M. solus. l. 16. Μὴ εὖξ.) μὴ aberat ab M. Sed suprascriptum est. Adeft autem in Fl. I. H. P. ead. Παρέλιπεν) παρέλειπεν W. Pag. 202. l. 5. Γύλιπον) Sic I. Fl. H. P. & c. Γύλιππον W. l. 8. Πρωτων) Ita quoque in edd. optimis legi notat Solan. l. 10. Ἄν) Deest in W. & Fl. Adeft in P. Cod. & edd. I. H. P. l. 13. Ἐλπίζη) Ita dedi ex marg. A. 1 W. & W. Edd. enim vulgo ἐλπίζει. l. 14. Νισαίων) Νησαίων male W. Vulgatam non movent Fl. I. H. P. l. 15. Αὐτὸ) Sic edd. & M. l. 17. Χιτῶν) Forf. χιτῶνα Περσικόν. Solan. Pag. 203. l. 2. Ποιήσεται) ποιήσεται W. male. l. 3. Ἐχθρας) τέχνης Fl. Vulgatam servant Ald. I. H. P. & Codd. M. P. l. 4. Καὶ μ. 3. τ. α.) Sic edd. Coll. & M. ut edidimus. l. 5. Εἴ τις) εἴ τι S. sola cum A. Ald. vero Fl. I. H. & c. cum W. recte εἴ τις. l. 11. Ἐξ ἀρχῆς) καὶ ἐξ ἀρχῆς M. l. 13. Ὡς) Sic sola B. 2. recte. Ὡς male reliquae. In M. δὲ suprascriptum est. l. 14. Ὀνησίκριτε) Ὀνησίκρατες P. misere. Ὀνησίκρατες male etiam ceterae. vid. nott. ead. Ὡς) ὅπως W. l. 15. Ἀναγινώσκουσιν) ἀναγιγνώσκουσιν M. Nil mutant I. Fl. H. P. Pag. 204. l. 4. Ἐπάγονται) Sic dedi ex I. licet cett. omnes & M. ὑπάγονται. l. 10. Ὀνομάζων) Ex lens. emendatione, ὀνομάσων enim edd. Pag. 205. l. 3. Κτῆμά τε) Ex Thucyd. Κτήματα edd. Luciani. l. 4. Ἡπερ) εἰπερ male Fl. Ἡπερ cett. item M. & P. l. 10. Ποσὶ) Sic L. & MS. Golm. Πόλεσι male edd. item M. & P. l. 14. Ῥητορείας) ῥητορίας W. Pag. 206. l. 2. Συγγραφέως) Sic W. & edd. vert. Συγγραφέος male S. l. 5. Φανώτατα) Ex W. dedi. Φαντάτα edd. l. 8. Συνιέναι) Sic Cod. P. & edd. I. P. H. Συνεῖναι W. & Fl. Pag. 207. l. 1. Ἐπουριάσοντος) ἐπουριάσαντος male W. l. 6. Κίνδυνος — μέγιστος) Sic L. Κίνδυνος — μέγιστον P. Ald. Fl. H. B. 2. S. K — ον μ — ον I. & M. ead. Τότε) Sic I. aliae τὸ, τε.

l. 8. Πειστέον) πιστέον male W. l. 9. Λόγοις) λόγοις prave M. l. 14. Ἀφιστάντα) Stephan. ἀφιστάντα. Pag. 208. l. 2. Συν-
ακτέον) Ita dedimus ex Codd. M. A. G. W. P. Συντακτέον edd.
omnes male. l. 10. Πρώτα) πρώτον S. Sed πρώτα Fl. l. P. H.
& W. ead. Αὐτῶν) αὐτὸν male S. & M. Αὐτῶν Fl. l. H. P. &
W. nam sic scriptum fuit. l. 13. Καὶ χρ.) Absunt haec duo
verba a Fl. ead. Ὀλος) ὅλος l. l. 14. Μὲν τῶν) τῶν μὲν S.
Pag. 209. l. 1. Καὶ αὐτὸς) καὶ abest ab δ. ead. Τὰ) Abest in W.
l. 8. Ἀκουέτω) ἠκικούστω Fl. Ἀκηκούστω M. Ἀκηκούστω P.
Vulgatam nostram obtinent edd. cett. l. 12. Ἐπέστω) Sic L.
G. P. & marg. A. l. W. Ἐπέστω edd. male. Pag. 210. l. 1. Μη-
δῖαν) Nihil hic variant M. l. Fl. H. Cum Cod. iste alias Μη-
δῖαν scribere soleat. Vid. c. 30. l. 4. Ἀδόλω) ἀδόλω P. l. 5.
Τὸ κέντρον) Ex W. & P. est. Τῷ κέντρῳ edd. Sed κέντρον quo-
que marg. A. l. l. 10. Αὐτὰ) αὐτῷ Fl. Sed vulgatam lectio-
nem firmant M. P. l. 12. Φειδία ἢ Πρ. χρ.) Φειδ. χρ. ἢ Πρ. Fl.
W. & M. l. 13. Οὐδὲ γὰρ οὐδ') οὐ γὰρ οὐδ' M. & Fl. Pag. 211.
l. 3. Αὐτῶν) αὐτῷ M. Αὐτοὺς peius L. ead. Οἰκοδομήσασθαι)
Ita dedi ex Fl. & W. Οἰκοδομήσασθαι enim edd. l. 4. Τοι) τι
M. l. 7. Μετὰ) Sic legere l. Fl. H. norat Solan. nescio quare.
l. 11. Ὅταν) ὅπῃ W. L. & Fl. Vulgat. servant cett. edd.
ead. Προδοικήσασθαι) δαικνήσασθαι Fl. iola. l. 13. Λεκτέων)
λεκτῶν W. Pag. 212. l. 2. Ἡ) M. facere cum edd. norat So-
lan. ead. Εὐπορίσει) Sic l. H. P. Ald. Εὐπορήσει Fl. quod etiam
in M. fuit, sed vulgata rescripta est. l. 14. Μέγα) μετὰ male
L. Cum vulg. faciunt l. Fl. H. & c. Pag. 213. l. 5. Αὐτῇ) Ex
emend. Solani; edd. enim omnes male αὐτῇ. l. 7. Ἐχην) ἐχην
male sola A. l. 10. Τρόπῳ) τρόπον L. Vulgatae adstipulantur
l. Fl. H. P. Pag. 214. l. 5. Λαγωοῖς) λαγωῖς cum puncto
subscripto W. Sine puncto edd. l. Fl. H. P. & c. l. 6. Ὑπογα-
στρίοις) ὑπογαστρίων L. ead. Ἐνθήσεις) ἐνθήσει W. Nihil mu-
tant edd. vet. ead. Εἴ τι) Sic edd. & M. Ὅ τι tamen in eo prius
fuerat, id quod in l. quoque legitur. l. 14. Μεγαλόφρων) με-
γαλοφρόν; marg. A. l. W. Pag. 215. l. 6. Χρῆμα) Sic marg.
A. l. l. & Mf. Gr. Σχῆμα edd. ceterae omnes. l. 7. Χρειῶδες)
Sic edd. praeter l. quae χρῆῶδες. ead. Ἡ ἔτι) ἢ ἔτι M. ma-
le. l. 8. Λομὸν) μὸν tantum M. l. 10. Αὐτοῦ) Deest in Fl.
Pag. 216. l. 6. Καὶ μὴν καὶ) Ridicule S. δὲ μὴν καί. Ceteras
vulgatam fervare cum M. norat Solanus. l. 7. Παραπέσει)
παραπέσει W. Vulgaram tenent l. Fl. H. & c. l. 9. Σὺ) Sic l.
& marg. A. l. W. Σοὶ M. & edd. praeter l. omnes. l. 11. Τὸ
αὐτὸ) τοῦτο l. Γὰρ τὸ αὐτὸ W. At vulgatam habent Fl. H.
Lucian. Vol. IV.

B. 2. P. Ald. &c. l. 12. Ἐπαινέσονται σ. κ. τιμήσουσιν) ἐπαινε-
σονται σ. κ. τιμήσουσι Fl. & W. l. 16. Μεστός) μισθός male
W. ead. Οὐδέν) Deest in S. adeft in Fl. I. H. &c. & W.
Pag. 217. l. 1. Δουλοπρεπές) Ita recte Fl. Fr. S. A. & W. Item
marg. A. 1 W. Δολοπρεπές male reliq. edd. l. 2. Σωφρονοῖν)
Sic P. P. Ald. I. H. Σωφρονοῖ W. Σωφρονεῖ Ex. Fl. ead. Πάσας
τάς) τὰς πάσας W. l. 5. Ἔργων) ἔργον W. Vulgatam non
movent I. Fl. H. &c. l. 8. Παραϊονίαν) Παρατονίαν W. Nil
mutant edd. priscae. l. 9. Ἄφουκτον) ἄφουκτον male edd. & M.
l. 10. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. l. 16. Πλωῖζ.) Ita recte I. Fl. S. &
Ald. Πλωῖζ. prima correpta aliae & W. Pag. 218. l. 1. Αὐτοῦ)
αὐτοῦ edd. ead. Εἰς τὸν νῦν) καὶ τὸν ἔπειτα addit Marc. Sed nul-
la ed. id habet. l. 2. Ἐστήκη) Sic I. Ald. H. P. & P. &c. Ἐστή-
χει Fl. l. 8. Ὁπίθος) Sic recte M. Fl. marg. A. 1 W. P. S. A.
Δίθος male I. Ald. H. B. 2. & L. l. 9. Κρανεῖω) Sic fuerat in
W. Sed muratum in Κρανίω.

IN VERAE HISTORIAE LIB. I.

Pag. 219. l. 1. ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡ.) Ἀληθινῶν διηγημάτων
Schol. & Coll. Vulgarum tit. servant Fl. Ald. I. P. &c. l. 9.
Ἀνεΐναι) ἀνείναι C. Nihil vulg. mutat Fl. I. H. P. l. 11. Ἀνά-
παυσις) Ἀλλ' ἀνάγνωσις Coll. At nihil mut. edd. vet. l. 12. Τοῖς
τοιούτοις) τῶν τοιούτων Fl. male. Vulgatam cert. editionum
firmit Cod. P. l. 13. Παρέξει) Ita bene Ald. Fl. H. P. Παρέξη
I. male. ead. Ψυχᾶγ.) ψυχᾶγ. I. male. l. 15. col. 1. ΑΛΗΘ.
ΔΙΗΓ.) Hic titulus in MS. cum in editis libris vocetur hoc opus
ἀληθὲς ἱστορία. Recte eodem redit. Cler. (sic etiam legitur in
C.) Pag. 220. l. 6. Τινὰς) Sic Fl. B. 2. & L. Τινὰ cert. omnes.
l. 12. Εἰπόντος) ἀληθεύοντος Fl. Vulgatam servant reliquae.
Pag. 221. l. 14. Κενοδοξίας) Vorst. & ed. S. Καίνοδοξίας cert.
l. 16. col. 1. Ταῦτα) τάχα erat editum; sed ex C. correxit So-
lan. mox μὲν inferuit ac δὲ, item δεκάτω, quae omnia aberant
ab edit. Clerici. Pag. 223. l. 5. Ἀκατος) ἀκάτας Fl. Nil mut.
I. H. P. & P. l. 7. Οὐρίω) Sic Fl. I. H. Ald. P. Εὐρω P. & L.
l. 8. Βιαίως) βιαίως I. male. l. 9. Ἐπεδίδον) Sic recte edd. prae-
ter I. quae ἐπεγίνετο. l. 10. Ἐπεγίνετο) ἐπεγίνετο Mf. Gr.
Ἐνεγίνετο edd. male. l. 12. Αὐτοῦς) αὐτοῦς edd. l. 14. Καθο-
ρῶμεν) Hinc usque ad δασεῖαν nihil a vulg. abire Coll. H. &
Fl. norat Solan. l. 15. Κύματι) Const. in Lex. πνεύματι, male.
Nihil mutant edd. Pag. 224. l. 4. Αὐτῶν) Sic legere omnes

edd. notat Solan. *l. 5. 'Αγελθεῖν*) Ex Cod. P. *'Επανελθεῖν* edd. omnes. *l. 10. 'Ηρακλῆς*) *Ἡρακλῆς* *l. sola male. l. 13. Προήμεν*) Sic recte edd. & P. *Προῆμεν* male *Fl. l. 14. Παρήμεν*) *παρήμεν* *Fl. Pag. 226. l. 7. Λύδιον*) Nihil a vulgata abire *l. Fl. H. & B. 2. notat Solan. l. 17. col. 2. Ταῦτα*) Ita correxit idem ex C. *ταῦτα* enim vulgatum erat, addiditque conferendum Homer. Od. I, 94. *Pag. 227. l. 3. Συμπλοχὴν*) Deest in *Fl. Adest* in cett. & P. *l. 9. Οἶον*) Quidam ὄσον. *Bourd. Οἶον l. H. P. Ald. Fl. Fr. S. Pag. 230. l. 6. Μέσον*) Sic *l. & Fl. Μέσον* reliquae male. *ead. Ὑπαντήσας*) *ἀπαντήσας* *Fl. sola. l. 17. Δέκα*) *l. Fl.* quae & reliquos numeros saepe literis tantum designat. *Pag. 232. l. 15. Ὡς ἕκαστοι*) ὥς ἕκαστοις ἐδόκει *A. P. L. Nihil mutant edd. in vulgata. Ὡς ἕκαστος ἐδόκει marg. A. l. IV. Pag. 233. l. 6. Εὐδιάν. . .*) *l. Εὐδιάν. . . Solan. At vulg.* servant edd. *l. 16. Ἀεροκράκες*) Sic *P. A. & l. Ἀεροκράκες* edd. cett. *Pag. 234. l. 3. Καὶ*) Male deest in *S. & A. Adest* in *P. & c. l. 4. Δυσσομίας*) Sic edd. *Δυσωδίας* *P. & A. & marg. A. l. IV. l. 9. Ἀσπαράγων*) *ἀσπαράγων* male edd. *l. 13. Κἀκείνων*) Nihil mutant *l. Fl. H. Ald. P. Κἀκείνοι* Vorst. *l. 17. col. 2. Ἐπιτολῆς*) *ἐπιτολῆς* C. prave. *ibid. Αὐτοῦ*) *αὐτῆς* editum erat, & sic V. habet. Sed *αὐτοῦ* recte C. & Exc. G. *Pag. 235. l. 12. Ἐφυγον ἐπικλινάτες*) Alii *ἐπαυσαν ἐγκλινάτες* Coll. Nihil a vulg. recedunt *l. H. Fl. P. l. 16. col. 2. Ὑπάρχ.) ὑποῦσιν* editum est; sed ex coniectura monuit Solan. *ὑπάρχουσιν* legendum, in quo me facile obsecundantem habuit. *Reitz. l. 18. col. 1. Ἐπισσημῆν*) Ita Solan. correxit, pro vulgato *ἐπισσημαίνει* idem *σαλπυγκταῖς* fecit ex vulg. *σαλπυγκτοῖς. Pag. 236. l. 1. Πολὺ*) *πολλοὶ* male *Fl. l. 14. Ῥοδίου*) Sic *l. item A. & P. Ῥοδίων* edd. reliquae. *Pag. 238. l. 14. Ῥητῶν ἕκαστον χρημάτων*) *ῤητοῦ ἕκαστου χρήματος* *Fl.* Sed vulgatam servant cett. & P. *Pag. 239. l. 1. Ἀλλήλων*) Sic edd. *Ἀλλήλοις* *P. l. 16. col. 2. Ἀπέδοσαν*) Sic scribendum pro edito *ἀπέδσαν*, bene monuit Solan. *ead. Τὸν προκειμένον*) N. L. Scripturam V. Cod. expressimus. Impr. habet *τοῦ προκειμένου. Solan. l. 18. col. 2. Σαφηνείας*) *σαφηνίας* edit. Cler. Sed mutavit eadem manus, quae Scholion praecedens. *Pag. 241. l. 2. Δονδρήται*) *Δενδρήται* *H. sola. l. 6. Πηχυαῖοι*) Sic edd. *Πηχυαῖαι* aliquem legere Solan. addidit, non indicans quis ille sit. *l. 10. Ταις*) Sic etiam cum reliq. *l. Fl. Ald. P. H.* Sed vid. nott. *l. 16. Περικαθεζόμενοι*) *περικαθεζόμενοι* *A. P. Παρακαθεζόμενοι* *L.* Nulla ed. a vulgata recedit. *l. 17. col. 2. Αὐτῷ*) *τοῦτο* legebatur; sed mutavit Solan. *l. 19. col. 1. Δρακοντείων*) *δρακοντίων*

ediderat Cler. correxit Solan. *Pag.* 242. *l.* 2. Ποτὸν) Sic cum cett. etiam *I. Fl. H. P.* *l.* 6. Πυγαῖς) ἑδραῖς *A.* & *Fl.* Πυγαῖς *P.* cum edd. ceteris. *ead.* Ἰγνύσιν) *Ald.* ἰγνύαις *Coll. Schol.* *l.* 16. *col.* 1. Ἰγνύα) *C.* ἰγνύν. *ibid.* *l.* 17. Εἰρηται) *C.* Εὐρηται. *ibid.* *l.* 18. Γραφεται) Γὰρ pro γράφεται editum erat; at in *Exc. G.* scriptum est Γ', quo compendio utuntur pro γράφεται. Et in *V.* etiam. *Solan.* *Pag.* 243. *l.* 2. Πονῶσιν) Sic edd. Τπῶσιν *Mf. B.* quem alibi litera *R.* designat *Solan.* *ead.* Γυμνάζονται) γυμνάζονται male *I.* *l.* 3. Ἰδρῶσιν) Sic *A. R. P.* Ἀλείφουσιν habent edd. omnes. *l.* 4. Πήγνυσθαι) Ἀλλί πήγνυνται *Coll.* Nihil mutant *I. Fl. H. P.* *Pag.* 245. *l.* 5. Αὐτὸν) αὐτῶν male *Fl.* Vulgatae assentiuntur *I. H. P.* & *P.* *l.* 17. Εὐδρον) Sic edd. omnes & *P.* quin vel *Fl.* εὐδρον, quasi velit cavere, ne εὐδρον legas. *Pag.* 246. *l.* 7. Ἀέρος) Πέλ. an ἄσπερος; *Pag.* 247. *l.* 9. Ὀπως) πως marg. *A.* 1. & *P.* Nil mutant edd. *l.* 12. Νεφελοκοκυγίαν) Sic *P. B.* 2. *S.* Et sic Solanus in *I.* correxit: haec enim Νεφελοκοκυγίαν cum *Fl. Ald.* & *H.* *Pag.* 248. *l.* 3. Πυρῶδεις) Sic dedi ex *Codd. A. P.* & marg. *A.* 1 *W.* Πυρῶδεις *I.* Πυρῶδης *Fl.* Πυρῶδεις *Ald. Fr. P. S. B.* 2. & *H.* *l.* 8. Πᾶσιν) Deest in *Fl.* *l.* 9. Ἀπορρίψαντες) Ἀλλί ἀποβάντες *Coll.* Vulgarum servant edd. omnes. *l.* 14. Κήτη) κύτη *L.* *Pag.* 249. *l.* 5. Περιβάλλοντες) Sic *Fl.* Περιλαβόντες ceterae. *l.* 7. Συναρράξει) συναράξει *Fl.* *l.* 10. Κύτος) Sic *Fl.* Κήτος cett. *l.* 18. *col.* 1. Μέμνηται) μίγνυται *V.* male. Et post φαλλῶν legebatur τινῶν pro τούτων ac mox iterum τινές ante ἀναβαίνειν, quod monente Solano deleui, & ὀργυιῶν pro vulgato ὀργειῶν dedi. *Reitz.* *Pag.* 250. *l.* 14. Ὀξέως) ὀξέος *Fl.* male. *Pag.* 252. *l.* 2. Πάτερ) πάτερ σοι aliquem comicere legendum notat Solanus. Sed nulla ed. id habet. *Fl.* vero ὦ πάτερ ἄνθρωποι, ita ut ἄνθρωποι bis legatur. *l.* 7. Καθεῖργμεθα) καθεργόμεθα *Fl.* Sed vulgatam servant *I. H. P.* &c. & *Cod. P.* *Pag.* 253. *l.* 10. Ἀπήχθμεν) Nihil a vulgata abire *Fl. I. H.* notat Solan. *Pag.* 254. *l.* 7. Ταῦτα) Et hic *Fl. I.* & *H.* cum vulg. facere notat Solan. *Pag.* 255. *l.* 1. Θυνοκέφαλοι) Sic editum ex correctione Solani. Θυνοκέφαλοι *I. Ald. B.* 2. *H. Fl.* Κυνοκέφ. *P.* & *S.* *l.* 3. Ψηττόποδες) Sic edd. omnes. Ψηττόποδες *Graev.* Ψυττόποδες *Solan.* *l.* 8. Ἠμᾶς) ὑμᾶς *Fl.* sola. *ead.* Δυνησώμεθα) Ita habere *I. Fl. H. B.* 2. *S.* & *P.* notat Solanus. *l.* 9. Βιοτεύσομεν) Esse constantem lect. notat idem. Sed Iensio monente ego correxi. *Pag.* 256. *l.* 6. Ἐξαυλισάμενοι) ἐξοπλισάμενοι alios legere dicunt *Coll.* Et sic habent marg. *A.* 1. *P.* & *L.* Ἐξαυλισάμενοι vero est in *Coll.* ipsis aequae ac in edd. *Ald. I. Fl. H. P. B.* 2.

& S. l. 16. τρίγλης) Sic recte P. B. 2. & S. Τρίγλης maiore littera τ male I. Ald. Fl. Fr. H. Pag. 257. l. 5. Θυννοκέφαλοι) Θυνοκέφαλοι B. 2. Κυνοκερ. reliquae. l. 17. Αὐτοὺς) αὐτοὺς edd. Pag. 258. l. 6. Ἀσύκτω) Sic iam recte edd. Conf. supra Dial. Deor. XVII, & Quom. Hist. c. 62. l. 15. Ἀπάντων ὄν) Sic dedi monente Solan. Nam edd. absurde ἅπαντα ὄν. Pag. 259. l. 1. Τὰς ἡλικίας) τὴν ἡλικίαν P. & marg. A. 1 IV. Vulgatae asentiuntur I. Fl. H. Ald. P. l. 11. Σταδιαίων) Sic recte I. H. P. & B. 1. Σταδιαίων male B. 2. Πάντε σταδιαίων Fl. l. 16. H) Sic I. item Codd. P. L. Oī Fl. P. Ald. H. &c. l. 18. col. 1. Διαμῆδους) Pro vulgato Διαμῆδην, reliquaque ex Hom. in nott. indicato restituta: deerat enim vocabulum πῦρ, & δαῖεοι, misere scriptum erat. Reitz. Pag. 260. l. 11. Ἐπερρίπτουν) ἐπερρίπτουν male I. l. 13. Σπύργοις) Sic etiam esse in I. Fl. & H. notat Solan. Pag. 262. l. 3. Τρυγόμενα) γινόμενα Fl. Prius vero est in I. H. Ald. P. Fr. S. &c.

IN VERAE HISTORIAE LIB. II.

Pag. 263. l. 9. Ἀποθανεῖν) ἀποθανεῖν ἡμελλε Vorst. frustra. Pag. 264. l. 4. Μεγάλαις) μεγάλοις Th. Magist. male. Femin. gen. recte Luciani edd. Pag. 265. l. 2. Ὑπ') ἐπ' Fl. Nihil mutant I. H. P. Ald. l. 20. col. 1. Κατακλ.) καταλυσθέντες male in ed. correxit Solanus, non tamen addens unde. Pag. 266. l. 13. Παρεῖχε) ὑπῆρχε Fl. Pag. 268. l. 16. Τὰ) ὅτε Ex. Fl. male. Nihil a vulg. abit P. Pag. 269. l. 10. Ἐταίρων) ἑτέρων male Ex. Fl. Nihil mutat P. H. I. P. &c. l. 12. Περιπλοῖς) Sic A. L. P. S. A. & Ald. Περιπλοῖς edd. cetr. l. 16. Ὁ Κρης) Ὁκρης male Fl. Pag. 270. l. 3. Κατηγορεῖτο) Sic edd. omnes. Ἐκατηγορεῖτο vult Graev. male. l. 14. Μίνως) Sic Fl. aliaeque recte. Μίνως I. & H. Pag. 271. l. 3. Οὕτω) Edd. omnes. Οὗτος melius Solan. coniicit. l. 13. Eis) καὶ εἰς Fl. sola. l. 15. Κινναμ.) κινναμ. I. & Fl. Κινναμ. B. 2. & P. Κινναμ. S. H. & Ald. Eadem varietas mox iterum occurrit. l. 18. col. 1. Οὔτοι) οὗτος edit. Cler. Sed οὗτοι recte in V. Pag. 272. l. 11. Ἀναφῆς) Al. male ἀφανῆς. Coll. Nostrae edd. tamen recte in vulgatam conspirant. l. 15. Ὁμοιότητα) ὁραιότητα A. P. & marg. A. 1 IV. Nil mutant edd. Pag. 273. l. 13. Ἄρτους ἐτ.) ἄρτον ἑτοιμον Schol. l. 15. Ἐξήκορτα) ζ' Fl. male, pro ζ'. Cum vulgata nostra facit H. & P. &c. l. 17. col. 2. Ἄρτον ἑτοιμον) Sic pro ἄρτους ἐτοίμους, quod in nostris libris est, V. Codex. Solan. Pag. 274.

*l. 12. Τρυγίσας) τρυγίσας I. Τρυγίσας recte aliae. l. 13. Γίγνε-
ται) γίνεται Fl. Pag. 275. l. 17. Παρά) Sic A. & P. Περί edd.
priors. Pag. 276. l. 9. Νομᾶν) Ex Solani emendat. Νομᾶν
enim edd. l. 15. Ὑλλας) Sic Fl. H. I. P. Ald. &c. l. 16. Ἐκεί-
νον δὴλ.) ἔκείνω διελέγετο Vorst. emendat, ut infra cap. 23 f.
Edd. nostrae nihil mutant. Pag. 277. l. 9. Τούτῳ) τούτων ma-
le Fl. Τούτῳ reliqq. & P. l. 16. Ἀκαδημαϊκούς) Sic I. H. Fl. P.
&c. Ἀκαδημαϊκούς Coll. Pag. 278. l. 8. Ἀξιολογ.) λογικώτα-
τοι Cod. Fl. Nihil mutant edd. praeter Fl. quae ἀξιολογικώτα-
τοι. Pag. 279. l. 6. Λέγων τούτο) Nihil mutant Coll. & edd.
l. 7. Εἰσέτι) εἰσέ—τι I. H. Fl. Ceterae recte, ut edidi. ead. Αὐ-
τοὺς) Sic Pell. Αὐτοὺς edd. absurde, οὐκ, ἴσως ante ἀγνοῖν ad-
dit Cod. L. (vid. nott.) l. 9. Κολοφώνιον) Sic Anon. ap. Pell. Κ-
ολοφώνιον enim edd. l. 10. Πολίταις) Αἰῖ πλείστοις Coll. Prius
habent I. Fl. H. P. l. 14. Κατεγίνωσκον) Sic Fl. & P. Κατεγί-
γνωσκον I. & H. l. 19. col. 2. Ἐναντιούμενοι) ἐναντιούμενον ma-
le ed. Cler. Pag. 280. l. 15. Ἐσχωφε) ἔσχωφε male edd. pluri-
mae. Ἐσχωφε recte L. B. 2. & S. l. 17. Περί) Aberat in edit.
Nec magno opere requirerem; sed quia adest in Cod. V. inse-
rere non dubitavi. Reitz. Pag. 281. l. 13. Κᾶρος) Sic B. 2. I. H.
& P. cum A. Ceterae Κάρος. Κάπρος Palm. Κάρανος Gronov.
l. 19. col. 1. Ἀργὸν) ἀναιρετὸν habet ed. Cler. Sed ex C. corre-
xit Solanus. Qui postremam huius Schol. vocem etiam emen-
davit, cum legeretur ἀππλλαγμένος. Pag. 282. l. 4. Πλακείς)
πλακῆς I. sola male. l. 8. Βούσυριν) Βούσυριν edd. male.
Pag. 283. l. 6. Ἐταίρους) Ex Cod. L. Ἐτέρους edd. priores
omnes. l. 10. Κομίζειν) Deest in Fl. Adest in aliis, & in P.
Pag. 284. l. 3. Περί μεσούντα) περιμεσούντα uno verbo I. H.
Fl. Ceterae rectius disiungunt. l. 7. Ἐπιμανῶς) ἐπινώς Schol.
& Fl. Ceterae cum vulg. faciunt, quam firmat Cod. P. l. 11.
'Ἀρπάσαι) Sic recte Iens. Ἀρπάσας edd. l. 14. Ἐταίρων) ἐτέ-
ρων male Fl. sola. l. 16. Κωλυθησ.) κολασθησόμενος edd. plu-
rimae, κολυθησόμενος I. & Fl. unde κωλ. prima producta feci.
l. 17. col. 1. Δεῖ) οὐ δεῖ σημαίνειν V. Et mox, notante Grono-
vio. Sed quo referam, non video. Nisi forsan a nasutiore ali-
quo Critico fini praecedentis Scholii hoc adscriptum sit. Solan.
Pag. 285. l. 8. Πελὺ) οὐ πολὺ I. l. 11. Ἐλαύνοντες) Αἰ. δῖακον-
τες Coll. Nil mut. edd. Pag. 286. l. 6. Ἡνώμην) ἐποττιώμην
Schol. l. 17. Τε καὶ ἐδάκρ.) Tria illa posteriora verba ex C. ad-
dita in V. deerant. Pag. 287. l. 7. Ὑμῶν) Ex emend. Solan.
'Ἡμῶν edd. l. 15. Ἐτη) ἐτι Fl. male. Recte cert. Pag. 288. l. 8.
Τῆς ἐπιούσης) τῇ ἐπιούσῃ alios legere Coll. aiunt. At nostrae*

edd. nihil mutant. *l. 12.* "ἰν' εἰ) ἐὰν Th. Mag. voc. Ei. 'Εν *l.* "ἰν' *Fl.* &c. recte. *l. 15. col. 2.* 'Εκείνης τῆς) Duo ista verba in edit. deficientia supplevit Solan. *l. 16. col. 1.* Μέντοι) μὲν ed. Cler. *Pag.* 289. *l. 4.* 'Οπτομ.) Sic *l. B. 2. Fr. P.* &c. Confer supr. § 21. *l. 5.* 'Εξ αὐτοῦ) Sic *Fl.* 'Εαυτοῦ male cett. *l. 9.* 'Απόζυρος) Ita dedi ex *Fl.* 'Απόζηρος edd. reliqq. *l. 15.* Πάντη) παντὶ *Fl.* Sed cum vulg. faciū *P.* *Pag.* 290. *l. 3.* 'Ατέρatos) Sic *l. Fl.* &c. 'Απέραστος *P.* sola. *l. 13.* Κολάζονται) Ita *Fl. H. P.* &c. Κολάζοντο male *l.* *l. 15.* Παρὰ) Sic *P.* & edd. praeter *l.* quae περί. *l. 17.* Τούτων) Antea in impr. legebatur τούτο, nullo sensu. Ex *V.* est illud τούτων. *Solan. Pag.* 291. *l. 5.* 'Απέπεμ-ψα) *Al.* ἀπέπευσα Coll. Prius ruentur *Fl. l. H. P.* *l. 9.* 'Εσπλεύς.) ἐπλ. *l.* Prius vero *Fl. H. P.* *l. 10.* "Υπνον) "Υπνου Vorst. *l. 13.* Πύλην) Ita edd. quas vidi, omnes. *l. 15.* "Ος) Ἄν ἦς; Pell. *Pag.* 292. *l. 5.* Παρὰ) Sic *Fl. l.* Reliqq. περί. *l. 14. col. 2.* Τοῦ κάρου) Ita ex *V.* pro vulgato τῶν καίρου, & μοχ καταλλήλου pro edito καταλλήλων dedit Solanus. *l. 16. col. 1.* Ἐμφρόνως πρὸς) Ita correxit Solanus noster: in edito enim erat ἐμφρότων καί. *ibid. l. 17.* 'Αποκλίνειν) ἐκκλίνειν *C.* *ibid. l. 21.* Κεραμίνην) Ed. Cler. male κεραμίαν; quod eodem hoc Scholio mox iterum correctum. *l. 26. col. 2.* Eis) πρὸς habet *C.* *l. 27. col. 1.* Πεφυκέναι) πέφυκε tantum legebatur in edito; sed mutavit Solan. *Pag.* 293. *l. 1.* Φοινικοί) φοινικοί male *l.* sola. *l. 14.* Παρὰ) Sic recte *Fl.* & *P.* Ceterae περί, ne *l.* & *Ald.* quidem excepta. *l. 17.* Καρεῶτιν) Hoc Scholium inter Vossiana Vol. 2, p. 34, No. 8, erat; ubi ὑπνοῖς legitur. Sed Coll. *G.* melius ὑπνουσι. *Solan. Pag.* 294. *l. 10.* "Υποδοχὴν) *Al.* παρασκευὴν Coll. Vulgatae favent *l. Fl. H. P.* *Pag.* 295. *l. 1.* 'Ωχυγία) *Ald. l.* &c. 'Οχυγία *P.* male. Cum tamen eadem id recte habeat *c. 29.* *l. 6.* Χρησάμενον) Sic recte *B. 2. P. S.* Χρησάμενος male *l. Fl. H.* *Pag.* 296. *l. 1.* 'Υπεδέξατο) Const. edd. lectio. At ἐπεδέξατο duo Mss. Regg. vid. nott. *l. 5.* Εἶν) εἴσι *l. Ald. H. 2.* Prius cett. *ead.* Σωφρονοῖν) σωφρονοῖεν *al.* aiunt Coll. *l. 12.* Περιπλέοντας) Leg. παραπλ. *Solanus.* Vulg. serv. edd. omnes. (Sed emendationi Solani favet Mf. Reg. 3011. quare ita rescripsimus.) *Pag.* 297. *l. 8.* 'Ὀλγώρησαν) ὀλγώρησαν sine augm. edd. *l. Fl. H. P. Ald. B. 2.* Sed *S.* ὀλγγ. *l. 11.* Κρατήσοντες) Ita duo Mss. Regg. cum ed. *S.* Vulg. κρατήσαντες, minus bene. *l. 13.* Κελύφη) Sic *L.* & *Fl.* Κελύφινα edd. ceterae. *Pag.* 298. *l. 4.* Εἴκοσιν) εἰκάσαι *P.* Εἴκοσι *Fl.* Εἴκοσιν reliquae. *Pag.* 299. *l. 6.* Ἀδρότερον) Adspirate *Fl. Ald. P. B. 2. S. H.* ἀδρ. *l.* male. *l. 7.* Ἀπέσχομεν) Ἄλλι ἀπέσχομεν Coll. Nihil

mutant edd. l. 8. 'Ἐπεσήμεαινον) ἔπεσήμενον male *Fl.* Ceterae vulg. serv. quibus adstipulatur *P. Cod.* l. 12. 'Ἐξεβλάσθησι) ἐξεβλάστα *Fl.* 'Εβλάσθησι *P. Vulg.* serv. edd. cett. l. 16. 'Ἀποτρέψαι) ἀποστρέψαι Scholiast. & *Fl.* Sed reliqq. ut edidimus, etiam consentiente *Cod. P.* l. 19. col. 1. Παιγνίμων) παιγνίμων *V.* *Pag.* 300. l. 10. 'Ἐκέιναι) ἐκ' ἐκεῖνα *P.* *Pag.* 301. l. 11. 'Ορώμεν) Sic *Fl.* 'Εωρώμεν ceterae. *Pag.* 302. l. 4. Κατ' ἐκεῖνο) Nihil hic variare edd. notat Solan. l. 7. Εὐπροσίτως) Ita esse in *l. Fl. B. 2. H. P.* & *S.* notat idem. Etiam *Ald.* 1. sic habet, & *Fr.* *Pag.* 305. l. 4. Καβαλοῦσα) Αἱ κ' Ἐκβαλοῦσα, Coll. l. 5. 'Υδαμαρδία) Αἱ κ' Ὑδαμῆ, Coll. Nihil mutant edd. *ead.* λαβοῦσαι) Sic edd. omnes. Διαλαχοῦσαι marg. *A. 1 W.* & *P.* Διαλακουσί Angl. *Pag.* 307. l. 2. Προσαράξας) προσαράξας edd. Sed conf. *l. Ver. Hist. c. 30 f.*

IN TYRANNICIDAM.

Pag. 308. l. 4. 'Ως) Deest in *Fl.* *ead.* καὶ) Deest in *C.* l. 6. Ἰδὼν) ἰδὼν *C.* Nihil mutant *l. Fl. H. P.* *Pag.* 309. l. 4. Ζῶν ἔτι) ζῶντι edd. omnes. Nec ex Codd. quidquam variationis notatum invenio. Vorst. ζῶν coniecerat. *Pag.* 311. l. 8. Κελεύει) Sic recte *B. 2.* & *S.* Κελεύει male *l. Fl. Ald. H. & P.* *Pag.* 313. l. 13. Σφαγῆς τῆς ἐμῆς) Sic *l. Fl. H. P.* & c. Σφαγαῖς ταῖς ἐμαῖς *Marc.* *Pag.* 316. l. 7. Παρ' ἐμοῦ) παρ' ἡμῶν *Fl.* l. 9. 'Ἐπιτάττει) ἐπιτάττη *Fl.* l. 16. 'Ἐστὶ) ἐστὶ sine accentu *l.* *Pag.* 317. l. 9. Οἶδε) Ex *L.* Εἶδε edd. l. 15. 'Οπως) ὅπως male *S.* & *Ald.* 'Οπως recte *l. H. B. P.* & c. *Pag.* 319. l. 4. Μάλα) καὶ μάλα *L. & Marcil.* Deest καὶ in edd. *ead.* Οὐ γὰρ) καὶ γὰρ marg. *A. 1 W.* ut coniecit *Marcil.* l. 5. 'Ἡσσαν) Ita restituumus ex *L. & P.* Ἰσον enim edd. l. 9. Τούτῳ) τοῦτον *Marc. & Vorst.* male. Τούτῳ servant *l. Fl. B. 2. H. P.* & c. *Pag.* 320. l. 2. 'Τμεῖς) Sic recte *l. B. 2.* & *S.* cum *Cod. L.* & margine *A. 1 W.* Ἡμεῖς male *Fl. P. & H.* *Pag.* 321. l. 9. 'Ἐν γο) Ex *L.* Ἐκ τε edd. *Pag.* 322. l. 17. 'Ἀναιμάκτος) Sic *l. Ald. Fl. Fr. B. 2. S.* Ἀναιματος *P. H. 1.* & 2. in qua ἀναιματος correxerat *Gesn.* Hanc variat. *Solan.* omisit. *Pag.* 324. l. 8. Προβσανίας) προβασανίας male *l.* l. 14. Τὸ δ' ἐνθ. ἀπ.) Haec defunt in *Fl.* Adfunt in *l. Ald. P. H.* & c. Sed pro ἀγνωστῶν iterum ἀποθανεῖν marg. *A. 1 W.* *Pag.* 325. l. 8. Παρεχόμενον) Nil mutant edd. priscae. Ἀν παρεχόμενον; *Solan.* l. 9. Ἀπὸ γνωστῶν) Sic recte edd. & *P.* Ἐπίγνωσι sola *Fl.* male. l. 13. Ἐκ

πίδας χρόνον) Defunt haec verba in *Fl.* sed lacuna relicta. Ad-
sunt in cett. & Cod. P. l. 14. Ἐπ' αὐτὸν) τοῦτοις ἐπ' αὐτὸν
Pell. ead. Πρὸς) Sic Pell. Περὶ I. & P. & marg. A. 1. Παρὰ *Fl.*
Ald. P. H. S. Fr. Pag. 326. l. 2. Ὅσπερ) Ita bene edd. plu-
rimae. Sed ὥσπερ male I. l. 14. Παντὶ) Constans lectio. ead.
Νομίσαις) Sic habent edd. omn. Pag. 327. l. 2. Νῦν μοι) Nil
varietatis notat Solan. Sed video Hagen. utramque male ha-
bere νῦν μὴ, reliquas νῦν μοι. l. 6. Γεγεννηκότα) Ita hic & mox
iterum dedi, monente Solano, cum edd. γεγεννηκ. uno ν, ex-
cepta S. l. 7. Διαταράξιν) διασπαράξιν P. & marg. A. 1 W.
Nil mutant edd. priscae. Pag. 328. l. 8. Προπαρσκειασμό-
νον) προπαρσκ. male *Fl.* Reliquae recte, ut edidi. l. 14. Πρώ-
τος) Forsan πρῶτος. l. 16. Ἀλλ' ἢ) Hanc esse constantem
lect. notat Solan. Pag. 329. l. 10. Μαρτυρόμενον) Sic I. *Fl.*
B. 2. H. P. S. Immo & Ald. & Fr. Forsan tamen μαρτυρούμε-
νον legend. l. 11. Διηκοήσατο) διηκοήσατο *Fl.*

ANNOTATIONES

IN HERMOTIMUM.

Pag. 1. l. 1. ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ) Menecratis hic filius dicitur cap. 50, vir, ni per hunc libellum foret, ignotus & obscurus. De Hermotimo Clazomenio dicitur alibi, neque ad eum hic alluditur. Vid. *Mvia. c. 7.* SOLAN.

ead. l. 3. Ἑρμότιμος) In *H. & P.* nomina propria spiritibus non sunt praedita, pro more literarum quadratarum, in *Iunt.* vero aliisque Ἑρμοτ. & similia semper cum suo spiritu, quem retinimus, quoties non est persona loquens. In personis autem, a quibus sermo inchoatur, omisimus, quod ita ab initio institutum videmus, & sic decet, quia tum omnes literae sunt quadratae. REITZ.

ead. l. 4. Ὅσον τεκμήρασθαι) Guyet. ait: an τὸ ἐστὶν desideratur, an subintelligendum? Posterius verum est, & ἐστὶ recte omittitur: vid. Aelian. V. H. XIII, 1, Ὅσον τε ἀλαμμένῃ τεκμήρασθαι. Unde simul confirmatur, τεκμήρασθαι recte se habere, & male Solanum illud mutatum velle. Usitatius tamen praefens τεκμαίρεσθαι, ut hoc Dial. c. 19, & alibi. Plura autem exempla ellips. τοῦ ἐστὶ post ὅσον, vid. in Ind. Aeliani. Quod cum & aliis frequens sit, miror quid Guyetus dubitet. REITZ.

ibid. Τεκμήρασθαι) Coniicere licet. BROD.

ead. l. 5. Μεταξὺ προίων) Ne credas male cohaerere μεταξὺ προίων, καὶ διασάλευες, memineris μεταξὺ eleganter cum participio iungi, ut μεταξὺ πίνων. inter bibendum; adeoque & hoc loco participium pro infinitivo vel gerundio positum nihil commune habere cum seq. verbo. Confer supra Somn. § 17, Μεταξὺ δὲ λέγοντος. Char. vel Contempl. § 6. Infra, de Domino 21. Et saepe alibi. Item Xenoph. p. 977, μεταξὺ θεύουσαι. Dionys. Halic. XI, pag. 720, 23, μεταξὺ δειπνοῦντες. Et ubi non? REITZ.

ead. l. 8. Ἀγκύλων) Intellige σοφισμάτων. BROD.

ead. l. 11. Καὶ δὲ πρὸ ὁδοῦ) Et quod utile sit. BROD. Cum Vincentius Oblopoeus vertisset in editione Basil. adeo ut itineris quoque laborem ad disciplinarum exercitium referre soleas, adscri-

psit pater, quodque processui, incremento esse possit. Id videtur intellexisse Benedictus, vertens quodque ad praecepta tibi conferat, etsi non capiam, cur μαθήματα reddat πρᾶεπτα, quod facit ubique. Eadem locutio in principio Galli, ἢν μίαν κρηπίδα ἐργάσαιτο, πρὸ οὐδ' ἐστὶ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιστα. Et hinc in Abdicatione, πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προοδοποιῆσαι τῇ πόσει. GRON.

Pag. 2. l. 1. 'Α εἶπε) 'Ο διδάσκαλος scilicet. GUYET.

ead. l. 3. 'Υπὸ τοῦ Κῶου) Ab Hippocrate Coō. BROD.

ead. l. 4. Βραχὺς μὲν ὁ βίος) Primus Aphorismorum Hippocratis, in quem multa Gal. Sic p. 311 ed. Paris. BOURD.

ead. l. 7. Ἐγρηγόρως) Vigilans. BROD. An ἐγρηγόρως; F. Guyetus, recte credo, conicit; nisi ἐγρηγόρως malis: nam adverbium ἐγρηγόρως non iam legere me alibi memini; participium vero praeteritum quasi pro praesenti satis est usitatum. Sic Hom. Il. E, 591, Κεκληγώς, vociferans, vel postquam vociferatus erat; sed potius, cum clamore. Idem Il. A, 37, ὅς Χρύσην ἀμφιέβηκας, qui Chrysen undique tueris, i. e. tuitus es, & adhuc tueris, more aoristorum. Addo Il. Δ, 107, δεδευγμένος excipiens, (licet ibi passivum active exponendum, qualia multa dedit Ienſ. Lectt. Lucian. p. 246 — 7.) Conf. Iliad. Δ, 434, μυρίαὶ ἐστήκασιν, innumerae stant. Et adi omnino notam S. Clarckii ad Il. A, 34, qui illud tempus praesens praeteritum egregie illustrat ex Virg. Aen. 2, 12, Quamquam animus meminisse horret, luctuque refugit. Et ex Ovid. Met. V, 677, dePieridum in picas metamorphosi: Nunc quoque in alitibus facundia prisca remansit. Ubi monet, nuperum interpretem frustra tunc velle, pro nunc, legi, quia, si retineres nunc, dicendum esset remanes, non remansit &c. quae lectu digna de huiusmodi temporis potestate apud Clarckium vide. REITZ. Dubitavi, num ἐγρηγόρως probum; sed habet Alciphro. III, Ep. 38, pag. 356. IDEM in Add. & Corrig.

ead. l. 10. Παραπολύμενον) Castigo παραπολεύμενον. BROD. Mss. Regg. 2954 & 3011 παραπολούμενον, probante B. de Ball.

ead. l. 11. Θανυάσια ἡλικία) Vid. supra Somn. c. 5, vel 6, & nott. ad cap. 76 huius Hermot. SOLAN.

ead. l. 15. Σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη) Confer infra huius Dial. cap. 59 f. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδ' ἐν ἄλλῳ) Legendum ἄλλο. BROD. Sed illud ἄλλο iam inveni in plerisque edd. REITZ.

Pag. 3. l. 2. Ὑπομνήματα) Cicero filius Tironi sub 16, 21 extr. Peto a te, ut quam celerrime mihi librarius mittatur, maxime

quidem Graecus: multum mihi enim eripitur operae in exscribendis hypomnematis. GESN.

ead. l. 4. Οὐδὲ ὄναρ &c.) Tanta intentionis exemplum ipse vidi. Iuvenis optimus, qui Graevium audiebat, cum serius ad studia literarum animum applicuisset, tam vehementer interdum tum dabat operam, ut noctu dormiens, quaecunque interdum legisset, recitaret: donec ab amicis medicisque monitus remittit aliquid de nimio illo studio, ut valetudini detrimentum inde capturae consularet. SOLAN. Non cepit haec verba interpret prior, vertens, *adeo ut somni quoque parcissimus mihi visus sis*; cum significant, *ne per somnum quidem unquam relaxasti te ab labore*: fraudi illi fuit ὄναρ sine praepositione, ideoque sensum non inveniens, *somnum sibi indulgere*, significari credit; sed ὄναρ idem esse, quod κατ' ὄναρ, quis Graece sciens ignorare potest? Noister de Merc. cond. c. 17, & Pseud. c. 49, *ὡς ὄναρ παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων*. Tim. c. 20 f. *ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν*. & Ael. V. H. XII, 63, *ὄναρ αὐτῇ συνεγένετο* — *per somnium cum illa rem habuit*. Plura Bos de ellipsi p. 301. Alia Lexicogr. ideo plura addere non erit operae. REITZ.

ead. l. 5. Οὕτως ὅλος) Dialogus, quem Lucianus Hermotimum, sive de Sectis, inscripsit, est haud dubie non modo circumspectissimi, verum etiam acutissimi ingenii foetus: quamquam non ignoro, quam prorsus seorsum iudicet P. Petitus IV Miscellan. Observ. cap. 1. At haec disquisitio ab instituto nostro est aliena. In hoc libello cum Hermotimo Stoicae disciplinae sectatore rem se habere fingit auctor; cumque eo cum de variis sectis, tum de difficultate & fere ἀδυσάτω, certo inveniendi verissimae philosophiae disciplinam optimam, disputat. Itaque ubi Luciano professus esset Hermotimus, se philosophiae animum suum applicuisse iam dudum, omnemque ei disciplinae vitam porro dicaturum, ut tandem bonorum ex ea profluentium compos fieret; respondet Lucianus, sibi satis, ex multis, quae affert, argumentis persuasum esse, eum serio philosophiae a multo tempore fuisse deditum. Δοκεῖς δέ μοι, pergit, ἀλλ' οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνιέναι σεαυτὸν, οὕτως ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι. Posset quis suspicari, Lucianum scripsisse ὅλος. Οὕτως ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι, adeo totus in negotio esse, scilicet videris. Ut in Deor. Dial. XII Veneris & Cupid. fin. dicitur Rheia ὅλη οὕσα ἐν τῷ Ἄττι, & similiter alibi. Sed satis probum est vulgatum: sic de Saltatione c. 3, *Σὺ δὲ, καὶ δὲ ὀρθαλμῶν εἰκας ὅλος δεδολωσθαι*, Tu vero totus quatenus es, videris in servitutem redactus. Sic in Deor. Dial. XIX f.

Diana dicitur ὅλως πρὸς τῇ θήρᾳ εἶναι, *nisi venatum curare*; se totam venatui tradidisse. Ibid. Dial. XX, § 15, Καὶ ὁ μὲν Ἐρως, ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾶν. In his manifestissime ὅλως idem, quod ὅλος, valet. Nec aliter in Dial. Meretr. X, § 13, ὅλως περὶ τὸ μεράκιόν ἐστι. Graeci itaque pro adiectivis utuntur nonnunquam adverbis, ut iam ex allatis exemplis patet. Minus id perspexisse videtur Cuperus III Observ. cap. 12, ubi in Aeliani Ποικιλ. lib. III, c. 9, δέδοικε δὲ τὸν ἕτερον, ἅτε ἐκ θεοῦ κατόχως ἐνθουσιῶντα, legendum censet κάτοχον. Commodissime κατόχως ibi pro κάτοχον exponi potest ex usu Graecorum, adverbia non raro ita adhibentium, ut iam vidimus, & mox ultra videbimus. Adde ibi Kuhonium, iustius Aeliane loci vindicem. Ad hoc idem adhaesit quoque Iac. Tollius, (pag. 75) qui apud Lucianum in De non temere cred. Calumn. § 14, in verbis, καὶ ἡ στρατοικη πρὸς αὐτὸν οὐ μάλᾳ ἀνδῶς, καὶ ὅλως ἐρωτικῇ, legit pag. 416 ed. Amst. ἀνδῆς pro ἀνδῶς. Idem ergo fieri oportebit in his eiusdem Luciani, in Phalar. c. sive § 5, ὅτε ἀφυλάκτως ὀλίγου δεῖν ληθεῖς, ἐζήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τῶν παρόντων quia nempe sicut hic ἀφυλάκτως ληθεῖς, ita in citato De non temere cred. Calumn. libello c. 12 legitur quis ἀφυλάκτως ληθεῖς. quemadmodum apud Xenophont. I Κυροπ. οἱ δ' ἐξαπατᾶντες τοὺς πολεμίους δύνανται καὶ θαρσύναι ποιήσαντες ἀφυλάκτους λαμβάνειν. Apud Demosth. quoque I contra Philipp. ἀφύλακτος ληθεῖς, in margine notatur in alio libro legi ἀφυλάκτως. Promiscue itaque locuti sunt Graeci. Iterum Noster adverbio ita utitur in de Astrologia § 18, vel 19, Φαέθων δὲ τοῦ ἡελίου δρόμον ἐτεκμήρατο, οὐ μὲν γὰρ ἀτρεκέως, ἀλλ' ἀτελεῖα τὸν λόγον ἀπολεπὼν, ἀπέθανε. Et hic ἀτρεκέως pro ἀτρεκέα, sive ad δρόμον, sive λόγον referas. Clare quoque Isocr. in Panath. p. 262 E. Ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἑώραν τοὺς τε νόμους ἀναγεγραμμένους, οὐχ ὁμοίως τοῖς νῦν καίμενοις, οὐδὲ τοσαύτης ταραχῆς καὶ τοσούτων ἐναντιώσεων μεστούς. *Paucis diebus leges in tabulas relatas, & publice propositas viderunt; non his, quas nunc habemus, similes, neque confusionis plenas, & inter sese pugnantes. Patet, ὁμοίως hic plane pro ὁμοίους positum: sequitur quoque μεστούς. IENS.*

ibid. Ὀλον) Ὀλος in W. & B. 2. Nos ὄλον ex L. restituimus pro vulgato ὅλως. SOLAN. Ὀλον ait Solanus se restituisse; sed quis restitui desiderat, ubi pristina sum sana? quare ei non obsecundavi: adverbium enim se recte habere, satis docuit Iensius. Et si quid ab adverbio recedendum propter cacophoniam οὕτως ὅλως, potius iam amplector ὅλος duobus testibus & fre-

quenti usu munitum, quam durius illud ὄλον, quod ὄντα potius requireret, quam εἶναι. Eligat interim, quod quisque voluerit: singula enim suos patronos invenient. REITZ.

ead. l. 6. Οὐκ ἐς μακρὸν) Οὐκ εἰς μακρὸν χρόνον. BROD.

ead. l. 9. Ἡσιόδον οἰκεῖ) Lin. 1 Oper. Haec tota dissertatio Hesiodum de via illa virtutis interpretatur. BOURD. Hesiod. Ἔργ. 288. SOLAN.

ead. l. 13. Ὀδοιπόρηται) Lucianus ex numero annorum, quos iam philosophiae studio dederat Hermotimus, colligens, eum non longe ab ipsa Virtute, quam pro summo bono petebant philosophi illi, abesse, ubi contrarium ex Hermotimo intelligit, ait, οὐχ ἱκανὰ οὖν ἴδρωται σοι, ὃ Ἑρμώτιμῳ, καὶ ὀδοιπόρηται; Et hic scilicet locus argumento est, quam immunis sit ab inquinatissimis maculis exquisitae hic elegantiae scriptor. Emenda ὀδοιπόρηται. Melius Grammaticae leges in hoc verbo servatae sunt infra cap. 27, τοῖς γὰρ προσδοιπορηκόσιν, ὃ Λυκίῳ, πιστεύσας &c. & in Vera Hist. c. 4, συνοδοιπόρου ἡμῖν παραθέοντες. Eadem tamen spurcicies simili in voce occurrit in Lexiphane c. 22 pr. προσδοποιῖνται pro προσδοποίηται. Ibid. § 24 pari labe maculatus est ille libellus ab sequioribus editoribus, qui pro προπαρεσκευασμένοις dederunt προπαρασκυσμένοις. IENS.

Pag. 4. l. 1. Ἀρχὴν — Ἡσιόδου) Hesiodeum cur non videatur, dixi ad Ἐνυπν. c. 3. SOLAN. Etiam in marg. ed. Iunt. notaverat Solanus, falsam hanc esse citationem. Sed & Seidelius in Portula L. Gr. aurea p. 8 Hesiodo adscribit, non indicat tamen loco. Erasmus in adag. *principium dimidium totius*, Lucianum in Hermot. id hemistichium ex Hesiodo afferre ait; sed & Aristoteli & Platoni usurpatum indicat. Sed forsan Lucianum fefellerit hoc Hesiodi Ἔργ. 40, — ὅσῳ πλέον ἡμῖν παντός. Sed v. nott. ad Somn. § 3. REITZ.

ead. l. 4. Πανύπολυ) Placet πάμπολυ. BROD. Sed & hoc iam habent edd. REITZ.

ead. l. 12. Ὀμήρου Ζεὺς) Iliad. Δ. BROD. II. Θ, 18. Conf. supra Deor. Dial. XXI pr. SOLAN.

ead. l. 16. Ὅσον) Lege ὅσον, invitis omnibus nostris libris. SOLAN. Ὅσον Mf. Reg. 2954.

Pag. 5. l. 8. Παναθήναια) De quibus, & aliis sacris caerimoniis dico copiose σύν θεῷ alibi. BOURD.

ead. l. 11. Ἀρετῆς ἀσκησιν) Hoc illud est, quod philosophos omnes exercuit tamdiu, de quo locus alius dicendi, ut & de illo seq. εὐδαιμονίας κτήσιν. BOURD.

in Schol. Eis) Parvi est, quod *eis* citatum relinquo, cum in auctore ipso tamen legatur *es*, id quod Luciano longe frequentius, quam *eis* & licet hic perinde sit, tamen interdum praestat *es*, interdum *eis*, ad pleniorum sonum. Sed *eis νέωτα* dicitur in proverbiali locutione apud Theocritum, qui ait, Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλοῦσιος, *Semper agricola in novum annum dives*. REITZ.

ibid. Μέλλον) Deest ἐνιαυτός. In Exc. G. legitur μέλλον. SOLAN.

Pag. 6. l. 1. Εὐθεΐαν) Et si οὐδὲν defendi possit, merito tamen hic aliculramus quatuor Mss. & stilum Nostro usitatum sequimur. Vid. infra c. 15. Plura exempla in indice forsan apparebunt. Εὐθεΐαν, τραχεΐαν &c. autem, omisso ὁδόν, & aliis frequens esse, vid. Bos de Ellips. pag. 107. Nisi hoc nimis vulgare. REITZ.

ead. l. 3. Ἡμῖν) Sic optime ed. I. Reliquae ὑμῖν, quod scio neminem probaturum, qui Lucianum attente legerit. SOLAN. Ἡμῖν) Quantumvis blandiatur Iuntinae lectio ἡμῖν exhibentis, non tamen eam recipere ausim; quin perlectis praemissis, iam vulgatam ὑμῖν praefero. Nam cum Lucini persona supra inducatur, quasi ignara, quam longum & arduum sit iter ad virtutem, non immerito videtur etiam hic dicere, *petram, ubi vobis philosophi & heroibus virtus habitare creditur*. Conf. omnino p. 3, a vers. 8 ad fin. REITZ.

ead. l. 4. Τῆς Ἀόρνου ἐκείνης) Diodor. L. 15. & Arrian. γ. BROD. De hoc loco id. Dial. Philipp. & Alex. Arr. Curt. alii. BOURD.

ead. l. 10. Προσέρχονται) Verti, ac si legatur προέρχονται, quod verum puto. GESN.

ead. l. 16. Καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου) Ac deinceps. BROD.

Pag. 7. l. 2. Οἷον μύρμηκας) Atque indignos, qui hominum appellatione nominentur. BROD.

ead. l. 3. Τινὰς τοὺς ἄλλους) Subduxerat Solanus pronom. τινὰς asteriscoque & numero notaverat, variantem lectionem quaesiturus atque additurus: at non invenit, nec opus est; etsi vel τινὰς vel articulus τοὺς abesse queat. Sed est pleonasmus usitatus, ut supra Dial. omnium primo, f. Somn. haud longe ab init. *ταχέϊά τινα τὴν ἐπιχειρίαν*, ubi conf. not. Hemsterh. Adde, si lubet, Budaei Comment. p. 593 f. qui ex Aristotele affert, Οὐ γὰρ ἐστὶ γένος ἀνθρώπος τῶν τινῶν ἀνθρώπων & nos alios eiusmodi articulorum pleonasmos indicantes, ad cap. 26 huius Dial. REITZ.

ead. l. 4. Παπαί, ὧ Ἑρμότιμα, ἡλίκοις ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδ' ἀ κατὰ τοὺς Πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαὶ παντάπασιν ἐν χερῶ τῆς γῆς) *Interpres:* *Papae, Hermotime, quantulos nos facis, neque cum Pygmaeis nos comparas, sed omnino cum humi repentibus animalibus.* Sed χαμαὶ ἐν χερῶ τῆς γῆς num sunt humi repentia animalia? non sic Graeci loquuntur, sed dicendum fuisset τοὺς χαμαὶ ὄντας, aut ῥέποντας: sicut statim, ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι ἐσμέν: sed veram scripturam nobis ostendit Mf. ἀλλὰ χαμαιπετεῖς παντάπασιν ἐν χερῶ τῆς γῆς. In praec. p. 6 non frustra idem Codex, εἰ καὶ μὴ εὐθεῖαν, μὴδ' αἰεὶ βαδίζει τις. Sane ἀττικώτερον hoc est, quam vulgatum εὐθύ. Solet enim ὁδὸς in his frequentissime omitti. Sic apud Xenoph. εὐθείας ἐξεστηκέναι, a recta via aberrare. Exempla passim obvia, nec tironibus ignota. GRAEV.

ead. l. 5. Χαμαὶ &c.) Homeri & Hesiodi loca, quae primus indicavi, qui non viderit, dubitare hic non mirabor: — ἐπεὶ οὐ ποτε φύλον ὅμοιον Ἀθανατῶν τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένον τ' ἀνθρώπων. At nemo, qui contulerit, dubitabit. Χαμαιπετεῖς de tardis avibus usurpatur, quae tamen volantes radunt, ut anseres domestici &c. Vid. 'Ikar. c. 10. Usurpat etiam Pindarus Ol. IX. Genuina & vere Lucianea ea est scriptura, quam secutus sum. Vid. 'Ikar. c. 6. Repertur etiam in M. SOLAN. Quid si legendum est χαμαὶ πατείς, humi conculas: quale quid in interpretando iam spectabam, cum nondum de lectione χαμαιπετεῖς mihi innotuisset. GESN.

ead. l. 6. 'Εν χερῶ τῆς γῆς) In superficie terrae. BOD.

ead. l. 7. Καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι) Cum Obsopoeus vertexit & quotquot per humum repentes sumus, Benedictus & quotquot per humum repimus, videntur legisse, quod pater margini adscripsit, ἐρχόμενοι. Sed praeterea, cum Basileenses ediderint μετὰ καὶ τῶν θεῶν ὑμᾶς, existimans in ordine horum quatuor vocabulorum καὶ debere poni primum, non quartum, ut fecerunt Bourdelorius & Benedictus, putavit reponendum ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετὸς καὶ ὥσπερ χαμαὶ ἐρχόμενοι ἐσμέν, καὶ μετὰ τῶν θεῶν ὑμᾶς &c. in quo tamen non statuendum contra scriptos libros. GRON. Hom. Il. E, 442, & Hesiod. Θηγ. 272. Repetit in 'Ikar. cap. 6. Videtur tamen Graevius legisse in suo Cod. M. ἐρχόμενοι, uti etiam legendum coniecerat Gronovius. SOLAN.

ead. l. 13. Περιβαλεῖν) W. P. & L. In vulg. παραβαλεῖν. SOLAN. Etsi non satis affirmare queam, quae vera sit lectio; tamen tribus optimae notae Codicibus obtemperasse, increpa-

bit nemo. Verum Anonymus quidam margini ed. Hagen. in qua aequè ac ceteris legebatur παραβαλεῖν, alleverat παραλαβεῖν, quod melius profecto. Ex manu autem coniicio, fuisse I. Bellagrium, qui nomen fronti huius libri inscripserat. REITZ. Παραβαλεῖν retinendum puto & propter auctoritatem vulgatae lectionis, & quod sensum parit commodissimum. Multum & parum quid sit, non potest commodius declarari, quam comparatione temporis. GESN. Reposuimus lectionem edd. vett. Sic Dial. Mort. XIV fin. δὲ Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεισιν σταντὶν infr. Hermot. c. 58, καὶ παραβάλλον καὶ ἀντιθέταζον τοὺς οἶτους. Quom. Hist. cap. 2, ὡς οὖν ἐν, φασιν, ἐν παραβαλεῖν & saepius alibi. Vid. Ind.

Pag. 8. l. 2. Περὶ μεγίστων) Ἀγαθῶν. BROD.

ead. l. 6. Χαλδαίων μεθόδους) Vide Gell. XIV, 2. VORST.

ead. l. 11. Τὸ χρεὼν ἐπιστὰν) Fatum imminens. BROD.

Pag. 9. l. 1. Ἀκαριαῖον) Vid. rurs. infr. c. 62. SOLAN.

ead. l. 11. Τῇ ἀρετῇ βίον) Post verba haec scribe ΑΥ. BROD. Excidit persona Λυκίου. Scilicet fuisse: πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον. ΑΥ. ἀλλὰ τίνα. MARCIL.

Pag. 10. l. 1. Πλούτους) Conf. supr. Men. c. 12. SOLAN. Et nos de plurali illo rariore mox infra, hoc Dial. c. 9. REITZ.

ead. l. 3. Ἡρακλέα ἐν τῇ οἴτῃ κατακαυθέντα) Quod supra narravit in Deor. D. Iovis, Aesculapii & Herculis. Vulgo autem credi solitum homines igne purgari, defunctosque igne, quo cremabantur, expurgari, atque ad Deos transire, vide pluribus probantem Iac. Ellner. ad I Ep. ad Corinth. III, 15. REITZ.

ead. l. 7. Διευκρινθῆν) Munkerus ad Hyg. XXXVI emendare iubet, ac legere εὐκρινθεῖς sed nulla medicina eget locus sanissimus. SOLAN.

Pag. 11. l. 5. Ἄν δουλεύῃ) Lege δουλεύοι. GUYET. Non male quidem Guyetus coniicit; & sic rursus infra cap. 13 ε. μάθης in μάθοις mutat; item cap. 22 ἂν εἴδης in εἴδοις, ac non semel alibi: verum quo frequentius id fit, eo iam minus necessarium arbitror, quia subiunctivus sese tot exemplis tueri potest. REITZ.

ead. l. 6. Πάθος) Stoici, teste Aristot. II Eth. ἀπαθείας τινὰς καὶ ἡρεμίας τὰς ἀρετὰς definiebant. VORST.

ead. l. 8. Ἄλλ' εὐφημεῖν χρὴ) Bona verba. Sunt verba solennis huius formulae σίγα πάς ἔστω λαὸς, εὐφημεῖν χρὴ de qua copiose Scal. ad Varr. pag. 94. Leg. Schol. Sophoclis ad Oedip. Col. & ad Philoct. Dico alibi. BOURD.

ibid. Μηδ' ὅστιον οἶμαι) In P. & edd. multis est, οἶμαι, μηδ'

Lucian. Vol. IV.

A 2

ὅσιον εἶναι. In W. etiam, nisi quod pro εἶναι habet ἦ. Fl. ἦ. Ed. I. si. Omnes prave. Ego itaque levi hac transpositione locum sanasse mihi videor. Nihil enim iam relictum est, quod negotium facefferat, facileque illud εἶναι pro οἶμαι scriptum fuerit, quod necessarium cum esset, alibi insertum est, & pro εἶναι quidvis ab imperitis positum. SOLAN.

Pag. 12. l. 1. Ἐκηλούμην πρὸς τὸν λόγον) Sic in Nigrino & saepe alibi: pagina 281 & seq. Repetit in Lapith. BOURD.

ead. l. 2. Πλούτου) Cum ad Parisinum exemplar describatur haec editio, idque hic habeat πλούτων ἐφησθα καταφρονεῖν, hoc ipsum editum fuisset, nisi prius reliquas edd. consuluissem, ex quibus nihil variationis noraverat Solanus. Evolvi itaque alias editt. sex, easque πλούτου habere deprehendi, non πλούτων, & sic supra cap. 8 πλούτου — καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας ipsa etiam habet Parisina. Alioqui non male πλούτων huc quadra- ret; sed quia utrumque rectum, non ausus sum uni editioni prae omnibus auscultare. Nec tamen pluralem πλούτοι pro δι- νιῖς usquam alibi invenio, ne in Ecclesiasticis quidem scripto- ribus, ex quibus centena singularis exempla habet Suicerus in Thes. Et sic etiam plurali χρημάτων tamen singul. πλούτου ad- dit Aristot. Pol. I, c. 6, scribens, ποιητικὴ γὰρ εἶναι τοῦ πλού- του καὶ χρημάτων ibid. paulo post, πλούτος καὶ χρημάτων κτῆσις. Mox rursus, πάντες πλούτου &c. ubi commode plu- ralem potuisset adhibere, si is fuisset usitatus. Tum vero plu- rali recte utaris, si quaeras, num duo sint *Plui*? vel an differat *Plutus* a *Plutone*, qui rex esset inferorum, alter praefes divi- tiarum, vel ipsae opes, ut videtur Noster distinguere in Tí- mon. c. 21, ubi *PLUTUS* ait, *se non suis ingredi pedibus, sed a PLUTONE mitti*, de quo disputat Spanh. ad Aristoph. *Plut.* 727. Sed vel per iocum ibi sic loquitur Lucianus, vel verum, quod Barlaeus ibi notat, etsi *Plutus* a *Plutone* diversus sit apud poëtas, utrumque tamen divitias largiri creditum. Verum Barlaei notas Hemsterh. ibi non addidit, nec nos iam de *Plu- to* re nimis nota plura disputabimus. Quisque enim facile in- telligit, si *πλουτοδότης* vocatur *Pluto*, & *Plutus* opes designat, recte dici *Plurum* a *Plutone* mitti. Etsi enim *Plutus* modo Deum, modo divitias significet, *Plutonis* appellatio tamen non ita promiscua est, quin ea Deum fere tantum significet, (& licet semel iterumque confundatur aliquod nomen, inde tamen non sequitur, omnem differentiam sublatam.) Interim pluralem πλούτων hoc loco recte legi posse credo, quia Lyci- nus ait, tu, Hermotime, mihi narrabas modo, *divitiarum con-*

*temtores esse philosophos; cumque ipse Hermotimus, ad cuius verba respicitur, supra c. 7 etiam plurali usus sit, & hic com-
mode eodem numero repetentur πλούτοι, veluti & in Ne-
cyom. cap. 12, πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς iterum ibid. πλούτους
λέγω, καὶ γένη. Philosophicum enim esse videtur, similia plu-
rali num. usurpare, quae alias vix habent pluralem; ut alibi
ostendimus. Sed & Xenoph. Ephes. II, pag. 32, πλούτων καὶ
ἐπιμελείας. Adde Diodor. Sic. I, 71 f. καὶ μεγίστους πλού-
τους ἔσχον, & Nostrium Tox. c. 45. REITZ.*

ead. l. 9. Ἐς τὸ ὕστατον) Valde. BROD.

*ead. l. 14. Δίων) Fuit & illius nominis insignis Sophista; sed
is diu ante hunc vixit. Conf. haec potius cum Λεξ. ubi de pro-
fligatissimo illius nominis homine etiam mentio fit. Hunc ego
fuspisor Sophistam etiam fuisse. SOLAN.*

*ead. l. 16. Ἀπερίδου) Qui nescit, hoc verbum proprium
esse mercedi solvendae, & saepissime cum substant. μισθός
iungi, adeat Iac. Elfner. ad Evang. Matth. XX, 8; ubi ἀπό-
δος αὐτοῖς τὸν μισθόν ex Achill. Tat. Aristoph. Aelian. & hoc
Luciano testimonio probatur. REITZ.*

*ibid. Παρὰ) In impressis legitur περὶ, haud dubie corrupte.
M. P. & L. recte παρὰ. SOLAN.*

*Pag. 13. l. 5. EPM. Πονηρὸς) Omissum non mirum, aut simile
quid, qua ratione & Romanos uti suo nam vel enim, osten-
dimus ad Quintil. 2, 11, 7. Transferamus hoc etiam ad illud,
quod mox sequitur, οἷσι γὰρ ὅτι αὐτοῦ χάριν κ. τ. λ. Hoc
enim vult, Non mirum te ita interrogare, vel sentio cur ita inter-
rogas &c. Nempe cum frequens admodum sit id genus ellipsis,
malim eam hic quoque adhibere, quam varias adeo particu-
lae γὰρ significationes tribuere. Hoc semel observatum ad
plures interpretationis nostrae locos pertinere videbit, qui
volet attendere. GESN.*

*ead. l. 8. Ἀποδιδάσκει γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς λόγους. Λυκ.
τί δὲ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν) An non videtur mutanda persona,
& Luciani nomen praeponendum his omnibus? Certe effica-
cior erit lusus; quasi, cum Hermotimus excusaret eum, quod
nihil adversus alios saevum statueret, respondeat Lucianus
ridens, id videlicet mirum non esse, quia illi obeant in foeno-
re solvendo constitutum tempus: tum pergit in eadem perso-
na. Quid autem? an sic futurus esset, si non darent? GRON.*

*ibid. Κατὰ καιρὸν) Κατὰ καιρὸν fieri quid Graece dicitur,
quod fit statuto, opportuno tempore, quo nec serius, nec ci-
tius fieri debebat. Laërt. Platone: Παρέδωκε δὲ αὐτὸν Πόλις*

Λακεδαιμονίῳ, κατὰ καιρὸν διὰ πρεσβείαν ἀφιγμένῳ. Tradidit ipsum (Platonem) Polidi Lacedaemonio, qui opportune legatus ad se venerat. Etiam eis καιρὸν dicunt. Alexis, eis καιρὸν ἤκει. Aristoph. in Pluto pro eo ὥρικῶς dixit, quod Scholiastes interpretatur κατὰ καιρὸν. Haec L. Bos in Epist. ad Rom. c. 5, 6, (p. 105.) ubi & κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε quem ad-eundum esse, in marg. Graev. edit. notaverat Hemsterhusius. *ead. l. 11. Ἐν τῇ Οἰτῇ*) Vid. supra cap. 7 med. REITZ.

Pag. 14. l. 4. Ἐκεχ.) Ὅτι δὲ τὰς χεῖρας ἀπέχειν τῶν ἔργων. Copiose hac de re Schol. Aristoph. ad pac. Helych. BOURD.

ead. l. 5. Ὅστε ἐγὼ ἀφίμῃ) Verba ista, ὥστε ἐγὼ ἀφίμῃ σὺν ἄσων ἔτι λοιπὸν τῆς ὁδοῦ, misere conversa erant ab Obsopoeo: reddiderat enim, itaque quod reliquum est itineris tecum una conficiam; sed correxit Benedictus, vertens, quare ego tibi quod viae reliquum est, remitto. REITZ.

ead. l. 9. Μεγάλοις γράμμασι) Theod. Marcilius ad Percl. Dico ad Heliod. BOURD.

ead. l. 10. Οὐ συμφιλοσοφεῖν) Infinitivus quidem loco imperativi frequentissime usurpatur; vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. pag. 386. Verum hic non adeo imperandi vim habet ille infinitivus, sed publicandi; alioqui potius μὴ praemisisset, quam οὐ. Varia autem verba post eiusmodi infinitivos posse suppleri, modo δέλει, modo δέει, modo προσήκει, vid. ibid. Ego hic ἐστὶ supplendum arbitror, ut sit, *hodie non est philosophari*, i. e. *non possum*: tumque punctum minus pono post λέγον. Si vero infinitiv. pendet a λέγον, ut versio vult, comma sufficiet. REITZ.

ibid. Εὐκράτει) Male antea εὐκρέσει. BOURD. De quo etiam multa in Φιλοφ. Forfan etiam de eodem in Gallo. Sed is mihi alius Eucrates videtur. Si tamen idem statuendus sit, inde colligere licebit nomen Stoici illius, quem audiebat Hermorimus: Thesmopolis enim illic memoratur depontanus senex, Micyllo odiose virtutem & dialecticas subrilitates obganniens, de quo diserit in Μισθ. c. 33 & 34. Alius Eucrates memoratur Dial. Plut. & Merc. seu N. Δ. V. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐν) P. & L. pro αὐ, quod in reliquis est. SOLAN.

Pag. 15. l. 3. Φιλοτησίας) Confer supra de Merc. cond. cap. 16. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀριθμῶ παραλ. τὰ κρέα) Hic adhuc mos usurpatur a Theologis Parisiensibus in solemnibus initiandorum conviviis. Longolius in Excerpt. Apud Theophr. de Eth. Char. Περὶ ἀναίσχυντίας. Προκαλεσάμενος τὸν ἀκόλουθον, δούται ἀπὸ

τῆς τραπέζης. Athen. init. IV. Vid. Casaub. ad Theophr. pag. 219. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδ' ἀραιμῶτι) Ut in Tim. & passim alibi. BOURD.

Pag. 16. l. 4. Σκ. Νεστόρεόν τινα) *Capacissimum*. II: A. BROD. Falis rixa in Lapith. & apud Heliod. lib. 5 de scypho Nestoreo. Interp. Martialis ex Iliad. 11. BOURD. Δέπας ἀμφικύπελλον, de quo Homerus & Aristoteles de apibus. Martialis VIII, 6, apud nos: *Hic duo longaevio censentur Nestore fundi, Pollice de Pylio trita columna nitet.* (vulgo pro columna, columba legitur ap. Martial.) *Longol.* Poculum Nestoris describit Homerus II. A, 635. Respicit autem Noster hos praecipue duos versus: "Ἄλλος μὲν μογέον ἀποκινήσασκε τραπέζης Πλεῖον ἔόν. Νέστορ δ' ὁ γέρον ἀμογήτι ἄειρεν. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀβρύητον, καὶ θυμῷ κρείττοτα) Satis vulgaria erant, quae supra § 10 ad v. καίρην ex L. Bos attulimus. Melius merentur addi, quae idem ad haec Luciani verba commentatur, in Epist. ad Rom. p. 97 f. ad cap. 2, 8, ubi ait: Differt proprie θυμὸς ab ὀργῇ. Θυμὸς est servor sanguinis, qui circa cor movetur: ira nascens. Schol. Aristoph. ad Ran. p. 252, Θυμὸς ἐστὶ ζέσις τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος, δι' ὅραξιν ἀντιλυπησεως κινουμένου, ἢ ὀργὴν ἐναρχομένη. Sic fere etiam Laërtius in Zenone. Unde Aegyptii θυμὸν hieroglyphice insinuabant per focum ardentem corde desuper impendente. Non male Eustath. ad Iliad. A, θυμὸν deducit ἀπὸ τοῦ θυεῖν, i. e. ὀρμᾶν, subito commoveri, vel furere. Cic. θυμὸν vertit excarescentiam. Tusc. IV, *Excarescentia*, inquit, *est ira nascens.* Ὀργὴν vero est libido ulciscendi & puniendi eum, qui laesisse videtur iniuria. Ὀργὴ ἐστὶν ἐπιθυμία τιμωρίας τῶν ἠδικηκέναι δοκούντων, ut idem Schol. & Laërt. locis dictis. Unde Eustathius ὀργὴν ἀπὸ τοῦ ὀρέγειν, i. e. concupiscere, dictam putat, quia nihil aliud est ira, quam appetitus vindictae. Quando igitur haec duo vocabula ὀργὴ καὶ θυμὸς iunguntur in oratione, reddenda sunt, ira & excarescentia: non iracundia & animus, quemadmodum est apud interpretem Luciani in Hermot. b. l. quod is reddit, *Virum senem exasperabat, alienum ab iracundia, animoque potiorum.* (Parisi. animoque longe praestantiorum.) Rectius posuisset — *senem ab omni ira atque excarescentia plane alienum*, i. e. senem, qui non tantum irae, verum etiam ipsi excarescentiae, irae nascenti resistere potest, ab ea se vinci non finit. Alia phrasi diceretur, Οὐ μὴδ' ὀργὴν μὴδ' θυμὸς καθίκεται. Sic fere Lucian. in Reviscent. c. 8 pr. — ὡς ὀργὴ Πλάτωνος ἢ Χρυσίππου — καθίκοιτο αὖ, i. e. iram posse tangere Platonem vel Chrysip. vel nunquam

putaveram, philosophum iratum posse fieri. q. d. Credidi semper philosophos hoc affectu esse liberos. Non intellexit vim phraeseos interpres, vertens, *Ego vero me nunquam in Platonis, vel Chrysippi — iram incidere existimasssem*. Similiter Lucian. Bacch. c. 2, ἀνθρώπον ὀργίλον καὶ θυμικὸν legimus. Haec ille. Κρείττων certe frequentissime signif. eum, qui vincit, superior est; veluti ἡττων, qui vincitur: & quidem vel primitiva haec est significatio, cum a κράτος robur derivetur, & sic κρατεῖν vincere, ira potestate habere. Sic inquam Noster supra, de Merc. cond. § 19 f. κρείττους χρημάτων eruditos vocat, pecunia superiores. Nec non Thucyd. II, 60, χρημάτων κρείσσων, pecunia invictus. Ita fere κρείττων λόγος, de quo supra egimus. Et sic Noster paulo supra pr. cap. 12, ἐκράτησε δὲ πότερος; Uter vero discessit superior? REITZ.

ead. l. 12. Τί οὐ διηγῇ μοι ἐταίρω ὄντι, ὃν τρόπον ὁρμήθης τὸ πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατόν, ἐπισυνοδοιοποροῖν ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τοῦ δὲ ἀρξάμενος) Monstruosum verbum ἐπισυνοδοιοποροῖν potueruntne tam diu tolerare editores? In posterum ex Ms. scribe & distingue: ὡς καὶ αὐτὸς, εἰ δυνατόν ἐστι, συνοδοιοποροῖν ὑμῖν τοσαυτοῦδε ἀρξάμενος, ut & ipse, si etiam nunc fieri possit, vobiscum iter capiam, inde initium faciens, unde scilicet vos coepistis. GRAEV. Insolita quidem vulgata ἐπισυνοδοιοποροῖν, & eo forsitan nomine damnanda. Quia tamen apta videbatur significare, longo quamvis intervallo sequi, & sic, quasi una iter facere, retinere volebam. Nunc autem auctoritati Codd. Mss. G. W. P. & L. cedo, in quibus omnibus legitur ἐτι συνὸδ. SOLAN.

Pag. 17. l. 1. Εἰ γὰρ ἐβελήσεις, ὦ Λυκίε) Obsopoeus, si modo haec res tibi cordi esset. Benedictus, si modo velis, Luciane. Immo, utinam velles, Luciane! Nam & paulo ante, Εἰ γὰρ γένοιτα καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκίε. GRON.

ead. l. 2. Παῖδας) Rudes atque imperitos. BROD.

ead. l. 3. Ὡς πρὸς σὲ) Si tecum conferantur. BROD.

ibid. Αὐτὸς) Nihil hic variare edd. notaverat Solanius. Forsan quia αὐτοὺς vel αὐτοῖς invenire maluerit. Sed non opus est; nam vel efficacior hic nominativus, ut significetur: tantum prae illis sapiens ipse, i. e. ipse tibi videbere. REITZ.

ead. l. 7. Τετρακοντούτης) Si istud de aetate Luciani dictum, cum iis, quae initio huius libelli de tempore dicta sunt, quo Hermotimum itare ad philosophos viderat, conferatur, constabit iam, qua aetate Lucianus in Graeciam primum venerit, anno nempe aetatis circiter vigesimo. At vero parum

illud iuvabit, nisi in hoc etiam opusculo criterium aliquod temporis, quo scriptum est, inveniatur; quale nondum perspicere valeo. SOLAN.

ead. l. 9. Τοσαῦτα γὰρ) Τοσαῦτα γούν, ὡς Ἐρμ. MARCIL.

ead. l. 15. Οὕτω μάθης) Μάθοις Guyetus vult legi, bene quidem; sed nihil ego in vulgata muto: vide, quae paucis dixi supra ad cap. 8 huius Dial. v. δουλεύη. REITZ.

Pag. 18. l. 14. Τῷ πότε πιστεύσας) Cuinam habita fide. BROD.

ead. l. 15. Τὸ πρῶτον σὺ) Mihi non fit probabile, castigatum & diligentem, si quis alius, scriptorem bis posuisse τὸ πρῶτον σὺ, ac statim παρὲς σὺ τὰς ἄλλας, itaque alterutrum σὺ librariorum liberalitati deberi arbitror, posterius praesertim, quod proinde omittendum. GESN.

Pag. 19. l. 3. Τῶν δ' ἄλλων) Intellige ὁδῶν. BROD.

ead. l. 5. Δὴ) Ita edidimus, auctoritatem Mf. Reg. 3011 secuti, quocum faciunt edd. H. B. 4. & S. Vulg. male δέ.

ead. l. 6. Ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς) Supra vulgus. BROD.

ead. l. 8. Καὶ κατὰ τὸν νῦν ἐμὲ) Et is atque nunc sum. BROD.

ead. l. 12. Ὑμετέρων προγόνων) Τῶν Στωϊκῶν δηλονότι. BROD. Nostri maiores tamen Obsopoei versio in ed. Paris. habebat, ἐρὶ ὑμετέρων in Graeco contextu exhibebat. In Benedict. autem, vestrorum maiorum. REITZ.

ead. l. 15. Ὡς περ προήρησαι) Quae delegisti. BROD.

ead. l. 16. Ὡς περ τὸν Χαιρεφῶντα) Consule Platonem in Socratis Apolog. BROD.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὅτι Στ.) Ridiculum caput, qui ex his Luciani verbis Socratem Stoicum fuisse iudicet.

Pag. 20. l. 2. Προσιπῶν) Sic lego, non ut in omnibus, & in ipso M. προσιπῶν. Qui Graece sciunt, probabunt, sat scio, emendationem nostram. SOLAN. Emendationem Solani confirmat Mf. Reg. 3011.

ead. l. 3. Τὴν ἀρμόττουσαν) ὁδῶν. BROD.

Pag. 21. l. 14. Μόνος βασιλεὺς) Ad summam, sapiens uno minor est Iove, dives, Liber, honoratus, pulcher, rex denique regum. Hor. (Ep. I, 1, 107.) VORST.

Pag. 22. l. 2. Αὐτῶν) Rescripsimus pro vulg. αὐτῶν, iubente cl. B. de Ball. Item p. 30, l. 8. αὐτοῦ pro αὐτοῦ.

ead. l. 4. Οἱ μὲν δὲ ἀντίδοχοι) Omnes priscae edd. A. 1. I. H. B. 2. Fl. F. P. S. quas hic dedita opera consului, haec ita habent: Οἱ μὲν δὲ ἀντίδοχοι οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκός· οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφούντες. Immo & Cod. M. eadem exhibere, testatur Solanus, qui tamen posteriora illa, οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τ.

a. φ. in *Iunt.* deleverat; nimirum olfaciens glossam esse: idem & mihi videtur; nam quid aliud sunt, quam explicatio verbi ἀντίδοξοι; Interim, quia non affertur Codex, in quo desint, ea ita contextu addere tutius duxi; sed ut suspecta uncis inclusi. REITZ.

ibid. Εἰκός. Ἐρη.) In omnibus impressis & ipso Codice M. verba sequentia hic inserta legebantur: οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἀλλὰ φιλοσοφοῦντες, insulse prorsus, si Dialogi personae tribuantur: exulare itaque ego iussi, cum palam sit, Scholion merum esse, quid per ἀντίδοξοι Lucianus voluerit, enarrans. SOLAN.

ead. l. 10. Μαργίτη) Erasmi Chiliades: ibi Μαργίτης. BROD. Cum Margita, inerte & nullius pretii stolidoque homine. Margitis enim meminit ex Homero Aristot. atque Clem. Alex. Demosth. apud Plut. Alexandrum puerum & Margitem nominabat. COGN. Ἀφρονι, μωρῷ. De hoc Suid. ex Hesych. Interp. Arist. ad aves. BOURD. Scripsisse Homerum poematum, cui hoc nomen fecerat, Aristoreles haud dubie auctor est, de Poët. cap. 4. Sed Homeri foetum esse dubitat Basilii, Lib. de legg. Gr. (Grot. ed. 990 C.) Iunioris & vires tentantis Homeri esse existimat Dion Chrysost. p. CXXIV ed. Barnes. Iliados praemissorum. Iterum infra Φιλοφ. c. 3. SOLAN.

ead. l. 13. Ὑπ' ἐκείνου λεγόμενα) Castigo ὕπ' ἐκείνων. BROD.

ead. l. 14. Αἰρεσίην) Φιλοσοφίαν. BROD.

ead. l. 15. Ἀξίων) Forte ἀξίαν, aestimationem, pretium. GUYET.

ibid. Τοιαῦτα λέγοντι) Non λέγοντο. BROD.

ead. l. 16. Οἶσθα) Stare hoc verbum hic non potest. Credo scriptum fuisse ἴσθι, vel potius εὖ ἴσθι, ut Πρ. λ. c. 5, & alibi passim. SOLAN.

Pag. 23. l. 2. Ἐν χροῦ κουρίας) Ad cutem tonsos. BROD. Strictim attonsus. Plaut. Capt. cuius ἀντίθετον, per pestinem attonsus. Ἐγκυτὶ κεκαρμένους Archilocho. Hoc genus tonsurae σκαφίον dicebant, cui κήπος, vel κηπίον opponebatur. De quibus vide Aristoph. Schol. in Avibus, & H. Iunium de coma c. 6. Vide & Λεξ. c. 5. VORST. Vide not. ad Vir. auſt. c. 20. SOLAN. Ἐν χροῦ κουρίας una voce Guyet. scribit. Assentirer, si probaret; nec enim ridiculum adeo est, ut contemni debeat, quin quia ridiculum, studio affectatum ab Luciano videri possit. Interim, quia non necessarium, & viri eruditi hic & alibi iam satis exposuere, quid sit ἐν χροῦ κουρίας, nihil amplius dicam. REITZ.

ead. l. 3. Οὐδὲν ἄβρον) Nihil in his molle. BROD.

ibid. Ἐς τὸ ἀδιάφορον) Nimirum τὸ ἀδιάφορον illam quorundam rationem notat, quibus parum aut nihil curae est, quid

de se iudicent alii, nudi an vestiti, hoc an illo modo vestiti incedant, soli sint an in foro? qui *susque deque habent omnia*, quam ipsam formulam ex Graecorum ἀδιαφορία interpretatur Gellius XVI, 9. Igitur extrema sunt hinc Aristippeorum, ut hoc utar, molhries, hinc Cynica negligentia, & cultus omnis, atque alieni adeo iudicii contemptus. GESN.

ead. l. 13. Ἐν χρῶ ἡ κουρία) Ut antea ἐν χρῶ κουρίας. Quid legerit in his locis interpres non video, nam Stoici dicti ἐν χρῶ κουρίας, *tonsi, cute tenuis*. Ipse vero *longa coma venerandos, prolixas in capite caesaries, capillus prolixior*, ubique vertit. De his Iuvenal. Sat. 2, *atque supercilio brevior comae*. Haec monebat Senator Godofred. Maluynus. Dixi hac de re antea. BOURD.

Pag. 24. l. 3. Παιζεις πρὸς μὲ) Et haec ita legi in *I. H. & Fl.* annotaverat Solanus; quasi variationem invenire optaret. Sed & sic leguntur in *A. 1. P. & S.* Nisi quod aliter in omnibus scripti sint accentus, legunt enim πρὸς με, enclitice. Quod tamen cum accentuum canonibus adversetur, mutavimus, & porro mutabimus, non amplius de his minutiis monituri: licet studio reliquerimus idem c. 1 de Merc. cond. ἐξηγῶμεν πρὸς με; nam praepositio non assumit accentum encliticae, in quo tamen millies peccatur in omnibus auctorum editis. (etsi, atona particula sequente, accentum invertere fas sit, ut, ἀπό τε, ἐπὶ τε.) Sed aliud noster quaesisse videtur, phrasidis nempe illi insolita videbatur: at non est, vid. Aristoph. Plut. 1056, supra l. c. iam adductum. Et Nostrum infra Soloec. c. 6 pr. REITZ.

ibid. Συνίμι) Mihi fucum fieri non sentio. BROD.

ead. l. 10. Τί ἂν πάθοι τις) Quid agendum statuat aliquis. BROD.

ibid. Εἰ τυφλὸς ἂν) Ubi Hermotimus dixisset, posse etiam ex externo habitu iudicari de optimo philosophorum genere, continuo infert Lucianus, Τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ἂν ἐπιθυμοῖ φιλοσοφεῖν; Non gravor particulam ἂν ita continuo iteratam: persuadeo tamen mihi, legendum εἰ τυφλὸς ἂν ἐπιθυμοῖ φιλοσοφεῖν. Non dubito, quin cuilibet, aures suas, & perpetuam Graecorum, Luciani potissimum, loquendi consuetudinem consulenti, haec lectio censeatur verissima. IENS. Εἰ τυφλὸς ἂν) Quia Codex W. Iensianae ac Guyetianae (nam & Guyetus ἂν in ἂν mutandum monuerat) coniecturae assentitur, non dubitavi ἂν recipere: nam illud editionum ἂν πάθοι ... ἂν ἐπιθυμοῖ minus commodum. REITZ.

Pag. 25. l. 6. Ὁ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοῖν δὲ ἐστίν, οὐχ ὅτι τῆς γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρατι προσήεις αὐτοῖς) Immodice Obso-

poeus, nisi enim me fallit animus, tale quiddam est, quod dicturus sum, nimirum te parandae & colligendae sapientiae cupidine cum istiusmodi viris conversari. Absurde Benedictus & praeter Graeca, istiusmodi autem est, quod volo dicere, non solum sapientiae virorum illorum amore captus ipsos adivisti, sed in sap. At particula οὐχ est hic accipienda per interrogationem; cuius notam cum subiecerint huic periodo Basileenses, qui potuit eisdem placere Obsopoeus? Adscriptis vere pater, Quod enim dicere volo, sic se habet: Nonne scientiae virorum eorum causā ad illos accedis, & — ? GRON.

ead. l. 7. Οὐχ ὅτι) In huiusmodi voculis ut venustas linguae, ita etiam difficultas consistit. Saepissime sic apud Nostrum collocatur illud οὐχ. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ἡξίους) Lege forsā: Ἀλλὰ καὶ ἡξίους. Sic interpretes. GUYET.

ead. l. 16. Ὁ γοῦν Μῶμος) Fabula de Momī iudicio. GUYET. Conf. 'ιστ. β, c. 3. SOLAN.

Pag. 26. l. 2. Ὁ μῦθος ἐρίσαι) Huius fabulae mentionem facit Plato. COGN.

ibid. Ἐρίσαι Ἀθηνᾶν, καὶ Ποσειδῶνα) Conf. infr. Ὅρχ. cap. 39, 40. SOLAN.

ead. l. 3. Εὐτεχνίας πέρι) Propter anastrophe accentus praepositionis mutandus erat. Sic infra c. 45 φιλοσοφίας πέρι constanter legitur. Quod ex Grammaticis notum. Sic Hom. Il. B, 91, — νεῶν ἀπο. Et Odys. H, 104, — μύλης ἐπι, ac saepe alibi. Exempla plura ex prosae scriptt. affert Iens. ad Iov. Trag. c. 33. REITZ.

ead. l. 4. Ἀθηνᾶν δὲ, οἰκίαν &c.) Alleverat orae edit. Graev. T. Hemsterh. Vid. Aristid. T. I, p. 21 C. ubi lebb. hunc locum notat. Sed cum ea mihi editio non sit ad manus, quid ibi commentator ille habeat, addere non possum. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπέπληξε) Ita pro vulgato ἐξέπληξε dare non haesitavi; idem verbum ex tribus Codd. similiter restitui infra cap. 31. REITZ.

ead. l. 12. Εἰ ψεύδεται) Prave hic omnes ἢ, quod B. 2. sola ita emendavit. SOLAN. *H) Eī B. 2. solam recte legere, reliquas cum Cod. M. male ἢ habere, notaverat Solanus. Non, credo, quod ignoraret ἢ — ἢ recte dici; nam vel hoc ex adagio ἢ πῶι, ἢ ἀπῶι notissimum, sed quod hic εἰ convenientius duceret. Potest autem stare vulgata, etsi propter proxime praecedens καὶ, forsā melius foret εἰ pro ἢ. Sed si καὶ plane abesset, ac tum ἢ — ἢ legeres, nihil desiderarem: At Noster nimis amat

illud καὶ), quod vel ad nauseam infarcit in Somn. cap. 1, 2, 3. REITZ.

ead. l. 14. Ὑπερ τὸν Λυγχεά) *Lynceo perspicacior. Perspicaces, intelligentes & acute subtiliterque videntes Lyncei dicuntur, non a Lynce animali, sed a Lynceo Argonautarum uno, qui distabat ultra parietem videre; Hieron. contra Ioa, Origenistam. Val. Flacc. L. I: — cumque aethera Iuppiter umbra Perdiderit solus, transibat sidera Lynceus. Plin. L. IV, c. 10. Cic. de eo. Lucian. Icaromenip. & Dial. Menip. & Tiresiae. COGN. Ut in Contempl. BOURD. Vid. Aristophan. Schol. in Pluto. VORST. Ita corrupte, ut exhibui, versus Val. Flacci exstat ap. Cogn. quem Graev. edit. eodem modo ex Parisina descripsit. Sed vid. edit. Burmanni L. I, 466, ubi leges — cumque aethera Iuppiter umbra Perdiderit, solus transibat nubila Lynceus. REITZ.*

Pag. 27. l. 3. Κατὰ Θεόν) *Dei auspicio, divinitus. BROD. Confer huius Dial. c. 15. SOLAN. Adducit haec Luciani verba lac. Elfsner. ad 2 Corinth. VII, 10, & interpretatur κατὰ Θεόν εὐλόγησεν, ego divino beneficio elegi, firmatque ex Iamblich. Vir. Pythag. c. 26, p. 97: Ἀσμενος δὲ ὡς κατὰ Θεὸν ἀννοούμενης αὐτῷ τῆς προθέσεως, laetus itaque, quod propositum sibi non sine divina ope succederet. Licet ἡ κατὰ Θεὸν λύπη in Nov. Foed. potius sit tristitia secundum Deum, quam a Deo immissa, quod recte ex locis N. T. similibus probat idem. Quodque etiam similibus posset probari, ex profanis scriptoribus, si quid opus foret. REITZ.*

ead. l. 6. Καὶ πρὸς ἐμὲ) Vid. supr. Prometh. c. 3. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ) Sic supra c. 1 f. huius Dial. ἐν τῷ πολλῷ τῶν ιδιωτῶν συρφετῷ. REITZ.

ead. l. 8. Γάρ σοι) *Av, quod hic inferebatur in omniibus, duce W. delevimus. SOLAN.*

ead. l. 10. Ἄν μὲ ἀρέσκει) *Modo dixerat, ἂν σοι ἀρέσκει, iam vero accusandi casum adiungit eidem verbo: utrumque vero usitatum esse non monerem, nisi suspicatus essem, Solanum nostrum dubitare de hoc casu. Dativus tamen vulgo notior. Accusativ. vid. ap. Aristoph. Plut. 353. Adde eund. Ran. 103, Σε δὲ ταῦτ' ἀρέσκει. Plura Spanh. ad Plut. l. c. affert, ut Vesp. 769, Acharn. 188, Eurip. Orest. 210, Thucyd. I, c. 128 &c. tamen leviter aberravit in proferendis Thucydidis verbis, scribens, οὐτι σε τούτων ἀρέσκει; cum ap. Thucydid. legatur, εἰ οὐν τι σὲ τούτων ἀρέσκει. Confer ibi Scholiast. qui Atticismum esse ait, accusativum pro dativo. REITZ.*

ibid. Μοι ἀρέσ.) Sic edi ex coniectura curavimus, quamvis in omnibus edd. & ipso M. scriptum sit με. Vid. Eur. pag. 195

B. 198 A. SOLAN. Quia scilicet paulo ante praecessit οὐδ' ἐν σοὶ ἀρέσκει, ideo & hic ἀρέσκειν cum dativo constructum voluit Solanus; sed hoc non satis est causae pristinam eamque constantem lectionem mutandi ex mera coniectura: vix autem mihi persuadeo, eum ignorasse, hoc verbum etiam frequenter accusativum personae, aequae ac rei, adsciscere, id quod satis multis iam probavit Stephanus in Thef. Adde nos nota proxima. REITZ.

Pag. 28. l. 3. Ἀμεινον) Repone, ἀμείνων ἢ χείρων. BROD.

ead. l. 10. Ἀν εἶδης) Εἶδεις Guyet. Sed vid. quae supra notamus ad c. 8 huius Diak REITZ. Ἴδεις Mss. Regg. 2954 & 3011.

Pag. 29. l. 14. Κλαυθυριζομένων) M. P. & A. In aliis mendose κλαυθυριζομένων. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀποσεισάμενον) Anglic. ἀποσεισάμενος, mend. BOURD.

Pag. 30. l. 1. Ἀπορρίψαντα) Cum finxisset Hermotimus, Virtutem esse beatissimam civitatem, inque eam rogasset num aequum esset, ut omnes contenderent, & cives ibi fieri gestirent, Maxime vero, responderet Lucianus, eo adspirandum est, reliqua autem omnia negligenda; neque multum curare oportet retinentem patriam; neque liberis vel parentibus, si cui sint, revocantibus ciulantibusque, flecti & verti; sed & eos maxime ad eandem viam hortari: sin autem nolint, vel nequeant, amoveniem illos (sive amotis illis) recta ad undique beatam illam urbem contendere; quin & ipsum abiicientem pallium (sive ipso abiecto pallio) si ea apprehenso detinerent, illuc festinare. Hic quidem auctoris sensus est: sed in Graecis aliquid est, ad quod offendas. Καὶ αὐτὸ ἀπορρίψαντας τὸ ἡμάτιον, εἰ τούτου ἐπειλημμένοι κατέρυκοιεν, ἐσσύμενον ἐκείσε &c. Si sequentium iuxta & praecedentium habeatur ratio, vel puero pateat legendum ἀπορρίψαντα. IENS. Omnes libri impressi, & ipse M. ἀπορρίψαντας, mendose. Displicet etiam duplex illud ἐκείσε. SOLAN.

ibid. Εἰ τούτου ἐπειλημμένοι κατέρυκοιεν, ἐσσύμενον ἐκείσε) Sic Benedictus & Bourdelotius. Basileenses εἰ τούτου κατειλημμένοι, κατέρυκοιεν ἐσσύμενον ἐκείσε. Pater notat sumtum ex Ὀδυσσ. δ, ἐσσύμενον κατέρυκει, & Obsopoei versio est fatua. GRON. Hom. Il. 2, 518. Π, 9. Odyss. O. Homericum esse, recte monuit Vorst. nos locum, qui ei haec scribenti non succurrebat, addidimus. SOLAN.

ead. l. 2. Ἀποκλείση) Ut in Dial. Meret. BOURD.

ead. l. 3. Καὶ γυμνὸν) Καὶ deest in Mf. & Angl. Cod. BOURD.

ead. l. 7. Φρατρίης) Curiae. Φρατρία δέ ἐστι τὸ τρίτον μέρος

της φυλης. VORST. Plerique libri & ipse M. prave hic πατρίας habent, omīssa litera ρ. In Scholiis, B. 2. & S. recte scribitur. Vide supra Τιμ. c. 25, & infra Έκκλ. c. 4, ubi iterum peccant libri plerique. SOLAN.

ead. l. 11. Πρὸς ταῖς πύλαις) Conf. cap. 1 med. de Merced. cond. bis. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡς εὔγης) Ex Cod. W. pro εὔγης vulgato. SOLAN. Εἰ γὰρ μέμνημαι) Εὔγης quaedam edd. coniunctim; sed hoc eodem redit. Ὡς εὔγης Flor. ed. habere, recte notaverat Solanus; sed non satis distincte notaverat, quid in W. legeretur; verum εὔγης supra εὔγης collocaverat. In nota tamen ecce declarat, quid voluerit: sed si iam in isto Cod. εὔγης legitur, non tamen illico sic ederem, sed εὔγης saltem scriberem; tumque illam lectionem ego sane non spernerem, cum ex seqq. pateat, Lucianum non dubitanter loqui, (quod per εὔγης tamen fieret) sed ea, quae probe meminerit, narrare. REITZ.

Pag. 31. l. 7. Καὶ τὸ ἀλιπαρὲς) Αὐχμηρόν. Suid. Guyet. Sed quia aliam iam lectionem habemus, hac interpretatione nihil opus est. REITZ.

ibid. λιπαρὲς) Dicit Lucianus, si quis in illam beatorum civitatem velit adscisci, ei sufficere σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνον, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι. Vertitur: intelligentia polleat, cupiditate rerum honestarum teneatur, laborem & macritatem non detrectet, non det tergum. Primo macritas barbarum est: Latini dixissent macies, seu macritudo. Dein licet Latinum esset, quid hic macies facit ad ius civitatis consequendum? Mf. pro ἀλιπαρὲς scribit λιπαρὲς, & sic sine controversia scripsit Lucianus. λιπαρὲς est assiduitas, familiaris Luciani vox, quam cum τῷ πόνῳ non semel iunxit. Vertendum autem, sufficit ingenium, cupiditas rerum honestarum, labor, assiduitas, non tergum dare, sc. ad civitatem consequendam, hoc est, non viam, cui te dederis, deferere. GRAEV. Graevio assentiens mutavi. P. etiam λιπαρὲς, & in M. quod primo fuerat α, erasum est. SOLAN. Cum λιπαρὲς sit curata bene pelle nitidus, laurus & unctus homo; videtur non male huc convenire, ut τὸ ἀλιπαρὲς ea sit virtus, quae non modo aequo animo illis rebus careat, sed etiam, ubi copia sit, eas contemnat, sicca virtus & sobria, austera magis, tetrica ac dura, quam delicata, mollis, atque commoditatis studiosa &c. Verum facilius longe est τὸ λιπαρὲς, a Graevio prolatum, i. e. assiduitas, constantia. GESN.

ibid. Ἐνδοῦναι μὴ δὲ μαλακισθῆναι) Ἐνδιδόναι retroceden-

tium est in proelio; vid. interpret. ad Aristoph. Plut. 488, — *μαλακὸν δ' ἐνδύσθε μὴ δέν*. Quod olim male verterant, *nihil admiscete iocosum*. Noster supra Apol. pro Merc. cond. c. 4, *ἐνδιδόντων φυγεῖν*, & saepe alibi: vid. Iensf. ad Dial. Toxar. ubi quoque male intellectum fuerat hoc verbum. Propria significatio est ap. Hippocr. Sect. 2, aph. 28, ubi *ἐνδιδόναι* dicitur τὸ σῶμα pro *emaciari*, vel ut nos, *inslian*, i. e. quando expansa retro cedunt, cui oppositum *ἐπιδιδόναι*, augeri, crescere, ib. aph. 31 & 32, quod Lucian. de vento quoque usurpat. REITZ.

ead. l. 9. 'Επιδείξεται) Non immerito edd. lectionem hic contulit Solanus, quia insolitum videbatur diversos modos coniunctione καὶ coniungi, nimirum *ἐπιδείξεται καὶ διεξέλθοι*. Sed quia ἂν utrique modo iungi potest, licebit construere ἂν *ἐπιδείξεται* & ἂν *διεξέλθοι*, ante optativum similiter ἂν intelligendo. Plura similia deinde occurrent. Sic infra cap. 57 pro *καταθύεις καὶ δυσιάζει* Guyet. legi iubet *καταθύεις καὶ δυσιάζει*, quod non improbarem, nisi *καταθύεις* iam ex Mf. restitutum. Interim alibi forsitan dabitur occasio pluribus ostendendi, non repugnare linguae Graecae genio, optativum & subiunct. interveniente καὶ coniungere. REITZ.

ibid. Διεξέλθοι) Sic legendum pro *διεξέλθει* Guyet. monuerat; verum ego optativum iam in edd. inveni. Salmuriens. autem ambigue *διεξέλθῃ*, i. e. male quidem expressa syllaba posteriore, ex cuius tamen vestigiis pateat, eam *διεξέλθῃ* dare voluisse: & hanc iam veram lect. credo. REITZ. Faventibus Mss. Regg. 2954 & 3011 reposuimus *διεξέλθῃ*.

ead. l. 10. Πολίτην ὄντα) Angl. *εἶναι*. BOURD.

ead. l. 11. ὅστις ἂν ᾖ) Quicumque fuerit. BROD.

Pag. 32. l. 4. Αὐτὸς ἦεν ἐς αὐτ.) *Ad eam profectus essem*. BROD.

ead. l. 6. Καὶ Ἰσίοδος) Μακρὸς δὲ καὶ ὀρθὸς οἶμος ἐπ' αὐτήν. BROD. Vid. Hesiod. Ἑργ. 288. SOLAN.

ead. l. 11. Σοὶ μὲν ἐπὶ) Mend. BOURD.

Pag. 33. l. 1. Ἐπὶ τὰς ἄρκτους) Ne quis credat melius legi ἐπὶ τῆς ἄρκτου, quia una tantum septemtrionis est plaga, meminerit, Graecos potissimum hic plurali num. uti, quia duae sunt ἄρκτοι, ursa maior, & minor, quamvis & singulari Strabo saepe utatur, pro septemtrione, ut L. I, p. 109, (al. 61) ἐξ ἡμερῶν πλοῦν ἀπέχειν πρὸς ἄρκτον, & alibi. Plurali autem Dionys. Al. Perieg. de situ Orbis. v. 130, Φράζω δ' ἐκ κείνου τετραμμένος αὐθὺς ἐπ' ἄρκτους. Et sic alii passim, quod in vulgus notum pluribus non probō. REITZ.

ead. l. 2. Εὐνδρος) P. L. ed. I. & B. 2. *ἐνδρος*, & sic olim

fuerat in M. Sed vulgata placet. Vid. Hist. α', cap. 28, Rhet. c. 7, & Herod. IV, 105. Usurpat tamen etiam ἑνδρος in Εὐχ. cap. 20. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐναντιώματα) Variæ viae ad beatissimam illam civitatem ducentes, dicuntur εἰς τὰ ἐναντιώματα τελευτᾶσαι. Sic quidem omnes, quas vidi, editiones. Lege tandem aliquando ἐναντιώματα. IENS. Nescio, quare vir doctus hic pro ἐναντιώματα emendet ἐναντιώματα, cum vox sit proba, idemque valeat, quod ἐναντία. Pollux Onom. L. V, c. 29, ἐναντία & ἐναντιώματα ut synonyma ponit. L. Bos.

ead. l. 9. Ἐκαστος) In his verbis itidem non nihil vitii inest. Ait Lucianus: Ἐφ' ἣν γὰρ ἀνέλθω αὐτῶν (ὁδῶν) ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραποῦ ἕκαστος ἐφιστῶς, ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα τις ἀξιόπιστος ὀρέγῃ τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀπίενας, λέγον ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθείαν εἰδέναι. Si quid video, Lucianus scripsit ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραποῦ ἕκαστης ἐφιστῶς paulo post inverso spiritu αὐτοῦ scribendum. Locum itaque integrum sic reddo: *Ad quamcunque enim earum (viarum scilicet, quae diversae pro diversitate philosophorum, omnes tamen ad beatam illam civitatem, Virtutem, ducere dicebantur) venerim, homo in initio cuiusque semitae stans, in ipso ingressu, quidam nimirum fide admodum dignus, & manum porrigit, & suam ut insistam hortatur, quisque eorum se solum rectam viam scire praedicans.* IENS. Recte Ienius vitiosam lectionem detexit; sed quia aequè liceret divinare ἕκαστοτα legendum, quam ἕκαστης, nulla quippe ed. aut Mf. aliquid variationis ostendente, vitium in textu relinquo, cuique pro arbitrio corrigendum; cum liquido statuere nequeam, quid auctor ipse dederit. REITZ.

ead. l. 13. Δυναμένους) Sic M. ed. I. & aliae quaedam recte. B. 2. & P. δυναμένους. SOLAN.

ead. l. 15. Αὐτοῦ) Dedi pro αὐτοῦ, quod in edd. erat: nam reciprocum est. Paulo autem supra parum refert, scribasne αὐτοῦ cum vulgata, an αὐτοῦ, quia ad ἀπίενας referri potest; immo si refertur, αὐτοῦ servandum est. REITZ.

ead. l. 16. Παρ' αὐτῷ) In W. P. & L. αὐτόν. Sed praestat vulgata. SOLAN.

ibid. Τοῖνον — πλῆθος) Inter has voces antea legebatur τὸ, quod non agnoscit M. neque admissum est in B. 2. SOLAN. Non assentior Solano artic. τὸ delendum, quia iam praecessit τό. Sed vel ideo omnino retinendum, & ab ignorantibus quibusdam librariis deducta opera omissum credo; nam repetitio

illa articuli non est inusitata, ad numerum oratorium complendum, qui & hic longe est suavior, si addatur articulus, quam si dematur. Immo & emphasin habet; & Lucianus alibi non semel sic repetit. Vid. nos supra ad c. 5 Hermotimi; quod miror fugisse nostrum, qui hunc auctorem tamen tam crebro pervolvit. Nam Dialogo primo, s. Somn. c. 15, τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης, probat ipse, & eleganter sic saepe poni, fatetur. Addo Theodoret. Dial. I, cap. 11 pr. Εἶτε Ἰουδαῖοι τὴν δὲ τὴν πρόρρησιν νενοήκασιν. Aristoph. Plut. 524, Περὶ τῆς ψυχῆς τῆς αὐτοῦ (etsi hoc posterius paulo aliter se habeat, cum alter ille articulus aliud nomen habeat iunctum, cuiusmodi repetitionem nimis esse frequentem ac pueris notam dicit lector, qualis est illa in S. Oratione Dom. τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον, vel haec Hippocratis S. I. aphor. 16, καὶ τοῖσιν ἄλλοισιν, τοῖσιν οὕτως εἰδισμένοις διαίτας δαί.) Quid igitur dicas de loco isto Galeni ad Hippocr. art. quem Foësius adducit ex sua Galeni edit. p. 624, 34, καὶ οἱ τένοι ἀπὸ τῶν ἐπικαιροτάτων τῶν ἐν τῷ σώματι, anne ibi ex proxime praegressa syllaba male repetitum credas? Ego non. Sed addo rursus Herodian. L. 2, 2, 16, ὁ δῆμος ὁ Ῥωμαίων. Eiusdem, & alius generis pleonasmus articuli & pronominum vid. in nott. Iensii, Solani, & Hemsterhusii ad Dial. Marin. III, (p. huius edit. 355 sq. Vol. II.) REITZ.

Pag. 34. l. 5. Ἀπολύσω τῆς ἀπορίας) Ut in Nigr. & Hercul. Gall. & passim. BOURD.

ead. l. 8. Ἡ τίνι τῶν ἡγεμόνων) Brod. Miscell. IX, c. 16, in suo exemplari legens καὶ τί τῶν ἡγεμόνων, restitui volebat τίσι, non immerito: sed cum iam τίνι inveniam in edd. nihil opus est coniectura τίσι. REITZ.

ead. l. 16. Οὕτω) Parvi refert, quam scripturam hic eligas, οὕτω, an οὕτως: nam si ad sequentem vocalem personae Ἑρμότ. respicias, οὕτως rectius erit; si vero dicas personarum nomina non pertinere ad filum orationis, sed ad sequens πῶς in legendo transitum fieri, οὕτω potius locum habebit, quia tum consonans statim post οὕτω sequitur. REITZ.

Pag. 35. l. 8. Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν &c.) Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἢ ἐχρῆν, ἐν ᾗ ἐπιθυμοῦμεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι. Ἡ δ' εὖς εἰς Κόρινθον, ἐλθεῖν ὃ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος, οἶται Κόρινθον ἐπαρκεῖναι. ἄδ' ἡλον ἔμοιγ' οὖν ἔτι. οὐ γὰρ πάντως &c. Locum totum adscripsi, quia librariorum culpa distortissimus est, verbis ultro citroque pessime traiectis. In seriem vero suam redigi & corrigi sic potest: Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἢ ἐχρῆν, ἐν ᾗ ἐπιθυ-

μοῦμεν ἐγὼ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι, ἄδηνον. Ἡδέως εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν ἔχω, ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος οἴεται Κόρινθον ὑπορκεῖναι, ἄδηνον ἔμοι γ' οὖν ἐτι. οὐ γὰρ πάντως. MARCIL.

ead. l. 10. "H δέον) In omnibus ante *Salm.* ἡδέως legebatur, corrupte. L. *ισως* — ὡς εἰδὼν, ex quo nihil boni elicias. Benedictus ex coniectura, ut videtur, ὡς δέον, quod ad verum propius accedit. Haud dubie scribendum ἡ δέον, quod & ad scripturam codicum proxime accedit, & rei accommodatissimum est; uti ex textu & versione nostra satis patebit. (Hanc emendationem inter insigniores in Specimine, quod anno 1708 a me Cantabrigiae editum est, locum suum tueri volui.) SOLAN. Interpretatus sum, ac si legeretur pro illo ἡδέως, quod ab Aldo inde obsedit libros, tenui mutatione, ἡ δέον κ. τ. λ. Similima constructione mox utitur de Homericō sagittario. Ceterum Corinthum hic nominavit procul dubio, ut simul nos admoneret illius οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἐσθ' ὁ πλοῦς, vel, non cuivis homini contingit adire Corinthum. GESN. "H δέον dare ex vestigiis veteris scripturae, & monente Solano, non dubitavi, qui in marg. *Jani.* notat, δέον similiter poni supra hoc Dial. c. 10 f. item c. 28 f. nec non c. 73 f. Quin potius vid. de Merc. cond. c. 11, & 31 med. ubi καὶ πολλάκις κατακεῖσθαι δέον, οὐδὲ τοῦτο συγκεχώρηται. REITZ.

Pag. 36. l. 9. Ἐνθα ἂν οἱ πόδες φέρωσιν) Erasim. in proverb. quocunque pedes ferunt. BROD.

Pag. 37. l. 1. Δεῖν) Recipiendam credes scripturam Cod. P. ac legendum οὐκ οἶμαι, δεῖ, si conferas mox c. 36 f. ubi μάλιστα, οἶμαι, δεῖ sine variatione legitur; si vero minus hiantem orationem amas, vulgatam praeferes. REITZ.

ibid. Παραβόλως ἀναρρίπτειν) Fieri quidem posse ait Lucianus, ut quis optimo philosophiae generi operam dare cupiens, nulloque de eligendo optimo examine habito, forte in optimum incidat, ἡμᾶς δέ γε, inquit, περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, οὐδ' ἐς στενὸν κομιδῇ κατακλείναι τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥιπῆς, ὡς ἡ παροιμία φησὶν, τὸν Αἰγαῖον, ἢ τὸν Ἴβνιον διαπλεῦσαι θέλοντας. Vertit Benedictus, Nec equidem par esse puto, ut de rebus adeo magnis spem temere abiiciamus, aut in angustum coactam concludamus, virgultea scapha, quod aiunt, Aegaeum aut Ionium mare transmittere volentes. Sed profecto, cum Lucianus dicit, ἡμᾶς δέ γε περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, non id vult, quod finxit interpreter, nec equidem par esse puto, ut de rebus adeo magnis spem temere abiiciamus, verum longe aliud quid. Nimirum disputa-

verat in antecedentibus de tot diversis philosophorum sectis; qui tamen singuli se iactarent veros esse ad ipsam Virtutem (sive summum bonum) ἰδηγούς. At fieri non posse contendit Noster, ut omnes, singuli diversam ab aliis insistentes viam, ad petatum terminum ducant: quare in summo versetur is errandi & nunquam ad optatum finem perveniendi discrimine, qui ut quaeque se prima ipsi obtulerit, illi se sectae tradat; nam unam tantum veram esse posse viam. Atque adeo nos quidem, pergit, oportere arbitror in rebus tanti momenti non ita temere aleam iacere, & rem fortunae permittere, (ut praecessit) neque spem nostram in angustiam quandam (quae facile scilicet nos possit fallere & perdere) redigere, virgulea scapha Aegaeum Ioniumve mare transmittere volentes. Ἀναρρίπτειν hoc in loco per ellipsin τοῦ κύβου, est aleam iacere. Integram locutionem habes in Harmonide c. 3 med. ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, & in Pro Imag. c. 16, Τολμήσω ἀναρρίψαι τὸν κύβον. De ἀναρρίπτειν per ellipsin τοῦ κύβου, vide plura apud Is. Casaubonum ad Suetonii Iulium cap. 32. IENS.

ead. l. 2. Ἐπὶ ῥίπτῳ) Erasmi in prov. Aegaeum scaphula transmittere. BROD. Paroemiogr. Hoc autem proverbium εἰρηται ἐπὶ τῶν πάντων ἀνθρώπων καὶ θεοῦ μόνου εἰς λύσιν ἐπιτροπομένου. BOURD. Crate viminea. GUYET. Θεοῦ θέλοντος, καὶ ἐπὶ ῥίπτῳ πλείοις, inquit poeta ἄδῳλος. Similiter Aristoph. in Pace, Κέρδους ἕκατι, καὶ ἐπὶ ῥίπτῳ πλείοις. MENAG. Meminit huius proverbi Aristoph. in Εἰρήνῃ, quem vide, & eius Schol. VORST. Plut. 720, Θεοῦ θέλοντος καὶ ἐπὶ ῥίπτῳ πλείοις, ait Solanus. Ex quia Vorstius modo Aristophanis mentionem fecit, crederes Plutum Aristophanis indicari; sed Plutarchum innuit, qui id ut Pindari, sed addubitan tamen, adducit. Illa autem scribendi ratio molesta est, & quoties Herod. scribit noster, haereas, num Herodotus an Herodianus intelligendus. Vel Arist. sitne Aristoteles, Aristides, an Aristophanes. Aristoph. vero Εἰρην. v. 698 idem prov. habet, sed de avaro usurpat. Inter Menandri sententt. rectius videtur relatum ab Hemsterhusio No. 22, p. 161 textus Graeci. REITZ.

ead. l. 3. Ἰόνιον) Recte vulgata, nam sic scribitur, secunda brevi; vid. Strab. L. 2, p. 185, (al. 123, 124.) bis, & non semel alibi. Dion. Alex. de Sit. Orb. 94, Ἦν τε καὶ Ἰόνιον περιναίεται ὑδαῶσαντο. Et si Ἰώνων natio secunda producta exaratur. Vid. eund. Strab. L. VIII, p. 588, (al. 383.) & seqq. plus decies, ut auctorit. poëticas in re notissima omittam. Efferatur autem masc. gen. ἰόνιος, quia κύβωτος intelligitur. REITZ,

ead. l. 6. Ἐνδὲ ὄντος ἐν μυρίοις) Hoc fert casus saepe, ut qui verbi causa ad orbem clavis multis confixum collineet, unum quemcunque clavum de tam multis feriat, eiiciatque: at unum aliquem & certum v. g. qui in ipso centro, aut in summa apside sit fixus, excutere, artis est, aut casus rarissimi. GESN.

ead. l. 7. Ὀμηρικῶ τοξότη) Hom. ad finem Iliad. Ψ. BROD. Hom. II. Ψ, 865. SOLAN.

ibid. Ὅς δέον) Similem casum expressit etiam Virg. Aen. V. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐτεμεν) Non opus est lectione Cod. W. ἐτέμεση. Sed si quid mutatione indigeret locus, ἀπέτεμεν, vel ἀπέτα-
μεν ex ipso potius Hom. reponendum, qui ait l. c. Ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μῆρινθον τάμει πικρὸς δίστός. Verum nulla mutandi neces-
sitas: nam alioqui etiam μὲν ingerendum, quod in Homero quoque praecedit, & ad δὲ refertur. Sed & hoc saepe omitti-
tur; vid. supr. de Merc. cond. c. 4. Plura addere temporis angustia prohibet. REITZ.

ead. l. 9. Τῶν πολλῶν) Unum e multis, quae ferire destinamus. BROD. Ἀπὸ τῶν πολλῶν τι; GUYET.

ead. l. 12. Ἀγούσης) Intellige τῆς ὁδοῦ. BROD.

ead. l. 16. Τῇ πλεούσῃ) Quid hoc sit, nescire me fateor. For-
san πνεούση. Sed neque sic satis, unde habeat, assequor. SO-
LAN. Interpretatus sum non τῇ πλεούσῃ scil. νηϊ, navi eunti,
quod insolens mihi videbatur, sed quasi legeretur tenuissima
mutatione πνεούση, spiranti, nimirum αὔρα, aurae. Vela ventis
dare, navem austro permittere, solemnia sunt, & sexcenties tali
in re usurpata. GESN. Omnino assentior Iac. Elsnero, ad A&. Apost. XXVII, 15, p. m. 483, monenti πνεούση legendum, in-
tellecto αὔρα, veluti eod. cap. v. 40, ἐπάρατες τὴν ἀρτέμονα
τῇ πνεούσῃ. Quod pluribus assertum vid. ibidem. Ersi enim
πλεούση, intellecto νηϊ, aliquem sensum habere videtur, alte-
rum tamen longe melius: nam si ad λυσάμενος, quocum con-
nectendus est sensus, respicias, videbis rectius procedere, si
vento te credere dicaris, postquam iam soluta sit navis, quam
navi, cui te commississe dici potius deberes ante, quam solve-
retur. REITZ.

ibid. Τὰ ἀπόγεια λυσάμενος) Qui iam oras resolverit. BROD.

in Schol. l. 2. Πλέοις) Πλέοις editum fuerat; sed πλέοι in V. &
M. legi notaverat Solanus: itaque illi quidem obsecundavi,
etsi πλέοις verum credam; nam & sic edidit Hemst. in fragm.
Menandr. & secunda persona proverbii propria. REITZ.

Pag. 38. l. 8. Παραπολὺ) Brodaeus inveniens παιπλό, mo-

nuerat legendum, ὃ Λυκίῃ, παρά πολυ. Sed sic iam, ut ille emendat, invenio ubique, excepto accentu, qui melius erat in vulgatis: ita ut nesciam, unde tot vitiosas lectiones hauserit. REITZ.

Pag. 39. l. 3. Τὸ τοιοῦτον) Recte; vid. quae supra dixi ad Dial. pro Laps. c. 17, & Vit. au&. 15. Immo sic ubique Noster, ut fere credam, quoties uno alteroque loco τοιοῦτο invenias, in τοιοῦτον mutandum; semper enim una alterave prisca editio sic habet: sed quia & alterum probum, leve fuerit, si forte hic illic a nobis neglectum sit. REITZ.

Pag. 40. l. 1. Ἐξαρκέσει) Quo Lucianus convincat Hermotimum, sedulum esse omnium sectarum instituendum examen ante, quam quis se huic illive committat; nec ullius sequendam esse auctoritatem; hoc utitur argumento: *Quid si ego ignarus, quis ex omnibus philosophis veram teneat viam, vos sequer, tibi, homini amico, ac ea tantum, quae sunt Stoicorum, scienti, unamque hanc viam calcanti, credens; deinde Deus aliquis ab inferis exsistere faceret Platonem, Pythagoram, Aristotelem, alios; illi vero circumstantes me rogarent, & profecto in ius rapientes me, singuli contumeliae accusarent, dicentes, Luciane, bone vir, qua remotus, vel cui tandem fide habita, Chrysippum, & Zenonem, homines nuperrime natos, praetulisti nobis multo maioribus, neque nobiscum collocutus, & ne tactis quidem illis, quae nos censemus? Talia si dicerent, quid tandem responderem illis? Num sufficeret, si dicerem, me obsecutum Hermotimo, homini amico? Atqui opinor dicerent, Nobis, o Luciane, ignotus est Hermotimus ille &c.* Totum locum proposui, ut ex ipsius orationis filo pateret, ultima in Graecis vitiose legi (εἰ ταῦτα λέγοισιν, τί ἂν ἀποκρινάμην αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἶπω, ὅτι Ἐρμωτίμῳ ἐπέσθην φίλῳ ἀνδρί;) & reponendum ἢ ἐξαρκέσειέ μοι. Loquendi haec ratio Nostro est frequentatissima. In eodem hoc Hermotimo c. 64, Οὐδ' αὖτος ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν, nullius hominis vita sufficeret. In Harmonide cap. 3, δὲ ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἂν, qui unus esset instar omnium. Et alibi similiter plus millies. Sic apud Aelianum XI Ποικιλ. IX, ubi Epaminondas ad armigerum, bonis captivi alicuius ditatum, ait, ἐμοὶ μὲν ἀπόδος τὴν ἀσπίδα· σεαυτῷ δὲ πρὶν καπηλεῖον ἐν ᾧ καταζήσεις· non dubium mihi est, quin legendum sit καταζήσεις. IENS.

ead. l. 11. Ὡς ῥᾶον) Ὡς ῥᾶον inveniens I. Brodaeus, ὡς ῥαοῦ corrigere iubet, Misc. IX, cap. 16. Sed non dubito, quin ὡς ῥᾶον voluerit, ac per typoshetarum incuriam ῥαοῦ inde fa-

atum fir; verum & ego non aliter, quam edi curavi, usquam inveni. REITZ.

Pag. 41. L. 2. Διῶχονίζοντο) Benedictus venit, affirmaret: Obfopoeus accuratius, pertinaciter affirmaret. Elsnerus ad Evang. Luc. XXII, 59, vulgatum reprehendit, qui affirmabat reddiderit, & Bezaan rectius asseverabat dedisse, ac testimonium satis affert, unde huius verbi vis pateat. REITZ.

ead. l. 4. Ἡ εἰποι τις) Qui bene totam orationis seriem consideraverit, illum animadversurum puto, requiri ad sententiam implendam, conditionalem particulam εἰ, quam interpretando certe expressam nemo indignabitur; etsi forte, dum liber aliquis succurrat, contexto ipsi eam sine nota inferi modestiores nolint. Concurfus ille & hiatus, ἢ εἰ εἰποι, fecit, ut interiectum εἰ tanto facilius elideretur. GESN.

ead. l. 10. Δικαιότατα γὰρ ἐκπλήξαι) Δικαιότατα γὰρ ἐκπλήξαι. MARCIL. Recte Marcilius coniecit δικαιότατα γὰρ ἐκπλήξαι δοκεῖ μοι, legendum esse pro ἐκπλήξαι, Mf. hanc coniecturam stabiliente, & vertendum iussissime videtur illum increpasse, non ut vulgo, consternasse. GRAEV. Secutus sum Mss. Gr. W. & P. Impressi mendote ἐκπλ. SOLAN. Idem verbum pro vulgato ἐκπλήξαι reposui supra c. 20. REITZ.

ead. l. 16. Ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν) Ineptissime Obfopoeus, Nempe vir ille probabili inductione inferet dicturus, Ergo absurde propositus est nobis quispiam; quasi vocem ἀνάλογον ad superiora ligari voluerit; ne dicam illud absurde non apparere in Graecis, aut sic quoque pessime Graecam vocem reddidisse. Melius Benedictus: Addet nimirum ille & sic dicet, Eadem igitur ratione nobis proponatur aliquis. Pater ad haec Graeca adscripsit recte, vicissim nobis proponatur. GRON. Ἀνάλογον) Analogiam, sive proportionem Geometricam, cogita, ut se habet α Aethiops ille domo nunquam egressus ad β iudicium ferendum de colore exterarum gentium; sic se habet γ Hermotimus ignarus reliquarum sectarum ad δ arbitrium de sectis. Ista annotare suppuderet, nisi vel virotoz doctorum circa hunc locum conatus ostenderent, negligi saepe eruditum illum geometrarum pulverem; & orbem discendi antiquum truncari etiam seculo nostro, subinde observarem. GESN.

Pag. 42. l. 5. Πολλοῖς) Pro πολλοῖς nimis mallet ἄλλοις, & ita transuli. Qui novit, quomodo in MSS. seculi IX & X distrahatur interdum α litera, non improbabilem coniecturam habebit. Cui non placet aliquid mutari, ille in interpretatione nostra facile aliis substituet multos. GESN.

ead. l. 8. Οὐδὲ πάποτε) Conf. infr. Συγγρ. c. 29 pr. SOLAN.
ibid. Τι βούλει ἀποκρ. αὐτῶ; τὸ ἀλ.) Excidit notatio personae Ἑρμοτίμου, scilicet fuisse, αὐτῶ; Ἑρμότ. τὸ ἀληθέστατον. MARCIL.

ead. l. 10. ΕΡΜ. τὸ ἀληθ.) W. recte, uti ex punctis colligere est: aliter enim non solet ille Codex. In reliquis Luciano absurde tribuuntur. SOLAN. Non ipsam hic Hermotimi personam apposuit Luciano, quod aliquamdiu putabam: sed ipse Lycinus, quid responderi possit pro Hermotimo occupat. Hermotimus ipse stupet hic, & post longum demum Lycini sermonem satis breviter, nec minus male responder. GESN. Recte quidem Hermotimi personam inferi voluit Solanus; sed in marg. *l.* notaverat, id factum ex punctis, quae in Cod. W. i. e. Wittiano, existare ad designandas personas solent. In marg. *Hag.* vero scripsit, se id ex Cod. M. habere. REITZ.

ead. l. 15. Προσδεῖς αὐτός. ἢ νομίζεις) Excidit notatio personae Λυκίνου. Προσδεῖς αὐτός. ΛΥΚ. ἢ νομίζεις. MARCIL. Leg. προθεῖς. VORST.

ead. l. 16. ΛΥΚ. ἢ) Novam hanc personam, quamvis repugnent Codices, postulat sententia. Nisi forsan malis incipere eius partes a καὶ ἀνατρέπει γρ. ac tum quidem προσδεῖς stare aliquatenus potest. Muravi etiam ἢ in ἢ. SOLAN.

Pag. 43. l. 4. Ἡμέτερα) Parisina quidem edit. habebat ὑμέτερα aequae ac H. aliaeque duae; sed sphaema tantum typographicum esse, ex versione patet, quae nostrata exhibebat. REITZ.

ead. l. 6. Λακτιζοντα εἰς τὸν αἶρα) Sic in Epist. I ad Corinth. IX, 27, ὡς οὐκ αἶρα δέρον. Ad quem plura L. Bos p. 137—38; quem consulendum etiam monuerat T. Hemst. in marg. ed. Graev. REITZ.

ead. l. 7. Ὡς τὸν ἀνταγωνιστὴν) Deerat ὥς in reliquis, sola *l.* habet. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνταιρομένου) Ἀνταιρουμένους pro ἀνταιρομένους eod. hoc sensu legitur ap. Thucydid. III, 32. Sed Dukerus in notis (ad quem me rursus remisit T. Hemst.) multis exemplis probat, non ἀνταιρούμενος, sed ἀνταιροόμενος hic Graece dici: quod certum est; nam est ab αἶρω & αἰρομαι tollo, non ab αἰρέω eligo. Cum vero & in nonnullis scriptis, plurimisque editis Thucydidis recte legi ἀνταιρομένους affirmet, haud scio an nimis religiosus fuerit, quod tamen in contextum recipere non sit ausus. REITZ.

ead. l. 13. Ἀπαγορεύσθ) Quod digito erecto significabant, SOLAN.

ead. l. 17. Τὸ τοιοῦτον) Constantem editionum lectionem esse, Solanus annotarat, nec quidquam variationis in Codicibus reperit, ut opinor, alioqui addidisset. Quid igitur sibi vult illa supervacua annotatio? An speravit, se inventurum, ubi articulus ille abundans ante pronomen desit? Vix credo; nam & Noster alibi non semel ita solet, ut mox indicabo: quanto autem magis abundaret articulus in illo Aristotelis de Gen. anim. III, 6 pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Iterum *ibid. fin.* Τὸν μὲν τρέχον αὐτὸν αὐτὸν ἔχειν. Noster *supr. c. 10,* ἥ τις ἢ καταστροφή. Ut alia omittam. Sed τοιοῦτον pro τοιοῦτο scribi notandum duxit. Verum & hoc Nostro cum Atticis familiare esse, iam bis ter alibi diximus hoc Dialogo. Vid. Indicem, vel *supr. c. 29;* iterum *fin. § 34,* & *pr. § 35,* huius Dial. ubi itidem artic. additur. REITZ.

ibid. Οἰκοδομήμασιν) Eadem Iulian. Imperator in Epist. Ἰσα τοῖς Ὀμηρικοῖς παισὶ παίζομεν, οἱ παρὰ τὰς θῖνας ὅτι ἂν ἐκ πηλοῦ πλάσωσιν, ἀφ᾽ αἷσιν αἰγυιᾶν κλύεσθαι. Locus autem Homeri, quem imitandum sibi proponit Iulian. est Iliad. 5. Tangit Pifid. Ὡς συλλογισμῶν εὐχλίσθα κύματα, καὶ κτίσμα χάρωνος παιδικῶν ἀθυριῶν, τὰ λεπτὰ κάρφῃ συλλογόντων εἰς στέγην. Habet sequens illud ἀσπίδα ὁμοβοῖνιν ex Homero. BOURD.

Pag. 45. l. 1. Παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ) Nuntia igitur nostro nomine Hermotimo. BROD.

ead. l. 8. Οὐ γὰρ ἐμ.) Hom. II. Π. BROD. Hom. II. Π, 70. SOLAN. Ms. W. praemittere ὅτι, probo Graecismo, Ienſ. in Fercul. liter. p. 144 notat, & remittit ad Lectt. suas Lucian. p. 97. Sed ea nota ad Dear. iudic. § 1 pertinens cum ibi non sit inserta, alibi breviter ea utemur, etsi haec satis nota. REITZ.

ead. l. 9. Ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος) Osopoeus, haec quidem uno ore dicturi sunt omnes, singulatim autem alius alia. Omnino nimium large & vage. Benedictus, haec simul omnes, singulatim unusquisque dixerit, unde nescio, qui intellexerit. Et cur igitur non etiam ita vertit in de Saltatione, ὅταν γὰρ ἀπρὸ χειρισάμενοι καὶ παίσαντες ἀλλήλους καὶ παυσθέντες ἐν τῷ μέρει παύσωνται. Ubi reddit *mutuo*, non *singulatim*. Sed Lucianus innuit, talia dictum iri ab omnibus omnino, ab unoquoque, si per circulum dicendi vices irent, sua vice, ut quoque de Laconicis pueris in loco citato. Id ita pronuntiat, ut de Alexandro in Pseudomanti, λαμβάνων δὲ οὐκ αὐτὸς ἔχρητο μῆνος, ἀλλὰ πολλοὺς ἥδη περὶ αὐτὸν ἔχον συνέργους, ἅπασιν ἔνεμεν ἕκαστῳ τὸ κατ' ἀξίαν. De Saltatione, καὶ τοὺς ἐπιστώτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν quod non satis lucide in

Latinis efferunt. Et infra, οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἀπαρ-
τας ἄλλον ἄλλους ἀριθμούς εἰπεῖν. GRON.

ead. l. 10. Ἐκ Σικελίας) *Aliquod e Sicilia exemplum*, ubi aliquando peregrinatus est. BROD.

Pag. 46. in Schol. col. 1. l. 6. Πρὸς τῆς Ἑστ.) Non nova formula. Vid. Athen. L. IV, p. 166 D. SOLAN.

Pag. 48. l. 4. Εἰδὼτα οὐκ ἂν ποτε) Placet εἰδὼτα ὡς οὐκ ἂν ποτε. BROD. Luciano, contendenti non posse optimam & verissimam sectam eligi, nisi quis omnes perlustrarit, & examinarit, obiecerat Hermotimus, utrum, si unus aliquis affirmaret bis duo efficere quatuor, opus esset, omnes alios homines rogare, num id verum foret; an ipse per se satis posset scire, id ita esse. Omnino, responder Lucianus, eum id per se satis scire posse. Infert itaque Hermotimus, Τί ποτ' οὐκ ἀδύνατον εἶναι σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τἀληθῆ, πείθεσθαι τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δέισθαι τῶν ἄλλων, εἰδὼτα οὐκ ἂν ποτε τὰ τέτταρα πάντε γένοιντο, οὐδ' ἂν μυρία Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόρας λέγωσιν; Omnino excidit ὅτι, legendumque, εἰδὼτα ὅτ' οὐκ ἂν ποτε &c. Id namque ait Hermotimus, Quid ergo? num tibi videtur fieri non posse, ut quis tantum in Stoicos incidens, qui vera dicant, eos sequatur, neque desideret unquam alios; ut qui noverit, nunquam quatuor fieri posse quinque, licet vel sexcenti Platones vel Pythagorae id affirmet? ultimae syllabae in praecedenti voce εἰδὼτα affinitas videtur erroris in describendo dedisse causam. IENS. Iensius in vulgaris recte vidit aliquid deesse. W. Codex, quem ipse postea contulit, habet ὡς. Ὅτι B. 2. SOLAN. Recte Iens. coniunctionem supplendam censuit, quae in edd. deerat, verum cum ὡς iam in Cod. invenerimus, non aegre feret, nos id admisisse prae ὅτι, quod ex edit. est, ut in variantt. indicavimus. REITZ.

ead. l. 7. Οὐδ' ἐν πρὸς ἕπος) Erasmus in proverbio, *Nihil ad versum*. Hoc alibi explicuimus. BROD.

ead. l. 12. Ὁ μὴ τέτταρα) Rogat Lucianus, an etiam inveniretur aliquis, qui diceret, bis duo facere septem vel undecim, responder Hermotimus: — μαίνοιτ' ἀνδρὲς μὴ τέτταρα συμβαίνειν λέγων. Quae verba interpretes sine ullo sensu vertit: *Insaniret, qui quatuor non convenire diceret*. Ubi sensus est: *Insaniret, qui non diceret, ea facere quatuor, vel, qui negaret, ea esse quatuor*. Ita τὸ συμβαίνειν apud Arrian. Exped. Alex. L. V, cap. 19, τό, τε μέγεθος ἐθαύμαζεν ὑπὲρ πάντε πῆχες μάλιστα συμβαίνον, statutamque mirabatur, quae erat supra quinque admodum cubitos. L. BOS.

ead. l. 16. Ἡ τέλους) Quod Stoici in virtute, Epicurei in voluptate ponunt. BROD.

Pag. 49. l. 7. Φαίεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι ἢ Πλατωνικοὶ σφᾶς μὲν οὕτω ζυγτιθέσθαι, ἡμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτὰ) Obsopoeus apud Basileenses & Bourdelotius: *fortasse enim dicerent Epicurei aut Platonici, vestram hanc esse compositionem; nos autem quinque aut septem illa esse dicimus.* Benedictus: *Etenim Epicurei vel Platonici dicere possent, se quidem ita componere, nos vero quinque aut septem illa esse dicere.* In qua mutatione attendit merito ad malam interpretationem voculae σφᾶς, quae non notat vos aut vestram, ut fecit Obsopoeus, sed ipsos vel se. Ceterum male peccavit, cum Basileensium ἡμᾶς mutavit, praecedente Bourdelotio in ἡμᾶς. Et porro, quid est illud vel Benedicti *componere*, vel Obsopoei *compositionem*? Ira adscripsit pater, *ipsos quidem ita componere, vos vero.* Sic infra, εἰκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθειμεν. εἴτα Πλάτωνι τοσαυτὴ ἄτερα. εἴτα ἐξῆς τοῖς ἄλλοις. πέντε αὖ οὖν ταῦτα συντεθέντα ἐν κεφαλαίῳ γένοιτ' ἂν &c. GRON.

ead. l. 8. Ὑμᾶς) Non sola P. habet ἡμᾶς. *Ald. l. & Fr.* eodem vitio laborant. Sed W. L. & B. 2. recte ὑμᾶς. SOLAN.

ead. l. 11. Σώματα εἶναι ἅπαντα) Omnia corporea esse Stoici dicunt. Basilides Stoicus contra receptam Stoicorum opinionem existimabat. GUYET.

ead. l. 14. Ὡς ἀναμφιλόγως ἰδίον τῶν Στωϊκῶν δίδως αὐτὸ ἔχειν) Δίδως αὐτοῖς ἔχειν. MARCIL.

Pag. 50. l. 3. Ὡρα σιωπᾶν) Confer infra Eix. c. 13. SOLAN. Punctum subscriptum sub ultima exhibent Fl. Par. & S. Reliquae ignorant (licet Iunt. punctum sub media syllaba habeat, scribens σιωπᾶν, quod tamen suspicor calamo errante additum ab Solano, qui id literae α subiicere voluit.) Non putassem operae haec inquirere, nisi meminerim Vigerium de Idiotism. p. 158 edit. Argor. an. 1708 ex Etymologo docere, infinitivos in ἂν non recipere iota subscriptum; quod cum parum observari ab editoribus videam, non pigebit ex Vigerio quaedam huc transcribere: Ἀγαπᾶν, (ait) scribendum sine i subscripto, non ἀγαπᾶν, ut in prioribus exemplaribus. A veteribus enim Graecis huiusmodi traditur regula: Τὰ εἰς ἂν ἀπαρέμφατα οὐκ ἔχει τὸ ἰ προσγεγραμμένον ὅτι τὰ εἰς ν λήγοντα ῥήματα οὐδέποτε ἔχει πρὸς τοῦ ν τὴν ἀνεκφώνητον, i. e. Infinita in ἂν excurrentia non habent iota subscriptum: quia verba in ν finita nunquam habent ante ν quidquam non prolatum. Quidquid enim in verbis praecedit ν, plene profertur, quod exemplis patet, ut τύπτειν, ἐτύφην, ἐτύπην — ἐποίησεν, ἐποίησιν &c. Sic

Etymologus, eumque secutus Urbanus, alique Grammatici: quod etiam in correctissimis librorum exemplaribus accuratissime observatur. Προσγεγραμμένον autem idem esse apud veteres Graecos, quod ὑπογεγραμμένον, apud recentiores, recte ait idem; nam veteres ad latus scribebant ΤΩΙ ΛΟΓΩΙ, recentiores sic: τῷ λόγῳ. Verum edd. nonnullae veteres Luciani aliorumque auctorum ita in his fluctuant, ut nihil certi ex iis elicias; immo tam saepe addunt illud iota his infinitivis, ut, quoties non invenias, incuria magis quam studio omissum credas. Etymologus tamen id ibi omittendum, pluribus in locis inculcat, vid. in ἀγαπᾶν, βοᾶν &c. Ita ut assensum ei praeberere cogar: sed cum in hac Luciani edit. ubique iam additum iota videam, ante quam ei manum admoverim, nescio an ab consuetudine a Hemst. aliisque in alior. auctorum edit. induta recedere fas sit. Ita enim ἀγαπᾶν passi sumus edi in de Merced. cond. Ita ἐρᾶν dedit Hemsterh. Contempl. § 13 f. Ὀρᾶν Timon. § 56 f. ἐπιπιδᾶν ibid. § 48. ἐπιγελᾶν in Prometh. § 8 fin. &c. Περιορᾶν Thucydid. I, 69. Δρᾶν idem I, 5. Τελεντᾶν Herodot. Steph. I, p. 51 f. Ὀρᾶν ibid. p. 50 pr. Δρᾶν etiam Aristoph. Kusteri Plut. 4. Γελᾶν idem Ran. 42. Et sic recentiores edd. Aeliani aliorumque auctorum omnes. Re tamen probe excussa, decrevi rectius illud punctum in his infin. omitti, quod scilicet deinde faciam. Ut enim recens Aristophanis edit. habeat iota subscriptum, vetus Basileensis id ignorat. At *Flor.* & *B.* 2. edd. Luciani id habent ubique; sed *Iunt.* id non habet, nec *Hag.* nec *Ald.* 1. sed ubique scribunt ὄρᾶν, διορᾶν, μελαγχολᾶν. Quod ex collatione non huius, sed multorum aliorum locorum didici, quae adscribere nihil attinet. Ubi autem Iuntina id punctum sub eiusmodi infinitivis habet, ibi manu Solani suppositum est; quod tandem etiam accurate perlustrando detexi. Observemus ergo posthaec canonem Grammaticum & sequamur editiones optimas ab viris peritis correctas, & imitemur Atticos, qui cum nunquam dixerint βοᾶειν, γελάειν, etiam iota non poruere subscribere. Etsi iam quis dicat, in dialecto communi γελᾶν tamen ex γελάειν contractum esse, adeoque & iota recte subscribi aequae ac in βοᾶεις βοᾶς, velitque consuetudinem sequi, per me licet; interim cum vidi in infinitivis aliam rem esse, & Etymologum recte dixisse, liceat mihi hunc sequi. Idemque placuit Bengelio, qui in utraque N. T. editione infin. in ᾶν sine iota subscripto ubique expressit. Ex monumentis vet. plura deinde. REITZ.

ead. l. 11. Ἀσκληπιῶν) Sic hic quidem libri omnes, & Ἰκαρ.

cap. 16. At Δημων. cap. 27 Ἀσκληπιεῖον iidem habent. Vid. & Ἀναβ. c. 42, & utroque modo scribitur. SOLAN. Ἀσκληπιεῖον Mf. Reg. 3011, & ita ubique scribendum monet cl. B. de Bal- lu, ab Ἀσκληπιός.

cad. l. 14. Ὑπὸ κάλπου) Conf. infra Ἀλεξ. c. 39. SOLAN.

Pag. 51. l. 3. Γὰρ — γὰρ) Sic W. Sed forsan pro posteriori γὰρ melius legeretur γε. SOLAN.

cad. l. 14. Ἀνάθημα) De differentia inter ἀνάθημα *suspensum donarium*, & ἀνάθεμα, quod sacris Scriptoribus *devotionem* s. hominem *diris devotum* significat, cum tamen eiusdem thematis sit utrumque, vid. Periz. contra Sanctium disputantem, ad Sanct. Minerv. L. IV, cap. 14, p. m. 762. Distinguit etiam Hesych. Sed illa distinctio non videtur antiquior aeo Christiano; & vel postea tamen ab nonnullis Ecclesiast. Scriptt. promiscue usurpata: exempla exhibet Suicerus in thesaur. Eccles. h. v. Ubi etiam ex Zonar. ad Canon. 3, p. 263: Ὡς τὰ ἀνάθηματα προσαγόμενα τῷ θεῷ, χαρίζονται ἀπὸ τῶν κοινῶν καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων οὕτω καὶ ὁ ἀνάθεμα γινόμενος, ἐκ- κόπτεται καὶ ἀποδαιρείται ἀπὸ τῆς τῶν πιστῶν ὁμπηγύρεως, τῶν ἀνατεθειμένων καὶ ἀφοσιωμένων τῷ θεῷ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ, καὶ προσκληροῦται τῷ διαβόλῳ, καὶ ἀνατίθησιν αὐτὸς ἑαυτὸν. Quemadmodum donaria Deo oblata separantur a communibus & humanis rebus: ita etiam anathema fustius excinditur & segregatur a coetu fidelium consecratorum Deo, & ab ipso Deo, atque destinatur diabolo, seque ipsum ei consecrat. Plura non addam in re nota, nisi quod apud antiquos ac profanos Scriptt. ἀνάθεμα ne quidem scriptum invenerim, sed semper ἀνάθημα. REITZ.

Pag. 53. l. 3. Ἐπὶ πάντας ἰσν) Sincera lectio ἰσναί. BROD.

cad. l. 6. Αὐτὸ) Sic M. & plerique impressi. P. & Mf. Gr. αὐτὸ minus commode. SOLAN.

cad. l. 7. Ἀποδυσσομένων) Scribendum ex Mf. καὶ γὰρ αὐτὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρὰ χόμενον τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυσσομένων ἔχει τὴν πάντως hoc magnam dubitationem affert, quod eorum, qui exuentur, unusquisque omnino aliquid habet. In editis legitur ἀποδυσσομένων, hoc est, qui exuent. GRAEV. Ἀποδυσσομένων W. etiam, & P. & L. Valeat ergo vulgatum. SOLAN.

Pag. 54. l. 7. Παρὰ) Ex W. Impr. enim corrupte περί. SOLAN.

cad. l. 10. Εὐανδρίδου) Idem haud dubie, qui de iis, qui Olympiis ludis vicerant, librum scripserat, quem laudat Pausanias L. II, pag. 185, 29. Sed ibi tamen Εὐαντορίδας scribitur eius nomen. SOLAN.

Pag. 55. l. 2. Φύλλα δάφνης) Sensus abruptus, interpellante Luciano; nec facile, quae verba secutura fuissent, patet. Rationem tamen comparandorum athletarum edisserere volebat, quae olim obtinuerat. SOLAN. Post δάφνης quatuor puncta in *Iunt.* fecerat (nisi fallor) Solanus, aliquid deesse indicans; nam spatium, quantum ad quatuor literas requiritur, vacuum ibi erat. Sed hoc non est certum indicium: solet enim inter personas & in hac ed. & in *Ald.* semper eiusmodi spatium relinqui. Deest quidem aliquid ad plenam orationem, sed nihil tamen addendum: nam interpellatur sermo dedita opera a persona sequente. REITZ.

ead. l. 5. Κάλπις ἀργυρὰ πρόκειται) Sic c. 57. In calpidem, sive capidem, sive capedinem, sive capidulam, sive capedunculam, (tot enim nominibus Romani vas illud denominant) solebant iniicere sortes luctantium, & currentium, ut patet lineis seq. unde recte in Gl. Phil. *urna κληρωτῆς, κάλπις. ὕδρια.* nec male doctus Grammatic. Hesych. apud quem *κάλπις ἵππος βαδιστῆς καὶ εἶδος δρόμου*, tangit enim rem, quae sortes sequitur, sc. equorum agitationem. De Latinis nominibus superius allaris dico alibi, ut & de sortibus. BOURD. *Κάλπις, Sortes Olympicæ.* GUYET.

ibid. Ἀργυρὰ) Cum *Iunt.* etiam (aeque ac reliquae) legeret ἀργυρὰ, Solanus adscripserat: an ἀργυρὰ; Recte; nec dubitare recipere invitis edd. quae saepe peccant in accentibus. Sola autem B. 2. hic bene legit ἀργυρὰ, quam sequor. REITZ.

ead. l. 14. Ἀνέχει) Anglic. *ἀνέχει.* BOURD. Recte meus cum Angl. *ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, manu elata;* ut ap. Hom. *ἀνασχὼν τὴν χεῖρα.* Male vulgo *ἀντέχει τὴν χεῖρα.* GRAEV.

ead. l. 16. Ἀλυτάρχης) *Pete Varinum.* BROD. Vid. Marm. Oxon. p. 109, & quos isthic laudat cl. vir H. Prideaux (Cod. Theod. XV, 9, Cuiac. Obs. II, 13, Gothofr. ad Cod. l. c. Phavor. & Etym.) Praeerat hic τοῖς μαστιγοφόροις, quos αὐτὰς Elei vocabant. SOLAN. *Varinum* ait Brod. id est *Phavorinum*, qui olim *Guarinus*: sed ipse maluit *Varinus* audire, *Phavorinus* vero a loco natali cognominatus, quo cognomine hodie notior, quam altero. REITZ.

Pag. 56. l. 3. Πανκρατιάειν) Pancratium quid, tradit Lucianus de Gymnaf. Philostratus de athletis refert, *pancratium* palaestram simul & pugillatum vocari. COGN.

ead. l. 7. Γράμματι) Misere in re facili fluctuant edd. Nos ex Grammaticorum canonibus, qui non patiuntur duos accentus acutos in syllabis contiguīs unius vocis scribi, eiusmodi

di minutias corrigimus, quamvis millies λόγος τις, & familia in editionibus & scholiastis reperiās, & viri etiam eruditi hodie sibi in his apicibus collocandis non consent. REITZ.

ead. l. 12. Συμπεισίδαι) Conf. infra Z. Τραγ. c. 40 med. Et Γυμν. 38. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπισκόπησον) Anglic. ἐπισκοπεῖς. Mend. in hac pag. nomina loquentium varie confusa erant. BOURD. Rectius iidem libri ἐπισκοπεῖς τὰ γράμματα, pro vulgato ἐπισκόπησον, circumiens inspicis literas. GRAEV. Angl. & Gr. ad stipulatur Mf. Reg. 3011.

Pag. 57. l. 6. Ἐκεῖνός ἐστι) Lego εἰ ἔκεῖνός ἐστι· refertur enim haud dubie ad γράμμα. Nec aliter interpretes, quos viderim, licet libri omnes servant ἔκεῖνος. GESN. Si vulgatam servamus, ἔκεῖνος referendum ad praecedens ἔφεδρος; ut sensus sit, *esse invenieris literam, tamen nescias, num ille praefes sit, penes quem invenitur illa litera*, s. qui indicatur litera illa inventa. REITZ.

Pag. 59. l. 6. Ὀλυμπιάσειν) Olympicum certamen quinto quoque anno fieri solebat in honorem Iovis Olympici, cuius auctorem Herculem fuisse putant. COGN.

ead. l. 9. Μὴν γὰρ) Hae particulae & alibi coniungi amant, ut supr. de Merced. Cond. c. 17 versus fin. Ibid. c. 26 med. & 29 pr. ac frequenter alibi apud Nostrum; quare nil curo omissionem Mf. M. REITZ.

ead. l. 10. Γράφωμεν) Ita quoque in Cod. M. sed a recentiore manu esse, testatur Solanus: quare coniicit, an forsān γράφωμεν scriptum fuerit, uti paulo post. REITZ.

ibid. Τὸ δὲ Z.) Procedet Luciani ratio, modo sic intelligatur, ut *in scio iudice* Z unicum sit iniectum: alias claudicat argumentatio. Nisi autem adhaesisset illi consuetudini, quae in ludis obtinebat, dicturum fuisse longe clarius existimo, quinque literarum paria immissa, quarum novem ab athleris, una in fundo relicta, educantur. Sic enim nemo, nisi omnibus visis, quas athletae fortiti sunt, cognoscere queat, cuinam antagonistae solitaria illa obtigerit. SOLAN.

Pag. 60. l. 3. Κυνόεφ.) Horum figuras si videre lubet, adi Mensam Isiacam Pignorii, & Kircherum. SOLAN.

Pag. 61. l. 5. Φιλοσοφίας περί) Iam recte & constanter sic praepositionis accentu propter anastrophen mutato exhibent edd. Conf. supra c. 20, ibique adductum lensium. REITZ.

ead. l. 6. Πασῶν) Notat Solanus in W. reperiri πασῶν, additque id verum; editiones autem prave πάντων legere. Quod mirabar, cum lens. in Ferculo liter. pag. 245, ubi lect. huius

Codicis ad Hermot. pertinentes profert, tam notabilem variationem aut correctionem omiserit. Re vero examinata, cum Solano credo πασῶν legendum, quia intelligitur ὁδῶν, de quibus supra egit, & mox agere perget; nam statim sequitur μίας ἀπίρατος, & — ἀρίστη ἐκείνη. Et pr. § seq. μίαν ἐξ ἀπασῶν ὁδῶν. Iam quoque illud αὐτῷ, quod vulgatae αὐτῶν praestare putares, sponte concidit. Quod enim S. αὐτῷ legat, & ex ea *Amst.* id operarum tantum aberratione factum credo; quia in versione eiusd. Latina, aequae ac in *Parif.* tamen legitur *ab illis*. Interim, si quis πάντων ad viae duces, de quibus supra, referre velit, quod λεγόμενα ὑπὸ τῶν ὁδῶν insolentius videatur, & viae s. sectae hic non ut personae loquentes inducantur, non iam nimis repugnem; sed qui πασῶν praeferet, pro ὑπὸ legat ὑπὲρ, & sic omnia plana erunt. REITZ.

ibid. Αὐτῶν) Restituenda est postliminio sincera lectio ex antiquis editionibus, Ὅτὰ ὑπὸ πάντων αὐτῶν λεγόμενα εἰδός. Posteriores perperam dederunt αὐτῷ quod idem fecerunt c. 53 fin. Ἦν δὲ τοὺς οὐκ εἰδότες λέγεις, οὐδὲν τι τὸ πλῆθος αὐτῷ προσάξεται με πιστεύειν, cum recte in prioribus αὐτῶν. Si vero de imperitiis loquaris, nihil me eorum multitudo adducet, ut credam. IENS.

ead. l. 7. Ἀτελεῖς) Pendebam animi, ἀτελεῖ ne hic putarem, quem interpretatione expressi, quem Romae dicebant *capite censum*, qui cum nihil conferat ad rempublicam, neque ad suffragia admittitur, neque honorem sperare potest; an *non initiatum*? Sed cum huius intellectus nulla dum allata sit auctoritas, isque potius videatur esse ἀτέλεστος, mansi in solenni vocis usu, quique optime huc faciat. GESN.

ead. l. 14. Αὐτὸ μόνον) Libri, quos inspeximus, omnes αὐτὸ, quod quomodo convenire huc possit, nondum equidem video, nisi forte ad μόνον referatur, & vim illius augeat; cuius tamen rei exemplum adhuc nullum observavi. Interpretatus sum, ac si legatur αὐτοῦ. GESN.

Pag. 62. l. 8. Τελευτῶν) Τελευτῶν, denique, postremo interpretatur I. Brod. Misc. IX, c. 16, circumflebens ultimam, & sic Lexicographi cum eo: edd. vero I. H. P. S. constanter ultimam accentu gravi signant, more adverbii. Utrum rectius, mihi non liquet, circumflexum tamen veriore credō, quia participium est, etsi quasi adverbialiter sumendum. REITZ.

ibid. Ὅδῳ) Per viam hic intelligendam Σεβῶν, ut in A&A. Apost. IX, 2, Ἐάν τις ἐν τῇ ὁδῷ ὄντας ἀνδρας τε καὶ γυναῖκας, veluti *ibid.* c. XXIV, 14, diserte dicitur, ὁδὸς ἢν λέ-

γουςιν αἴρεσιν. Ac paulo supra apud Nostrium, ἀπάσης ἰδοῦ πεπειράμενος ἐν φιλοσοφίᾳ, vertit, *omnes philosophiae sectas experitus*. Recte quidem; verum quia hic sequitur ἄγει, rectius ad verbum convertitur, *via, quae ducit*; viam interim quamcunque agendi methodum significare in omnibus linguis, satis notum est. REITZ.

ead. l. 9. Ἀγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας) Sic etiam cum accusandi casu ἄγειν sine praepositione, pro *agere, ducere ad aliquid*, Budaeus in Comment. ex Xenoph. de Venat. ἄγειν τὰς κύνας τὰ τραχέα. Item ἄγειν δὲ ἀμεινον τὰς κύνας τὰ ὄρη πολλάκις. Nisi hic malis construere, ἄγει εὐθὺ, *ducit recta*, τῆς εὐδαιμονίας usque ad felicitatem, ita ut μέχρι intelligendum relinquatur, vel πρὸς τόπον de qua ellipsi vid. Bos de Ellipsi. qui ex Nostro in Bis Accusaf. Εὐθὺ τοῦ Ἀρείου παγόν, nec non alia similia ex aliis auctoribus ita exponit, quae hic non reperam; nam & Noster etiam alibi non semel sic loqui amat, ut Dial. Mort. XXXVII pr. Ἀπιμεν εὐθὺ τῆς καθύδου περιπατήσοντες, *recta ad Averni descensum ambulaturi*, ubi Hemsterhusius iam plura. REITZ.

Pag. 63. l. 11. Ἐξίνας) Rescripsimus ex margg. Ms. Reg. 2954, & ed. A. 1 IV. monente cl. B. de Ball. Vulg. ἐξείνας.

Pag. 64. l. 1. Τινὲς τῶν σοφῶν) Epicharmi. Vertit Cicero: *nervi atque artus sunt sapientiae, non temere credere*. (Vid. Suid. v. νῆφς) Νῆφς καὶ μέμνας ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν. Laudat etiam Polybius. SOLAN.

ibid. τῶν σοφῶν) Septem sapientium. BROD.

ead. l. 2. Νῆφς) Epicharmi esse, adscripserat Solanus. Idem iam fecerat Guyetus. REITZ. Vafri illius Siculi Epicharmi, qui Ciceroni, quod testatur ad Att. 1, 19, crebro insufurrabat cantilenam illam suam: Νῆφς, καὶ μέμνας ἀπιστεῖν ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν. GESN.

ead. l. 4. Τοῖς ἐξῆς λόγον) Aliis loquendi copiam. BROD.

ead. l. 10. Μὴ) Non reveritus sum optimarum edit. auctoritatem, quae μοι ἐξαίρεσι pro μὴ ἐξ. habent. Sed unius Cod. L. lectionem hic praefero, quia sequentia evincunt sic scribendum; nam cum statim subiiciat, *cum his igitur quinque*, quae adeo annumerari voluit, i. e. non excipi. Absurdum autem foret, si dixisset, *excipe, aufer illos annos*, quos tamen illico addit. Sed iam alterum illud καὶ deletum velim. REITZ.

ead. l. 11. Πέντε ἔτη) Confer supra Vit. Auſt. c. 3. REITZ.

ibid. τὰ τῆς σιωπῆς) Nam quinque annos tacebant Pythagoraeorum discipuli. BROD.

ead. l. 14. ATK. — EPM.) Omittitur hic Luciani nomen in plerisque edd. Nos ex ed. *I.* & ex ipso Cod. M. & P. reposuimus. Et reliqua perturbatis admodum partibus ex eadem *I.* & L. restituumus. Quae Marcilio nescio quomodo iam innotuerant. SOLAN.

ibid. ATK. εἴτα &c.) Ἑρμοῦ. δῶμεν οὕτως, εἴτα ἐξῆς &c. Excidit notatio personae Luciani, nempe: Ἑρμοῦ. δῶμεν οὕτως. ATK. εἴτα ἐξῆς. MARCIL. Idem iam monuit Brod. Misc. IX, cap. 16. REITZ.

ibid. ATK. εἴτα) Quinquies hic in seqq. personarum nominibus errant omnes edd. praeter *lun.* quas recte ex ea ac Mss. P. & L. restitui iussit Solanus. Non tamen cum eo miror, unde Marcilio id iam suboluerit; nam vel sine Mss. error detegi poterat: primo enim, absurdum erat Hermotimum hic dicere, (quod edd. faciebant) se ex Luciano audisse, quot anni philosophiae forent impendendi, cum is Lucianus c. 6 rogaverat, quanto temporis spatio ad id opus sit? & ab Hermot. responsum tulerat, forsan viginti annis opus fore &c. Deinde cum tandem in ordinem redirent personarum nomina, versus finem huius cap. 1. § 48 bis posita erat Hermotimi persona, nempe: EPM. ὑπὲρ διακῶσια, τῷ Λυκίῳ in fin. recte, sed ante rursus EPM. εἴτα ἐξῆς Ἑπικούρῳ. Cum alternarim saltem deberent loqui. Hac igitur inquisitione cum veritatem & ego detexerim, cur alii acutiores id non tanto magis possent? REITZ.

Pag. 65. l. 1. Οὐ γάρ ATK. Οὐ γάρ. EPM. Χρυσίππῳ δέ γε &c. Male traiecta nomina personarum. Esse debet, EPM. οὐ γάρ. ATK. Χρυσίππῳ δέ γε. MARCIL.

ead. l. 5. Οὕτως) ATK. οὕτως. Ἑρμοῦ. εἴτα ἐξῆς Ἑπικούρῳ. Rursus vitiosa personarum traiectio. Lucianus enim voluit: Ἑρμοῦ. οὕτως. ATK. εἴτα ἐξῆς Ἑπικούρῳ. Patet sine eiusdem paginae. MARCIL. Et hoc & praecedens quoque monuit I. Brod. in Miscell. modo adductis scribens: Οὐκ ἐλάττω. ATK. Emen-da Ἑρμοῦ. Et οὐ γάρ Ἑρμοῦ. corrige ATK. Μόγισ ἱκανά. Λυκ. τε-pone Ἑρμοῦ. οὕτως. ATK. εἴτα ἐξῆς Ἑπικούρῳ. REITZ.

ead. l. 14. Ἀλλὰ μὴδ' ὅλως εἰδέναι τί ἢ τοῦτο μένον) Εἰδέναι τί ἢ τοῦτο μένον. MARCIL.

Pag. 66. l. 1. Ἐν κεφαλῇ) In summa. BROD.

ead. l. 4. Ὡς πεντεκαίδεκα) Cod. Angl. πεντήκοντα καὶ ἑκα-τόν, mend. BOURD. Dixit Hermotimus, plures ducentis an-nis, iuxta calculum Luciani, impendendos esse omnium se-ctarum placitis discendis, respondit Lucianus, age auferamus quartam partem, ὥς πεντεκαίδεκα ἔτη ἱκανά εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ

ἑλόν. Πεντεκαίδεκα ἔτη, non possunt esse tres partes ducentorum annorum. Quis non videt, Lucianum reliquisse, ut Anglicanus & meus prae se fert, πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, *centum & quinquaginta*: & si dimidium detraxeris, *centum* sufficient. Quamvis corrupte scribatur πεντήκοντον in Mss. GRAEV. Sive πεντεκαίδεκα, aut cum Angl. Mss. Gr. P. & L. legas, res eodem redit; sed rectius hoc vulgarum edd. & M. visum est, ut ad tempus ediscendae disciplinae cuique sufficiens referatur: quo quarta sui parte mulctato, summa itidem quarta sui parte minor evasura est. SOLAN. Ego quinque Codicum consensum potiorum, quam editionum, existimavi, maxime cum pleniorum calculum ponant: nam cum proxime Herm. dixerit, *ducenti*, & hinc statim dicat alter quartam auferendam, nonne restant 150? Si vero rationem Solani sequaris, cum vulg. *quindecim* legens, id referendum erit ad numerum *viginti*, qui paulo altius memoratur, cuius pars quarta est *quinque*, quam si detraxeris a *viginti*, restabunt *quindecim*. Sed quid opus est ad remotiorem numerum recurrere, cum propiorum habeas, cui recte respondeant sequentia? Praeterea numerus maior placet, ut eo magis ridere videatur philosophorum derisor. Verum si iam πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν legas, illud ἔτη ablatum velim, ideoque uncis includendum curavi; nam ingratum ibi sonum, ingratam repetitionem facit: si ἔτη autem retinendum, πεντήκοντα simpliciter, sublato ἑκατὸν scribe-rem. REITZ.

Pag. 67. l. 13. Οὐδὲν δέον) Cum minime oporteat. BROD.

ead. l. 14. Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ) *Hand auspicato, malo omine*. BROD. Ut Brodaeus iussit, ita recte habet Paris. ed. versio. Sed ἐπ' ἀγαθῷ τινι, est bono consilio, s. ad boni aliquid faciendum. Aristoph. Pl. 889, Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ γὰρ ἐνθάδ' ἐστὶν οὐδένι. REITZ.

Pag. 68. l. 6. Κατὰ τὸν Τῆων) Erasim. in proverbio, *Tithoni senecta*. BROD.

ead. l. 9. Σκεπτόμενος) Confer infra Δημ. § 57, Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων δις. SOLAN.

Pag. 69. l. 9. Ἀδυνάτων ἐρᾶς) Vid. idem supra Deor. Dial. VIII Vulcani & Iovis, vers. ult. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾶς, ibique nott. Brodaeus, Solani, & Hemsterhusii. REITZ.

ead. l. 15. Ἰδιώτας) *Omniū ignaros*. BROD.

Pag. 70. l. 4. Διαίρεσι) Sic Dial. seq. cap. 1 med. Conf. & Συγγρ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅτι ἂν πρώτῃ) Ita Mss. Regg. 2954 & 3011. Vulg. ἔτι πρώτῃ ἂν.

Lucian. Vol. IV.

Cc

ead. l. 9. Κἄκεῖνος Ἐρμῆιον ποιήσεται σε) Imperite in Bassileensi & Bourdelotiana vertitur *atque ille te certum faciet*, tanto utraque ineptior, quod secundae vocis primam litteram maiore charactere efferant. Itaque adscripsit pater, *atque ille lucrifacies te*. Sed & correxit Benedictus. GRON.

ibid. Ἐρμῆιον) Vid. supr. Somn. cap. 9, καὶ τοῦ κρείττονος ἔρμῆιον ὄν. SOLAN.

ead. l. 11. Φοῖνικος) Hinc adagium; *Phoenixe vivacior*. BROD.

Pag. 71. l. 2. Δέησι) Mallem δέησι. SOLAN. Emendationi Solani suffragantur Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 3. Προάξεταιίμε) Sic habere *l. & Fl.* notaverat Solanus. Quid tum? Habent & sic reliquae, ut *Par. Hag.* plures enim iam consulere nolo, quia non dubito, quin rectum sit; vid. *Zen.* c. 2, *προάγεσθαι αὐτούς*. Et *Phalar. I, c. 3, ἐς τὸ πείθεσθαι προάγεσθαι τούτους*. Forſan maluerit *προάξεται* alicubi invenire, vel potius activam formam *προάξει*. Sed mediam & sic recte construi, vel ex *Isochr. loco*, quem *Lexica* proferunt, pater. Adde tamen *Wollium de Verb. med. p. 184, § 17*. Ubi quidem differentia ostenditur inter *ἀγεσθαι γυναῖκα*, & *ἀγειν γυναῖκα*, quod prius significet, *ducere uxorem in matrimonium*; alterum vero, *ducere mulierem quamcumque in aliquem locum*: tamen utrumque habet accusativum patientem, & in sensu metaphorico active usurpatur. Sic eod. significatu, quo *Noster*, etiam *Herodian. I, 3, 12, ἄλλα τοὺς μὲν πείθοι... προσπύαγετο*. *Ibid. 12, 9, ἥλπιζε προάξεσθαι τὸν τε δῆμον — ἐπιδόσει λαμπραῖς*. Ne plura ad rem nimis facilem demonstrandam congeram. REITZ.

ead. l. 4. Ἀχρὺς ἂν ἢ μὴδὲν ἢ ἐν εἰδότες περὶ ἀπάντων ἀποφαίνωνται) Miris interpretationibus hoc colorant viri docti! *Obsopoeus, donec de omnibus nullius ignari definiendi facultatem sibi paraverint. Benedictus, donec aut nihil aut unum scire de omnibus ostendant*. Quando alterutrum horum erit? Et quid si vel paraverint cum illo, vel cum altero ostenderint illud, quod praedicat, an tunc adducetur *Lucianus*, ut credat? Illene tunc, cum nihil scire ostendant? *Ridiculum prorsus*. Itaque tentavit iuste haec mollire pater, adscripsitque se legere vocula ἢ omiffa, *ἀχρὺς ἂν μὴδὲν ἢ ἐν εἰδότες π. ἀ. ἀποφ.* cum versione Latina, *quamdiu non nisi unius gnari de omnibus pronuntiabunt*. GRON. Nihil hic intellexerant interpretes. Sed sola interpretatione nostra satis consultum puto sententiae horum verborum. Nota est enim illa verbi ἀποφαίνωμαι significatio; nec quemquam credo repugnaturum: *Quamdiu aut nihil, aut u-*

nam disciplinam singuli scientes de omnibus pronuntiabunt. SOLAN.

Pag. 72. l. 6. Φειδίας) Plut. in commentario de defectis oraculis videtur ad Alcaeam referre, οὐ κατ' Ἀλκαῖον, inquit, ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφοντας. COGN.

ibid. Ὀνυχὰ μόνον λέοντες) Unde ortam paroemiam, ἐκ τῶν ὄνυχων λέοντα, ferunt nonnulli. Brod. V. Plut. Π. Χρηστ. 730, 1, Οὐ κατ' Ἀλκαῖον ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφονται. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀναλελογίστα) Praeteritum passivum, active tamen interpretandum, tum quia activ. ἀναλογίζω in usu non est, tum quia huiusmodi tempora passivae terminationis in aliis etiam verbis active valent; vid. lensium infra ad Tyranicid. cap. 12. REITZ.

Pag. 73. l. 5. Οὕτω, καὶ μοι &c.) Verba καὶ μοι τόδε ἀπὸ κρηται, Solanus in *Iunt.* parenthesi incluserat, recte quod ad sensum, sed sufficit eum commaribus distinguisse: si quid tamen mutandum, pro οὕτως, legerem ὅπως quomodo, id enim sensum facit planiorem; etsi formulas interrogandi etiam sine particulis huiusmodi poni scio, ideoque mutationem haud adeo necessariam puto. REITZ.

Pag. 74. l. 2. Οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον) Erasmi. in adagio, nihil ad Bacchum. BROD. Nihil ista ad Bacchum. Haec clausula in proverbium abiit, quo significatur, illa nihil ad rem attinere, & nimium inaequalem esse comparisonem. Alcaeus in Baccho. Vid. Erasmi. Chiliad. COGN.

ead. l. 3. Ὡ παῖ) O puer, o imperite. BROD. Ὡ παῖ λέγων) Ita M. P. L. & impr. plerique. Sed quid haec sibi velint, nemo; credo, intelligat: ego certe locum corruptum pronuntio. Fl. ὥπται. Vide num respexerit ad ὁ πᾶς λέων, quod supra usurpaverat Hermotimus c. 54. Nisi malis ὁ πᾶς λόγος, ut Mισθ. c. 4, & Z. Tr. c. 16. Pro λέγων in Exc. Periz. est γέλων. Vid. Plur. 892 B. Clem. Alex. p. 19 A. ἐμοὶ μὲν οὐδ' ὁ πᾶς ἂν ἀρκέσῃ χρόνος. Sic ἅπας ὁ οἶνος, c. 58. ἅπας ὁ πῖθος, c. 59. ἅπασα φιλοσοφία, cap. 61, & c. 66. Ego ὁ πᾶς λέων Lucianum esse, non dubito. Similem errorem vide admissum a multis Εὐχ. c. 26. SOLAN. Adscripserat vir quidam doctus margini edit. Haggen. ὥπται, nescio num Simon Servetus, an Io. Bellagius, utriusque enim nomen, ut possessoris, in fronte huius libri scriptum invenio. At illud ὥπται certe convenientius foret, quam Ὡ παῖ, quod hic ἀπροσδιόνυσον est. Sic enim dicit Lucianus: nihil appositum visus est dicere Phidias. Nam etsi dicas, a Luciano puerum vocari Hermotimum, per ludibrium, quod iunioris instar discipuli quotidie scholam philosophicam fre-

quentet, ut initio huius Dialogi innuit, id tamen mirus huc quadrare videtur. Solanus adiecerat, legendum δ $\pi\alpha\varsigma$, non male, & conferendum $\epsilon\upsilon\chi$. cap. 26. Ubi in quibusdam edd. quoque δ $\pi\alpha\iota\varsigma$ legitur, cum aliae ibidem recte δ $\pi\alpha\varsigma$ habeant; nimirum δ $\pi\alpha\varsigma$ $\pi\lambda\alpha\upsilon\tau\omega\upsilon$, totus thesaurus, totae divitiae. Praeterea & pro $\lambda\acute{\epsilon}\omega\upsilon$, legit $\lambda\acute{\epsilon}\omega$, quod scil. licebat, quia alii $\gamma\acute{\epsilon}\lambda\omega\upsilon$ exhibent: ita ut totum sic constituat, $\epsilon\upsilon\delta\epsilon\upsilon$ $\gamma\alpha\rho$ $\pi\rho\delta$ $\tau\acute{\epsilon}\nu$ $\Delta\iota\omicron\nu\sigma\omicron\upsilon$, δ $\pi\alpha\varsigma$ $\lambda\acute{\epsilon}\omega$, nihil enim ad rem facit totus leo. Eligat igitur, quod quis volet. REITZ. Suidam in $\epsilon\upsilon\delta\epsilon\upsilon$ laudat, nihilque opus esse emendatione h. l. bene annotat cl. B. de Ball.

ead. l. 4. $\Phi\epsilon\iota\delta\iota\alpha$) Ad Phidiam igitur proverbii huius originem refert Lucianus? quasi is olim ita reprehenderit puerum vel tironem, eaque verba nunc ad Hermotimum repetat. Tale quid sane verba sibi volunt, si ita dedit Lucianus, de quo vix est ut dubitemus, licet aliis alii ap. Erasmi. tribuant. GESN.

Pag. 75. l. 5. $\text{Εἰ μὴ ἀνέχη τὴν διατριβὴν}$) Obsopoeus, nisi exercitii impigro studio illud consecutus fueris. Benedictus, nisi recipias disquisitionem illam. Immo simpliciter, nisi hanc moram sustineas, tantum temporis colloces: nam respicit, quod Hermotimus dixerat de $\mu\omicron\rho\iota\omega$ $\eta\mu\acute{\epsilon}\rho\alpha\varsigma$. GRON.

ead. l. 6. $\Omega\varsigma$ $\alpha\kappa\rho\iota\beta\acute{\omega}\varsigma$) An $\acute{\omega}\varsigma$? F. Guyet. Non, mi Guyete, $\acute{\omega}\varsigma$ $\alpha\kappa\rho\iota\beta\acute{\omega}\varsigma$ enim est quam accurate: auget enim interdum illud $\acute{\omega}\varsigma$, ut $\acute{\omega}\varsigma$ $\alpha\lambda\upsilon\theta\acute{\omega}\varsigma$ Aelian. V. H. III, 24. Sic $\acute{\omega}\varsigma$ $\sigma\phi\delta$ $\rho\alpha$ per quam, maxime; de quo vide Bud. Comment. p. 588. Alibi $\acute{\omega}\varsigma$ dicitur $\pi\lambda\omega\sigma\acute{\alpha}\zeta\epsilon\upsilon\iota$ vid. eundem, & Maittaire de Dialect. pag. 76 f. REITZ.

ead. l. 10. Ἐκάστοις) W. $\epsilon\kappa\acute{\alpha}\sigma\tau\eta\varsigma$, quod forsan melius. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀτινὰ σοι αἰρ.) Quam philosophorum sectam. BROD.

ead. l. 14. Καταθύεις) Lege $\kappa\alpha\tau\alpha\theta\acute{\upsilon}\eta$. BROD. $\kappa\alpha\tau\alpha\theta\acute{\upsilon}\epsilon\iota\varsigma$. Ordo: $\kappa\alpha\iota$ $\delta\upsilon\sigma\iota\acute{\alpha}\zeta\eta$ $\tau\tilde{\omega}$ $\mu\eta\delta\acute{\epsilon}$ $\pi\alpha\rho\alpha\kappa\alpha\lambda\epsilon\iota\upsilon$, i. e. $\delta\iota\alpha$ $\tau\tilde{\omega}$, ne advocato quidem sacerdote. GUYET. $\kappa\alpha\tau\alpha\theta\acute{\upsilon}\eta\varsigma$ M. In impressis $\kappa\alpha\tau\alpha\theta\acute{\upsilon}\epsilon\iota\varsigma$ & $\pi\alpha\rho\alpha\kappa\alpha\lambda\epsilon\iota\upsilon$. Coniecturam Marculii quod attinet, ingeniosa est; sed si recipias, lege, meo periculo, non $\delta\acute{\epsilon}\omega$ cum illo, sed $\delta\acute{\epsilon}\omega\upsilon$. Verum ultima vox in M. & P. reperta, omnia restituit; quamvis in illo quidem a prima manu non sit. SOLAN. Vide, si lubet, quae supra de simili modorum differentia, ad cap. 24 huius Dial. notavi, ubi $\delta\iota\epsilon\acute{\xi}\epsilon\lambda\theta\epsilon\iota$ $\kappa\alpha\iota$ $\epsilon\pi\iota\delta\epsilon\iota\acute{\xi}\epsilon\tau\alpha\iota$ legitur. REITZ.

ibid. $\kappa\alpha\iota$ $\delta\upsilon\sigma\iota\acute{\alpha}\zeta\eta$) $\kappa\alpha\iota$ $\delta\upsilon\sigma\iota\acute{\alpha}\zeta\eta$ $\tau\tilde{\omega}$ $\mu\eta\delta\acute{\epsilon}$ $\iota\epsilon\rho\acute{\alpha}$ $\tau\iota\eta\alpha$ $\tau\tilde{\omega}\nu$ $\mu\epsilon\gamma\alpha\lambda\omicron\mu\acute{\iota}\sigma\theta\omega\upsilon$ $\pi\alpha\rho\alpha\kappa\alpha\lambda\epsilon\iota\upsilon$, Et sacrifices eo ipso, quod non advoces sacrificium aliquem pretiosum &c. Sed fortean fuit, $\kappa\alpha\iota$ $\delta\upsilon\sigma\iota\acute{\alpha}\zeta\eta$ $\delta\iota\omega$

μηδ' ἱερέα δέον τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλεῖν. *Et sacrifices Deo; neque opus sit arcessere sacrificium aliquem pretiosum.* MARCIL.

ibid. Μηδ' ἱερέα) Possis forte dicere, illud τῷ μηδ' ἱερέα — παρακαλεῖν, dictum esse per ellipsin τῆς ἐν. Sed mollius mihi videbatur haec ita a Luciano composita, *subiiciam tibi aliud*: quid igitur? τὸ μηδ' παρακαλεῖν, & hoc secutus sum in interpretando, neque piaculum puto, si quis in ipsum contextum orationis, annotata tamen altera quoque lectione, retulerit. Ceterum hinc apparet, quo ex fonte hauserit ille, qui circa decimum huius seculi annum idem remedium stabiliendae inter Christianorum fectas concordiae proposuit, castigatus, ut decebat, a Io. Conr. Schrammio inaugurali oratione de remediis quibusdam arte doctrinae sanae conciliationem ad concordiam ecclesiasticam necessariis, Helmstadii dicto anno habita. GESN.

ead. l. 15. Ἐς κάλπιν) Mirari subit, cum hunc Luciani idcum lego, virorum quorundam, quos gravissimos esse decebat, stuporem incredibilem, qui nobis fabellam Imperatoris Mogolici, religionem eadem ratione simiae divinatrici subicientis, & Christianam veram illam esse, serione an ioco haud facile dixeris, quaerebat, mira sane ratione, deprehendentis. Inter *Ludicra pia* serio narratam invenies ab Angelino Gazaea Iesuita, p. 94, qui se eam ex literis Indicis Antonii Figueredo ex eadem societate anni 1611 haussisse ait. SOLAN.

Pag. 76. l. 1. Ἀμφιβαλῆ) Patrimum, ἀμφοτέρους τοῖς γονεῦσι θάλλοντα, καὶ μηδὲν ὀφφανισμένον. Sic hanc vocem, ex interprete Aristophan. ad Aves, interpretantur Scal. ad Catull. Marcil. ad Horat. Morem tangunt interpretes Theocriti, Eustath. ad Homer. BOURD.

ead. l. 5. Καὶ οὐ κατὰ σὲ) *Ac te indigna.* BROD.

ead. l. 12. Τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι) Obsolete, cui sub initium bono & digno incideris. Benedictus, in quod bonum & dignum incideris, perperam omittens, quod omitti non debet τῷ πρώτῳ; tum neuter ostendit vim vocis ἀξίῳ, cui pater adscripsit εὐώνῳ. Sed & mox perperam iidem κοτύλῳ verterunt *sextarium* vel *sestarium*, cum deberent *hemina*, ut annotavit idem. GRON.

Pag. 77. l. 13. Εἶ) Cod. W. recte εἶ, quod in reliquis omisum, sensum perturbat. SOLAN.

ead. l. 14. Ὡνησάς γε) *Gratum mihi fecisti.* BROD.

Pag. 78. l. 5. Εἰ μὴ ἄρα) *Duas illas voces ex coniectura sup-*

plevimus, quas & sensus postulat, & vox *εἴη*, ut omitteret, librario oīcitanri antam dedit. SOLAN.

ead. l. 6. Ὡς περ οἱ κάπηλοι) Conf. L. Bos (bene monente cl. Hemsterh.) ad Ep. 2 ad Corinth. p. 154, ubi *καπηλεύοντες τὸν λόγον τοῦ θεοῦ* explicat ex Aeschyl. 7 Theb. *καπηλεύειν μάχην*, quod Ennius *cauponari bellum* dixit, i. e. cum dolo bellum gerere, & auro magis, quam ferro ac virtute. Peculiariter de philosophis veteribus dicunt Graeci scriptores *καπηλεύειν σοφίαν, μαθήματα*, de malis & Sophistis, qui sapientiam & disciplinas quaestui habebant, & falsa pro veris docebant, bonis mala miscebant, haud aliter ac caupones, qui vinum aqua mixtum vendunt, vel qui dolose metiuntur; eaque pluribus exemplis firmata videantur ibidem. Hinc *καπηλικὸς* pro fraudulento apud Aristophan. aliosque. Olim vero in partem non ita malam valebat, quin significaret omnem lucrandi modum, id praecipue mercaturae genus, quod per nummos fit, opponiturque priscae mercium permutationi: quare *καπηλικὸν τέχνη* & *καπηλικὸν* recte vertitur *nummularia* ap. Aristot. I Polit. c. 9, ubi bis ter occurrens hoc verbum, nec non capit. seqq. videri potest. REITZ.

ead. l. 7. Κερασάμενί γε) *Aquam immiscentes*. BROD. In venditione vini triplicem fere fraudem cauponum norant veteres: quod illud diluant, mangonizent, & falsa mensura vendant. Casaub. ad Theophr. Char. p. 244. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀρὰ ταῦτα) Ἀρὰ ταῦτα edd. Lege ταῦτά. GUYET. Rogat Hermorimum Lucianus, ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἃρα ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁ σημέραι, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ ἀλλὰ ἄλλοτε; πολλὰ γὰρ ἐστὶ. πρὸ δὴλον, ὃ ἐταῖρε. ἢ οὐκ ἂν εἰκὸς ἐτι παρέμενες αὐτῷ κατὰ τὸν Ὀδυσσεῆα περινοστῶν, καὶ περιπλανώμενος, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρησεν σοι καὶ ἅπαξ ἔκχουσιν; Vertitur, Praeceptor tuus num haec quotidie dicit vobis, & de iisdem verba facit, an vero alias alia proponis? multa enim sunt, ut patet, amice. An non vero eiamnum, ut par est, apud ipsum, instar Ulyssis circumeundo, & oberrando perduras, si eadem loquitur, vel tibi satis est aliquid semel inaudivisse? Sed nihil certius iuxta & manifestius, quam pro vulgato ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁ σημέραι, legendum ταῦτα π. υ. λ. δ. Patet ex re ipsa, & sequentibus. Duo rogat, utrum magister eadem semper. an identidem alia proponat. Respondebat ipse, illud esse πρὸ δὴλον, scilicet alia identidem proponi, cum multa sint excutienda, & discipuli propterea longum tempus debeant adhaerere praecptori: nam si eadem semper proponerentur, suffi-

oeret vel semel audivisse. Res per se plana est. Immo iam video non aliter haberi in editione Flor. IENS. Secuti sumus L. & Cod. FL. quem Iensis inspexit, qui, ut id obiter moneam, differt hic a FL. qui Oxoniae in Bibliotheca Bodleiana asservatur. In Oxoniensi enim illo manifeste ταῦτα, ut & in reliqq. edd. legitur. SOLAN.

cad. l. 17. Εἰκοσιν ἔτη) In omnibus antea legebatur εἰκὼς ἔτι, nec quisquam praeter Vorstium exstitit, qui corruptum locum pronuntiaret. Is autem margini sui Codicis pro εἰκὼς adscripserat εἰκὴ. Sed ne sic quidem sanabatur. Ego vero, qui meminissē Hermotimum XX annos perperuos magistro Stoico operam dedisse, (c. 2 & 77) eundem etiam numerum annorum ex Ulyssis, cui comparatur, *militia & erroribus* colligi non ignorans, meam emendationem in textum recipere minime dubitavi; praesertim cum levissima interpolatione Codicum scripturam repraesentet. Utinam eadem facilitate reliqua apud hunc corrupta sic liquido restituere daretur! Verum non semper sic patet ad emendationem via. Cui enim hic in mentem XX illi anni venissent, nisi alibi in eodem libello de iis legisset? Non semper itaque inertiae enarratorum, editorumve imputandum est, quod corrupta apud veteres scriptores verba edantur. Sunt enim absque Codicum ope quaedam insaniabilia. Tum demum merito culpandi sunt, cum prava & corrupta pro sanis & tradunt & enarrant. SOLAN. Εἰκὼς ἔτι) Εἰκοσιν ἔτη Solanus iussit reponi, pro absurda scilicet vulgata; ex cap. 2 & 77 huius Dial. Cui parere vix dubitarem, quia emendatio est adeo manifesta, & mutatio adeo exigua. Verum quia neque ullo Codice, neque editione est suffulta, & Gesneri versio sensum ex vulgata elicit satis planum, non aui sum ipsum contextum mutare, etsi Solani emendationem valde probo. REITZ.

Pag. 79. l. 1. Περινοστῶν) Vid. Demon. p. 598, 2. SOLAN. cad. l. 4. Ἀπὸ τοῦ πρώτου γυνάματος) Pro ἐκ τοῦ πρ. γ. quod frustra negasse alios in verbis Epist. ad Rom. I, 20, ἀπὸ πίστεως κόσμου, ubi ἐκ dicendum fuisse volunt, satis multis probat Iac. Elsn. ad Novi foederis libros T. 2, pag. 6, quem ideo saepius ad partes voco, quia & is Lucianum plurimum ad partes vocat. REITZ.

cad. l. 7. Ὡστε) Scribo ὥστε μηδὲν, ὧ — καὶ ἄλλως. VORST. Et hic locus corruptus; sed medicinam ei ego facere non possum. Alii viderint. SOLAN.

cad. l. 8. Μεθίων περιήεις) Acute. Alias ebrii fiunt, qui to-

tum ebibunt; tu nisi totam ad fundum philosophiam exhaust-
feris, ut ebrius oberrabis. GESN.

ibid. Ἐν τῷ πυθμένι) Ex Hesiod. BOURD.

ead. l. 14. Ὡσπερ φασὶν ἐν Δελφοῖς) Dico ad Paus. BOURD.

ead. l. 15. Ἐν Δελφοῖς) Delphos tellus a principio vaticina-
ri solita fuit, quae paulo post Daphnem constituit, a qua
Themis eandem facultatem adepta est, a Themide autem A-
pollo dono accepit: qua de re Pausan. in Phocicis. COGN.

ibid. Τοῦ ἱεροῦ νάματος) Fontis Cresphontis. BROD.

Pag. 80. l. 3. Τῷδε) N. L. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς. εἰ δὲ σὺ ὠνίσασθαι ἐθέλων
&c.) καὶ ἄλλα ποικίλα, πρόσσει δὲ σὺ ὠνίσασθαι ἐθέλων &c. *Et
alia omnimoda. Accedis vero tu emere volens.* MARCIL. Hermoti-
mus, quo probaret, sufficere, si quis unam sectam experire-
tur, ad iudicandum de ceteris omnibus, usus fuerat similitu-
dine ementis vinum, qui si unum pocillum biberit, iudicare
possit de toto illo dolio, unde haustus ille pocilli esset deprom-
tus. Atqui negat Lucianus rem hanc ita sese habere, cum
non sicut in uno dolio vinum sibi per totum dolium simile est,
ita omnes sectae inter se sint eiusdem generis. Quo autem cla-
rius id ostendat, *Age*, inquit, ὁ μὲν γὰρ πῖθος ἔτι μετέωρος σοι,
καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ πανσπερμία τις πυρὸς
ὑπὲρ ἄνω. καὶ μετὰ τοῦτο, κύαμοι. εἴτα κριθαί. καὶ ὑπὸ ταύταις,
φακοί. εἴτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς. εἰ δὲ σὺ ὠνίσασ-
θαι ἐθέλων τῶν σπερμάτων, καὶ ὅς ἀφελὼν τοῦ πυρὸς, οὐ περὶ ἡν,
ἀνέδωκέ σοι δεῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὥς ἰδοῖς, ἄρα οὐν ἔχοις ἂν ἐ-
πεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέβινθοι καθαροί, καὶ οἱ φα-
κοὶ εὐτακεῖς &c. *Dolium quidem & caupo retineantur, atque insit
non vinum, sed seminum omnis generis mixtio; triticum desuper,
postea fabae, dein hordeum, & sub his lentescens, mox cicer, praeter va-
ria alia semina. Iam si tu semina emere velis, & insitor, accepto triti-
co, tibi specimen inspiciendum in manus indideris: possesne tu, illud
intuitus, dicere, an cicer mundum, an lentescens maceratum faciles &c.*
Marcilius hic legit, καὶ ἄλλα ποικίλα. πρὸς εἰ δὲ σὺ ὠνίσασ-
θαι ἐθέλων. Puto eum voluisse πρόσσει. Tu vero adeas, accedas,
emere volens. Sed nulla emendatione opus. Satis sana est & stru-
ctura, & sententia; praesertim si sequentia consideres. Quod
autem Noster ait, καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς, id recte interpre-
s, praeterea varia alia, semina scilicet. Ita enim πρὸς simpliciter
pro insuper in extremo periodi fine ponitur. Demosthenes I
contra Philippum, Τάλαντα ἐννεήκοντα καὶ μικρόν τι πρὸς.
Aeschylus in Prometheus v. 73: Ἡ μὲν καλεῖσθαι, κῆρ πᾶσι καὶ γὰρ

πρός. Persequitur hoc argumentum Lucianus, aitque, philosophiam quoque non posse ab uno, quod quis primum dixerit, cognosci, quemadmodum univēsa sit. Neque enim eam unum quid esse, sicuti vinum, quocum eam compararat Hermotimus, eandem specimini similem esse ratus. Τὸ δὲ, pergit, ἑτεροῖν τι ὄφθῃ, οὐ παρέργου τῆς ἐξετάσεως δέμεται. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρίασθαι, ἐν δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος. αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι, ὥς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, οὐ μικρὸν εἶναι κακόν. Subobscura haec: neque enim oratio illa infinita (αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι) pendet ab sequentibus, ὥς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, cum haec verba seorsum sint consideranda, & separatim sensum habeant: nimium tamen illa separavit interpretes; quippe qui ea plane omisit. At si bene attendatur, apparet, omnem orationem pendere ab ὄφθῃ. Sic itaque interpretor: *Hoc vero aliud esse naturae apparuit, neque perfunctoriam disquisitionem exigere: nam vinum quidem emisse vitiosum, duorum obolorum esse iacturam, (καὶ δὴ τὴν tantum intelligit, ut patet ex seqq.) aliquem vero ipsum in faece plebis perire, ut iure ipse initio dixisti, (p. 530 E. adde pag. 549.) non parvum esse malum, scilicet ὄφθῃ. Quin & verba illa οὐ μικρὸν εἶναι κακόν sunt tanquam nominativus posita, referenda itidem ad ὄφθῃ: ut sit, αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συρφετῷ ἀπολεῖσθαι, οὐ μικρὸν εἶναι κακόν ὄφθῃ, aliquem vero ipsum in faece plebis perire, non exiguum malum visum est. IENS. Καὶ ἄλλα ποικίλα πρόσ) Ita Noster supra Catapl. cap. 8. Ubi etiam duo alia similia dedit Solanus. REITZ.*

ibid. πρόσ) Sic Graeci solent. Demosth. 116 C. & Noster Catapl. cap. 8. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀφελόν) Ὁ κάπηλος. GUYET.

ead. l. 11. Εὐτακείς) Facile macerantur. Οὐ διάκονοι, inanes non sunt. BROD.

ead. l. 14. Ἀφ' ἑνός) Vid. supra Ἀπολ. μισθ. cap. 11, ubi id illustravimus. Sic quoque infra occurrat Συμπ. c. vel § 32, ἢ ἀφ' ἑνός ἀνδρὸς οὐκ ἐννόμως φιλοσοφούντος — μετρεῖτε τὴν Κλαυδίου &c. SOLAN.

ead. l. 15. Τοῦ πρώτου) Intellige γυναικός. BROD.

ibid. Μάθοι) Legendum μάθοις, & ita interpretati iam sunt viri docti. GESN. Μάθοι ἀν etiam legi in Flor. edit. notat Solanus. Sed quid tum? Legitur & in ceteris. Nec quisquam dubitet, quin μάθοις vel μάθοις invenire optaverit. Quod si alicubi invenissem, sine haesitatione recepissem. REITZ.

ibid. Ὅποῖα ἐστίν) Indicativus ille, pro quo Latini aliiq̃ue

populi amant subiunctivum, adeo est frequens & usitatus Graecis, ut pueret quidquam de eo monere, nisi scirem, eundem nonnullis tamen interdum suspectum fuisse. Quare, si cui exempla non succurrunt, videat Iensii Lectr. Lucian. a pag. 27 ad 35, & quos frater G. O. Reitzius adducit in Belg. Graec. p. 385. Quibus tantum addo Ael. V. H. 2, 36, ἡρώτων, πῶς ἔχει, ubi tamen facile suspiceris, ἔχει legendum, quia cap. proximo dixerat, ἤρετο, τί πράττοι. Sed nihil opus est. Conf. mox cap. 63, οἷσδ' οὖν ὁ δράσεις; & Nostrium infra cap. 81 f. καὶ τῆς γὰρ μητρὸς ἐρομένης αὐτὸν, τί ταῦτα ληρῆ. Et sexcenties alibi. REITZ.

Pag. 81. l. 3. Ἐν δυοῖν) Dubitavi aliquamdiu, num sic, aut ἐνδὲς ἢ δ. legendum esset; sed video & Isocratem sic ferme locutum, p. m. 85, 1, ὀλίγοι πρὸς πολλὰς μυριάδας ὥσπερ ἐν ἀλλοτριαῖς ψυχαῖς μέλλοντες κινδυνεύειν & Demosth. 148, 1, ἐν τοῖν δυοῖν ὁβολοῖν ἐθεώρου ἄν. SOLAN.

ead. l. 4. Ὡς καὶ αὐτὸς — ἔφησθα) Vel ita dedisse videtur Lucianus, σὺ καὶ αὐτὸς ἔφησθα οὐ μικρὸν εἶναι κακόν, vel ita, ὥς κ. α. ὅ. σὺ μ. ἐστὶ κακόν. Illud enim ὥσθι huc revocare, cum alia iam constructio intercesserit, videbatur duriusculum. GESN. Non dubitavi, cum Solano illud ὥς, quod edd. habebant, praeunte Cod. P. eiicere; nam sic sensus fit planus: si enim ὥς retineas, illud sequens εἶναι in ἐστὶ vel ἐστὶ mutandum foret, ut nexum indaganti patebit. Ceterum ἐν τῷ συρρετῷ παραπολιῆσαι οὐ μικρὸν κακόν, habuimus etiam supra cap. 2. REITZ.

ibid. Ἐν ἀρχῇ) In huius Dialogi initio. BROD.

ead. l. 10. Κατὰ τὴν παροιμίαν) Sic illa, ἄλλην μὲν ἐξαντλοῦμεν, ἢ δὲ ἐπιρρέει consule paroemiographos. In Anglic. Cod. dramata paginae 315 omnino corrupta. BOURD.

ead. l. 11. Ὁ τῶν Δαναίδων πῖθος) Erasmus in proverbio, *Danaidum dolium*. BROD. Δαναίδων) Apud alios scribitur alio accentu, Δαναίδων. In Par. erat vinosae Δαναίδων duplici accentu. At nos scripturam edd. I. Ald. B. 2. & S. &c. expressimus, quae circumflexum agnoscunt, recte quidem, si ab recto Δαναίδης formetur; quod tum communis generis credendum: id quod tamen vix mihi persuadeo; sed rectius cum Suida Δαναίδων scribendum existimo a nominativo Δαναῖς, ut ἐλπίς, ἐλπίδων, λαμπάς, λαμπάδων. Interim constantem vet. edd. lectionem expressisse mihi fraudi non erit. REITZ.

Pag. 82. l. 3. Ἀκαριαίον) Confer supra cap. 6 fin. Et infra Σύγγρ. c. 7. SOLAN.

ibid. Ἀποξύσας) Vid. Dial. omnium primum c. 2, ait Solanus. At cum ibi legatur ἀποξίων ἂν τὸν κηρὸν, nihil aliud, credo, indicare voluit, quam ἀποξίω & ἀποξύω utrovis modo dici. REITZ.

ead. l. 5. Ἀποθάνοιο) Ferri sic potest; sed Lucianus, ni fallor, scripserat, ἀποθάνοι ὁ προσεσχηκόμενος. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐν ἀρχῇ) Vid. supra hoc Dial. c. 1. SOLAN.

ibid. Ὁ μὲν βίος βραχύς) Virgil. X Aen.

— breve & irreparabile tempus

Omnibus est vitae. —

Horat. Od. 4, L. I. Iuvenal. Sat. 9. COGN.

Pag. 83. l. 4. Οἷσδ' οὖν ὁ δράσας;) Doct. Abresch. legit δράσον, in animadv. ad Aeschyl. T. I, p. 510, ut sit per hyperbaton, pro δράσον οὖν, ὁ οἷσδα, ut in Tox. c. 62, ἀλλ' οἷσδα δ δράσομεν. Et ex Eurip. Iph. Taur. 1203, οἷσδα τὴν ἃ μοι γυνέσσω, aliisque id probat; nec displicet, quia interrogatio hic in Luciano minus apta. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ μὴ εὖ εἰδέναι) Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι. MARCIL. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ &c.) Hermotimus denique vix quidquam amplius dicere habens, quo Lucianum male de experiundis sectis omnibus differentem coarguat, pueriliter ait, eum id prae invidia facere, videntem, quantos iam in disciplinis philosophicis progressus fecerit Hermotimus. At tu, respondet, nil morare me, tanquam insanientem, tuque iter tuum confice, & quod videatur, agito. Ἀλλ' οὐκ ἔστ, subiicit Hermotimus, εὖ βίαιος ὢν αἰρεῖσθαι τι, ἢν μὴ πειραθῶ ἀπάντων, At tu, violente, non finis me quidpiam eligere, nisi cum per omnia iverim. Lucianus: Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὥς οὐκ ἂν ποτε ἄλλο εἴποιμι. Culpatur Benedictus, quod haec ultima non bene verterit, Atqui me nunquam aliud dicturum, probe scias oportet. Quidni bene Benedictus verterit, non video. Ait Hermotimus, At tu, qui violentus es, non finis quidpiam arripere, nisi ubi omnia perquisierim. Respondet ille: Atqui probe scias oportet, me nunquam aliud dicturum, me nunquam aliam de hac re sententiam laturum. Belgice magis convenienter Graeca haec efferri possint, la gy moct weten, dat ik noit anders sou seggen. Sic c. 75, Οὐκ ἂν ἐκέρτες εἰποσεν &c. Non ulro id dicerent. c. 77, Οὐδὲ γὰρ ἂν ἐκείνο ὁρῶς εἰποῖς, Neque enim id recte dicas, diceres, dixeris. Sed statim non bene Benedictus haec traxavit (ἐστ' ἂν μὴ ἐτερός σοι λόγος συμμαχίηςας, ἀρέλνται τῆς βίας, ἢδ' ἂν γόβισεν) vertens, Nisi dum altera pro te faciens oratio, quod iam illa-

tum est, auferat a violentia; cum debuerit, Donec nulla alia oratio tibi succurrens, ex vi te, qui iam raperis, duceris, eripiat, vindicet. IENS.

ibid. Ὡς οὐκ ἂν ποτε ἄλλο εἴποιμι) Obsopoeus, ut ne quid interim dicam aliud. Benedictus, me nunquam aliud distulurum. Immo, ut recte noravit pater, ut ne quid dicam a ratione alienum. GRON.

ead. l. 11. Ἀναίτιον — αἰτιᾶσθαι) Homer. II. N. BROD. Homer. II. A, 653. SOLAN.

ibid. Δοκεῖς μοι — αὐτὸν — ἀγόμενον) An sic scribendum & distinguendum? Δοκεῖς μ. κ. τ. π. αἰτιᾶσθαι, αὐτὸς ἔστ' ἂν μὲν ἕτερος σ. λ. σ. α. τ. βίας, ἢ δὴ ἀγόμενος. Nam violentiae certe crimini ipse, donec altera auxiliatrix oratio te liberet, obnoxius eris. GUYET.

ead. l. 12. Αὐτὸν) Salebrosus hic locus; nec, quid decernam, in promptu est. Aut dormitabat, cum haec scriberet Lucianus, aut oscitabant, qui descripserunt, librarii. Ut enim verba nunc leguntur, ex illo αὐτὸν nemo, credo, sensum eliciet commodum. Aliter autem a Luciano scriptum fuisse, tum ex absurditate verborum constat, tum etiam ex litura, quae in M. apparet, cuique hodierna scriptura a recentiore manu inscripta est. SOLAN. Αἰτιᾶσθαι αὐτὸς corrigit Th. M. Et marg. B. 2. REITZ. Spero, qui interpretationem nostram hic cum Graecis contulerit, illum nihil absurdi amplius in iis deprehensurum. Sed clariora erunt Graeca, si primo observes, αὐτὸν iungendum cum ἀγόμενον, deinde, si post αἰτιᾶσθαι incidas: Latina autem illustriora erunt, si in verbis, a vi ME liberet, ME illud vel omittas simpliciter, vel in illum mutes. Nam de se quidem loquitur, quo respectu me mihi in mentem venit, sed loquitur in tertia persona. GESN.

Pag. 84. l. 2. Αὐτῷ) Τῷ λόγῳ sc. GUYET.

ead. l. 11. Τῷ τοιούτῳ) Τῷ κριτικῷ. GUYET.

ibid. Καὶ προβέβηκον) Supplendum τὸ δεῖ. GUYET. Fatue Benedictus & inde haec editio, omnibusque in medio positis eligendum eum, qui differt & cunctatur. Recte Obsopoeus, omnibus in medium propositis eligere oportere cunctantem & tardantem &c. GRON. Καὶ προβέβηκον ἅπαντα εἰς μέσον αἰρεῖσθαι διαμέλλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλὰς ἐπισκοποῦντα. Interpres: omnibusque in medio positis eligendum eum, qui differt & cunctatur, saepe contemplando. Sed Lucianum non affecutus est. Illud, ut puto, voluit Lucianus: Omnibus in medio positis, oportet eligere immorantem, & cunctantem, saepe considerantem. Vult enim, non

temerariam & inconsideratam debere fieri istiusmodi αἵρε-
σιν. VITRING.

ead. l. 15. Τοὺς Ἀρεοπαγίτας) Areopagitae in tenebris iudi-
cabant. GUYET.

Pag. 85. l. 4. Ἐπὶ πάντων ἔλθειν) Ubi Lucianus dixisset,
Hermotimum suum tum denique certo & liquido philosopha-
ri posse, ubi omnia diligenter examinavit, nulla neque aera-
tis, neque speciei, neque existimationis dicentis ratione habi-
ta; respondet Hermotimus, Μετὰ τὸν βίον φησὶ ἐκ γὰρ τούτων,
οὐδεὶς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὥς ἐπὶ πάντων ἔλθειν, καὶ
ἕκαστον ἀκριβῶς ἐπιθεῖν, καὶ ἐπιδόντα κρίνειν, καὶ κρίναντα
ἔλεσθαι, καὶ ἔλθμενον φιλοσοφῆσαι. Post vitam dicis. Ex his
enim sequitur, nullius hominis vitam satis longam esse, ut omnia
perlustret, & accurate singula perspiciat, perspectaque iudicet, iu-
dicata eligat, delectuque habito philosophetur. Saepe supra & in-
fra in hoc libello utitur auctor formula illa loquendi, per omnes
ire, sectas scilicet, perquirere, perlustrare, excutere; idque
Graece per ἐπὶ πάντα, vel πάντας, ἔλθειν in hoc tamen loco
mirifice mutat, si modo ipse mutationis sit auctor. Certe pag.
seq. καὶ ἐφ' ἅπαντας ἔλθμεν πειρώμενοι, etiam si per omnes inve-
rimus, experimentum capientes. Cap. 68, δεήσει τοίνυν σε, εἰ μέ-
λεις Στωικῶν τὸν ἀρίστον εἶσεσθαι, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ'
οὖν ἐπὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἔλθειν, oportebit igitur te, si Stoico-
rum optimum cogniturus sis, si non per omnes, per plurimos saltem
istorum ire. Supra c. 45, ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφίξμεθα. c.
42, δεήσει ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἐλθόντα ἰδεῖν. c. 41, ἢν μὴ ἐπὶ
πάντας ἔλθης. IENS. Πάντα) Emendationem Iensii secutus es-
sem πάντας legentis pro πάντων, quod in omnibus impressis
legitur, nisi in M. & L. πάντα invenissem, quod verius puto.
Vid. tamen c. 41, ubi itidem ἐπὶ πάντων sine ἔλθειν. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀκριβῶς ἐπὶ δεῖν) Restituo ἐπιθεῖν. BROD.

ead. l. 6. Γὰρ) Ita, uti conieceram, M. P. & L. pro καὶ, quod
in aliis omnibus erat. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐτι μοι δοκοῦμεν) Παρέλκων illud μοι. GUYET.

ead. l. 11. Οἱ ἀλισιύοντες) Videtur ad fabul. Aesop. allude-
re. VORST.

Pag. 86. l. 3. Οὐκοῦν πειρῶ διακλῦναι) Hoc Obfopoeus ver-
terat, proinde ego te rursus extricare conabor. Longe aliter Bene-
dictus: Ergo da operam, ut effugias. Utrumque verba haec si-
gnificare possunt, si sola spectentur; verum nexus sequentium
fatius ostendit, posteriore modo accipienda esse. REITZ.

ibid. Σὺν θεῷ) Verba haec σὺν θεῷ γὰρ οἶσα νειν, Obfo-

poeus reddiderat, *neque enim mihi dubium est, peritia natandi se praecellere*. Melius Benedict. *iuvante enim Deo natare scis*. Posteriorum verum esse, si probatione indiget, adi Aristophan. Plut. 114. Et Kusterum, idem ex Eurip. adstruentem. REITZ.

Pag. 87. l. 1. 'Ο δὲ πέρτε' M. & Fl. ed. haec verba habent, quae in reliquis non reperiuntur. SOLAN.

Pag. 88. l. 12. 'Ιδιώτην τινὰ βίον) Iens. aliud agens in Lectt. Luc. p. 90, fatetur quidem, Benedictum non plane aberrasse, qui *privatam vitam* verterit; tamen non intellexisse veram vim, cum significet vitam *rudem, indoctam, impolitam, incultam*: aliaque exempla affert, ubi *ιδιώτης* exponatur per *ἀμουσος*. Et appositionem illam duorum substantivorum pluribus illustrat, ut *στρατιώτης βίος, τέχνη βάνανσος* &c. Confer infra cap. 81. REITZ.

ead. l. 13. Τοῦ φιλοσοφῆν ATK.) Expunge ATK. quod quidem post verba haec *εἴτη καὶ μὴ* substituendum est hoc pacto: *εἴτε καὶ μὴ*. ATK. BROD. Delenda nota personae ATK. MARC.

ibid. Τοῦτο ξυμβαίνει γ' ἐξ ὧν φησὶ ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι) Obsopoeus, *illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promptum non esse*. At Benedictus, *illud quidem accidit, quod dicis, non esse promptum philosophiae incumbere, & huius nascita commutatione vocum, & utriusque interpretatione non satis valida vocis ἀδύνατον*. Intellige cum patre, *illud quidem colligitur ex iis, quae tu dicis, non posse philosophari*. Nam *ξυμβαίνειν* hic ponitur, ut supra, *μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων*, nempe *ἐκ δυοῖν δυνάδων συντεθείσων*. GRON. Interpres, *Illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promptum non esse*. At non videtur intellexisse verbum *ξυμβαίνειν*, quod saepe usurpant Graeci, cum significare volunt, ex dictis aliquid consequi, effici, vel colligi. Desumptum ab arithmeticis, atque ita etiam h. l. Veritas igitur verba: *Hoc quidem sequitur ex iis, quae dicis*. VITRING. Haec verba perperam in vulg. & M. Luciano tribuuntur: quod & Marcil. viderat, & ed. I. confirmat. SOLAN.

ead. l. 14. Ὡς φησὶ ἀδύνατον) An ἐξ ὧν; GUYET.

Pag. 89. l. 7. Ὑπερήμερον) Vocis *υπερήμερον* notionem eleganter declarat illud Longini s. 14, ubi *υπερήμερον τι τοῦ ἰδίου βίου καὶ χρόνου φθίγγασθαι* recte interpretatus est ex Cicero-
ne Tullius, *dicere aliquid, quod non iisdem regionibus terminetur, quibus vitae nostrae spatium circumscriptum est*. GESN.

ead. l. 8. Τελευτών) Sic supra c. 46. Hic rursus edd. I. A. 1. H. P. S. quas consului, *τελευτών* adverbii more, non *τελευτών*, ut Bud. in Comment. REITZ.

ead. l. 10. Εἶτε καὶ μὴ. σὺ δὲ πῶς) Excidit nota personae, Εἶτε καὶ μὴ. ATK. σὺ δὲ πῶς. MARCIL. W. P. & ed. I. agnoscunt Luciani personam, quae in reliquis non notatur. SOLAN.

ead. l. 12. Ὁ, τι εὔρ.) Lege ὅτι. GUYET. Hoc ita verum est, ut lectores rogem, habeant pro eodem, ac si ita edi curassem; licet pristinam lectionem non mutaverim, quia variationem in ea non inveni. REITZ.

ibid. Τί εὔρηται) Τί εὔρηται πρὸς αὐτῶν; ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ἠμύσαιμι, καὶ τοι πῶσα ἄλλα &c. Excidere nomina personarum, videlicet: τί εὔρηται πρὸς αὐτῶν; EPM. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ἠμύσαιμι. ATK. Καὶ τοι πῶσα ἄλλα. MARCIL. Coniectura Marcilii ita mihi vera visa, ut mihi non temperarim, quin in contextum reciperem deficientes in edd. personas, maxime, cum Cod. M. viam ad id muniat. Et minus apte alioqui eadem persona interrogaret ac responderet. Cum vero Marcilii coniecturae responderet Cod. M. solitis suis punctis designans Hermotimi personam, eamque sequi lectionem decrevissem, necessario & proximum ATK. ex Marcilio recipiendum erat, etsi Codex ibi non addiceret; nam si hanc omissem, nova confusio orta foret. REITZ.

ead. l. 13. EPM. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ἠμύσαιμι. ATK.) Ἐμ. agnoscit M. quem suis punctis, pro more designat. Sed ATK. idem Cod. non habet; sententiae tamen id necessario postulanti reddimus. SOLAN.

Pag. 91. l. 2. Ἐν τούτῳ ἴσθιν) Intellige ὁ χρόνος. GUYET.

ead. l. 5. Καὶ ὑπάρχειν) Non poterat hic abesse coniunctio; alioqui lubens cum W. eam omissem, quia καὶ iam nimis frequenter est repetitum: nam qui paulo supra, a verbis καὶ διαγωνῶναι incipiens numerare velit usque ad καὶ τέχην, inveniet vicies positum καὶ, intra viginti versus. De quo supra iam questus sum. Sed Latini hic Graecos copia vincunt, qui orationem variare possunt per &, ac, que, atque, nec non, etiam, quoque, tum, cum &c. dum Graeci καὶ & τε solis fere contenti sunt, etsi ἢ μὲν, ἢ δὲ interdum pro iis adhibeant. REITZ.

ead. l. 9. Ἦεις) Retinui vulgatam, etsi ἀγεις, quod Cod. P. habet, non malum. Interdum enim ἀγω ita absolute usurpatur, pro venio, i. e. quasi ἀγω με, adduco me, quod Lexicogr. iam notarunt. Sic ἐπάγειν & προσάγειν sine accusativo Arrian. Exp. Alex. I, 1, ὅστε Ἀλέξανδρον—ἐπάγοντα οὐκέτι ἰδέεσθαι. Ib. c. 2, p. 6 f. ed. Gron. προσάγοντος Ἀλεξάνδρου ἐν πολλοῦ συμπεσσυγῶτος ἦσαν. Id. L. 2, c. 3, p. 63, προσάγοντα δὲ κώμη τινὶ τῶν Τελμισσίων, ἐντυχ εἰν παρθένῳ ὑδρευομένη. REITZ.

cad. l. 10. Τῆς ῥινὸς ἔλκεσθαι) Erasmus in proverbio, *pari-bus trahere*. BROD.

cad. l. 11. Θαλλῶ) Vid. Athen. 25 A. B. & Casaub. qui Platonis etiam ea de re locum affert. Utitur eadem figura & Philostr. pag. 587, τοῦτ' ἀμφορέα μὲν οἶνον προσάγων, ἢ ὄψιν, ἢ ἐσθλὰ, ἢ ἀργύριον, εὐμεταχειρίστ' ἐχρήσατο, καθάπερ οἱ τὰ πεινῶντα τῶν θρεμμάτων τῷ θαλλῷ αγωντες. SOLAN. *Iupit.* non hic modo θαλλῶ, uno λ, sed & supra Reviv. c. 46: quod quidem eodem redit; verum plurium edd. consensum sequimur. REITZ.

cad. l. 12. Τῷ ἐπιτραπέζιῳ) Hoc est, τῷ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐκχομένῳ ὕδατι, ὃ διὰ τὴν ἰσορροπίαν καὶ τὸ ἀπαρέγκλιτον τῆς τραπέζης ἐπὶ χώρας μένον, καὶ τῆς ἐπιφανείας ἐκτατοῦτος τῷ δακτύλῳ ὀχληγούντι αὐτὸ φιλεῖ ἐπεσθαι, ῥυτῆς φύσεως ὑπάρχον, καὶ ἀτρεμεῖν μὴ πεφυκός. Cetera usque ad pag. 317, crebrae sunt repetitiones comparationum, quae passim alibi. BOURD.

ibid. Ἐπιτραπέζιῳ ὕδατι) *Aquae super mensam iniectae vel effusae*. BROD.

cad. l. 14. Κελάμῳ τινι) Homo inconstans itidem arundini a quolibet vento motae comparatur in Novo foedere, Luc. VII, 24, ubi Elfner. & hoc Luciani adducit. REITZ.

Pag. 93. l. 6. Γάρ τι λυπ.) Ἀν γάρ τοι; GUYET. Inter γὰρ & λυπηρὸν inferebatur τι, quod duce M. delevimus. SOLAN.

cad. l. 12. Ἐπιγνώμων) Huius vocis vim hic locus ostendit Lexicographis non satis perspectam. Vid. Suid. SOLAN.

Pag. 94. l. 5. Πείθειν ἡμᾶς βιάζ.) Ordo, βιάζονται ἡμᾶς πείθειν εἰδέναι. GUYET.

cad. l. 6. Τοῖς) Ex P. & L. In reliquis enim ταῖς. SOLAN.

cad. l. 7. Ὅμοις) Solus W. Codex hanc vocem agnoscit. SOLAN. At Obsopoei versio exprimebat illud *tamen*. REITZ.

cad. l. 12. Εἰργάσω) Hermotimus, ubi plane convictus ab Luciano erroneae suae opinionis esset, exclamat, Οἶά με ἐργάσω, ὦ Λυκίε, ἀνθρώπας μοι τὸν θησαυρὸν ἀποσφιντας. Et hoc nimirum inter foedas corruptae Lucianeae lectionis sordes; cui similem labem addas licet ex Astrolog. cap. 23, ἐργάζοντο. Corrige tandem hic *εἰργάζοντο*, illic *εἰργάσω*. In poetis quidem augmenti, quod vocant, neglectus frequens: at in huiusmodi scriptoribus talia sunt librariorum flagitia. In contrarium peccatum est in Fugitivis c. 6, ubi *εἰργάσασθαι* scribitur pro *ἐργάσασθαι*. IENS. Iensii emendationem auctoritate sua firmant Codd. W. & L. SOLAN.

ibid. "Ανθράκες μοι τὸν Ξησαυρὸν) Erasmus in prov. *Theſaurus carbones erant.* BROD. Infra rursus Ζεύξ. c. 2 f. SOLAN.

Pag. 95. l. 1. Περὶ ὕδρον σκιᾶς) Erasim. in paroemia, *De asini umbra.* BROD. Proverbii huius historiam habes ap. Plut. 1558. Demosthenes pro concione interpellatus, fabulam narrare incipit de duobus hominibus iter una facientibus, quorum alter asinum alterius conduxerat. Fervente aestu de umbra asini discidium causa orta est, utroque sibi eam vindicante. Dominus enim operam, non umbram, locasse aiebat: ille vero & id operae esse partem contendebat. Hoc dicto, fletet Demosthenes: instat populus, postulatque, ut litis finem narret: ad quos ille, vos vero, inquit, de asini umbra audire cupitis, de Rep. dicenti operam dare recusatis. Vid. etiam Aristoph. Sch. Σφηξί, v. 191, & Plat. Phaedr. ed. Basf. p. 208 A. In proverbium deinde abiit, *de rebus nihili* cum disceptatur, quod etiam apud Menandrum existisse ait Zenob. VI, 28. Et Schol. Aristoph. l. c. SOLAN.

ead. l. 8. Εἰς Ἰνδὸν. τελ.) Thucyd. ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε, *Pharsalum pervenit.* Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖν, pro τελεῖν τὴν ἑδὼν. GUYET.

ead. l. 13. Ἐκθαρεῖν) Vox poetica, quam alibi ramen iterum usurpat. V. Πρ. λ. c. 6, & Ἰστ. β, c. 35; nisi quod in iis locis ἀνθρορεῖν, non εκθαρεῖν legitur. SOLAN.

ead. l. 16. Κεὶνὴν μακαρίαν) Sic p. 934 ed. Paris. Talis autem illa est, qualis felicitas Micylli in Gallo, ἡ κατὰ τοὺς ὕπνους ἐγγινομένη, τοιαῦτα τοῖς ὄνειρώττουσιν ἐμπαιούσα τὰ εἰς πρῶην καὶ εὐετηρίαν, κεὶνὴ, ὅτι μηδὲν ἐστὸς ἔχει καὶ βέβαιον, quae omnia recte interpretatur Gregor. Nazianzen. qui (ut alibi dixi) totus est in Luciano. BOURD.

Pag. 96. l. 10. Ὡς ὑπὸ τοῦ ἐρομένου) *Ut ab eo, qui hoc percontatur.* BROD.

Pag. 97. l. 4. Παραπέμψαι) Conf. infra Δικ. c. 1, Εὐχ. c. 1, Ἐπ. Κρον. c. 17, & Ἐταρ. διαλ. c. 1. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰ κωνά) Quae a Stoicis paradoxis merito abhorrent. BROD.

ead. l. 7. Ἰπποκентаύρων καὶ χημαιῶν) Virgil. VI Aen. facit Centauros & Scyllas in infernum vestibulo stabulare, cum fomis. Centauros & Chimaeram fuisse negat Lucret. l. IV & V. COGN.

ead. l. 14. Ἡ τὴν Οὐρανίαν εἶναι) Ἡ τὴν Οὐρανίαν ἑκείνην &c. nempe Ἀφροδίτην. MARCIL. De statua intellige, quae Athenis celebratissima. V. Meurs. AG. IV, 830. Simulacrum erat marmoreum, Phidiae opus. Erat & aliud Alcamenis, ib. 855,

Lucian. Vol. IV.

D d

Pro εἶναι L. habet οἶμαι. Neutrum placet. Credo scriptum fuisse καί. SOLAN.

Pag. 98. l. 12. Εἰ ἀληθὴς ἐστὶ) Brod. IX Misc. 16 ait: εἰ ἀληθὴς, emenda εἰ ἀληθὴς ἐστὶ. Sed quod is emendat, id nostrae edd. iam recte habebant. REITZ.

Pag. 99. l. 3. Ποτε τρικέφαλος) Geryon. Vid. Apollod. II, pag. 51 B. SOLAN.

ead. l. 10. Πέλτην, ἢ γέρρον, ἢ ἀσπίδα) Uterque interpres medium vertit *parmam Persicam*. An credimus utique Lucianum voluisse ea voce id exprimere? Et cur non peltae addunt interpretes gentem, cui illa in usu? GRON.

ead. l. 14. Εὐθὺ σκοπεῖν) Wessel. ad Diod. Sic. II, c. 12, n. 31, legit εὐθύς, me non contra nitente, quia ab sequente σ facile ablorptum sit alterum. Multa tamen annotavi, ubi differentia illa inter εὐθὺ & εὐθύς, de qua Ammon. non observatur. Sed quia longe frequentissime tamen observatur, praestat eam tenere; &, quae collegi, iam non addere licet. REITZ. Εὐθύς Mf. Reg. 2954, teste cl. B. de Ball.

Pag. 100. l. 5. Οὐκ ἐννοοῦντες) Ista verba, οὐκ ἐννοοῦντες εἰ πᾶ γένοιτο ἂν ἀκλόουθόν τι αὐτῶν, καὶ ψευδὸς ἐν, pessime interpretantur, *nec in mentem veniat, ni falsum etiam sit, quod priori est consentaneum*; cum haec sit sententia: *non considerantes, sicubi quid se invicem consequatur, (vel sibi congruat) quamvis falsum sit: ut si quis credat, bis quinque esse septem, credat etiam quater quinque esse quatuordecim*. Paulo post δόρυτας τὰς ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἐκάστης, non est, ut Latinus, *dati unuscuiusque sectae principis*, sed *admittentes, concedentes principia unuscuiusque sectae*. Statim haec quoque verba non intellexerunt interpretes, καὶ ἀξιοῖ εἰς ἀπὸδ εἶξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψευδοῦς τῆς ἀρχῆς ὁρμωμένῃ, *cumque a falso principio exordiat, vera tamen ad falsam demonstrationem vult dicere*. Haec ex Graecis verbis ne fidiculis extorqueas, quae sic interpretanda: & *postulat pro demonstratione vera dicere, ex falso principio progrediens*, hoc est, *pro demonstratione vult haberi principium, quod ponit, quia verum dicat, seu hoc ipsum verum dicere, quod iacet, vult pro demonstratione accipi, cum tamen illud principium, quod pro vero circumfert, sit falsum*. GRAEV.

ead. l. 6. Εἰ πᾶ) Forf. εἰ πᾶρ. Certe sensus est, *numquid antecedentibus satis consonum, falsum tamen sit*. In M. & Fl. εἰ τι. SOLAN.

ibid. Ἀκλόουθόν τι αὐτῶ) Sic Plato p. 2 B. τὸ ὅριον ταυτὸν αὐτῶ αὐτῶ & αὐτὸ αὐτῶ ὁμοίον. Mutarunt P. S. & A. ac fecerunt prave αὐτῶν. SOLAN.

ibid. καὶ ψευδός) καὶ cum Graevio hic vertit *quamvis*, Elſnerus ad Evang. Ioan. XVII, 25, ubi καὶ ὁ κόσμος σε οὐκ ἔγνω, ἐγὼ δὲ σε ἔγνων quod eod. modo reddit, *etsi mundus te non cognoscat, ego tamen te cognosco*, adducitque Thucydid. VI, 16, τῶν ἔπειτα ἀνθρώπων προσποιήσιν ξυγγενείας τισί, καὶ μὴ οὖσαν, καταλιπόντες, ubi καὶ μὴ οὖσαν quoque signif. *quamvis nulla* (cognatio) *intercedat*. Sed cum Gesnerus paulo aliter vertat, ego me non interponam: quid enim voluerit Lucianus, ex praemissis satis apparet. REITZ.

ead. l. 7. Λέγοι) Ita, uni coniecera, M. Reliqui λέγει. SOLAN.

ead. l. 10. ὅτου) Ex ed. I. est. Reliquae ὅτε, & ipsi Codd. M. & P. nisi quod hic ὅτι praefert. SOLAN. ὅποι restitutum cupit B. de Ball.

ead. l. 13. Σημεῖα τινα) Sic enim ea definit Euclides: Σημεῖον ἐστίν, οὐ μέρος οὐδὲν γραμμῇ δὲ μήκος ἀπλατές· quae nullo pacto consistere posse credunt Epicurei. BROD. Est in primis illis Geometriae definitionibus, quod iure quis carpat: dicendum enim fuit, *superficiem* esse extrema corporis, in quo corpore crassities quidem, sed cuius in superficie nulla habetur ratio. *Lineas* vero extrema superficiei, quando non tota iam, sed divisa in partes contiguas consideratur, nulla latitudinis, quae ceteroquin superficiei inest, ratione habita: *Πuncta* linearum extrema, sive id, in quo lineae divisaе partes se mutuo contingunt. Atque haec quidem vera, firma & inconcussa maneant: neu si quid in eo edifferendo aut definiendo a Geometris peccatum, arti certissimae & praestantissimae fraudi sit. Quod si in rebus huiusmodi, cuiusquam auctoritas valeret, Luciani certe nulla ratio habenda foret, qui se Mathematicarum disciplinarum rudem omnino prodit. Vide, quaeso, si non memineris, quam imperite Pythagoreorum symbolicam figuram in Πται. descripserit c. 5. Vide etiam, quam iniquus sit in viros illos summos, qui Matheſin excoluerunt, Ιππ. c. 3. SOLAN.

ead. l. 14. τὰ τοιαῦτα) Ubi legitur, σημεῖα τινα ἀμερῇ, καὶ γραμμάς ἀπλατές, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς σημείοις τοῦτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, mirum, ni perperam illud ultimum τὰ τοιαῦτα iteratum est ab dormitantibus descriptoribus. IENS.

Pag. 101. l. 9. Ἐξομολογήσασθαι) Iens. in ferculo liter. p. 9 & 10 existimat hoc verbum solis fere sacris scriptoribus proprium, nec facile alibi reperiri; sed non aegre feret; scio,

si ei hunc Luciani locum opposuero, aliosque ex Plutarchi. Num. p. 71, 76, Coriolan. 215, & p. 943. Nec non Heliod. L. IX, p. 427, quos affert Iac. Eln. ad Evang. Matth. III, 6, ut probet, verbum ἐξομολογεῖσθαι etiam profanis scriptoribus non inusitatum esse. REITZ.

ibid. Παιράγματα παιδων ἔχοντες) *Puerilibus quibusdam nugis vacare.* BROD.

ead. l. 13. Παραμυθίαν) Confer supra Νεκρ. Διαλ. XV, § 3. SOLAN. Illa Solani citatio nihil aliud vult, quam Iuntinam ed. ibi male habuisse παρὰ μυθίαν. quod vitium *H.* quoque cum obsideret, ex aliis & collatione huius Lucianei loci id sustulerat Solanus. At id in variantibus lect. ibi non comparet. Nec refert. Id autem omisum, quia edit. *Iunt.* in qua editionum varietates notaverat noster, non possidebat Hemsterh. Et si forsan, si possidisset, eiusmodi minutias non annotasset. Cur autem nos notemus, in praefatione dicendi locus erit. REITZ.

Pag. 102. l. 9. Ἡ ἰδόντες) Angl. *ειδότες.* BOURD. *Ειδότες A.* P. & L. Melius, quam quod in cett. & ipso M. *ιδόντες.* SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ λίθη — πρὸ Εὐκλείδου) Duoveniuntur Euclidae inter Archontas, quorum nomina supersunt. Primus anno 2 Olympiadis 88, quinto anno belli Peloponnesiaci, de quo non est hic sermo. Alter anno 2 Olympiadis 94, quem intelligit hoc loco Lucianus: eo enim praeturam obtinente facta est amnestia, ut narrat Xenophon Lib. 2 Hellenic. Ideo saepe apud auctores historiae & rhetoras fit mentio τῶν πρὸ Εὐκλείδου, quorum non licebat meminisse, nec ea exprobrare, & eo anno Atheniensium respublica instaurata fuit, facta inter cives pace. PALM. Apud Montfaucon in Biblioth. Coslei. p. 490, in Excerptis inscriptis Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων ἐκ τῶν τοῦ Λουκιανοῦ, ad h. l. haec legas: Τὰ πρὸ Εὐκλείδου οὐν ἐξετάζοντα. Παροιμία. Ὅτι ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Πακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγενόμενοι τριάκοντα τυράντους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς, οἳ τινες τῶν πολιτῶν μετὰ ταῦτα κακῶς ἐκέχρητο τοῖς λοιποῖς. καταλυθέντων οὖν τῶν τυράντων, καὶ γινομένου μετ' αὐτοῖς Εὐκλείδου ἀρχοντος, ἵνα μὴ μυσικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἀκύρα εἶναι. Quae ideo hic repeto, ut cum superiore Scholio conferri, & videri queat, idem esse, sed nonnulla aliter legi. Adde, si lubet, Schol. & Commentatores ad Aristoph. Plut. v. 1147. REITZ.

ead. l. 13. Πρὸ Εὐκλείδου) Ἀμνηστία. GUYET. Vide Scholia, & Καταπλ. c. 5. SOLAN.

in Schol. ὡς περ τῶν πρὸ Εὐκλ. &c.) Hoc iam supra habuimus totidem verbis; nec semel in huiusmodi repetitiones delapsus est Scholiastes noster. CLER. Tam imperite autem descripsit hoc Scholium ex Κατάπλ. N. 52, (v. c. 5 eius Dial.) ut ultima illius eo spectantia, huc etiam retulerit; quae ego deleui. SOLAN.

Pag. 103. l. 3. Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις) Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμάσιαις τινας, ἥλικα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον. Latinus interpres: Etenim promissiones admirandas audio, quando qui summum fastigium attigerint, felicitate potientur. ἥλικα hic quam frigeat, nemo non videt. Luciani manus est ἥλικα εὐδαιμονήσουσιν, ad quantam felicitatem peruenturi sint. Superius in Somnio c. 9, ἥλικα τὰ ἀγαθὰ πορίη λιθοξόος γυνήσκων, quanta bona consequeris, si evadas statuarius. Sic alibi apud Nostrium ἥλικα θαυμάσια, quam admiranda. Nihil tritius. GRAEV.

ead. l. 4. ἥλικα) Demosth. 210 C. θαυμάσια ἥλικα. Noster ipse c. 2, ἄλλα θαυμάσια ἥλικα εἰρηκας. Sed nihil tamen hic puto; quia ἥλικα necessario retinendum est, ut sententiae consulatur, nisi aliter superiora scribantur, hunc in modum, ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμάσιαις ἥλικας, ἃς εὐδ — quod minus elegans foret. SOLAN.

ead. l. 6. Τὰ τῶν ὄντι ἀγαθὰ) Quae haud dubie sunt bona. BROD. Vid. idem supra Ἀλλ. sub init. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ Σταῖων τῶ ἀκρῷ) Melius, quam in Anglic. ἐς Στεῖκον τὸ ἀκρον. BOURD.

ead. l. 8. Ὅφ' ἡδονῆς) M. Fl. S. A. recte. In reliq. mendose ἐφ', nisi quod in l. excidit litera s, vel v. SOLAN. Male Solanus Aldinam ed. incusar, aut saltem non satis expressit, quid illa habeat. Video enim, illam, nimirum Aldinam primam, neque ἐφ', neque ὅφ' habere, sed sic: μὴδ' ὅφ' ἡδονῆς unde tam ὅφ' quam ἐφ' efficias, id quod eodem modo in Iuntina se habuisse, recte observarat idem. REITZ.

ead. l. 9. Φθόνου δὲ κρείττορι) Vid. supra ad c. 12 huius Dial. vel c. 19 de Merc. cond. ubi de hac phrasi, perfacili, sed interdum non intellecta, paucis egi. Hic tamen plus videtur significari. Nam invidia maior, est quidem, qui non perturbatur invidia, qui spernit invidiam, vel cui ea nocere non potest, ut Horat. 2 Od. XX — Invidiaque maior urbes relinquam. Sed & potest invidia tam activa, quam passiva, simul intelligi, id est, qui neque invidet alteri, neque curat, si alter illi invideat, utrumque enim philosophum decet. REITZ.

ead. l. 12. *ἄν πάντα πλείω ἔχῃ*) Vorst. legit *ἄν κατὰ πάντα πλεονεκτῇ τὰ ἄλλα*. SOLAN. Non opus erit emendatione Vorstii, si cum Ms. Reg. 3011 legas, *ἄν τὰ πλείω ἔχῃ*.

Pag. 104. l. 6. *Ἐξω τοῦ οὐδοῦ ἐστὶ*) *Τῆς ὁδοῦ* in omnibus, etiam in M. & L. legitur: absurde. Quis enim *extra viam stare* cum dici ferat, *qui foribus adstet*? Audacter itaque repono *τοῦ οὐδοῦ*, ut *extra limen*, quod rei accommodatissimum, *stare* iam dicatur. Poëtica quidem est vox *οὐδὲς*, sed Luciano familiaris. Sic Mισθ. c. 23, *πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος, τὴν ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους*, ΕΞΩ ΤΟΥ ΟΥΔΟΥ καταλειψὼν ἰσθδὶ &c. Adde Ἀπ. μισθ. c. 5, Οἰκ. c. 18, & Δημοσθ. c. 49. Eodem argumento utebantur Stoici, quo probarent omnia peccata esse aequalia, apud Diog. Laërt. pag. 192 F. *καὶ γὰρ ὁ ἑκατὸν σταδίου ἀπέχων Κανώβου, καὶ ὁ ἑνα, ἐπίσης οὐκ εἰσὶν ἐν Κανώβῳ*. Quod & Suidas affert in v. *Κανώβ*. Emendationem hanc reperies in notis Io. Clerici, ad fragm. Menandr. pag. 250, editis mense Septembr. anni 1709, cum ego iam in specimine meo, quod prodiit mense Februar. anni 1708, publici iuris feceram. SOLAN. Veritate victus recepi Solani emendationem, & mutavi Geineri versionem, pro *viam*, *limen* reponens. In edd. variationem non aliam reperi, quam quod *Ald. & Hag.* habeant *ὁδοῦ ἴσμεν*, enclitice. Aliae *ἴσμεν* cum accentu. Et quamvis *ἐστὶ* hic quoque accentum amittere debeat, expressi tamen Mss. scripturam. REITZ.

ead. l. 7. *Ἔστιν*) Sic M. & L. Melius, quam ut in reliquis est, *ἴσμεν*. SOLAN.

ead. l. 10. *Πλησίον*) Haec vox in P. nescio an consuko, certe prave, mutata est; *πλέον* enim ibi legitur. In omnibus impr. & M. recte *πλησίον*. SOLAN.

ead. l. 12. *Ἐν ἀκηδίῃ*) Pierfonius ad Moer. Atticist. emendabat *ἐν ἀνδίῃ*, assentiente B. de Ball.

ead. l. 14. *Εἰκοσιν ἔτι*) Vid. sup. c. 59 fin. SOLAN.

ead. l. 15. *Ἡ τίς ἐγγυητής*) Mira sunt haec. B. 2. *εἰ* nihilo melius M. n. Quid scripserit Lucianus, nescio; certe nihil horum. SOLAN.

Pag. 105. l. 2. *Διώκοντες οὐ κατέλαβον*) Sic fere in Novo Foedere, epist. ad Rom. IX, 30, *Ὅτι ἔθνη τὰ μὴ διώκοντα δικαιουσύνην, κατέλαβε δικαιουσύνην*. Ad quae verba L. Bos pag. 114 ait: *Διώκειν* proprie dicitur, qui fugientem persequitur: *καταλαβεῖν* vero, qui eum, quem persequitur celeri cursu, comprehendit. Duo haec verba iuncta, uti hic, reperiuntur apud Comicum in Thesmophor. *Ἐτ' ἐν καταλάβοις, εἰ διώ-*

πειτ ταύτη; *Adhuc ipsum comprehendere, si insequeris hac?* Apud Dion. Halic. L. V, p. 313, ἢ οἱ διώκοντες κατελάμβανον. Et Artemid. L. I, p. 295, οὐδὲ δραπετὴν διώκων καταλάβοι. Haec ille. Sic Latini *persequi*, pro, hostili animo fugientem persequi, & aliquid sequi, donec acquiras, in bonam partem; vid. *Ambigua* nostra, ubi & exempla quaedam Graeca verbi διώκειν dedimus, pluraque iam dare possemus, nisi haec factis nota arbitraremur. Minime tamen vulgaria erant, quae ibidem ex doctiss. consobrinis Abreschii Observatt. ad Hesych. petenda indicavimus; quaeque videantur in Observatt. Miscellan. ab eruditiss. Britannis inchoatis, Vol. V, T. III, anni 1735, p. 92, ubi docemur, διώκειν generaliter significare *celeriter currere*; adeoque interdum etiam de fugiente dici, velut Hesych. διώκειν etiam interpretatur, μεθ' ὁρμῆς φεύγειν, ac Thucyd. VIII, c. 102, τὴν διώξιν εὐθὺς ποιοῦμενοι quod aliis exemplis probat idem Abreschius ibidem. REITZ.

ead. l. 3. Ἀλλὰ καὶ κατέλαβε) Satis absurde Obsopoeus verterat, *sed esto, si videtur te comprehendisse*, quasi κατέλαβε legeretur; quod tamen non posse fieri, sequens ἔχει satis docere poterat: at forsan voluit, *si videtur, te comprehendisse*, pro *si videris comprehendisse*, tumque nimis ambigue. REITZ.

ead. l. 8. Τῇ σοφῇ) Id verum esse, iam dixi supra in Apolog. c. 13. Brod. Misc. IX, 16 f. ait: Hoc enucleat Erasmi. in pro-verbio, *alterum pedem in cymba Charontis habere*. Sed pro τῇ σοφῇ scribit τῇ σοφῶ, non sua, sed operarum culpa. Interim genus recte ibi expressit. REITZ.

ibid. Ἄλλον — βίον) Hoc vero est, quod nos Christiani, firmissimis ducti rationibus, auctore ipso Deo, speramus: quos adeo nihil eorum, quae hic a Luciano adducuntur, ab instituto retrahere aequum est, cum ne nos quidem tangerent. Quamquam neque tantam eius rationibus inesse vim, rem recte reputans invenies, ut vel a philosophiae studio homines Ethnicos deterrire prorsus valeant. Etsi enim perfectionem illam omnibus suis numeris absolutam assequi non dabatur, ope tamen philosophiae & meliores sese & beatiore iis, quos sapientiae nulla cura tenet, evasuros in hac vita, ad virtutis sapientiaeque studium satis magnum momentum videri decuit. Neque ea Luciani mens, ut homines a sapientiae studio retraheret, sed ut a futilibus Logicorum tricis atque captionibus aliisque philosophiae sui temporis vitiis ad vitam recte atque honeste instituendam, ut in sequentibus videbis, revocet. Quemadmodum Isocrati operam dantes irridet apud Plu-

tarchum M. Cato, in eius schola senescentes, *apud inferos, se Diis placet, arte ufuros*, p. 641. Confer autem Nostrum Δικ. c. 21; ad quem locum eadem dicta putes. SOLAN.

Pag. 106. l. 4. Διατρίβετε) Conf. infr. Συγγρ. c. 7. SOLAN.
ead. l. 9. Ἀφικτα) Angl. & Ms. ἄφικτα. BOURD. Lege ἄφικτα. GUYET. Ἀφικτα B. A. & M. Reliqui corrupte ἀφικτα. SOLAN.

Pag. 107. l. 1. Ὀλκῶν) Ὀλκῶν de corpore serpentis dici, idoneus auctor Nicander Θηριακ. p. 162, & praesertim 166, Ὀλκῶ δὲ τροχῶσαν ἄλαν εἰλιζατο γαίῃ. Ceterum *tractum* etiam Latini, certe poëtae, dixerunt non minus, quam *volumen*. Germanicus in Arateis 424 de hydro, *tractu subit ille leonem*. Add. Nemes. ecl. 4, 40, *torto non squamea tractu Signat humum serpens*; ubi Burman. & Germanicus laudat, & Ovid. Met. 15, 725. Itaque non male Ὀλκῶν, qui ἀπὸ τοῦ ὀλκεῖν sit, ut a *trahendo tractus*, sic reddi arbitrabar. De *volumine* res nota. GESN.

ead. l. 2. Ἐκχέας) Vid. supra Ἀναβ. c. 24. SOLAN. Praeter ea ad hoc verb. notabat idem Solanus, *ἐκχέας* in l. H. & Fl. legi. Sed & legitur in reliquis, certe in Ald. 1. & S. An igitur dubitavit, num *ἐνχέας* praestaret? quia *infusam in mortarium aquam* recte vertitur. Sed nihil opus: nam aqua prius aliunde effunditur, ante quam infundatur in mortarium. Nec quidquam novi est, praepositionem sequi contrariam illi, cum qua verbum est compositum. Sic enim supra Dial. omnium primo § 15, πρὸς μὲ ἀπιδούσα, ubi πρὸς & ἀπὸ ad & ab tamen iunguntur, vel potius sese excipiunt. Sic Latinis oculos omnium in se *avertit* & *advertit* eod. sensu dicitur, (quod iam diximus in libello nostro de Ambiguis.) Ita fere de Domo c. 3 f. λαλοῦσαν ἐκ τῶν πετρῶν ἐνδοθεν. Arrian. de Exped. Alex. 2, 1, ἐς Μακεδονίαν ἀποστρέφων τὸν πόλεμον. Ubi eis & ἀπὸ quoque sunt opposita; sed pro ἀποστρέφων etiam ἐπιστρέφων dici posset, exiguu quidem discrimine. Ita ἐκφέρειν eis δημόν, *efferre in vulgus*, notum. REITZ.

ibid. Πτίττων—πτίττων) Scholia, πτίττων vel πτίττων. M. autem hic πτήττων, & supra πτήττοι. Quod emendationem Kusteri apud Suidam in ἄν ἀπολῆς &c. egregie confirmat. Vid. Plut. 799, 2. Impressi omnes πλήττ—. SOLAN.

ead. l. 7. Οὕτω μὲν ἐργίλος) Quaerit Lucianus, num Hermotimus excepta eruditione, velit praeceptorum suo similis esse, οὕτω μὲν ἐργίλος, οὕτω δὲ μικρολόγος, οὕτω δὲ φιλόβουκος ὢν, καὶ φιλήδονος, ἢ Δί', εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. EPM. τίσι γε; ΔΤΚ. ὦ Ἐρμότιμῳ, θέλεις διηγέσθαι. Primo male μι-

προλόγος vertitur ita minus, cum sit *sordidus*, avarus; dein quid interrogatio τίσι γε sibi velit, non video. Nam cum dixisset Lucianus, velisne praeceptori tuo praeter doctrinam similis esse, cum sit tam iracundus, tam sordidus, tam rixosus, & voluptatis per Iovem amans, licet multis non videatur talis esse? subdit Hermotimus: *Quibusnam?* Sed Lucianus subiicit narrationem de sordibus & iracundia alterius philosophi senioris, quae quaestioni Hermotimi non conveniunt. Cum tamen omnino ad convincendum Hermotimum ostendendum fuisset, quibusnam videretur esse φιλήδονος; nec quidquam soleat omitti a Luciano, quod ad Hermotimi pertinaciam expugnandam faciat. Itaque haec cum accuratius expendissem, persuasi mihi, levi mutatione locum hunc fode inquinatum sic posse purgari: *εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ, τί σιγᾷς, ὦ Ἑρμότιμε.* Quid taces, Hermotime. Maxime hanc meam emendationem firmat antiquissima editio Luciani *Flor.* anni 1496, quam primam esse puto, in qua legitur quidem τίσι γε, sed sine distinctione personarum. Sic enim illa habet: *εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ τίσι γε ὦ Ἑρμότιμε.* Aequis lectoribus non difficulter, spero, me probaturum, hic me non fefellerisse divam Criticem. GRAEV.

ead. l. 10. Τί σιγᾷς) Emend. Graevii in textum recipere non dubitavi. *Fl. τίσι γε.* Sic c. 55. Vid. & c. 83. SOLAN. *Τισί γε*) Magnum ingenium Graevii, magna optimis artibus parata gloria. Itaque ratio hic reddenda, cur non secutus sim ipsius emendationem. Nempe, quia illam non ex libro protulit: illud vero, quod habent constanter libri, optimam habet sententiam. Iam diu vacillat Hermotimus, iam diffidere suo doctori didicit, iam crapulam viri & rixas supra commemoratas aliis, quam ante, oculis intuetur. Igitur cum dicit Lycinus, An illius velit esse similis? & in fine ponit ea verba, quibus docet, profecto vitiosum esse hominem, quantumvis vulgo talis esse non videatur: modeste Hermotimus, & velut immurmurans, *τισί γε*, inquit, h. e. *at quibusdam tamen*, mihi inprimis, postquam opera tua visum recepi, talis videtur, cuius proinde similis esse equidem iam nolim. GESN. Solani & Graevii periculo lectionem pristinam movere possem, sed mea auctoritate non auderem, etsi eorum coniectura perplacet. Solanus quoque personam EPM. ante *τί* & *ΑΥΚ.* post *σιγᾷς* deleverat: quod necessarium erat, si cum illo *σιγᾷς* legat. At cum Gesnerus commodum sensum ex vulgata eliciat, eam sine Codicis ullius auctoritate immutare fas non est; alioqui

fateor, etiamnum mihi arridere Graevianam emendationem, tum quia illud *τί σιγάς* Nostro usitatum, tum quia non sic tollet illud *τίσι γέ* usurpare. Immo quo plus confidero, eo magis perspicio, nexum orationis id postulare: languet enim alioqui nova illa interrogatio *δέλεις δι' ἡγάσσομαι*; Si vero praemiserit, *quid taces?* concinnius sequitur, *vin' igitur pergam?* id est, *quia taces, ego porro narrabo*. Iam vero signum interrogandi, quod post *τίσι γέ* aderat in edd. etiam omisi, quia Gesn. sic velle video. REITZ. Vulgatae lectioni, quam tuendam & interpretandam suscepi, illud etiam favet, quod ea, quam restitutam cupiunt Graevius & Solanus, si inventa esset in antiquis exemplaribus, nemini in mentem venire potuisset vel personam adscribere, vel *τί σιγάς*; lectionem planissimam, in *τίσι γέ* mutare. Si quid in hac arte firmum est, illud profecto est, non mutatam esse lectionem planam, facilem, quae nihil dubitationis haberet, in diversam. Neque sic errant descriptores, neque sic emendant. GESN. in *Addend.*

ead. l. 12. Τὶς δὲ λέγ. ἀνδρὲς) Non possum hic cum viro eximio & de me optime merito sentire, qui haec de alio philosopho dicta vult. Dicuntur certe de Hermotimi magistro, sive is Thesmopolus fuerit, ut superius innui, aut alio quovis nomine notus homo. Miror autem in toto hoc Dialogo Luciani non solitam moderationem, qua hominis sordidissimi nomen reticere sustinuit. Unde colligo, omnia eius opuscula, in quibus nominatim in sui temporis homines invehitur, ab eo post XL aetatis annum scripta. SOLAN.

Pag. 108. l. 3. Ἐν καὶ νύα) Vid. Aristophan. Schol. ad Nub. Aët. IV, Sc. 1, 1, ubi fuse enarrat, qua ratione id nomen ultimo mensis diei inditum sit, quia eodem die luna & definit & incipit. Adde & Plut. in Solone, p. 168, 1. SOLAN.

ead. l. 5. Ἰδιώτης) Non simpliciter hominem privatum significare, sed *ἀμουσον, rudem & incultum*, ex addito *ἀγροίκος* apparet, & ex aliis, quos adduxit Iens. Vid. supra ad c. 67. Adde, si lubet, Elfsner. ad Aët. Apost. IV, 13. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκτετίκαμεν διάφορον) Recte ibi interpretes. Est enim *διάφορον* ex Suid. τὸ τίμιον, *merces*. Cetera huius Dialogi antea sum interpretatus. BOURD. Conf. infr. Amor. c. 8. SOLAN.

ead. l. 13. Δίκην ἔφυγεν) Scribo *ἔφυγεν*. BROD. Sed quia S. hoc iam habet, ego *ἔφυγε* propter euphoniā scribere non dubitavi. REITZ.

ibid. ἔφυγεν) W. Cod. & plerique impressi *ἔφυγον*. S. recte mutavit. SOLAN.

ead. l. 16. Αὐτοῦ ἐλάβετο) Quod eum manu prehendiſſet. BROD.

Pag. 109. l. 1. Τὸν κάδον) Cadum, ut ſymbolum daret ac depo-
neret. BROD. Sed vide, quam parum recte κάδον ſcribat, pro
κάδον. REITZ.

ibid. Τὸν κάδον) Mirum eſt, in editis legi ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο,
ὑπὸ κάλπου ἐκκομίζοντος τὸν κάδον. Quid eſt κάδης, aut ubi
invenitur? leg. κάδον, hoc eſt, vini cadum in ſinu efferentis. Quae
mox addit de crocodilis, & cornibus, intelligenda ſunt de ſyl-
logiſmīs Stoicorum, quos ſic nominabant. Vide ſuperius in
βίων πράξει. Pagina ſeq. ὁ φιλόſοφος ὅρα οἷαν ἀπόκρισιν ἀ-
περίετο, ὃ Ἑρμότιμω, ὡς πρεſβυτικῇ. Vertitur: vide, mi Hermo-
time, cuiuſmodi reſponſum, quam ſene dignum philoſophuſ ille red-
diderit. Atqui πρεſβυτικὸν reſponſum eſt anile reſponſum, ut
patet ex ſequentibus: ἐπεὶ καὶ αἱ τίτθαι τοιαύδε λεγouσι περὶ
τῶν παιδιῶν, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς ἐς διδασκάλου καὶ γὰρ ἂν μη-
δέπω μαθεῖν ἀγαθὸν τι δύνωνται, ἀλλ' οὐν φεῦλον οὐδὲν ποιή-
σουσιν ἐκεῖ μένοντες· ſiquidem etiam aviae talia de pueris dicunt,
nimirum ad magiſtrum illis eundum, nam licet boni nihil poſſint di-
ſcere, nihil mali tamen committent, dum ibi manebunt. GRAEV.
Mirum eſt, in omnibus impreſſis, ſi a Fl. & I. abeaſ, κάδον
hic legi. W. recte κάδον. SOLAN.

ibid. Ἐχῶ) Antiquiores edd. & ipſe M. ἔχῶ. B. 2. & P. ἔχῃ
melius. S. & A. rectius ἔχῶ. SOLAN. Vix obſequeretur Salmu-
rienſi ſoli, niſi reſ ita manifeſta foret, ut paulo ſupra in ἐφυγε
pro ἐφυγον. Sed eo ipſo, quod M. non ἔχῃ, ſed ἔχῶ habet, ap-
paret, eum ἔχῶ dare voluiſſe; ideo vulgatum ἔχῃ ſecutus
eieci. REITZ.

ead. l. 7. Ὁ Κροκόδειλος) Hoc ante explicatum eſt, atque
etiam illud καὶ κέρατα ἀναφύει. BROD. Vid. ſupra, Dial.
Mort. I, non ita longe ab initio, & Vit. Auſt. c. 22. SOLAN.
Studio expreſſi Brodaeum ὁ pro ὡς, etſi feſtinantis aberra-
tionem credo. REITZ.

ead. l. 10. Κέρατα) Vid. iterum ſupra Dial. mort. I. SOLAN.
Immo & ſaepe alibi de hoc ſyllogiſmi fraudulentī cognomi-
natione dictum eſt, ut in Vit. auſt. &c. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπιβυſάμενος τὰ ὄντα) Ne quid audiat, quod eum,
haec apud ſe meditantem, turbet atque interpellat. BROD.

ead. l. 13. Αὐτὸν) Malim αὐτὸν, adſpirate. REITZ.

Pag. 110. l. 2. Ληροῖ) Variationis notam appoſuerat Sola-
nus, nec tamen addiderat, qualis ea eſſet, forſ rurfus ληροῖ
quaefivit; ſed Indicativuſ ſeſe recte habet. Vid. nos ſupra ad
cap. 61. REITZ.

ead. l. 4. Μόνον βασιλέα) Haec sunt nunquam satis derisa Stoicorum somnia. BROD.

ead. l. 6. Ὁ φιλόσοφος) *Fili praeceptor.* BROD.

ead. l. 11. Καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδώς) Perperam reddunt, *philosophia*, & *praeter hanc verecundia*: sensus enim est, *philosophia* & *reverentia erga eam*. Ita πρὸς saepe sumitur, ut in Tyrannicida, Τῇ πρὸς τὸν υἱὸν φιλοστοργίᾳ. In Abdicato, Εὐνοίας πρὸς ἐμέ. Sic etiam pro Imagin. Pseudomant. Τὸ πρὸς ἀλήθειαν ἐρεῖται. Sed ipsissimum hoc ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδώς, est in L. de Saltatione, Οἷόν με ἔφη θεάματος ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδώς ἀπεστέρκεν. VITRING. Quod Horat. Vitringa in pristina versione reprehendit, ex Benedictina est; id nec Obsopoeus melius reddiderat, *philosophia iuxta ac verecundia*. Recte Gesnerus iam dedit, etiam non visa Vitringae correctione, quam ego ex eius nott. Mss. quae quidem numero admodum sunt paucae, inferui. Et mirandum videtur, in locutione tam vulgari aberrare potuisse priscos interpretes: nam πρὸς cum accusativo significare *affectum esse erga*, vel *adversus* aliquem, ex omnibus auet. constat; sic Herodian. I, 4, 6, Ἐλ γὰρ ὦν διάκειμαι πρὸς ὑμᾶς. Ibid. 9, 15, ἀπεχθῶς πρὸς τὸν Παρέντιον διακειμένοι. Sed plane Lucianae dictioni similis haec apud eund. Herodian. I, 8, 5, Καὶ ἡ πρὸς τοὺς φίλους αἰδώς: quod non opus est pluribus adstruere. Interim excusabilis est error, quia alibi tamen recte per *iuxta* vel *cum* redditur, ut ap. eund. Herodian. I, 5, 5, Κοινὴν εἶναι μοι πρὸς ὑμᾶς τὴν ἐπὶ τοῖς καταλωβούσιν ἀλγυδύνα, καὶ μηδέν τι ἥττον ὑμᾶς ἐμοῦ δυσφορεῖν, *communem esse mihi vobiscum super his calamitatibus moerorem*, & vos non minus, quam me, graviter ferre. Et III, 6, 5, τοῦτο πρὸς ἐκείνον ἐνειμάμην, hoc cum illo *divisi*, (*communicavi*) ac non semel alibi. REITZ.

Pag. 111. l. 2. Ἀπιτέον) Recte quidem. Sed alibi dicit ἀπιτητέον & εἰσιτητέον, ut hoc Dial. c. 73 f. &c. REITZ.

ead. l. 3. Ἐς διδασκάλου) Scil. οἶκον. Vid. de hac Ellipsis. not. Iensii supra ad libell. de Sacrif. c. 1, & infra ad Parasit. sive Lectt. Lucian. p. 351. Adde Hom. Il. 2, 47, ἐν ἀφνειοῦ πατρός. Aristoph. Plut. 84, & Nub. 961. Plura Kuster. ad Plut. Aristoph. 237 & 242. Et Maittaire de Dialect. p. 73, & Solan. ad Somn. c. 1. REITZ.

ead. l. 5. Ἀποπλῆσαι) Conf. infra Ἀποκρη. c. 9 & 19. Item Τόξ. c. 51. SOLAN.

ead. l. 6. Τῶν εἰδόντων) Τῶν εἰδόντων legerat in suo exemplari Brod. Vid. Misc. IX, c. 16. Sed sibi placere ait εἰδόντων.

Quod iam in edd. inveni, nec quidquam variationis ab Solano noratum est. REITZ.

ead. l. 8. Ἀνέγνωκε βιβλία) Stoicorum libros. GUYET. Chryssippi liber erat *περὶ ἀξιομάτων*. Diog. Laërt. 210 C. & *περὶ καταλήψεως*, idem 213 A. Alterius Stoici reliquos esse statuendum est. Apud Arrianum etiam, οὗτός φησιν ἦδη καὶ δι' αὐτοῦ δύναται Χρύσιππον ἀναγινώσκειν. I, c. 4. SOLAN.

ead. l. 10. Περὶ καθήκοντων) Περὶ καθήκοντος, singulari numero, libros inscribere Zeno, Cleanthes, Chrysippus, Panaetius. Officia, numero multitudinis, maluit Cicero. Quod de inscriptione generis, non dubito, quin καθήκον officium sit: nisi quid tu aliud. Sed inscriptio plenior de Officiis, inquit ille lib. 13 epist. ad Atticum, epist. 2. Τὰ καθήκοντα quoque legere est apud Suidam in καθήκοντα, & apud Laërtium in Zenone Citrico. MENAG.

Pag. 112. l. 4. Ἀνάλωκα) Tironi dico, cave hic quidquam mutes: sic enim docent Grammatici saepius efferri, & omnino sic Demosthenes alique; quod ideo moneo, quia B. 2. mutavit. SOLAN.

ead. l. 9. Αἰσωπος) Perit haec, cum multis aliis, Aesopi fabula: neque enim in Aesopo hodierno, aut in reliquis fabularum antiquis scriptoribus invenitur. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ τὴν κυματώδη) Cum Hermotimus deploraret iacturam temporis, quam impenderat philosopho, respondet Lucianus, nihil lacrimis profici, prudentius facturum, si Aesopo in fabulis monenti obsequatur: ἔφη γὰρ ἀνθρώπων τινα ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενοι, ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθμοῦν τὰ κύματα. Ubi dicit, inquit interpres, quendam in liore maris confedissee, ut numeraret undas. Vides, ἐπὶ τὴν κυματώδη plane omitti ab interprete. Sed locum hunc mendosum esse non araimadvertisse interpretes vix credi posset, nisi res ipsa loqueretur. Ipsi Grammaticorum canones docebant, dicendum fuisse ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενοι τῇ κυματώδει. Ms. pro ἐπὶ τὴν κυματώδη scribit ἐπὶ τὴν κυματογῆν, quod argumento est, ἐπὶ τῇ ἡϊόνι esse glossam, & interpretationem magistri, quae in contextum irrepsit. Indubie scripsit Lucianus: ἔφη γὰρ ἀνθρώπων τινα ἐπὶ τὴν κυματογῆν καθεζόμενοι ἀριθμοῦν τὰ κύματα, dixit enim, quendam in crepidine lioris confedissee, ut numeraret fluctus. Κυματογῆ est ἡϊὼν κυματώδης, litus, quod fluctibus pulsatur. Hesych. Κυματογῆ, ῥαχία, αἰγιαλὸς ὑπεραγωγῇ. Usus etiam hac voce Lucianus est in Cataplo: Ἀπὸ ξηροῦ δὲ εἰς πέτραι καὶ ὀξείαι παραπηγόμεναι τῷ κλύσματι,

καὶ φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυματογῆν, καὶ τὸν ἦχον μέγαν
erant rupes nudae & asperae, quas fluctus pulsabant, & valde hor-
tibilis erat illa crepido & magnus strepitus. Exstat etiam apud He-
 rodotum in Calliope, ut dudum Budaeus observavit, apud
 quem tamen male scribitur κυματογῆ, & in Mf. Luciani κυ-
 ματογῆ. Eustath. ad Odyss. ε', ἐπινοχαί, ἐξοχαί κατὰ τοὺς
 παλαιούς καὶ πλατεῖς αἰγιαλοί. μάλιστα δὲ τῆτοι σκέπη ἔ-
 χοντες. ἔνθα καὶ ἰωὴ τοῦτεστι, πνοὴ ἀγνυται μὴ δυναμένη δη-
 λαδὴ προίεναι. καθ' ὁμοιότητα δὲ τούτου, καὶ κυματογῆ παρ'
 Ἡροδότῳ ἢ ἀκτὴ ἔνθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἀγνυται. GRAEV.
 Vid. Tim. sub finem: μὴ μέντοι ἐς βάθος, ὡς γὰρ, ἀλλ' ὅσον ἐς
 βουβῶνας ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματοῦδος γῆς. Ubi itidem
 in Mf. legitur κυματογῆς pro duobus postremis verbis. Pro-
 nuntiat ex Eustathio Tan. Faber, vulgaram esse glossēm.
 Mihi, cui Eustathius ad manum nunc non est, nondum li-
 quet. Locus a Graevio laudatus non in Cataplo reperitur,
 sed in Navigio: verum in eo nihil video, quod de litore intel-
 ligi κυματογῆν cogat. Aliunde habere hanc fabulam Aelianus
 videtur, qui XIII, 15, Var. Hist. nomen isti faruo facit Κοι-
 κυλίον. G. M. P. & L. κυματογῆν habent; sed in M. quem so-
 lum ipse inspexi, prius fuerat κυματοῦδῃ. Polyæn. παρὰ τὴν
 ἡϊόνα παίζειν, Strat. I, p. 28. SOLAN. Κυματογῆν) Et si Sola-
 nus editionum lectionem κυματοῦδῃ servari maluerit, ego hic
 Graevio & quinque Mff. potius auscultavi, licet alterutrum
 pro glossēmate possit haberi, ut ἐπὶ τῇ ἡϊάρι, aut ἐπὶ τὴν κυ-
 ματογῆν superfluum sit. REITZ.

Pug. 113. l. 3. Μεταμαθήση) *Ald. Iunt. Hag. P. Fl.* nec du-
 bito, quin & reliquae, habebant μεταθήση. Quod mutavi,
 quia μεταμαθήση hic longe aptius: significat enim, *alia vel me-*
liora discere, ac pristina dediscere, quod notum. Sed & *mutare a-*
nimum recte vertitur ap. Aristoph. in Plut. 925: Οὐδ' ἂν μετα-
 μάθοις; ΣΤ. Οὐδ' ἂν δοίης γέ μοι τὸν Πλούτον αὐτόν. REITZ.

ead. l. 7. Ἐπὶ πάντας) Scil. φιλοσόφους. BROD.

ead. l. 9. Ἡρῶ) Dicit, se haec disputasse contra Stoicos,
 non quod singulari quodam odio illos prae ceteris philosopho-
 rum sectis prosequatur, sed quod Hermotimus huic se man-
 cipasset, idem dicturus, si aut Platonem aut Aristotelem se-
 ctaretur. Sed in Graecis verbis menda laret. Sic eduntur: τὰ
 γὰρ αὐτὰ πρὸς σε εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἤρ-
 σο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνούς: sed quid est ἤρσο;
 legendum omnino ἤρσω: si aut Platonem aut Aristotelem
 praetulisses, sectatus esses. Αἰρεσθαί τις est aliquem sectari.

Hinc αἰρέσεις sunt sectae philosophorum. Infra κεκολασμένη δίατα est adstricta severa vivendi ratio, quam in victu & amictu tenebant philosophi, cui opponuntur ἀντα πάντα καὶ ἐλεύθερα, libera omnia & soluta, ut Cicero loquitur. Sic & Plutarch. in Lycurgo duram illam disciplinam, qua pueri Lacedaemoniorum coercerantur, vocat δίαταν κεκολασμένην. GRAEV. Tenui spiritu omnes antea scribebant. SOLAN. Momento Solano spiritum asperum assumpsi; etsi Brod. quoque scribit ἡρησθ, delegisses. Sed ex B. 2. punctum subscriptum addidi: est enim ab αἰρέομαι, eligo, non ab ἑρομαι interrogo, & plusquamperfect. passivae formae in hoc verbo active valet, veluti τεθέαμαι, vidi, Evang. Ioan. I, 32; δέδεκται, accepi, Act. VIII, 14. Sunt enim haec verba deponentia. Sic Herodian. I, 13, 15, ἐδεδουλῶντο active ponit. REITZ.

ead. l. 16. Οὕτε δίαταν κεκολασμένην) Id est, neque castigatam (h. e. strictiorem) vivendi rationem. Sic Aelian. V. H. XI, 3, κεκολασμένη τροφή διαβιβῶναι. L. BOS.

ibid. Δίαταν) Vid. supra Nigrin. c. 7, ex divisione Solani; sed quia alia ibi facta capitum divisio, erit caput proximum vel alterum ab illo, quod iam inquirere non vacat. REITZ.

Pag. 114. l. 5. Ἐλλέβορον πικρὸν &c.) Alii multi bonique hoc de Carneade. Edissertavi hoc ἀμφίλογον ad A. Persii S. V. MARCIL. Conf. infra (Ver. Hist. 2, c. 18.) GUYET. Ipse Lucianus infra, verae Historiae lib. 2, ἡκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου &c. Diximus pluribus ad Laërtium. MENAG.

ibid. Ἐς τὸ ἔμπαλιν) Ut eorum omnium obliviscerer. BROD.

ibid. Ἐμπαλιν ἢ ὁ Χρ.) Chrysippum enim helleboro cerebri purgasse, ut ad meditandum aptior esset, memoria proditum est. Vid Menagii not. ad Diog. Laërt. & Nostrum in B. πρ. c. 23, & Ἰστ. β, c. 18. SOLAN.

ibid. Ἡ ὁ Χρυσίππος) Qui adversus Carneadem disputatur helleboro caput purgasse fertur. Parum absuit, quin praeterirem, verba haec, ὕδωρ ὑπὲρ πλῆττειν in adagio, Aquam in mortario tundere, & illa, ὁ γράμων φασί, in proverbio Gnomon & regula, explicari. BROD. Vid. infra Ἰστ. β, cap. 18, & supra B. πρ. c. 23. SOLAN.

ead. l. 7. Παραφύρμ.) Ex L. haec scriptura; in quo tamen mendose παραφύρ— legebatur. In reliquis περιφερ— minus apte. Vid. Τιμ. cap. 25. SOLAN. Etsi primo intuitu admodum blanditur vulgatum περιφερύμ. quia agitatam, circummerantem signif. tamen id non vult Noster, sed abreptum, delatum eo, quo tempestas fluctusque volunt, i. e. vulgarem opinionem sequebar,

non uicinis libero ratiocinio, quod ipse mox per συνρέοντα τῷ ὁδοῦ clarius exponit. Ideoque non dubitavi trium Codd. lectionem recipere. REITZ.

ead. l. 10. Θεὸς ἐκ μηχανῆς) Miror Brodaeum, qui hic more solito non dixerit, vid. Erasm. in proverb. REITZ.

ead. l. 12. Ξυρήσ.) Vid. supr. de Merc. cond. c. 1. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐλευθέροι) Conf. infr. Εὐχ. c. 2. SOLAN.

IN HERODOTUM SIVE AETIONEM.

Pag. 116. l. 1. ΗΡΟΔΟΤΟΣ) Εστ λαλιὰ, sive προσλαλιὰ, cuiusmodi etiam supra *Insomnium*, & infra *περὶ τοῦ οἴκου*. Et ἱερίας ἢ βαλανείον. Et περὶ τῶν διαλέδων. MARCIL.

ead. l. 3. Μείζον γὰρ εὐχῆς) Conf. supr. Μισθ. c. 12. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀρμονίαν) i. e. compositionem, numeros, quod in Herodoto agnoscit & praedicat Dionysius Halic. *περὶ συνδέσεως*. f. 3, p. 22, Uptoni, seq. ubi etiam illud alterum de Ionica suauitate illustratur, ἵνα μὴ τις ὑπολάβῃ τὴν διάλεκτον εἶναι τῆς ἡδονῆς αἰτίαν τῇ λέξει κ. τ. λ. denique itaque concludit, ἐξ ὧν ἂν τις τεκμήραιτο, ὅτι οὐκ ἐν τῷ κάλλει τῶν ὀνομάτων ἡ πειθὼ τῆς ἑρμηνείας ἦν, ἀλλ' ἐν τῇ συζυγίᾳ. Add. Quintil. IX, 4, 19: *In Herodoto, cum omnia leniter fluunt, cum ipsa dialectos habet eam iucunditatem, ut latentes etiam numeros complera videatur*. Paulo ante f. 16, *Neque mihi, inquit, quamlibet magnus auctor Cicero persuaferit, Lysiam, Herodotum, Thucydem parum studiosos compositionis fuisse &c.* GESN.

ead. l. 8. Πέρα τῆς — ἐλπίδος) Confer supra Μισθ. cap. 7 fin. SOLAN.

ead. l. 9. Συγγράμμασι) Συγγράμματα Herodoti esse libros ipsius historicos, satis ex iis constat, quae de vi huius verbi ad Thucydidis principia disputantur ab H. Stephano. GESN.

ibid. Γνώριμος) Vox haec, sine qua manca prorsus sententia, in omnibus tamen vulgatis deerat. Nos ex L. & ed. l. restituiamus. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐν βραχεῖ κατ.) Hic aliquid desideratur. An γνώριμος; Sic infra: *γνώριμοι ἐν βραχεῖ ἐγένοντο*, p. 118. GUYET. Vide, ut rem acu tetigerit Guyetus. Id ipsum enim, quod omissum coniecit, in L. & l. inventum restituiamus. REITZ.

ead. l. 11. Πλεῖστας γὰρ οἰκοθεν ἐκ τῆς Καρίας) Cum Plinio non concordat Lucianus, nec Suidas cum Luciano. Nam Plinius L. 12, c. 4, de ebore haec ait: *tanta erat eboris auctoritas, urbis nostrae CCCX anno. Tunc enim auctor ille (Herodotus) hi-*

storiā eam condidit in Thuriis in Italia. Non igitur e Caria solvens adiit Graecos & conventum Olympicum, ut historiam suam in ea celebritate recitaret, (ut hoc loco scribit Lucianus) si eam tum demum scripsit, cum patria relicta factus est Thurius civis. At Suidas cum Plinio & Luciano pugnat Sic enim scribit in voce Ἡρόδοτος: μετέστη δὲ ἐν Σάμῳ διὰ Λυγδαμίν τὸν ἀπὸ Ἀρτημισίας τρίτον τύραννον Ἀλικαρνασσοῦ. ἐν οὖν τῇ Σάμῳ καὶ τὴν Ἰαδὰ ἡσκηθὴ διάλεκτον, καὶ ἔγραψεν ἱστορίαν ἐν βιβλίοις 9, id est, secessit vero Samum propter Lygdamidem tertium ab Artemisia tyrannum Halicarnassi factum. Sami igitur & dialectum Ionicam exercuit, & historiam scripsit in libris novem. Quis eam litem dirimet? Plinius antiquior, Lucianus omnis Graecanicae antiquitatis, si quis alius, callens. Suidas sua omnia ex antiquis auctoribus, qui suo tempore exstabant, habet. Coniecturae etiam utrinque militant. Ex laudibus, quibus abunde perfundit Artemisiam, videtur ea scripsisse, dum sub tyrannide Lygdamidis eius feminae nepotis vivebat. At contra dialectus Ionica, qua exacte utitur, suadet, eum non amplius Halicarnassum habitasse, quando historiam scripsit: nam Dorica dialectus ibi erat in usu. Itaque quando ἀπορία me torquet, (ut verbis Ciceronis utar) nullo praeiudicio te onerabo, lector, & integrum hoc σκέμμα tibi relinquam examinandum. PALM. Confirmat hic locus, quod Scaliger δὲ πάντῃ in notis ad Euf. Chron. p. 104 asseruit, scilicet ante scriptam ab Herodoto historiam, quam Thuriis traiceret. Vid. etiam Fabricii Biblioth. Gr. 661. Nihil tamen repugnat, quin novis curis, dum Thuriis degebat, primam illam editionem, ut ita dicam, Historiae suae, locupletarit & ornarit: quae etiam nobilissimi scriptoris nuperi Humphredi Prideaux sententia est; quem vide P. I, L. VI; Gallicae autem a me factae versionis T. II, p. 206. SOLAN.

in Schol. col. 1. ΗΡΟΔΟΤΟΣ &c.) Unum hoc Scholion quinque vitiis laborabat, quae ope Coll. se correxisse monet Solanus. Nam pro ὑπέδειξεν in ed. Cler. legebatur ἐξηγήσεν, pro ἐπιδείξεως, ἐπιδείξαν ὥς. Pro κίττων, ἀττικίζων editum quidem erat, cum in ipso Cod. V. tamen legeretur κίττων. Pro περιεργάζετο denique, περιεργάσατο. Merito igitur hunc secutus sum. REITZ.

Pag. 117. l. 1. Συγγραμμάτια) Diminutivum istud quis ferat de Herodoti historia usurparum? Eam autem, quam habemus, non alia scripta, intelligi, sequentia demonstrant. Lege ergo, meo periculo, invitis libris omnibus, συγγραμμάτια. SOLAN.

Lucian. Vol. IV.

E e

ead. l. 6. Κατ' ὀλίγον ἀγείρων) V. supr. Catapl. c. 17. REITZ.
ibid. Ἀγείρων καὶ συλλέγων) Haec verba, οὐκ οὐν ἡξίου δια-
 σπᾶν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγεί-
 ρων καὶ συλλέγων τὴν γνώσιν, videntur, ratione locutionis e-
 mendatae postulante, sic esse rescribenda, οὐκ οὐν ἡξίου δια-
 σπᾶν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγεί-
 ρειν καὶ συλλέγειν τὴν γνώσιν noluit igitur ita rem discernere, ne-
 que partitione tali minutatim colligere & comparare sibi famam. Nam
 quamvis participia saepe ponantur pro infinitivis, ut Gram-
 matici loquuntur, hic tamen locum non habent: pendent
 enim ab ἡξίου καὶ οὐδέ. Nec dubito, quin pag. 118 sit scriben-
 dum, οἱ δὲ ἐκ τῶν ἀπὸ τῆς πανηγύρεως ἡκόντων πυθανόμενοι. In
 editionibus ἀπὸ non habetur, cum tamen sententia loci vo-
 cem eam requirat. GRAEV.

ead. l. 12. Ὀπισθοδόμον) De gradibus templi habitas has o-
 rationes docet Philostr. ep. XIII, p. 919, ἀπὸ τῆς τοῦ νεῶ βαλ-
 βίδος & vit. Apollon. lib. II, c. 2, p. 141; c. 31, p. 170, ἀπὸ
 τῆς κρηπίδος τοῦ νεῶ. AG. X, 95. Vid. Philostr. Gorgia pag.
 493, ubi τὸν μὲν λόγον τὸν Πυθικὸν ἀπὸ τοῦ βασιλεῦς ἤχυσεν. Ἐξ
 ἡμοχ: οἱ δὲ Ὀλυμπικὸς λόγος &c. De ὀπισθοδόμῳ vid. notas
 ad Per. c. 32. SOLAN.

ead. l. 15. Μούσας) Non ergo Herodotus ipse ea suis libris
 nomina fecit; quamvis non desint, qui id incaute nimis cre-
 dunt. Vid. etiam Συγγρ. c. 42. SOLAN.

Pag. 118. l. 1. Ὀλυμπιονίκας) Casaub. ad Theocr. Scal. ad
 Catull. ex Suid. innominato. De Hippia, ipse postea, Cic. A-
 pul. De Prodicō, Xenophon, & nos ad Somnium Luciani: de
 Anaximene & Polo, id. p. 208, Aristot. Diog. Laërt. De Aë-
 tione, Theocrit. Epitaph. Aescul. De nuptiis Alexandri &
 Roxanes, Arrian. Curt. BOURD.

ead. l. 3. Οἱ δὲ τῶν ἐκ) In omnibus libris erat ἐκ τῶν. Muta-
 vi ego, & feci, οἱ δὲ τῶν ἐκ τῆς &c. saepe enim sic usurpatur
 & apud Nostrium & apud alios scriptores. SOLAN.

ead. l. 8. Τῶν ἱστοριῶν) Intellige ἕνεκα τῶν ἱστ. ellipsi nimis
 frequenti, quam ut exemplis firmetur. Ut Hom. II. A, 65, Εἴ
 τ' ἄρ' ὅγ' εὐχολῆς ἐπιμέμμεται, εἰδ' ἑκατόμβης. Sive is nos ob
 vota non reddita incusat, sive ob hecatomben. REITZ.

ead. l. 12. Ἱππίας) Hippias Eleus, ut ex Platone etiam con-
 stat, quem vide in eo Dialogo, cui Hippias maior titulus est,
 statim ab initio pag. 95. Olympiam ibi dicitur accessisse in-
 structus cum aliis multis, tum λόγοις πολλοῖς καὶ παντοδα-
 ποῖς. Adde & Cic. de Orat. III, (IV) 32. Philostratus in eius

vita p. 496, ἐβελγε τὴν Ἑλλάδα ἐν Ὀλυμπίᾳ λόγοις ποικίλοις καὶ πεφροτισμένοις εὖ. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀναξίμ.) Anaximenes hic etiam statuae honorem consecutus est Olympiae, non minus quam Gorgias. De utroque Pausan. Eliac. 2, p. 376. GESN.

ead. l. 15. Καὶ ἄλλοι) Sic Gorgias apud Philostratum p. 493. Et Lysias ap. Plut. in X Rhet. De orationibus habitis aut Olympiae aut in aliis celebratibus, vide notas ad Philostr. p. 169, & Cressol. Theatr. Rhet. III, 6. SOLAN.

ibid. Λόγους ἔλεγον) Exempli eiusmodi locutionum bene multa vid. ap. Ienſ. ad Iov. Trag. c. 22. REITZ.

Pag. 119. l. 2. Ὅπου) Etsi vulgo locum significat, tamen & pro cum, quando, quandoquidem usurpatur, veluti Latini solent, observante eod. Ienſ. p. 276. Sic supra in Hermot. cap. 39, ὅπου γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον &c. In Abdicato c. 23, Ἀτελὲς ἢ τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἰατροῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμᾶς, καὶ προεδρίας, καὶ ἀτελείας, καὶ προνομείας διδῶσι. Addo Hippocr. S. 2, aph. 10, Τὰ σώματα χρὴ, ὅπου ἂν τις βούλεται καθαίρειν, εὖρεα ποιεῖν, corpora quando quis purgare vult, stuida facias oportet. Ibid. rurſ. aph. 2. Et S. I, aph. 7. Potest & verti ubi, quod hic eodem redit, modo de tempore quoque accipias. REITZ.

ead. l. 3. Συγγράψαντα) De pictore usurpari vix credo. Lego itaque γράψαντα, ut Ζεύξ. c. 3 pr. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡρετο) Commodius legeretur ἤροίτο. SOLAN. Ἡρετό τις ἂν, vult B. de Ball.

ead. l. 10. Ἐν Ἰταλίᾳ) An aliquis eius meminerit, nescio. SOLAN.

ead. l. 13. Χρῆμα παρθένου) Et haec locutio, sive pleonasmus non infrequens. Aristoph. Plut. 895, πολὺ χρῆμα τεμάχων. Et Nub. 2, τὸ χρῆμα τῶν νεκρῶν. Alia similia Spanhem. ibid. Plura frater cariss. G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. pag. 537—6. REITZ.

ead. l. 15. Τῆς κεφαλῆς τὴν καλύπτραν) Dixi ad Petron. De taedis Hymenaei notum, & multa Scal. ad Catull. BOURD.

ead. l. 16. Καλύπτραν) Ad vittam nuptialem respicit & ἀνακαλυπτῆρις, de quibus Langbaen. ad Longin. 4, 10, pag. 34 Toll. Itaque καλύπτραν statuent reddidi. GESN.

Pag. 120. l. 9. Ἐν τοῖς ὅπλοις) Poterat abesse ἐν. Sed hic pleonasmus satis frequens nonnullis fraudi fuit, ut frustra praepositionem deletam voluerint in Dial. Mort. XXIII Plutonis & Proteſilai, versus fin. καθικόμενον ἐν τῇ βάρβει. At non

meminerant verbor. in Evang. Luc. XXII, 49, *Εἰ πατάξωμεν ἐν μαχαίρα; vel forsan hebraismi suspecta habuere. Sed omnis aetatis scriptores sic locuti. Homer. Odyss. K, 385, Πρὶν λῦσαι σασθ' ἐτάρους, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. Hippocr. S. 2, Aph. 36, Οἱ — ἐν τῇσι φαρμακείῃσι — καθαιρόμενοι. Aristoph. Plut. 487, 'Εν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες. Idem ibid. 765, ἀναδύσαι βούλομαι — σ' ἐν κριβαντῶν ἑρμαθῶ, volo te circumdare, *coropare* (in) *catena ranum*. Noster infra Zeux. c. 6, ἐν χρῶ τῇ μητρὶ προσιστάμενοι, *colore matrem referentes*, & Philop. § 33, ἀνοιξας τὸ στόμα ἐν ἑπείν ἐπτά. Evang. Matth. XIII, 35, ἀνοιξω τὸ στόμα ἐν παραβολαῖς. Lucian. iterum de Gymnas. c. 19 m. περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις. Maittaire de Dialect. p. 300 f. ex Tzetz. ἐν αὐρὶ καὶ ξίφει τέμνων. Ita & ἐπὶ modo additur, modo omittitur: Aristophan. Plut. 628, (ζῆν) ἐπ' ὀλγίστοις ἀλφίτοις, prorsus ut Ev. Luc. IV, ἀνθρώπος οὐ ζήσεται ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ. Sed ecce plura alia similia iam dedit Hemsterh. ad Dial. Mort. loco supra indicato, pag. huius edit. § 22 seq. Vol. II. Item Solanus ibid. REITZ.*

ead. l. 12. Καὶ αὐτὸν) Abeffe sine dispendio videri possunt, sed eleganter sic passim usurpant. Ad Alexandrum nempe respicit. SOLAN. Ad Alexandrum respici, quis dubitet? & αὐτὸν sic usurpari pleonastikῶς, quis nescit? vide modo paulo ante, ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν &c. REITZ.

ead. l. 13. 'Οχάνων) 'Οχανὸν ὁ τῆς ἀσπίδος πόρπαξ. Hesych. & interp. Aristoph. ad Equit. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Πάροχος) Ad verbum φέροντες male relatum hoc Scholion in sedem suam retraxi. REITZ.

ibid. col. 2. l. 2. Λῶρος) Hic pro *loris, habenis*, de qua & aliis vocabuli λῶρος significatt. meretur videri du Cange in Glosar. Graeco-Barbaro. REITZ.

Pag. 121. l. 4. Τῶν ὅπλων) Quin illud indicat pictura, eam esse vim amoris, ut ex armatis etiam ludos sibi faciat &c. GESN.

ead. l. 7. Πάρεργον) Qui suavitatem huius loci sentire velit, illum quae sint *πάρεργα* pictorum cogitare oportet, descripta satis a Iunio 3, 7, 12; ac illud *προσλαβὼν*, quod notat, praeter ordinariam operis mercedem accipere aliquid instar corollarii. Rex conciliator & deductor sponsae seu veteri verbo *domiducus* est pictus Alexander. GESN.

ead. l. 11. Ἰκανὴν τῶν Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἤγειτο καὶ συγγραφέα δαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι) Verti videas ab Benedicto, *Olympiorum celebritatem idoneam ducebat ad fidem*

Graecis faciendam admiratione dignum esse scriptorem: ab aliis, satis superque sufficere Olympiorum ludos ad faciendam fidem Graecis, cum scriptorem esse admiratione non indignum. At quid de illa fide in Graecis? utrum ea residet in ἱκανός, an in δειξαι; Immo celebritatem Olympiacam sufficere, & valere etiam ad scriptorem admirabilem ostendendum Graecis, quoniam videlicet haec tenus alia ludicra illic solita erant δεικνύσθαι, non historiarum scriptio. GRON.

ead. l. 12. Δείξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς διεξιόντα) Τὰς Ἑλληνικὰς νίκας διεξιόντα. MARCIL.

ibid. Τὰς Ἑλλην.) Τὸ πράξει hic desiderari videtur. GUYET.

ead. l. 13. Νίκας) Ex Marcilii coniectura, quam firmat locus Luc. Συγγρ. c. 54. SOLAN. Potius cum Marcil. & Solano νίκας addendum credo, ut Nostrium alibi locutum recte norat. Non tamen ideo statim in contextum, ut ille iubet, infero, donec ex Cod. probetur; ideoque uncinulis seclusi. REITZ.

in Schol. Περιγίνεται) Corrupta haec. Ego novum Scholium esse puto: λοχῶντι) Κατασκόπων ubi pro λοχῶντι, γένοιτο, mox eam vocem sequens, scripserit. SOLAN.

Pag. 122. l. 9. Ὅτι περ ὄφελος) Recte ibi Obfop. nam ὅτι περ ὄφελος dictum ἀντὶ τοῖς μεγάλοις, οἱ μέγιστοι, καὶ ἀξιολογώτατοι. BOURD. Illustrat hanc formulam Kuster. ad Aristoph. Ἑκκλησι. 53. GESN.

ead. l. 11. Ἡ ἀρίστη) Comma post ἀρίστη, quod in edd. erat, sustuli, quia sensus id postulat, ut quilibet facile videt. REITZ.

ead. l. 13. Σκηνὰς καὶ καλύβας καὶ πνίγος) Voces interpretatus sum alibi. Rem tangit Suet. Iul. c. 39: Ad quae omnia spectacula tantum undique confluxit hominum, ut plerique advenae aut inter vicos, aut inter vias tabernaculis positae manerent, ac saepe prae turba, elisi exanimatique sint plurimi, & in his duo Senatores. BOURD. Itaque ἀντὶ Χίος apud Aelian. V. H. 14, 18, ὀργιζόμενος τῷ οἰκέτῃ, ἐγὼ σε, ἔφη, οὐκ εἰς μύλην ἐμβαλῶ, ἀλλ' εἰς Ὀλυμπίαν ἄξω. GESN.

ead. l. 16. Ἀλλὰ ῥητόρων &c.) Graeca laborant prava distinctione. Sic enim haec verba interpungenda: non convenit huc vilis plebs, ἀλλὰ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτατοι. ὅσον οὐ μικρὸν ἢ δὴ μὴ τοῦ μὲν παραπολὺ ἐνδεέστερον φαίνεται τῶν Ὀλυμπίων. Sic quoque legisse videtur Obfopoeus, qui hunc locum bene vertit. GRAEV. Ut Graevius interpungit, sic ed. Par. iam habebat. REITZ.

in Schol. Ἀξιοφελιμώτατοι) Monstrum hoc vocabuli; retinendum tamen, donec aliud scripserit ex Cod. pateat. Exstat

etiam in C. SOLAN. Veram lectionem exhibet Mf. Reg. 2954, ἀξιολογώτατοι scribens, quam in textum admittere non dubitavimus.

Pag. 123. l. 1. Ὅσον οὐ μικρὸν ἦδ' ἢ) Haec nemo, credo, intelligat. Corrupta itaque verba pronuntio; neque tamen quomodo restitui possim, adhuc liquet. Dicere debuit, *Parum ergo abest, quin ad Olympicorum celebritatem accedant haec*. SOLAN. Ad verbum, *tantum non parvum iam est*, hoc est, parum abest, quin parvi iam illud, vel illam curam, faciam, ne inferior &c. Si quis ea, quae adhuc dixi, bene perpenderit, videbit me in theatro non multum minore, quam in ipsis Olympiis versari. Ut hic *labore* addidi in interpretatione ad lucem sententiae: ita mox a Zeuxis principio, *verius* inferendum fuit. GESN. Ὅσον οὐ μικρὸν δέος coniiciebat B. de Ball.

ead. l. 3. Πολυδάμαντι) Perf. Sat. 1, & ibi interp. BOURB. Vide Σύγγρ. c. 35, & v. Eik. c. 19. Scotuslaeus. Cuius statua febri laborantibus mederi credebatur. Έκκλ. c. 12. Bourdelotius hic nos ad longe alium Persii Polydamanta amandat. Vicit hic παγκρατίῳ OL XCIII. Vid. Paus. El. II. Meminit Plato Πολ. Α, pag. ed. Ald. 7 Α. & Basilus de Leg. Gr. lib. (Grot. ed. 96 C.) Ex Dion Chrysost. pag. m. 441 C. ubi Thessalum vocat. SOLAN.

ibid. Γλαύκῳ) Vid. v. Eik. c. 19. Carystius, qui XXV Olympiade coronatus, *Pyθα* per excellentiam denominatus dicitur. De eo Demosth. περὶ στεφ. sub fin. cap. 99, p. m. 199 B. ubi prave scribitur Καρυστίου & Aeschin. c. 63. Pind. etiam, sed ode illa perit. Adde etiam Dion. Chrysost. p. 441 C. ubi idem Carystius. SOLAN.

ibid. Παραθεωρεῖτε) Παραθεωρεῖν ea fere forma percussum verbum, ac παριδεῖν apud Herodotum I, 37 & 38. Quem admodum enim ibi παριδὼν μοι δειλίαν τινὰ vertendum est, observans in me timiditatem, separata a verbo praepositione: ita hic etiam παραθεωρεῖν idem est, ac θεωρεῖν παρὰ τῷ Πολυδάμαντι κ. τ. λ. GESN. Παραθεωρεῖτε Th. M. legere, Solanus notaverat; sed quia dubites, sitne Theod. Marcilius an Thomas Magister intelligendus, moneo Th. Magistrum significari, (quem ad eundem in verbo παραβάλλω, extrema tandem pagina docet idem). Is igitur, loco dicto, haec habet: ΠΑΡΑΒΑΛΛΩ τὸ πησιάζω, τὸ ἔρχομαι. καὶ τὸ παρεξτάζω, ὃ καὶ παραθεωρῶ παρὰ Λουκιανῷ εὕρηται, ἐν τῷ Ἡρόδοτος ἢ Ἀετίων· ἀλλ' ἦν μὲν ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι παραθεωρεῖτε. Sed parvi refert, quomodo apud Lucianum legas: ideo

vulgatum non moveo. Occurrit idem verbum supra Nigrin. c. 10 ex divisione Solani. Item Hermot. 74. Et infra de Imag. cap. 7. REITZ.

ead. l. 5. Ἐπ' αὐτοῦ μόνον ἀποδύσαντες ἰδντε) Sic edunt, quod intelligi non potest; & ipsos tamen recte intellexisse patet ex versione *per se solum exutum videatis*: quam ut habeas, edi debuit ἀποδύσαντος. GRON. Ἐπ' ἑμαυτοῦ) Sic L. In aliis prave ἐφ' αὐτοῦ. SOLAN. Quia Solanus ἐπ' ἑμαυτοῦ vult, & Codicem optimae notae suffragantem habet, sic edi magis passus sum, quam iussi; melius enim est, quam vulgatum ἐφ' αὐτοῦ: nam et si αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, & hoc pro ἑμαυτοῦ interdum valeat, hic tamen nimis ambiguum foret. Confer supra de Merced. cond. c. 19. Εἰ — τὴν ψυχὴν σου τὴν ἑμαυτοῦ ἐπιτρέπων. Ubi etiam quaedam edd. habent ἑαυτοῦ. Alioqui ἐπ' ἑμοῦ mallet, quia dubito, licearne reciprocum ἑμαυτοῦ alii, quam primae personae verbi, adiungere. Ut enim proprie dicitur πέτυχα ἑμαυτὸν, Herodian. I, 55, Σύνειδα ἑμαυτῷ & παρὰ πάντα τὸν ἑμαυτοῦ βίον εἶδόν τε καὶ ἔκουσα, idem Herodian. I, 2, 10; ita absurdum videretur dicere ἰδντε ἐπ' ἑμαυτοῦ, quia sic persona verbi contradicit personae pronomini. Ego saltem si dici nondum observavi. Nec tamen opus cum Gronov. ἀποδύσαντος legere, si *exutum* velis significari, sed ἀποδύσαντες ἰδντε coniungendum; & parvi interest, hoc tum veritas, vos *me exuentes videtis*, an *exutum*, quod vel apertior sensum habet. REITZ.

ead. l. 6. Ἀποδύσαντες) Cave obtemperes viro docto monenti ἀποδύσαντος. Quin ἀποδύσαντες retinendum, ut ἀπαγαγόντες. Exuunt, h. e. exui iubent, ut inspicere totum possint, athletam ἀγωνοθέται. Ἀποδύσαντες activa voce vix dici de eo, qui vestes ipse ponit, potest. GERN.

ibid. Μαστιγώσιμος) Dixit antea & saepe repetit al. BOURD.

IN ZEUXIN VEL ANTIOCHUM.

Pag. 124. l. 1. ΖΕΥΞΙΣ) Huic dissertationi (quoniam de hac locus alius dicendi) non immoror: paucae variantes lectiones, & quae lectorem avidum non morentur. BOURD. Προσλαλή, ut supra. Habita vero ista etiam in theatro: patet sine huiusce Laliae. MARCIL.

ead. l. 5. Προσόντες οὖν) Epanalepsi inservit illud οὖν, veluti infra Quom. confcr. Hist. c. 62, Οἰκοδομήσας γὰρ — οἰκοδομήσας οὖν. Et Pseudom. cap. 19, τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν — ἐκείθεν

οὐκ ἐνδύσιμον λαβών. Bene observante Dukero ad Thucyd. III, c. 95. Ubi & Scholiasten vide, & ad partes vocatum Raphael ad Evang. Marc. III, 31. REITZ.

Pag. 125. l. 14. Ὡς τὰ χαμένοι καὶ αὐτὸ τοῦτο προσάγει (αὐτοὺς) Benedictus, statim quidem id ipsum etiam addituros putabam. Ineptissime. Nam qui id in laudando addituri erant, cum ipse Lucianus ante dixit, se suspicatum esse omnes meliores laudatae orationis causas ab scriptis suis abesse? Recte tamen Graeca, quae optime percepit Obsopoeus, hoc ipso eos potissimum adductum iri; nisi quod congrua oratio poscat adduci: non enim agitur de futuro. GRON.

ead. l. 15. Καὶ αὐτὸ τοῦτο πρ.) Et hoc nonnihil captos plaudere, vel, hoc etiam fortasse attrahum iri. Variant autem hic libri. Fl. αὐτῷ τούτῳ, cui scripturae favet locus Φαλ. α', c. 3. Codex autem P. cum impressis facit, quos tuentur verba cap. 53 Ἐρμ. Parum ergo refert, utram scripturam sequamur. SOLAN.

Pag. 126. l. 1. Τὸ τοῦ Ὀμήρου In Zeuxide, τὸ τοῦ Ὀμήρου, καὶ τὴν νέαν ὥδην κέχαρισμένην ὑπάρχειν. Alludit ad Odyss. A, v. 351. GRAEV.

ead. l. 10. Ἀνθρακες &c.) Carbonem, ut aiunt, pro thesauro invenimus. Phaedr. V, 87. VORST.

ead. l. 15. Καινοποιεῖν) Vide idem ferme de eo Aristotelis iudicium de Poët. c. 26 f. SOLAN.

Pag. 127. l. 7. Σύλλας) Perijt itaque thesaurus antiquitatum Graecarum immensus; sed statuarum tantum, aut tabularum pictarum: nam quae longe maior iactura orbi erudito futura erat librorum, quos summa cum cura ab eo collectos fuisse in Graecia idem Lucianus docet Ἀπαιδ. c. 4, non est facta. Plutarchus enim libros memorat Athenis ab eo Romam incolumes deportatos. Plut. Syll. 856 A. SOLAN.

ead. l. 17. Ἡ Κένταυρος) Petitne ex hoc Luciani libello Κενταυρίδων suarum imaginem Philostrat. Icon. 2, 3? Lectori certe non iniucundum erit utramque picturam contulisse. GESN.

Pag. 128. l. 7. Οἷον εἰσιν ἵπποι) Vide nos infra ad Harmon. c. 3, ἀλλότριον τὰμά. Ubi plura eiusmodi singularis cum plurali exempla dedimus. REITZ.

ead. l. 10. Ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον) Benedictus, equarum in morem. Et cur non aequae bene Obsopoeus? quemadmodum pulli a matribus listari solent. GRON.

Pag. 129. l. 1. Ἐφ' ὅσα) Illud ἐπὶ quid hic valeat, non ignoro; expungendum tamen censeo, meliusque tum habiturum hunc locum. SOLAN.

ead. l. 5. Σκιάσαι) At, si Perraltos audias, hoc pictoribus antiquis ne in mentem quidem venerat. Vid. Philostr. p. 71, & Iun. de Pict. vet. III, 3. SOLAN.

ibid. Καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον) Cum Lucianus descripsisset Centaurum feminam duobus infantibus ubera praeberentem a Zeuxidē mirifice descriptam, cuius tabulae exemplum visebatur Athenis, cum ipsum Zeuxidis *πρωτότυπον* a Sulla missum Romam ad Maleam naufragio intercideret, plurima alia fuisse in illa tabula divina plane & admiranda, quae artis rudes fugiant, elegantes autem spectatores, & eruditos oculos advertant maxime, & in admirationem rapiant, praecipue vero pictores, qui multa videant, quae nos non videmus, *καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν μέτρων πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα καὶ ἁρμονίαν, γραφεὶν παῖδες ἐπαινοῦντων, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα*. Sic in Latinum transtulerunt hunc locum: *At magnitudinis proportionem, & mensurarum ad totum aequalitatem atque compagem pictores commendunt, quorum muneris est talia scire. Tō ὅλῳ inepte & insulse opponuntur μέτρα. Novi quidem μέτρα, seu mensuras in pictura, de quibus Philostratus iunior in prooemio Iconum, & Plinius. Sed ἰσότης καὶ ἁρμονία simpliciter est symmetria, neque μέτρων ἰσότης quidquam aliud esse potest, quam συμμετρία. Si ergo vulgatam tenemus lectionem, cuius rei erit illa μέτρων ἰσότης. Membra vero & partes recte opponuntur toti. Illarum aequalitas debet respondere toti. Legendum igitur est, τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, partium cum toto congruentiam & aequalitatem. Dionysio Longino περὶ ὑψους dicitur συμμετρία τῶν μελῶν πρὸς ὅλον; cum ait: τὸ καλὸν τοῦ σώματος ἐστὶ συμμετρία τῶν μελῶν κατὰ ἑστώτων αὐτῷ πρὸς ἀλλήλα τε καὶ πρὸς ὅλον. Pulchritudo corporis est conformitas membrorum recte constitutorum ad se invicem, & ad totum. Aliis est ἀναλογία. Ciceroni I de off. partium convenientia, & apta membrorum compositio. Plinio in epistolis congruentia & aequalitas membrorum, lib. II, ep. 5: Si avulsam statuæ caput, aut membrum aliquod inspiceres, non tu quidem posses ex illo congruentiam aequalitatemque deprehendere, posses tamen iudicare, an id ipsum satis elegans esset. Sic aequalis & congruens iungit quoque Suetonius de Tiberii corporis habitu: *Latus ab humeris & pectore, ceteris quoque membris usque ad imos pedes aequalis & congruens*: hoc est, verbis Luciani *ἢν πάντων τῶν μελῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότης καὶ ἁρμονία*. Hoc autem inter praecipuas egregii artificis curas & notas, nosse partium *συμμετρίαν* & *ἀναλογίαν* cum toto: huius maiorem habebant rationem, quam*

similitudinis. Illam tribuebant arti & exercitationi, hanc ingenio & iudicio artificis. Vitruvius id ipsum requirit in architectis lib. III, 1: *Sacrum aedium membra, ad universam totius magnitudinis summam, ex partibus singulis convenientissimum debent habere commensum responsum.* Hunc Luciani locum sic puer fere emendavi, cum cum aequali Io. Schiltero, necessario meo, qui nunc illustrissimo Duci Saxoniae est a consiliis, & inter Iurisperitos doctos & elegantes non ultimum locum tenet, ante triginta annos hunc scriptorem evolverem, & excuterem. Recte vero me vidisse, excerpta Mf. quae tredecim ab hinc annis nactus sum, ostendunt, in quibus μέρων legitur, quamvis sine iis ipsa ratio sic scribendum esse iubeat. GRAEV.

ead. l. 6. Μέρων) Sic recte praeter Mf. Gr. P. L. & ed. I. Reliquae omnes μέτρων. SOLAN. Ego μερῶν scribo. REITZ. Nonnumquam damnare possum τῶν μέτρων ἰσότητα πρὸς τὸ ὅλον, i. e. verbo uno συμμετρίαν, quae sine dubio in partibus est, licet expressa partium mentio non fiat. Etiam qui μέρων habent libri, ipso accentu produnt, fuisse in archetypo μέτρων. GESN.

ibid. Γραφίαν παῖδες ἐπαινοῦντων) Γραφῶν παῖδες sunt discipuli pictorum, immo pictores ipsi, ut φιλοσόφων παῖδες Noster alibi dicere amat. Ceterum ne mirere structuram horum verborum, nec quaeras, quo participium illud pertineat, neque in ἐπαινοῖν mutandum suspicere. Est enim genuinus Atticismus participii *, pro imperativo ἐπαινεῖσθαι, quem recte illustrat Th. Magist. v. ΧΡΗΣΘΩΝ, ac nonnullis exemplis confirmat. Adde Wesseling. Observ. pag. 51, ubi ex Sophocl. Aiac. Magist. 981 affert: Οἱ δ' οὖν γελοῦντων κἀπικαιρότων κακοῖς, i. e. rideant illi & gaudeant malis. Alia huius generis participia pro aliis modis, vid. ap. Maittaire de Dial. p. 79. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπίνεσα) Absurde Obsopoeus, laude extollebam, cum aorist. indicativi hic vertendus subiunctive. Exemplum simil. vid. ap. Iencl. in Lect. Lucian. p. 28—30. Sed credo, id me iam notasse ad Hermot. cap. 61 & 81. Confer Ael. V. H. 2, 31. REITZ.

Pag. 130. l. 7. Τὸ νεογνὸν δὲ τὸ ἐν τῶν νηπίων, ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἀπαλῷ ἦδη φοβερὸν) Interpretantur, porro infantium alter, non secus ac pater agrestis est, & in tenera tetae iam terribilis. Satis fideliter, nisi quod quatuor voces, quae sequuntur tertiam, me offendunt, maxime quia nec in Graecis habentur. Et quare unus modo similis est patri, non etiam alter pul-

* Immo terminatio imperativi. Adde Homer. Iliad. Θ, 517 & 521, aliaque, quae deinde dedi. REITZ. in Addend. & Corrig.

lus? An vero scribunt, hanc fuisse naturam Centaurorum & diversitatem, prout ex equino aut muliebri ubere lactarentur? Quasi vero in lactantibus etiamnum bestius magnam indolis & feritatis differentiam videamus. Immo quis ille ex duobus est ἀγριώτερος καὶ φοβερώτερος; Profecto merae absurditates, & misere depravatus est hic locus. Nam ne Graeca quidem bona sunt. Quis enim dicit τὸ νεογνὸν τὸ ἐν τῶν νηπίων; quo geminum illum articulum? & cur non tantummodo τὸ ἐν τῶν νηπίων, vel τὸ ἐν τῶν νεογνῶν; Quin etiam cur non addit manifestius differentiam, ut appareat, quam hic sit ex patre ἄγριος, alter sit instar matris aut καλλίων, aut mitior? En igitur necessariam & egregiam restitutionem, τὸ νεογνὸν δὲ, τὸ ἐν τῶ νηπίῳ ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἀπαλῷ ἥδη φοβερόν· nec de altero infantum, sed utroque accipe, *Foetus autem adhuc in tennerrima aetate tamen ferus & in molli iam terribilis.* Deinde verte: *Et hoc mihi visum est admiratione dignum,* (ut referatur ad praecedens, quod perperam Benedictus refert ad sequens) & *quod admodum pueriliter* &c. Sane etiam tale quid viderur attendisse Obsopoeus. GRON. Τῶν νεογνῶν P. & L. In reliquis prave legitur τὸ νεογνόν. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐν ἤρῃ — προσιστάμενοι) Et si praepositio ἐν hic vix abesse queat, accedit tamen ad pleonasmum, de quo Dial. praeced. Herodot. cap. 5, ad verba παίζουσιν ἐν ὄπλοις, diximus. REITZ.

in Schol. Χερσυνικῇ) Ride. SOLAN.

Pag. 131. l. 5. Περιβαλε — καὶ ἀράμενοι) Unum alloquitur discipulum, tamen singulari & plurali numero simul utitur, dicens: ἄγε Μικκίον, περιβαλε τὴν εἰκόνα, καὶ ἀράμενοι ἀποκομίζε. Hoccine ἀσύστατον involve hoc & auferte. De Graecis securus Obsopoeus utrumque singulari numero reddidit, *age, puer, involutam picturam aufer.* Sed an posteriora in singularem erunt mutanda, vel pronomen ὑμῖς ante ἀράμενοι excidisse dicendum? quia, postquam unum puerum involvere picturam iusserat, dein conversus ad ceteros dixerit: & vos eam domum auferte, quippe quae maior erat, quam ut ab uno commode portari posset. At potest ὑμεῖς sic per se satis intelligi, ideo nihil mirum; quin vel sine transitu sic potest accipi, ut unum nomine vocans ei simul mandet, quid ab eo, quid ab reliquis fieri velit, ideoque comma, quod in *Parif.* post εἰκόνα erat, servavi, quod *Salm.* in punctum mutavit: id vero si quis praetulerit, ut novum a καὶ ἀράμενοι mandatum incipiat, potest recipere. Est tamen locutio rarior, nec

permittit tempus eam exemplis adstruere. Alia enim enallage est haec Aristophanis Plut. 527: — οὐ γὰρ ἐξεῖς οὐτ' ἐν κλίνῃ καταδραβεῖν, οὐ γὰρ ἐσονται. *Non licebit tibi in lectulo dormire, non enim erunt*, (scil. lecti). Evang. Luc. V, 4, ἐπανάγαγε ἐς τὸ βάθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν. Et Aelian. Var. Hist. I, 4. Ceterum hic quoque observemus, non semper in tabulis pinxisse veteres, sed etiam picturas in membrana coloribus aqua temperatis factas. Quin & in linteo pingere notum fuisse tempore Plinii, vid. ap. ipsum lib. XXXV, c. 7. Quod non miror, cum de libris linteis, se multo antiquioribus, iam fecerit mentionem Livius. Veteres autem aqua tantum, non oleo temperatis coloribus usos, ait eruditiss. Alkemade, in Praefat. ad Melis Stoke Rym-Kronyk, methodumque oleo pingendi anno demum Christi 1410 ab Isaaco van Eik inventam docet. At quomodo aqueae istae picturae aëris, aquae salsae, & imbrium iniurias ferre poterant? Picturis enim ornatas & coloribus variatas fuisse naves, ianuas, clypeos, currus & similia, testatur Plin. eodem c. 7 & seq. eiusd. libr. 35; quod & alii auctores testantur. Et quomodo ad plura secula perdurabant etiam sub terra inventae tabulae pictae, ut colores adhuc distingui potuerint? veluti illa nymphaeum referens, de qua vid. Holstenii Commentar. in Thef. Graev. T, IV, pag. 1800. Tegebantur quippe udo testorio (de quo vid. Vitruv.) & incrustabantur pellucido ex gummi ac resinis confecto glutine, vel inurebantur, vid. Plin. c. XI libri dicti pr. & fin. capit. quod vocabant *in encaustice pingere*, cuius duo fuerint genera, *cera*, & *in ebore, cestro*: ac tertium accessisse, *resolutis igni ceris penicillo utendi*; quae pictura in navibus nec sole, nec sale ventisque corrumpitur. Verum cum λίκυθος oleariam ampullam proprie significans, etiam pro vase pigmentario inveniatur usurpatum, & oleum cedri incorrupta a vermibus praestare ligna & ebur sciverint veteres, idque eos in usus adhibuerint, mirum, cur in mentem iis non venerit, ipsos colores oleo temperare, & magis miror, Fr. Iunium nihil de hac inventione prodere. Ego saltem illum pervolvens invenire non potui. Quare manum de tabula, ne mihi exprobetur, quod Protogeni, cuius unicum in arte vitium reprehendit Apelles, quod manum de tabula tollere nesciret, memorabili praecepto, nocere saepe nimiam diligentiam. REITZ.

ead. l. 7. τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ) Non puto recte cohaerere vulgatae lectionem τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ sed respondere sibi debere τοῦ δ' ἐφ' ὅτῳ. Graevianae emendationis sententiam secutus sum;

sed eam locum habere posse putabam, & si illud *δεῖ* non inferamus, sed intelligamus. Decet iratum & stomachantem abrupta oratio. GESN. Illud *ἴσως τοῦ*, quod Cod. L. prae se fert, glossam olet, quam quis coniectans forsan *τοῦ* pro *τῶν* legendum, (quod sane verum foret) margini apposuerat, quaeque deinde, quod saepe fieri notum est, in textum ab imperito est admixta. REITZ.

ibid. Ἐφ' ὅτῳ) Zeuxis iubet hanc tabulam propositam pueros domum ferre, quia spectatores non artificium laudabant, sed novitatem & intolens argumentum, dicens: οὗτοι γὰρ ἡμῶν τὸν πηλὸν τῆς τέχνης ἐπαινοῦσι, τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον. Interpres Salmurienfis: *Hi namque nostrae lutum artis laudant, sed mentis & scopi, num recte & ex arte factum sit opus, nullum habent rationem.* Mirum, τὰ ἐφ' ὅτῳ esse mentem & scopum. Obliopoeus plane omisit. Ἐφ' ὅτῳ, ἐφ' ᾧ, ἐφ' οἷς, Graecis est, *quia de causa, qua in re.* Herod. Polymn. πυθόμενοι ἐφ' οἷς ἦλθον, *sciscitant, quia de causa venissent.* Sed in Luciano deest verbum, ad quod referatur ἐφ' ὅτῳ. Puto igitur excidisse τὸ *δεῖ*, idque absorptum esse a sequente vocula *εἰ*, quo nullum in praeis membranis frequentius est erratum. Sic igitur scribas: τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ *δεῖ*, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον. Illorum vero, propter quae oportet, sc. ἐπαινεῖν, laudare picturam, num recte & secundum artem sit facta, nullam habent rationem. GRAEV.

ead. l. 11. Σωτῆρ) Antiochus hic omnium primus. In nummis nusquam reperiri hunc titulum, testis est Spanh. 415. Sed idem aliunde satis confirmat. Ob hanc ipsam pugnam ei datum tradit Appianus in Syriacis. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ μετώπῳ) Obliopoeus verterat, *a tergo*, pro, *in fronte*, satis imperite profecto. REITZ.

Pag. 132. l. 1. Ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων καὶ εἰκοσι τεταγμένους ὀπλίτας) Cum toties haec sint ab viris doctis explanata, certe nequit laudari Benedictus, dum interpretatur primas voces *in medio*, unde utique pater, eum non intellexisse. Obliopoeus & simplicius & propius ad intelligentiam, *in profundum.* Livius solet dicere, *introrsus porrectos ordines, introrsus patere aciem, & latitudinem aciei.* GRON. Sic *profundum* de denso ex Herodian. supra ostendimus, ad Piscat. c. 12 & 41. De Merced. c. 25 & 33. Sic Latini *profundum* etiam de dimensione horizontali, ut *profundae silvae* apud Lucret. V, 42, & Curt. VII, 7, 4, quod iam dixi in libro de *Ambiguis.* Quae de altitu-

dine arborum interpretari absurdum foret. Addo hic Thucyd. L. V, c. 68, Ἐπὶ δὲ βάβος ἐτάξαντο μὲν οὐ πάντες ὁμοίως. Et Xenoph. II Hist. Gr. p. 472, citante Dukero ad Thucyd. VII, 78. Item Diodor. Sic. p. 575, βαβεία φαλάγγι, adductum in Indice. Ἐπὶ τεττάρων autem firmat idem Dukerus ibidem loco Xenophontis modo descripto, ubi ait: καὶ ὅγινοντο βάβος οὐκ ἔλαττον, ἢ ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπρόθεσσαι) In Angl. Cod. pro quo ex fide MSS. & Cod. Flor. reposuimus ἐκπρόθεσσαι. BOURD.

ead. l. 7. Αὐτῶ) P. melius, quam quod in reliquis αὐτῶν. SOLAN.

ibid. Δι' ὀλίγου) Ita, uti coniecerat Vorstius, P. Codex. In impressis δι' ὀλίγον. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Δισμυρίας) Atqui currus falcati erant octoginta, haud plures. In C. legitur ἦτοι δυνάδας, etiam prave. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 2. Πεζῶν) Imperite admodum haec enarrat Scholiastes Graecus: Latinus melius. SOLAN.

Pag. 133. l. 6. Τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων ἀπαρτῶν ἐφ' ἑκάτερα τοῖς ἵπποις) Cum vertit Benedictus, tunc cum quaternis elephantis utrinque occurrere equitibus, imitatur Oblopoëum, tunc una cum quatuor elephantis utrinque equitibus esse occurrendum, qui uterque debuerat addidisse, qui cum elephantis occursuri essent: certe securius poterant, tunc elephantos quaternos utrinque occurrere equitibus Galatarum. GRON.

ead. l. 13. Ἐταράχθισαν) Idem Romanis, bello Tarentino, cum Pyrrho dimicantibus evenit. V. Flor. I, 18. VORST.

ead. l. 15. Τετραγῶτον) Mart. Delrio ad Senec. leg. putat τραχυτήτων. BOURD. Polyaeus κραζάντων de elephantis usurpat. Strateg. IV, p. 385 A. Sed Philostratus 61 unitur hac, nisi quod ibi perperam legitur τετραγῶς pro τετραγῆς. SOLAN.

Pag. 134. l. 1. Πρὶν ἢ) Non solum quatuor illae, quas Solanus contulit, sic habent edd. sed & P. & S. nec dubito, quin & ceterae. An vero credidit, posse abesse illud ἢ; potest quidem: sed & recte adest, ut supra Dial. Mort. XIV Alex. & Philip. ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξωμα ἐξικνεῖσθαι, φυγόντων. Aelian. V. H. I, 21, νόμος ἐστὶν — μὴ πρότερον λόγου μεταλαγχάνειν, πρὶν ἢ προσκυνῆσαι αὐτόν. Et non semel alibi. Herodian. I, c. XI, 11, Οὐ πρότερον ἢ ναῦς ἀνέδραμε, πρὶν ἢ τὴν ἱερεῖαν ἀσχεθῆναι τῆς Θεοῦ. Ne plura addam. REITZ.

ead. l. 2. Περιπεριβήμενοι) Sic quoque in l. erat, sed a supra posuit Solanus, ut qui περιπεριβήμενοι legi velit, addiditque

conferendum Nostrium p. 254 ed. Iunt. & Tom. altero, pag. 172, id est, in Catapl. c. 51, ubi περιπαρη τις μάλα καρτερός legitur. Alter locus est in Gallo c. 2, περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς. Adde & mox hoc capite, τοῖς ὀδοῦσι περιπειροῦντες. Unde quidem usus huius verbi ac vis probatur, minime tamen inde conficitur, περιπειρόμενοι in περιπειράμενοι mutandum: quin passivum hic praeferrem; nam si medium adhibere voluisset, quidni dixisset περιπειράμενοι ἀλλήλους. Plura ad significationem huius verbi probandam adduxit Iac. Elfner. ad I Ep. ad Timoth. VI, 10, Καὶ ἐαυτοὺς περιπειραν ὀδύκαις πολλαῖς. Ubi & haec Luciani, & Heliodor. L. IX, pag. 438, & Plut. Gracch. p. 842 profert. REITZ.

ead. l. 4. τὰ ἄρματα δὲ ἀναστρέφαντα) Uterque interpres hoc loco somniat subversos currus, tanto ineptius, quod tamen eosdem mox ferri denuo in suos dicant; quae quemadmodum fieri possunt? Praeterea didici, cum de subversione loquitur Lucianus, non ἀναστρέφειν illic locum habere, sed ἀνατρέπειν. Sic in historia conscrib. ἀνατρέφαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων, & in Demonaeste ἀνατραπέντος τοῦ σκάφους, ubi vertitur *submersa nave*, forsan praeter auctoris & mentem & manum, quae tantum vult aut voluit, *subversa*. Et nostrum ipsum in Aristophanis Pace, ἄρματα δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀνατραμμένα. At nunc intelliguntur *retroacti* vel *reversi*, ut in Scythia, οὐκ ἀνὸ δὲ ἀνίστρεφον οἶμαι ἐς Σκύθας Anacharsis, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε. Indignum profecto tam exigua, nota & obvia ignorari. Quin etiam distinctio ponenda est post verbum ἀναστρέφαντα, sed hoc modo, τὰ ἄρματα δὲ, ἀναστρέφαντα καὶ ταῦτα εἰς τοὺς οἰκίους, οὐκ ἀναιμῶτι διεφέρετο. Mox male in Salmuriensi editum τῆς τὸ εὐθὺ ὀδοῦ, quod in hac ed. repeti video, cum recte Basileenses τῆς ἐς τὸ εὐθὺ ὀδοῦ. GRON.

ead. l. 8. Δίφροι δ' ἀνεκυμβιλιάζον) Ex Homeri Iliad. Π, v. 389. Mox καὶ ὅχα κροτάλιζον, ex eiusdem poetae Iliad. Λ, 160, petita sunt. GRAEV. Homer. II Π, 379. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀποβαλόντες) Etsi parvi est, monendum tamen, me ideo ἀποβαλόντες, ex Fl. & B. 2. praetulisse, quia ex ipsa prava scriptura reliquarum suspicor, eas aoristum dare voluisse; omnes enim ἀποβαλλόντες legunt, accentu in penultima collocato, etsi duplex λλ habent. Et mirum est, ut saepe vitium unius tam apertum, & facile corrigendum, propagetur per reliquas. Sola P. ἀποβάλλοντες. Cui si plures vet. consensissent, non mutassem quidem; sed aor. hic tamen magis placet, etsi mox τέμνοντες sequitur, & sequentia etiam

participia omnia in praesenti tempore efferuntur, quia ἀποβαλόντες cum τέμνοντες non ita arcte cohaeret: nam quod κείν' in *Iunt.* a maiore litera inchoatur, quia verba Homeri sunt, nihili est, cum novus sentus ibi non incipiat; ideo etiam comma ante κείν' tollere non dubitavi, quo sensum planiorem redderem. Tum etiam accentum in κείν' mutavi, cum edd. nonnullae Luciani haberent κείν'. Est enim hic κείν' pro κείνᾳ, i. e. κενὰ ὄχθα, *vasui currus*; sed κείν' s. κείνα ab ἐκείνος foret. Sic saltem κείν' accentu acuto in tribus quoque bonae notae Homeri editt. quas contuli, exaratum est; alioqui potius sine accentu scriberem, quia is in ultimam incidit: sed quia usus obtinuit, ut declinabilia accentum retrahant ante apostrophum, bene κείν' scribitur. Verumtamen adhuc aliquid ad sensum deesse videtur, nempe καὶ vel τε malletm itaque legere, τοὺς τε ἐπιβάτας ἀποβαλόντες κείν' ὄχθα κροτάλιζον, *sesjoribusque excussis vasui currus cum strepitu rariebant.* Κροτάλιζον enim hic pro ἐκροτάλιζον, augmento poëticae abiecto, servandum; licet alibi, ubi ad poëtae alicuius verba non respicitur, id omissum recte restituerint eruditi. Vid. mox Harm. c. 1, ubi νικήσας in ἐνίκησας mutatum. At in praet. plusq. perf. saepe in prosa etiam abiicitur, ut dicam deinde. REITZ.

ibid. κείν' ὄχθα) Homer. Il. A, 160. SOLAN.

ead. l. 13. Κατεβάλλοντο) MS. Regius κατελαμβάνοντο. BOURD.

ead. l. 16. Περιπείροντες) Vid. paulo supra ad caput praecedens. SOLAN.

Pag. 135. l. 5. Ἐπαιώνιζον) P. & Schol. ἐπαιώνιζον. Utroque modo vulgo apud scriptores reperitur. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐλέφαντα) Vide eius nummum, quem exhibet Spanh. 406. SOLAN.

IN HARMONIDEM.

Pag. 137. l. 1. ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ) Non est προσλαλιὰ, sed Σύστασις, sive commendatio. MARCIL.

ead. l. 2. Ἀρμονίδης) Philippo Maced. regnante vixit. Marm. Oxon. 173, ep. 77. V. Plut. 957 i. SOLAN.

ibid. Τιμόθεον) Hic nobilissimus sub Alexandro magno floruit, de cuius Musica, qua Alexandrum ad bellum accendere solebat, meminit Dio in lib. de Regno. COGN. *Timotheus* lyricus clarus est apud veteres, qui, quod plures lyrae chor- das addidisset, Lacedaemone exiulare iussus est, Plut. 209.

Historiam ex Boëthio & decretum ipsum emendatius exhibet Casaub. ad Athen. pag. 613. Sed *Milesius* ille, uti ex decreto constat; noster autem *Boeotus*, ut mox patebit. Quod rite observatum lucem loco mox sequenti a viris doctis sollicitato foenerabit. De nostro vid. *Ἀπαιδ.* cap. 5. De Milesio Leop. 160. Hic est, qui Phrygium canens Alexandrum in convivio ad arma subito excitatum mox remisso cantu a furore ad quietem revocavit. Historiam narrat Basilus de leg. Gr. lib. (Grot. ed. 99.) SOLAN.

ead. l. 11. τῆς Φρυγίου) Modorum, seu nomorum, ratio circumscribitur. Phrygio tribuit τὸ ἔρθεον, Bacchanalem licentiam, Dorico severitatem, Ionico iucunditatem, Apul. lib. 1 Florid. Plut. & Boëth. in Musica. COGN. Sunt Harmonidae quatuor solum musicae modi principales, Phrygius, Lydius, Dorius & Ionicus: cum tamen, qui de musica scripserunt, quinque constituent, addentes his quatuor *Aeolium*, ut Plato 3 de Rep. Athen. lib. 14, Cassiodor. Epist. 40, lib. 2, & libr. de Music. Nisi sub Dorio Aeolium involvat: haec enim duo saepe confunduntur, ut in Pindaro, qui cum Dorice scriberet, vocavit musam suam *Αἰολίδα μολπὴν*. Assignat autem τῷ Φρυγίῳ τὸ ἔρθεον ubi male interpretes Obsop. *attonitum*: voluit enim Harmonides *religiosum*, ut patet locis citat. & apud Apuleium libr. 1 Florid. Sed de tonorum istorum qualitate omnes isti fere inter se dissentiunt: tribuit Ionio τὸ γλαφυρόν. Interpretes *suavitatem*: vertendum erat *varium*, ut apud Apuleium loc. cit. Sic saepe apud Homer. γλαφυρόν, pro eo, quod multos recessus multasque latebras habet. BOURD. Qui pleniorrem de modis musicis ideam desiderat, adeat Claud. Ptolemaei Harmonicorum libros, quorum bellam nobis editionem reliquit Io. Wallis Oxon. e theatro Scheldomiano an. 1682. Ibique in Appendice veterum Harmonicam ad hodiernam comparatam. REITZ.

Pag. 138. l. 8. Νικήσας — ὁμωνυμὸν σοι) Harmonides, cuius nomine hunc libellum insignivit Lucianus. perit a Timotheo magistro suo, qui se tibias inflare docuerat, ut se quoque, quemadmodum gloriam sibi compareret, doceat, quo & ipse digito monstretur praetereuntium: ὥσπερ, inquit, ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, τοπρωτὸν ἑλδὸν ᾄκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπνύλησας τῇ Παρδιοίδι, καὶ νικήσας ἐν τῷ Αἰαντὶ τῷ ἑμμανεῖ, τοῦ ὁμωνυμοῦ σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, οὐδὲς ἦν, ὃς ἠγνόει τοῦτομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν. Si haec attente inspiciantur, patet, nisi fallor, scribendum *ἐκλήσας*. Sicut cum etiam tu, Timothee, primum ex pa-

tria Boeotia egressus, tibiis cecinisti Pandionide, & superior fuisti in Aiace furente &c. Ceterum in verbis sequentibus, quod Marcellius pro ὁμώνυμόν σοι legit ὁμώνυμου σου, certissima quidem videtur emendatio; (id namque voluit auctor, superior fuisti eo, qui tibi cognominis cecinerat) sed quod σοι in σου mutat, eius vero causam perspicio nullam. Utroque modo Graeci, ὁμώνυμός τινι & τινος. IENS. Postea in marg. Lectt. Lucian. Iensius haec addidit: Ut Graece dicitur ὁμώνυμός σου, & σοι, ita & Latini extulere cognominis tui & tibi. Serv. ad VI Aeneid. v. 383: facit autem hic & haec cognominis; nam in Plauto lectum est, cum una de Bacchidibus diceret, illa mei cognominis fuit. Hinc apud Plin. III, c. 2, legendum coniectabam, apposita est cognomini sui fluvio: ubi Harduinus mallet, cognomini sibi, vel, nominis sui. Vulgo circumfertur, cognominis fui. Nisi Plinius cognominis sui dixerit, hoc est, nominis sui, quo pacto Tacit. XII Ann. 55, cognomentum, hoc est, nomen. Et Iustin. IV, c. 2, & VII, 1, & XV, 2, cognominare ἀντὶ τοῦ nominare. ORTWIN. Ἐπίκηνσας Iensius emendat, quem vel inviris Codicibus, & ipso M. hic recte monentem sequimur. SOLAN.

ibid. τοῦ ὁμώνυμόν σου) Leg. τοῦ ὁμώνυμου σου. MARCII. Hoc erat, quod supra monebam, duos fuisse Timotheos Musicos. Thebanus. ergo hic iunior Milesii melos canebat. Aliter tamen hic, quam edidi, in edd. legitur, nempe ὁμώνυμόν σου sed emendatione hac nihil certius, quam partim etiam a Marcilio visam esse, nota eius indicat. SOLAN. Verissimam puto Marcilii coniecturam correctam a Iensio τοῦ ὁμώνυμου σοι, eamque interpretatione expressi. Distinguit homonymos duos Timotheos, tibicinem hunc Thebanum, & Milesium alterum, poetam, & eundem quoque Musicum. Addendus hic locus thesauris Fabricianis Bibl. Gr. 2, 19, p. 694. Ceterum Pandionidem fabulam intelligo * de Pandionis filiabus, in qua Philomela & Progne mirabilem tibicini occasionem praebent. Ajax furiosus nobile argumentum Tragicorum &c. GESN. In re tam manifesta uni Pell. obsecundasse satis habui; nam eisi vulgarum ὁμώνυμον ad μέλος relatum, aliquem sensum faciat; non tamen eum exhibet, quem auctor voluit. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπὶ τὴν γλαῦκα) Noctua noctu videt, canit & volat sola, odiosa ceteris avibus, in quas astuta utitur diminutione: nam avicularum multitudine circumdata resupina

* Cl. Wesseling. me admonet: vid. an potius Attica tribus sit, & conf. Demosth. in Midiana. Sed quia hic agitur de cantu theatri, & illico additur Ajax furens, cum Gesnero facerem. REITZ.

pedibus pugnat, collectaque in arcum, rostro & unguibus tota regitur: ei auxiliatur accipiter, foedere quodam naturae, ut inquit Plin. Laërtius scribit, Timonem Philiasium hoc nomine maxime reprehendisse Arcesilaum, quod is populares plausus non aliter confectaretur, atque noctua frequenti avium conventu claudi consuevit. *Hæc ait, & turbam dextra laevaue frequentem Ingreditur, volucres ululus mirantur ineptae, Illa stupet solidum; sed tu vanissime, plebis Captator, quid ob hæc tam non præclara superbis?* Sic Apologum Ang. Politian. in sua Lamia exponit. COGN. *Aves circa noctuam.* Cetera enim sunt interpretis, non Luciani. De hoc prov. Aristot. Laërt. Dio Chrysostomus, alii. BOURD. Vid. Aelian. de Anim. I, 29. SOLAN. Conf. Dion. Chrysost. laudatum a cl. B. de Ball. Orat. XII, p. 370 ed. Reisk.

ibid. τὰ ὄρνεα) Saltus, quem rypotheta in *Iunt.* fecit, videtur natus a similitudine terminationis in κα. Hinc reliqua α γλαῦκα usque ad πεπὸνηκα omisit. REITZ.

ead. l. 12. ταῦτ' ἐστὶ δ' ἄπερ ἡνξάμην) Lege δ' ἄπερ ἡνξ. MARCIL. At illud δ' ego iam in edd. antiqq. reperi. REITZ.

ead. l. 15. μαρσύας) Vid. infra advers. indoct. c. 5. REITZ.

ibid. Ὀλυμπος) Hunc iterum nominat Ἀπαιδ. c. 5. SOLAN. *ead.* l. 16. οὐδ' ἐν γὰρ) τῆς λαθανούσης μουσικῆς οὐδ' εἰς λόγος. Vid. interpr. Persii ad Sat. I. BOURD.

ead. l. 17. φασὶ) Meminit huius proverbii Gellius XIII, 30. VORST. Adde & Eurip. Med. 542. Item Suetonium. SOLAN.

ibid. Ἀφανὺς τῆς μουσικῆς) Huius adagii sensus est, quavis egregias dotes ingenii, si non proferas, perinde esse, quasi non habeas. Suet. in Ner. Gell. cap. ult. L. 13. Ovid. (immo III Art. am. 399.) *Tu licet & Thamiram superes atque Orpheam cantu, Non erit ignotae gratia magna lyrae.* COGN.

Pag. 140. l. 1. καὶ) W. solus habet illud καὶ ante ἐπ' ἀμφοτέρω. SOLAN.

ibid. Ἐπ' ἀμφοτέρω πιστοί) Benedictus, spectatae utrinque fidei. Quid intellexerit, ipse viderit: certe nequaquam ad Graeca. Obsopoeus, quorum fides in utraque fortuna spectata sit. Absurdissime: nec enim huc adversa vel secunda quidquam faciunt. Immo ad utrumque, vel in utroque, nempe & reprehendendo & approbando. GRON.

ead. l. 3. Ἐπαινέσονται) Ubi legimus, εἰ τούτοις φημι ἐπιδείξαιο τὰ αὐλήματα, καὶ οὗτοι ἐπαινέσονται σε, ἅπαντες Ἕλλησι νῆμιζε ἥδη γεγενῆσθαι γνώριμος, non dubito, quin haec quoque oratio vitio unius literae decorem suum amiserit, le-

gendumque sit *ἐπαινέσονται*. Timotheus nempe Harmonidae tibicini viam monitraturus, qua per compendium posset fieri clarus inter omnes Graecos, iubet eum feligere ex omnibus Graecis optimos, eosque paucos & principes, quibus artem suam probet. *His, ait, si artem tibiis canendi ostenderit, iique te laudarint, iam te omnibus Graecis cognitum esse factum existimas.* LENS. Wopkens in Lectt. Tull. p. 306 refutat lensium; at non satis similibus exemplis, saltem non ubi καὶ adsit. Quare adhuc lensio assentior, quia καὶ hic non coniungit, sed disiungit. REITZ.

cad. l. 7. Τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν) Ut mima illa: satis est, equitem mihi plaudere. BOURD.

cad. l. 13. ἴσασι) Aliquid excidisse mihi videbatur, antequam ex L. hanc scripturam, pro *εἰσι*, quod in aliis est, vidissem. SOLAN.

Pag. 141. l. 11. Οὕτω — ἔμελλες) Οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον ἀρετῆς ἀπάσης ὁ γνώμων φασί, καὶ ὁρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. In hoc loco vertendo aliud egerunt interpretes. Salmurienfis: *Tu igitur nobis revera talis videri debebas, quoniam virtutis omnis caput es, ut aiunt, gnomo et recta regula.* Alii peius. Laborat locus prava distinctione, quae sic est emendanda: οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον ἀρετῆς ἀπάσης ὁ γνώμων φασί, καὶ ὁρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. *Tu igitur revera talis nobis esse existimaris, nimirum princeps civitatis, quodque sane praecipuum est, omnis virtutis norma, ut aiunt, & talium regula.* Κεφάλαιον inepte copulari cum ἀρετῇ, & omīssa copula, & inepta sententia ostendit. Μάλλον eleganter hic est δοκιμάζομαι, existimor, ita me comparo, ut pro tali habear & existimer; ut apud Homerum, quem Lucianus ubique sequitur: καὶ γὰρ ἐγὼ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὀλβιος εἶναι. Ego quoque olim iudicabar inter homines beatus esse. Ubi Scholiaſtes: ἔμελλον, ἔρχειν, ὀνομιζόμεν. GRAEV. Lucianus ad amicum quendam suum, virum principem, Ἐσκοπούμην, inquit, ὅστις ἀριστος εἴη τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτε πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ δεῖ αὐτὸ πάντως ἀρκέσειν αὐν. Οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον τῆς ἀρετῆς ἀπάσης γνώμων φασί, καὶ ὁ ὁρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. Apparet rescribendum οὕτως pro οὕτω. Lucianus scilicet ipse quoque notus fieri cupiens omnibus, Timothei consilium secutus, *Cogitabam, inquit, quis civium esset optimus, & cuius consilium sequerentur reliqui, quique mihi futurus esset instar omnium*

Is vero tu iure merito mihi videri debebas; quodque sane praecipuum est, omnis virtutis norma, ut aiunt, ac recta talium regula. In ultimis secutus sum interpretationem Graevii, quam vir ille cl. vulgata multo meliorem dat p. 978. Sequitur, *εἰ δέ σοι δείξωμι τὰμὰ, καὶ σὺ ἐπαινέσεις αὐτὰ, εἰν γὰρ οὕτω φανήσεσθαι, καὶ δὲ ἐπὶ πέρας ἤκειν με τῆς ἐλπιδος ἐν μίᾳ ψήφῳ τὰς ἀπάσας λαβόντα.* Sic connectenda haec arbitror, sublato post φανήσεσθαι puncto, quod in vulgato conspicitur. Verto: *Si aucti tibi ostendissem mea, tuque ea laudasses, foret ut ita viderer iam spei meae terminum tetigisse, in unius suffragio suffragia omnium complexus.* IENS. Οὗτος L. uti emendari iusserat Ienius. SOLAN.

ibid. ἔμελλες) Verbi μέλλειν vis apud Nostrum interdum haec est, ut verisimilitudinem quandam eo fere modo indicet, ut Latinorum *debet, oportet, & similia.* Luculentum praefertim exemplum est in Scytha pag. m. 593, οὐ χαλεπὸς ἔμελλε καὶ αὐτὸν γινώσσεσθαι. Et p. 997 extr. καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθίσεσθαι. GESN. Huc quadrant, quae Iens. in Lectt. Lucian. p. 20 contra Th. Magistr. affert, dicens: Ἡμελλον, ait Th. Mag. Ἀττικῶς, οὐκ ἔμελλον. Atqui passim Lucianus, scriptor Ἀττικώτατος, ἔμελλον, ἔμελλες, ἔμελλε. In Harmonide (h. l.) σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι &c. In Scytha, Πολλὴ ὁδὸς ἔμελλον αὐτῷ ἔσεσθαι. Ibid. ἔμελλε καὶ αὐτὸν γινώσσεσθαι Ἀνάχαρσιν. In Hermonimo, Ὁ δὲ καὶ δηλοῦν ἔμελλον ἡμῖν τὸν ἔφεδρον. Iterum in Scytha, καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθίσεσθαι τὴν γνώμην. Et in ipso Thucydidis loco, quem post in voce ΠΕΡΑΙΟΥΜΑΙ adducit ipse Thomas, αὐτὸν ἔμελλον τὸν ἡλλήστοντον περαιώσσειν. Haec Ienius. Cum Th. Magistro tamen etiam facit Moeris Atticista. Et verum quidem est, Atticos plurimum dicere ἔμελλον. Sed & ἔμελλοι Thucyd. iterum VII, cap. 20. Igitur prudentius Phavorin. ἡβουλόμην ait, esse ὡς Ἀττικώτερον, & sic Suid. Vid. Maittaire de Dialectt. pag. 58; nec amat Nostrer ὑπεραττικίζειν. Vid. eius Lexiphan. & Rhet. Praec. REITZ.

ead. l. 15. φανήσεσθαι) Punctum post hoc verb. quod erat in *Salm.* Iens. deletum voluit: sed in *Par.* haec parenthesi includebantur; quare ea sic reliquimus. REITZ.

in Schol. l. 2. Γεωμετρικόν) Vid. Schol. in Lexiphanem, & a Lib. Euclid. SOLAN.

Pag. 142. l. 2. ὅστε λόγῳ μὲν ἐφ' ὧνδς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθές) Itaque iuxta proverbium in uno viro aleam iacietur, ac revera perinde fuerit. At λόγῳ non significat iuxta proverbium, sed verbo, & opponitur ei τὸ ἀληθές, re ipsa. Verite igitur locum: *haque verbo quidem super uno viro aleam iacietur*

mus; sed re ipsa &c. Sic in Revivisc. c. 6, Ἀρχὴ μὲν ἐμὲ ζῆλον
 σι τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθὲς ὑμᾶς. Ubi rursus male inter-
 pres: *meque oratione ob hoc florilegium commendant, immo vero vos*
ipsos. Debuit: verbo quidem me collaudant ob florilegium; re verò
 vos. In Timone c. 8 dixit pro eo Lucian. Οὕτως μὲν εἰπεῖν,
 & ὥς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ. L. Bos. Hunc Luciani locum laudat
 etiam Duker. ad Thucyd. VIII, c. 92, & ex aliis Thucydid.
 locis quoque docet, τὸ ἀληθὲς & τὴν ἀλήθειαν saepe opponi si-
 mulationi, προσάσει — & λόγῳ, ut VI, 33, & II, 41. Addo
 Isocrat. Nicocl. p. 76, Τοῦ βασιλέως τῷ μὲν λόγῳ διπλάζυ μύ-
 θου, τῇ δ' ἀληθείᾳ τραχέως ἔχοντος. Plura vid. ap. Iac. Elfsner.
 ad Ep. ad Coloss. c. 2, 23. REITZ.

ead. l. 3. Ἀναρρίψομεν τὸν κύβον) Vid. Paroemiogr. Sic pag.
 604. (i. e. pro Imagg. c. 16.) BOURD.

ead. l. 11. Τὴν λευκὴν) De his calculis res nota. BOURD.

ead. l. 14. Αὐτὸ θαρρεῖν) Non facile puto ex his verbis (κα-
 κέينو δὲ νῦν Δία προσέτι καὶ αὐτὸ θαρρεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντά-
 πασιν ἀλλότριον τάμα εἶναι σοι) concinnum erui posse sen-
 sum. Sed videor mihi verissimam affecutus scripturam, ubi le-
 gerim, κακέينو δὲ νῦν Δία προσέτι καὶ αὐτὸ θαρρεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ
 παντάπασιν ἀλλότρια τάμα εἶναι σοι. Dixerat Lucianus, vi-
 rum illum principem, cui uni se probare gestiebat, quemque
 unum sibi instar omnium fore dixerat, semper album & ser-
 vantem secum ferre calculum, atque adeo se magno, qui se
 ceteroquin in negotio tanti momenti suscepto gravaret, ti-
 more levare. *Sed profecto*, pergit, *illud quoque ipsum me amplius*
confirmat, quod res meae non sunt a te prorsus alienae. IENS. Αὐτὸ)
 Vorstii & Iensii emendationem firmat L. Codicis auctoritas,
 in quo pro vulgararum αὐτῷ legitur, ut hic, αὐτό. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀλλότριον) Vorstius & Iensius ἀλλότρια mallet.
 Ego nihil muto. SOLAN. Recte fecit Soanus, qui nihil hic mu-
 taverit: nam, etsi mirum nonnullis videbitur, singularem ita
 adiungi plurali, tamen est Graecismus verus, qui exponi pot-
 est per ellipsin χρῆμα, vel τὶ, ut significet, *meas res tibi esse*
alienum quid. Quod eodem modo Belgice efferimus. Exemplum
 ex Graecis auctoribus possem dare haud paucum, sed sufficiant
 sequentia. Noster supra, Zeux. c. 4, οἷον εἰσιν ἵπποι. Aelian.
 V. H. III, 1, p. m. 167, λέγεται δὲ τὰ ὕδατα ταῦτα καὶ τοῖς
 λουσαμένοις ἀγαθὸν εἶναι. Hippocr. Sect. I, Aph. 15, Σημοῖον
 αἱ ἡλικίαι, καὶ οἱ ἀθληταί. Thucyd. I, 6, Σημοῖον δ' ἐστὶ ταῦ-
 τα τῆς Ἑλλάδος. Nam quia neutrum plurale amat verbum
 singulare, ideo iam indifferens erit, num propter ἑστὶ addas

Substantiv. singulare *σημεῖον*, an propter ταῦτα addas plurale *σημεῖα*. Ita quoque adiectiva gerundiva singulari num. solent addi pluralibus, eadem analogia: ut Epiēt. § 37 ed. Reland. p. 68, Ταῦτα μὲν ἐν παρέργῳ ποιητέον. Hippocr. S. I, Aph. 15, Τὰ προσάματα δοτέον, *danda sunt alimenta*, i. e. *alimenta sunt aliquid, quod dandum est.* (Etsi eadem gerundiva alibi quoque plurali num. efferri notum est.) Sic, inquam, ille canon de neutris plur. cum verbo sing. cuius tam varias rationes reddunt Grammatici, simplicissime omnium exponitur per ellips. *χρῆμα* vel *τι*, ut τὰ ζῶα τρέχει proprie sit, *animalia*, sive *pecus est aliquid currens*. Omnia enim verba originem vel saltem terminationem suam debere prisco ἔω *sum*, recte coniicit S. Clarke ad Homer. Alius autem singularis & plur. concursus vicissim per intellectum ἐστὶ conciliatur. Sed ταῦτα fere perpetuo in plurali effertur, etsi refertur ad singularem, vel collective ad totam orationem praemissam, ut apud Nostrum de Salt. c. 1, Ἄνὴρ δέ τις — καὶ ταῦτα, παιδεία σύντροφος, & Aristoph. Plut. 17. Sed melius convenit hoc Aristoph. Plut. 887, Ταῦτα οὐχ ὑβρίς πολλή ἐστι; alibi τὰδε ὑβρίς. vid. Ind. Kusteri. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 4. Τὴν λευκὴν) Hoc Scholium in edit. Cler. relatum erat ad verbum paulo praecedens, πολυψόφατος. Id vero mutavit Solanus; sed parvi est, & iam supra non semel de eadem re dictum. REITZ.

Pag. 143. l. 5. Τῆς Ἀθηνᾶς) Alludit ad historiam Oreſtis, quem suffragiis in Arcopago damnandum suo calculo servavit Minerva. Vid. Eurip. Iphig. in Taur. 1469. Consule etiam, si lubet, Schol. Aristoph. 244 D. & Nostrum in Ἀναβ. c. 21, ubi eandem fabulam tangit. Utitur etiam Philostr. p. 568 ed. Lips. proverbio *Minervae calculus*. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐπανόρθωμα) Hoc puto velle Sophistam: cum soleas, ut praeses, & reſtor provinciae, quaecunque depravata sunt corrigere & restituere; tui muneris partem esse putato, peccata etiam mea emendare. GESN.

ead. l. 10. Ἐπὼν σκια) Sic legunt interpretes & Paroemiographi. In Anglic. Cod. rectius ἐπαίνων σκιαί, ut σκιάς ὄναρ ap. Pindarum. BOURD. Λόγος ἔργου σκιά, proverbium a Democrito profectum, apud Diogen. Laërt. Democr. 246 D. & Plut. π. παιδ. ἀγωγ. 16, 2, λόγος γὰρ ἔργου σκία κατὰ Δημόκριτον. P. tamen & L. cum A. ἐπαίων. Philemon Casaubono laudatur ad Theophr. 282, ἄλλο μὴδὲν πλὴν σκιά. De amicis in adversis. Vid. Eur. p. 295 B. SOLAN. Ἐπαίων σκιαί sunt

etiam apud Michaëlem Apostolium Prov. Cent. 19, 99, ubi hic ipse Luciani locus videtur respici. Sed recte, ut puto equidem, ἐπὶ ex Luciano restitui iubet D. W. Trillerus observat. Critt. p. 52, operis elegantissimi, & auctorem suum ex asse referentis. GESN.

ead. l. 11. Οὗτος ἀκριβὴς — ἢ πάντων) Non intellexerunt interpretes haec verba, οὗτος ἀκριβὴς ὅρος τῶν ἐμῶν. οὐδὲν ἀμφιδοξόν ἐστι, οὐδ' ὥς ἂν τις ἐνδοιάσσειαν, ἀλλ' ἢ ἀριστον κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι, σοφὴς δόξαν ἢ πάντων. Salmurienſis sic tranſtulit: *Hic lucubrationum mearum exactus terminus. Non amplius est dubium, nec quisquam ambiget, quin id omnium optimum iuxta disciplinas existimari oporteat, quod tibi visum fuerit. ἢ πάντων omisit in versione. Cetera satis inscite. Verte: Hic certus meorum scriptorum scopus est. Nihil dubii reliquum, adeo ut nec in posterum quisquam dubitaturus sit, siue hoc omni eruditione reſtissimum, quod tuum fert suffragium, an omnium. Nimirum tuum suffragium mihi est, & aliis etiam erit, instar omnium. GRAEV.*

ibid. Ὁpos) Ὁpos siue finis, hic est definitio. Iudicio viri, cui blanditur, vult constitui ac definiri, quid de se sentire debeant reliqui. Σοφὴς δόξαν absolute positum, ut sexcenties. GESN.

ead. l. 12. Ἀλλ' ἢ ἀριστον κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι σοφὴς δόξαν ἢ πάντων) Obsopoeus apud Basileenses & Bourdelotium, sed aut optimum iuxta disciplinas aestimandum est, quod tibi apporet (sic Bourdelotius: at in Basileensi oportet) gloriam, aut omnium. Benedictus, quin id omnium optimum iuxta disciplinas existimari oporteat, quod tibi visum fuerit. Unde apparet, illas voces σοφὴς δόξαν verius fuisse intellectas ab Benedicto, cum certe Lucianus de iudicio agat, non de gloria; & editioni Basileensi adscripsit pater, tuo iudicio. Sed cum is ipse Benedictus non perciperet, quo postrema ista ἢ πάντων referenda essent, omiſſis duabus adverbatis ἢ ineptissima licentia vocem πάντων superioribus immiscuit, cum tamen simpliciter verti deberet, ac clarissima sit aposiopesis, verentis aliquid arrogantius vel invidiosius proferre, quod post vocem πάντων tamen promittebat sermonis cursus. Verte igitur: *quin id vel optimum ad doctrinam existimari oporteat, quod tibi visum fuerit, vel omnium. GRON.*

ead. l. 13. Ἡ πάντων — εὐφημεῖν δὲ) Elegans ἀποσιώπησις, quae fugit omnes interpretes, praeter Gronovium. Nimirum ubi dixisset, sibi non sufficere, quod vulgus ipsum admiratum fuerit, quodque sermones sui laudentur ab auditoribus: ea omnia esse vana: at nunc, si verus ille rerum existimator iu-

dicarit, id, quod verum sit, demonstratum iri; idque ut fiat, se unice petere: οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, persequitur, οὐδ' ὡς ἄν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἀριστον κατὰ παιδείαν δεῖσει νομιζεσθαι, σοὶ γε δόξαν, ἢ πάντων. εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα χωροῦντα. Nihil amplius, quod sit ambiguum, nec de quo quisquam dubitare possit, sed vel optimum eruditione oportebit censerī, si tibi quidem ita visum fuerit, vel omnium: Ast bene ominari oportet eum, qui ad tantum certamen progreditur. Manifestum est, voluisse Lucianum, oportebit iudicari vel optimum eruditione, si tibi, unice arbiter, ita visum fuerit, vel omnium pessimum. Neque nunc amplius locus dubio incertove relinquendus est, dum alii scilicet aliter iudicent, & sic de universa existimatione omnium nihil certi queat decerni. Sed tuum iudicium secuturis omnibus, qualis habendus sim, constabit. At ne verbo male sibi ominaretur Lucianus, in voce πάντων repressit loquendi cursum; cum debuisset sequi χερίστον, vel simile. IENS. "Ἡ πάντων... εὐφ. δὲ χ.) Sic cum punctis edi curavimus, quibus ἀποσιώπησις designaretur; quo facto liquida iam omnia. Sensus autem adeo perspicuus est, ut mirer, qua ratione factum sit, ut viros doctissimos fugerit, praesertim cum posterior interpres recte aposiopesein observarit. Nota autem veterum superstitione in rebus agendis inchoandis, cuius exempla passim apud auctores occurrunt; de qua Casaubon. ad Theophr. Char. p. 322. Hanc nunc silentio huic praetexit. SOLAN.

Pag. 144. l. 2. Πᾶν γὰρ ἡδὲ στάδιον ἦν τὸν φοβερὸν τῷ Ὀλύμπῳ τὰ μεγάλα νενικηκότι) Hoc loco τὰ μεγάλα πᾶν παρέλκει, sed eo, quod in pluribus locis Graeciae certamina sacra celebrabantur sub Olympiorum nomine, ideo dixit Olympia magna, ad differentiam eorum, quae minus celebria erant. Intelligit igitur Olympia magna, quae Pisae ad Alpheum celebrabantur, quae & antiquissima a Peloe & Hercule erant, & celeberrima non solum in tota Hellade, sed etiam Italia, Sicilia, Asia, Aegypto, Syria, Cyrenaica, concurrentibus ad spectaculum, & athletas & quadrigas eo mittentibus. Minora vero Olympia erant, quae celebrabantur Dio Macedoniae ab Archelao rege instituta, quod nos docet Demosthenis Scholiastes ad orationem περὶ παραπροσβείας, his verbis: Τὰ Ὀλύμπια δὲ πρῶτος Ἀρχέλαος ἐν Δίῳ τῆς Μακεδονίας κατέδειξεν, ἧγγοτο δὲ ἐπ' ἑνέα, ὡς φησὶν, ἡμέρας ἑσαρίθμους ταῖς Μούσαις. Eodem nomine erant etiam Athenis, ut docet Pindari Schol. ad Olymp. 7 ad haec verba, κρῆναίς ἐν Ἀθήναις. Sic enim commentatur: εἴη δὲ ἂν ἔτοι Περσὶν καὶ ἡ τῶ

Ἡράκλεια, ἢ τὰ Ὀλύμπια &c. Vetus inscriptio Romana, de qua Ios. Scaliger lib. de emend. temp. quinto, p. 476. Olympia etiam post Panathenaea recenset Hesychius, Ὀλύμπια δ' Ἀθῆναιον ἀγών. Item alia Olympia, quae Smyrnae, & alia, quae Pergami, & alia Alexandriae, quorum mentionem fieri in Pandectis asserit idem Scaliger. Respectu igitur horum omnium certaminum, quae sub nomine Olympiorum diversis locis celebrabantur, dicta sunt Olympia magna ea, quae Pisae committebantur. PALM. Cf. supra Herodot. c. 1. SOLAN.

IN SCYTHAM SEU HOSPITEM.

Pag. 145. l. 1. ΣΚΥΘΗΣ) Προσλαλιά. Habita vero in Macedonia, & quidem, ut coniecturam feceris, Thessalonicae. Patet legenti p. 540 & seq. MARCIL. Quam Marcilius paginam indicat, ea est Parisinae editionis, i. e. Astrolog. a cap. 4 ad 10. Sed vereor, ut numerus recte sit expressus. REITZ.

ead. l. 2. Πρῶτος Ἀνάχαρσις) Vid. huius vitam & Epitaphium apud Laërtium. COGN. Πρῶτος) Sic recte, & patet hac narratione. Mendose in aliis πρῶτον. BOURD. Πρῶτος emendatum in B. 2 P. S. & A. In antiquioribus prave legebatur πρῶτον. SOLAN.

ibid. Ἀνάχαρσις) Meminit huius Galenus in προτρ. ad Artes. VORST. Quae de Anacharside hic habet, narrantur etiam apud Plut. p. 26 F. & Diog. Laërt. Sed aliter. Item ap. Herod. IV, 46, p. 155. SOLAN.

ead. l. 5. Οὐ τοῦ βασιλικοῦ γένους) Hoc a Luciano observatum, quia, quem nominavit, Anacharsis e regia stirpe erat oriundus. Vid. Herod. p. 155 f. SOLAN.

ead. l. 6. ὦν) Turparunt editores novitii sinceram veterum editionum lectionem, dum dederunt, οὐ τοῦ βασιλικοῦ γένους δν, nempe δν pro ὦν. IENS.

ibid. Πιλοφορικῶν) Quis hoc memoraverit, me latet. SOLAN.

ibid. Σκυθῶν τῶν πολλῶν) Sic infr. Τοξ. c. 45 med. Πένητα — καὶ Σκυθῶν τῶν πολλῶν. SOLAN.

ead. l. 8. Ὀκτάποδες) Scythico proverbio dicebantur, quibus rusticae tantum opes erant, quique duos possiderent boves, & currum unum: inter opes enim rusticanas praecipue recenset Hesiod. bovem aratorem. COGN.

ead. l. 11. Μετ' οὐ πολὺ) Immo post CXXX minimum annos: tot enim inter Solonem & pestem, de qua mox, intercesserunt. SOLAN.

ibid. Καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἱατρῷ) Ξένος ἱατρός. GUYET. (Ita in nott. eius Mss. invenio. An igitur voluit ξένος nomen viri facere? Sed quia honoris titulus, & quasi Numinis est, ideo maiori litera distinxit; quod quia Solanus quoque voluit, facile admisimus. REITZ.) Male interpretes: *Et ipsi, quamquam peregrino Medico, Athenienses hostias immolant.* Ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἱατρῷ, hoc est, ipsi hostias immolant, sub nomine peregrini Medici. MENAG. Monuerat in marg. ed. Graev. clar. Hemsterh. adeundum Duker. ad Thucyd. V, p. 325, n. 84, ubi is haec Luciani verba affert. Verba autem Thucyd. c. 12 his consona, haec sunt: ὡς ἥρωί δ' ἐντέμνουσι. Spanh. Dissert. IX de praest. & us. Num. pag. 565 laudatur *ibid.* REITZ. Loquitur, ut de Brasida Thucyd. V, 11, Οἱ Ἀμφιπολιταὶ περιέρξαντες αὐτοῦ τὸ μνημεῖον, ὡς ἥρωί τε ἐντέμνουσι, καὶ τιμὰς δ' ἐδωκασιν, ἀγῶνας καὶ ἑτησίους θυσίας. *Heroas Graecorum cum Divis s. consecratis Romanorum conferendos esse, etiam Spanhemius docuit de usu & praest. num. diff. 9, p. 329.* Ἐντέμνουσι verbum interpretatur Scholiastes ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, θύουσιν. Ἐναγίζειν etiam de sacrificiis, quae Heroibus, non immortalibus Diis, offeruntur, Herodotus II, 44. GESN.

ead. l. 12. Ξένῳ ἱατρῷ) AG. IV, 883. SOLAN.

Pag. 146. l. 2. Σκύθαις — ἀπαθανατίζειν) Conf. infra Ἑκκλ. c. 9: Τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι καὶ οἱ Γέται — αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν. SOLAN.

ibid. Καὶ πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν) Morem hunc mittendi ad Zamolxin scribit Herod. in 4. Strab. in 7. Suid. in dictione Ζάμολξις. COGN. Καὶ πέμπειν ὡς τοὺς περὶ τὸν Ζάμολξιν. MARCIL. Πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν. Dico alibi. BOURD. Παρὰ M. L. & edd. Fl. S. & A. recte; & sic Herodotus ipse, qui hunc morem describit in IV, p. 159, 2. In reliquis edd. pessime legitur περὶ. De Zamolxide vid. Menag. ad Diog. Laërt. p. 205. SOLAN. Puto ego totum hoc sumtum ab Herodot. IV, 94, atque ita legendum, ἀθανατίζειν, καὶ πέμπειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν. Nominaverat Γέτας τοὺς ἀθανατίζοντας. Tum paucis interiectis, ἀθανατίζουσι δὲ τὸνδε τὸν τρόπον οὕτε ἀποθνήσκειν ἑαυτοὺς νομίζουσι, ἵναί τε τὸν ἀπολλύμενον παρὰ τὸν Ζάμολξιν δαίμονα. Deinde narrat, quam ridicula crudelitate singulis quinquenniis interiectis sorte aliquem delectum mittant ad Zamolxin, πέμπουσι vel ἀποπέμπουσι παρὰ τὸν Ζάμολξιν, ἐντελλόμεναι τῶν ἀν' ἐκάτοτε δίωνται. Hoc itaque in versione secutus sum. Deinde verba ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος omnino praecedenti-

bus iungo. Quid enim? discerene debebant homines, Areopagum & Athenas esse in Graecia? an illud, barbarum hominem & Scytham pro Heroë, pro auxiliari Graeciae numine, in Graecia agnitus? GESN. Abit a Gesneri sententia Wessel. ad Diod. Sic. l. p. 105, n. 32, & ἀπαθανατίζειν probat. REITZ.

ead. l. 3. Ἄλλα — ἐδοξεν) Ἄλλα καὶ Ἀθηναίοις ἐξείναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν ἐδοξεν. Sic distinguit Bourdelotiana, & interpretatio Obsopoei est, sed Atheniensibus quoque licitum est in Graecia Scythas Deos facere. Quo tempore sacra pestilentia populus Atheniensis infestabatur. Benedictus ita mutavit distinctionem, τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος κατὰ, vertens tamen, Scythas in Graecia Deos facere. Quo tempore sacra pestilentia grassabatur Athenis. Unde apparet, quantum sibi permiserit uterque interpret, cum & de populo Atheniensi nihil dicant Graeca, & tantundem de Benedicti Athenis. Certe quidem in ea urbe luem grassatam nemo ita caecus est, qui non satis ex serie orationis videat. Sed an propterea non etiam potuit grassari extra urbem illam per Graeciam? & cum grassaretur ita per universam non minus Graeciam, quam Athenas, an non potuit singulare monstrari remedium urbi Athenarum, aequè ut aliis privatis urbibus? Nemo contrarium dixerit. Et prorsus tale factum memoratur ab Harpocrate in Ἀβασίς. Iam verba illa ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος pertinent omnino ad sequentia, quibus rectissime conveniunt, cum praecedentibus adhaereant prorsus quod ad syntaxin κακοήλους, (& quis dicet θεοποιεῖν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος;) quod ad rem ipsam, nugaciter; cum Athenienses nequeant θεοποιεῖν, nisi in territorio suo: neque Luciano contrarietas in his quaesita est, sed in Scythis & Atheniensibus. GRON.

ead. l. 4. λοιμὸν τὸν μ.) Tempore belli Peloponnesiaci, de qua peste Thucyd. videndus. SOLAN.

ead. l. 6. τὸν Σκύθην) τὸν Τόξαριν. MENAG. Idem iam notaverat Guyetus. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπαινε) In L. ἢ ἐποίησε. Et sane cum παύω usurpant, participia solent addere, non infinitivos, ut vocant, modos. Vide sententiam praecedentem. SOLAN. Ἐπαινε) Esti tantum non semper cum participio construi amat hoc verbum, tamen hoc loco participium vix conveniens esset. Et cum παύω quoque construat cum genitivo substantivi, quid prohibet etiam dicere παύειν τοῦ ποιεῖν, aequè ac παύειν τοῦ πόνου. Nec desunt tamen exempla infinitivi, ut Galen. ad Hippocr. Prognost. p. 151, v. 29, (monente Foessio in Oecona

Hippocr.) ubi scribit Galenus: τὸ ἀφανισθῆναι τινα τῶν παρὰ φύσιν ὄγκων εἰπεῖν, οὐ ταυτὸν σημαίνει τῷ παύσασθαι φάναι. Nec tamen ἐποίησε improbem. REITZ. Negat Solan. παύω infinitivo iungi, sed participio utendum. Immo & infin. usitatus. Long. Past. 2, pag. 43 ed. Wech. νέμειν ἐπαυσάμην. Menand. fragm. 184, p. 254, παύσται — δυσφορεῖν. Diod. Sic. III, c. 33 med. παύονται τοῦ τοξεύειν. Phalar. Ep. 35, πεπαύσομαι τοῦ γράφειν. IDEM in Addend.

ead. l. 13. Λευκὸς ἵππος) Dico alibi. BOURD.

Pag. 147. l. 2. Ἐφαίνετο ἔτι) In Scytha: Καὶ εὐρέθη κειθὶ ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεῖς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι καὶ μάλιστα, & quae sequuntur. Distingue, πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι, καὶ μάλιστα, *quamquam non integra nunc esset, & maxime*. GRAEV. Meurf. AG. IV, 1010. In W. post ἔτι punctum est. In reliquis cum sequentibus iungitur. SOLAN. Distinctio, quam Graev. post ἔτι fieri voluit, iam aderat in Parisina, nisi quod pro commate punctum minus exstabat, quod itaque intactum reliqui. REITZ.

ead. l. 10. Πυρεταίνοντας) Infra tamen *πυρέττειν* pro *πυρεταίνειν* quatuor Codd. habent; vid. Quom. histor. c. 1. Hic vero nihil variationis invenio: quare, cum utrumque rectum sit, nihil quoque hic immuto. REITZ.

ead. l. 11. Τινὰς ἦδῃ) Ubi dicitur de Toxaride, καὶ φασί, *πυρεταίνοντας τινὰς, ἦδῃ πεπαύσθαι ἀπ' αὐτοῦ*. At potius ita distinguendum, καὶ φασί, *πυρεταίνοντας τινὰς ἦδῃ, πεπαύσθαι ἀπ' αὐτοῦ*, & aiunt, quosdam, febri iam correptos, ab eo liberatos esse. Certe purissima illa Florentina editio caret distinctione post τινὰς. Non semel hic libellus prava distinctione corruptus est sive a librariis, sive editoribus. Sic paulo supra pulchre vidit Graevius legendum, καὶ εὐρέθη κειθὶ ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεῖς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι: καὶ μάλιστα ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴρ ἐγκεκόλαπτο. Ac inventus illic est sepultus Toxaris, cum ex inscriptione, licet ea non amplius exflaret integra, cognitus, tum vel maxime quod in monumento VIR SCYTHA incisum erat. ubi vulgo male, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι καὶ μάλιστα &c. Sic c. 11 a prava interpunctione male se habent haec, Καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσης, μίας καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἑστὸν, υἱὸς, καὶ πατὴρ. ὁ μὲν, εἰ τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐπισοῖς. ὁ δὲ, υἱὸς. καὶ ὁφθεῖς μὲν αὐτίκα, ἀπάξῃται σε. οὕτω μέγας ἑστὶ, καὶ καλὸς ἀρρενωπὴν τινα τὴν εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ φθόγξαιτο μόνον, οἶχ' ἡσεται σε ἀπὸ τῶν ὧτων ἀναδυσάμενος. Sed legendum, ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὁφθεῖς

μὲν, αὐτίκα ἀπάξῃται σε. *Atque ut impensius mireris, unius eiusdemque sunt familiae, filius & pater: hic quidem si Solonem, aut Periclem, aut Aristidem animo versas (h. e. pater talis censendus est, qualis fuit vel Solon, vel Pericles &c.) Filius vero, simulac videris eum, te abripiet; adeo magnus est, & mascula quadam forma decorus: qui si tantummodo vocem ediderit, ducet te auribus revinctum. Atque ita recte habet editio Florentina. IENS. Male Salm. punctum post ἡδὴ collocaverat. In Par. comma erat, rectius nihil distinctionis habet Fl. & Obsopoeus quoque continuo filo venterat, aiuntque, nonnullos febre laborantes iam ab illo sublevatos esse. Quod cum recte se habeat, Iensium quidem secutus sum in tollenda post τινὰς distinctione; nec tamen novam post ἡδὴ addidi, quia non opus est. REITZ.*

Pag. 148. l. 3. Παρὰ) Ex solo Cod. L. Solanus ὑπὲρ legi voluit, ut in marg. Iunt. innuit. Sed id non adeo necessarium puto, quin παρὰ, etsi alibi non idem sit, quod ὑπὲρ, hic tamen non sit ineptum. Παρὰ τινὸς enim saepe significare a parte illius, si-ve quod proficiūcitur ab aliquo, non solum Periz. ad Aelian. alique ostenderunt; verum & passivis adiungitur, ut in Ev. Lucae I, 45, τοῖς λαλαημένοις παρὰ κυρίου, ubi & ὑπὲρ locum habuisset. REITZ.

ead. l. 6. Ἐπὶ πρὸς αὐτὸς ὀπίσω χωρεῖν) Gallice similiter dicimus, retourner sur ses pas. MENAG. Eandem Gallicam phrasin quoque ad hunc locum in F. Guyet. notis reperio. Et saepe alibi hi duo notant eadem. An igitur Menagius hunc compilavit? Hoc loco non arbitror: nam facile eiusmodi cogitatio utrumque potuit subire. Interdum tamen non abest suspicio. REITZ.

ead. l. 10. Κεραμεικῶ) Conf. supra Ἀναβ. c. 13. SOLAN.

ead. l. 13. Του δοκιμωτάτου) Angl. Cod. τῶν δοκιμωτάτων. BOURD. Non moveo vulgatam: interim credo, lectionem Codd. numerum plural. exprimentium esse potiolem: quam si receperis, quidni tum etiam pro γένους legas, γένος, ut sit γένος τῶν δοκιμωτάτων, i. e. quantum ad genus, erat ex probatissimis, i. e. dignitate conspicuis, formula loquendi in eiusmodi narratione usitatissima. REITZ.

ead. l. 14. Ὁ Ἀνάχαρσις) Ὁ Ἀνάχαρσις δὲ πρὸς αὐτὸν ἐκείνους ἔγνω ὁμοειδῆ ὄντα, ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον. Verte: Anacharsis autem unde cognovisset, Tocharin popularem suum esse, qui Graeco more vestitus incedebat. Deinde, ἀσιδῆρον, ἡδὴ στωμύλον, verte, sine ferro, & iam lepidum, seu elegantem, in alloquio blandum, quales erant Attici; non facundum, ut interpretes. Consuetudine

Graecorum deposuerat Toxaris illam austeritatem & tristitiam frontis & oris, quae Scythis propria erat, unde dicitur, σκυθρωπία. Ἀσίδηρον autem dixit Toxarin fuisse, quia Scythae semper ferro fuccincti erant: Toxaris vero Graecorum mores induerat, & palliatus incedebat, sine acinace. GRAEV.

ead. l. 15. Ἐγὼ) Plura eiusmodi, in quibus interpretes lapsi sunt, indicativum retinentes in versione, cum subiunctivum expressisse oportuisset, dedit Iensf. in Lectt. Luc. p. 30. REITZ.

ibid. Ἐσταλμένος) De habitu, ornatu, etiam Dion. Hal. Antiq. V, p. ed. Lips. 309, v. 8: ἐξίεναι αὐτοὺς — κοῦφη ἑσταλμένους ὀπλίσει, i. e. levi armatura instructos. Et L. XI, p. 707, 18, ἀνδρῶν — ἑσταλμένους ὀπλίσει. Noster iterum c. 5 huius Dialogi, οὕτω δημοτικῶς ἑσταλμένον. REITZ.

ibid. Ὑπεξυρημένον) Id verbum recte se habere, vid. supra Tim. cap. 14 ex divisione Solani, quod iam erit cap. proximum, vel tertium ab eo. Item Dial. Mort. IX Simyl. & Polystr. f. ubi ὑπεξυρημένος τὸ γυνεῖον quae loca, monente eodem, contuli. REITZ.

Pag. 149. l. 4. Ὁ Δαυκέτου) Unde habeat, incertum: certe Gnuri filium faciunt Herod. IV, p. 155, Diog. Laërt. I, p. 26, & Suidas. SOLAN.

ead. l. 8. Κατ' αὐτὸ) Καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκείθεν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τοῦνομα, οὐ τῶν ἐπιφανῶν, ὥστε καὶ ἐγνώσθαι ἀν σοὶ κατ' αὐτὸ. Cur in Latinis versionibus praeteritur κατ' αὐτὸ; Videtur significare pariter. Non sum ex illustribus natus, ut ego tibi notus sim pariter, sicut tu mihi. Eis αὐτὸ & κατ' αὐτὸ saepe est pariter, simul. GRAEV. Notaverat Hemsterh. in marg. videndum L. Bos ad L. E. I, 18. Is igitur ad Evang. Lucae l. d. haec habet: Κατὰ τί γνώσομαι τοῦτο; (ait Evangelista) Reperitur haec locutio apud LXX Intra Genes. XV, 8. Subaudiendum in κατὰ τί vocabulum σημεῖον, ut sit, ex quo signo? Apud Lucianum simili ellipsi occurrit ἐγνώσθαι κατ' αὐτὸ in Scythia h. l. In Latinis versionibus praeteritum esse illud κατ' αὐτὸ, notavit Graevius, reddens id pariter. Si mihi vel tantillum a tanti iudicii viro discedere liceret, verterem, ex eo, ut sensus sit: Non sum ex illustribus natus, ut ex eo tibi notus essem. Haec ille. Sic fere Dionys. Hal. περὶ τ. Δημοσθέν. δειν. p. 168, v. 4 ed. Lips. Κατὰ τί δὴ ταύτην ἡγοῦμαι τὴν λέξιν εἰκέναι τῇ Θουκυδίδου; καὶ ὁ κάκεινεν πείθομαι μάλιστα διαφέρειν τῶν ἄλλων. Et ita parvi interdum refert, veritasne ex, secundum, an propter, ut e. c. ap. eund. Dion. Hal. antiq. Rom. I, pag. 63, 30, κατὰ τίνα γίνεται μάλιστα αἰτία; ubi, ex qua causa, ob, per, se-

cundum quam causam verteris, non multum intererit. REITZ.

ead. l. 9. Σὺ) Omissum in edd. supplevimus ex Mf. Reg. 2954.

ead. l. 12. Διατριβοί) Sic solus nostrorum Codicum W. melius, quam quod in aliis est, Διατριβή. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐκ οὖν, ἢ δ') Οὐκ οὖν, ἢ δ' ὅς ὁ Ἀναχάρσις, μαθητὴν σου ἴσθι με γεγεννημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος. Proinde, inquit Anacharsis, scias factum me discipulum tuum, tuique amoris aemulum. Hic etiam in interpretatione δς omissum, nec poterat verti, nisi distinctio apponatur. Οὐκ οὖν, ἢ δ' ὅς, ὁ Ἀναχάρσις, μαθητὴν σου. Ergo, inquit ille, Anacharsis scilicet, scito me tuum discipulum esse, & aemulatorem tui amoris. Sic paulo post, p. 152, Εὐφήμει, ἢ δ' ὅς, ἐκείνῳ τὰ μέγιστα χαριεῖσθαι μοι δοκῶ. Bona verba quae so, inquit ille, rem gratissimam me ei facturum puo. Nihil apud Platonem crebrius, quam ἢ δ' ὅς, inquit ille. Paulo post κατὰ δαίμονα male vertitur forte quadam, cum sit bona fortuna, bonis avibus. GRAEV.

Pag. 150. l. 3. Ἀκινάκου) Vide Toξ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀναστρέφοντα) Sic W. & L. Reliqui libri ἀναστρέφοντα. SOLAN.

Pag. 151. l. 3. Σοφός) Solonem intelligit, cuius aetate tradunt historici Athenas appulisse Anacharsidem. Vid. Plur. in Solone. SOLAN.

ead. l. 7. Δημοτικῶς ἐσταλμένον) Vid. supr. c. 4. REITZ.

ead. l. 17. Δυσπρόσδοτον) Ita Mf. Reg. 2954. Vulg. Δυσπρόσδος.

Pag. 152. l. 4. Περὶ τοὺς ξένους) Et si αὐτὸς πρὸς τινὰ frequentius occurrit, quam περὶ, ut supra indicavimus, tamen non reiicio vulgatam. Sic fere infra, in Quom. hist. c. 4, καὶ τοῦτο δέισις περὶ ἐμοῦ. Ubi quoque παρὰ posses substituere; sed non est opus. Et cum εὐσέβεια περὶ τοὺς θεοὺς & similia recte dicantur, quae vel Lexicographi habent, non video satis causae, ut cum Solano παρὰ recipiam. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπιτομὴν τινὰ ταύτην) Supple ὅδ' ἐν. MENAG. Idem & Guyetus dixit. Et quilibet eiusmodi observationes facere potest; quare compilationis suspicio hic nulla: ὅδ' ἐν enim alibi addit Noster, ut supra Herodot. c. 3. REITZ.

ead. l. 15. Καὶ προξενήσεις) Sic Demosth. Προξενεῖς αὐτῶν. GUYET.

ibid. Προξενήσεις αὐτοῦ) Προξενήσεις αὐτὸν, non simpliciter est, suscipies illum, ut vult interpretes, sed hospitio publico suscipies illum, eris publicus eius hospes, loca lautia praebebis, ut Romani loquebantur. GRAEV. Non credo, Graevium dedita opera scri-

psisse αὐτὸν pro αὐτοῦ, quod recte edd. habent. Licet enim accusandi casus recte quoque huic verbo possit adiungi, genitivum tamen in huiusmodi compositis amant Graeci, ratione propositionis, quae in composito inest. Quare sufficit exemplum genitivi ab Guyeto iam adductum: num tamen eodem indicare voluerit, προῦξ. in priore syllaba Attice scribendum, nescio, neque magnopere curo, Nostrum non solere ὑπεραττικίζειν sciens, ut non longo hinc intervallo, ad verbum ἐμελλας pro ἡμελλας dico. REITZ.

Pag. 153. l. 15. Ἡδίστα διατρέψῃ) Eadem pagina vitiose legitur, & ut vara sequitur vibiam, vertitur infulsissime hoc; καὶ πάντα τρόπον ἐπιμελούμενος, ὅπως ἡδίστα διατρέψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι, tum omne studium adhibens, ut quam iucundissime in Graecia vivens renideret. Quid est, iucundissime renidere in Graecia? Erratum leve mirum tot editoribus & interpretibus imposuisse. Lege, ὅπως ἡδίστα διατρέψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι, ut suavissime in Graecia aetatem ageret, ex animi sententia viveret in Graecia. Paulo ante c. 4, οἰχοίτο ἐς Ἀθήνας, καὶ νῦν διατρίβει κείθι, ivit Athenas, & nunc ibi habitat. Sexcenties alibi. Saepe autem π & τ permutantur a librariis. Sic superius pro εὐπρεπῇ ostendimus rescribendum esse εὐτρεπῇ. GRAEV. In W. videtur olim fuisse διατρέψῃ, sed alia manus διαπρέψῃ fecit. In ferculo literario refert lensius. Ego vero emendationem Graevii secutus sum, quam etiam in Excerptis Longolii invenio, non tamen ut scripturam ipsius Codicis, sed tantum ut coniecturam. SOLAN.

ead. l. 16. Τέθηκός) Hoc verbum a Scapula omissum vid. ap. Steph. in Thesaur. qui satis de eo egit. Occurrit rursus c. seq. REITZ.

ead. l. 17. εἶναι) Legendum puto ἀκρίνου, quod pronomen a calli graphis cum compendio verbi εἶναι quam facile confundatur, supra iam observatum est in Hermot. Certe ita interpretatus sum. GESN.

Pag. 154. l. 3. Οὐ γὰρ μικρὸν ἢν Σόλων ἐπαινῶν) Aut imprudenter admodum, aut imperite interpretes: alter, neque enim mediocri laude Anacharsis virtutes solebat extollere Solon; alter, non enim Solon parum eum laudabat: cum debuissent, neque enim parvum momentum erat Solon laudans, non exigua res aut pretium erat, si quis ab Solone laudaretur. GRON.

ibid. καὶ τοῦτο) Ἄλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ ἐπέδοτο, ἐφίλουν, οὓς ἐκεῖνος δοκιμάζει. Cur in versione praetermittunt καὶ τοῦτο; Sic enim Salmurienfis: Verum homines, ut legislatori parebant, sic amabant, quos ille probaret. Alius: Verum

hominibus & hoc moris erat, ut legislatori parebant, sic amabant, quos ille probaret. Scribae cum in distinctione non nihil aberrarent, tenebras offuderunt interpretibus. Sic distingue, ἀλλὰ εἰ ἄνθρωποι, καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ ἐπειθοῖτο, ἐφίλουν οὓς ἐκείνος δοκιμάζοι, & verte, homines autem, & in hac re tanquam legislatori suo obsequiebantur, amabant, quos ille probabat. GRAEV.

ead. l. 5. Καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι τὰ τελευταῖα. καὶ ἐμνήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις) Sane sic etiam attente interpretes: alter, ac prorsus eosdem in reliquum viros optimos esse credebant. Solus vero ex barbaris Anacharsis initiatus est; alter, eosque viros optimos denique esse credebant. Solus vero ex barbaris initiatus est Anacharsis. Atqui turbant illa vel in reliquum, vel denique; & si vis vel Graecismum, vel sensum congruum, distingue, καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι. τὰ τελευταῖα καὶ ἐμνήθη. GRON.

ead. l. 6. Ἐμνήθη μόνος) De antiquis temporibus hoc intelligendum; aut Romanos sub Barbarorum nomine non includi statuendum. Constat enim initiatos fuisse Syllam, Pomponium Atticum, Augustum, & Luciani aetate, M. Aurelium Imperatorem; (vid. Xiphil. Capit. 27, & Dionem.) Quod tamen de M. Aurelio dixi, nolim ita intelligi, ut statuere videar, factum hoc ante hunc libellum a Luciano scriptum: nam ab eo nondum celebri videtur habita haec oratio, cum in Graeciam primum appulit; nisi forte in reditu malis habitam, vid. c. seq. Cic. I de Nat. Deor. Omitto Eleusinam sanctam illam & augustam, Ubi initiantur gentes orarum ultimae. Adde etiam Potterum 46, 1, ubi plures recenset. SOLAN.

ibid. Δημοποιοῖντος γενόμενος) Anacharsis ab Atheniensibus civitate donatus. GUYET.

ead. l. 8. Οὐκ ἂν) Similem locutionem habes Παρασ. c. 45. Sed non eandam prorsus. SOLAN.

ibid. Οὐδ' ἐ) Sic legendum, non οὐδ' ἐν vid. ex Παρασ. c. 45, δοκεῖ δὲ οὐδ' ἀναπαύσασθαι παρασιτῶν, εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνον ἀπέθανε. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπαγομένω) Delevi iota subscriptum, quod in Parisina ed. sensum turbabat: non enim est dativus, sed nominativus dualis. REITZ.

Pag. 155. l. 9. Νησιώτης ἐκείνος) Telemachus scilicet ex insula Ithaca, Homer. Od. Δ, Menelai domum ex auro, argento, electro, & ebore concinnatam cum stupore quodam miratur. COGN. Vid. Homer. Odyss. Δ, 74. SOLAN.

ead. l. 13. Ποιητὴν) Quem innuat, nondum reperi. SOLAN.

ead. l. 15. Δείξαι) Καὶ τὸ μὲν δείξαι τῶν λόγων ὑμῖν, est, & *specimen dare mearum orationum*. Sic ἀπ' δειξίς est specimen. Ufus etiam Petronius: *Rogo te, mihi apodixin defunctorium redde*, hoc est, ede leve aliquod specimen, ut recte exponit Io. Fr. Gronovius lib. IV Observ. cap. 13. GRAEV. Malim δείξαι τὸν λόγον, ut in principio Zeuxidis & alias. Sed nec damnare aufim δείξαι (δείγμα) τῶν λόγων, vel δείξαι (τι) τῶν λόγων. GESN.

Pag. 156. l. 3. Ἐπιγραψάμενος) Ex L. haec scriptura. Sic Δικ. c. 29, & Περ. c. 11. SOLAN. Etsi non improbo scripturam Cod. L. ἐπιγραψάμενος, non tamen ideo cum Solano illico in textum recipio, contra auctoritatem ceterorum Codd. cum nihil absurdi habeat vulgata: sic saltem apud Gregor. Nyssen. Orat. funebr. in Basilium T. III, p. 480. συγγράφασθαι τι, operis socium ascribi, inveniri, testis est Suicerus in Thesaur. Eccles. Vide etiam P. Wesseling. Obs. II, 6, pag. 162, (quem consulendum Hemsterh. in marg. monuerat) ubi is interpretem in vertendis his verbis offendisse animadvertit, quippe qui ea reddiderit: *Et quos aggressus, praefides conscripta de illis historia, praefules est ap. Benedict.*) cum debuisset, quibusque adficiis patronis; id enim significare προστάτην νέμειν, γράφασθαι, ἀπογράφασθαι, ἐπιγράφασθαι & συγγράφασθαι, ibidem docet Wesselingus. Cum vero ex Luciani Bis accusat. c. 29 ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτην ἐαυτῶν afferat, nec τὸ συγγράφειν προστάτην aliis exemplis confirmet, & ἐπιγράφειν Luciano in his locutt. usitatus sit, non repugnaverim, si quis & hic illud recipere malit. REITZ.

ead. l. 12. Τῇ Ἀττικῇ δεκάδι) Vinc. Obsopoeus interpres sic vertit (*Aticae Musae*): quomodo legerit, nescio: videtur tamen legisse Ἀττικῇ δεκάτῃ, & sibi intellexisse μούση, quasi fuerit quaedam decima Musa Athenis. Sed ea δέκας non ad Musas referri debet, sed ad decem illos oratores celebriores, qui Athenis floruerunt, & quorum vitas scripsit Plutarchus, quod (credo) satis manifestum videbitur nostro lectori. PALM. Vide apud Philostratum p. 564: βοῶση δὲ ἐπ' αὐτὸν τῆς Ἑλλάδος, καὶ καλοῦσης αὐτὸν ἑνα τῶν δέκα &c. De Herode sermo est, qui respondet id solum, *se Andocide meliorem*. In notis ad eum locum de secunda etiam decade monemur. Certe & hic in Cod. W. est δεκάδι α. Quod an Lucianum sit, viderint alii: mihi nunc de eo dispicere non vacat. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅτι ἂν οὗτοι) Haec verba, ὅτι ἂν οὗτοι ἐθέλωσιν, ἐθέλουσι γὰρ, in W. solo reperiuntur. SOLAN. Scripsit ad me cl. Gesner. super hoc loco his verbis: *Hunc locum ita interpre-*

tatum esse video Solino: Fitque in civitate, quidquid hi volunt; volunt enim, quidquid optimum est. Legit igitur, καὶ τοῦτ' ἔγινετο ἐν τῇ πόλει, ὃ, τι ἂν βούλονται βούλονται γὰρ ὃ, τι ἂν ἀριστον ᾖ τῇ πόλει. Si ex libro aliquo, plane accedo: sin ex ingenio, laudo coniecturam, tanto credibiliorem, quod repetitio τῆς ὃ, τι omissioni locum dare potuerit: recipere tamen non ausim. Sic ille. Ego itaque verba illa in edd. deficientia recepi, quia ex Codice sunt desumpta, & versionem Solani retinui. Coeperat enim & is pristinam versionem plurimis in locis corrigere. Et quia Gesnerus ex illa correctione verba Graeca divinare debuit, nihil mirum, si ipsissima Graeca, quae Solanum legere ait, proferre non potuerit, sed similia illis attulerit. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Δημοσθένην) Δημοσθένους erat in editis exemplaribus, sed mutavit Solanus, sine dubio ex collat. Cod. V. Sin minus, recte tamen mutavit: nam πρὶ non hic de, sed circa significat. Ne quem autem offendant terminatio in νν, cum Δημοσθένα Δημοσθένη scribere iubeant Grammatici, videat Nostrium in Demosth. Encom. cap. 3, & alibi, ubi Δημοσθένην scribere solet; velut alii Ἀριστοφάνεια, alii Ἀριστοφάνην amant. REITZ.

Pag. 157. l. 5. Ὁ δὲ υἱός, καὶ ὁ παῖς μὲν, αὐτίκα) Male Salm. ὁ δὲ, υἱός. καὶ &c. quam distinct. merito improbat Ienf. Sed Par. rectius habebat ὁ δὲ υἱός. Paulo post vero, eadem prava disputatione laborabat, scribens καὶ ὁ παῖς μὲν αὐτίκα, ἀπάξεται σε. Quam itaque, monente Iensio, correxi. REITZ.

ead. l. 8. Οἰχῆσται σε ἀπὸ τῶν ὧτων ἀναδησάμενος) Lege, ἐκλύσεται σε ἀπὸ τῶν ὧτων ἀναδησάμενος, & ita videtur legisse interpretes. PALM. Violentissime profecto Palmerius pro οἰχῆσται legi iubet ἐκλύσεται. Non sanum quidem, quantum ego video, est vulgatum οἰχῆσται, cum οἰχομαι sit fugio, abeo, discedo, idque huic loco non conveniat: mollior tamen adhiberi potest medicina; nempe una extrita literula legendum ὀχῆσεται, vehet, rapiabit. IENS. Nihil mutandum. Respicit ad Ōgmium illum Gallorum Herculem: qui catenis ex ore suo ad aures audientium pertinentibus non profecto alligatos tantum stanti sibi habet, sed abducit, trahit, rapit, quocunque ipsi ire placeat. Haec vis verbi οἰχῆσται hanc nos verbis illicet & abibit exprimere studuimus. GESN.

ibid. Ἀπὸ τῶν ὧτων) Vide historiam Herculis Gallici picti, ad quam hic alludit. Exstat autem in libello, cui Hercules titulum fecit Noster, & apud A. Gell. XVI, 3. SOLAN.

ead. l. 12. Πρὸς τὸν τοῦ Κλ.) Legend, Plut. in Alcib. BOURD.

ead. l. 13. Ἡράσθησαν τοῦ Ἀλκιβ.) Hoc abunde scribit Plut. in Alcibiad. Aristoph. in Ran. Valer. Max. lib. 7. COGN.

Pag. 158. l. 2. Ἐπισείσαι) Quid hoc sit, clarius ex ὕ. Εἰκ. c. 4 discēs, ubi laudata mulier τὴν χεῖρα ἐπισείειν dicitur, intra modum probans, quod dabatur, encomium. Adde Δικ. c. 28, ubi τὸ ἐπισείσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τῶν ὀρων, inter modestas laudandi & probandi rationes ponitur. Passim usurpat Noster. Vid. Πητ. c. 22, & Οἰκ. c. 2. SOLAN.

ibid. τὴν χεῖρα) Distinguendum: καὶ ἐπισείσαι χρὲ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἐτ' ἐνδοιάσιμα τὰ σά. *Munus protendenda est, hoc solum scil. si fecerit, res tuæ non amplius fluctuabunt.* GRAEV.

ead. l. 4. Ἥδῃ) Καί μοι ἥδε. Lege ἥδῃ. GUYET.

ead. l. 5. Ἐδοξα) Καί μοι ἥδῃ πειρωμένῳ τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι ἔδοξαν. Sic leges. Vulgo male ἔδοξα, sententia refragante. *Et mihi, iam experto vix millesimum partem, quæ illis insunt, dixisse visi sunt, sc. πάντες, vel οἱ πολλοί, qui vestras virtutes prædicabant.* GRAEV. Graevii emendationem invitis omnibus impressis & ipso M. Codice in textum recepimus. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀμβολᾶς ἔργον) Tangit hunc versum Heliod. L. 2 Ἔργ. Αἰεὶ δ' ἀμβολιέρῳς ἀνὴρ ἀταισι παλαίει. BOURD. Pro Heliod. lege in nora Bourd. Hesiod. & vid. illum in Ἔργ. καὶ ἡμ. v. 413. Ubi quoque cognosces, ἀμβολιέρῳς, secunda correpta, scribendum; nisi id ex versu iam sponte vidisti. REITZ.

ibid. Κεῖος &c.) Locus a Bourdelotio indicatus, est v. 412 Ἔργ. Hesiodi. Sed alium certe respicit Lucianus; aut quomodo ex Alcraeo Ceus factus Hesiodus? Deinde ubi ἔδρα &c. Cuius iraque, inquires, verba hæc? Bacchylidis, cui tribuuntur ab Athenæo XIV, p. 631 C. & a Dionys. Hal. de Struct. orat. pag. 254 edit. Uptonianæ. Verba ipsa Bacchylidis habes apud Steph. Lyr. p. 570: οὐχ ἔδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς, ἀλλὰ Χρυσαιγίδος Ἰτωνίας χρὴ παρ' εὐδαιδαλον ναὺν ἐλθόντας ἀβρόντι δειῖσαι. Fuisse autem Ceum inde colligas, quod Simonidis ἀδελφιδούς, qui haud dubie Ceus. Vid. Μακροβ. c. 26; & ut id obiter moneam, emendandus Index auctorum ab Athenæo laudatorum, in quo non in voce *Simonides*, sed in voce *Ceus* comparet. Testatur autem diserte Strabo Lib. X, ubi de Ceo insula agit. Plutarchus etiam, Aelianus, Stephanus Byzant. & alii. Ne ergo credas Lil. Gyraldo Boeotum facienti, præsertim cum apud Lutatium sive Lactantium ad Statum, quo auctore id asseruit, nihil tale, teste Fabricio, inveniat; cu-

ius vid. Biblioth. Gr. 551. In Collectaneis Galaei, Anacreonti, sed falso, tribuuntur haec verba. SOLAN. Non Simonidem hic laudari, quod F. Ursino visum erat, sed Ceum alterum, Bacchylidem. ex Colomesio ad Gyraldum pag. 463 observat Fabricius Bibl. Gr. 2, 15, p. 594. GESN.

IN QUOMODO HIST. SIT CONSCR.

Pag. 159. l. 2. Λυσιμάχου ἡδὴ) Lysimacho post Alexandri mortem Thracia obtigit, in qua sita haec urbs. Eadem prorsus ratione usurpat ἡδὴ, ἴητ. 2, c. 5. SOLAN.

ead. l. 3. Φίλων) Cui etiam Symposium dedicat. V. not. ad personas Συμπ. Verum nomen fuisse videtur; sed quis fuerit ille Philo, non constat. Est & Philonis ap. hunc mentio Καλλ. c. 4, qui Diniæ filius dicitur: sed cum dialogus ille genuinus non sit, eius auctoritatem non moror. Nobilis eius nominis medicus memoratur apud Plut. (Probl. 8, 9.) Sed idem ut sit, per aetatem non licet. SOLAN.

ibid. Πυρεταίνει) Angl. πυρέττειν. Sic pag. seq. ὡς πυρέξει. BOURD. Πυρέττειν A. W. P. L. In reliquis πυρεταίνειν. SOLAN. Et si πυρεταίνειν, quod in edd. erat, quoque dicatur, ut supra in Scyth. c. 2 f. tamen πυρέττειν ex 4 Codd. praetuli, eoque magis, quia & hoc Hippocrates amat, ut de Rat. Viâ. Sect. IV, p. 71, v. 34. Et crebro alibi. REITZ.

ead. l. 4. Ἀπὸ τῆς πρώτης) Scil. ἡμέρας. Sic Demosth. pag. m. 37. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ) Sic apud Hippocr. & Galen. BOURD. Vellem ipsa loca indicasset B. in Lexico enim medico non notantur. SOLAN. Sic infra in Ἀποκτ. cap. 4 pr. προθυμῶ λιπαρεῖ χρυσάμενος. At Hippocrati febris continua audit ξυνεχὴς, ut in Coac. Praenott. Sect. 2, § 143, Τοῖσι χρόνιζουσιν ἀσφαλῶς ἐν πυρετῷ ξυνεχεῖ, & alibi; nec tamen λιπαρὴς de febris apud eum me legere memini, nec Foësius notavit. REITZ.

ibid. Περὶ δὲ τὴν ἐβδόμην) In libello, quomodo sit conscribenda historia, non longe a principio, scribendum: Περὶ δὲ τὴν ἐβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυέν, τοῖς δὲ ἰδρῶς ἐπιγενόμενος πολὺς, καὶ οὕτως ἔλυσε τὸν πυρετὸν. Vulgo male πολὺς καὶ οὗτος, ἔλυσε, sine ullo sensu. GRAEV. Non assentior Graevianae distinctioni, sed vulgatam servo, & miror, qui eam sine ullo sensu esse, dicere queat: nam si cum Graevio distinguendum, tunc illud καὶ οὗτος potius delendum foret, ac

scribendum continuo filo, ἰδρὸς ἐπιγενόμενος πολὺς ἔλυσε τὸν πυρετὸν. At, at, minime delenda verba καὶ οὗτος, quae vim notabilem habent, ut Micyllus in versione ed. Paris. recte ostendit, vertens, *sudor, etiam ipse immodicus*; sive malis, *isque immodicus*; quod Latinis quoque per familiare esse, quis nescit? Addidisse autem Noster illa videtur, ut eo magis sentiretur necessitas adiectivorum πολὺς & πολὺ; quia, si parva tantum copia excerneretur sanguis vel sudor, non esset *crisis salutaris*, ut Medici aiunt, qui vere praedicant, *Nullum criticum paucum*, i. e. solutio morbi critica per excretionem largas fieri amat. Paucae enim sanguinis guttae e naribus sponte prorumpentes non faciunt *crisin perfectam*, i. e. non portendunt salutem, sed irritum tantum produnt naturae conatum. REITZ.

ead. l. 8. Ἐς γελοῖον) Mira phrasis: nusquam enim, quod quidem sciam, additur accusativus, ut hic τὰς γνώμας. Vide Ὀρχ. c. 4, & Εὐν. c. 9. Adde etiam Ἑρμ. finem. SOLAN. Nescio, quid miretur Solanus phrasin insolitam. Significat enim hic περιέσθηναι redigo; eodemque significatu & constructione unitur Herodian. VII, 3, 12, ὁ Μαξιμίανος τοὺς πλείστους τῶν ἐνδόξων οἰκῶν ἐς πανίαν περιστήσας. Nominativus autem verbi, hoc Luciani loco, est τὸ νόσημα. Nec tantum abludit alter locus Luciani, quem ipse Solan. indicat, Eunuch. c. 5, τὸ δὲ οὖν τέλος τῆς δίκης ἐς τοῦτο περιέσθην quamvis ibi reflexive, ut Grammatici aiunt, ponatur, i. e. *finis eo deflexit, redexit se, si-ve redactus est*. Veluti Diod. Sic. XIX, pag. 297 ed. Bas. εἰς τηλικούτους περιέσθην κινδύνους, in tanta pericula redactus est, incidit. REITZ.

ibid. Περιέσθην) Conf. supra Hermot. c. ult. f. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐμυνώδουν) Scholia hanc vocem optime exponunt. Adde c. 27, & locum hunc Philostrati in Aristide pag. 582, αὐτῷ ἀλοφύρατο πρὸς τὸν Μάρκον, ὡς τῇ μὲν ἄλλῃ μονωδία δαμὰ ἐπιστνάσαι τὸν βασιλέα &c. Vide & not. ad eundem Philostr. p. 158, & textum ipsum p. 607, ubi μονωδίαν & θρηνον coniungit. De sensu tragico vide eundem 244, παρατησάμενος τὸ τῶν μονωδιῶν μέγος. SOLAN.

ibid. Ῥῆσιν &c.) Locum ex aliquo poeta hac voce designari docuit Casaub. ad Theophr. Char. p. 286, ubi etiam obiter Euripidis μακρὰς ῥήσεις a veteribus Criticis carpi ait. Quod autem additur, ἐν μέλει δ. in A. P. & L. aliter legitur, nempe, ἐν μέρει δ. ut Συμπ. cap. 17, quod fateor me non intelligere. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐν μέλει) Angl. ἐν μέρει. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 1. Μορωδεῖν) Hoc & omnia fere sequentia Scholia in edit. Clerici ad finem libelli erant reiecta, (propter confusionem Codicis, ut ipse ait) ita ut pauca quaedam p. 30, reliqua pag. 46 in Graev. edit. legerentur: quare ea in sedem suam retraxi, & quae in Gal. reperiabantur, addidi. REITZ.

ibid. l. 3. Ὡδαὶ) Adde hic ex Suida ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, & lege δρῆνοι, ἀντὶ τοῦ, δρηνεῖν, quod sequitur. CLER. Utrumque in C. fuisse, testatur Solanus: ideo in textum addidi. REITZ.

Pag. 160. l. 1. Σὺ δ' ὦ &c.) Fragmentum hoc Andromedae Euripidis exstat in addendis editionis Barnesii ex Athenaeo petitum (l. 13, 1 sub fin. p. 561 B.) quod hic describere operae premium erit: Ἀλλ' ὦ τύραννε θεῶν τε κ' ἀνθρώπων, ἔρω, ἢ μὴ διδάσκει τὰ κακὰ φαίνεσθαι καλὰ, ἢ τοῖς ἐρώσιν ὧν σὺ δημουργὸς εἶ, Μοχθοῦσι μόχθους εὐτυχῶς σινεκπῶνει, Καὶ ταῦτα μὲν δρῶν τιμῶς θεοῖς ἴση, Μὴ δρῶν δ' ὑπ' αὐτοῦ τοῦ διδάσκεισθαι φιλεῖν, Ἀφαιρεθήσῃ χάριτας αἱ τιμῶσι σε. In primo versu in quibusdam libris legitur, ut hic apud Lucianum, σὺ δ' ὦ. τ. quod & rectius videtur. Aliter citantur primus & tertius versus apud Stobaeum; v. Grotii Flor. 261 B. nempe, σὺ δ' ὦ κάμιστε καὶ θεῶν τε καὶ βροτῶν, & ἢ τοῖς ἐρώσιν εὐμετῆς παρίστασο. Primus ante Grotium sic legebatur, σὺ δ' ὦ κάμιστε πάντων θεῶν τε κ' ἀνθρώπων. Sed ita a Scaligero emendatum edidit vir ille summus. SOLAN.

ibid. Σὺ δὲ ὦ θεῶν τύραννε) Eurip. Androm. v. 16. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀρχέλαιος) Quaere apud Aelian. Var. Hist. momente Iac. Uptono. SOLAN.

ead. l. 9. Παρολισθαίνειν) Sic infra Ἀποκρη. c. 28 f. ῥαδίως ἔς τὸ πάθος τοῦτο καθολισθαίνουσιν. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐν φασίν, ἐνὶ παρ.) Solet Lucianus, cum tralatitiis utitur vocibus proverbialibus, illud φασίν adhibere. An autem sic satis consulatur orationis dignitati, dubitarem; nisi aliquid de comica licentia Luciano concedi viderem. Nollem tamen hic in tam gravi argumento vilia ista & pannosa conspici. De ὡς ἔπος εἰπεῖν, Leop. 166. Cic. vertit, quod rite dicitur. Qua de re luculentus est Platonis locus Πολ. A, Ald. ed. p. 8 B. τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν ἢ τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ, quo facile evincitur, vulgo, non rite, significari; nisi forte nos illud rite prave interpretari, quod ego hinc existimo, solemus; nisi forsitan illic pro rite tri- te legendum est. SOLAN.

ibid. Ἐν παραβαλεῖν) Vide Paroemiog. BOVRD.

ead. l. 16. Ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κελίηται) Libes hic misereri sortem humanam, & imperium fati in famam vi-

rorum illustrium, & temporis iniurias in literas & monumeta historica. Ecce ex tanto historicorum numero, quorum multitudinem perstringit, & satyrice irridet Lucianus, quis usque ad nos duravit? immo cuius nomen tantum notum est? Si non per Capitolinum foret, qui in M. Antonino & Vero ieiune & brevissime aliquid de iis bellicis eventibus muginavit, omnino ignoraremus, de quo bello intelligi deberent haec Luciani verba. Clades igitur ea in Armenia accepta fuit, quando Severianus natione Celta legatus & dux Romani exercitus contra Osroën regem missus, ab Othryade quodam Parthorum duce caesus est, & copiae deletae, ut nos docet Lucianus hic & supra in Pseudomanti. Continuae vero victoriae, de quibus hic loquitur Noster, intelligi debent de bello Parthico, quod post illam in Armenia cladem gestum est per quadriennium, ducibus Statio Prisco, Avidio Cassio, & Martio Vero, qui Parthos ad Europum Mediae urbem maxima clade affecerunt, Armeniam vindicarunt, Artaxatis capris, & Babylonem usque penetrarunt, ut discimus ex dictis Capitolini locis. Fuit profecto insignis ea expeditio, & quae procul dubio famam merebatur; sed ite famae avidi hominuli, & aeternum nomen sperate ex facinoribus vestris, quorum memoriam pauca secula penitus abolent, nos certe ut plurimum plus quam Lethaea oblivio manet. PALM.

ibid. (Ἐν ποσὶ) Sic Long. Paff. L. 2, p. 64 ed. Iungerm. cuius dictio cum Nostro plurimum consentit. Sic supra, Nigrin. § 7. Ubi vid. Interpret. REITZ.

ibid. (Ὁ πόλεμος) Huius belli initium statuunt Chronologi nostri anno Christi CLXI, finem CLXIV. Unde iam patet, & in sequentibus clarius patebit, quo tempore Lucianus hunc foetum ediderit.

Historiam M. Aurelii a sapientissimis viris scriptam fuisse, testatur Herodianus, ὅσα μὲν οὖν ἐκείνῳ πέπρακται — πολλοῖς καὶ σοφοῖς ἀνδράσι συγγράμματα. Sed aut posteriores scriptores indicat, aut a Luciani iudicio immane quantum discrepat, quod tamen huius libelli lectio posteritati usque adeo commendavit, ut eximius historiae scriptor Thuanus regulas condendae historiae ex eo praecipue & petierit & fronti historiae suae adscribi curaverit. M. Aurelii vitam Theodoricus Bignonius scripsit. Commodi parabat Claud. Nicasius cum Sponio & Toinardo Aurelianensi. SOLAN.

Pag. 161. L. 1. (Ἐν Ἀρμενίᾳ τρ.) Vid. Dion. Cass. 71. Elegeia nomen loci, ubi clades illa accepta. Nott. p. 40. SOLAN.

ead. l. 5. Το, πόλεμος ἀπ. π.) Empedocli Scholiastes tribuit, & omnino sententia Empedoclis est. V. Plut. in Demetrio 1708, & Moral. 1617 f. Clem. Alex. 25 B. & Rittershusf. not. ad Porphyrr. p. 37. Sed verba videntur potius Heracliti. Plut. 660, 2. de Isid. & Osir. Expressit Ovid. & *discors concordia foetibus apta est.* Conf. Menag. ad Diogen. Laërt. & Lipsium. Confer & Ἰκαρ. c. 8. SOLAN.

ibid. Πόλεμος) Sic pag. 728, πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι ἐδόξατο. Hac de re copiose Lips. BOURD. Respicit ad illam Heracliteorum veterum philosophorum ἐναντιοτροπήν, per quam ἡρμόσθαι τὰ ὄντα, ipse ait apud Diogenem Laërtium IX, 7, Heraclitus. Nemo forte explicavit eam ἐναντιοτροπήν, & rerum omnium ex pugna quadam elementorum originem, copiosius quam Hippocrates, modo is auctor sit, de diaeta I, 6 seq. VII, 6 seq. inprimis c. 12—17; quae nuper exposuisse nobis videmur, cum Ψυχὰς Ἰπποκράτους ad disputandum eruditius proponeremus. GESN.

ead. l. 6. Ἀνέφυσεν) Conf. infra Ἀποκhr. c. 27. SOLAN.

ibid. Ὑπὸ μιᾷ τῇ πληγῇ) Angl. ὁρμή. BOURD. Ὁρμή A. W. P. & L. Reliqui πληγῇ, ut Tyran. c. 1. SOLAN. Cum omnes edd. haberent πληγῇ pro ὁρμή, Solanus adscripserat conferendum Tyrannicid. c. 1. Ibi autem legas: πληγῇ μιᾷ δύο πομπῶν ἀποσκευασάμενος καὶ φονεύσας. Id vero parum facit ad demonstrandum, & hic πληγῇ legendum; cum hic de *nativitate*, illic de *morte* ac caede sermo sit. Verum quia hic de *bello* sermo est, facete πληγῇ dixisse videri possit, ut vocabulum bello proprium servaret. Sed & ὁρμή vocabulum bellicum est; ideoque hoc praetuli propter auctoritatem Codicum. At πληγῇ tamen generale quid est, & ad plures res solet extendi, ut apud Latinos uno *ictu*, i. e. *simul*, *eadem opera*, quare id non plane improbo. REITZ.

ead. l. 8. Φίλιππος) Vide πάρασ. c. 42. Ad Philippum adductus fuit post pugnam Chaeroneensem. . . . V. Arrian. Epißt. p. 302, & Diog. Laërt. 148 B. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸν πῖθον) Conf. supr. Dial. Mort. XI, § 3. SOLAN.

in Schol. l. 1. Πόλεμος) Pro Πόλεμος ἀ. π. legebatur τὸ τοῦ Σινωπέως) Ad quae Cler. sic commentatur: quid faciant ad Sinopensem philosophum, h. e. ad Diogenem, haec verba Scholiastae, me ignorare fateor. Vereor, ne aliunde huc translata fuerint, licet alioqui nullum appareat in Scholiasta nostro luxationis vestigium. Haec ille. Verum ad quae verba pertineat hoc Scholion, indicavit Solanus. REITZ.

Pag. 162. l. 1. Κρανείου) *Craneum* schola, seu *Gymnasium*, in quo Diogenes degebat ante Corinthum, ut scribit Laërt. lib. 6, ἐπίγχασι μὴν αὐτὸν διὰ γὰρ ἐν τῷ Κρανεῖῳ πρὸ τοῦ Κορίνθου γυμνασίῳ. COGN. Κρανείου edi curavi, pro vulgato Κρανίου. Ita enim Laërt. quem Cogn. adduxit, id scribit, & ita iam editum in Dial. Mort. I, 1. Sic Suid. Κρανεῖον φυτόν, καὶ τὸ γυμνάσιον· nam κρανίον os capitis est, s. *calvaries*. Vid. Polluc. Onom. si quid opus: quin & apud Nostrium interdum recte scribitur Κρανεῖον, modo Κρανίου in omnibus edd. ut cap. ult. vocab. ult. huius προσλαλῆς. At cum Suidas paulo ante etiam dixerit κρανίον, τόπος, videri possit utrovis modo scribi. Praestat tamen differentiae causa Κρανεῖον hic & alibi scribere, quando de Gymnasio sermo est. Sed & Κρανίον Sacra aedes in monte *Calvaria* dicto aedificata, ut ex Cyrillo aliisque notat nobil. du Fresne in Glossar. Graec. REITZ.

ead. l. 5. Κομικὸν δορυφόρημα) Praeclare *satellitium* hoc comicum illustravit, & cum προσχηματι τραγικῷ comparavit, Spanhemius ad Aristophan. Ran. 944. GESN. Hemsterh. orae ed. Graev. adleverat videndum Ezech. Spanhem. ad Aristoph. Ran. v. 944. Is vero ibi docet, *tragicum satellitium* ad pompam tantum in scenam prodire solitum, ac mutum ibi degisse. *Comicum* itaque *satellitium* idem erit. REITZ.

ead. l. 6. Κεχηρῶς σιωπῇ) Vid. infra Toξ. c. 9, & non semel alibi. SOLAN.

ead. l. 10. Κυλίσι) Ita cum Cod. W. Ms. Reg. 2956, melius, quam quod in edd. est, *κυλίσι*.

ead. l. 11. Οὐδὲ π. καρτερῶς) A iuniore Luciano haec scripta hinc forsan erunt, qui colligant; sed de eius aetate aliunde iudicandum est. Fictilia autem fere erant apud veteres dolia. Merito tamen dubitat Menagius, (ad Diog. Laërt. p. 137 D.) an Diogenicum etiam fictile fuerit. *Teslam* tamen vocat Iuvenalis, Sat. XIV, v. 308. SOLAN.

ead. l. 13. Συλλέγειν τὰ ὄστρακα) Nimirum, contra hodiernum nostrum morem, *dolia tum faciebant figuli*, ut est apud Varronem R. R. 3, 15, 2. Add. Colum. 12, 54, 3. GESN.

ead. l. 14. Πῶς) P. & L. In aliis ὅπως. SOLAN.

ead. l. 16. Καπνοῦ καὶ κύματος) Locum hunc, qui me diu torserat, aperuit tandem vir doctus Iac. Uptonus, ostenso, ad quem alludit, Homeri loco, (Od. M, 219.) qui inspectus rem totam statim pulchre expediet. Scyllam ut effugeret, gubernatori mandat, non Calypso, ut Aristoteli excidit scribere Eth. II sub finem, neque Circe, ut Giphanio eum notanti

placuit, sed Ulysses: τοῦτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς ἔερ-
γε Νῆα &c. — Eodem respicit Clem. Alex. Πρωτ. p. m. 40 C.
Fumus autem unde sit, dilces ex v. 68, 202, & Scholiaste; ex
Rhodio IV, p. 100 B. ex Apollodoro etiam I, p. 27 A. SOLAN.

Pag. 163. l. 1. Τῷ συγγράφειν) Τοῦ μὲν καπνοῦ, καὶ κύμα-
τος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἐνεῖσιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν
εὖ ποιῶν. Vere Mf. τῷ συγγραφεῖ, a sumo, fluctibus, & curis,
quibus tenetur scriptor, sc. historiae, abstinebo. Et sic interpretes
translulerunt, ac si legissent συγγραφεῖ. GRAEV. In libello,
quomodo sit scribenda historia, ait auctor, non opus fore sua-
rum virium conscribere historiam, atque adeo se non in ani-
mum induxisse tale quid facere, τοῦ μὲν καπνοῦ, pergit, καὶ
κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἐνεῖσιν, ἀνέξω ἐ-
μαυτὸν, εὖ ποιῶν. Pro συγγράφειν invenit in MS. Graevius
συγγραφεῖ. Non ausim tamen ego non praeferre vulgatum:
A sumo quidem & fluctu & curis, quae cum conscriptione coniunctae
sunt, recte me abstinebo. IENS.

ead. l. 5. Ἀκρῶ — δακτύλῳ) Iterum infra Δημ. c. 4. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀλλὰ εἰ τι) Ἄλλ' ex consuetudine dedissem, nisi
priscae edd. haberent ἀλλά. Et si nondum satis exemplorum
apostrophī in coniunctionibus & praepositionibus neglectae
adduxi ad Apol. cap. 11, ubi ὑπὸ ἀπορίας quaedam edd. adde
Diod. Sic. L. XIX, pag. 297 ed. Bas. ubi παρὰ Ὁρόντου, pro
παρ'. Et non semel alibi. Item Long. Past. I pr. ἀλλὰ ἐκ ταύ-
της &c. Et IV, 112, ἐπὶ ἱκεσίαν hoc Dial. cap. 15, ἀπὸ Αἰβό-
πιας. Particula δὲ vero multo frequentius, vocali sequente,
sine apostropho scribitur, quam cum eo. REITZ.

ead. l. 14. Ἐς αἰὶ κτήμα) Locum ipsum Thucydidis alibi de-
scripsimus. V. c. 42. Monendus tantum hic lector est, antea
pro ἐς, ὡς scriptum fuisse in impressis, quod nos praeunte
Vorstio, in suo Codice, mutandum duximus. Ἐς L. & ita
etiam fuerat in M. Sed ab imperito mutatum est. SOLAN. Lo-
cum Thucydidis, quem se alibi descripsisse ait Solanus, addi-
dit margini Iuntinae, nempe I, 22, ubi Duker. optime iam
vidit, & in hoc Luciani loco ἐς αἰὶ legendum, velut infra in
Quom. hist. cap. 42, & supra Deor. Dial. X, idem recte le-
gitur. REITZ.

Pag. 164. l. 3. Μαρία, εἰ γὰρ ἐλπίς) Lucianus praecepta con-
scribendae historiae scripturus, praevidere se dixerat, fore, ut
non omnes historicos dicto sibi audientes redderet; quin fore,
ut quibusdam molestus videretur, praecipue iis, quorum hi-
storia iam esset perscripta & publicata. Ei δὲ καὶ ἐπύνηται,

pergit, ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, μανία, εἴγε ἐλπὶς, ὥς οἱ τοιοῦτοι μεταποιήσουσιν, ἢ μεταγράφουσιν τι τῶν ἀπαξ κεκυρωμένων. Locus turpiter corruptus. Pro μανία, εἴγε ἐλπὶς sine dubio legendum, μανία εἴη γε ἐλπὶς. Id dicit, Sed & si illa (historia iam ab aliis perscripta & publicata) *laudata sit ab iis, qui eam fuerunt auditores, infamia sit, sperare tales homines mutatuos & aliter scripturos quidpiam eorum, quae semel recepta sunt.* Videtur huic ulceri cum interpretatione succurrisse etiam interpres. IENS. V. Iensium. Liturae hic sunt in W. & vulgata reposita. Vid. Παρασ. 7. SOLAN. Mss. Regg. 2954 & 2956 ἢ γε ἐλπὶς, ut edi curavimus.

ead. l. 9. Ἀπάντων ἡδὴ κεχειρ.) Vid. Demosth. Ol. I, 62 C. Philip. III, 177 B. Noster c. 2, συνεχεῖς νίκαι. Bello profligato videtur hoc scriptum, atque adeo anno Chr. CLXV. L. Veri duces Avidius Cassius & Marcius Verus Seleuciam & Ctesiphonta ceperunt. V. Capitol. in Vero c. 4. In nummis Veri, anni CLXVI, PAX & IMP. III & IV. ob triumphum. SOLAN.

ead. l. 12. Πήχει) V. infra c. 39; ne forte existimes hoc vocabulum non usurpari de instrumento fabrilis. Hic tamen non norma simpliciter, sed ex adiunctis de vetere cariosa & prava intelligendum. SOLAN.

Pag. 166. l. 6. τοῖς ἐπαίνοις ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν διατρίβουσι) Ἐνδιατρίβουσι, ut infra c. 11, καὶ ἐνδιατρίβοντες, & immorantes; & supra, — καὶ ἀσκοπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον. MARCIL.

ead. l. 7. Διατρίβουσι) Ἐνδιατρίβουσι. GUYET. Ἐνδιατρίβουσι) Marc. emendationem secutus sum: confirmatur auctoritate Mss. W. Sic usurpat c. 11. SOLAN. Non modo c. 11 sic occurrit, ut Solanus monet, sed & saepe alibi; atquid opus longius quaesitum ire, ecce paulo ante c. 6, ἐνδιατριπτέον etiam habuimus. REITZ.

ead. l. 12. Δις διὰ πασῶν) Dictum est supra ad Πρ. λ. cap. 7. SOLAN.

ead. l. 13. Ὁπρωσῶν) Bene monuerat in marg. Hemsterh. videndum Duker. ad Thucyd. p. 477, n. 53, id est, L. VII, 49. Ubi ad verb. Ὁπρωσῶν in Thucyd. occurrens, ait: Th. Magist. hoc Ἑλληνικόν, non Ἀττικόν, esse pronuntiat. Est tamen rursus apud Thucyd. VIII, 90. Item in Isocr. ad Nicoclem, non longe a principio, & Luciano Quom. hist. h. l. REITZ.

ead. l. 16. Ἀκαμαῖον) Angl. ακαιρον. BOURD. Hic adleverat margini Solanus, in W. lituram esse, sed aliam manum reposituisse vulgatam; verum ita dubie posuit, ut vix satis digno-

scam, huccine pertineat, an ad praecedens *ἐνδιατρίβοντες*. Sed *ἀκαριαῖον* probum esse, iam dictum ad Hermot. c. 62. REITZ.

Pag. 167. l. 1. Ἀρτηρίαν) V. Plut. *Συμπ. προβλ. Ζ. α*; ubi cum haec optime a medico essent explicata, inscite admodum deinceps a Grammatico, Anatomices imperitissimo, eadem subvertuntur. Adde & A. Gell. eundem errorem tuentem XVII, 11. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀκρατος) Antea legebatur *ἀκρατής*. Prave. Sic, ut edi curavimus, totidem verbis Plato de Rep. VIII. SOLAN. *Ἀκρατής*) Lubens obsequeretur Solano *ἀκρατος* legenti: sed cum nihil variationis addiderit, nisi quod *B. 2. & S.* quoque *ἀκρετής* habeant; ego edd. studiose consului, easque, quas notavi in variantt. omnes vulgatam servare deprehendi; nec invenio Cod. ullum notatum, qui aliter habeat. Cumque Steph. etiam *ἀκρατὲς στόμα* passive, pro quod cohiberi nequit, attulerat ex Aristoph. non quidem demonstrato loco, (qui est Ran. 862.) vulgatam intactam sinemus, donec certiora invenerimus. REITZ.

ead. l. 7. Ἰππων ὑποπτέρων) De poetica hac celeritatis descriptione plena manu, ut solet, La Cerda ad Aen. VI, 808; unde petere licet omnia. Quaedam etiam Eschenbach. ad Orphei Argon. 137. GESN. Conf. supr. Somn. c. 8 ex divisione Solani, nunc § 15. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπ' ἀνθερίκων ἀκρον θευσομένου ἀναβιβάσῃται) Alulfit ad locum Hesiodi, qui apud Eustathium, ex libris perditis, habetur: *Ἀκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέει, οὐδὲ κατέκλα. Ἄλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀθέρων δρομάσκει πῶδεςσι.* Super summiut aristarum fructum cucurrit, neque fregit. Sed super triticearum spicarum cacumina currebat pedibus. Ubi notanda vox *πυράμιτος*, ignota Lexicographis. Usus est etiam Lucianus hoc loco, in dialogo pro Imaginibus. Statim, *ὁπότεν ὁ Ζεὺς*, est ex Iliad. Θ. Μοχ, *μέγα τοῖνον, μᾶλλον τε ὑπὲρ μέγα τοῦτο κακόν, εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν τὰς ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπιείσσει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἑτέρας κομμώματα.* Latinus interpres: *Magnum igitur, immo plusquam magnum hoc malum, si quis nesciat ea, quae historiae & poetices sunt propria, separare, sed introducta in historiam alterius ornamenta, fabulam nimirum & laudem, eosque, qui his insunt, excessus.* Non damno hanc lectionem, neque vetitionem. *Ἑτέρας*, i. e. *ποιητικῆς*. Excerpta tamen mea cum Anglicano Codice scribunt *τὰ τῆς ἑταίρας κομμώματα*, meretricia lenocinia, fucos meretricios. Sic vocat in historia poetarum fabulas, laudes & hyperbolas. Ideoque in sequente periodo dicit,

hoc idem esse, ac si athletam robustum quis ἀλουργέσι περιβάλλῃ, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, induat purpureis vestibus & alio meretricio ornatu. In verbis praecedentibus dixit, ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων καὶ κομιδῇ πρηνῶν, si quis athletam validum ac vehementer robustum, sc. fuco expoliat. Πρίννοις sunt ex robore quasi concreti, quos Germani & Belgae vocant boomstercke mannen. GRAEV. Homer. II. γ, 227. Cui Virgilium aemulum adde, qui Aen. VII, 805, de Camilla haec canit: — *Cursuque pedum praevertere ventos Illa, nec intactae segetis per summa volaret Gramina, nec teneras cursu laefisset aristas: Vel mare per medium fluctu suspensa timentī Terres iter, celeres nec tingeret aequore plantas.* SOLAN.

ead. l. 10. Ὁ Ζεὺς) Vid. Homer. II. Θ, 18. SOLAN.

ibid. Ὑπὸ μιᾶς) Angl. ἀπὸ. BOURD. Ἀπὸ) Sic A. W. P. & L. In reliquis ὑπὸ. SOLAN.

ead. l. 13. Κἄν Ἀγαμέμνονα) Homer. Iliad. 2. Achil. Tat. lib. 1. BOURD. Homer. II. B, 478. SOLAN.

ead. l. 16. Ζώνην) Videndus hic Pausanias in Boeot. cuius rationem miror, quod hanc vocem, de totius corporis armatura intelligi vult, contra poëtae mentem, si quid ego in hisce perspicio. SOLAN.

Pag. 168. l. 1. Ἀερὸπτης) Rurfus infra Ὀρχ. c. 43. SOLAN.

ead. l. 2. Ὁ Ἄρης) W. & Mf. R. 2956. Edd. articulum non agnoscunt.

ead. l. 9. Ἐπεισάγοι) Ubi vulgo legitur, Μέγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπέμεγα τοῦτο κακόν, εἰ μὴ εἰδῇ τις χωρίζειν τὰ τῆς ἱστορίας, καὶ τὰ τῆς ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἑτέρας κομμώματα, per se planum est, si praecedentia respiciantur, legendum esse ἐπεισάγοι. Magnum, ait Lucianus, immo maximum est vitium, si quis historiam scripturus, non noverit distinguere inter ea, quae historiae, & ea, quae poëtices sunt propria; sed in historiam transferat alius artis ornamenta, sive pigmenta. Simile mendum infra cap. 27 sustulit Graevius in verbis ὥσπερ ἂν εἴ τις τοῦ Διὸς, τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τὸ μὲν ὅλον κάλλος τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον ἐν, μὴ βλέποι, μὴδ' ἐπαινοῖ, μὴδὲ τοῖς οὐκ εἰδόσιν ἐξηγεῖτο, legens, id quod sane requiritur, ἐξηγοῖτο. IENS. Ἐπεισάγοι ex W. & ed. I. est. Reliquae mendose ἐπεισάγει; quod recte vidit Iensius emendandum. SOLAN. Optativum lubens expressi, non tam ob duos testes, quam etiam ob sequens περιβαλοὶ & ἐντρίβοι. REITZ.

ead. l. 10. Ἐτέρας) Angl. ἑταίρας. BOURD. Ἐτέρας, manus ipsa Luciani; quod autem praeferunt Angl. Mf. Gr. & P. ἑταί-

ras, corruptio mera. In M. etiam *ἑταίρας* fuerat, sed manus recentior mutavit. (De Κομμάματ. v. Hesych. Suid.) Longol. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀλουργέσι) Angl. ἀλουργές τι. BOURD. Ibidem ait auctor, Poëtices ornamenta in historiam transfundere, idem esse, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρηνὴν ἀλουργέσι περιβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ. Pro ἀλουργέσι in MS. Angl. ἀλουργές τι existare, testatur Boudelorius. Sed cum haec MSri lectio, sequentium ratione habita, sit soloeca, vulgata lectio censenda est integerrima: Non secus, ac si quis athletam aliquem ex robustis illis & admodum validis, induat purpureis vestibus, alioque ornatu meretricio. IENS. Recte quidem doctiss. Iens. ἀλουργέσι praefert alteri lectioni ἀλουργές τι verum non dubito, quin iam magis sit probaturus illud ἀλουργίσι, quod ex collatione in marg. Aldinae Wesselinganae admisimus. REITZ.

Pug. 169. l. 4. Τὰ ἐπειτα) Probo lectionem marginis Aldinae Wesselinganae, qualem ob oculos etiam videtur habuisse Micyllus interpres, qui verterat, quasi posteris, non praesentibus scribantur. REITZ.

ead. l. 5. Ὅσοι &c.) In Ms. hic locus sic legitur: ὅσοι δ' οἴεται καλῶς διαιρεῖν εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν καὶ χρησιμον, κιβδηλῶ τῇ διαιρέσει χρώμενοι, καὶ διὰ τοῦτο εἰσποιοῦσιν καὶ τὸ ἐγκώμιον ἐς αὐτὴν, ὥς τερπνὸν καὶ εὐφραῖνον, τούτοις ἐντυγχάνειν ὁρᾷς ὅσον τὰ ληθοῦς ἡμαρτήκασι, πρῶτον μὲν, ὥς εἴρηται, κιβδηλῶ τῇ διαιρέσει χρώμενοι. ἐν γὰρ ἔργον. Quod nec praetereundum, nec reiiciendum existimo. GRAEV.

ead. l. 12. Αὐτὸ) Forfan αὐτῷ. Sed nihil muto. Proba enim etiam vulgata. SOLAN.

ead. l. 13. Κάλλος ἀθλ.) Quintil. VIII, 3, 10: Pulcher adpectu athleta, cui laceratos exercitatio expressit, idem certamini paratior. Totum illum locum communem de pulchritudine utilitatem consequente qui tractarint, laudamus ad eiusdem Quintil. VIII, pr. 19. GESN.

ibid. Οὐδ' ἐν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι Νικόστρατον τὴν Ἰσιδότου γεννάδα ὄντα) Hic locus prima facie videtur sanus & integer, at postquam exactius praecedentia & sequentia examinavi, mihi videtur deesse una literula, ut bene quadret ad sensum auctoris, qui talis est: si pulchritudo & vires concurrant in athleta, non erit spernendum tale consortium, sed deformitas in athleta, modo robur invictum & experientia adsit, non impediet, quin minus praemia reportet, & insignis existimetur athleta. Legitur in to-

το eo fermonis tractu, nullus est locus mentioni de nobilitate. Ideo τὸ ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι non videtur consonare toti ratiocinationi, & aberrat ab auctoris scopo. Ideo non suspicor, sed firmissime credo, Lucianum scripsisse οὐδὲν καλύπτει ἢ ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι, quod quidam non intelligentes, & putantes, debere intelligi, Nicostratum e prosapia Herculis & octavum ab Hercule fuisse, quod est, trinepotis filium, & videntes, id impossibile esse ex ratione temporis, literam numeralem ἢ sustulerunt. At ὁ γὰρ ἀφ' Ἡρακλέους non de stirpe intelligendum, quasi fuerit ille Nicostratus Hergelides, sed de ordine eorum, qui luctae & pancratii palmam simul eadem reportaverant die, quorum primus numeratur *Hercules*, secundus *Caprus Eleius*, de quo iam supra ad Pausaniam in Heliacis p. 170 diximus, tertius *Aristomenes Rhodius*, quartus *Protophanes Magnesium*, quintus *Straton Alexandrinus*, sextus *Marion Alexandrinus*, septimus *Aristeus Stratonicensis*, octavus *Nicostratus Cilix Aegaeates*, de quo hic loquitur Lucianus, qui luctam & pancratium vicit Olympiade 204, quem etiam memorat Pausanias Heliac. 1. Et ex hoc loco & Pausania corrigendus est Olympionicarum catalogus a Ios. Scaligero publicatus, ubi *Stratis* vocatur, male. Error natus ex eo, quod forte literis fugientibus legebatur παγκράτιον καὶ πάλιν νικ στρατ, unde divinavit exscriptor νικων στρατῖς. Cum ergo Nicostratus ille victor renuntiatus fuerit Olymp. 204, a Troia vero capta ad primam Olympiadem numerentur anni quadringenti octo circiter, Hercules vero vixerit ante Troiam captam una generatione ad minus, manifestum est, Nicostratum illum non posse numerari octavum ab Hercule secundum generationem: nam numerando triginta annos in unaquaque generatione, ut volunt Chronologi, vix sufficerent quadraginta generationes. Itaque vero verius est debere legi, ἢ ἀφ' Ἡρακλέους, & intelligi non de stirpe, sed de victoriis Olympiacis luctae, & pancratii. PALM. Si cui non satisfaciat Palmeriana coniectura, (mihi quidem satis tanto minus facit, quod video Verae Hist. lib. 2, c. 22, similiter dixisse Nostrum, Κάρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους) ille cogitet, an non huc referendus sit ille Nicostratus, de quo Diod. Sic. XVI, 44, p. 533 Steph. Ἦν γὰρ ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀγαθὸς καὶ πράξαι καὶ βουλευσασθαι, μεμνημένην ἔχων τῇ φρονήσει μαρίαν. Τῇ γὰρ τοῦ σώματος ῥώμῃ διαφερόν ἐμίμει τὸν Ἡρακλέα κατὰ τὰς στρατείας, καὶ λεοντὴν ἐφόρει, καὶ ῥόπαλον ἐν ταῖς μάχαις. GESN.

ibid. Ἀφ' Ἡρακλέους) Docta est sane & acuta Palmerii con-
Lucian. Vol. IV.

H h

iectura; sed nihil tamen mutandum. Neque enim ad rem quidquam facit, quotus ordine Nicostratus ab Hercule fuerit. De hoc Nicostrato v. Plut. 494 f. 949 C. (Alius is est ab eo, cuius meminit Xenophon ed. St. p. 276, 29.) Nostrum *ιστ.* β, cap. 22, Quintil. II, 8, circa finem, ex quo & aetatem eius discas. (Cilix erat. Ol. CCIV vicin. Afr. ἀναγρ. & Pausan. Eliac. I.) Loyd. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀλκαῖος) De hoc tacent. SOLAN.

Pag. 170. l. 2. Καὶ τοῖνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπροχέουσιν, πολλοὺς ἂν τοὺς ἐργάτας ἐπισπάσαστο) Interpres Salmuriensis: Proinde historia, si iucundum auctarii vice haberet, multos, a quibus scriberetur, alliceret. Ineptus ratio. Non plures invitarentur ab scribendas historias, de historicorum enim multitudine conqueritur, sed ad legendas. Historiae enim illae, quae posthabito vero soli studebant iucundo, ludibrio & taedio gravibus viris erant, & a nemine legebantur, nisi mulierculis & adolescentibus, ut hac tempestate, Romanensium, ut vocant, fabularum scriptores. Verum huius loci scripturam nobis servavit Codex Anglicanus, apud Bourdelotium, & excerpta nostra, in quibus ἐραστὰς legitur, quod pro ἐργάτας reponendum. Et sic legisse videtur Micyllus, ut ex versione patet: *Quare historia, siquidem obiter & velut auctarium iucunditatem additam habeat, complures amatores ad se allicit.* Paucis verbis interpositis, male scribitur & intelligitur hic locus: *ἔτι καὶ κείνο εἰς πᾶν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίων μάλιστα πρόσσας, παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ἦν, μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοῆσαι, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, καὶ τῇ Δίᾳ συκοφαντικῶς προσέτι γὰρ ἀκροασαμένους.* Vertunt: Hoc quoque dici meretur, rem valde fabulosam, quodque in laudem maxime inclinat, utrinque audientibus non esse iucundum, dum non de facie hominum & promiscua plebe hoc intelligamus, sed de iis, qui iudicantibus, ac per Iovem, sycophantarum more auscultant. Mā ponitur quidem nonnunquam pro nisi, sed in hac notione non memini infinitivum sequi. Παρ' ἑκάτερον ἀκούοντες, interpretantur, utrinque audientes; quod quid sit, non intelligo. Mss. recte: παρ' ἑκάτερον ἀκούουσιν, ἦν μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοῇ, in utroque, vel in utrovis eorum, (fabulis sc. nimis, & operosis laudibus) audientibus non esse iucundum, si non faciem plebis & vulgus cogitet, sed eos. Τὸ τῶν ἐπαίων μάλιστα πρόσσας, sunt laudes nimiae, quae offendunt audientis animum. Sic προσάντη λέγειν apud Diod. Sic. ea dice-

re, quae ingrata sunt, & indignationem movent. GRAEV.
ead. l. 4. Ἐργάτας) Angl. *ἐραστάς*. BOURD. *Ἐραστάς* recepimus in textum, P. etiam consentiente. Vulgata enim nihili prorsus est. Exstat tamen in M. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅτι οὐδὲ — ἦν) Ὅτι οὐδὲ *τερπὸν ἐν αὐτῇ τῷ κομιδῇ* *μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρῶσαντες, παρ' ἐκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ἦν*. Indignis modis confundunt violantque hanc periodum & omnem eius intelligendae viam, inque ea sententiam Luciani interpretes Latini, quorum Benedictus ita, *rem valde fabulosam, quodque in laudem maximopere inclinat, utrinque audientibus non esse iucundum*. Quod cum per se *ἀτεχνῶς* sit chimaericum, immo falsum, (& cur in interpretatione omittit *ἐν αὐτῇ*;) tum si roges, cur Lucianus dicat *ἦν*, non *ἔστι*, profecto nullam possit dare causam. Tantundem respondit, si roges, quid sit *utrinque audire*? Deinde pergit, *dum non de faece hominum & promiscua plebe hoc intelligamus, sed de iis &c.* Quid quaeso intelligemus de illis, utrum laudatis, an laudantibus? Ad has tamen absurditates praeivit Micyllus, cuius haec sunt: *quod neque iucundum adeo in historia, quod valde fabulosum est, & ad laudem maxime inclinat, utrobique audientibus esse solet, dum non de faece hominum ac multa promiscuaque plebe hoc intelligamus &c.* illaudabili versione. Interpretor: *non esse in historia iucundum id, quod est oppido fabulosum. Etiam laudationes nimium proclives, audientibus accidunt in utrumque* (ut non sint semper iucundae, sed queant esse iucundae, queant esse contrariae & ingratae ob varias causas, ac vel dextre vel sinistre accipi, ut maxime proprietatem phraseos attingamus, quae occurrit Ver. Hist. I, cap. 40, *οἱ μὲν παρ' ἐκάτερα τῆς νῆσου καθήμενοι*.) *Non intellige faecem confusam & promiscuam plebem; sed &c.* quibus verbis describit, quos *ἀκούοντας* innuat: quasi dicat, non si eo usque ascendant istae laudationes, ut etiam infimi videant, te in laudando excedere modum, sed si tantum sic agas, ut acutissimi id percipiant; vel, ut ipse exponit infra cap. 11, *ἔταν κατὰ τέχνην αὐτὸ δρῶσιν καὶ ἐπισκιάζουσι τὴν σοφίαν, ἀλλ' ἀνθρώπα πάντα καὶ ἀπίθανα καὶ γυμνὰ διεξίσαισι*. GRON.

ead. l. 8. Πρῶσαντες) Videtur nihil opus esse huic loco, nisi ut revocetur, quod iam factum, simpliciter Aldina lectio, sublato solum inciso, quod ibi etiam ponitur inter *πρῶσαντες & παρ' ἐκάτερον*. Nimirum hoc *παρ' ἐκάτερον*, in quo tantopere laboratur, ad *πρῶσαντες* refertur commodissime. *Utrinque praeurpium est & audientibus adversum atque molestum, non mi-*

nus quam asperum & praeruptum iter viatoribus, laudare alios; difficile ergo scribenti, & in utramque partem difficile, cum vel nimis videaris prodigus, vel parcus nimis. Ut hic metaphorice Lucianus, sic proprie Caesar B. Civ. I, 45: *Præcipuus locus erat, utraque ex parte directus*. GESN.

ibid. Παρ' ἐκέρτερον) Hic locus est mutilus. Longo L. De utraque auditorum parte intelligo, laudatis scilicet & laudes audientibus. Alio tamen sensu usurpat, ex Graeco, ni fallor, Terentius, in utramque partem, in prol. Heautont. sub fin. & III, 1, 31. Cf. infr. 'ιστ. β, c. 40. Et Θεῶν διὰ. XVI. SOLAN.

ibid. τοῖς ἀκούουσιν ἢ ἐπινοῶσαι) Vulgatam mutavi, ἢ in ἢν migrando, & distinctionem, quae post ἢν erat, ante illud collocando, praeceuntibus G. L. & I. quod enim vulgo legabatur, οὐδέ τε τῶν — τοῖς ἀκούουσιν ἢν, μὴ τὸν συρρατὸν &c. vertebaturque, neque iucundum audientibus erat, dum non de facie hominum intelligamus, id ex Graeco sic vix elicias; iam vero ἢν μὴ coniunctum apertius nisi significabit, & verbum erat, fatis intelligitur per ellipsin: sed pro ἐπινοῶσαι iam quoque recepi ἐπινοῶσαι. Durior hic enim est infinitivus. Immo cum & margo A. i W. id habeat, & Gesnerus quoque sic legendum existimet, tanto magis ad id recipiendum permoveor. REITZ.

ibid. ἢν μὴ — ἐπινοῶσαι) ἢν μὴ — ἐπινοῶσαι. GUYET. ἢν μὴ &c.) Sic omnino legendum cum Mss. G. P. L. & ed. I. Nisi cum G. Ms. legas mox ἐπινοῶ pro ἐπινοῶσαι. Reliquae edd. ἢ &c. cum praecedentibus coniungunt. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀκροασομένους) W. In reliquis ἀκροασαμένους. SOLAN. Et si vulgata ferri potest, ut significet eos, qui sic audire solent, tamen accuratior videtur lectio Cod. W. futurum exhibens, i. e. eos, qui hanc historiam audituri, vel lecturi sunt. REITZ.

ead. l. 16. Τὸν τύπον) Κατὰ τὸν τύπον. GUYET. Κατὰ quippe non inferendum, sed intelligendum, monere voluit, credo. REITZ.

Pag. 171. l. 1. Φροτίζειν) Tales ait auctor comparandos esse auditores, quibus quis scripta sua velit probare, qui exactissime omnia examinent, & ἀργυραμοιβικῶς expendant: ad hos, inquit, ἀποβλέποντα χρὴ καὶ συγγράφειν, τῶν δ' ἄλλων ἐλίγων φροτίζειν. Sic namque ex vetustis edd. corrigendum: posteriores pessime φροτίζει. IENS.

ead. l. 5. Γάρ που σε) Ita που σε sine accentu exaratum est in edd. priscis I. Fl. Ald. & hinc in reliquis. Neque enim Grammaticorum canon hic poterat observari, ut pluribus enclini-

cis sese subsequenter, unius accentus in alteram transfret; alioqui scribendum fuisset *πὸυ σε* quod significatio, quam *πὸυ* hic habet, vix patitur. REITZ.

ibid. Γεγραμμένον) Meminit huius Terentius Eun. V, 8. Plautus etiam in Trin. initio ipso, & Pers. 5. Vide etiam Plut. 1406, 2, quo in loco *ραπιζειν* legendum. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν κροκωτῷ) Plutarchus quoque scribit, Herculem κροκωτοφόρον pingi solitum. Crocota autem crocei coloris vestis. Noni Marcelli. VORST. Quem cultum tamen deinceps, ut & Herculis titulum, affectavit Commodus. Herodian. l, 14, 16: ἀποδυσάμενός τε τὸ Ῥωμαίων καὶ βασιλείον σχῆμα, λουὺν τὴν ὑπεστρώνυτο καὶ ῥόπαλον μετὰ χεῖρας φέρειν, ἀμφιένυτο τε ἀλουργεῖς καὶ χρυσοφρεῖς ἐσθῆτας, ὥς εἶναι καταγέλαστον αὐτὸν καὶ ὑφ' ἐνὶ σχήματι θηλειῶν πολυτέλειαν καὶ ἥρᾶν ἰσχυρὴν μιμούμενον. V. & Aristoph. Βατρ. pag. 94, 2. SOLAN. Confer Aristophan. Ran. 46, & ad eum nott. Ez. Spanh. qui & hunc Luciani locum affert, & muliebre hoc vestimenti genus exponit ex Athen. V, 198, *pellucidum amiculum, quod supra purpuream tunicam iniicitur*. REITZ.

ead. l. 10. Σανδάλῳ) Sic pro *σανδαλίῳ* constanter legitur in edd. vet. quas excussi, & recte; (quamvis utrumque dicatur.) Vid. supra Deor. Dial. XII m. ubi plane idem ait: *παρόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλῃς χρυσῷ σανδάλῳ*. Et Dial. XI m. *πληγὰς αὐτῷ ἐνέτεινα — τῷ σανδάλῳ*, & sic alibi non semel: quare hoc praetuli, quia Nostro usitatus est. Addiderat La Croze, vid. Terent. sine dubio respiciens illa in Eunuch. V, 8, 4: *Utinam tibi committigari videam sandalio caput*. Ad quae interpret. plura de sandaliis. REITZ.

ead. l. 16. Ἀσύμφηλον) Flor. & Angl. ἀσύμφηλον & ἀσύμφηλον. BOURD. Ἀσύμφηλον) Variant hic libri: sed vera & genuina lectio est, quam ex W. P. & L. exhibeo. Consentiant omnes, exceptis duobus, in Ρητ. c. 16. Ἀσύμφηλον vero, quod & apud Suidam perperam legitur ἀσύμφηλον, aliud est. V. II. I, 643, quod iam doctissimo Suidae editori observatum est. Adde Plut. 1672, 1. SOLAN. Ἀσύμφηλον) Cum non-soleant vocem facilem & obviam in ignotiorem mutare librarii, ἀσύμφηλος autem sit Homer. Iliad. I, 643, & Ω, 767, hoc servandum ducō, & interpretatus sum, non quo illam plane cognitam habeam, sed ut convenire huic sententiae, nec repugnare locis Homericis videbatur. GESN. Verum est, librarios non solere vocem obviam in ignotiorem mutare; ideoque lubens concederem Gesnero, Homericum ἀσύμφηλον retinenti, si s-

gnificatum eius huc convenire certum esset. Verum quia non potuit scire, quid Codd. nostri haberent, ego consensum eorum in voce obvia, & hic bene congrua, praeferendum dixi, eoque magis, quia duae edd. principes *Fl.* & *I.* ne quidem vulgatae assentiuntur, sed ad alteram Codicum quoque ducunt. REITZ. Ἀσύμφυλον etiam Mf. Reg. 3011.

Pag. 172. l. 14. Ἀριστοβούλου — γράψαντος) Angl. Ἀριστοβουλος γράψας. BOURD. Adi Voss. de Hist. Gr. Laudat hunc Plut. in Alex. & 584, 1; unde liquet, existisse illius novam & ab hac diversam historiam. Strabo etiam XV, p. m. 494 A. Vid. & 608, 1, eiusdem P. SOLAN. Facebat lectio Codicum, nominativum exprimentium: etsi enim nominativi absoluti exempla non desint, tamen quia iidem libri ἀναγνώσκοντες non mutant, hinc nec γράψαντος, nec Ἀριστοβούλου, mutandum erat; non enim Alexander legebat, sed ipse Aristobulus auctor ei suum opus praelegebat, quod olim moris fuisse, non est opus exemplis probari, cum Alexander postea demum librum arripuisse, & in caput auctoris proiecisse dicatur. Exempla autem istius nominat. quasi absoluti dabimus alibi. REITZ.

Pag. 173. l. 4. Ἐπὶ κεφαλῇ) Mirum videri possit, usurpari hanc phrasin de libro, cum proprie de animalibus dicatur pro capite deturbatis, uti usurpatur in Gallo c. 23, ἐπὶ κεφαλῇ ἐς πέλαιγος ἐμπέσόντες. Sed videtur ad alia etiam tandem usu detorta fuisse. Vid. de ara usurpatum Z. τρ. c. 44. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐν ἀκοντίῳ) Καὶ σὲ δεούτως ἔχρησεν Ἀριστοβουλος, τὰ αὐτὰ ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. Scio, ut defendi possit haec scriptura, verum persuasum tamen habeo, Lucianum scripsisse, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα, una sagitta elephantem interficientem. Quod & Mf. prae se fert, ut nunc deprehendi, cum haec ex meis schedis, in quas ante viginti quinque annos has coniecturas inscripseram, exciperem, ut dubium nullum reliquum sit, vere me coniecisse. GRAEV. Insolens admodum haec phrasis, nec Luciani manum hic agnosco, neque in his in Dial. Prot. & Plut. seu N. Δ. 23, καθιζόμενον ἐν τῇ ράβδῳ. In L. uti & in G. σὶ, quod commodius, sed nondum mihi rectum videtur. M. vulgarum ἰν retinet. Elephantos autem, quamvis haec quidem Aristobuli fabulosa erat narratio, conto transfixos Romae legimus a Commodo aliisque. V. Ael. Lamprid. cap. 12 & not. Casaub. virum ad conficiendas feras tantarum fuit, ut elephantum conto transfigeret. SOLAN. Etsi praepositis abundans pro ablativo instrumenti recte adesse potest, ut pluribus probavi

ad Herodot. c. 5, & ante me Hemsterh. ad Dial. Mort. XXIII
 E. ubi καθύπερθε ἐν τῇ βίβλῳ, quae verba Solanus immerito
 suspecta habet, tamen hic aliquantum languet historia: itaque
 ἐν τῇ ἀνορθῳ unice verum esse statuo, & recepissem profecto,
 si numerum elephantorum, qui excidisse videntur, addere ex
 aliquo Codice vel editione possem. Sensus enim postulat, ut
 πρὸς ἰακὸν πλεῖστοι ἐλεφαντῶν (simul) τραϊέσθωσαν Alexander,
 ac tum adlatio nimia, quam Lucianus redarguere vult, sese
 prodit, quae iam in vulgata lectione nulla est; tum vero iusta
 Alexandri patet ira, cum ἀδύνατος adeo, sive manifesto falsa
 ipsi tribuuntur. Licet enim pluralis ἐλεφαντῶν sufficere videatur,
 & vel sic longe melior sensus sit, quam vulgatae, tamen
 hiat aliquantum oratio, nisi duos vel tres addideris. Miror, So-
 lano haec in mentem non venisse, qui tam studiose haec ver-
 ba videntur excussisse. Cum sensus τοῦ ἐν tam facile pateat. Fa-
 teor enim, nihil novi esse singulos elephantos comis traiectos,
 sed parvo iaculo, quod diminutivum ἀνορθῶν notat, unoque
 ictu duos transfixos, hoc erat miraculum. Ἐν κεφαλῇ autem
 si non de capite libri, an igitur de capite auctoris intelligen-
 dum, quod Alexander petens librum simul in aquam proiece-
 rit? potest enim ἐν intelligi *versus*, *ad*; ita ut liber directus *ver-*
sus auctoris caput, etsi non tingerit, in mare sit proiectus. At
 sequens ἐν δὲ, id non permittit. REITZ. Praeuentibus Codd. G.
 L. & Miss. Regg. 2954 & 2956, rescriptimus ἐν quam lectionem
 etiam secutus est in sua Luciani versione cl. B. de Ball.

ead. l. 8. Ἀρχιτέκτωνος) Dinocratis scilicet, cuius historia
 scitu digna. Is cum Alexandro innotescere cuperet, nec facilem
 ad eum aditum reperiret, ad hanc tandem artem confu-
 git. Unctus & corona populea redimitus, pellem etiam leoni-
 nam, cetera nudus, induit: eoque ornatu locum petit, qua
 Alexandro iter futurum sciebat. Eo viso ridens comites, A-
 lexander ipse novo spectaculo illectus hominem alloquitur,
 & mox suscipit. Hinc tanta viri fortuna, quam ut aulicae ar-
 tes aedificaverant, ita adlatio nimia deinde subvertit. Vid.
 Vitruvium in praef. At Plutarcho *Stasicles* audit, non *Dino-*
crates, 597, 2. Sed Dinocratis etiam nomine occurrit ap. Plin.
 & Strab. VII, qui Alexandriam ab eo, ad Chlamydis formam
 descriptam & conditam memoriae prodidit. Vitruvius qui-
 busdam a Luciano hic prolatis refragatur. Eandem historiam
 habes iterum v. Eix. c. 9. SOLAN.

Pag. 174. l. 1. Ἐπὶ τῇ) Angl. ἐπὶ τῇ. BOURD. Οἷοντα
 γὰρ αὐτοὶ ἔχον τὴν ὁρίαν, ἢ ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐπισημαῖα τε

πλεῖον ἐπαρθῆσθαι, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξαι πολὺ τῷ φαρμάκῳ. Recte interpretes: *arbitrantur enim, melius se habituram faciem, si pictor illis plurimum ruborem illinat, & pigmento multum candoris admisceat.* Sed pro ἐπαρθῆσθαι scribendum ἐπαρθῆσθαι. Accedit proxime liber Anglicanus, quem vidit Bourdelotius, qui legit ἐπαρθῆσθαι. Ἀρθίζειν & ἐπαρθίζειν est pingere, floridis coloribus inficere. Herodot. Cleio, ἠνθισμένοι φαρμάκοισι προμαχεῶντες, propugnacula picta variis coloribus. Noster inferius in hoc ipso libro: Οἱ δ' ἐπ' αὐτῶν μόνον, καὶ ἔμπροσθεν τῶν ἐλέφαντα, καὶ ἔξωθεν, καὶ ἐκὼν, καὶ ἐπ' ἑαυτοῖς, καὶ ἐπ' ἄλλοις τῷ χρυσῷ, illi vero tantum formabant & secabant ebur, & poliebant, & conglutinantabant, & concinnabant, & auro inducebant. Sophocli. οὐ γὰρ σε μὴ γνῶσιν φῶς ἠνθισμένον, i.e. enim non cognosceat sic coloratum. Synesius: καὶ εὐθὺς ἐπαρθεῖ μοι κατὰ τῆς παρεῖας ἐρυθρίμα, & statim mea gena rubore perfundebatur. Ἄνθος saepe est color. Ἄνθος τῶν οἰκῶν sunt picturae Philostrato. Hesych. ἄνθος χρώματα. Moischopolus τῶν ὀνομάτων Ἀττικῶν συλλογῇ ἀπὸ τοῦ τῶν βοτανῶν ἄνθος λέγεται ἄνθος κατὰ μεταφορὰν τὸ χροῖμα. ὥς παρὰ τῷ Φιλοστράτῳ τῷ τῆς ἰδῆς ἀνθεί βάλνεται, ἔχον τῷ χρωματι. ἔστι δ' ἰδὴ βοτάνη τις καθὼς λέγεται ἀνθοκράκοισι πῆλαι παρ' Εὐριπίδῃ. Sic legenda sunt haec verba. Locus Euripidis est in Hecuba v. 468: Ἐν κροκῶ πέπλῳ Ζεύσομαι ἄρματι πόλους Ἐν δαίδαλαισι ποικίλλουσ' ἀνθοκράκοισι πῆλαι. Ubi interpretes pessime: *in crocea veste iungam currui equos, in artificiosis variegens croceo flore decoris tapeibus.* Ἀνθοκράκοι πῆλαι sunt fila variis coloribus tineta, licia diversorum colorum. Πῆλαι μίτος, κρόκη, subtemen, fila. Χρυσόπνηται vestes aureis filis pictae: Virgil. *picturatae auri subtemine vestes.* Restituenda est haec vox Polluci lib. X, c. 10, ubi recenset vocabula ad lanificium & textrinam pertinentia: καὶ πῆρα καὶ πνήσι κατὰ γυν, κατεγαγεῖν. Interpres: *peram fusum ducere; deducere.* Quid lanificio cum pera? lege πῆνα. Euripides autem sic vertendus: *in crocea veste iungam currui equos, artificiosis pingens diversicoloribus filis.* Ἐν δαίδαλαισι ποικίλλουσα est pro ἐν ποικίλλουσα δαίδαλαισι. GRAEV. Ἐπαρθῆσθαι) Ad hanc scripturam accedit Anglic. Cod. quae in P. plane habetur. In vulgatis ἐπαρθῆσθαι. Vid. infra cap. 55. SOLAN.

ead. l. 5. Θεραπεύοντες) Angl. θεραπεύουσαι. BOURD. Sic infra c. 40, si δ' ἐπὶ τὸ παραντίκα τις θεραπεύει &c. aliam lectionem hic Codd. A. W. P. & L. praeferunt, haud sane spernendam, nempe θεραπεύουσαι quam si admittas, supple ὅς. Sed in W. aliter prius fuerat. SOLAN.

ead. L. 9. Πάση) Distinctione iuvimus hunc locum & interpretatione. Iungebant *ἱστορίᾳ πάσῃ*, & interpretabantur *omni historiae*: sic laborabant sequentia. Nobis *πάσῃ* est aoristus primus ex *πάσσω* vel *πάττω*, quod de coloribus & pigmentis usurpari notum est. GESN.

ibid. Τὰ ἄλλα) Hic aliquid desideratur. An *μὴ παραλείποι*, vel *παραλήψῃ*; GUYET. Recte vidit Guyet. aliquid desiderari in vulgata, quae erat, *τῇ ἱστορίᾳ πάσῃ, τὰ ἄλλα &c.* sine sequente verbo, quod ad *ἄλλα* referatur, & sine ullo sensu: sed mutata a Gesnero distinctio mihi omnia sanare videtur; quare illam laetus amplector. REITZ.

ead. L. 10. Τοῦ λόγου) Post hanc vocem excidit verbum, sine quo stare sententia non potest. Quodnam autem verbum exciderit, quis sine Mss. ope divinabit? Vorstius coniecit, ante *τὰ ἄλλα* reponendum *ἔστι καὶ*, vel simile quid. In W. & ed. FL. deest *πάσῃ*, agnoscit P. (Hic aliquid deest, huic simile *ἄλλα μεμιχθῶσαν, ἃ σὺν &c.* Longol.) Ego pro *πάσῃ τὰ λέγendum* censeo *ἐπιπαττέτω τὰ*, ut *ἀναβ. c. 22.* SOLAN.

ead. L. 13. Ἐναγχος — πρῶν) Ex hoc loco discimus, quo tandem tempore patriam post primas peregrinationes reviserit Lucianus. Neque enim dubium est, quin de reditu in patriam hic locus sit intelligendus, de quo in Somnio c. 9, post peragratas Italiam & Galliam; cum ex Peregr. morte pateat cap. 35, satis fuisse ei temporis ad utramque visendam, & ex Somnio c. 9, patrem ibi habuisse obviam, constet. Certe hinc in Ionia circa annum Christi CLXIII fuisse, liquido constat: quo tempore iam annos ad minimum XII abfuisse a patria ex Pers. cap. 35, cum quater Olympia vidisset, certum est. Unde proclive est iudicare, quae de sua vita in Somnio habet, consideranti, patriam tunc primum revisisse. Quod hic ad Chronologiam Lucianeam feliciter adstruendam substernendum fuit. Observanda autem hic est vis verbi *ἐναγχος*, quod recentius quid notat, quam quod mox sequitur, *πρῶν*. Rem unico exemplo illustrabo. In *Ἀποκρ. c. 2*, quod apud iudices a se *πρῶν* factum rem simpliciter narrans dixerat; cum deinde ad argumenta ventum est, ut pondus rei addat, dum *νυπερτίμη* factum esse ad causam facere videtur, non iam voce *πρῶν*, ut prius, dum nihil tale agebatur, sed voce *ἐναγχος* utitur c. 13; cuius vim mox paucis interiectis sequens *εὐθύς* eam esse, quam contendo, satis ostendit. Unde iam evicisse mihi satis luculenter videor, reditum Luciani in patriam flagrante eo bello accidisse, cum in Graecia iam eiusmodi histo-

rias recitari vulgo audierit, & mox in Ionia eiusdem farisae scripta, ante confectum id bellum nuperrime viderit. SOLAN.

ead. l. 14. Πράν) Cf. mox c. 17 pr. & 'ιστ. α', c. 33. SOLAN.

Pag. 175. l. 3. Παρὰ πῶδα) Recte Angl. Cod. περί. Sic Apolog. de Merced. cond. De hoc proverb. Hesych. Pollux, Casaub. ad Charact. Theoph. BOURD. An conveniens, i. e. τῷ πῶδι ἀμυβζουσα; GUYET. Περὶ πῶδα τῇ 'ιστ.) Ex Angl. W. P. & L. pro vulgato παρὰ. Casauboni (ad Theophr. Char. p. m. 138.) ulterior emendatio est; nempe τῇ 'ιστορίᾳ. Certe in ed. I. cum iota subscripto ultima vox cernitur. Ἀπολ. μισθ. c. 4. Ratio proverbialis istius locutionis a calceis petita est, de qua idem Casaubonus ibid. SOLAN. Omnino probanda lectio πῶδα. Acumen in eo inest, quod narrat non historiae accomodatam genus dicendi, ipsumque adeo exordium, sed historiam ita institutam, ut ea poëticum & fabulosum exordium deceret. Exordium est velut pes, cui tanquam calceus accommodetur reliqua inepti scriptoris historia. GESN.

ead. l. 4. Ἀχιλλεῖ) Homer. Il. B, 216. SOLAN.

ead. l. 7. Εἰ πρόσθεν &c.) Homer. Iliad. X, 158. SOLAN. Si ipsum Homeri versum voluit referre Lucianus, sic mutandus erit: Πρόσθε μὲν ἑσθλὸς ἔφηνε, δῖα καὶ δέ μιν μέγ' ἀμείψαν. Sed quia sensus vulgatae sanus est, & mutatio nimia foret, nihil in textu immuto, allusionem tantum, non recitationem, esse credens. REITZ.

ead. l. 9. Ὑπὲρ αὐτοῦ τι ἔγχε.) Arrianum imitabatur, qui initio libri de gestis Alexandri se ipsum μάλα φορτικῶς ἐπαίνῃ. LA CROZE. Αὐτοῦ, quod in edd. hic legebatur, in αὐτοῦ mutandum esse, bene monuit cl. B. de Ball.

ead. l. 13. Φρομίου) Ubi in omnibus aliis editionibus, uti & in hac Salmuriensi, recte legatur ἐπὶ τέλει τοῦ φρομίου, soli Amstelædamensis editionis procuratores dederunt προμίου, ignari scilicet, Graecos & προμίου & φρομίου dicere, & Lucianum etiam saepe alibi hoc maluisse. IENS. Nihil variationis hic loci notaverat Solan. Cum vero lensius dicat, solam Amst. legere προμίου, ipse edd. contuli, vidique recte hunc observasse, edd. vet. habere φρομίου; excepta tamen etiam Parisina, quae aequae ac Amst. προμίου habet: quod quidem non ideo noto, ut eum redarguam in re nullius momenti, sed ut Graevianam editionem, alioqui pessime habitam a typographis & correctoribus, hic excusem; quia suum προμίου ex Par. desumere potuere. Rectius autem hic propter consensum, φρομίου edi certum est, idque aequae Graecum esse at-

que alterum, vid. apud Aeschyl. in Agam. p. 213, & in fragm. Callim. Benteianis, N. CCXXIII, τοῦ τε μυθολῆγος φροῖμιον Ἀντιλόχου. REITZ.

Pag. 176. l. 2. Αἷτια ἅμα τῆς τοῦ πολέμου ἀρχῆς διεξίον) Non hae voces notant, simul & causas, unde id bellum coepisset, commemorando, ut vertit Benedictus plane ex imitatione Miccylli, (& vix legas αἷτια ἀρχῆς, cum sufficiant αἷτια πολέμου) sed causas simul principio belli aggrediens, quod satis patet ex ipsis, quae subiiciuntur excerpta verba. GRON.

ead. l. 3. Οὐλογγεος) Apud Xiphilinum scribitur Οὐλογγαί-
ος. V. Adr. 264 B. Anton. 269 B. & 270 C. D. & seqq. In
nummis ΒΟΛΑΓΑΣΗΣ constanter legi, monet me Io. Maffion.
Vide Spanhem. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀρχὴν) Sic enim incipit historia Thucydidis: Θου-
κυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραφε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων
καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθὺς
καθισταμένου. Vides omnia verbotenus ab hoc descripta,
praeter ultimam vocem, quae forsan Luciani tempore in
Codd. Thucydidis eo modo legebatur, quo a Calpurniano
scripta est. De συνέγραφε pro ξυνέγραφε Thucydidis, nimis
minutum videatur: promiscue ap. Lucianum scribitur, neque
adeo mutandum, quamvis sequatur ξυρισταμένου. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσας) Quid, oro,
χαρίεντα cum θυμάδῃσι; & quis ille θυμὸς vel animus Atti-
cus, quem offerunt interpretes? Scribe χαριστάτην καὶ θύ-
μου τοῦ Ἀττικοῦ ἀπ. hoc est, festivissimum & thymum Atticum
spirans. Est enim allusio ironica ad Hymettia mella, & alibi
usus est. Mox recte ab Iac. Miccylo Πομπηίου πολίτης reddi-
tur Πομπηιοπόλιτα, ut cognoscas, errorem unius Benedicti non
esse tanti, ut ex eo incrementum capere debuerit alter, quem
in hac editione annotatum vides, & auctor dissertationum de
praestantia numismat. pag. 529. Et an non alter alterum in-
spexit? GRON.

ibid. θυμοῦ) Καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ θαυτοῦ ὀνόματι
ἤρξατο, χαριστάτην ἀρχὴν ἀπασῶν, καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ
ἀποπνέουσας. Interpres: Cum suo nomine principium duxit, ut il-
le, festivissimum illud principiorum omnium, animumque Atticum
spirans. Inepte animus Atticus tribuitur exordio. Lucianus
scripsit, χαριστάτην ἀρχὴν ἀπασῶν, καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ
ἀποπνέουσας, elegantissimum omnium exordiorum & thymum Atti-
cum redolens, hoc est, Atticam elegantiam; ut dudum emen-
dandum ostendi in lectionibus Hesiodeis. Pertinet huc, quod

Philostratus minor lib. 11 εἰδόντων de Pindaro prodidit : Αἱ δὲ αἶσθ' μέλιτταί περιεργάζονται τὸ παιδίον, ἐπιβάλλουσαι τὸ μέλι, καὶ τὰ κέντρα ἀνέλκουσαι, δέσι τοῦ ἐγχειρήματος. ἐξ ὧν τῶν τὰ χεῖρα ἤκουσι, καὶ ἐπὶ τῶν λιπαρῶν καὶ αἰοιδίμων Ἀθηναίων καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐνστάσαι Πινδάρῳ. Quae vero istae apes sunt, infantem curant, labris mel infundentes, aculeosque, ne puerum laedant, contrahentes. Ex Hymetto fortasse veniunt, & pinguibus inclitisque Athenis: hoc enim ipsum, puto, Pindaro insinillasse; mel nimirum Hymettium. GRAEV. (Immo ipsa haec verba. V. not. nostr. ad 599 C. D. Solan.) (Symmach. Ep. III ad Auson. Erat quidem illa Achas salibus conspersa & thymo odorata. Terentian. de Metr. p. 2437, n. 9. Hemst.) Θύμου recte erat in P. sola. In ipso M. prave θυμου. SOLAN. Non dubitavi, Θύμου praeferre vulgatae, quae θυμου habebat, vertebatque *animum Atticum spirans*; quod nihili est, & ex accentu male posito natum. Herbam autem *thymum* Athenis multum in usu fuisse, vid. Scholiast. ad Aristophan. Plut. 253 & 283, apud quem priore loco vertitur *cepa*, & pauperum cibus fuisse ab Schol. traditur; altero vero, *thymus*. At herba *thymus*, quam & hodie *thym* vocamus, multum differt ab *cepis*. *Thymum* herbam descriptam vid. ap. Dioscor. L. III, cap. 37. Ubi Matthioli eam & Graece Θύμον vocari notat, & figuram addit: de *cepis* vero ibi nihil. Nec satis expedit differentiam, immo confusionem hanc, Salmaf. ad Solin. p. 907. Sed *cepas* forsitan ab animosa acrimonia sic vocatas coniicit, & cum Hesychio aliisque Lexicographis fatetur, Θύμον saepe *cepas* significare, sed radices herbae *thymi* esui ineptas esse. Ego tamen ad herbam fragrantem *thymum* apud Lucian. respici censeo, quo cibos condivere ad gustum atque odorem gratiorem, immo acutiorem, seu stimulantem, ac salivam provocantem, adeoque appetitum, ut vocamus, cientem, quo lectoribus similiter movendam legendi cupiditatem designat. REITZ.

ibid. Κρεπέριος) Tacit. An. 14, 5, de alio quidem, sed *Creperius* ibi scribitur, & sane in M. Κρεπέριος scriptum est. SOLAN. Κρεπέριος Καλπουρνιαδὸς Πομπηίουπολίτης) Inepte vertitur, *Creperius Calpurnius Pompeii civis*, pro *Pompeiiopolita* vel *Pompeiiopolitanus*. Lucas Holstenius in notis ad Sreph. de urbibus in ΠΟΜΠΗΙΟΝΠΟΛΙΣ. ALMEL. Quod Almelo. monet, id Micylli versio, quam Parisiana ed. exhibet, iam habebat. Pro Πομπηϊόνπολις autem Πομπηϊούπολις reponendum erit in Almeloventii nota, quam ita exhibeo, ut in Graev. ed. exstat. At posteriore modo scribit Strabo L. XII, p. 841, (al. 562.) Er-

ror autem Benedicti inde ortus, quod in nonnullis edd. Πομπηίου πολιτης, disiunctim scriptum, vel duobus tamen accentibus. In *Iunt.* vero recte erat, ut dedimus. REITZ.

cad. l. 9. Πομπηίου πολ.) Duæ huius nominis urbes memorantur: altera in Cilicia, in Paphlagonia altera. De posteriori intelligo. SOLAN.

cad. l. 13. Κερκυραῖον — ῥήτορα) Armenium oratorem indicare videtur, qui a Romanis auxilium iisdem verbis peteret, quibus Corcyraei apud Thucydidem ab Atheniensibus petunt. V. Thuc. I. c. &, si lubet, Pott. *κερκυραῖα μάλιστα*. 239. SOLAN. Vid. Thucyd. I, 32, adscripserat Solanus. Et mox ad v. seq. vid. Thucyd. II, 17. Et post tres versus rursus Thucyd. II, 48, nempe ad verba: ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο. REITZ.

cad. l. 14. Νισιβηνόῖς) Nisibis, prius Antiochia Macedoniae dicta, ultra Euphraten sita erat. De hac urbe Xiphil. in Trai. 249 & 251 C. & Spanhem. 605. SOLAN.

cad. l. 16. Πελασγικῶν) Vid. Thucyd. II, 17, qui nefas duxisse Athenienses observat in eo loco quemquam habitare, quem tamen scrupulum necessitas obsidionis exemit. Adde Plin. VII, 56. Paus. Att. Plut. Them. App. Mithr. De μακρ. τευχ. vid. Thucyd. I, 96, 107; II, 13. SOLAN.

Pag. 177. l. 2. Δοιμώζαντας) Vid. infra Alex. c. 36. REITZ.

ibid. Ἀπὸ Αἰθιοπίας) Cur autem ex Aethiopia usque nugator ille petierit, aperiet lectus Thucydides. (II, 48.) Apud hunc enim initium pestis illius, ex Aethiopia, quæ per Aegyptum grassata, ac Lybiam, Persarumque imperium, in Athenienses tandem irruit: quod infusus hic scriptor secutus, contra fidem historiae ad sua tempora transfulerat. Coepit enim Seleucia; vid. Capitol. in Vero c. 8, & in eum locum Salmafii notas; & Amm. Marcell. Quæ res observata Medico summo huius ætatis Richardo Mead persuasit, pestem esse morbum Africanum, qui aliis in regionibus nunquam nascatur, sed ex Aethiopia ad alias gentes, si res recte investigetur, semper per contagium perlatus inveniat. Vide librum, quem Anglice de *Peste* edidit, Latine etiam in exterorum gratiam in Hollandia excusum. SOLAN.

cad. l. 4. Ἐν ἑσπέρῃ γὰρ ἐμείνην) Hoc quid velit, & quam calide a Luciano hic additum sit, haud facile intelliget, cui temporis illius historia menti non obversabitur. Non constitit enim illic pestis, quam vanus ille scriptor in hostes Romanorum solos immiserat, sed a Veri exercitu in Occidentem illata, per Italiam, Germaniam, alias credo etiam Europæ regio-

nes grassata est, teste Capitolino in M. Aurel. c. 13. De ea intellige etiam, quae in Ἀλεξ. leges c. 36. Credo itaque, cum haec scriberet Lucianus, coepisse iam apud Romanos pestem illam; indeque factum, ut sic ironicas gratias Historico ageret, qui eam tam caute in Mesopotamiae finibus defuisse fecerat. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀθηναίους) Athenienses urbane admodum voca, qui revera Romani erant, quia a Thucydide omnia mutabatur fatuus ille, apud quem Athenienses moriebantur. Nemo ergo de emendatione cogitet textum depravatura. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπιεικῶς) Valde. GUYET. Vid. Schol. ad Gall. c. 23, ubi ἐπιεικῆς τῶας, & Parasit. c. 48. SOLAN. Verum ἐπιεικῶς Bud. in Lex. vertit mediocriter. Et in Herodian. ἐπιεικῆς mansuetus, placidus, vertitur a Boeclero; vid. eius Indicem. Qui igitur haec concordant? Concordant eodem modo, ut ἱκανός, quod sufficiens notat, ac tamen plerumque pro multo, immo & quod modum interdum excedit, accipitur. Sic ἐπιεικῶς medio significatu erit, quod decet, quantum par est; at si πρὸς accedit, quam multum significare, nihil mirum. De ἐπιεικῆς vid. Schol. ad Gall. c. 23. REITZ.

ead. l. 9. Ἐντρίψας—οὐδὲ αὐτὴν) Locus corruptus. GUYET. Hic deest aliquid. LONGOL. Hic locus asterisco in ed. I. notatur, ut mutilus, credo: quamquam de asterisco nihil monet editor Antonius Francinus. V. Ἀποφρ. Ego certe depravatissimum iudico. SOLAN.

ibid. Τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ καὶ κείνα, ὥς καὶ αὐτὸς ἂν φάιντο) Sane perperam Benedictus corruptit sententiam huius loci, vertendo, ac si omnia Luciani essent, ea, quae sunt ipsius, diceret quispiam, parva & illa, ut ipse dixeris etiam, quae sunt oppido insipida & insulsa. Contra peccavit Micyllus, nimium curiose vel potius inepte exprimendo ea, quae tanquam exempla ex Thucydide sumpta & passim ab illius temporis scriptoribus infulta Lucianus producit, in quibus putat quoque esse has ipsas medias voces, cum eae sint merae Lucianae. Verteabat enim, ea, quae sunt ipsius illius, dixeris quispiam, ut μικρὰ καὶ κείνα, hoc est, parva & illa, & ὥς καὶ αὐτὸς ἂν φάιντο, id est, ut etiam ipse dixeris. Ut debes igitur, intellige, ista, quae sunt eius ipsius, dixeris quispiam, parva quoque illa, ut ὥς καὶ αὐτὸς ἂν φάιντο, οὐδὲ αὐτὴν γὰρ Δία, καὶ κείνα ὀλίγου δεῖν παρὰ ληπόν. Quae tria sunt frustra imitationis perverbia. GRON.

ead. l. 10. Ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φάιντο) Καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τοῦτο ἐπιεικῶς πολὺν νῦν ἔστι, τὸ οἶσθαι τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου ἔρ-

λόγα λέγειν, εἰ ὁλόγον ἐντρέψας, τὰ αὐτὰ ἐκείνου λόγοι τις μικρὰ κἀκείνα, ὥς καὶ αὐτὸς ἂν φαίη. οὐ δ' αὐτὴν γῆ Δία, κἀκείνα ὁλόγου δεῖν παρέλιπον. Salmurienſis: *Nam rursus abunde illud suppetit, putare hoc esse Thucydidi similia dicere, si parum reverentius, ea, quae sunt ipsius, diceret quispiam, parva & illa, ut ipse dixeris etiam. Non ob eam causam per Iovem, & parum abfuit, quin illa praetermiserim.* Ecquid poterat monstrosius? Estne qui intelligat, quid interpre sibi velit. In Graecis verbis nihil est, quod paulo humaniorem moretur. Illorum vero haec est sententia: *Et hoc namque valde frequens nunc est, quod putent Thucydidem egregie se referre, si paululum mutatis Thucydideis quis dicat, & illa quidem parva, ὥς καὶ αὐτὸς ἂν φαίη, hoc est, ut ipse fatearis. Et ista, per Iovem, parum abest, quin omiserim.* Est hoc genus loquendi, ὥς καὶ αὐτὸς ἂν φαίη, Thucydidi frequens, quod illi stulti imitatores, servum pecus, saepius inculcabant, aliaque, paucis immutatis, quod & avorum nostrorum memoria in illis, qui Ciceroniani volebant videri, non raro fuit exagitaturn ab iis, qui veram Ciceronis imitandi rationem tenebant. GRAEV.

Pag. 178. l. 7. Πλὴν ἀλλὰ μετρ.) Prava versione pervertit interpre omnem horum verborum elegantiam iuxta & sensum, πλὴν ἀλλὰ μετρίωτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, εἶος ἦν, ἀλλὰ δέ τινα χαρίεντι, καὶ δυνατομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεπονηκώς, reddens, *verum modestior est hic privatus, qui qualis sit, statim apparuit, atque alteri cuiquam, qui sit gratus, & historiam possit aggredi, materiam subministravit.* Praeterquam quod χαρίεις hic non est gratus, sed doctus, politus, ut ad hunc locum animadvertit Graevius ὁ χαρίεστατος, ἦν in hac periodo non est, nec sit, sed esset vel foret, vertendum fuit, ut saepe: vide sis, quae supra lib. 1, c. 4, notavimus. Ceterum dixerat Noster, inter alios, quos malos viderit historicos, fuisse, qui nudam, sterilem, & exilem corraſſet rerum farraginem, stilo pedestri, humi repente; non secus quam si miles quidam, quae singulis diebus gerantur, annotans, ea composuisset; vel faber, vel lixa castra sequens. *Nisi quod* (sic verito, quae porro Noster ait) *melius modum teneat rudis ille & impolitus, qui statim, qualis esset, cognosci posset, qui que impendisset hunc laborem, eum ornandum daturus alii cuiquam polito ac erudito, & ad conscribendam historiam satis docto viro.* Sic locus hic intelligendus, pro vulgato πεπονηκώς ex Graevii MS. προπεπονηκώς lecto, verbo huic l. ut recte vir cl. iudicat, convenientissimo. Verbum προπονέω habet quidem H. Stepħa-

nus, nempe in Thesauri Appendice; sed qualia ibi multa, multa auctoritate subnixum: quod mirum, cum non modo hic in MS. verum etiam quater alibi Lucianus id usurpet: nimirum in Vitar. Auctione c. 23, in de Gymnasiis c. 9 & 26 f. ac in Rhetorum praeceptis c. 3. Huc pertinet πρόποιος, quod ab Hesychio exponitur εύπρατός, εύφημος, πρόχειρος, έτοιμος, άνεμπόδιστος. Sed perperam in Hesychio scribitur πρόποιος pro πρόποιος. IENS.

ead. l. 9. Χαρίεντι) De illo, qui nudos belli illius commentarios ediderat, perinde ac si nauta aut caupo annotasset, quae in castris essent gesta: πλὴν ἀλλὰ μετρίωτερός γε ὁ ἰδιώτης εὐ-
τος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἀλλὰ δὲ τινι χαρίεν-
τι, καὶ δυνησομένην ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεποιηκός. In-
terpres: Verum modestior est hic privatus, qui qualis sit, statim ap-
paruit, atque alteri cuiquam, qui sit gratus, & historiam possit aggre-
di, materiam subministravit. Num ὁ χαρίεις est gratus? nugae.
Οἱ χαρίεντες Graecis sunt homines docti, politii, elegantiore
doctrina exculiti. Sic οἱ χαρίεντες apud Aristotelem frequen-
ter opponuntur τοῖς πολλοῖς, plebi, sive indoctis, idiotis. Οἱ
χαρίεστατοι τῶν ἱατρῶν apud Nostrum alibi, doctissimi Medico-
rum. Dein pro πεποιηκός legendum ex Ms. προπεποιηκός, ele-
ganter. Sic igitur hunc locum verte: Verum modestior est hic
ineruditus scriptor, qui statim, qui sit, ostendit, (sive, cur sic scrip-
sit, prodit) alii doctiori, & qui par sit historiae scribendae, materiam
praebuit. Quod & Ciceronem, in commentario sui consula-
tus, & Iulium Caesarem in commentariis de bello Gallico &
civilis secutos esse, veteres referunt. Προποιεῖν est eleganter in
alicuius gratiam laborare, operam alicui rei navare alterius
commodo, lemand voor arbeiden, ut eodem modo loquuntur Ger-
mani & Belgae: quae notio huius vocis a Lexicorum scripto-
ribus non fuit observata. Paulo post Tragicam inscriptionem
librorum vocat, plenam tumoris, & fastus, cum quis magni-
fica nomina sibi & libro imponit. Τοῦτο μόνον ἡτιασάμην αὐ-
τοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον, ἢ κατὰ τὴν
τῶν συγγραμμάτων τύχην, Καλλιμόρφου ἱατροῦ τῆς τῶν Κο-
τοφόρων ἐκτῆς ἱστορίᾳ Παρθικῶν. Tragicam inscriptionem vo-
cat, quod suo nomini Καλλιμόρφου adiecerit ἱατροῦ τῆς τῶν
Κοτοφόρων ἐκτῆς, quia hoc & a veterum consuetudine est alic-
num, & factum prae se fert quendam tragicum, hoc est, qua-
lis regibus in Tragoediis tribuitur. Inde illud Satyrici: Grand
Sophocleo bacchatur carmen hiatu. Sic inferius c. 23, καὶ μὴν καὶ
ἄλλους ἰδοῖς ἂν τὰ μὲν προσίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἡ

ὑπερβολὴν μακρὰ γράφοντας, at vero alios etiam reperias, qui prooemia splendida, tragica, & summo opere proluxa scribant. Quid si Lucianus vixisset nostro tempore, & vidisset & inscriptiones librorum portentosas, nihil non grandibus verbis promittentes, & auctorum magnifica nomina, non uno versu contenta, ut miser Callimorphus prae his sit modestissimus, quantum nigri salis illi fuisset perdendum, ad hanc insaniam emendandam? Cum dicit κορτοφόρων τῆς ἑκτῆς, subauditur τάξεως, centuriae sextae hastatorum medicus. Τάξις est centuria, ut ordo apud Latinos. Hinc ordinis ductor centurio. Iustin. *Ordinē nemo, nisi sexagenarius, duxit*. Duae τάξεις erant σύνταγμα, hoc est, manipulus: τάξις non est legio, ut Latinus cepit interpret. GRAEV. Iunt. Χαρίεν-τι, quod solet saepe, ut paulo supra ἐν-τρε-ίας, & infra, οὐκ οἶ-δ' pro οἶδα, item οἶ-α pro οἶα. Nec tamen est suspicio, eam toties unum vocabulum in duo dispescere voluisse. De signific. voc. χαρίεις, pro eruditio, confer infra Mort. Peregr. c. 39, Εἰ μὲν οὖν ἰδοίμῃ τινα χαρίεντα: ubi eodem significatu, quem Graev. hic ostendit. REITZ.

ead. l. 10. Προπεπονηκὼς) G. W. & P. In impr. πεπονηκὼς. SOLAN.

ead. l. 13. ἰατροῦ τῆς τῶν κορτοφόρων ἑκτῆς) Interpretantur, medici hastatorum legionis sextae; quam quidem interpretationem reiicit ordo, seriesque & posuio articulorum, quae omnino alia esse debebat. Tum in Pseudomanti occurrunt voces illae, στρατιάτας δύο λογχοφόρον καὶ κορτοφόρον. Cuperem ex illis scire, quinam ex his accederet ad hastatos? at ibi Benedictus ex Erasmo, alterum lancea, alterum conto armatum, non hasta. Quod me attinet, opinarer rectius verti posse ex Inscriptionibus, quas video extare, *Dianae. T. Fl. Flaccus. praef. alae. Ulp. contariorum*; vel *Dianae. sacravit. T. Fl. Italicus. praef. alae. 1. Ulp. contar. c. X*. Sic optime verba Graeca nostri auctoris intelligi possunt, *medici sextae contariorum*, nempe alae. GRON. Malo legionem intelligere, donec Centuriae cuique Medicum assignatum ostendatur. Cohortem tamen alii malunt, quia nullibi *Legionis hastatorum* mentio fit, inter quos vir doctiss. La Faye. Certe τάγμα Graecis eius aetatis & Luciano ipsi Legio est, infra c. 31. SOLAN.

Pag. 179. l. 4. ἱππῶν) Consule Hippocr. qui ἱππῶς & ἱππῶν, mi fallor, habet. Cum enim insulsus iste a vulgata loquendi consuetudine in hisce recesserit, & ad magistri Hippocratis dialectum se converterit, sic scripsisse, uti Hippocrates scripserat, necesse est; quod & in reliquis vocibus a Luciano

hic allatis observatur. Noster tamen *ἰντρίκλιν*, non *ἰντρίκλιν*, cum Ionice scribit, vocat. Vid. SUP. c. 18. SOLAN. Quod Solanus non coniecit, sed recte vidit, Ionica dialecto hoc vocab. scribendum, id adeo verum est, ut Mf. ne quidem indigeamus: quare id invitis edd. recepi. REITZ.

ead. l. 11. Συνηρώτησε τοὺς ἀναγιγνώσκοντας) Dialectice cum lectoribus dissertavit; ut cis pauca, ἀλλὰ *συνηρωτήμεια καὶ συνηγμένα ἀκκείνα*. Sed dialectice interrogata collectaque etiam illa. MARCIL.

Pag. 180. l. 7. Ἡ αὐτὸν εἰπεῖν) Facebat illud μάλλον, quod Pell. intrudit, in aliis Codd. & edd. autem rectius abest, cum satis per se elliptice intelligi soleat, ut in Evang. Luc. XVIII, 14, κατέβη οὗτος δαδικοιμένος ὅς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἦ ἐκείναι. Ad quae verba plura L. Bos. Conf. nos supra ad Dial. pro Lapl. c. 12, ubi μάλλον etiam post ὅσον omitti solere notavimus, & forsan pluribus indicabimus infr. ad Gall. c. 18. REITZ.

ead. l. 8. Ἀμνημονεῦσαι) Citatur e Laërtio τὸ ἀμνημονεῦσαι. GUYET. Ἀμνημονεῦσαι eodem sensu dixit Laërt. quod ego ad Laërtium observavi. *Immemoria* similiter pro oblivione usurpavit Papinianus l. 44 de acquirenda vel amittenda possessione: *peregre profecturus pecuniam in terra, custodiae causa, condiderat: cum reversus locum thesauri immemoria non repeteret, an desisset pecuniam possidere*. MENAG. Ἀμνημονεῦσαι non oblivionem hic significat, ut viro summo visum. Sed verti necessario, ut fecimus, debet. V. Ὀρχ. c. 20, ubi quidem ἀμνημονεῖω est, ut & apud Thucyd. III, 40. At hic apud Lucianum eodem modo usurpatum vides ἀμνημονεῖω. In W. tamen ἀμνημονῆσαι legitur. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐρχομαι ἔρπον περὶ Ρωμαίων) Vid. Herodot. I, 8, & II, 161. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅσρὸν) De hoc vid. not. Solani cap. seq. REITZ.

ead. l. 12. Ὅμοιος) Ante hanc dictionem est οὐχ in Angl. Cod. mendose. BOURD. Οὐχ ὁμ.) A. & P. In impressis nihil. Forfan scripserat Lucianus, ὥς ὁμ. quod eodem redit, & facile a librario post ὁρᾶς omissum fuerit. SOLAN. Non ita absurda est lectio Codd. οὐχ inferentium, ut Bourd. pronuntiat, potest enim interrogandi more accipi: nam vulgata hiat. Sed malim ὥς ὁμοιος legere, formula in his usitatissima. REITZ.

Pag. 181. l. 6. Γοργὼν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ) Ex initio Iliad. A, ubi Agamemnonis clypeus sic describitur. GRAEV. Vid. Hom. II. A, 36, & E, 741. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ ζώνη ἱπποειδὴς) Angl. ἱποειδής. BOURD. Mf.

ἡεροειδής, male; vide Hom. Il. A, v. 27. GRAEV. L. & ed. I. ἡεροειδής, P. ἡεροειδής corrupte omnes. M. & edd. reliquae, ut edi curavimus. SOLAN. Cum propter variationis multitudinem editionum notas admodum perplexe notasset Solanus, ipsas denuo consului, & quinque priores sic, ut edidi, habere deprehendi, cumque id firmeretur ex Homero, Iliad. A, 27, ubi post memoratos eosdem colores, etiam sequitur, ἐλάτερθ' ἵρισσιν τοιόκοτες, nihil iam moror ceterorum Codd. varietates. REITZ.

ead. l. 9. Ἀναξυρίς) Vid. Spanh. 538, qui in nummis ea femoralia exhibet. De his Brissonius alique passim; vide, si lubet, not. ad Philostr. p. 34. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀσρέων κ.) Huius iam supra nomen vidimus cap. 18. Vid. & c. 21; unde patet, ducem eum fuisse exercitus, a quo fusus est Severianus. Nam quod fugientem hic audis, debetur hoc vanitati scriptoris. De coma Parthorum vid. Spanhem. 450. SOLAN.

ibid. Τήγριτα) Conf. hoc Dial. c. 30. SOLAN.

ead. l. 12. Κιττοῦ) Κιττοῦ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταυτὸ συμπεφυκότων. Interpr. hedera, myrta, lauroque, quae eodem loco creverant. Sed voluit haud dubie Lucianus, frondes earum arborum se invicem attigisse, implicitas fuisse, & in unum quasi coaluisse. VITRING.

ead. l. 16. Γάρ) Mallem γοῦν. SOLAN.

Pag. 182. l. 2. Νεοπλούτῳ) Sic supra Tim. c. 5, & non semel alibi. (ex divisione Solani: quare suspicor, iam esse c. 7, vel 8, quod quaesitum irem, si esset tanti.) SOLAN.

ead. l. 7. Ταρίχου) Salsamenta enim, uti & ἔντος, tenuiorum cibis. Unde proverbium τὰρίχους ἀξιώτερον, quo usus est Aristoph. in Vespis. Vide etiam Theophr. Char. π. ἀγροικίας. SOLAN.

ead. l. 11. Πρίσκου) Bellum hic in Armenia gessit, quod capitis ab eo Artaxatis an. Christ. 164 confectum est. V. Capitol. in M. Aurelio c. 8. Statius Priscus. SOLAN.

ibid. Ἑπτὰ καὶ ἑκτὼ) Angl. εἰκοσι. BOURD. Ἑπτὰ καὶ εἰκοσι A. G. M. P. & L. In impressis omnibus pro εἰκοσι legebatur ἑκτώ. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐξέβαλον) Procul dubio recte Mf. Angl. & noster, καὶ ὅς ἐμβοήσαντος μόνου Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ εἰκοσι τῶν πολεμίων ἀπέβαλον, aut, ut meus liber, ἐξέβαλον. Sic mox iidem Codices Κρόνιον, non Κρόνον. Illo enim exprime-re Graece voluit Saturninum. Κρόνος enim non Saturninus, sed

Saturnus. GRAEV. Ἐξέβατον praeter Mf. Gr. etiam M. In reliquis ἀπέβατον. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀρχόντων ἐπιστολαῖς) Quas epistolas intelligat, haud facile dixeris. Sed tum ex phrasi τῶν ἀρχόντων, tum ex historia, quae memorat, Lucium Verum, dum bellum illud gerebatur, sedisse Antiochiae, proclive est suspicari de literis Prisci & Cassii ad Imperatorem L. Verum intelligendum esse, quas vulgaverint Imperatores, ut tanta victoria innotesceret. SOLAN.

ibid. Εὐρώπη) Urbs est Mediae, inquit Palmerius. In tabulis Geographicis cis Euphratem, in Cyrrhestica ponitur. SOLAN.

ead. l. 15. Μυριάδας ἑπτὰ) Cum coniungi etiam possint ad ultimam numerorum classem constituendam τριάκοντα καὶ ἑξ, orietur numerus modestior 70236. Sed qui mentiuntur, tales minutias non curant. Mendacia, ut illa Istorum favorabilia, sunt laxae interpretationis. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀττικὴ &c.) Hoc Scholion male relatum ad verba Οὕτω δειπνῆσαι κατὰ νόμον, indicante Solano, eo, quo pertinet, retuli. REITZ.

ibid. col. 2. l. 3. Ἐπερχθὲν) Ἐπιχθὲν M. Addi debuit & elinun &c. Sic Galenus &c. SOLAN.

Pag. 183. l. 1. Ἐννέα) Angl. os. BOURD.

ead. l. 3. Ὑπὲρ) Flor. ὑπὸ. BOURD. Ὑπὸ M. P. L. & ed. Fl. Reliquae ὑπὲρ. SOLAN.

ead. l. 6. Κρόνον) Angl. Κρόνιον. BOURD. Κρόνιον habet etiam P. L. & ed. J. W. vero Κρόνειον. Libellum *de morte Peregini* amico inscribit, cui hoc nominis erat. Cave putes, hunc fuisse *Saturninum*. Exstat etiam nomen hoc apud Plutarchum in *Mario*. *Frontonem* quod attinet, fuit quidam *Fronto* philosophus, M. Aurelii praeceptor. V. Xiph. sub finem M. Antonini, & M. Antoninum ipsum I, 11. Vide etiam Xiphil. in *Adrian.* 265 D. de Corn. Frontone, Iurisconsulto insigni Sed hi omnes nihil ad historiam illam, nisi fallor. SOLAN.

ead. l. 9. Σεβηριανοῦ) Hoc nomen, ut & sequens Οσρόēs, paulo aliter in Ἀλεξ. c. 27 efferuntur, ita tamen, ut facile eodem homines agnoscas. Apud Xiphilinum (& Nostrum infra) Σεβηριανός. In *Adrian.* 265 A. bis, & B. vide & 268, ubi caedes eius narratur, cum nonagenarius esset, tantaeque virtutis, ut a Traiano imperio dignus pronuntiatus fuerit. Patrem Luciani fuisse credo. Sed alio in loco (257 A.) aliter idem, nempe Σερουιανός. Sed hic a nostro diversus, de quo vide in M. Aur. 270 C. ubi Σεβηριανός scribitur; & Ἐλέγεια dicitur Arme-

niae locus, in quo circumventus Romanorum exercitus internecioni totus datus est. M. Σεουηριανός ubique. I. ed. & aliae nonnullae hic & mox iterum Σεβηριανός, quae cum deinde Σεβηρ— recte scribant, nos & hic recte scribi curavimus, uti ante nos B. 2. & Benedictus fecerant. *Severianus* autem hic Gallus dicitur a Nostro Ἀλεξ. c. 27, Armeniamque invasurus Alexandri oraculum consuluit, quo responso, quoque exitu, ibidem discēs. SOLAN.

ead. l. 16. Σεβηριανός) Σεβηριανός λιμῶ (non λίμῳ, ut est in animadv. L. Bos) ἀπόληται, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐπήγαγε διὰ τῆς ἐβδόμης. Sensus verborum est: *Severianum* intra triduum mortuum fuisse, cum in ediam ad septimum usque diem perferant plerique; nisi si quis adfuisse putet *Osroën*, & expectasse, donec fame enectus esset *Severianus*, & propterea eum non produxisse vitam per hebdomada. Interpres postrema sic reddiderat: & ob hoc eum per septem dies in aciem non eduxisse. Verum hoc denotare ἐπάγειν, unde didicerit ille, nescio. Est ἐπάγειν hic absolute positum pro ἐπάγειν τὸν βίον, h. e. *in super agere vitam, producere vitam*, quemadmodum ἄγειν & διάγειν absolute etiam usurpatur sine voce βίον. Haec in animadvers. p. 63. L. Bos.

Pag. 184. l. 1. Ἐπήγαγε) Recte quidem L. Bos hoc verbum modo exposuit; non tamen est, quod adeo praecise neget, id quoque in aciem educere significare posse: nam ἐπάγω & προσάγω in bellicis expeditionibus frequens, pro ἰνυω, *induco exercitum* in hostem; adeoque non ita longe abludivit ab *educere in aciem*. Dixi, credo, de hoc significato, ex Arrian. Exped. I, 1, p. 6 &c. ad Hermor. c. 68. Verum ideo nihilo minus versio pristina erat absurda; quare eam mutavi. REITZ.

ibid. διὰ τῆς ἐβδόμης) Sic apud Athen. 301 A. διὰ δωδεκάτης. V. Casaub. & II, 15. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐλέλιξε) Ἐλέλιξε δὲ μηχανή, & τὸ τεῖχος δὲ πρὸς τὸν μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμπον. GRAEV. Vide Il. A, 530, μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμπον. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐδούπησε) Voce δούπος utitur Xen. pag. 164, 35. Sed nullibi, credo, verbo, praesertim cum μεγάλως &c. Vox Homero familiaris. Il. Δ, 504. Et ad quae paulo post sequuntur, conf. eundem Il. B, 210, & B, 3. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐδεσσα) Edessæ Arabiae civitas, antea Antiochia dicta, ut scribit Plin. V, c. 24. COGN. Olim Antiochia ad Καλλιρρὸν dicta. V. Plin. V, 24, & Spanh. 602. SOLAN.

ead. l. 9. Δημοτικά) M. & P. In reliquis δημοτικά. SOLAN.

ead. l. 10. Παρενεβύστο) V. locum manifestissimum in Gal-

lo. c. 11, ubi vox affinis περιβύω adhibetur. SOLAN. Infra vero Gall. c. 11 ait, περιβύσαντες ὑπανυχία. Et supra de Merc. cond. c. 32, συμπαράβυσσιν. IDEM.

ead. l. 11. Ἐγχερίζοντα) Castigat scriptorem historiae, qui alibi multa poetica, alibi plebeia & barbara vocabula suae intexuerat historiae. Inter plebeia etiam est τὰ ἐγχερίζοντα. Sed locus ille sic videtur esse interpungendus & corrigendus: καὶ οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐγχερίζοντα, καὶ ἦδ' ἡ λαλοῦσα περὶ αὐτὰ ἐγίγοντα, & milites emebant sibi victum, & lauti illis indulgebant. Ἐγχερίζοντα Ciceroni & Tacito sunt *utensilia*, corporis vitui necessariae. Sed Graecum vocabulum apud nullum bonae notae scriptorem invenias. Paulo ante πτωχικὰ ἐνδύματα, non inopia multa infarsa, ut stulte & sine sententia veritatis interpretis, sed mendicis convenientia, aut, ut Seneca loquitur, *verbi ad summam caveam spectantia*. GRAEV.

Pag. 185. l. 3. Εἰ πόν) Infra vero Rhet. c. 6 in *hunc*. legitur πόνου τὸν Νεῖλον εἶδες; quod Solanus ex alijs edd. in εἰ—τω mutavit, cui obsecuti sumus. REITZ.

ead. l. 6. Ὡδίνες ὄρος) Paeoniog. BOURD. In fabulis hominiis Aesopi non existat. SOLAN.

ead. l. 10. Συγκραττύμενος) Cf. infr. Ἐπ. Κρον. c. 28. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ χοίριν περὶ ταῖς κνήμας) Mellei profecto interpretes. Benedictus, & tibialia ex corio porcino facta; male quidem, sed melius tamen, quam Micyllus, & tibialia conchis *incrassata aut ex corio porcino facta*. At quis dixit tibialia militum? An ita ignotae sunt ocreae, quas haud dubie nunc intellexit Locianus. Itaque verite, & ocrea circa tibias ex corio porcino. GROM.

ead. l. 12. Ποδίων) Inter Colossos & statuas ingentes in primis celebratur Colossus Rhodius pedibus centum & quinque altus. COGN. Centum is & quinque pedes altus traditur fuisse, sive LXX cubitorum. Plin. XXXIV, 7. Strabo XIV, pag. 652 C. Philostr. Vit. Apollon. V, 7. Vide etiam Scaligeri animadv. in Eusebii Chron. n. 1794, p. 137. Chares Lyndius Lyssippi discipulus fecit, duodecim annorum spatio ad id consumto, anno ante Chr. 278. Annos 56 cum stetisset, terrae motu prostratus est, (anno ante Chr. 222) nec unquam restitutus. Iacuit ad an. usque Christi DCLXXII, quo capta a Saceracenis Rhodo, vaeniit. Post tot detrimenta, tantum aeris tamen ablatum est, ut DCCCC Cameli eo fuerint onusti, unde calculo iniro ultra 700,000 librarum pondo fuisse liquet, Camelo cuique nempe DCCC libris assignatis. Vid. not. nostram ad lo. c. α', c. 18. De terrae motu, quo prostratus est,

videndus Polybius V, p. 428, 429. SOLAN. Conf. infra Icarom. cap. 12, τὸν Ῥοδίων Κολοσσὸν ἰδρασάμενον. Et sic saepe alibi solet. Quae tamen non adduco, quia & altera lectio bona: hanc tamen, ut Nostro usitatam, praefero. REITZ.

Pag. 186. l. 1. *Ἐποφώντα*) At dubitari a quibusdam audio, an recte Xenophonti tribuantur illi commentarii: quorum ego rationem miror, cum & veteres agnoverint, neque quidquam sit, quod repugnet. Adde Ael. Var. H. VII, 14. SOLAN.

ibid. *Δαρσίου καὶ Πάρου.*) Vid. Xenoph. *Ἀναβ.* I. SOLAN.

ead. l. 7. *Παρσέγγος*) Vox Persica & Arabica. XXX autem stadia valet. Vid. Herod. II, p. 57, 2. SOLAN.

ead. l. 10. *Ἐπὶ κορυφαίῳ*) Optime hunc locum ita restituit & vertit Benedictus noster, cum antea in omnibus, excepta *Fl.* coniunctum legeretur *Ἐπικουρίῳ*. Notum autem est, vereres illos Athenienses in tonstrinis ad confabulandum convenisse frequentes, uti nos nunc in *caffipoliis*. Sic Aristoph. in *Pluto* p. 338: *καὶ τοι λόγος γ' ἦν τὸν Ἡρακλέα, πολὺς ἔπὶ τοῖς κορυφαίοις τῶν καθήμενων*. Ubi diversa quidem phrasis, sed eandem Scholiastes cum Luciano adhibet. Quo quidem in loco miror, doctissimam Daceriam maluisse Terentium adducere (Ph. 1, 2, 39.) moris illius testem, quam aut Lucianum, aut Theophrastum, apud quem etiam celebris est in eam rem locus in *Char.* pag. 36; ubi vide Casaub. notas p. 243. Add. Plutarch. 1273, qui a Theophrasto *κοινὰ συμπόσια* dicitari ait solita, & 903, 2. Vide etiam Diog. Laërt. in *Pittaco* p. 19. D. W. τῷ *Ἐπικουρίῳ*. SOLAN.

ead. l. 12. *Εὐρωπὸς*) V. supra c. 10, & infra c. 28. SOLAN.

ead. l. 15. *Σαμόσατα*) Recte igitur in titulo Samosatenfis dicitur. At non recte in plerisque, si non in omnibus, tabulis nostris geographicis, ad Euphratis ripam ipsam ponuntur *Samosata*. SOLAN.

Pag. 187. l. 1. *Μετέωρον*) Ad h. l. haec notat La Croze: Complura eiusmodi in antiquis inveniri par est, quibus hodie conciliandis operam & oleum perdunt οἱ καλοὶ κριτικοί. REITZ.

ead. l. 3. *Ἐν χερσὶ*) Confer supra *Zeux.* cap. 6 f. & saepe alibi. SOLAN.

ead. l. 7. *Νὰ Δία κἀκεῖνο κομιδῇ πειθάνει παρὶ τοῦ Σεβεριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἰπομασάμενος, ἢ μὴν ἀκούσαι τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων* Salmurienfis: *Quia & illud per Iovem admodum credibile idem dicit de Severiano, appositum iuramento, quod audivisset ex aliquo eorum, qui ex eo ipso opere ausugerant.* Nihil dicam de voce barbara in versione *iuramento*, pro quo

Latini dicunt iure iurando. Ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου, non est ex ipso opere, sed ex illo ipso proelio. Thucydid. lib. 3, & Lucianus in hoc ipso libello c. 29, ἐν τῷ ἔργῳ, in ipso proelio. Saepe ἔργον κατ' ἐξοχὴν proelium, bellum notat. Τρωϊκὸν ἔργον Arriano est Troianum bellum. Et sic accipiendum in illo notissimo versu Homeri: Μῖθων ῥητῆρ' ἔμεναι πρᾶκτῆρά τε ἔργον, verborum otiosorem esse, actoremque rerum. Phoenicem ait Achillem docuisse pacis & belli artes, ut disertus esset in concionibus, rebus vero gerendis strenuus, & manu fortis. Apud eundem πολλὰ ἔργως est fortis, strenuus: Κατθαν' ὁμῶς ὅτ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅτε πολλὰ ἔργως. Occidit tam ignavus, quam fortis. Iliad. Ψ, cum Patroclum sepeliissent, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπονται. Eustathius, δηλαδὲ τοῦ πολέμου. ὥσπου φησὶ μέγα ἔργον ἄρνος. Sic Latini res gerere. Horat. Res gerere & victos ostendere civibus hostes Attingit solum Iovis. GRAEV.

ead. l. 8. Ἐπομοσάμενος) Sic supra Hermot. c. 67. Sed ἐπομοσάμενος, Apol. pro Merced. cond. c. 6. SOLAN.

Pag. 188. l. 1. Οὐ ξιφιδίον) Honestius nempe id mortis genus, praecipue militaribus viris, habebatur. V. Tac. An. XV, 67, & Lipsii notam. Eur. Έλ. p. 626 Α. σφαγαὶ δ' ἔχουσιν εὐγυνεὶς τι καὶ καλόν. SOLAN.

ead. l. 3. Θουκυδίδης) Vid. Thucyd. II, c. 34. SOLAN.

ead. l. 4. Τοῦ πολέμου ἐκείνους νεκροὶς) Ἐκείνου v. MARCIL. Ἐκείνου W. & L. uti acute coniecerat Marcilius. In reliquis ἐκείνους. SOLAN.

ead. l. 6. Οὐδὲν αἰτίον — Θουκυδίδης) Lectio marginis Aldinae primo intuitu blanditur, quia αἰτίος fere ubique cum genitivo construitur. Verum & accusativus recte se habet: est enim ellips. praepos. διὰ vel κατὰ, & significat, Thucydidem nihil culpabilem, i. e. propter nullam rem. Sic οὐδὲ τι αἰτίος ex Homer. & οὐδὲν αἰτίους ex Herod. dudum protulit Steph. in Thes. quare plura non addam. REITZ.

ead. l. 7. Θάλας — Σεβηρ.) Smyrnae sepultus est; v. Dion. LXXI, p. 802 B. coll. cum Aristid. Or. II, 13, p. 295; testis Wottono, qui Dacerium ea de re in partes vocat p. 169 Vitae M. Aurelii, quam Anglice cum notis edidit. Locus autem Thucydidis, quem Noster hic respicit, exstat lib. II. SOLAN.

Pag. 189. l. 6. Λοπάδιον) Flor. λοπαδίον. BOURD.

Pag. 190. l. 2. Τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ) De qua statua videndus omnino Pausan. El. p. 156, & seqq. Inter orbis miracula imprimis recensetur. SOLAN.

ead. l. 3. Τισσούτοι καὶ τοισύτοι) Sic Nostro cum Atticis per-

petuū esse τοιοῦτον pro τοιοῦτο, non opus ut hic rursus dicatur. Utrumque autem adiectivum & alibi coniungere amat, quod Solanus iam ante monuit. Addo igitur hic tantum Long. Paft. L. II, p. 63 ed. Wech. τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παθόντες, cuius filius cum Nostri omnium optime convenit. Τοιοῦτον κάλλος pro τοιοῦτο, idem IV, 120 ed. Moll. REITZ.

cad. l. 4. Ἐξηγοῖτο) Sicut ἐπαινοῖ, sic & ἐξηγοῖτο legendum. GRAEV. Graevii emendationem confirmant Codd. W. & L. SOLAN.

cad. l. 5. Καὶ τῆς κρητῖδος τὸ εὐρυμνον) Benedictus, & crepidae concinnitatem. An credimus? Certe, si qua fides nummo, cui insculptus universus ille Iuppiter, plane fuit nudipes sine ullo pedum tegumento. Et quis foret iste narrandi contextus, ut primo totum κάλλος Iovis produxerit, in quo & omnia corpori affixa continentur, tum discedat ad ὑποπόδιον, nunc aberret ad crepidas? Certe Micyllus crepidinis concinnitatem, quem praefero. GRON. Recte κρητῖδα hic crepidinem Micyllus, nos *basin*, notiore aliquantum verbo, reddidimus. Salmurienſis tamen, qui *crepidam* hic mahuit, nescio an recte ex eo refutetur, quod nudos pedes habet in nummis Iuppiter Olympius. Pausanias certe Eliac. I, p. 306, 12, χρυσοῦ ὑποδήματα illi tribuit. Idem p. 307 eam, quae hic κρητῖς vocatur, βάθρον τοῦ θρόνου nominat; ὑποπόδιον autem Luciani ὑπόθημα τὸ ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῖς ποσὶν appellat, additque ab Atticis θρανίον vocari. GERN.

cad. l. 7. Διοξίδην) Ita M. etiam; sed non a prima manu, videturque prius fuisse Διοξίοι, quod magis arridet. SOLAN.

cad. l. 9. Μέτρα — ἀνυλωκτός) Non caufidici nempe soli ad clepsydras dicebant: factitabant id etiam Luciani aetate Rhetores, seu Sophistae. Cuius rei insigne testimonium exstat apud Philostratum in Adriano Sophista: τῶν τοῦ Ἡρώδου ἀκροατῶν δέκα οἱ ἀρετῆς (i. εἰς τοὺς ἀρετοὺς) ἀξιούμενοι ἐπιστίζοντο τῇ εἰς πάντας ἀκροάσει καὶ ψυδρῶν συμμετρημένην εἰς ἑκατὸν ἔτη, ἃ δίδει ἀποτάδην ὁ Ἡρόδης &c. ubi ἔπη, ut & hic, *versum* seu *lineam*, quam nunc dicimus, significat. Versum eodem sensu & usurpant Latini: Corn. Nepos in Epam. cap. 4, & Laet. II, 8. ἀνυλωκτός autem ex W. & P. est, pro quo in reliquis ἀνυλ — legitur. SOLAN.

ibid. Ἀνυλωκτός) Flor. ἀνυλωκτα. BOURD.

cad. l. 16. Ἐς τὸν Μαῦρον) Anglic. ἐς τὸν Μαῦρον. BOURD. Vulgatam, quam l. H. Ald. & P. servant, & hic servasse par erat, non solum quia sic frequenter solet per ellipsin γῆ vel

χωρε, intelligi, sed quia ipsum γῆν mox sequitur. REITZ.

Pag. 191. l. 6. Ἐν Εὐρώπῃ) Supra ἐπ' Εὐρώπῃ dixit initio huius cap. 28, & infra iterum versus eiusdem capituli finem. SOLAN. Confer omnino mox c. 38, ubi ἐν Ὀλύμπῳ eodem modo. Id est ad vel prope, non plane in ipsa urbe Eutopa. Aelian. V. H. I, 25, ἐν Πλαταιαῖς, ad Plataeas; ibid. ἐν Μυκαλῇ, ad Mycaen. Ad quae verba Periz. duo alia similia adducit, & Latinos interdum eodem modo loqui, docet. Ita quoque ἐπὶ νηυσὶ, pro apud, iuxta naves, Homero usitatissimum, ut Iliad. E, 791, Νῦν δὲ ἔκαθεν πόλιος, κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται, Nunc vero procul ab urbe canas apud naves pugnant. Et B, 4. Ρυρῦμα E, 36, — καθίσαν ἐπ' ἡϊόντι Σκαμάνδρῳ, sedere fecit ad herbosum Scamandrum, non, in ipsum fluvium. Ibid. 598, Στῆν ἐπ' ὠκυρῶ ποταμῷ, steterit ad rapidum fluvium. Iliad. A, 423, Ζεὺς γὰρ ἐπ' Ὀλύμπῳ μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας Χθιζὸς ἔβη. Immo & εἰς, quod alias intro signif. pro usque, ad, eidem usurpatur Il. A, 71. Et εἰς Ἴλιον recte vertitur ad Troiam, Il. E, 210. Ut innu-mera eiusdem similia omittam. REITZ.

ibid. Ἐπελάσεις) Ex Mf. scribend. καὶ ὁ Σαμμαετὸς συγγραφεὺς, ἀφελὲς τὰς ἐν Εὐρώπῃ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας. Et divinus ille scriptor praetermissis tantis Eurorum strages, & impressiones, & foedera necessaria. In vulgatis ἐπελαύσεις. Sed ἐπελαύνειν, est, impressionem facio, incurro: ut statim cap. 29, καὶ πῶρ' ὥθεν ἐπελαυνόντων δ' εὖς ἐμποιεῖν, & procul advenientibus terrorem incutere; & c. 31 f. ἢ πῶς δέξονται τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, quomodo elephatorum incursus excipient. GRAEV. Adde c. 31 C. Εὐχ. c. 36. Exstat etiam in W. P. & L. quod autem in vulgatis est ἐπελαύσεις, pravum est. SOLAN.

ead. l. 9. Σκάρους παμμογέβεις ἀξίους ἀνούμενον) Σκάρους παμμογέβεις καὶ πολλοὺ ἀξίους ὦ. MARCIL. Vulgo legitur, ἱρῶν Μαλχίωνος τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμογέβεις ἀξίους ἀνούμενον. Non video, quin recte legatur. Marcilius legit, Σκάρους παμμογέβεις καὶ πολλοὺ ἀξίους ἀνούμενον nec dat causam. Quidni autem scari illi, licet παμμογέβεις, potuerunt aequae vili, ac magno pretio constituisse? Adde, quod est non inepta antithesis παμμογέβεις & ἀξίους. Interpres Latinus totam vocem ἀξίους vertere insuper habuit. Volunt autem verba, videns Malchionem Syrum in Caesarea, scuros ingentes, bene, five vili pretio ementem. Aristophanes in Equitib. v. 642: Οὐ πάποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας. Ibi Graecus interpres, & ex eo Suidas, Ἀξιωτέρας, ἀναγετέρας, τῆς ἀξίας τιμῆς. Ἀξίως

παρ' Ἀττικῶς τὸ εὖανον. Quae verba Graeci interpretis non potuerunt tamen docere Latinum interpretem, versum illum Aristophanicum melius reddere, quam, *haud quaquam ego pretiosiores vidi arpas*, cum debuerit *villiores*. Melius tamen sapir, versum 669, Ἥσδορτο τὰς ἀρπὰς παρ' ἡμῶν ἀξίας, reddens, *arpas vilis pretii*. IENS. Non modo Benedictus, sed & Micyllus ἀξίους omisit: unde fere conicio, neutrum id verbi intellexisse, cuius significationem illud Marcilii scholion quoque non recte tradit. Recte Iensius *viles* vertit: nam praeter Aristoph. quem laudat, etiam sic Theophr. Char. de garrul. p. 11 ed. Casaub. vel p. 16 ed. Needham. ὡς ἀξιοὶ γεγόνασιν οἱ πυροὶ ἐν τῇ ἀγορῇ. REITZ.

ead. l. 16. Γελοϊότερα) Cum edd. legerent ἀναγκαιότερα, prorsus contra mentem Luciani, nec quidquam variationis notet Solanus, ego, quod in marg. Ald. 1. Wess. inveni, lubens accepi, & res ipsa clamat, sic legendum: quare nemo hu-ius correctionis ergo me redarguet, quam adeo necessariam ipse videbit. Nimis enim intolerabile erat, *hoc praetermitto, quia magis necessarium est*: & miror, memini hoc suspectum fuisse. REITZ. Vulgarum ἀναγκαιότερα ironice dictum, adeoque male mutatum esse a Reitzio, recte annotat cl. B. de Ball.

Pag. 192. l. 2. Μαῦρος) Vid. Homer. Il. H, 299. SOLAN.

ead. l. 5. Κεφάλαια) Sic supra Ἐπισκ. cap. 2. Et Ἀναβ. cap. 14. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀκάνθας) Respexisse credas versus a Plat. Συμπ. I, 4, & Athen. III, 97 D. laudatos: Ὡς ἀνέχινόποδας καὶ ἀνὰ τρηχεῖαν Ὀνοαν φύονται μαλακῶν ἄνθεα λευκοῖαν. Sic enim etiam Athenaeus inducit, τὰς ἀκάνθας συνάγων &c. SOLAN.

ead. l. 9. Κεγχρειῶν) Angl. Κεγχρείων. BOURD. Ad verba, οὐδ' ἄχρη Κεγχρειῶν ἀποδημήσας, Bourdelotius ex MS. Angl. notat Κεγχρείων. Sed ita, ut vulgatus est, locum hunc ex Nostro affert Th. Magister, ubi probat, Κεγχρείας & Κεγχρειῶν fuisse dictum utroque modo. IENS. Κεγχρειῶν scribitur apud Thucyd. VIII, 20 & 23, & alios. Cum A. facit & P. In W. Κεγχρειῶν. LXX stadiis a Corintho distans portus & vicus Strab. VIII, p. m. 263 A. Hinc & Εὐχ. c. 23. Scripturam hanc secuti sumus. In ed. Steph. Xen. p. 307, 43, scribitur Κεγχρεῖαι. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡτα ὀφθαλμῶν) Idem de domo & de saltatione, & saepius alibi, habet a Thurio oratore. Iulian. Imperat. Ep. ὁ Θούριος ὧτα εἶπεν ἀνθρώποις ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. BOURD. Sic infra Ὀρχ. c. 78, Ἡροδότῃ μὲν οὐκ τὰ δι' ἡμᾶτον φαινόμε-

να πιστότερα εἶναι τῶν ἄτων δοκεῖ. Oik. c. 20, ὅτα γὰρ τυγ-
 χάνει ὄντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν. Vid. igitur Herodot. I, 8.
 In nota autem Bourd. post verba Iulian. Imperat. Epist. adde:
 ad Leontinum, ὁ λογοποιός. SOLAN. Non ab oratore haec,
 sed ab Historiae parente mutuatus erat ille tenebrio. V. He-
 rod. I, 8, pag. 3, in verbis Candaulis ad Gygen, & Nostrum
 Ὀρχ. cap. 78, & Oik. cap. 19. Quid ergo fieri, inquires, *Thurio*
 Bourdelotii & Iuliani *oratore*? Sic accipe. Herodotum voluit
 Iulianus, cum Θούριον λογοποιόν dixit, quippe qui traditur
 Thuriis in Italia historiam conscripsisse. (V. Plin. XII, 4, &
 Plurarch. 1073, 2.) Hoc cum aut nesciret Bourdelotius, aut
 crucem Grammaticis fixam hanc vellet, *Thurium* nobis *orato-*
rem pro Herodoto finxit. Ipse quidem Lucianus *λογοποιόν* ap-
 pellat Herodotum, 411 f. Sed *scriptorem* recte verteris, non
oratore. An autem Thuriis scripta fuerit ab Herodoto histo-
 ria, alibi quaesitum est a nobis Nota ad Ἡρόδ. c. 1. IDEM. Thu-
 rium oratorem vocat Bourd. At quis est Thurius ille orator?
 Nescivit Bourdelotius, Herodotum ita vocari ab antiquis. Il-
 lius sunt haec verba L. I, c. 8. LA CROZE.

ead. l. 13. Ὅστε τοὺς δράκοντας ἔρη — παμμεγέθεις εἶναι)
 Inepre interpretes pristinus, (ait L. Bos Obs. Crit. p. 52) dece-
 ptus prava distinctione: ut diceret, *Parthorum dracones* (*signum*
autem hoc multitudinis est ipsis, mille enim dracones vivos draco pro-
ducit) *ingentes esse*, & in *Perside generari*. Tu distingue, ὥστε
 &c. ita ut parenthesis, quae post *δράκοντας* erat, post *ἄγχι*
 constituatur. Cetera hic non repetemus, quia Gesn. Bossii di-
 stinctionem in sua versione iam est secutus. Adleverat etiam
 M. V. la Croze, pessime haec versa esse, sed non correxo-
 rat. REITZ.

ead. l. 15. Ζῶντας δράκ.) Sic distinguendum, ut fecimus;
 nisi insulsiissime Luciano, quae tenebrionis illius propria sunt,
 quem false perstringit, affingere velis. Quod incaute nimis ab
 interpretibus Latinis, Gallico ipso, emunctae tamen naris
 viro, aliisque & omnibus libris factum est; ut mirari subear,
 monstrum hoc a nemine post renatas literas fuisse animadver-
 sum. Ex versione nostra patebit sensus huius loci manifestis-
 simus; & simul quanta manus Parthorum fuerit, quam du-
 cebat hoc signum; quod alibi forsan frustra quaesieris. De
 signo Draconum, quod Scythis etiam usitatum fuisse testa-
 tur Suidas. Apud Romanos, qui mos sub Marco nondum in-
 valuerat, neque hic dicendi locus est, & res a viris doctissi-
 mis ex Vegetio, Ammiano, Claudiano, aliisque iam illustra-

ta. Vide Lips. de mil. Rom. 4. De fabulosis autem draconibus, legas, si lubet, Philostr. in Vita Apollonii lib. III, p. 98, qui, eos 30 cubitorum longitudine & amplius fuisse, tradit; & adeo celeres & infestos, ut eorum dentes ungueve ne perniciosissimus quidem effugere valuerit, qui semel in conspectum venerit. Addas etiam Curt. licet, qui (l. VI, c. 4) mare Caspium ingentis magnitudinis serpentes alere ait. Vid. Bochartum Hieroz. P. II, lib. III, c. 13. Persarum autem antiquiorum, ut id obiter moneam, aquila signum erat. V. Xen. Cyrop. VII, p. 102, 16. Alludit autem ineptus ille historicus ad historiam, quam narrat Polyaeus, & tangit Galenus de Theriaca p. 460 ed. Gr. Bas. Spanhemio laudatus p. 224. SOLAN.

Pag. 193. l. 5. Περιπειραθέντων) Γραι. περισπειραθέντων. Sic Plut. GUYET. Legendum περισπειραθέντων. Sic Plutarchus. MENAG. De alio inepto historiarum scriptore, qui dracones, signa militaria Parthorum, tradiderat fuisse ingentes serpentes vivos periculis alligatos, qui in proelio in hostes immixti magnam stragem ediderint: Ἀμέλῃ πολλοὺς τῶν ἡμετέρων οὕτω κατὰποθῆναι, καὶ ἄλλους περισπειραθέντων αὐτοῖς ἀποπνιγῆναι, καὶ συγκλασθῆναι. Interpres: *Nimirum multos nostrorum ita devoratos esse, alios vero ipsis transfixos fuisse, necatos, & confraetos.* Quid est alios ipsis transfixos? scribe: καὶ ἄλλους περισπειρασθέντων αὐτῶν, alios fuisse spiris involutos, & sic ab ipsis elisos, & contritos. Περισπειρασθῆναι Virgilio est spiris ligari: TELA ferentem Corripuit, spirisque ligant ingentibus. GRAEV. Περισπειραθέντων) Ad confirmandam hanc Menagii emendationem, praeter auctoritatem W. & L. & Codicum, adde loca Luciani ipsius sequentia: in Φιλοφ. cap. 23. In Διφ. c. 6, & Ὀρχ.-c. 2. Περιπειρῶ vero aliud est; usurpatur enim de rebus, quas transfigendo appendimus aut affigimus, ut carnes verubus. Apud Nostrum in Gallo; & capita hostis, in Xiph. Pertin. sub finem. Vid. not. ad Ἀναβ. c. 51. SOLAN. Περισπειραθέντων) Cur hanc lect. vulgatae praetulerimus, vide ex Philop. c. 22 f. ubi εἰλομένους περὶ τὸν αὐχένα, καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνίοις ἐσπειραμένους. De Dipfad. cap. 6, περισπειρᾶσθαι τῷ ποδί. Et Vot. cap. 2 f. Recte igitur emendat Menag. Probat etiam Wesseling. ad Diodor. Sic. IV, c. 48, n. 79, ubi περισπειράμενον τὸ δῆμα. Et ex Paul. X, 33. REITZ.

ead. l. 12. Σοῦραν) (Σούσαν, quae metropolis Persidis. Vorst.) Quid hic in mentem Bourdelotio venerit, miror, cur hanc editionum veterum scripturam mutaret in σοῦραν; nisi forte imposuerit ei Latina vox *fura*. Sed σοῦρα Graecis ignota vox,

qui pro ea *γαστροκτημίας* dicunt. Nomen est itaque loci proprium. Sed ubinam gentium situs sit ille locus, haud ita promptum est definire. Meminit Plut. oppidi Lyciae huius nominis 1796.. Vide, an locum hic habere possit. Putaram, villam esse aut pagum prope Corinthum, aut in ipsa a Cranio ad LERNAM via: sed nunc venustius videtur, locum esse, in quo perfrictae frontis nebulo scripserit se in Asia vulneratum. Quae-rant, si lubet, viri docti: sed interim asserenda fuit scriptura, donec aut ex historia pateat, pugnatum esse eo bello aut in Lycia, aut in aliquo alio loco, ex cuius nomine hoc corruptum sit, *Susa* nempe (de qua *Εὐχ.* c. 33, & *Φιλοτ.* c. 28.) Sed tum scribendum erit *Σούσα*, non *Σούσαν*, neutrum est enim plurale; aut simile quid: aut apud Corinthum, ut *Cyllarabis* a Graevio, ita *Sura* aliqua a viro aliquo docto detegatur. Consule Kuhnii not. ad Pausaniae Corinth. p. 115. SOLAN.

ibid. *Κρανείου*) Conf. nos supra hoc Dial. c. 3. Et Dial. Mort. I, 1, ubi edd. etiam *Κράνειον* habebant. REITZ.

ead. l. 13. *Λέρναν*) Fons est prope Corinthum. Vid. Pausan. Corinth. p. 48, 10. Alia *Lerna* est, cuius meminit *ἐν δ.* VI; palus scilicet non procul a mari in ora Argolica. SOLAN.

ead. l. 14. *Κατὰ τοίχον*) Cic. de Fin. ult. Qui nunquam philosophum, ut dicitur, pictum viderunt. Plaut. *Asin.* Nam neque unquam fictum, aut pictum, neque scriptum in poematis, ubi lena bene agat. SOLAN.

ead. l. 16. *Τάξεων ἢ καταλοχισμῶν*) *Τάξων ἢ καταλογισμῶν*. MARCIL.

Pag. 194. l. 1. *Ἐμελεν αὐτῷ*) Sic omnes impressi & M. Codex. Nisi quod ed. I. *ἔμελλεν* praefert; unde coniicio, Lucianum scripsisse *ἔμελλεν οὗτος*, ut supra in hoc ipso libello c. 12, καὶ ἔμελλέ γε οὗτος ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρος, & alibi saepius. SOLAN.

ibid. *Πλαγίαν — φάλαγγα*) Sic interpretandum fuisse, ut a nobis factum est, patet ex Arriano p. 18 Blanc. Τὸ μὲν δὲ καταλοχίσαι ἐστίν, εἰς λόχους συντάξαι, ὃ δὲ λόχος ἐνομαζέται ἀριθμὸς ἀνδρῶν ἀπὸ τοῦ ἡγουμένου καὶ τῶν μετὰ τοῦτον κατόπισιν τεταγμένων — ἀριθμὸν δὲ τοῦ λόχου οἱ μὲν ἐκ τῶν ἀνδρῶν ἐποίησαν — οἱ δὲ καὶ ἐκκαίδεκα. Eodem etiam tactico interprete faciliora erunt, quae sequuntur. Nempe ita Arrianus pag. 63: Πλαγία μὲν φάλαγξ ἐστίν ἢ τὸ μῆκος τοῦ βάθους πολλαπλάσιον εἶχουσα· ὀρθία δὲ ὅταν ἐπὶ κέρας πορεύηται, οὕτω δ' αὖ τὸ βάθος τοῦ μήκους πολλαπλάσιον παρέχεται. Obliqua sive transversa porro acies sive agmen est, cum in frontem ducuntur mili-

res: *recta* cum in cornu. Igitur in *transverso* agmine plures longe adversis frontibus simul concurrere possunt, sed parciores a tergo habent, qui in prima acie pugnant: in *recto* agmine contraria omnia: pauciores simul concurrunt, plures sibi a tergo possunt succedere. Hic scriptor, quem reprehendit Lucianus, miscuit omnia, & *transversum agmen* dixit in cornu duci, (unde *rectum* potius *agmen* oritur) pro eo, quod debebat dicere, in *frontem*. Si cui haec abrupta nimis videantur aut obscura: at ille in manusumat Arrianum, neque dubium quidquam ei relinquetur. GESN.

ead. l. 2. ὀρθίαν) Deerat haec vox in omnibus vulgatis, & in ipso M. non sine summo sententiae dispendio. Reposuimus itaque ex ed. I. Quid sit autem ὀρθία φάλαγξ, quid πλαγίς, ex Tacitis petendum. V. Pott. De ἐπὶ κέρως vide Thucyd. I', 90. SOLAN. Cum illud ὀρθίαν ex Iunt. admiserim, quod sensus postulabat, necessario etiam versionem Gesneri, quae ad vulgatam facta erat, mutavi. Id si peccatum est, mihi adscribatur. REITZ. Etiam sine illo ὀρθίαν (quod forte correctori luntinae deberetur) sensus absolvitur, & quidem aliquantulum argutius, quod brevius. *Obliquum agmen*, & tamen idem in cornu ducere dixit ineptus scriptor, quae repugnant, cum in *frontem* dicendum esset. GESN.

ibid. Ἐπὶ κέρως) Conf. iterum c. 37 huius Dial. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀπαντα ἐξ ἀρχῆς) Habemus hic capita summa rerum in eo bello gestarum. Deleto enim in Armenia Severiano, Parthi Syriam invaserunt; unde a Cassio summo, propriis urbibus consulere coacti sunt, quarum tamen magna pars captae & combustae. In titulo, quem statim leges, omisa est Syria. SOLAN.

ead. l. 5. Τίγριτι) Sic scribitur in M. L. & recentioribus edd. B. 2. P. S. & A. At in antt. Τίγριτι, contra quam observant Hesychius & Suidas. Vide tamen c. 19, ubi recte in omnibus scribitur. SOLAN.

ead. l. 7. Συγγεγραμέναι φησὶ) Ita Photius. Forte Antiochus Sophista Cilix, de quo Philostratus L. II de viris Sophistarum, ubi eam historiam scripsisse ait. LA CROZE.

ead. l. 10. Δόλιχον) Mire hanc vocem Suidas, &, quem illic exscribit, Aristophanis Scholiastes interpretantur; ut ex eis certi nihil elici possit. Xen. sub finem IV Ἀναβ. pueris stadium, uti & Paus. 179, 3, tribuit, *viris δόλιχον*. Erant etiam Athenis puerorum certamina: Athen. 495 F. Erant & Olympiae: Paus. Eliac. II. Sed nusquam eis δόλιχον tribui video. Ni-

si forsan, ut viris etiam erat stadium, (V. Paus. 180, 3.) ita & pueris δόλιχος fuerit. Vorstius ἀγώνισμα curule facit, testemque adducit Aristoph. Schol. p. 559. SOLAN.

ead. l. 13. Τὰ μέλλοντα) Vide, an de Iamblichio intelligenda haec sint, qui ap. Photium (Cod. XCIV, p. m. 133.) iactat, se omnia futura praedixisse, quae in eo bello evenerunt. SOLAN.

ead. l. 15. Τριπόδην) Conf. infra Ἀλεκτρ. c. 6. SOLAN.
in Schol. Μεσοποταμίᾳ) Prave: nam, ne longius abeam, Lucianus ipse iam distinxerat. SOLAN.

Pag. 195. l. 4. Νικαίαν) Qua ratione Nicopolis ab Augusto post Aëtiacam pugnam condita. SOLAN.

ead. l. 5. Ὀμόνοιαν) Propter duos fratres simul imperantes: ut in nummis eorum frequens inscriptio Concordia. V. Nediob. SOLAN.

ead. l. 6. Λήρου — γέμονσα) Cf. infr. Διαβ. c. 23 f. SOLAN.

ead. l. 7. Κορύζης συγγρ.) Sic fere supra Νεκρ. Διαλ. XX, 3. (ex divisione Solani.) SOLAN.

ead. l. 10. Τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἥδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα) Benedictus, sed Indicae historiae prooemium iam est compositum, & ordo tertius. Obscurior certe, quam Micylus, tertium tagma seu tertius liber; qui intellexit id, quod alias Graeci vocant σύνταγμα. Sed quam infeliciter uterque? & cur sic distinguunt? Debuerant postrema cum sequentibus iungere in hunc modum: ἥδη συντέτακται καὶ τὸ τρίτον τάγμα καὶ ἡ Κελτὸν καὶ Μαύρον μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες &c. & tertia legio, ac Galli, parsque exigua Maurorum. GRON.

ead. l. 11. Καὶ τὸ τρίτον) Alium fatuum & insulsum scriptorem irridet, qui promiserat, se res in India gestas & expeditionem per Oceanum descripturum. Subiicit: καὶ οὐχ ὑπόχρεοις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἥδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα. Καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρον μοῖρα, & quae sequuntur. Vertunt: Neque tantum haec sunt promissiones, sed Indicae historiae prooemium iam est compositum, & ordo tertius. Et Galli, parsque exigua Maurorum &c. Quis est ille tertius ordo? Nemo dixerit. Prava distinctio hunc quoque locum foedavit, & interpretibus fraudi fuit. Si sic interpunctionis, facilis erit explicatu: καὶ οὐχ ὑπόχρεοις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἥδη συντέτακται. Καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρον μοῖρα. Neque tantum haec sunt promissa, sed Indicae historiae prooemium iam est scriptum. Et tertia legio, & Galli, & Maurorum exigua manus, Indum fluvium traicerunt. Τάγμα Graecis saepe est legio. GRAEV.

ibid. Τάγμα) Disertis verbis legionem esse docet Xiph. in M. Aurel. Antonino, καλοῦσι δὲ τὸ τάγμα οἱ Ῥωμαῖοι λεγεῶνα. SOLAN.

ead. l. 12. Κασσίω) De eo iam saepius supra dictum est. Hic autem Cassius est, qui postea, perlato de morte Aurelii falso nuntio, defecit, & imperium affectavit; neque ab incepto, cum vivere rescisset, oblata etiam venia, destitit. SOLAN.

ead. l. 15. Μουζούριδος) W. Μουζήριδος. Quocunque tandem modo scribas, urbs est mihi prorsus ignota: in India, ni fallor, quaerenda est, ut quam remotissime a Luciano ponatur. SOLAN. Solanus Muzurin urbem ignotam ait. At Baudrand ex Ptolem. urbem & emporium Indiae intra Gangem esse docet. REITZ.

Pag. 196. l. 3. Ὅτι κεν) Longe aliter proverbium hoc apud hunc alibi legitur in Πητ. cap. 18: Ὅτι κεν ἐπὶ κε ῥῆμα γλ. ἑ. Quin & hoc ipso in loco Bourd. audis monentem legi in Flor. ἐπὶ καὶ ῥῆμα. Certe sic in P. legi testantur excerpta Perizonii, & ita in impressio FL In M. etiam, sed in litura pro ἐπακαίριμα, quod ibi prius erat. Haec autem verba sunt qui ex Aeschylō desumpta asserant, Platonemque sententiae auctorem assignent de Rep. VIII, p. 499 D. Sed frustra: ibi enim longe aliter effertur. En verba Platonis: οὐκοῦν κατ' Αἰσχύλον, ἔφη, ἔρουμεν, ὅτι νῦν ἦλθ' ἐπὶ στόμα; laudat etiam Plut. eodem modo, quo Plato, & ad eundem Aeschylum auctorem refert ἐρωτ. 1358, 2, ἐπεὶ νῦν ἦλθεν ἐπὶ στόμα κατ' Αἰσχύλον &c. At Dionys. Halic. de struct. or. I, 8 ed. Lond. aliter & iisdem fere verbis, quibus in vulgatis hic Lucianus, ad hunc nempe modum: εἰ μέλλουσι μὴ πᾶν ὅτι κεν ἐπ' ἀκαίριμα γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ λέγειν, μὴ δὲ εἰκὴ συνθέσειν τὰ προστυχόντα ἀλλήλοις. Eodemque prorsus modo Athenaeus lib. V, p. 217 C. ubi poetae, quem non nominat, tribuit. Confer Grotii excerpt. V, 3. SOLAN.

ibid. Ἐπὶ ἀκαίριμα) Ἐπὶ καὶ ῥῆμα in Cod. Flor. BOURD. E scriptore Dorico sumtum, ut videtur, proverbium, quod damnare ob id non ausim, quod nondum aliunde prolatum est. Forma certe non mala, ut γόνιμος, ἀλλιμος, φρόνιμος, &c, quod plane simile est, α καρπὸς κάρπμος. GESN.

ead. l. 7. Ἀθιδος) Scripserat Philochorus historiam, cui hoc nomen fecerat. Vide Schol. ad Συγγρ. no. 32, & Marm. Ox. 13 f. & quos laudat Paus. in Phoc. & Athen. VI. SOLAN. Ἀθιδος scripsere Philochorus apud Harpocrationem in θεωρικόν & apud Athenaeum: itemque Clidemus, de quo Casau-

Lucian. Vol. IV.

K k

bon. ad Athenaei 14, 23, p. 594, & Hegeſinous apud Pauſaniam Boeot. p. 583 extr. GESN.

ead. l. 8. Ἀνέγων γὰρ) Haec duo verba Solanus noſter in Iunt. parentheſi incluſerat, ſic ſcilicet edi volens: quia vero ed. nulla praeit, nec mutatio adeo neceſſaria, ego nihil mutavi. Poſſe enim quiſque eam parentheſin addere, qui probat. REITZ.

ibid. Ἀνέγων γὰρ Δημητρίου Σαγαλασέως) Ez. Spanhemius Diſſert. IX de Praeſt. & uſu numiſm. docet tam ex probatis & antiquis ſcriptoribus, quam ex Numiſm. legendum eſſe Σαγαλασέως. Quin immo apud Stephanum Σαγάλασος, qui addit etiam ſcribi Σέλγησος. Vid. Thomam Pinedo, & eruditiffimas Lucae Holſtenii notas, p. 267. ALM.

ead. l. 9. Σαγαλασέως) Emendationem Spanhemii confirmat W. Quadratus autem, qui paulo poſt huius belli & ipſe hitoriam ſcripſit, titulum ſuae eundem ſerme fecit, nempe Παρθύνικα. Conſule Salmaſ. not. in Capitol. Ver. c. 8. Traiectione inſignis, nam Δ. Σ. Π. interiacent incommode: niſi forſan hoc a librariis proſectum ſit. SOLAN.

ead. l. 14. Εἶγε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ διαλεκτικὴ, ὥς τῶν ἐμέων ἡ διατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντιſτάγει) Obſcure vertunt interpretes: ſi modo verum eſt, quod Dialectica tradit, nimirum eorum, inter quae nullum eſt medium, altero elevato, alterum deprimi: ἀντιſτάγειν, non eſt deprimere. Vertendum eſt: contrariorum, inter quae nihil medii intercedit, ſive, ut nunc loquuntur in ſcholis dialecticorum, immediatorum ſublato uno neceſſario ponitur alterum. GRAEV. Non poſſunt ea notare, quod volunt interpretes, eorum, inter quae nullum eſt medium, altero elevato, alterum contra deprimi, ſed altero ſublato vel negato, proſus reponitur vel confirmatur alterum. GRON.

ead. l. 15. Ἀρσις) Vertitur elevato. Sed vertendum ſublato. GUYET.

Pag. 197. l. 4. Ὡς τε) In M. olim fuerat ὥς τε οἰκοδομεῖν ἢ δε καὶ αὐτὸς. Quod longe praeſtat vulgatae. SOLAN.

ibid. Αὐτὸν) Non improbem, ſi αὐτὸν, pro ἐαυτὸν, idque pro ſταυτὸν, hic legamus; aliter certe interpungamus, nimirum ſic: ὥς τε οἰκοδομεῖν τι δεῖν ἢ δε καὶ αὐτὸν ὥς δεῖξαι &c. Sic planior erit ſenſus; ſic Solanus Iuntinam diſpunxerat. Sed quia mox ſequitur αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεῖξιν, poſſe & priore loco αὐτὸν per ipſum reddi; nec adeo neceſſario reciprocum requiritur, neque ſine neceſſitate talia ſemper mutanda duxi. Bengelius in praefat. edit. minoris N. T. ſe αὐτὸς & αὐτοῦ ſae

pe pro αὐτοῦ studio reliquisse, ait, & αὐτοῦ reciprocum saepe esse: quod ut non ubique concedo, (non credens αὐτοῦ & αὐτοῦ semper promiscue usurpare licere) ita propter permulta exempla non audeo ubique negare, nec dicere, omnia mutanda esse, quae is in membranis, & quae nos in priscis edd. invenimus; cum & Latini nonnulli auctores discrimen inter *suus* & *eius* negligent, ut in Ambigg. notavi, & ipsum pro se quoque dicant. Diligentiss. in investigandis Codd. Grabius, etiam in edit. Ver. Test. studio αὐτοῦ pro αὐτοῦ dedit, ut Exod. IX, 33, Μοῦσης — ἐξεπέτασε τὰς χεῖρας αὐτοῦ. Iterum sic X, 22. Item Amos c. II, 7, ὅπως βεβηλώσῃ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ αὐτῶν, & v. 8, ἐπινον ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ αὐτῶν. Sed Exod. XI, 3, idem edidit Κύριος δὲ ἔδωκε τὴν χάριν τῷ λαῷ αὐτοῦ. Ut sexcenta alia omittam, ex quibus pateret, illum saepius primam laevigare, ubi adspirata ex praeceptis Grammaticis postulatur, & rarius adpiratione uti. Ubi vero ad perspicuitatem sensus interest, ibi ego mutare non verer, memor quam facile in spiritibus aberretur ubique. In dubiis saltem id eligendum, quod melius est: ac potius sic statuendum, quia edd. & Codd. in pronominum spiritibus misere fluctuant, omnia, ut res postulat, corrigenda. Sic cum Long. Psal. III, 97, αἶτ, καὶ ἐζητεῖ πρὸς αὐτόν, ὅ, τι λεχθῆναι πιθανώτερον, *deliberat se-cum, quid potius dicendum esset; secundum id corrigendum, quo-ties simili in loco male αὐτὸν expressum offendas, i. e. ubi pe-riculum sit, ne ad aliam, quam decet, personam, referatur. Alibi enim & apud eund. Long. αὐτὸν sic positum invenio, ut L. III, p. 105 ed. Iungerm. ἀρνεῖταις ταῖς μητρῶσιν ὑποκλάσαντες αὐτούς, agni matribus se substernentes, subiūxi, ad sugendum; quod etiam in αὐτούς mutandum dixeris, quia deinde p. 109 ἐγκύψασα αὐτὴν diserte scribitur. Conf. c. 6 & 15 Dial. seq. ubi rursus haec differentia occurrit. REITZ.*

ead. l. 7. Οὐδ' (Deest ex Gr. ταῦτα δὲ λελέχθαι ἡμῖν οὐκ ἐπὶ λοιδορίας μέρει.) VORST.

ibid. Μῶμος μωμῆσασθαι) Hunc locum imitatus est Ari-staen. Ep. 1, l. 1, ex emendatione Ios. Merceri. BOURD.

ead. l. 8. Κορυφαῖότατα) Conf. infra Soloec. c. 5, τῶν φίλων ὁ κορυφαῖότατος. Prave iudicat Thomas Magister, hanc vo-cem hic ridiculi causa adhibitam esse a Luciano. Vide notam ad Σολ. c. 5. SOLAN.

Pag. 198. l. 2. Ἀπὸ κασσιτέρου) Flor. ex. BOURD. Ex M. L. & ed. Fl. pro ἀπὸ, quod in reliquis est. SOLAN.

ead. l. 3. Ἡ ἀπὸ Κόγωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεαντροφίδου Μίλω-

τα) Ex hoc loco licet conicere, Cononem illum ducem famigeratum fuisse corpore parvum & exilem: nam & ille Leotrophides, qui Miloni opponitur, a Comico Aristophane in avibus ut parvus & exilis traducitur, & ab eius Scholiaste ut talis notatur: de Titormo vero, & eius mirandis viribus, vide Aelian. L. XII, c. 22. PALM. Cononem aliquem imbecilli corporis hominem nondum observavi praeterea. In mentem veniebat *minimus* ille apud Plin. 7, 16, f. 16, *homo duos pedes & palmum longus Conopas, qui in deliciis Iuliae neptis Augusti fuit.* Leotrophides nobilis ex Schol. Aristophan. Avium 1406. Add. Casaubon. ad Athen. 12, 13. Neque de *Tuormo* opus est aliquid adicere. Neque apologia, credo, longa opus habet illa circa apices immutatio, cum pro vulgato *ἀλλὰ του* legimus *ἀλλὰ πού* cum interrogatione. GESN.

ibid. Τίτορμος) Eleganter vidit Clericus, totum hoc de Titormo esse ex Aeliani Ποικιλ. lib. XII, cap. 22, desumptum, iidemque, si pauca excipias, verbis enarratum. Opportuna admodum sunt haec Scholiastae, ut ex eo Aelianus, & ex Aeliano vicissim ipse emendetur. Nimirum in Scholiaste pro *ὡς ἔπος*, sine dubio ex Aeliano scribendum *ὅσον ἐπ'*. Atque ex eodem apud Scholiasten pro *καὶ ὁ μὲν ἀποδρᾶται μὲν ἐσπυνδεν*, extrito posteriori *μὲν*, emendatius legas, *καὶ ὁ μὲν ἀποδρᾶται ἐσπυνδεν*. Tum ex Scholiaste emendandus Aelianus, vel potius confirmanda emendatio Tan. Fabri, apud Aelianum pro *ἐν ταύθῃ ῥηθῆναι λέγουσι παροιμίαν*, *legentis ἐν ταύθῃ ῥηθῆναι λέγουσι τὴν παροιμίαν*. Plane enim ita, & recte, Scholiastes; nisi quod illud *τοῖ*, quod Faber inserit, non habet; nec id requiritur. IENS. (Titormus Aetolus in albo voracium fuit, diciturque a Graecis cum Milone de robore certasse. Ath. & Ael. l. c. *Vorst.*) V. Herod. VI, p. 238, 1, Athen. X, & Ael. V. H. XII. Locus Aristoph. de Leotrophida reperitur in Avib. p. 606. V. etiam 412 med. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀλλὰ του τὸ τῆς τέχνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον οὐκ ἐς ποίησιν Χρήσιμον οὐκ ἐ. π. MARCIL. Ἀλλὰ του recte scribitur in Cod. P. In reliquis *ἀλλὰ του*. SOLAN.

ead. l. 6. Τῶν προσόντων) Rectene hac voce utatur hic Lucianus, addubito. Vix eo sensu adhibiturum fuisse Demosthenem puto, qui Ol. III, pag. m. 25 f. sic scribit: *τοῦτ' οὖν δεῖ προσεῖναι τὰ δ' ἄλλα ὑπάρχει*. Usurpat tamen Noster iterum 55 B. C. Vide tamen ὕ. Eix. cap. 6 & 20 B. ubi eodem modo usurpat Noster. SOLAN. Nihil hic mutare Florentinam ab *Iunt. Hag.* & reliquis, notaverat Solanus. Quare? an igitur suspi-

catus est legendum προσιδόντων; non credo. Vid. Nostrium infra de Imag. c. 6 f. & c. 20 med. REITZ.

ead. l. 7. Ἰκκος V. Plut. 299, 1. Tarentinus, & hinc emenda Aelianum XI, 7, apud quem male scribitur Ἰκχος. Vide etiam Plat. 647 C. qui eum toto exercitationis tempore, venire abstinuisset tradit. Fuit & Iccus Tarentinus Pythagoreus, Iambl. p. 216 B. SOLAN.

ibid. Ἡροδίζης) Angl. Ἡρόδικος. BOURD. Ἡρόδικος ex A. P. & Schol. restituiamus, loco vulg. Ἡροδίζης. Herodicum enim invenio celebrem gymnastam, (apud Plat. Πολ. III, 440 C. D. ed. Bas. & 337 B. & apud Plut. 983, 2.) Herodizem nullibi. In Platonis Protagora pag. 196 B. ed. Bas. coniungi etiam Iccum & Herodicum commodum monet I. la Faye vir doctissimus. Cf. Suidam. SOLAN. Vix dubitari potest, quin Lucianus in animo habuerit Herodicum illum, de quo Plato de Rep. 3, p. 440 C. Ἡρόδικος παιδοτρίβης ὢν, καὶ νοσώδης γενόμενος, μίξας γυμναστικὴν ἰατρικὴν, ἀπέκραισε πρῶτον μὲν καὶ μάλιστά ἑαυτὸν, ἔπειτ' ἄλλους ὕστερον πολλούς. Hic igitur accuratae illius athletarum diaetae auctor videtur. Hinc iungit etiam Themistius Or. 23, p. 290 A. Harduin. Ἰκκὸν τὸν γυμναστὴν τὸν Ταραντίνον & Ἡρόδικον τὸν Συλημβριανὸν (leg. vid. Σηλυμβρ.) παιδοτρίβην. Nempe Ταραντίνον Ἰκκον abstinentiae athleticæ nomine vehementer laudat idem Plato de Leg. 8, p. 647 C. Τοῦ μετα τοῦ σωτρονεῖν ἀνδρείον ἐν τῇ ψυχῇ κεκτημένος, ὡς λόγος, οὔτε τινὸς πώποτε γυναικὸς ἤψατο, οὐδ' αὖ παῖδες ἐν ὅλῃ τῇ τῆς ἀσκήσεως ἀκμῇ. Et Eustath. ad Diog. Perieg. 376 de illo, ἐπὶ βίῳ εὐτελεῖα, inquit, εἰς παροιμίαν κεῖται, τὴν λέγουσαν Ἰκκοῦ δειπνόν, ἐπὶ τῶν ἀπερίττως δειπνούντων. De his igitur cum constet, illud mirari subit, cur ab Aldina editione discesserint sequentes, quod norim, omnes, omittenda negatione inter γυμναστὴς & ὑπόσχοιντο, quo facto tenebris omnia sunt oblita, quas reducta nunc antiqua lectio, & interpretatio illi accommodata, dispellit: nisi quod circa Perdiccam celebratae imbecillitatis hominem difficultas superest, quam ita minuebat ὁ πᾶν Graevius, ut verba, quae parenthesi includenda putamus, non Luciano, sed Scholiastae alicui tribueret. Ceterum de Perdicca nihil monuit praeterea. Verum non absurde hic mentionem fieri hominis, prae amoris impatientiae κατεσκληρότος, ut hic dicitur, aut, ut Plutarchus describit in Demetrio p. 1661 H. Steph. τρόπον ἀπαλλαγῆς τοῦ βίου ζητοῦντος, καὶ παραλύειν ἀτρέμα καὶ θεραπειᾶς ἀμελεία, καὶ τροφῆς ἀποχῇ talis, inquam, hominis haud absur-

de hic mentionem fieri, vel ille Platonis locus satis declarat, quem de Tarentino Icco modo laudabamus. Utrum autem sit alius quoque, qui pro Antiocho Seleuci filio Perdiccam nominaverit, non habeo dicere. Appianus quidem Syriae. p. 126 seq. & Valer. Max. 5, 7, ext. 1, cum Plutarcho faciunt. GESN.

ead. l. 8. Ὑπόσχοιντο ἄν σοι τοῦτον Περδίκκην) Οὐ τοῦτον Περδίκκην. MARCIL. Οὐχ ὑπόσχ.) Sic *ed. l.* optime. Reliquae & ipse M. omiserunt illud οὐχ, atque adeo sensum depravarunt, quem ex ingenio restituere conatus est Marcilius, & post eum Vorstius. SOLAN.

ead. l. 9. Περδίκκην) Quem Perdiccam velit, aut cur huc adducatur, mihi non hquet. At quae de Antiocho & Stratonice, nota cum ex ipso Luciano, qui in de Dea Syria cap. 17 & 18 fuisse enarrat, & iterum tangit Ὅρχ. c. 58, & Ἰκαρ. cap. 15; tum ex Plut. (in Demetr. 1660. — & 607 B.) Appiano, (Συρ. p. 87 *ed. St.*) Galeno (π. προγ.) aliisque permultis. Si quaeras autem, cur de Perdicca haec praedicet, quae Antiochi propria sunt; sic habeto: videri nempe fuisse Luciani aetate, qui ita scriberent; adeo ut necesse fuerit, eatenus receptam sequi opinionem. Sed ut verum fatear, in hoc non acquiesco, & locum corruptum esse pronuntio; intrusumque in textum Luciani Scholium, ab aliquo scriptum, qui Perdiccae nomen pro Antigoni in suo Codice hic invenerat. Fuit & alia Stratonice Macera, regis Perdiccae soror. V. Thucyd. II, 101 sub fin. Sed soror haec, neque eius amore captum fuisse Perdiccam ibi legitur. SOLAN.

ibid. Εἰ δὴ οὗτος) Εἰ δὴ οὗτός ἐστιν ὁ τῆς μητρὸς ἐρασθεὶς, & quae sequuntur usque ad Στρατονίκης ἐκείνης, nullus dubito, quin sint ὑποβολιμαῖα, & margini a magistro adscripta, ad Perdiccae nomen, quibus inquirebat, num hic esset ille Perdiccas, sic enim vertendum εἰ δὴ οὗτος, ut apud Latinos quoque, *visam si domi sit*, pro num domi sit, qui amore novercae correptus fuerit. Haec postea in ipsum contextum irreperunt. Nihil enim faciunt ad rem, de qua hic loquitur. Agit enim de Perdicca illo tempore noto, qui propter imbecillitatem, aut aliud corporis vitium, parum erat aptus ad artes athleticas. Verba, quae in eadem pagina praecedunt, obscurius versa sunt: ἀλλὰ πον τὸ τῆς τέχνης, καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρησίμων, οὐκ ἐς ποίησιν τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρῆσιν αὐτῶν τὴν προσήκουσαν, verum artis & consilii haec est utilitas, ut non suppedient ea, quae adsunt, sed ut illis convenienter uti doceant. Nemo intelligit, quid haec sibi velint, ut non suppedient ea,

quae adsunt. Melius veritas: *verum artis & consilii haec est utilitas, non ut efficiat illa, quae insunt, sed ut iis recte quis utatur*, hoc est, quae ab arte proficisci possunt & consilio, utilia sunt non ad illa efficienda, quae in homine sita esse debent, nimirum ingenium & prudentiam: nullius enim ars & disciplina potest hominem stupidum & hebetem ingeniosum reddere; sed ut quis facultatibus, quas natura in illum contulit, recte utatur. Inde sequitur illa similitudo de palaestritis, qui Perdiccam imbellem promittant se arte Olympionicam reddituros parem praestantissimis & robustissimis athletis. GRAEV.

ead. l. 11. Ἀρτίστος ὁ τοῦ Σελεύκου Στρ. ἐκ.) Iterum infra *Ἰακρ.* c. 15, & *Sup.* c. 17, atque alibi. SOLAN.

ead. l. 12. Θεαγ. — Πολυδ.) Prior horum in Olympionicarum ab erudito Gul. Loyd (eruditissimi Wigorniensis Episcopi filio) edito nuper, cum haec scriberem, catalogo, compareret ad Ol. LXXVI, ubi ex Paus. Eliac. II, 188, 18 & c. *παγκρατίῳ* vicisse traditur. Ter Olympicam coronam reportasse narrat Dion Chrys. 230 A. Suidas tacet; sed de posteriore idem plurima habet iis fere similia, quae de *Titormo* a Scholiasta memorata legisti (*παγκρατίῳ* victor Ol. XCIII. Afr. & Paus. Eliac. II, pag. 112, 17, quem locum omnino vide. *Loyd.*) De Theagene adi Plut. 1452. Platonem etiam, cuius aetate vixit, de Rep. I, & Paus. l. c. Vide Nostrum Herod. fin. *Eik.* c. 19, & *Ἑκκλ.* c. 12. SOLAN. Monuerat Hemsterh. in marg. adeundum Wasse ad Thucyd. p. 255, no. 30, (i. e. ad L. IV, § 27.) ubi Thucyd. Θεογένους mentionem fecit, qui explorator ab Atheniensibus electus sit, pro quo in quibusdam libris tamen legatur Θεαγένους, pergitque Wasse, Θεαγένης Tyrannus Megarensium, fover Cylonis, Thucyd. I, 126, & Pausan. Atticis XXXVIII. Alius Θεαγένης Atheniensis apud Thucyd. V, 24, qui tamen ibidem cap. 19 Θεογένης. Θεαγένης athleta apud Paus. VI, 6, 11 & 15. Plutarch. Πολιτικοῖς παραγγέλιμ. Lucian. de Conscrib. Hist. p. 626, (ed. Graev. i. e. hoc c. 35.) & Deor. Concil. pag. 714. Et Catapl. p. 427; aliaque ex Xenophon. & c. de Scriptore Histor. philos. quae ibi vide, unde haec festinans excerpti. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 12. Ἀποθεῖ) Suspiciatur L. Kusterus de verh. med. p. m. 43 f. (al. 74.) potius ἀπαθεῖται scripsisse Aelianum, (ex quo haec historia verbatim petita, V. H. XII, 22; si pauca exceipias) sed falli Kusterum, & ἀποθεῖ recte se habere, ac promiscue ἀποθεῖν & ἀπαθεῖσθαι usurpari, ex Plat. L. IV de Rep. p. 453 B. aliisque probat F. L. Abresch.

in Animadvers. ad Hesychii quaedam loca. Vide Miscell. Observ. mens. Aug. 1736, pag. 299. REITZ.

Pag. 199. l. 4. Ἀπίστω) Aristen. loc. cit. BOURD.

ead. l. 10. Τελέσειεν) Si quis me docuerit, quomodo hic legitur, ita & alios esse locutos, & bene ea cum reliquis cohaerere, illi gratias agam merenti lubens. Interea interpretatus sum, ac si legatur, quomodo Lucianum dedisse suspicor, τελέσειεν ἂν χρῆ, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν ἵκοιτο. Οὐ γὰρ ἂν φαίης τ. τ. λ. GESN.

ead. l. 11. Καὶ τοι οὐ γὰρ) Ἀνακολούθια est in his verbis, si interpretare, ut editores interpretati sunt: Καὶ τοι οὐ γὰρ ἂν φαίης ἀπρὸς δὲ τὸν συνετὸν εἶναι τῆς τεχνῆς, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ κἂν ἐκίθιριζε μὴ μαθὼν καὶ ἥλυε, καὶ πάντα ἠπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν οὐκ ἂν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν. ὑποδείξαντος δὲ τινος, ῥᾶπτά τε ἂν μάθοι, καὶ εὖ μεταχειρίσαιο ἐφ' αὐτοῦ. Neque enim dixeris, eum, qui fuerit incūgenia praeditus, arte & doctrina earum rerum, quas ignorat, opus non habere: quoniam si absque doctrina citharam pulsare & tibia canere posset, etiam omnia sciret. Nunc autem non edoctus nihil eorum manu pulsare posset: sed docente aliquo facillime disceret, & recte se ipse ipsum administraret. Sed quae haec est ratio, qui absque doctrina citharam pulsare posset, & tibia canere posset, etiam omnia sciret? ἐπεὶ hic est alioquin, ut frequenter apud Platonem, id quod dudum a doctis est observatum. Sic autem vertendus hic locus: Neque enim dixeris, eum, qui ingenio praeditus est, arte & doctrina rerum, quas ignorat, non opus habere. Alioquin qui non didicisset, citharam pulsaret, & tibia caneret & omnia sciret. Nunc vero, qui non didicit, haudquaquam aliquid ex iis trañet: monstrante vero aliquo facile & addiscat, & per se ipse exerceat. Alioqui, inquit, homo ingeniosus & sollers facile, quamvis illa non didicisset, cithara & tibia caneret. Non longe post tradit, historicum debere esse ingenio militari, sed una etiam civili prudentia, & peritia imperatoria. Hoc enim volunt illa verba, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχων. Male interpretes, sicut & mox pag. seq. καὶ τι ἐξελαύνειν, ἢ περιελαύνειν, male vertunt, quomodo equum emittere, quid obequitare: cum sit, quomodo equitatu erumpere, aut illo circumire, seu circumvenire, scil. hostilem exercitum. GRAEV.

Pag. 200. l. 1. Καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς νῦν παραδεδόσθω, συνεῖναι τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννὴς ἀλλ' &c.) Παραδεδόσθω οὐ συνεῖναι τε καὶ εἰπεῖν ἀγεννὴς ἀλλ' &c. MARC.

cad. l. 2. Συνείναι) Antea legebatur συνείναι, minus apte, cum ita facultas una eademque intelligatur; nunc utraque. In ea autem voce facile peccari, & res ipsa & exemplum c. 44 abunde ostendunt. SOLAN. Obscundavi Solano, συνείναι edens, pro vulgato συνείναι, quia Nostro ita usitatum novi. Etsi enim συνείναι quoque a συνίημι formari tradunt Grammatici; tamen hic nimis ambiguum foret, & nondum satis probatum est uno alterove testimonio, συνείναι idem esse, quod συνίηται, quia error a compendio scribendi in infinitivis huiusce usitato, facile potuit oboriri. Herodian. tamen L. II, 9, 15, οὕτω καὶ τὰς διανοίας παχέως, καὶ μὴ ῥαδίως συνείναι δυναμένοι, ita crasso sunt ingenio, & non facile sentiunt, si quid agatur dolose. Et licet Fl. Ald. H. I. & recentiores habeant συνείναι, nec Codex memoretur, qui aliter legat, tamen typographicum tantum vitium credo, cum versiones Latinae iam expresserint intelligendi verbum; quare monenti Solano tanto facilius obsecutus sum. REITZ.

cad. l. 4. Καὶ γνώμῃ στρατιωτικῇ, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίας στρατηγικῇ ἔχειν) Καὶ γνώμῃ στρατιωτικῇ, ἀλλὰ μετὰ πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίας στρατηγικῆς ἔχων. Requirit in historiarum scriba mentem praeditam & rei militaris aliqua notitia, & scientia politica, & usu imperatorio. Eant, videant nostri seculi historiarum scribillones, ecquid eiusmodi trogalia in suo sinu aut penu inventuri. MARCIL.

cad. l. 6. Ἐχεῖν) Emendationem Marcilii recepit in textum Salmuriensis editor Benedictus, & sane ad venustatem loci facere videtur; sed quia commoda satis est vulgata, & nonnulla sunt in eo loco salebrofa, quae ego penetrare non possum, aliis intacta relinquo, & scripturam veterum librorum reddo. Confer Livium XXV, 19, & Plut. in V. 1841. Quorum ille, *tanquam eadem militares & imperatoriae artes essent*. SOLAN. Nolo quidem nimium mihi indulgere in mutanda lectione recepta; sed non tamen accedo Solano, satis commodum sensum vulgatae pronuntianti, quem quidem satis apparere fateor, quid velit, sed non commodae tamen est structurae. Cum enim ἀλλ' ὅξυ δ' ἐδορκῶς in participio ponatur, & reliqua post alterum ἀλλὰ quoque per participia enuntientur, non video, quocum verbo infinitivus ἔχειν apte cohaereat; nam ut χρῆσθαι pendet ab οἷος, ita absurda oratio foret, si similiter, οἷος ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν dicas: quid enim est, aptus est habere peritiam militarem? Sed si cum Marcilio ἐμπειρίας στρα-

τηγικῆς legeris, quod mihi non displicet, tum ἀδιάφορον erit; legasne ἔχων an ἔχειν. REITZ.

ibid. καὶ — καὶ) Vid. de hoc pleonasmō huius Dialogi § 60. REITZ.

ead. l. 9. Κέρως — μετώπου) Conf. supra huius Dial. cap. 29 f. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀπαγγέλλουσι) Ed. I. ἀπαγγέλουσι. SOLAN.

ead. l. 16. Μῆτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύμφῳ) Non concordat Lucianus cum Historicis, qui id negotium attigerunt. Omnes fere uno consensu scriptum reliquerunt, id evenisse Philippo in Methones obsidione. Diodorus lib. 7: ὁ δὲ Φίλιππος τὴν μὲν πόλιν κατέσκαψε, τὴν δὲ χώραν δίδειμι τοῖς Μακεδόσι, ἐν δὲ πολιορκία ταύτῃ συνέβη τὸν Φίλιππον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν πληγῆντα τοξεύματι διαφραῖναι τὴν ὄρασιν. De Methona vero loquitur. Sic & Strabo lib. 8: παρὰ Θουκυδίδῃ δὲ ἐν τισὶ ἀντιγράφοις Μεθώνη φέρεται ὁμώνυμος τῇ Μακεδονικῇ, ἐν ᾗ Φίλιππος ἐξεκόπη ὀφθαλμὸν πολιορκῶν. Solinus c. 14: in regione Magnesia Methone oppidum situm est, quod cum obsideret Philippus Alexandri Magni pater, damnatus est oculo iactu sagittae, quam iecerat Aster oppidanus. Quo in loco notandus est error Solini, qui Methonem Magnesia cum Macedonica confundit. Nam ea Methone, quam obsidebat Philippus, alia erat a Magnesiaca, ex verbis expressis Strabonis lib. 9, ἐξῆς δὲ αἰ ὑπὸ Φιλοκτίτου πόλεις καταλέγονται, ἡ μὲν οὖν Μεθώνη ἑτέρα ἐστὶ τῆς Θρακικῆς Μεθώνης, ἣν κατέσκαψε Φίλιππος: quod dictum sit obiter. Idem ait Harpocration Μεθώνη· Δημοσθένης Φιλιππικοῖς λόγοις αὖ τὴν ἐν Θράκῃ, ἣν πολιορκῶν Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν. Suidas etiam in voce Κάρανος de Philippo: Μεθωνάοις δὲ τοῖς ἐπὶ Θράκῃς πολεμῶν τὸν ὀφθαλμὸν ἐπὶ πρῶτῃ Ἀστέρος τινὸς ὄνομα βαλόντος αὐτὸν βέλει. Plutarchus in Parallelis causam forte erroris praebuit Luciano; nam ille sic de hoc negotio: Φίλιππος Ὀλυνθὸν καὶ Μεθώνην βουλεύμενος πορῆσαι, καὶ βιαζόμενος ἐπὶ τῷ Σανδάνῳ ποταμῷ διαβῆναι πέραν, ὑπὸ τινὸς τῶν Ὀλυνθίων Ἀστέρος ὀνόματι ἐτοξεύθη τὸν ὀφθαλμὸν. Et haec habet, ut ait, ex Callisthene in 3 Macedonic. & ex eo, quod sive ille, sive Callisthenes dixit, ὑπὸ τινὸς τῶν Ὀλυνθίων, putavit Lucianus, id evenisse in Olyntho. At nihil obstat, quin Aster ille, sive Amphipolitanus fuerit, ut ait hoc loco Lucianus, sive Olynthius, ut ait Plutarchus, fuerit in copiis Olynthiorum auxiliariis in Methones obsidione, &, ut omnia quadrent, potuit esse Amphipolitanus patria, Olynthiis militans inter auxilia

Methonenſium. Troguſ apud Iuſtinum lib. 7 ait, in Philippum praetereuntem de muris ſagittam iactam oculum effodiſſe, & in eo cum Plutarcho pugnat, qui, dum traicere conaretur Sandanum fluvium, oculum amiſiſſe ait. Sed de Sandano illo fluvio nullus alius meminit praeter Stobaeum, qui ex Plutarcho habet, & eum Sardonem vocat in textu, in margine vero Sandanum. Ergo nihil in eo certi. PALM. *Plutarch. in Parall.*) Parallela illa Plutarcho falſo tribuuntur. LA CROZE.

ead. l. 17. Ὑπὸ Ἀστέρος) Ecce ruruſ ὑπὸ pro ὑπ'. Sic Long. Paſt. III, p. m. 105, ἀπὸ αἰγῶν, καὶ ἀπὸ οἴων· & IV, 112, ἐπὶ ἑσπέρων. Sed hoc iam nimis egimus alibi, & ſaepe poſtea occurret. REITZ.

Pag. 201. l. 1. Ἐν Ὀλύμπῳ) Conf. ſupra c. 28. Et videbis, cur Solanus notatu dignum exiſtimarit inquirere, num conſtans haec ſit lectio. REITZ.

ead. l. 2. Μῆτε Ἀλέξ.) Videtur ad picturae rationem reſpice-re Lucianuſ, & hoc indicare, Philippo, poſt oculi cladem, contigſſe, quod de Antigono narrat Pliniuſ 35, 10, ſ. 36, 14: *Pinxit Apelles & Antigoni regis imaginem altero lumine orbam, pri-mus excogitata ratione vitia condendi: obliquam namque fecit, ut, quod corpori deerat, picturae potius deeſſe videretur: tantumque eam partem e facie oſtendit, quam totam poterat oſtendere.* Meminit etiam Quintilianuſ II, 13, 12. GESN.

ibid. Ἀνιάσται) Τὸ ἀνιάσ. gloſſ. videtur. τὸ μελέτω ἀπὸ κοινοῦ repetendum, i. e. μὴτὲ μελέτω αὐτῷ Ἀλέξανδρος. GUYET.

ead. l. 3. Εἰ σαφῶς ἀναγράφοιτο) Ἡ ſφραγὴ ſcil. GUYET.

ead. l. 5. Καὶ κατέχων τὸ βῆμα) Benedictuſ, & tribunal conti-neat; Micylluſ, & ſuggeſtum ſive tribunal quaſi poſſeſſionem ſuam detineat. Quanta apud hoſ vilitas Latini ſermonis, tantopere ab elegantibus exagitata? Dicebant Romani *tenere forum, tenere curiam*, de eo, qui maxima auctoritate illic polleret. Plane ſic iterum locutuſ eſt auctor in Sympoſio, φρονῶν αὐτῷ εὐδοκίμουσι καὶ κατέχοισι τὸ ſυμπόσιον. Eae locutioneſ ſibi pro-pruſ reſpondent. GRON.

ead. l. 6. Οὐδὲ ἡ ſύμπαſα πόλιſ τῶν Ἀθηναίων, ἣν τὰ ἐν Σι-κελίᾳ κακὰ ἱſτορῇ, καὶ τὴν τοῦ Δημοσθένου λῆψιν, καὶ τὴν Νι-κίου τελευτήν.) Diſcrepant haec ab aliorum ſcriptorum ſen-tentia. Thucydiduſ & Plutarchuſ narrant, utrumque a Sy-racufaſiſ interfectum. Iuſtinuſ vero lib. IV ait, Demothe-nem ſibi ipſum intuliſſe manuſ, Niciam vero captum. Sed vi-de Plutarchum in Nicia. GRAEV.

ead. l. 8. Καὶ τῶν Δημοσθένου λῆψιν) De hiſ, & quae mox

sequuntur, vid. Thucyd. VII, 82, 84, 85, 86. SOLAN.
ibid. Νικίου τελευτήν) Ad loc. Thucyd. c. 86, quem Solanus
 laudat, meretur videri Waffius, ubi ait: Lucianus de Conscr.
 Hist. Niciam ait interfectum esse, captum vero Demosthe-
 nem. Iustinus IV, 5, Demosthenem sibi ipsi intulisse manus:
 recte quidem hic; nam percussit se in proelio, haud tamen le-
 taliter, teste Plutarcho p. 541. Die mensis Carnei XVII Athe-
 nienſes subhaſtati. Ceterum a Nostro diffidet Diodorus, & Ni-
 ciam Gylippo impulsoſe interemtum aſſeverat XIII, 347. Sed
 a Nostro ſtat Plutarch. ſcriptor eruditiffimus, & illi hac in par-
 te antepoſendus. Confer Euripid. fragm. 516. Haec Waffius
 l. c. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκείνος ὁ δῖος) Vid. Demosth. Ol. III. SOLAN.
ibid. Ἐκτός ἐι μὴ εὐχασθαι δέον μὴ τι παρλείπει) Extra quam
 quod ei oprandum, nihil praetermiſiſſe, ſive ne quid praeter-
 miſerit. MARCIL.

ead. l. 16. Εὐχασθαι δέον) Alludit ad Demosth. locum, in
 quo haec toridem fere verbis leguntur, Ol. III, p. m. 26 B.
 ἀλλ' οὐχ ἡδέα ταῦτα οὐκέτι τοῦθ' ὁ λέγων ἀδικεῖ. πλὴν εἰ δέ τις
 εὐχασθαι παρλείπει, ubi interpreſe videatur. Ego vero neu-
 trum ſatis aſſequor. Id agit illic Demosth. ut ingrata ſeſe dicen-
 tem purget. Neque enim ſibi vitio verti merito poſſe ait, quod
 Reip. morbos ob oculos populi ponat. Niſi forte male invi-
 dere Reip. putent, ſi quis non perpetuo, ei ut bene ſit, in ora-
 tione optet, cum non bene ominando, ſed fortiter conſulendo
 res gerenda ſit. Hunc Demosth. locum aut aliter intellexit Lu-
 cianus, aut alio detorſit, quod hic ab eo factum minime opor-
 tuit; aut denique aliter ipſe, quam in hodiernis Codd. legitur,
 quod ſuſpicor, ſcripſerat. Confer & Phil. I. (124 B.) Chryſ.
 Ἄντ. 343 f. Ὅταν εὐχασθαι δέη, νηφούσῃ καὶ ἀγρυπνοῦσῃ δια-
 νοίῃ τοῦτο ποιεῖν. In M. μὴ τι ſupra ſcriptum eſt: unde liquet,
 inſertum fuiſſe ab iis, qui huic loco medicinam facere vole-
 bant. SOLAN.

ibid. Μὴ τι παρλί.) Obſcuriufculum reddit hunc locum illa
 Atticiſmi affectatio, circa negationem μὴ τι, quae, ceterorum
 rationi collata, abundat. Itaque idem hic valet μὴ τι, quod
 alias in eadem conſtructione valeret τοῦτο. Sententia igitur
 haec erit, ſcriptori rerum patriae ſuae adverſarum imputari
 nihil poteſt, niſi forte illud, ſi eo ipſo tempore, cum eae ge-
 rerentur, vota facere pro felicitate ſuorum intermiſerit. GESN.

Pag. 202. l. 2. Τὸν Θουκυδίδην) Thucyd. VI, 96, & VII, 43;
 & de Γυλίσπῃ VII, 73. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπιπολαῖς) V. Thucyd. l. c. SOLAN.

ead. l. 8. Πρώτων) Cur Solanus nil variationis in hac voce inveniens, tamen operae duxerit eam notare, non reperio. An dubitavit de plurali numero, quia ἐλπίς in aliis linguis vix habet pluralem? Non credo hanc esse causam: neque enim ignorare potuit, id Graecis multo esse familiarius, quam vel Cicroni, qui meas spes, plurali num. quoque dicere amat. Et sic Lucianus tam saepe, ut fere annotasse pudeat. Vid. tamen mox cap. 61. Ita quoque Diod. Sic. 10. p. 297 ed. Basf. προσδοκίαν ἐλπίδων ἀγαθῶν, & *ead.* pag. iterum. Ita & Long. Past. III, p. 99, παρ' ἐλπίδας ac non semel alibi. REITZ.

ibid. Ἀλκιβιάδου ἐλπ.) De spe Alcibiadis Thucydides, (e cuius libro septimo reliqua huius loci explicare facile fuerit) VI, 15, ἐλπίζων Σικελίαν τε καὶ Καρχηδόνα λῆψεσθαι. Deinde sub persona Alcibiadis, quomodo fieri hoc possit, explicat c. 17 & 18, & concludit, ἢ τῆς Ἑλλάδος, τῶν ἐκεί προσγενομένων πάσης τῷ εἰκότι ἀρξομένῃ, ἢ κακώσομένῃ γε Σαρακηνούς. In ipso autem libri initio vanitatis illam spem acculat. GESN.

ead. l. 12. Ἀρταξέρξης) Testantur Hebraei scriptores, nomen hoc Persarum regibus commune fuisse, perinde ac Caesaris Romanorum imperatoribus. COGN.

ibid. Ἰατρὸς) Cresiam tangit, Artaxerxis Mnemonis medicum, qui fabulosa multa & adulatoria historiae admiscuerat, quo sibi regem suum conciliaret. Videndus ea de re Plut. in Artax. in initio. Libros autem Cresiae periisse notum est. Superfunt tantum collectanea Photii in Bibliotheca. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐλπίζει) Ἐλπίζει ex W. est. In aliis enim ἐλπίζει, mendose. SOLAN.

ibid. Κάνδυν πορφύρ.) V. Spanh. 455. SOLAN. Cresiam hic tangi credibile est. De candye non diademate, sed toga, Spanh. de usu & praest. num. Diss. 8, p. 457. Torque non utos Persas, nisi quibus rex daret, constat ex Xenoph. Cyrop. 8, 4. Nisaeos equos inter res pretiosas numerant passim scriptores. Strabonis duo loca laudat Casaubon. ad Athen. 5, 5; itemque illud magnificum Oppiani elogium Cyn. 1, 310 seq. Κάλλει δ' ἐν πάντεσσι πέλει πανυπεύροχος ἵππος, κ. τ. λ. Sic utitur Iulianus Orat. 2. p. 50 extr. Lips. Themistius Or. 22, p. 266 A. Fons autem Herodotus 3, 106; itemque 7, 40, qui posterior locus est classicus. GESN.

ead. l. 14. Ἰππον τῶν Νισαίων) Nisaea regio est Partyenes haud procul Caspiis montibus: ea equos praestantissimos maximosque aluit, quibus reges ipsi uterentur. Strab. lib. 11.

Plin. lib. 6, c. 25. Plut. in Pyrrho Nisaei equi meminit. COGN. De quibus dico alibi. BOURD. V. Xen. Cyrop. L. VIII, pag. 124, 14. Unde discimus, nulli apud Persas his uti ornamentis equisve licuisse, nisi a rege honoris causa donatis. Quem autem haec ultima respiciant, nescio; certe non Xenoph. quem mox iustitiae summa laude ornat. vid. Cogn. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲ Θουκυδίδης) Aemilius Probus in Themistocle & Cic. in Bruto Thucydidem plurima fide dignum putaverunt. COGN.

Pag. 203. l. 1. Μισῇ &c.) Xenoph. haec iuxta ac Thucydidem innuunt, quorum uterque factione civili in exilium acti, nihil tamen odii in inimicos in historia, teste omni antiquitate, admiscuerunt &c. SOLAN.

ead. l. 4. Οὐτόν τῇ ἀληθείᾳ) Sic infra λεξ. c. 23 ε. χάρισι καὶ σαφηνείᾳ dicitur. SOLAN.

ead. l. 5. Εἰ τις) Ait Noster, ἐν γὰρ, ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον τῇ ἱστορίᾳ, καὶ μόνῃ θυτόν τῇ ἀληθείᾳ, εἰ τι ἱστορίαν γράψοντες. Et hic degeneratum ab antiquis editt. ubi recte εἰ τις ἱστορίας γράψοντες legitur. Unum enim hoc, ut dixi, historiae est proprium; ac soli veritati litandum, (ridicule Benedictus, immolandum) si quis ad historiam scribendam se convertat. IENS.

ead. l. 6. Πῆχυν) Rectius veritas πῆχυν εἰς, καὶ μέτρον ἀρετῆς, una norma, & mensura certa: non, ut interpretes, una ulna. GRAEV.

ead. l. 9. Κολακευόντων) Respicit ad Socraticam illam sive Platonice artium distinctionem, qua illas omnes in πολιτικές & κολακευτικές dividebat, cuius cum etiam Fabius meminisset Instit. Orat. 2, 15, 25, ad eum locum e Platonis Gorgia, quae etiam hic sufficere possunt, protulimus. Ceterum ex Fabii l. c. verba quaedam nos summisse interpretationis nostrae, conferenti apparebit. GESN.

ead. l. 10. Εἰκότως) Adleverat Solanus margini Iunt. conferend. Ὀρχ. c. 83, quod feci. Legitur autem ibi, μαίνεσθαι αὐτὸς εἰκότως ἂν τινι ἔδοξεν. Sed si hoc testimonio opus est ad probandam significationem adverbii εἰκότως, potius remitterem ad Somn. § 2, ubi id paulo pressius ad etymon exponit Bourd. Sed quid opus tam notis & ubique obviis inhaerere? REITZ.

ibid. Νομισθεῖν) Sic ὁ. εἰκ. c. 22. SOLAN.

ead. l. 11. Κομωτικήν) Genuina haec est scriptura, quam praeferunt M. & ed. I. Reliquae, praeter S. & A. κομωτική. Audi Plat. in Gorg. 288 C. τῇ μὲν οὖν ἱατρικῇ — ἡ ὁλοποιήτι

κὴ κολακεία ὑποκείται. τῇ δὲ γυμναστικῇ, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτον, ἡ κομωτικὴ, κακούργος τε καὶ ἀπατηλὴ, καὶ ἀγεννῆς, καὶ ἀνελεύθερος, σχήμασι τε καὶ χρώμασι καὶ λειότητι καὶ αἰσθήσει ἀπατῶσα· ὥστε ποιεῖν, ἀλλότριον κάλλος ἐφελκομένους τοῦ οἰκείου τοῦ διὰ τῆς γυμναστικῆς ἀμελεῖν &c. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀλεξάνδρου γοῦν) *Alexandri dictum.* GUYET.

ead. l. 13. Ὡς) Sic emendavimus pro vulgato &c, quod corrupte in omnibus legitur, excepta B. 2. In M. prima manus nihil scripserat; additum est &c postea. SOLAN.

ead. l. 14. Ὀνησίκριτος) In omnibus libris hic perperam legabatur Ὀνησίκρατες, quod necessario mutandum fuit. Nam eiusdem meminit in Μακρ. c. 14, & in Περ. c. 25, ubi recte in omnibus scribitur Ὀνησίκριτος, quod verum esse viri illius nomen & alii scriptores abunde testantur, quamvis in eo nomine cum apud Graecos, tum Latinos scriptores frequenter sit peccatum. (V. Lampr. in Commod. c. 1, & Salm. nott.) Suidas Platonis imitatore fuisse tradit. Diog. etiam Laërt. philosophis accenset, p. 158. Curtius etiam meminit IX, 10, & XI, 1. Scripserat Onesicritus Alexandri res gestas, eodem consilio, quo Xenophon Cyropaediam suam, ad quam tanquam exemplar composuisse Alexandri laudes dicitur a Suida & Laërtio. Qua occasione sunt prolata Alexandri verba, quae hic leguntur. Mutavit autem ed. P. nomen illius viri in Ὀνησίκρατες, quod non monerem, & incuriae typographorum imputarem, nisi ita vertisse etiam viderem. Strabo permulta ex eius historia habet XV & XVI. Plut. etiam in Alex. Sed apud hunc etiam variant quandoque libri; plerumque tamen *Onesicritus* audit, ut 1282 f. V. etiam 583 f. & 591, 2. Gellius etiam *Onesicritum* recte vocat IX, 4. SOLAN. Onesicritum hunc, hyperbolarum & mendaciorum non minus, quam Alexandri ipsius, ἀρχικυβερνήτην noscere facile iam est ex Fabricii Bibl. Gr. 3, 8, p. 223. Videbat Alexander, illas παραδοξολογίας sustineri aliquantum, dum ipse viveret, ridiculo futuras, se mortuo. GESN.

ead. l. 15. Ἀναγινώσκουσιν) Postulat sententia futurum. Invenitis tamen omnibus libris nolimus mutatum: praesertim cum adeo discrepet ab hac scriptura. SOLAN.

Pag. 204. l. 7. Τειοῦτος) Notae sunt five characteres historici, de quibus Cic. I de leg. & de Orat. Strab. lib. 1, Polyb. lib. 12, Niceph. Greg. princip. histor. BOURD.

ibid. Συγγραφεὺς) Historicus omni metu carere debet, dicendi libertatem ac veritatem amare, ut sit vere παρρησιαστής. Cic. 2 de Orat. COGN.

ibid. Ἀδεκάστος) Philostratus in Polluce p. 593, cum usurpasset hanc vocem, sic exponit: ἀδεκάστους δὲ ἀπροαγὰς καλῶ τοὺς μὴτε εὖνους μὴτε δύστους, qui verissimus etiam hic est huius vocis sensus; uti & in Ἑρμ. c. 64, διατοίας ἀκριβοὺς καὶ ἀδεκάστου Angli aptissime per *unbiased* exprimunt. SOLAN.

ead. l. 9. Κομικὸς) (Aristophanes. *Vorsl.*) Vide etiam Z. Tr. c. 32. SOLAN.

ibid. τὰ σῦκα) Sic passim. BOURD. Omnes hoc proverbium Aristophani tribuunt, nemo vero commonstrat, ubi eo utatur. In marg. *Ald.* 1. adscriptum lego *Aristoph.* in 2 Com. Sed non reperio, quidquid quaesierim. Legisse me tamen apud eundem credo, non vero annotavi, quod nimis obvium crederem. REITZ.

ibid. Σκάφην) Male interpres σκάφην *ligonem* interpretatur. Id est, *sinum*, *stulam*. Hesychius: σκάφαι ὁ ψωπλύνια, id est, τρύβλια. MENAG. Idem prorsus invenio in notis Guyeti: quare talia non semper repetam, nisi, ut supra dixi, quo videas, anne alter alterum exscripserit, quia toties idem dicunt. REITZ.

ead. l. 10. Ὀνομάζω) Legendum meo iudicio, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ, σκάφην ὀνομάζον, οὐ μίσει, οὐδὲ φιλεῖ τέμων, οὐδὲ φειδόμενος &c. Ut Comicus ait, *ficus ficus, scapham scapham appellans; nihil neque odio neque amicitiae dans; neque parcens* &c. Vulgo ὀνομάσων. IENS. Ὀνομάσων) Frustra sollicitat Ienius hanc scripturam. Proba est, & longe venustior ea, quam substituere tentat. SOLAN.

Pag. 205. l. 2. Μούσας κληθῆναι) Vid. idem huius *προσολίας* c. 1 sub fin. REITZ.

ead. l. 3. Κτῆμά τε) Verba Thucydidi. sic habent: κτῆμά τε ἐς αἰὲ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ξύγκειται. *Habes*, quod in usus perpetuos recondas, potius quam spectaculum, quo semel oculos auresve pascas. Unde maculam in Luciani libris eluimus, reponendo κτῆμά τε pro κτῆματα, quod tamen omnes infidebat. Vid. Thucydidi. I, 22. SOLAN. Locum Thucydidis iam attulerat L. Bos in animadv. crit. pag. 11, & cum Luciano comparaverat dicens: Thucyd. I, 22, Κτῆμά τε ἐς αἰὲ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν σύγκειται. Elegans est antithesis vocabulorum, ut ἐς αἰὲ, & ἐς τὸ παραχρῆμα, in perpetuum & in praesens; sic κτῆμα & ἀγώνισμα. Κτῆμα est res ipsa, quae servatur & possidetur, veritas, historia vera. Recte Schol. ἀλήθειαν interpretatur. Ἀγώνισμα vero certamen ludicrum, fabula, historia fabulosa, fabulis adornata, quae auditoribus iucunda. Schol. τὸν γλυκὺν λόγον,

Ἰάμα, παιδιὰν, ποιητικὸν ἀγώνισμα κομφοδοποιῶν ἢ τραγωδοποιῶν. Sic ἀγώνισμα ποιῶν *fabulam agere*, dicunt Graeci. Citavit haec verba Lucianus h. l. ubi eleganter exponit τὸ ἀγώνισμα per τὸ μυθῶδες, & κτήματα per τὴν ἀλήθειαν. Inferius eod. lib. versus finem idem explanat dicens, — καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ἱρῶν γράφει, ὡς οἱ νῦν ἐπαινέσσονται σε — οὐδὲν κολακευτικόν, οὐδὲν δουλοπρεπές, ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ πᾶσι. Apposite etiam Polyb. L. 2, p. 197, & L. 3, p. 257. Adde quoque Ioseph. L. I contra Apion. p. 1035. Quorum verba Bos adducit, quae, quia nimia, non repeto. Sed addo ex marg. *Ald. Historia sit κτήμα, non ἀγώνισμα*. Citat idem Plinius L. V, Ep. ad Capitonem. REITZ.

ead. l. 4. Ἐς τὸ παρὸν ἀγ.) Nobilis locus ex I, 23, quem supra iam ex parte tenuit, ubi vetus etiam Scholiafles *Herodoῦ Medica* notat innui. Ea nimirum ἀγώνισμα ἐς τὸ παρὸν, vel, ut est apud Thucydidem, ἐς τὸ παραχρῆμα, scriptum ad hoc compositum, ut in Olympiorum celebritate recitatum plausus & victoriam auctori suo pararet, quod genus *commissiones* vocari constat e Sueton. Calig. c. 53, ubi hoc ipsum Thucydidis ἀγώνισμα hac voce reddendum Casaubonus ostendit. Thucydides sua sibi scripta esse vult κτήμα ἐς αἰὲ, *possessionem*, h. e. monumentum, quod perpetuo ipsius proprium sit. Laudat etiam hunc locum Plinius V, 8, 11. GERN.

ead. l. 5. τὸ μυθῶδες) Vide eundem Thucyd. & Tacit. An. IV, 33. Ceterum ut profutura, ita nimium oblectationis afferunt. SOLAN.

ead. l. 7. ἱστορίας, ὡς) Thucyd. I, 2, & II, 48. SOLAN.

ead. l. 8. Ὡς εἰ ποτε) Haec verba apud Thucyd. non repetio, sed his similia. Vid. I, 22 f. II, 48, & VII, 56. Sic Liv. in operis praef. *Inde tibi tuaeque Reip. quod imitare, capias*. SOLAN.

ead. l. 9. Πρὸς τὰ π. ἀποβλέποντες) Ne quis imperitior credat ἐπιβλέποντες legendum, rursus monebo eleganter oppositam praeposit. solere addi eiusmodi verbis, ut Diod. Sic. L. XIX, pag. 297 ed. Basf. ἀπέβλεπον πρὸς τὰς εὐμενοῦς ἐλπίδας. Long. Past. III, p. 118 ed. Iungerm. εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέβλεπε. Noster, Gall. cap. 18, εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας. Idem supra Hermod. c. 79 f. ἐς ὅλμον ὕδωρ ἐκχεῖας ad quem l. alia similia iam dedi. REITZ.

ibid. Εὐχρῆσθαι τοῖς ἀνθρώποις) Vertunt: *robis civitatis recte ui possent*, cum sit, *bene rempublicam gerere*. Improbatur in historico inter alia τὴν ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι, scilicet ἑρμηνείαν. Interpres, *argumentationibus rotundam*. At hoc laudem

meretur. Verte, *tortuosam argumentationibus*. In eadem periodo κομὴ δὲ τεθρυγμένος, non est admodum acuminatus, ut ineptosime interpretes, sed valde concitatus, ut solent oratores esse. Et Alcidamante refert Aristot. 111 Rhet. c. 3, inter frigida δὲ ἀκράτω τῆς διανοίας ὄργῃ τεθρυγμένον, *meta animi ira incitatum*. Frigus est in ἀκράτω ὄργῃ. Nec sequentia verba ceperunt interpretes, καὶ ὁ μὲν τοὺς ὁύστοιχος ἔστω, καὶ πυκνός, cum illa vertunt, *sententiae autem inter se cohaereant, ac solidae sint*, perquam absurde. Cum sit, *sensus sit sibi consonus*, (hoc est, qui sibi ipsi non repugnet) & sapiens, hoc est, varia rerum cognitione & scientia velut densus. GRAEV.

ead. l. 10. Τοῖς ἐν πάλαι) Sic legit interpretes: aliter longe in Cod. Petri Golmani ἐν ποσὶ. BOURD. Ποσὶ Mss. Golm. & L. u Nyrp. c. 4, & Z. tr. cap. 31 & 43. In reliquis πάλαι. SOLAN. Non sunt haec ipsa Thucydidis verba: sed hanc sententiam ex perplexa illius oratione licebat excerpere. Eo magis inclinabat animus pro illo, τοῖς ἐν πάλαι, legere τοῖς ἐν ποσὶ, ἢ, quae ante pedes, vel prae manu, sunt: ita certe in interpretatione posui. Quin nihil excusatione opus esse video, inspecta Bourdelotii ad hunc locum observatione. GESN.

ead. l. 11. Τὴν δὲ φωνὴν) Hic vero locus mihi semper difficilissimus visus est & mutus; neque enim ullum appareret verbum, unde pateat, probet an reiciat Lucianus, quae hic recenset: & manca sane sententia, si haec ab ipso improbari cum Graevio aliisque sentias. Nam quod sequitur, μὴ κομὴ δὲ τεθρυγμένος &c. nulla arte efficies, ut ad haec spectent. At si rursus haec, quae enarrat, probet, quod fiet, si cum praecedentibus, ut facimus, coniungas, ut ἔχον ad utrumque pertineat; non minor oritur difficultas. Quis enim in historico, nisi forte cum pro concione dicentes inducit, *vehementiam illam & oratorias artes requirat?* Confer quae de historico stilo apud Cicer. praecipuntur in de Or. II, 15, & Or. 20. Sed in his tracta quaedam & fluens expetitur, non haec convorta & aeris oratio. Nodum solvant alii, mihi non liquet. SOLAN. Solanus, qui ad verba τὴν δὲ φωνὴν ista annotavit, forte lecta nostra interpretatione aliter sentiret, inprimis considerata vi verbi τεθρυγμένος, quod a ferri ac dentium acumine ad incitationem animi, ac dicendi vehementiam, pulchre refertur. Abesse vult ab historico forenses illam asperitatem, & contentiosum genus dicendi. GESN.

ead. l. 12. Κάρχαρον) Vid. supra Mss. c. 35. Infra Όρχ. c. 4, Δικ. c. 33, Περθ. c. 4, & saepe alibi. SOLAN.

ead. l. 16. Λέξις — πολιτικὴ) Recte Micyllus vertit *diſtio ci-
vilis*, seu politica, quali utuntur in comitiis, in concionibus,
in ſenatu, in iudiciis viri, qui in republica verſantur. Seneca
Controv. 8, lib. 1, *dixit rem paulo clatiorem, quam preſſa & civi-
lis oratio recipit*. Hermogenes tribuit Demoſtheni inprimis po-
liticam diſtionem, lib. 1. Περὶ ἰδεῶν lib. 1, c. 1, Ὁ τοίνυν Δημο-
σθένης, ὃ, τι περ κεφάλαιον ἦν, τὸν πολιτικὸν ἡκριβωκὸς, τὸ μὲν,
ὡς διὰ πάντων ἡκεῖ πανταχοῦ ταῖς μίξεσι. *Demoſthenes, id quod
praeſcriptum fuit, cum accurate genus orationis politicae excoluiffet,
omnia quoque genera exſequitur, ubique ea miſcens*. De politico
hoc dicendi genere multis accurate agit Hermogenes in libro
ſecundo c. 10 & ſeqq. Ei opponitur *σοφιſτικὴ καὶ λογογρα-
φικὴ λέξις*, Scholaſtica, & declamatoria diſtio: ab ea quo-
que Hermogenes diſtinxit *ἀγοραῖον καὶ πανηγυρικὸν*, forenſe
& panegyricum, quod tamen quomodo πολιτικῶ miſceatur,
pulchre docet. GRAEV.

Pag. 206. l. 5. Φανώτατα) W. at reliqui *φανότατα*. SOLAN.
ead. l. 10. Ἐπεὶ τοῖς) Docet figuris non moleſtis orationem
ornandam, *ἐπεὶ τοῖς κατηρυμένους τῶν ζώων τοῖκότας ἀπο-
φαίνει τοὺς λόγους*. Micyllus vertit: *quoniam perinde, ut ius ali-
quod, orationem quoque recte conditam habere debet*. Quam longe
a Graecis abit. Benediſtus: *ſiquidem illud orationem condimentis
ſimilem reddit*. Nequaquam. Oratio cibo debet ſimilis eſſe, non
condimento. Condimentum autem cibum reddit gratiorem.
Illa condimenta ſunt figurae, quae debent eſſe *ἡδύσματα*,
non *ἐδέσματα*, ut ſuperius docuit. Vertendum igitur: *ſiqui-
dem ſuam orationem reddet ſimilem iuri bene condito, aut ſuos libros*.
GRAEV. Et viſ praepoſitionis *κατὰ*, & ratio τῆς *ἐπεὶ*, qua
vel in hoc libello aliquoties utitur Lucianus, facile interpre-
tationem noſtram tuebuntur, licet in alia omnia abeant, quan-
tum nobis conſtat, interpretes & Lexicographi. Noſtri τῶ
καταρτίσει ſimile verbum habent, *verſaliter*. GESN.

ibid. κατηρυμένους) Ariſt. Rhet. III, Ald. ed. p. 552, 1, οὐ
γὰρ ἡδύσμασι χρῆται, ἀλλ' ὡς ἐδέσμασι το ἐπιθετοῖς. SOLAN.

Pag. 207. l. 1. Ἀκάτια) Naviculam *acutium* Plin. IX, 30.
Sed potius hic τὸ ἐν ἀκατίῳ ἰſτίον de velo intelligendum recte
vidit Baiſius p. 121. Vorſt. SOLAN.

ead. l. 6. Κίνδυνος — τότε μέγιστον) Ubi oſtendit, quando
& quomodo hiſtoricus poſſit poëticiſ locutionibus & dicendi
generibus uti, ut quam conſiderate illis utendum ſit, cum uti-
tur: *κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστον παρακινήσαι, καὶ κατ-
εσθῆναι ἐς τὴν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα*. Interpretes: *Pericu-*

lum enim est, ne, quod maximum est, de statu mentis emoveatur, & in istum Corybantem poëtes impingat. Ista verba, quod maximum est, frigent hic, si quis accuratius ea inspiciat. Existimo scripsisse Lucianum: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παρακινήσαι, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα, periculum tunc maximum est, ne mente movearis, & corripiaris enthusiasmo poëtico. Κόρυβας hic κορυβάντισμος, ἐνθουσιασμός. Sequitur statim: Ὅστε μάλιστα πειστέον τῆνικαῦτα τῷ χαλινῷ, καὶ σφρονητέον, εἰδότες ὅς ἵπποτυφία τις καὶ ἐν λόγοις πάθος οὐ μετὰ γίνεσθαι. Verterunt: Quare maxime tunc fraeno credendum, & ratione utendum; illud scientes, quod & in verbis non mediocre malum est, inanis gloria, seu hippotyphia. Non poterat infelicius. Nescivit, quid sit ἵπποτυφία, praeterea male ἐν λόγῳ interpretatur in verbis, cum sit in oratione pedibus soluta, quae & pedestris dicitur, & opponitur poëticae. Ἴπποτυφία est scilicet ille poëticus: sic enim vocavit grandia verba, quibus poetae utuntur cum laude, sed quae vitiant orationem prosam. Aristophanes vocat ἵπποβάμοις ῥήματα, hoc est, equestria verba, quae more equorum incedunt; hoc est, ὑψηλά, grandia. Alibi idem dicit ἵπποκρημνα ῥήματα, verba grandia instar grandium turrium, Latinis sesquipedia: sicut enim soluta pedestris vocatur, sic oratio pedibus ligata equestris. Ἴππος & βούς apud Graecos in compositis augendi vim habent. Βοῶπις, quae grandes oculos habet. Βούπαις, catulaster, in glossis & apud Orientium, h. e. maior puer, qui incipit catullire. Sic ἵππαλεκτρυών est magnus gallus; ἵππογνώμων, μεγαλογνώμων, qui elate & magnifice de se sentit; & alia multa huius notae. Sic ἵπποτυφία est magnus fastus, & in oratione nimius & inanis verborum tumor. GRAEV. Emendationem Graevii firmat Cod. L. Impressi plerique κίνδυνος—μέγιστος. M. & L. κίνδυνον—μέγιστον. SOLAN.

ead. l. 7. Κορύβαντα) Κορυβαντισμόν. GUYET.

ead. l. 12. Καὶ μὴν καὶ) Vide nos paulo infra ad § 60 huius προελαλῆς. REITZ.

ead. l. 13. Οὕτε ἄγαν ἀφιστάντα) Vid. Cic. orat. n. 57, pag. ed. Gronov. 538. SOLAN.

Pag. 208. l. 2. Συντακτέον) Angl. συνακτέον. BOURD. Συνακτέον A. G. W. & P. non ut in impressis omnibus, συντακτέον. SOLAN.

ead. l. 7. Κάρταῦθα ἥδη καὶ στοχαστικὸς τις, καὶ συνθετικὸς τοῦ πιθανωτέρου ἔστω) Vertunt: Iam etiam hic esto aliquis ad id, quod probabilius erit, tum coniiciendum, tum componendum habilis. Iane συνθετικὸς est ad componendum habilis? Immo συνθετικὸς

τοῦ πιθανωτέρου est, qui, quod probabilius fuit, poterit con-
stituire, qui potest ex variis, quae varie narrari audivit, quod
maxime probabile est colligere, construere, seu componere.
Paulo ante mallet ex nostro & Angl. Codice, τὰ δὲ πράγ-
ματα αὐτὰ οὐχ ὥς ἔτυχεν συνακτέον, res ipsae non sunt temere
congregandae, corradendae. Nam συντακτέον, quod in editis ha-
betur, curam & ordinem notat, quae in componendo adhibe-
tur, quod tamen sententiae huius loci adversatur. GRAEV.

ead. l. 10. Πρῶτα) Cur Benedictus in πρῶτον mutarit, cau-
sam non video, neque consilio factum credo: pluralis enim
quasi adverbialiter positus adeo est frequens, ut singulis fere
paginis occurrat; vid. mox cap. 49 f. τοὺς στρατηγούς μὲν τὰ
πρῶτα. Sic οἶα Nostro aliisque fere perpetuum quoque pro
οἶον. Quare exempla ex Nostro, ut nimis obvia, non addam.
Sed quia Hemst. Somn. § 2, operae praeium existimavit ὁμοίαι
pro ὁμοίως exemplis adstruere, quod nonnulli id non nove-
rant, liceat & nobis pauca addere ex aliis. Οἶα singulari addi-
tum vid. igitur ap. Long. Past. I, p. 18 & 21 ed. Iungerm. &
II, 75, οἶα — εἰδισμέναι, ac non semel in seqq. Anacr. Od.
IV, 7, Τροχὸς ἄρματος γὰρ οἶα βίος τρέχει κυλισθεῖς. Sic
πότερα pro πότερον rursus Long. Past. II, p. 48. Sic ἴσα pro
ἴσως Hippocr. pr. iur. iur. ἠγήσασθαι μὲν τὸν διδάξαντά με
τὴν τέχνην ταύτην, ἴσα γενετῆσιν ἐμοῖσιν. Immo superlativi
adverbiales, ut sic dicam, tantum non perpetuo pluraliter ef-
feruntur, ut ὕστατα millies ap. Homer. πρῶτιστα apud Ari-
stoph. & Aelian. Vid. si quid opus, Spanhem. ad Aristophan.
Plut. v. 46. REITZ.

ead. l. 13. Χρηματιζέτω) Lege omnino σχηματιζέτω, non
χρημ —, quod tamen omnes libri prae se ferunt. SOLAN.

ibid. Ἐοικέτω τότε τῷ τοῦ Ὀμήρου Διὶ) Similis sit Homérico
Ioni, Iliad. V: Νόσφιν ἔφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν καθωρόμενος αἶαν,
Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων, καὶ ἀγαυῶν Ἰππημολγῶν. GRAEV. Vi-
de Hom. II. N, 4. SOLAN.

ead. l. 14. Τῶν ἱπποπόλων Θρηκῶν γῆν) Mallet τὴν τῶν ἱππ.
&c. ut recte Solan. in marg. Iunt. monet, etsi nulla edit. arti-
culum femin. habet. Nam sic recte eadem legas infra, in Ica-
rom. c. 11 post med. τὴν τῶν ἱπποπόλων Θρηκῶν καθωρόμενος,
ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν, scil. γῆν. REITZ.

Pag. 209. l. 5. Εἰ μὴ Βρασίδας τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημοσθέ-
νης ἀνακρίπων τὴν ἐπίβασιν) Vide Thucyd. lib. IV de oppu-
gnatione Pyli. GRAEV. Vide, praeter Thucyd. IV, cap. 11,
Plut. π. τ. βρ. τιμ. non longe ab initio, & in Lysand. initio:

Idem Thucydid. initio L. IV docebit te etiam, quem Demosthenem & ad quod eius praeclarum facinus respexeris. SOLAN. Respicit ad Thucyd. IV, 12, ubi Lacedaemonius Brasidas exscendere conatur in munitiones Atheniensium ad Pyrum, prohibente Demosthene. GESN.

ead. l. 11. Καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφυγέτω, καὶ πᾶσι τοῖς μέτρον ἐπέστω Codex vetustus melius, πᾶσι ταῦτα μέτρον ἐπέστω, in his omnibus sit modus, teneatur modus. Sequentia perobscurè transtulerunt: καὶ πρὸς πάντα σπευδέτω, καὶ ὅτι δυνατόν, ὁμοχρονεῖτω, καὶ μεταπετέστω ἀπ' Ἀρμενίας εἰς Μεδίαν, ac ad omnia properet, & quatenus fieri potest, idem tempus habeat, transvoletque ex Armenia in Mediam. Quid est, idem tempus habeat? Verte, eodem sit tempore & volet ex Armenia in Mediam: eodem tempore sit in Armenia, Media, Iberia, Italia. Hinc in fine huius periodi dicit, ὥς μηδεὶς καιροῦ ἀπολείπεται, ne nullo non tempore absit, hoc est, semper & ubique, ubi aliquid geritur, animo sit praesto: sic enim intelligenda haec sunt, interpretes non ceperunt. Paulo inferius tenebrae offusae quoque sunt his verbis: οὐ γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι γράσσειν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθῆσθαι ἐστὶ, καὶ εἰρήσεται πέντακτα γὰρ ἡδὲ. δεῖ δὲ τάξαι, καὶ εἰπεῖν αὐτά. Non enim quasi rhetoribus scribant, sed quae dicenda sunt, etiam dicuntur: nam iam facta sunt. Verum disponere illa debet, & narrare. Hoc est, non quid dicant historicis quaerendum, id enim est iam factum, sed quae ratione & ordine dicant. Rhetori autem quaerendum, quid dicat. Hinc inventio praecipua Rhetorices est pars. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐπέστω) Sic G. P. L. optime. In reliquis & M ipso ἐπέστω. SOLAN.

ead. l. 14. Ἦν κατεπεῖγν) Ἐπ' ἐκείνη καταβαίνέτω, ἢ κατεπεῖγν, interpr. si festinet, ad illa transeat: debebat, ad illa transeat, si urgeant. Apud Isocratem & alios passim occurrit, ἢ κατεπεῖγν, si res urgeat. Mox dicit ἐπὶ τότε ἐκείνη καλῇ, & pag. seq. iterum, ὅταν δὲ πάνυ κατεπεῖγν τὸ πρῶγμα. VITRING. Si festinet, verterat Benedict. Rectius L. Bos de ellipsi. pag. 136, (quem in corrigenda versione sequendum peritissimus harum elegantiarum Hemsterh. annotaverat) si res urgeat, (sive urgeat, ut scribendum volunt) intelligitur enim πρῶγμα, ut Bos docet ibid. Sic itaque etiam nunc verti malim, etsi nihil in Gesneri versione mutavi, quia ab eius mente prope abest. REITZ. Nihil opus est, ut post κατεπεῖγν hic aliunde intelligamus πρῶγμα. Simpliciter enim ad ἐκείνη refertur, quod etiam interpretatione expressum est. GESN.

ed. l. 16. Ὀμωρ.) Musicorum est vocabulum, cum vox & cithara suos quaeque tonos servantes concentum edunt, quem pro lubitu modos faciens edi voluit; quod fit, dum utrinque tempus sedulo tono cuique assignatur, quod a διδα-
σκάτω imperatum est, aut breve, aut longum, aut divisum. Usurpat iterum Noster Musicorum sensu Eim. c. 14. SOLAN.

Pag. 210. l. 5. τὸ κέντρον) Ita W. & P. non ut in reliquis est τῷ κέντρῳ. Aliquid forsitan hic subest, quod quia antiquorum speculorum ratio non satis nota est, industriam curiosorum hominum fugit. Hoc certe scio, neminem capere posse, quod priores interpretes hic habent. Ego si sensum Luciani non sum affecutus, certe aliquid videar dixisse; illi nihil. SOLAN. An eo tempore rotundis vulgo speculis vulgo utebantur, iisque vel convexis aliquantum, vel concavis, in quibus centri aliqua ratio habenda? Suadent illud tum alia, tum illud, quod Noviomagi in sepulcro repertum, de quo ex Io. Smithi, i. e. Smetii, epistola in Fortunii Liceti opus de Lucernis 6, 92, relata, ipsique adeo Smetiorum antiquitatibus Noviomagensibus p. 118, constare potest. Hoc tamen non eo pertinet, ut alia specula incognita tum fuisse dicamus, quod facile refutatur ex Seneca Nat. quae est. I, 17, Sexto Empir. Pyrrh. Hyp. 1, 48, p. 15, Fabr. aliisque. GESN. Etsi veterum specula fuerint plerumque rotunda, nihil tamen accuratum centrum facit ad imagines tales reddendas, quales accepere: nam quae hoc praestant specula, ea tantum oportet esse plana superficie, nihilque tum refert, sintne rotunda, necne. In quibus autem speculis centrum accuratum locum habet, ea sunt superficiei convexae, aut concavae, quorum priora reddunt imagines minores, posteriora maiores, immo inversas, si obiectum ad certam distantiam admoveatur, quod hodie satis notum. Si igitur eiusmodi specula caustica intelligat Lucianus, (quod non videtur) ea ad ordinarios usus fere sunt inepta. An igitur per ignorantiam mathematicam κέντρον dixit? an per κέντρον generaliter tantum opificis ἀκριβείας intellexit, ut ad amissum, ad normam, dicimus, pro accurate, i. e. pro affabre facta planitie, quae opponatur distortae? Interim specula caustica veteribus non fuisse ignota arbitror. Etsi enim quae de Archimedis speculis, quibus hostium naves in obsid. Syracus. incenderit, narrantur, pro fabula merito habentur; ipsum tamen commentum satis vetustum prodit, rem non incognitam fuisse. Quin & Aristoph. Neb. 764—8, de lapide splendido, sive crystallo, (vel vitro) quo aliptae ignem ex sole accen-

dunt, diserte mentionem iniicit, dicens: Ἦδη παρὰ τοῖσι φαρμακοπολαῖς τὴν λίθον ταύτην ἴδρας, τὴν καλὴν, τὴν διαφανή, Ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἀπτοῦσι; τὴν ὕαλον λεγεις; Ἐγὼ γε & μοι, ταύτην λαβὼν — Ἀποτέρω στὰς ἄδε πρὸς τὸν ἥλιον, τὰ γραμματ' ἐκτῆξαιμι, i. e. *hac summa procul stans, hoc modo, ad solem Delevero literas scripti*, i. e. liquefcere faciam ceram, in qua literae exaratae; id enim ἐκτῆξαι hic significat. Aliud instrumentum aeneum, quo ignem sacrum ad solem incenderim, ex Plutarcho exhibet Lipt. Syntagm. de Vestal. five T. III, p. m. 1092; quem etiam vide pagg. praecedd. licet fortan non plane ad mentem veterum, tamen indaganni patebit, ex solis radiis ignem accendere, non incognitum fuisse, etsi quoque is vocari queat ignis solaris, quem attritu lignorum eliciebant. Si tamen ulus vitri aut metalli causticus olim cognitus fuerit, dixeris, veteres non potuisse ignorare microscopia, perspicilla ac telescopia, quorum inventionem ampliss. de la Rue, in libr. inscripto *Geletterd Zeelandt*, tribuit Zachariae Ianssonio, Medioburgo Zeelando, an. 1590. Sed Valer. Andr. Bibl. Belg. pag. 14, perspicilla dimetiendis turribus invenite narrat Iacobum Metium, eodem anno (quod iam non diudico, cum hoc posterius de dioptris astrolabii intelligi queat.) At potuit deperdita fuisse ars veterum, ac de novo inventa; quod certe statuendum, si vera attulit Mr. de Valois, qui in Hist. de l'Acad. R. de belles Lettres T. I, p. 136, asserit, veteres iam Archimedis tempore tubos, quae *telescopia* vocamus, habuisse, & Ptolemaeum regem Aegypti Pharum exstruxisse, ex qua ope telescopiorum naves hostiles ad sexcenta miliaria detegi potuerint. Sed quis non sentit, fabulas has esse? quas tamen ubi ille legerit, adductis auctoritatibus veterum adstructum vellem, ut veritas indagari queat; alioqui ex fabula de Lynceo, idem praedicare possem. Interim ex his aliisque, quae adducere possem, si tempus permitteret, probabile tamen fieret, quod ante dixi, non incognita omnia veteribus fuisse, quae hodie pro novis inventis habentur. REITZ.

ead. l. 7. Ὡς περ τοῖς ῥήτοσι) Recte, an secus, se hic locus habeat, non pronuntio, me certe diu torisit. At ecce tandem alium huic prorsus geminum, ex quo & intelligetur melius, & fortassis emendabitur. Exstat is in Ὁρχ. c. 65, his verbis: ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἢ ὑπόκρισις ἐστίν, ὡς ἔφην, κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ τοῖς ῥήτοσι ἐπιτηδεύομένη. Vide itaque, an non & hic ita legendum, uti illic legitur. Vel si minus arripet haec

coniectura, aliam accipe. Lege ὥσπερ τοῖς ῥήτοσιν ἢ γραφεύ-
σιν & excidisse puta verbum in hunc sensum, *licet aut demere
de veris, aut addere*. Mihi magis placet coniectura prior, atque
adeo sic lego, κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ῥ. γρ. Vid. Πρ. λ. cap. 2, &
passim. SOLAN. Κατὰ τὰ αὐτὰ hic inferi voluit Solanus, quia
in Prometh. § 2, & alibi, fere sic occurrit. REITZ. Τοῖς ῥήτο-
σιν γράφειν est sub magistro eloquentiae sive rhetore exerci-
tationis causa scribere, uti & ipsam speciem, & verba finge-
re non licet modo, sed oportet. Alia historici ratio. Illud γρά-
φουσι potest aliquem turbare, quia adhuc singulari numero
de eo, quem format, historico egit. GESN. Cl. Bel. de Ballu,
vertens, *car l'historien ne compose point comme on le fait dans les
écoles des rhéteurs*, pro ὥσπερ legit ὡς παρὰ. Idem in Animadv.
ad Oppian. libr. I de Ven. v. 62 annotat: In hoc loco recte de
numero singulari ad pluralem saltum animadvertit Gesnerus.
Similis invenitur numerorum enallage ap. Sophoclem in Aia-
ce Mast. v. 739: οὐ τις ἔσθ' ὅς οὐ τὸν τοῦ μανέντος κἀπιβουλευ-
τοῦ στρατοῦ εὐναιμον ἀποκαλοῦντες. Quod vero ad illud ἀπο-
καλοῦντες observat Schol. hic legisse non poenitebit: Ἀττικὸν
ἔθος τὸ ἐπιφέρειν ἐνικοῖς τὰ πληθυντικὰ, καὶ ἀνάπαλιν.

ead. l. 12. Ἀλκαμένη) Phidiae is aemulus. Vid. cap. 4. Plur.
πολ. παραγγ. 1435. Plin. XXXVI, 5, & Paus. VIII. SOLAN.
ead. l. 13. Ἡ τῷ) Minutum est, sed quod non observatum
suspectam reddere possit interpretationem, non legendum hic
esse, ut adhuc, ἢ τῷ ἄλλῳ, sed ἢ τῷ ἄλλῳ. Articulus τοῦ & τῷ
enchiticarum more pro τινός, τινὶ poni, notum; sed hic teme-
re neglectum. GESN.

ibid. Οὐδὲ γὰρ οὐδ') Hanc plerarumque edd. lectionem prae-
fero alteri, quae οὐ γὰρ οὐδὲ exhibet: maiorem enim vim ha-
bet. Et sic T. I, Nigr. § 6, (p. 31 huius ed.) οὐδὲ γὰρ οὐδὲ κα-
ταφρονεῖν. Ad quae verba Hemsterh. ex aliis auet. similia iam
dedit. Et sic paulo post iterum τότε δὴ τότε. REITZ.

ead. l. 14. Ἐλέφαντα) Eburnea inter alias Iovis Olympici
statua, & Eleensis Urania. De priori testatur Plin. XXXIV,
19, ut alios taceam. SOLAN. Ἐλέφαντα, pro ebore, ut supra de
Sacrif. c. 11, ut Virg. fere Aen. III, 464, — *settoque elephantio*.
Conf. mox, ἐπρίον τὸν ἐλέφαντα. Quod quidem satis notum:
nam & sic Homer. non semel, ut Il. Δ, 141, ὧς δ' ὅτε τις τ'
ἐλέφαντα γυνὴ φοῖνικι μίσην, *Ac veluti quando aliqua ebur mulier
purpura tinxerit*. Ad quem vers. S. Clarke etiam alium ex Lu-
ciani Imag. locum affert. Sed quod notatu dignius, ex Pausan.
Attic. I, c. 12: Ἐλέφαντα, ὅσος μὲν ἐς ἔργα καὶ ἀνδρῶν χεῖρας,

εἰσὶν ἐκ παλαιῶν δῆλοι πάντες εἰδότες αὐτὰ δὲ τὰ θηρία, τὴν ἢ διαβῆναι Μακεδόνας ἐπὶ τὴν Ἀσίαν, οὐδὲ ἐοράκησαν ἀρχῇ, πλὴν Ἰνδῶν τε αὐτῶν, καὶ Λυβίων, καὶ ὅσοι πλησιόχωροι τοῖς. Δηλοὶ δὲ καὶ Ὀμηρος, ὅς βασιλεῦσι κλίνας μὲν καὶ οἰκίας τοῖς εὐδαιμονεστέροις αὐτῶν, ἐλέφαντι ἐποίησε κεκοσμημένας, θηρίου δὲ ἐλέφαντος μνήμην οὐδεμίαν ἐποίησατο. REITZ.

ead. l. 15. Ἥλειων) V. Έρυπ. c. 6. SOLAN.

Pag. 211. l. 2. Ἐπὶ νηίζον) Fallitur ergo Budæus in Lex. hoc verbum esse neutrum absolutum, quod pluribus probare non est opus. REITZ.

ead. l. 3. Οἰκοδομήσασθαι) Flor. οἰκονομήσασθαι. BOURD. Οἰκονομ. W. & ed. Fl. melius, quam ut in reliquis est, οἰκοδομήσασθαι. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται μετὰ ταῦτα ὀρεῖν τὰ λεγόμενα) Interpres, at quando auditor se ea, quæ narrabantur, audire putaverit. Ineptè. Reddenda ita sunt verba: Et cum audiret aliquis postea videre sibi videatur ea, quæ narrabantur. VITRING.

ead. l. 12. Δυνάμει) Δυνάμει δὲ καὶ τότε φορέμιμ χρῆσται, τῇ ἀποσαφουῦντι περὶ τῶν λεκτέων, potentia vero etiam tum prooemio utetur, quo dicenda declaret. Ex hac versione nemo Luciani mentem intellexerit, quam ut percipiamus, sic erunt interpretanda: Et tunc quoque prooemio utetur implicite, si clare explicet, quænam sint dicenda. GRAEV.

Pag. 212. l. 8. Ἡρόδοτος) Herodotus I, 1. SOLAN.

ead. l. 10. Νίκας) Aliter, & longe æquius, Herod. ὥς μὴτε τὰ γεγνημένα ἐξ ἀνθρώπων τῇ χρόνῳ ἐξίτηλα γίνονται, μὴτε ἰσχυρά μεγάλα τε καὶ δυνάμιστα τὰ μὲν Ἕλλησιν τὰ δὲ βαρβάρουσιν ἀποδοχθέντα ἀλλὰ γίνονται. SOLAN. Confer supr. Zeux. cap. 7. REITZ.

ead. l. 11. Θουκυδίδης) Verba sunt Thucydidis in ipso initio, καὶ ἐλπίσας μέγαν τε ἔσσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων. De bello, quod scripturus erat, sermo est, & ratio redditur, cur in ipso belli initio scribere iam decrevisset. Adde c. 21. SOLAN.

ead. l. 13. Παθήματα) Ex eodem libro c. 23, τούτου δὲ τοῦ πολέμου — παθήματά τε ξυννέχθη γενέσθαι ἐν αὐτῇ τῇ Ἐλλάδι, οἷα οὐχ ἕτερα ἐν ἰσχυράν. SOLAN.

Pag. 213. l. 5. Αὐτῇ) Emendavi vulgatum αὐτὴ, quod in omnibus libris reperitur. SOLAN.

ibid. Προὔχειν) Virtutes narrationis in historia observandas esse docet, λείας τε καὶ ὁμαλῶς προϊούσαι, καὶ αὐτὴ ὁμοίως, ὥστε μὴ προὔχειν, μὴτε κοιλαίνεσθαι levius & æqualiter proce-

'dens sibi similis, ita ut neque exstet, neque hiatus habeat, non male interpres. Προῦχεν hic Luciano est, quod Petronio est extra corpus orationis eminare. Praeterea, inquit, curandum est, ne sententiae emineant extra corpus orationis expressae, sed intexto vestibus colore niteant: cum veluti centoni purpureus late qui splendeat unus Affuitur pannus. Sed intextus vestibus color est limbus purpureus togae attextus, ut in praetexta. GRAEV.

ead. l. 7. Εφν) Sic pro ἔχεν in Amst. ed. corrigendum esse monuerat La Croze, idque vel ex versione, quae tamen, ut dixi, habebat, facile erat videre. Edd. autem priores illud ἔφν iam recte habuere. REITZ.

ead. l. 14. Τάχος) Micyll. brevis. Gesn. celeritas, propius ad Graecum, quamquam τὸ τάχος utrumque complectitur: intelligitur enim illa festinatio, qua res minoris momenti obiter tangentes, & verbositatem vitantes, ad ipsa facta historica properamus, quod ipse exponit c. 57 f. Cap. vero 59, ταχὺς ἀπαινεῖ & ἄδρυς, breves certe significat. REITZ.

Pag. 214. l. 14. Ομηρος) Tangit hos quidem Homerus l. c. Sed quam sobrie! Atqui haec ipsa tamen notam Aristarchi effugere non potuerunt, qui nota ea pronuntiare ausus est. V. Schol. Pindari ad Ol. I, p. m. 13 A. Cf. Hom. Il. Δ, 575. SOLAN.

ead. l. 16. Παρθένος) De hoc & sequente Euphorione Sueton. Tib. c. 70. Poëta & historicus, (v. Voss. II, 1.) cuius liber περὶ ἱστορικῶν θαυμάτων hodieque exstat, in quo Euphorionem aliquoties laudat. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Λοπὰς) Suidas λόπον vel λοπὸν habet, quod etiam significatione multum differt ἀπὸ τοῦ λοπὰς, quod apud Siculos praesertim patellam, apud Atticos praeterea loculum, capulum significat. CLER.

Pag. 215. l. 1. Εὐφορίων) Chalcidenſis, de quo Suidas & Voss. de hist. Gr. I, 16; erat enim & poëta & historicus. SOLAN.

ibid. Καλλίμαχος) De Callimacho, quem hodie habemus, non putat intelligendum hic Nostrum Ez. Spanh. vir de literis & de Rep. optime meritis, (in Hymn. Ap. f. 112.) sed forte de altero iuniore e sorore eius nato; quamquam fateatur hunc fere designari, cum nulla alia additur distinctionis nota. Rem & ego in medio relinquo. De eo tamen Cas. ad Athen. 147. (Constat, doctissimum virum calumniandi ansam invidentibus praeuisse, quod multa quidem, sed breviter, carmina ederet. Solitus dicere Callimachus, magnum librum magnum esse malum — tandem ut os obturaret malis hominibus, magnum poëma Hecalen inscriptum coactus est edere.) V. Athen.

III, Καλλιμάχος ὁ γραμματικὸς τὸ μῦθα βιβλίον ἴσον ἔλεγε εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ. Ego certe apud eundem Athen. IX, 387 F. — quando Ister dicitur καλλιμάχσιος συγγραφεύς, ad vitium respici credo, quod hic a Luciano notatur. SOLAN. Iuniorē quendam Callimachum hunc esse, credit Spanhem. ad Callimach. p. 118, quia alter brevitatis amans. REITZ. Pierson. ad Moer. Atticist. p. 440, notante cl. B. de Ball. pro Καλλιμάχος reponendum coniiciebat Ἀρτίμαχος.

ibid. Πρόσοις ἔπει) Brevitatem Callimachi Battiadæ laudat, & hæc Luciani forte ad alium pertinere, coniicit Spanhem. ad H. in Apoll. 112, p. 118. GESN.

ead. l. 5. Μηχανήμα) Vid. Thucyd. IV, 100. SOLAN.

ead. l. 6. Πολιορκίας σχῆμα) In Thucydide laudat, quod nimius non sit in describendis παρέργαις· μᾶλλον δὲ ὁ Θεουκιδίδης αὐτὸς ἐλίγα τῷ τοιοῦτῳ εἶδει τοῦ λόγου χρησάμενος, σέψαι, ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχανήμα ἐμνηστεύσας, ἢ πολιορκίας σχῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρειῶδες ἐν, ἢ ἔτι πλείους σχῆμα, ἢ Συρακουσίων λιμένα. Quis credat, tam politum scriptorem usum fuisse in eadem περικοπῇ bis voce σχῆμα, ne dicam πολιορκίας σχῆμα, quod vertunt obsidionis species, inerte dici. Ms. optime, ἢ πολιορκίας χῶμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρειῶδες, aut rem ad obsidionem necessariam & utilem exponens. De Softrato vide Plin. XXXVI, 12, & Strab. lib. ult. GRAEV. Perperam in vulgatis legitur hic σχῆμα pro χῶμα, quod recte exhibet ed. I. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπιπλοῶν) Valde probo Ἐπιπλοῶν, etsi vulgatam exhibeo. REITZ.

ibid. Σχῆμα) Non offendit me repetitio nominis σχῆμα, alioquin sexcenta & Nostri, & optimorum quorumque scriptorum, loca damnanda essent: sed illud offendit, quod libros omnes obsedit, ἔτι πλείων σχῆμα, inconcinnum profecto, ubi id, quod coniunctum est, nempe Συρακουσίων λιμένα, incidat, transire iam ad ipsa singularia exempla auctorem. Breviser Ἐπιπλοῶν σχῆμα legendum esse, ac sine dubitatione inter Luciani verba recipiendum, pauci ita vel duri erunt ad hæc studia, vel tam morosi, quin nobis assentiantur. Describit Ἐπιπλοῶν σχῆμα Thucydides VI, 96, tanquam χωρίον ἀποκρίμενον τε καὶ ὑπὲρ τῆς πύλεως εὐθὺς κειμένου κ. τ. λ. Nomen Eripolarum servari tanto magis hic & supra debuit, cum etiam Livius hanc Syracusarum partem patrio more appellavit XXV, 24, 4. GESN.

Pag. 216, l. 2. Ἐξω τοῦ δίκ.) Sic intelligo: non habebitur

illarum ab auditore vel lectore ratio, ut qui eas vel plane omiffurus, vel indignas iudicaturus fit, quibus assentiat: quemadmodum nempe accusationis extra tribunal prolatae nulla haberetur a iudice bono ratio. GESN.

ead. l. 3. Θεοπόμπω) Atqui *Theopompum* hunc ipsum Athen. III, p. 85 A. veritatis amantem ait fuisse, eiusque pervestigandae studio magnam pecuniae vim insumpsisse. Μαρέτω, inquit, παρὰ Θεοπόμπου τοῦ Χίου ἀνδρὸς φιλαλήθους καὶ πολλὰ χρήματα καταναλώσαντος εἰς τὴν περὶ τῆς ἱστορίας ἐξέτασιν ἀκριβή. *De impensis Theopompi*, inquit ad hunc locum Casaub. non tacet Dion. Halic. in *epist. ad Pomp. De amore veritatis non desunt, qui obstreperant. Athen. ipse l. 6 δυσμενέστατον* appellat, *παρὸν* constans sibi. Sed quia ingenua libertate vitia hominum *Theopompus* carperat, multorum odia veritas illi paraverat. Itaque βέβαιον & aliorum virtutibus invidentem multi pronuntiarunt, quos refellit Dionys. Lucianus &c. Hinc *Theopompicum* scribendi genus nominat Cicero, cum de omnibus omnia libere palam dicuntur, ad Att. II. De *Theopompi* maledicendi prurigne non Lucianus solus, sed multi conquesti sunt viri gravissimi. Ciceronis iudicium audivisti. Lege etiam Corn. Nep. in Alcibiad. c. 11. V. & Plut. 1570 f. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ μὴν καὶ) Hic potius pleonasmus elegantiae est, (licet alibi illud nimis frequentatum καὶ oderim) sic etenim & Long. Paft. I, pag. 26 ed. Iungerem. καὶ ἅμα καὶ αὐτῇ ἥρμα ὑπερβέγγετο. Idem p. 28, καὶ λαβούσα καὶ αὖθις ἐνέβαλλε τῷ πόλεω. Noster supra c. 37, καὶ νῦν Δία, καὶ ἐν στρατοπέδῳ. Et c. 46, καὶ μὴν καὶ συνθήκη. & Sornn. c. 7. ubi similia iam notavi Hemsterh. Et non semel alibi. REITZ.

ead. l. 9. Σὺ) Sic ed. I. In reliquis est σοί. SOLAN. Legendum esse, non σοί δ', ut lectum est adhuc, sed σὺ δ', ut interpretati sumus, facile, puto, constabit. GESN.

ead. l. 10. Πολλάκις) Notabat Solanus noster, Vorstium legere ὡς πολλάκις, non imperite profecto, ubi cetera sic legerentur, ut in I. quae πολλάκις τοῦτο ἐρῶ, idque sine parenthesi, habebat: cum vero aliae non τοῦτο, sed τὸ αὐτὸ exhibeant, & parenthesis etiam nonnullae addant, non opus iam ὡς addere; verum illud γὰρ ex W. potius reciperem. REITZ.

Pag. 217. l. 1. Δουλοπρεπὲς) Antiquiores fere omnes edd. legunt hic δουλοπ—barbare, Ald. nempe I. & B. 2. P. etiam. Sed bene habet in Fl. Fr. etiam S. & A. & in M. Cod. SOLAN.

ead. l. 3. Κνίδιον ἐκείνον ἀρχιτέκτονα) Nomen ex inscriptione, quam mox exhibet, patebit. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον) De hac turri vid. Scholium ad Icaromen. c. 12, & notam Humphr. Prideaux ad L. I Parris posterioris historiae suae, qua vetus testamentum cum novo connectit, p. ed. in 8°, 9. SOLAN.

ead. l. 8. Παραστορίαν) Plut. Anton. 814 B. & Ovid. am. II, El. XIII, 7, *Paraestonium* vocant. Strabo etiam non semel & Polyaeus Strat. II, p. 145 C. Sed mutare hic non ausim; & omnino sic editum a Luciano ipso, ut vulgo nunc legitur, existimem. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀφυκτον) Sic sexcentis in locis apud hunc scribitur, ut in Dial. Apoll. & Merc. seu Θ. δ. XVII, ἔπειτα δὲ συνελθὲν ἀφύκτω ἐχόμενος ἐαυτὸν, ἰκέτευε. Sic in Μισθ. c. 3 B. in Γυμν. c. 2 & 29. In Περθ. etiam c. 2 & c. & auctoribus Mss. A. B. & M. in Ἑμμ. c. 79. Ut nullum dubium sit, debere etiam hic scribi ἀφυκτον, non, ut in omnibus, ἀφουκτον. M. tamen Codex, qui in Ἑμμ. etiam habet ἀφουκτα, hic mendose cum ceteris ἀφουκτον habet. SOLAN. Ἀφυκτον verum esse, vid. var. lectr. ad Ver. Hist. I, c. 39; & supra, Deor. Dial. XVII. REITZ.

ibid. Οἰκοδομήσας οὖν) Illud οὖν epanalepsi inservire, vid. supra ad Zeux. c. 1. REITZ.

ead. l. 10. Αὐτοῦ) Etsi veteres edd. αὐτοῦ spiritu leni hic quoque scribunt, & supra aliquanto lenior visus sum in tolerando αὐτὸν pro αὐτὸν, hic tamen ad perspicuitatem sensus nimium interest, qui omnino reciprocum postulat: suum enim, non regis, nomen intro scripserat architectus. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπιχρίσας) Unde haec habuerit Luc. incertum. Strabo enim & Plin. factam ei a rege inscribendi proprii nominis potestatem, disertis verbis testantur: hic XXXVI, 12; ille XVII, p. 791 D. Vide, si lubet, If. Voss. ad Pomp. Melam II, 7, & Luciani Schol. ad Icarom. no. 48. SOLAN.

ead. l. 15. Θεοῖς σωτῆρσιν) Ptolemaeum & Berenicea intelligunt viri docti bene multi. Consule Spanh. 415. Eandem inscriptionem habet Strabo l. c. SOLAN.

Pag. 218. l. 1. Ἀλλ' εἰς τὸν γῦν, καὶ τὸν γῦν καὶ τὸν ἀεὶ) Ἀλλ' εἰς τὸν γῦν, καὶ τὸν ἔπειτα. κ. τ. ἀ. MARCIL.

ead. l. 8. Κεκύλισται ὁ λίθος ἐν Κρανίῳ.) Κεκύλισται ὁ λίθος. Refert ad dolium Diogenis. MARCIL.

ead. l. 9. Πίθος) Sic omnino legendum cum M. & editionibus nonnullis. In L. & aliis λίθος, prave. Vid. supra cap. 3, ad quam historiam alludit. SOLAN.

ibid. Κρανίῳ) Lucianus, praecepta historica claudens, ait, se exhibuisse normam & amissum iustae historiae, quam si qui

observent, bene se rem habere, & alicui bono suum hoc fore scriptum; sin minus, volutatum esse in Cranio dolium (εἰ δὲ μὴ, κεκλυίσται ὁ πῖθος ἐν Κρανίῳ). Alludit Noster ad id, quod supra cap. 3 de Diogene satis lepide narraverat; nimirum eo tempore, quo Philippus Macedo diceretur Corinthum invasurus, valde turbatos fuisse Corinthios, & ad opus se accinxisse; alios aliud parasse; hunc arma fabricatum esse; illum lapides attulisse; neminem denique fuisse otiosum. Quo viso, Diogenem, cum nihil, quod ageret, haberet, nec a quoquam ad aliquod adhiberetur, multo studio volutasse sursum ac deorsum per Cranium suum dolium, interrogatumque, quid illa ageret, respondisse, se quoque, ne solus inter tot laborantes cerneretur otiosus, volutare suum dolium. Id ergo vult hoc in loco Lucianus, omnes hac tempestate, tantopere πολυφάτω, aliquid historici lucubrantur: ego vero, ne solus nihil dicar fecisse, historici partes persecutus sum: si ad aliorum id fecero utilitatem, operae habiturus sum pretium; sin, cum Diogene aliquid saltem egero. Ceterum Cranium, in quo Diogenem degisse, ex hoc loco patet, fuisse gymnasium ante Corinthum, ait Diogenes Laërtius, qui locum hunc non, ut hic Lucianus cum Hesychio, Κράνιον, sed Κρανείον appellat. In Nostri primo Mortuor. dialogo scribitur Κράνειον. IENS. Videas Th. Marcil. quoque scribere Κρανίον; sed cur hoc improbem, vid. supra ad c. 3. REITZ.

IN VERAE HISTORIAE LIB. I.

Pag. 219. L. 1. ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ) Fabulosarum narrationum eiusmodi antiquiorem hac eam fuisse Photius censet, quam Antonius Diogenes de Thule insula lib. XXIV ediderat. De quo libro ille Cod. CLXVI, p. ed. Aug. 184 & seqq. Addit enim p. 189, καὶ γὰρ τοῦ περὶ ἀληθῶν διηγημάτων Λουκιανοῦ, καὶ τοῦ περὶ μεταμορφώσεων Λουκίου, πηγὴ καὶ ῥίζα εἶναι τούτο. Sed cum putarit Photius, ut ex sequentibus eius verbis patet, Diogenem Antonium suum vixisse fere Alexandri Magni tempore; vanissimam hanc eius coniecturam, ego quidem existimo; Lucianoque fuisse recentiorem, cum hanc rem, ut novam prorsus, aggredi sibi visus sit Noster. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀθλητικοῖς) *Mos athletarum.* Praefatio in veras narrationes, in qua de corporis & animi cura agit, ac docet, quibus modis utriusque labores sint moderandi. De remissione

studiorum lege Quintil. L. I, c. 4, Cic. in Offic. Senec. de vit. tranquil. c. 15 & ult. COGN.

ead. l. 4. Εὐεξία) Medicis εὐεξία est perfecta sanitas, sive, ut Galenus definit, τῆς ὑγιαίνουσας ἕξως ἢ τελειότης. Vid. Foellii Oecon. Hippocr. Εὐεξία vero athletica aliquanto plus significat: est enim ea quidam excessus sanitatis, id est, corpus musculosum, torosum pleniusque nutritum exhibens. De athletarum isto habitu, ac victu, quo illum acquirebant atque conservabant, vid. Mercurial. de Art. gymnast. REITZ.

ead. l. 11. Ἐμμελής) Sic supra Συγγρ. c. 14, Ὅρας ὡς ἔμμελής ἢ ἀρχή. SOLAN.

Pag. 220. l. 1. Τῶνδε τῶν) De repetitione ista articuli iam bis alibi monuimus. Sed conf. modo Somn. § 15, τῆς δὲ τῆς διακαιοσύνης. Addo hic tantum Long. Past. II, p. 68 ed. Iungerm. ἐν τῷδε τῷ ἀντρώ & p. 67, ἀρα μέμνησαι τοῦ πεδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τῶνδε; quod tamen inverso ordine positum maiorem demonstrandi vim habet. Sed rursus, ut Noster, idem Longus I, p. 3, ἐν τῷδε τῷ ἀγρῷ. Et ibid. paulo supra, ἐκ τῆς τῆς πόλεως τῆς Μιτυλήνης, Atque alibi passim. REITZ.

ead. l. 6. Τίνας—σ—τας) In L. Fl. & B. 2. recte legitur τίνας; in reliquis τίνα, corrupte. SOLAN. Πρὸς τίνας habere dixi Fl. & B. 2. ceteras τίνα. Quod tamen non de accentu quoque intelligendum; nam scribunt πρὸς τίνα & πρὸς τίνας. Ego vero ex Grammaticis praeceptis post praepositionem accentum encliticae reddo. Etsi edd. Luciani ubique aliter habent. Attona autem particula sequente, accentum praepositionis invertito, scribens πρὸς τε. REITZ.

ead. l. 8. Συγγεγραφότων) Ita Mf. Reg. 3011. melius, quam quod adhuc legebatur, συγγεγραφότας. Ex eodem Mf. mox edidimus ἀνέγραφοι, sensu ita postulante. Edd. enim exhibebant ἀνέγραφοι.

ead. l. 10. Κτησίαις) Liber iste Ctesiae cum reliquis eiusdem periit. Photius tamen ex eo nonnulla excerpsit, ex quibus, si ex aliis nesciremus, vanum ac mendacem Ctesiam fuisse satis demonstratur, qui fabulas meras pro visis & auditis tradat. Vid. Plutarch. in Artax. SOLAN.

ead. l. 12. Ἄλλου εἰπόντος) Longe rectius in Flor. Cod. quem secutus est interpres, ἄλλου ἀληθεύοντος. Probatur illius historia, vel qui rebus interfuit, vel qui e commentariis eorum, qui affuerunt, hausit: unde illud in historico fide dignum καὶ ὑμῖς ἐθεασάμεθα, qua de re locus alius dicendi. BOURD. Lucianus proxime praecedenti libello, praeceptis datis, quae bo-

no observanda sint Historico, quo specimen alicuius historiae, haud dubie secundum leges a se latas conditae, ipse exhibeat, hoc in libello ipse narrat historiam. Veram quidem eam inscribens, pro falsa & ficta tamen haberi censens. Ne autem sine exemplo videatur narrare, quae nusquam scripta vel picta existent, Ctesiae & Iambuli exempla commemorans, Κτησίας ὁ Κτησιόχου, inquit, ὁ Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἀ μὴτε αὐτὸς εἶδε, μὴτε ἄλλου εἰπόντος ἤκουσεν. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβούλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παράδοξα, γνώριμον μὲν ἅπασιν τὸ ψεύδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπὴ δ' ὅμως συνθεὶς τὴν ὑπόθεσιν. Ctesias, Ctesiochi filius, Cnido oriundus, de regione Indorum, deque iis, quae apud illos sunt, ea conscripsit, quae neque ipse viderat, neque ex alio narrante intellexerat. Scripsit autem etiam Iambulus de rebus in mari magno, multa praeter omnium opinionem, fictio quidem mendacio, quod omnibus esset manifestum; non tamen iniucundo composito argumento. Hic pro εἰπόντος ex Flor. Codice ἀληθεύοντος profert Bourdelotius, idque vulgato rectius iudicat. At Hercle, non puto, facile quemquam hic quidquam mutari velle, qui vim orationis consideret. Ctesias, ait, Cnidius de Indorum regione & rebus ea scripsit, quae neque ipse viderat, neque alium dicentem audiverat. Id vult Noster, ea, quae de Indis scripserit Ctesias, esse plane ficta: id vero probat eo, quod ipse Ctesias eorum nihil neque vidisset, neque fando accepisset. Nam si ab aliquo, sive vera, sive falsa narranti, ea audivisset, non omnino potuissent illa dici ab Ctesia esse ficta. IENS.

ead. l. 13. Ἰαμβούλος) De mirificis hominum formis in India quaedam tradidisse, testis est Tzetzes Chil. VIII, h. 144. Quando scripserit, ignoratur. Citatur etiam ab Harpocratio-
ne in Ἀβασίς. Vid. Voss. L. III. Adde his Megasthenem Plut.
1728 C. SOLAN.

ead. l. 16. Τὰ αὐτὰ τοῦτοις) Eadem, atque illi. Sic mox § 5, τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γινώμην ἔχοντας. Et de Salt. § 2, ac sexcenties alibi. Plutarch. de virt. mulier. pr. Οὐ τὴν αὐτὴν τῷ Θουκυδίδῃ γινώμην ἔχομεν. Aristot. Hist. anim. I pr. Τὰ αὐτὰ ἀλλήλοις, eadem inter se. Et de generat. animal. III, 5, οὐχ ὁμοιοτρόπως ἔχει αὐτοῖς. Quem Graecismum & Latini amant, dicentes, idem facit illi, pro idem quod ille. Vid. Cort. ad Sallust. Catil. 20, 3, exemplorum satis adducentem. Non monerem, nisi viderem, plerisque hodie scribere minus probate, idem est cum illo. Et si paulo alio sensu non barbarum pronuntio, eadem vobiscum agam; nec satis credo affirmanti Corrio, Sallustium l. c. eun-
Lucian. Vol. IV. M m

dem Graecismum adhibuisse, cum scribit, *simul quia vobis, eadem mihi, bona malaque intellexi*; quia dativus *mihi* simplicius refertur ad *malu*, quam ad *eadem*, ut sensus sit, quae *male mihi*, i. e. pro me. REITZ.

Pag. 221. l. 5. Ὀμήρου Ὀδυσσεύς) Ulysses in patriam rediturus, gravi exorta tempestate, primum in Ciconum litus ap-
pulsus est. Atque inde rursus solvens, simili tempestate eiectus
in Africam ad Lothophagorum gentem pervenit: inde in Si-
ciliam delatus est, ubi Cyclopi oculum eruit praeuſto ſtipite.
Hinc in Aeoliam navigans, ab Aeolo ventos coactos in utrem
obtinuit. Postea ad Laestrygonas, tum ad Circen pervenit,
post haec in insulam Syrenum delatus est. Inde Scyllam trans-
iens & Charybdim, in Siciliam pervenit, tandem in Phae-
acensium portum adnatavit. COGN.

ead. l. 9. Ἰδιώτας τοὺς Φαίακας) Vacui capitis populum Phae-
aca dicit Iuv. (XV, 23.) VORST.

ibid. τοὺς Φαίακας) Alcinoos Corcyrae regi, & eius populis
Phaeacibus, Ulysses Laestrygonas, Cyclopas, & alia mon-
stra a se conficta narrabat, & iis, omnia vera esse, persuade-
bat: unde Iuvenal. *Tam vacui capitis populum Phaeaca pati-*
vit. COGN.

ead. l. 14. Καινοδοξίας) Emend. Vorstii & ed. S. in reliquis
enim καινοδοξίας legitur. SOLAN.

Pag. 222. l. 2. Ἐπεπρόνθει) Utinam potius nobis reliquisset
Lucianus historiam aut suorum temporum, aut certe suam.
LA CROZE. Et *facere* & *pati* simul comprehendit hoc verbum.
Vid. Herodian. I, 17, 22. Adde Nostrum Prometh. fin. ubi τί
ἀν πάθοιμι; quid faciam? vertit Hemsterh. cetera ad Garake-
rum remittens. REITZ.

ead. l. 6. Γράφω) Vid. Reines. Ep. 25 ad Casp. Hoffmannum
p. 99. v. Arabonem L. XI de Massagetis p. m. 487. LA CROZE.

ead. l. 8. Μὴδ' ὅλως ὄντων) Simile fere, quod apud Plut. de
Homero cum Hesiodo certamine traditur 267 A. Μοῦσά μιν
ἔννεπ' ἐκεῖνα τὰ μὴ τ' ἐγένοντο πάροιθεν Μῆτ' ἔσται μετόπι-
σθεν. SOLAN.

ibid. τὴν ἀρχὴν) Ab initio verbum est tam in Paris. quam in
Benedict. Recte Gesnerus, *omnino*: ac tam saepe in hac locu-
tione male vertenda olim erratum, ut iure *scopulum interpre-*
tum eam vocet Hemsterh. ad Nigr. § 26. Monuere id quoque
alii, Iensius, Elsnus &c. Sed posterior hoc quoque recte
addit, (ad Ev. Ioan. VIII, 25.) ab recentioribus vicissim saepe
peccari, quasi semper *omnino* significet; cum tamen & inter-

dum sit vertendum, a principio, ut suo loco indicabo. REITZ.
ead. l. 11. Οὐρίω) Non contemnenda Aldina lectio *εὐρω*,
 quam cur deseruerint, qui sequi alias presso pede solent, non
 video. Certe Euro opus esse de Herculeo freto Oceanum in-
 trantibus, constat. Sequitur mox *οὐρίω ἀνέμω*, unde huc as-
 sumtum videri potest. GESN. *Οὐρίω* Aldina prima aequae habet
 ac reliquae. Hinc *εὐρω*, quod Gesn. ait Aldinam esse lectio-
 nem, forsitan erit ex *Ald. 2.* Quod reciperem, si & prima ha-
 beret. Sed potest recipi altero loco, ubi duo Codd. *εὐρω* ha-
 bent. Non tamen movi vulgaram, quia non magni interest.
 REITZ.

ead. l. 16. Πάμπολλα μὲν) Mēn abest ab edd. Nos reposui-
 mus ex Mss. Regg. 2954 & 3011, monente cl. B. de Ballu,
 propter sequens *δε*, — *ἰκανὸν ΔΕ καὶ ὕδωρ*.

Pag. 223. l. 5. Ἀκατος) Praedonum etiam esse Acatia, sive
 Acatos, Schefferus e Strabone docebit volentes. GESN.

ead. l. 7. Οὐρίω) P. L. *εὐρω*, quod eodem redit, adeoque vul-
 gatam servavimus. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπεδίδου) Vis verbi ex opposito *ἐνδιδέναι* magis
 elucet; vid. utrumque paucis expositum supra Hermot. cap.
 24. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπεγίνετο) In verae historiae libro primo leve
 est mendum, quod ex Mss. tolles, *καὶ κύμα ἠνέχετο, καὶ ζέ-
 φος ἐπεγίνετο, & fluctus intumuit, & caligo orta est.* Vulgo *ἐνεγί-
 γνετο*. GRAEV. *Ἐπεγέμετο*) Secuti sumus Mss. Gr. cum leviuf-
 cula, ut vides, mutatione. Ed. Iunt. cum aliis hic errat; sed
 supra pro *ἐπεδίδου, ἐπεγέμετο* habet. SOLAN. Tempus imperf.
 ex edd. saltem servavi. REITZ.

ead. l. 12. Αὐτοὺς) Facile obsequor Solano, qui spiritum
 editionum lenem correxit, ac deinceps minus sollicitus, ubi
 necessitas exigit, idem faciam: nam quia scribae pro arbitrio
 in his egere, cum antiquissimi Codices spiritus & accentus
 ignorent, dehinc regulas Grammaticas observabimus, parum
 curantes, quid scribae sibi indulserint in his minutis. Confer
 tamen supra a me dicta ad cap. 33 Quom. confer. hist. & mox
 c. 15. Ceterum *αὐτοὺς* pro *ἐαυτοὺς* hic valet pro *ἡμᾶς*, vel *ἡ-
 μᾶς αὐτοὺς*. Exemplum unum dedit L. Bos, est aliud agens,
 ad Act. Apost. XXVIII, 16, ex I Reg. XXVI, 11, *ἀπελθόμεν
 ἡμεῖς καθ' ἑαυτοὺς*. Reliqua enim, quae ibid. affert ad demon-
 strandum, *καθ' ἑαυτὸν* significare *per se, separatim, scorsum*,
 huc non pertinent, quia tertiae personae verbi iunguntur; in
 hoc autem primae etiam aequae ac in Luciano adiunctum est.

Adde Catapl. § 9, καὶ μῆμα ἐαυτῷ παμμέγεθες ἀναστίας, ἐπιγράψω ubi ἐαυτῷ etiam pro ἐμαυτῷ, licet Solanus id statutum velit. Idem erat in nonnullis edd. in de Merced. coel. 30. Sed quia aliae edd. & Codd. ibi habebant ἐμαυτὸν, hoc cepimus. Licet enim & ibi tolerabile dixeris ἐαυτὸν, tam non semper eodem redit; cum ἐμαυτὸν interdum ambigui vitandi gratia praeferendum sit, ut vid. ad Herodoni sive Aëtonis cap. ult. REITZ.

Pag. 224. l. 4. Αὐτῶν) Legendum videtur αὐτεῦ, ibi, nō prorsus malis obliterari. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀνελεθεῖν) Sic P. rectius, quam ἐπανελεθεῖν, quod in omnibus impressis reperio. SOLAN.

ead. l. 7. Καλλοῦ) Genitivus materiae, ut Grammatici aiunt, ut mox 2 Ver. Hist. c. 33, κοράμην πεποικμένη. Sic Long. Pat. III, 109, πῆραν ἐλάφου, peram e pelle cervina. Theocr. Eidl. 25, (al. 26.) v. 206, βάκτρον ἐπηρεφούς κοτίνοιο. Sed hæc omnis nota. Conf. tamen fratris G. O. Reitzii Belg. Graec. pag. 322. Vere autem est ellipsis praeposit. ἀπὸ, quam Noster alibi addit, ut in Asino c. 53, κλίνη ἢν μεγάλη ἀπὸ χελώνας ἦν καὶ πεποικμένη. Vel potius ellips. τοῦ ἐκ. Vid. Iens. Lect. Luc. pag. 344. REITZ.

ead. l. 15. Οἶνον ῥέοντι) Similia apud Eustath. in Amorrh. BOURD. Οἶνον ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ habent omnes, corrupte, haud dubie, neque enim ad fluvium, sed ad vinum referri debet. Lege itaque aut οἶνον, quae solita est huius verbi constructio, ut Γυμν. c. 25, aut ὁμοιοτάτον. At ne tum quidem sublata est omnis difficultas. Mihi ultra, quam dixi, non liquet. Ctesias autem hic rider, qui plures huiusmodi fontes in Indicis, teste Photio excerptore, memorat. Neque solus Ctesias, cum apud Strabonem Calanus ipse fontes olim lacte, vino & melle fluxisse dicat in Onesicriti historia XV, p. m. 489 A. SOLAN. Infra Γυμν. c. 25, ἰδρῶτί τε εὐθὺς πολλῶν ῥέοντι, & alibi cum dativo ap. Nostrium aliosque, ut Homer. Odyss. E, 70, Κρῆναι — ῥέον ὕδατι λευκῷ quod notius, quam ut pluribus additur. Verum quia & accusativo iungitur ῥέον, diceres vulgarem οἶνον ῥέοντι servandam fuisse; nam sic Eurip. Hecub. v. 527: — ἐν χερσὶν λαβὼν δέπας Πάγχρυσον, ἔρροι χερσὶ παῖς Ἀχιλλεύς Χοῆς δαυόντι πατρί. — Sed neque sic cohaereret cum sequentibus: quare vitiosam scripturam reliqui, ut pro arbitrio corrigi queat. REITZ.

ibid. Οἶος πῆρ) Sic Mss. Regg. 2954 & 3011. Edd. οἶος, ὅνε πῆρ.

ead. l. 16. Το πνεῦμα) Articulum in edd. deficientem addidimus ex Mf. Reg. 3011.

ibid. Ἐνιαχοῦ) Ad h. v. in eodem Mf. legitur Scholion : ἐν τισὶ τέχναις.

Pag. 225. l. 3. Δέξαν δέ μοι) Conf. mox infra huius narrationis c. 11. REITZ.

Pag. 226. l. 1. Τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσι) Interpretes, talem apud nos Daphnen describunt. Immo non magis Daphnen, quam Phaëthontidas, quam Myrrham, aliasque in idem immutatas : neque hic quidquam descriptiones poetarum aut fabularum. Verti debuit, talem apud nos depingunt Daphnen &c. GRON.

ead. l. 4. Μεστοὶ) Ex Mf. Reg. 2954. Vulg. μεσταί.

ead. l. 7. Ἦσπάζοντο καὶ) Mf. Reg. 2954 ἡσπάζοντό τε καὶ, cui lectioni favet, quod in Mf. Reg. 3011 legitur, ἡσπάζ. το-τε καὶ. Quare illud τε, quod deerat in edd. in textum iam admittere non dubitavimus.

ead. l. 16. Ὅσον οὐδέπω) Sic Herodian. I, 13, 6, ἡμῖν δὲ (αἰ-τιον) ἔσμενον ὅσον οὐδέπω. Confer, si lubet, de Merc. cond. cap. 31 f. ubi eadem phrasis occurrens obiter explicatur. Sic ὅσον οὐπω Bergl. ad Alciph. I, 10. REITZ.

Pag. 227. l. 3. Συμπλοκὴν καὶ) Haec desunt in Cod. Flor: BOURD.

ead. l. 5. Οἰνισάμενοι) Minus etiam, quam in aliis, assequemur in hisce libris Luciani suavitatem : quod mollis & in partes omnes sequax lingua liberrimam illi fingendi voces potestatem tribuit, quam Romana refugit modestia. Quis enim ferat nos, si hic presse secuti verba Graeca poneremus, *aquati simul & ex fluvio vinati*? Atqui a ligno lignari est, quidni vinari a vino? Nempe Graeci praeter ingenium etiam dedit ore rotundo Musa loqui : nos Musas colimus severiores. Simili de causa *Hippogypos*, *Hippomyrmeces*, & id genus composita, semel quidem in parenthesi interpretamur *equivultures*, & *equiformicas* : ceterum ut propriorum formam retineant, & illam peregrinitatis commendationem, Graecis ordinarie utimur, GESN.

ead. l. 9. Οἶον) Quidam legendum putant ὅσον. BOURD. Non designat Solan. quinam Codices ὅσον habeant, alioqui deliberrassem, anne praestaret id recipi. Ita enim solet Noster ὅσον, non οἶον numeris addere, ut infra c. 30, ὅσον σταδίων χιλίων, ac tam saepe alibi, ut vix opus sit plura addere : quod nec ex aliis proferri opus est, nisi ex solo Long. Paft. L. 2, pag. 70

ed. Iungerman. ὅσον δέκα σταδίου, & L. 3, πρ. σταδίου ὅσον ἑκατὶν. REITZ. Mss. Regg. 2954 & 3011 ὅσον ἐπὶ σταδίου τριακесίου.

in Schol. Ἦσαν &c.) Forſan Lucianum pro more deridens Scholiaſtes, ironice addit: immo tercenties tria millia fuere; ſive, cur non potius tercenties plura, Luciane, fingis fuiſſe ſtadia? diſtantia enim lunae ab terra longe maior eſt, quam tu eam ponis. Patet autem corrupta eſſe verba, neque credo, Scholiaſten lunae diſtantiam ab terra tantam ſciuiſſe, quanta hodie ab aſtronomis eſt detecta, quippe quae in apogaeo 60 ſemidiametrorum terrae ſtatuitur, id eſt, milliar. 25800, ſi toti terrae diametro 860 tribueris, quot Sturmius in Scientia Comiſca pag. 206 ponit. REITZ.

Pag. 228. l. 3. Ἐξαίνοντο ἡμῖν καὶ ἄλλαι νῆσοι) Καὶ in edd. omiliū recepimus auctoritate Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 8. Δόξαν) Sic absolute, pro, cum placuiſſet, cum decretum eſſet, ſupra Harmon. cap. 4, & hac Hiſt. c. 7. Et Long. Paſt. 1, pag. 5 ed. Iungerm. (p. 4 ed. Moll.) Δόξαν δὲ καλεῖται, τὰ μὲν συνεκτεθέντα κρύπτουσι. Ubi Mollius ſimilia ex Lucian. Nigr. & Thucyd. dedit; licet haud indicatis locis, quae tamen non inquirimus, quia tria haec iam a nobis adducta teſtimonia ſufficiunt, & locutio non adeo infrequens eſt. REITZ.

ead. l. 14. Νῆος γὰρ μεγάλης φορτίδος ἰστού) Vertunt, navis operariae malo, & ſic omiſſo vocis ſecundae reſpectu, cuius eo diligentior ratio haberi debuerat, quia ſcimus, varias eſſe earum navium magnitudines ac meſuras; & cap. 18, πῶν δ' ἵππων μέγεθος, ὅσον νῆος μεγάλης φορτίδος non omittunt. GRON.

ead. l. 16. Περιπετομένοις) Conf. ſupr. Ἐπιſκ. c. 22. SOLAN.

Pag. 229. l. 3. Συμνησάντων δὲ ἡμῶν) Ἠμῶν non legitur in edd. ſed reponendum monuit cl. B. de Ballu ex Mſ. Reg. 2954, in quo nos facile obſecundantes habuit.

ead. l. 6. Ἐνδυμίῳ) Paſtor fuit admodum formoſus, qui cum in Latmo monte obdormiviſſet, aliquando a Luna deoſculturus eſt, quae in eius amorem ita exarſerat, ut fratri bigas ſuas agitandas dederit. Senec. in Hippolyt. *Arſit obſcura Dea clara mundi noſte deſerta, Nitidoſque fratri tradiſti cunctus alite regendos.* Ovid. *Latmius Endymion non eſt tibi, luna, pudori.* COGN.

ead. l. 12. Κατορθώσω) Long. Paſt. IV, 130, (male eſt 138 in ed. Moll.) Κατορθώſας δὲ τηλικούτου ἔργου, re praeclare geſta. Ex ſic quoque recte vertitur ap. Thucyd. VI, 11, καὶ μὴ κατορθώſας, & niſi rem jeliciter geſſeris. REITZ.

ead. l. 13. Ἠλίον κατοικ.) Fuisse, Seneca ait, inter Stoicos, qui deliberarent, utrumne soli quoque suos populos darent; inepte scilicet qui dubitaverit &c. Laët. III, 23. SOLAN.

Pag. 230. l. 6. Μέσον) Fl. & Iunt. non μέσσον, ut in reliquis. Eadem Fl. mox ἀπαντήσας. SOLAN.

ibid. Ὑπαντήσας) Sic rectum esse, vid. infra cap. 21 huius προσλαλιάς. REITZ.

ead. l. 8. Βούλομαι αὐθις ἐξ. τ. π.) Th. Mag. v. Βουλ. SOLAN.

ead. l. 9. Παραγγεῖλαι) Aldina lectio παραστῆλαι, licet verbum satis infrequens sit, si fides Lexicis, tamen multo nobis ad seriem orationis videbatur commodius accidere, cum non de imperanda scribendaque colonia, quod est παραγγεῖλαι, sermo sit, sed de deducendu & firman. la, misso exercitu, cui rei παραστῆλαι aptissimum esse, si minus aliorum inductione locorum probari potest, tamen ex usu verbi simplicis, & ratione, qua duplicatum est verbum, satis apparet. Idque in interpretatione nostra secuti sumus. GESN. Παραγγεῖλαι & Aldina 1, cum reliq. habet, alioqui lubens reciperem παραστῆλαι. REITZ. Mss. Regg. 2954 & 3011 ἀποστῆλαι.

Pag. 231. l. 4. Τὰ δὲ ὠκύπτερα ἔχει, ὁριζακίνοις φύλλοις μάλιστα προσοικότα) Vertunt, quae vero ex his velociores erant, pennas habebant laetucae foliis maxime similes. Si haec Latina recte se habent, quae igitur ex his lachanopteris erant minus veloces? inprimis cum ipsa vox supponat, omnes fuisse veloces, & quidem pariter. Immo in qua Graecorum parte inveniunt interpretes illas pennas, quae certe sunt nullibi? Intelligit Lucianus totum corpus habuisse obsitum πτεροῖς; sed ex illis πτεροῖς ista, quae proprie constituiebant alas, & quibus volabant, (haec sunt ὠκύπτερα) fuisse talia prout describit. Ergo construe τούτο ὄρνεον ἔχει ὠκύπτερα, ac verte: habet autem pennas ad volandum similes maxime foliis laetucae. Sequentia ἐπὶ δὲ τούτων cum vertit Benedictus his vestī, ineptus est, cum alios illis vehi in praecedentibus dixerit: & melius alii, ibi vero & cum his ordinati. Poterant propius post hos. GRON.

ead. l. 6. Τετάρχατο) Velut τετάρχαι, pro τεταγμένοι εἶαι, ita & τετάρχατο pro τεταγμένοι ἦσαν Iones dicunt. Verum & Atticos interdum iisdem uti, ex Thucyd. aliisque probat Maittaire de Dialect. p. 354 edit. Haganae. Nec mireris, augmentum abesse; neque credas ἐτετάρχατο scribendum, ut ap. Arrian. monente eodem, scribitur (in quo augm. frustra addendo saepe peccant commentatores): in huiusmodi enim temporibus, per se satis polysyllabis ita frequens est abiectio

augmenti, etiam in soluta oratione, ut mīrer, qui de eo ē-
bitari queat. Sic Herodian. I, 15, 5, *πεπλήρωτο* ait. Sic Loos.
Past. *πέπαυτο*, ad quem doctiss. Iungerman. p. 214 videretur,
cuius editio cum non omnium in manibus sit, ex eo quaedam
huc transcribam: *Longo nostro*, ait, *familiare, istud augmentum*
negligere. Sic statim *πεποικίλω* (i. e. L. 2, p. 82.) *Ibid. κεινω-*
το. Notavit talia erudite Casaub. 2 ad Athen. 15. Et optimis scri-
ptoribus illud usurpatum, augmentum non usurpare. Lucian. *Τα*
καταδεδίκαστο. Añ. 14, *πεπιστεύκισαν, περιπεπαύκισαν*
Μαρτί penult. παραδεδώκισαν. I Ioh. 2, *μεμενῆκισαν*. Ioh. 11,
δεδώκισαν &c. Ex Heliod. & Lucian. *Sonn. idem ποx affert με-*
μηχάνητο, ac sic tandem concludit: nec dubito, quin plura talia se-
perezsent in auctorum libris, nisi δακτυλοσχοποι librarii mutassent. In-
tereaum tamen recte restitui augmentum, credo, ut supra
non semel dixi. REITZ.

ead. l. 7. Ἀρκτου) Cl. B. de Ball. ad hanc v. adducit Schofion
ex Mf. Reg. 3011: Ἀρκτος δὲ ἐν οὐρανῷ ἐξ ἀστέρων, ἢ καλοῦσι
καὶ ἄμειξαν, καὶ ὁ μὲν μικρὸς λέγεται ἀρκτοὶ δὲ δύο τὴν τε Ἐλ-
κὴν καὶ τὴν Κυνόσουραν. Sed mutila sunt haec atque corrupta.

ead. l. 10. Μέγθος δὲ) Sic Mf. Reg. 3011. Bene, propter
praecedens μὲν — οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται. In edd. aberat δέ.

Pag. 232. l. 7. Ἀπὸ τῶν κυάμων) Imitatur Homeri Batra-
chomyomachiam, quam conferat, cui tantum ab rebus seriis
est otii. REITZ.

ead. l. 14. Αὐτὸν) Etsi αὐτὸν hic vertitur *se*, tamen non adeo
opus est in αὐτὸν mutari. Non magis, inquam, quam apud
Thucydid. IV, 108, λέγοντες, ὡς αὐτῷ ἐπὶ Νίσαιαν τῇ ἑαυτοῦ
μὲνου στρατιᾷ οὐκ ἠθέλησαν οἱ Ἀθηναῖοι ξυμβαλεῖν, dicentis, A-
thenienses non ausos esse confugere secum apud Nisaeam, ubi suum
exercitum solum haberet. Vides, tam αὐτῷ, quam ἑαυτοῦ, per se-
cum & suum recte reddi. Alibi tamen minime idem esse, satis
saepe dictum. Vide supr. Quom. hist. c. 33, & cap. 6 huius
Hist. Adde Ev. Luc. VI, 40, ubi αὐτοῦ & αὐτοῦ eodem versu
& sensu occurrit. In tribus certe, quas contuli edd. sic legitur:
οὐκ ἔστι μαθητὴς ὑπὲρ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ κατηρτισμένος
δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ. Quorum alterutrum ta-
men mutandum, ut sibi similis sit contextus. Αὐτοῦ igitur spi-
ritu leni utrovis loco legerem, & sic edit. Tigurina anni 1566
habet. REITZ.

ead. l. 15. Οἱ σύμμαχοι ὡς ἕκαστοι) Micyllus apud Basilcen-
ses Latine reddidit: porro inter utrumque auxilia, ut cuique magis
placuit. Non secus ac si vidisset, quod ex Angl. notat Bour-

delotius ὡς ἐκάστοις ἰδῶκει, quomodo, si legitur in scripto libro, id factum crediderim ab homine non assequente sensum vulgatae lectionis. Benedictus obscurior, *medium auxiliarii utique singuli*. Quod quid sibi vult? At Graeca vulgata rectissima sunt, notantque propriis cuneis compositas singulas auxiliorum partes, ut loquitur Tacitus IV annal. 16, non dispersas & cum aliis permixtas. In Arriano alibi id quoque corruptum. GRON.

ibid. Ὡς ἐκάστοις) Anglic. ὡς ἐκάστοις ἰδῶκει. BOURD. Vid. 'Aστρ. c. 7, καὶ οἱ ἄλλοι τ' ἄλλα, ὡς ἐκάστοις ἰλάσκονται, πρὸς cuiusque libitum est, vel ut fors tulit. Thucydides passim usurpat. Plut. 1033 f. ὡς ἐκάστος ἔτυχεν. In A. tamen P. & L. ὡς ἐκάστοις ἰδῶκει. Sed glossema est. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐξακισχιλίας) Corruptum esse hunc numerum existimo, & fuisse tantum aut ἑξ μ. aut ad summum ἑξήκοντα, ut aliquatenus respondeant equitatui pedites. SOLAN.

Pag. 233. l. 5. καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν) Deleverat particulam δὲ Solanus, adscripseratque ed. Fl. omittit. Si exemplar Florentinum, vel Excerpta ex illo intelligit, (quod tamen alibi Ex. vel Exc. solet scribere) poterit verum esse, particulam ibi abesse; nec ego adderem, si in edit. quadam vetere abesset; at in edit. Flor. certe adest, aequae ac in reliquis, quamvis pleonasmus sit, euphoniae forsitan gratia interposita particula; nisi quis καὶ δὲ malit, ut sit, iam mox, statim; quod ad sensum quidem melius, ad euphoniā autem peius. Interim si quis alius Codex praeiret, facilem me in expungendo δὲ praeberem. REITZ.

ibid. Πεδίον ἐπ.) In omnibus libris legitur πεδίον δ' ἐποίησαν sed cum mox sequatur ἐπὶ τούτου, satis patere puto rationem emendationis nostrae. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐδίανακτες) Mallet Εὐδίανακτες, ut potius a somno deducatur, quam a serenitate. SOLAN.

ead. l. 11. καὶ διπλοῦρος) Intendit significatum illud καὶ, inimo admirationem quandam addit, ut Latinum vel. Ita & Long. Paft. 3, p. 127 ed. lungerm. ἔσθ' καὶ πλούσιος. Ibid. versus fin. κρεῖττον καὶ χρυσοῦ μῆλου φίλημα. REITZ.

ead. l. 16. Ἀεροκόρακες) Interpres securus est Anglicanum Cod. in quo Ἀεροκόρακες. BOURD. Ἀεροκόρακες praeter A. P. & ed. Iunt. & vetus interpres Latinus; & quamvis res nihili est, videtur omnino haec lectio genuina. Edd. reliquae Ἀεροκόρακες. SOLAN. Ἀεροκόρακες Aldus habet, quod vel ideo mihi sit probabile, quod κόραξ, corvus, sacrum Phoebo, id est,

Soli cognatum animal: κέρδαξ, saltationis genus, si omnino huc pertineat, forte referatur ad volucres, aut insecta quaedam, quae, quasi resti, choro quodam connexae saltare per aëra videntur. Ceterum quae sequuntur, ea neque Ἀεροκέρδαξ, neque Ἀεροκέρδαξιν applicare possum, & excidisse aliquid arbitror, nimirum descriptionem τῶν ἀεροκέρδακων aut ἀεροκέρδακων, aut nomen novi generis monstrorum, in quod proxima descriptio conveniat. GESN.

in Schol. Ξστ'.) In edito erant tantum ξ', i. e. sexaginta. Ego vero ξστ' dedi, i. e. 66, non solum, quia Exc. G. teste Solano, ita habent, sed & πύχεις ξστ' Cod. V. Nam licet Suid. (edit. meae Basil.) vel bis dixisse legatur πλέθρον habere πύχεις ξη', id tamen vitiosum esse, & ex sequentibus facile corrigendum, apparet: ait enim Suidas, πλέθρον esse sextam stadii partem. Stadium vero esse quadringentorum cubitorum. Iam divides 400 in partes sex, prodibunt 66, cum duabus tertis partibus residuis, cuius residui ratio non habetur, sed numerus rotundus exprimitur. REITZ.

Pag. 234. l. 3. Καὶ ὁ βληθεὶς) Ubi legerem, πόρρωθεν γὰρ ἐσφενδύων ραφανίδας ὑπερμεγέθεις. ὁ βληθεὶς οὐδ' ἐπ' ἀλύγῃ ἀντεχειν ἐδύνατο. *eminus enim iaculabantur grandes admodum raphanos: vulneratus ne exigua quidem tempore poterat sustineri; putaram excidisse ὡς, vel aliud quid, ut esset ὡς ὁ βληθεὶς, i. vulneratus, vel similiter.* Sed iterum hic agnoscenda fuit socordia, qua posteriores editiones sunt mutilatae & vitiatæ. Priorres omnes habent καὶ ὁ βληθεὶς, recte. IENS.

ead. l. 4. Δυσσομίας) Angl. δυσωδίας. BOURD.

ead. l. 5. Χρίστῃ) Ut in Nigr. & in Tox. BOURD.

ead. l. 12. Κυνοπρόσωποι) Ctesiae κυνοκεφάλους hic tangit, de quibus ille multa blateravit. Vide Photii Excerpta. SOLAN.

ead. l. 13. Κάκεινον) Vorst. κῆκεῖνοι. Sed nihil muto. SOLAN.

Pag. 236. l. 5. Ὀμηρος) Homer. Il. Π, 459. SOLAN.

ead. l. 14. Τοῦ Ποδίου) Angl. Ποδίου. BOURD.

ibid. Ποδίου Κολοσσῶν) De huius altitudine inter antiquos scriptores non convenisse ait Leo Allatius. Verum errat is e-
g-
tegie. Strabo enim eum LXX cubitos altum statuit, Festus vero pedes CV. Idem aliis verbis dicunt, cum cubitus sit pes sesquialter. Vide A. G. 2666, VIII. Scaligerum immerito idem carpit, pondusaeris ex numero camelorum rite subducentem, not. ad Euseb. Chron. pag. 137. De Quintaliis quam movet controversiam, penes mercatores iudicium esto: de usu enim vocis non litigabo. Vide notam nostram ad Συγγρ. cap. 23.

Editio Iunt. 'Ροδίου, cum A. & P. Reliquae 'Ροδίων. SOLAN.
Pag. 238. *l.* 1. Ἐκλειψις τῆς Σελήνης) Duker. ad Thucyd.
 VII, 50, (quem adeundum Hemst. in marg. monuerat) ob-
 servat, Scaligerum ad Tibull. I, 8, 19, existimare, verbum
 ἔκλειπεν tam de Lunae, quam Solis, defectu ab omnibus
 Graecis usurpari. Sed nomen ἔκλειψις veteres raro de Lu-
 na, immo de Sole tantum dixisse. Verumtamen Aristotelem
 II Meteorolog. 8 τὰς ἔκλειψις τῆς Σελήνης dixisse, & post
 hunc Polyb. V, 78, item Plutarch. in libr. de facie in orbe Lu-
 nae non semel, nec non Diog. Laërt. Prooem. § 2, iure huic
 opponit Dukerus, a quo haec desumfi. REITZ.

ead. l. 6. Ὀμήρου) Vid. Thom. Mag. v. Βούλομαι. SOLAN.

ibid. Ἐπὶ τούτοις) *Insuper* vertere Bened. & Parisinae inter-
 pres. Sed vid. quae mox ad vers. hinc tertium dicentur. REITZ.

ead. l. 8. Τῇ προτεραιᾷ) Hoc videri ex Thucyd. III, 36, de-
 sumtum, recteque προτεραιᾷ scribi, (pro προτέρᾳ, quod in
 nonnullis Thucydidis exemplaribus erat,) vid. ap. Duker. ad
 Thucyd. VII, 51, ubi & hoc Luciani testimonio est usus. In-
 telligi autem hūc videtur, quod apud Thucyd. additur; αἱ
 enim: τῇ μὲν προτεραιᾷ πρὸς τὰ τεῖχη τῶν Ἀθηναίων προσέβαλ-
 λον — καὶ ταύτῃ μὲν τῇ ἡμέρᾳ ἀπεχώρησεν ἡ στρατιὰ τῶν Συ-
 ρακουσίων τῇ δ' ὑστεραιᾷ &c. Et si ἐκκλησίᾳ quoque intelligi
 queat, ut vid. ad c. 11 eiusd. lib. Noster rursus 1 V. Hist. f.
 & Asin. c. 42, & alibi. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπὶ τούτοις) Ἐπὶ de conditione, in quam aliquid
 paciscimur, frequens. Herodian. I, III, 5, Καὶνὰς ἡδονὰς ἐπὶ
 μεγίστοις μισθοῖς ἐθρᾶτο. Et *ibid.* c. 2, 2, ἐπὶ συντάξεσιν οὐκ
 εὐκαταφρονήτοις καλῶν. Apertius apud eund. III, 12 ipso pr.
 Ἐπὶ ταύταις δὴ ταῖς συνθήκαις ἀνελθὼν ὁ χιλιάρχης. Noster
 infra Philop. § 16, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν.
 Long. Past. 2, p. 81 ed. Iungerm. ἦσαν ἐπὶ μισθῷ τράγω καὶ
 σύργῳ. Inprimis vero solemne historicis ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ
 τοῖσδε dicere, in describendis foederis conditionibus. Thucy-
 did. VIII, 18 pr. Ἐπὶ τοῖσδε συμμαχίαν ἐποίησαντο πρὸς βα-
 σιλέα καὶ Τισσαφέρνην Λακεδαιμόνιοι. Ad quae verba Wasse
 ac Duker. plura produnt exempla, quae hic non repetam. At
 iam videndum, an igitur ὁμήρου ἐπὶ τούτοις δοῦναι, quod mo-
 do praeceffit, non simili fere modo reddendum, *obsides dare in*
has conditiones, i. e. se in fidem promissorum obsides daturos.
 Potest sic intelligi, ac tamen *super* verti, non *insuper*; nam ob-
 sidum traditio non adeo est nova actio, sed continuatio &
 confirmatio prioris. Et si non adeo multum interfit, si quis no-

vam actionem statuat, & *insuper* vertat, cum distinctio paulo maior, quam simplex comma, praecedat; quam distinctionem servandam duxi, ut erat in Paris. ac nonnullis aliis, quia novum verbum ἤβησεν sequitur, quod posteriorem sensum aliquantum tamen dirimit a prioribus, quae ab alio verbo pendunt, nimirum ab ὑπισχυρίτο. Nam ἐπὶ τούτοις & alibi recte vertas *insuper*, vel *post*, ut ap. Aristoph. PL. 57, Ἡ τὰ πὶ τῶν τῶν δρῶ. Et ibid. 1002, καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπεν ἀποπεμπῶν, & *insuper* dixit haec remittens &c. Et si πρὸς ibi magis adiuvat significationem τοῦ *insuper*; tamen Ael. 2 Var. Hist. 13 med. καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐπὶ τούτοις σοφὸς, & *praeter haec sapiens*. Ne plura addam, quae in promptu essent. REITZ.

Pag. 239. l. 4. Τὴν δ' ἀποικίαν τὴν ἐς τὸν Ἐσπερόν κωνοποιεῖσθαι, καὶ μετέχειν τῶν ἄλλων τῶν βουλευμένων) Posteriora verba sic perperam reddidit interpr. & qui volēs, aliorum sit particeps: nam τῶν ἄλλων, non pertinet ad verbum μετέχειν, sed ad τὸν βουλευμένων, ut sit, q. d. τὸν βουλευμένων ἐκ τῶν ἄλλων. Verte integrum locum: Mittatur vero ad Luciferum colonia communis, eiusque demigrationis societatem habeat ex aliis, quicquid voluerit. L. BOS.

ead. l. 15. Δώσειν πρὸς γάμον) Sic αἰτεῖν πρὸς γάμον, Long. Paft. III, p. 122. REITZ.

Pag. 240. l. 2. Ἡζίου ἀποπεμφθῆναι κάτω) Th. Magist. voce βούλομαι. SOLAN.

ead. l. 11. Ἄλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημίαις) Iosephus Acofta Historiae Indicae cap. 39, lib. 4. MARCIL.

ead. l. 13. Νεκρὰ) Tacite respicitur ad plural. ἄμβρα, Ecce singularis tantum praecedat; ut infra inverso ordine, praemisso plurali, sequitur singularis. Vid. quae notamus ad 2 Ver. Hist. cap. 37. REITZ.

Pag. 241. l. 5. Φαλλὸς) Vide Aristoph. Schol. in Acharn. p. 271. Vorst. De his vide Sup. Iterum infra cap. 30. SOLAN. Sed φαλλὸς *uber*, ut 2 Ver. Hist. c. 45, & alibi. REITZ.

ead. l. 6. Πηχυαῖαι) In omnibus legitur πηχυαῖαι, quod cum aperte corruptum esset, mutavimus. Similem phrasin vide c. 40, σταδίαῖον τὸ μῆκος. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐκκολλάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους) Benedictus, ex his homines excludunt. Patior; sed quomodo id fit? Certe, cum utitur verbo *excludere*, innuit se putasse ab Luciano id sic conceptum esse, quomodo apud Latinos pulli excludi dicuntur infidendo & calefaciendo: quod parum videtur convenire sensui auctoris. Idem verbum rursus occurrit lib. 2 Verae Hist. cap.

40 Ε. πελέεσι γοῦν διακρίσαντες ἐν τῶν αὐτῶν, νεοττὸν ἄπτερον
 ἔξεκράλαμεν, nec dubitavit Benedictus sibi similis esse, cum
 igitur unum ex ovibus securibus praecidissent, pullum implumem ex-
 clusimus, quae quidem mirifica ratio excludendi. Nec sic lo-
 querentur Latini; & ideo nec amamus. Nostrium locum alii
 intolerantius reddunt, in homines effungunt, quasi de caelando
 cogitasset Lucianus. Putamus simpliciter verti debere, homines
 exciunt. GRON.

ead. l. 10. Ταῖς γαμεταῖς) Frater Lucianum τοῖς dedisse mo-
 net. Non male ad sensum. Sed vulgatum non moveo sine au-
 thoritate, quia ludit in genere, dum iidem sponfarum loco
 sunt. REITZ. Verissimam Reitzii emendationem confirmat Mf.
 Reg. 3011: quare sic rescriptimus. Mox v. 12 seq. ex eodem
 Mf. supplevimus ὁ ante καπνός. Desiderabatur enim in edd.

ead. l. 16. Περικαθεσδόντες) Angl. περικαθεζόμενοι. BOURD.
 Ersi aorist. hic insolentior est & rarior, immo barbarus voca-
 tur a Th. Mag. & Codd. quidam περικαθεζόμενοι habent, ego
 tamen eum cum Iensio servandum censeo, cuius verba ex
 Lect. Luc. pag. 11 huc transcribi merentur. Magistri nostri,
 ait, vox est, Ἐκαθίσθην, καθισθεῖς, καθήσομαι, καθισθῆναι καὶ
 ὅσα ἀπὸ τούτων, βάρβαρα. Mitius, mitius, ὡς βέλτιστε. Nonne
 περικαθεσδόντες ab καθισθεῖς; Atqui eo uti non dedignatus
 est, non barbarus Lucianus, in Vera Hist. p. 726, (i. e. h. l.)
 quamquam me non fugit, ex Cod. Angl. produci περικαθεζο-
 μένοι a Bourdelotio. Rursum non ita pro barbaro habendum
 ipsum Ἐκαθίσθην, a quo stilum suum non abstinuit Hefychius;
 quem in eopse loco, ubi hac voce utitur, turpiter corruptum
 emendasse operae erit: ubi enim legis Κατερέξατο, Ἐκαθίσθην,
 sine nulla haesitatione lege Κατ' ἀρ' ἔζητο, Ἐκαθίσθην. Praeter-
 quam quod hunc literarum κατ' ἀρ' ordinem locus ipse postu-
 lat, adi Scholiasten veterem Homeri, qui ad Il. A, 73, & 106,
 haec eadem Hefychii verba habet. Haec, inquam, bene Ien-
 sius, cuius sententiae confirmandae gratia addo Long. Paft.
 L. 2, p. 86 ed. Iung. ὑπὸ τῇ δρυὶ καθισθόντες ἐσύριζον. REITZ.

Pag. 242. l. 2. Ποτὸν) Veteres edd. hic consentire cum vul-
 gata, annotavit Solanus. An ergo quaesivit, num aliae πότες
 masc. gen. haberent? Sed nihil opus est: nam & ποτὸν neutr.
 praeter Xenoph. Lexicis annotatum, etiam Cebes in Tab. p.
 10 ed. Reland. τούτο δὲ τί ἐστὶ τὸ ποτὸν; REITZ.

ead. l. 3. Οὐ μὲν — ἀφοδ.) Haec & sequentia ideo finxit Lu-
 cianus, ut Ctesiae similes prorsus fabulas derideret, quae ho-
 dieque in Excerptis Photii leguntur, quem adi. SOLAN.

ead. l. 5. 'Εν ταῖς πυγαῖς) Castius, si quid in exsecrando tā scelere, Angl. Cod. *ἐν ταῖς ἐδραῖς*. BOURD.

ead. l. 15. Θάλλουσα ἐς ἀεὶ) Thom. Mag. v. *ἀεὶ*. SOLAN.

Pag. 243. l. 2. Μέλι) i. e. *acetum*. Vid. Helladii Chrestom. LA CROZE. Antiphrasin igitur dixeris, vel potius ironiam, quia antiphrasis non admittitur a viris doctis. Qualis nempe ironia est in illo Cael. Aurel. III, 1, quod Voss. affert in Inst. Or. L V, 13, § 11, p. m. 251: *Multa enim contrariae interpretationis vocabulum sumserunt: ut fella, quae Graeci γλυκία vocant, veint dulcia, cum sint amarissima*. Sic Aethiopem cygnum vocari, ex Iuven. Sat. III, 2, aliaque, vid. ibid. Et nos in Ambigg. Tit. *ad iellī contrar. & antiphrasi*, ubi inter alia ex Iustin. XXIX, 1, 5, observamus, Ptolemaeum *Philopatora* vocatum, qui patrem ac matrem interfecerit. Verum quod Aurelian. loco modo adducto quoque dicit, *orthopnoeam* etiam a contrario dictari, (namque ait: *cum spirationem evertat ac depravet, tanquam corrigat orthopnoea, nuncupatur*) id minus verum. Sic enim diſcus ille morbus, quod aegri non nisi erecto corpore spiritum ducere valeant. Cels. IV, c. 4: *Cum nisi recta cervice spiritus trahatur, ὀρθόπνοια* (dicitur). Sic Galenus, sic Hippocr. definiunt, vid. Foef. Oecon. Hipp. REITZ.

ibid. Πονῶσιν) Ὑπνῶσιν in Mf. BOURD.

ead. l. 3. Ἀλείφουσιν) Mf. & Cod. Angl. *ἰδρούσιν* aliter tamen legit interp. BOURD. *ἰδρούσιν*) Hanc lectionem A. B. & P. in textum recepimus: quamquam stare vulgata etiam potest, *ἀλείφουσιν*, ut scil. athletarum more, pro oleo lacte ungantur. Sed ne quando penuria lactis laborent, aut negotium ipsis faceſſamus mulgendo, uti *mel emungunt*, ita lac *sudent*, auctor sim. SOLAN. Quamvis videatur stare posse vulgata editionum priorum lectio, *ἀλείφουσιν*, propter *γυμνάζονται*, cui unctio convenit; tamen nihil miraculi haberet, *latic ungi*. Verum quo magis portentosum est *lac sudare*, eo melius, eoque convenientius cum eo, quod praemiserat, *mel emungunt*: totus enim est auctor in fingendis monstris, quo considerato, iam plane frigebit vulgatum *ἀλείφουσι*. Versionem tamen non immutavi, quia Gesn. ad nostram quoque lectionem, quae ex uno Cod. in Graev. ed. iam erat notata, videtur respexisse. REITZ.

ead. l. 10. Τῇ γαστρὶ) Ridet Lucianus historicum aliquem, qui talia animalcula dari tradidisset, sed immerito: nuper enim post nostrorum hominum ad Indias utraſque navigationes compertum est, exſistere genus quadrupedis, cui sub ventre pera quasi est, in quam se pulli recondunt. Cuiusmodi *Cantra*

brigiae anno MDCC vivam circumlatam earum rerum curiosi omnes viderunt. Adi etiam Aelian. de An. I, 17. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡς περ) Ex Mss. Regg. 2954 & 3011. Vulg. ὥσα.

ead. l. 13. οὐδὲ ἦπαρ) Eleganter pro οὐδὲ ἐν τερπον, οὐδὲ ἦπαρ. Vid. Bos de Ellipsi. REITZ.

ead. l. 16. Μαλακὴ) Sive μαλακὴ, quod eodem redit. Vestes molles alibi sunt fericae. ἱμάτια μαλακὰ ditiorum & aulicorum notissima ex Evang. Matth. XI, 8; ubi Iac. Elfner. plura ex profanis auſt. & Lucian. Fugit. Epist. Saturn. & de Salt. adduxit. Conf. de Salt. c. 2, ubi μαλακαῖς ἰσθῆσι tamen scribitur, non μαλθακαῖς, quod Hippocrati familiarius, ut μαλθακὴ νοῦσος, mitis, remissus morbus, I Aphor. 7. Et millies alibi; sed & Atticis utrumque usitatum esse, nimis notum est. REITZ.

Pag. 244. l. 15. Εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ) De oppositis his praepositionibus v. supra Quom. Hist. c. 42. REITZ.

Pag. 245. l. 13. Παρήειμεν) Rescriptus ex Mss. Regg. 2954 & 3011. In edd. enim legebatur περιήειμεν, contra sensum. Περι & παρ saepe confundi a librariis, notat B. de Ball.

ead. l. 14. Ἐν χρῶ) Sic supra Ζεύς. c. 6 f. SOLAN.

Pag. 246. l. 8. Ἀνθρώπον μὲν οὐδένα) Ita Mss. Regg. 2954 & 3011. Impr. ἀνθρ. οὐδένα μὲν.

ead. l. 15. Οὐδὲν ἡμᾶς ἡδίκουν) Ἀδικεῖν esse vim inferre, nocere, (adeoque etiam de inanimatis rebus dici) ut Thucyd. L. II, p. 103, & V, 400, & Apocalypf. IX, 4, ἵνα μὴ ἀδικήσωσι τὸν χόρτον, adductis etiam his Luciani aliorumque verbis, probat Elfner. ad N. T. T. 2, p. 459 ed. Traiect. REITZ.

ead. l. 16. Ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλουν) Sic Icarom. cap. 23, & D. Sic. XIII, c. 83, p. 608, intelletto τραπέζῃ, ut L. Bos docet. Alios probare ἐπὶ ξενίᾳ, scil. δῶρα, vid. Weff. ad Diod. l. d. REITZ.

Pag. 247. l. 5. Σβεσθῆναι) Videtur hoc commento ridere philosophos, qui animas esse naturae igneae statuere, ut ex fabula Promethei notum, & ex Cic. Somn. Scip. c. 3, ubi Commentatores vide. Unde quibusdam opinio sedebat, aquis suffocari mortis esse genus omnium pessimum, quod anima sic penitus exstingueretur. REITZ.

ead. l. 9. Ὅπως ἔχουσιν) Conf. mox c. 33, ubi ὡς ἔχει. Sed 36, ὅπως bis. SOLAN.

ead. l. 12. Νεφελοκοκκυγίαν) Ex Aristophanis avibus sumpta urbs v. 820 seqq. Κοττυφίωτος nomen non mutarim, cum apte ad hanc rempublicam congruat. GESN.

ead. l. 15. Κοττυφίωτος) Ait, se pervenisse in urbem Νεφελοκοκκυγίαν, cuius rex fuerit ὁ Κορώνης ὁ Κοττυφίωτος. Puto scri-

psisse Lucianum *Κακχυφίαντος*, ridicule formata voce a *κακός* & *κακύζω*. GRAEV.

ibid. Ἀριστοφάνους) Aristoph. *Ὀρν.* p. 565. SOLAN.

Pag. 248. l. 3. Πυροδείς) Angl. *πυροειδεις*. BOURD. Πυροδείς A. & P. Reliqui *πυροδεις*, nisi quod *Fl.* *πυροδης*, *luc.* *πυροδεις* habent. SOLAN.

ead. l. 5. Μαλακῶς ἐνδιδόντος) Conf. supra *Apol.* pro *Merc.* c. 4, καὶ ἐνδιδόντων φυγεῖν. Vel potius *Hermot.* c. 24, ubi plane similem phrasin ex Aristoph. *Plut.* 488 addidimus. Et infra *Toxar.* c. 11. Ubi Iens. vim huius verbi pluribus explicat. *Or.* positum ἐπιδιδόναι vide hac ipsa *Ver. Hist.* c. 6. REITZ.

ead. l. 9. Ἀπορρίψαντες, ἐνηχόμεθα) Elliptice pro ἀπορρίψαντες ἑαυτοὺς ἐκ τῆς νεῶς, ἐνηχόμεθα. Pariter *Lucas* in *Ad. Apost.* XXVII, 43. L. Bos. Vide etiam Ἀλ. c. 9. SOLAN. Adscripserat Solanus, aliquem coniecisse, forsan ἀπορρίψαντες legendum. Sed ἀπορρίψαντες voluit, a *ρύπτω* abstergo, *sordes & luo*, tumque profecto non male quidem: verum vulgata non est movenda, nam & sic in loco N. T. quem L. Bos indicat, ἐκέλευσε — ἀπορρίψαντας πρώτους ἐπὶ τὴν γῆν ἐξέραι. REITZ.

Pag. 249. l. 2. Φαλλῶν) Idem vid. *supr.* c. 22. SOLAN. Quiles describit in lib. de *Dea Syria* *Noster*. GESN.

ead. l. 3. Σκλόπας) Confer supra de *Merced.* *cond.* cap. 3. SOLAN.

ead. l. 5. Περιβάλλοντες) *Fl.* optime. Reliquae *περιλαβόντες*. SOLAN. Florentinam eo lubentius secutus sum, quod hoc verbum de amplexantibus & osculantibus proprie usurpatum. Sic *Long.* *Past.* IV, 125, (*ed.* *Moll.* p. 133, numero per *epit.* *rem* *typothetarum* depravato) οὗτοι πάντες περιέβαλλον, κατεφίλουν χαίροντες, & L. IV, p. ult. Δάφνις τε καὶ Χλω περιέβαλλον ἀλλήλους. Nec refert, illic laetitiae signum esse, hic metus & valedicentium; valedicentes enim aequae se amplexantur ac gratulantes. Ne plura in re nota congeram. REITZ. *Mf.* *Reg.* 2954 περιβαλόντες, probante B. de Ball.

ead. l. 7. Συναρράξαι τοῖς ὀδοῦσιν) Contra mentem *Luciani* reddunt haec verba: *At dentibus non confregit prius, quam pe eorum raritatem intro navis decidisset.* Contra mentem *Luciani*, inquam: nam navis illa prorsus non fuit contrafacta, nec dentibus belluae, nec in eius ventre, sed integra iterum emissā, quando mortua erat bellua, ut videre est in principio L. 2 *Ver. Hist.* Voluit autem *Lucianus* his verbis indicare, os eius belluae, & vacua inter dentes spatia adeo vasta fuisse, ut opus non esset dentibus prius confringere navim, & sic per partem

eam absorbere, sed integram navim illaefam per dentium raritates facile potuisse transire. Veritas igitur locum: *non vero dentibus prius comminuit, sed per eorum interstitia navis in ventrem decidit.* Haec in Obs. Crit. pag. 52. L. Bos: Nihil mutandum. Iam observarunt Grammatici saepius duplicari hic literam Π. Adde etiam ἰστ. β, prope finem. SOLAN.

ead. l. 10. κῦτος) Ferri non potest κῦτος. Lege itaque cum *Fl. κῦτος*. Vide tamen Breerwood p. 133 *Of long. &c.* SOLAN. Lubens arripui scripturam Florentinae; nam vulgata κῦτος, *cete*, sensum exhibet satis absurdum. Etsi enim vel omnia huius historiae commenta merito absurda dixeris, tamen orationis nexus non debet esse absurdus. Nihil autem in sequentibus est, unde liqueat, homines in *ceto* sedentes, alium *cetum* vidisse. Sed quid simplicius est, quam ut in eo latentes, partes eius internas perlustrarint? Quare κῦτος hic intelligo *tartareum capaeis alvi specum*, ut Phaedr. loquitur IV, 5, quem tum perpicere dabatur, cum bellua hiarer, lumenque ante negatum per os admitteret. Est vero κῦτος proprie alveus navis; vid. Polluc. Onom. I, 87, p. 58. Et *venter*; vid. notam Kuhnii. Ediderunt autem in Polluce κῦτος prima acuta, cum tamen fateantur, Mss. habere κῦτος. At versa vice L. 2, p. 171, κῦτος dedere, cum Mss. ibi κῦτος legere affirmet editor. Quod quidem cur factum, non video: nam si differentiam statuissent, quod posteriore loco *cranii capacitas* significetur, monuissent forsan. Verum nihil differentiae video, cum de quavis capacitate vas ingens referente dicatur; nec adeo moror accentum, qui in syllaba ancipiti interdum ab aliis fit circumflexus, ab aliis acutus. Mallem tamen κῦτος utroque loco, ex analogia, ut *μῦθος, νῖκος*, & similia, quae circumflecti amant. Adde Alciph. 3, Ep. 7, p. 292, qui κῦτος τῆς γαστρὸς, *capacitas alvi*. Et Dioscor. Sic. III, cap. 40 m. qui pro *alveo navis*. Versio Gesneri ad vulgatam est composita, ideo reliqui eam, sed mutatae lectionis versionem ei adiiciens, ne mihi nimis summisse dicar. REITZ. Ut probo lectionem κῦτος, quam secururus eram scilicet, si videre mihi contigisset; ita vulgatam κῦτος absurdam non puto. Quem enim piscem antea, qualis extra esset, viderant, eundem, non alium in illo cetum, qualis sit intus vident. Ceterum iuvat, dum ista retracto, observare, nomen κῦτος praeclare illustratum a D. W. Trillero Obs. Crit. p. 215, ubi idem nomen recte abiudicat Heliodoro Aethiop. 9, p. 445 pr. & ibi non κῦτος ἀπαν τὸ ποτάμιον, sed Nilum κῦδος ἀπάντων ποταμῶν, legendum esse, divine coniecit, κῦδος ipse μέγα gentis nomine.

strae, & Apollinearum artium omnium fingulare ornamentum. GESN.

ead. l. 16. Γούν) Ita ex Mss. Regg. 2954 & 3011 expressissime pro vulg. οὖν, ut vitetur hiatus.

in Schol. col. 1. l. 1. 'Εν τῷ περὶ &c.) Hoc Scholion male olim ad verbum σκόλοπας relatum, iam in sedem suam retractum. REITZ.

Pag. 250. l. 14. 'Οξίως) Florentinae lect. ὀξίως malam esse, vid. MOX C. 40 f. SOLAN.

Pag. 252. l. 2. Τοι) Quid haec particula saepe in oratione, quasi supervacanea, valeat, tamen non ignoro. At hoc quidem in loco legendum cenfeo σοι. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτῷ σκάφει — καταποδίντες) Pro οὖν αὐτῷ σκάφει. Ita quoque Alciph. I, Ep. 2, p. 12, ἀφείς τὸ φορτίον ἐν τοῖς ἰχθύσιν, ἀφείς δὲ καὶ ἡμᾶς αὐτῷ τῷ σκάφει. Ad quae verba Bergler. plura similia affert, quae nec repetam, nec addabo, quia nota. REITZ.

ead. l. 8. Τε) Deficiens in edd. τε supplevimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011, propter sequens καί.

ibid. 'Ο δὲ, οὐ πρότερον, ἔφη, ἔρσιν &c.) A scopo aberravi, qui haec ita transtulit: ille vero, non prius dicam, inquit, nec intelligitis ex me, quam hospitio excepti praesentibus bonis fruarini. Sensus est: ille vero negavit se disturbum, aut ex nobis sciscitantum esse prius, quam hospitalia sua, quae habebat, nobis impertisset. Et hoc velle Lucianum, liquet ex iis, quae sequuntur: ἐπὶ τῷ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἂν ἐπεπόνθειμεν. Et inferius, ὁ δὲ ὑπερβαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει τὰ κατ' αὐτὸν διεξῆλθε. L. Bos.

Pag. 254. l. 3. Λουόμεθα) Huc pertinet, quod lensf. in Lect. Lucian. pag. 11 & 12 monuit, scribens: Λούμαι, inquit Thomas Mag. πάντες Ἀττικοί, καὶ λούσθαι. Sed & λούομαι habet Lucian. in Ver. Hist. p. 337, (i. e. hoc loco.) Haec ille. Aristoph. vero amat λούσθαι & λούμενος dicere: ἀπέλου tamen pro ἀπέλου Bisetus ait metri causa dictum, vid. Maittaire de Dialect. pag. 9. Ex uno autem Luciani loco nihil conficitur, dices; cum alibi plerumque in aor. & fut. hoc verbo utatur, ubi contractio locum non habet: sed & Nigr. c. 13, λουόμενος, non λούμενος, sine varietate legitur, nec non postea; quare rursus aio, non ὑπεραττικίζειν Lucianum. REITZ.

ead. l. 16. Τριτονομένδης τὰ μὲν ἄνω ἀνθρώποις εὐκίτες, τὰ δὲ κάτω τοῖς γαλώταις) Interpres: Trisonomendetes, superioribus paribus similes hominibus, inferioribus vero selibus. Male.

Γαλεῶται hic non sunt feles, sed pisces, qui γαλεῶται dicuntur, & alio nomine ξιφίαι, Latinis etiam Xiphiae. Sed ratio compositionis huius vocis quae? Triton fingitur quidem monstrum marinum, superiore parte hominem referens, sed μένδης est hircus, sive ipse Pan. Vide Herodot. lib. II, c. 46, & Suidam. Mihi non liquet: quaerant otiosi. Quid enim μένδης cum Xiphia, aut etiam fele, si id malis, habet commune? GRAEV. Τριτωνομένδης appellatio monstri ex Tritone, marino homine, & hircu compositi, quem Μένδητα esse Aegyptiis, notum ex Herodoto. Sed quid ad hunc γαλεῶτης, sive stellionem dicas, sive selem, sive mustelam denique? Itaque metuo, ne hic etiam lacuna sit, ut modo circa Ἀεροκόρακας observatum est. GESN.

Pag. 255. l. 1. Θυνοκέφαλοι) In S. Κυνοκέφαλοι. In reliquis Θυνοκέφ. quod ego cur mutarim, manifestum est; vide etiam cap. 38. SOLAN. Θυνοκέφαλοι Aldus, quod ortum videtur ex θυνοκέφαλοι, q. d. thunnicipites. Thunnus piscis nobilis, cum cancris commode iungitur. Si allegoriam spectes, notum est, brutum quandam impetum multitudinis ea imagine notari. Sed deinde ipse quoque Aldus dedit Κυνοκεφάλους. Et κύνα quoque piscem esse, notum. GESN. Etsi Parisina Κυνοκέφαλοι praeferebat, tamen in versione *Thynocephali* expressum erat: unde facile patet, quid edi voluerit. REITZ.

ead. l. 2. ἑαυτοῦς) Et sic legere Florentinam cum Iunt. notaverat Solanus. Quid tum? non enim opus erat aliam lectionem quaerere. ἑαυτοῦς enim sic amare poni pro ἀλλήλους, se invicem, vel mutuo, nisi satis notum est, vid. ex veteri Lexico, in Biblioth. Coslin. pag. 233, quod ait: ἑαυτοῦς, ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους, οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι. Adde Thucyd. IV, 25, καὶ παρακαλεῦμενοι ἐν ἑαυτοῖς, & se mutuo adhortati. REITZ.

ibid. πεποιημένοι) Active hic ponitur, ut εὐρημένη similiter active ap. Alciph. I, Ep. 8, καὶ δέομαι τὸ λῶν εὐρημένην συμβουλεύσαι. Ubi Bergl. bene monet, praeter alios sic saepe Demosthenem loqui, ut εὐρημένοι τιμὰς &c. Noster supr. Deor. Dial. XIV fin. Σηπτὸν πεποιημένος τὸν ἐρώμενον. Ac non semel alibi; quae loca indicabit Iens. ad Tyrannicid. Ira οἱ κεκτημένοι dicebantur Athenienses, qui praedia possidebant, & qui servos. Licet & alibi id signif. quod possidetur. Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 4. Ibid. v. 7, εὐνημένος, qui emerat, cum etiam sit, qui emus est; vide comment. Sed & praeterita passiva aliorum modorum interdum sic ponitur, ut Herodian. I, 13, ἐδεδούλωτο δὲ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν — ἐπάλληλοι — σω-

ματος ἡδοναί, subiugabant omnem eius animam aliae ex aliis voluptates. Permulta eiusmodi congerere liceret. Sed haec iam sufficiant. REITZ.

ead. l. 3. Ψιττόποδες, γένος μάχιμον καὶ δρομικώτατον) *Psittorodes genus bellicosum & velocissimum.* Forte Ψιττόποδες, qui habebant pedes instar passerum, a Ψιττα passer, sc. marinus GRAEV. Vera huius nominis scriptura ex phrasi petenda est admodum insolenti, quae in Δεξ. c. 3 legitur: ἀγρὸν δὲ ἐχέμεν ψιτταν κατατείνας, οἷσα δὲ ὡς φιλαγρός εἶμι, quod non est, ut visum fuit Micyllo somnianti vertere, *sed rus ibam, ut ripae aggerem protendi*; sed ut recte Benedictus, *contempto carpe rus iui.* Unde lux Hesychio in voce ψιττα. Sed vide, quae ad eum locum annotata reperies: aut saltem adi Epist. Sat. ad div. c. 5, ubi haec verba, sic emendata, leges: ὅς δὲ καὶ ἑαυτοὶ ὀπταμένοι μεταξὺ δρασμῶν βουλεύουσιν ἐκ τοῦ ὀπταμένου τὸ ὄρος. καὶ ὄρνις ψιτταν κατατείνασαι ἀπτεροι καὶ αὐταί, παρ' αὐτοὺς τοὺς πένοντας ἐκπετήσονται. Lege itaque Ψιττόποδες, non, ut in omnibus libris legitur, Ψιττόποδες. Rationem hanc esse nominis, etiam ex eo, quod addit Lucianus, cum vocat γένος δρομικώτατον, patet. SOLAN. Legendum videtur Ψιττόποδες, ut cum Παγουράδαις societur melius: piscium enim nomina Ψιττα & Πάγουρος. Ψιττα quid hic tibi velit, equidem nondum intelligebam. Ψιτταν etiam adhibet noster Ἀναβ. 549. Sed tanto minus aliquid mutare ausim, quia saepius idem nomen eodem modo scriptum recurrit. GERN.

ead. l. 6. Τοῖς Ψιττοπόδων) Τοῖς non aderat in edd. Addimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 9. βιοτεύσωμεν) Patet, vel metacente, Lucianum scripsisse, ἡμᾶς δὲ χρὴ ὅραν ὅπως δυνησόμεθα τοσούτοις ἐθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσωμεν, non, ut editum est, βιοτεύσωμεν. Est autem operae pretium, ut prospiciamus, quo modo cum ea gentibus congregari poterimus, & qua ratione victuri simus. IENS.

ead. l. 17. Τῆς προθεσμίας ἐνεστώσης) Obscure versio Parisina, iam passim tempore imminente. Sed προθεσμίας esse constitutum tempus, ut in Epist. ad Galat. IV, 2, ἄχρι τῆς προθεσμίας τοῦ πατρὸς, producto hoc Luciani loco, alioque ex eiusd. Nigrino, Plutarcho item & Aeschine, post alios docuit Elfner. ad N. T. l. c. REITZ.

Pag. 256. l. 6. Ἐξοπλισάμ.) Sic Coll. P. & L. At impressi omnes ἐξαυλισάμενοι. SOLAN. Vulgatam ἐξαυλισάμενοι servavi, etsi ἐξοπλισάμενοι intellectu facilius est. Posset enim ἐξαυλισ. significare *e tentoriis, tuguriis, caeciis*; quasi oppositum τῷ

ἐκαστολίζομαι. Et sic video Gefnerum accepisse: at non invenio
αὐτοριότητα; ideo suspectum habeo istud verbum, donec ali-
bi invenero. REITZ.

ead. l. 15. Τὸν φάλεον) Frater monet legendum τὰς φωλ.
contra edd. REITZ.

Page. 257. l. 5. Θυνοκέφαλοι) Ut cap. 35. Sed hic omnes, excepta *B. 2. Κυνοκέφαλοι* habent. SOLAN. Confer omnino supra c. 35. Barfina hic iterum *Κυνοκέφαλοι* cum reliq. In versione tamen iterum quoque *Thynoccephali*; quare, si vulgata supra erat movenda, etiam hic mutanda fuit. REITZ.

^{ead. l. 9.} Ἀρτέχαι τὸ κῦτος) Wessel. ad Diod. III, c. 16, n. 12, coniecit ἀρτέχαι τὸ κῦτος, quod κῦτος testudinis crustam significet, ac sic frequenter Diod. Sed ignoret, si nihil adhuc mutem, propter continuo praemissum in Luciano πολλὰ βοῇ χρομένοι. Clamori enim hic bene respondet Eccho, & usitatum historicis clamoris istius ante pugnas percussionem commemorare. REITZ.

*Pag. 258. L 15. Ἀπαντα ὧν) Quamquam sic etiam ferri pos-
sit, malim ἀπάντων ὧν. SOLAN.*

Pag. 259. l. 6. Εἰκοσι καὶ ὀκτὼ) Atque mox, praeter remiges, quadraginta armatos audies. Audis etiam hic statim post numerum prolatum *τούτων δὲ* &c. ut neceffe fit, maiorem a Luciano fuisse scriptum, quem LXX fuisse existimo. Sed res nihili est in tali libro. SOLAN.

ead. l. 11. Σταδιαίων) Sic πηχυαῖος *supra* c. 22; & ἡμισταδίαους hoc *eod. cap.* REITZ.

ead. l. 13. Πῦρ ἦν) Homer. Il. E, 4. SOLAN.

ead. l. 14. 'Ο ἀρεμος) Vulgo ἀρεμος sine articulo, quem restituimus ex Mf. Reg. 3000.

ead. l. 16. H.) P. L. & ed. *Iunr.* In reliquis *et.* Alludit ad Homeri locum in margine designatum; quem Zoilus etiam carperat, immerito. (Vid. Didym.) SOLAN.

Pag. 260. l. 6. ἑκκληθεῖσαι) Qui *diffolutae* interpretati sunt, legebant illi forte ἐκλυθεῖσαι, quod placeret, si in libro invenirem. Et fateor, me non habere, qui ἐκκληθεῖσαι hoc sensu dixerit, quo hic opus est. Itaque analogiam, & vim τῆς ἐκ, quam habet etiam intendendi atque augendi, securus sum. GESN.

cad. l. 13. Σόγγος) Corruptam hanc vocem arbitror; sed quid reponam nescio. Nec res tanti est. SOLAN. Gisb. Koen ad Gregor. de Dial. p. 64 coniiciebat *σόγγος*, notante cl. B. de Ball. Sed nihil opus mutatione.

Pag. 261. l. 7. Αἱ δὲ λοιπαὶ πύμναι κρουσόμεναι.) Nimis
 N n 3

saepe & erudite hoc genus loquendi illustratum est ab praeclaris ingeniis, quam ut voces postremas intelligamus cum Micyllo simul & Benedicto collisa puppi. GRON.

ead. l. 8. Πρῶμιν ἀν κρούειν) Imperitissime vertitur, αἱ δὲ πρῶμιν κρουσάμεναι ἔφευγον, reliquae collisa puppi fugerunt. Siccone? collisa puppi poterant fugere? Verte, reliquae remis inhibentes fugerunt. Quod Graecis πρῶμιν ἀν κρούειν, hoc Latinis inhibere remis. Cum olim fugam molirentur in pugnis navalibus, non conversa navi fugiebant, sed paulatim euntes cessim, & remis inhibentes cursum navis, retro navigabant, ut erudite docuit ὁ πᾶν I. Frid. Gronovius lib. IV Observat. cap. ultimo, quem vide. GRAEV.

ead. l. 11. Κατέδυσαν) Passive accipias necesse est: nam numerus non patitur, ut de hostium insulis intelligatur, quod priores interpretes non animadverterant. Sic Polyæn. I, p. 77, & passim. SOLAN.

IN VERAE HISTORIAE LIB. II.

Pag. 263. l. 1. ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ) Inscriptio Scholiorum hic rursus erat ἀληθινῶν διηγημάτων vid. princ. 1 VER. HIST. quam itaque, quia nihil ad rem facit, in Scholiis omisi. REITZ.

ead. l. 9. Ἀποθανεῖν) Nihil opus esse τῷ ἔμελλε, quod Vorstingerit, attendenti patebit: satis enim commode ad διεγυμνεν refertur hic infinitivus, & vel sic elegantius, quam si quidquam addatur. Sic fere Athen. VI, pag. 246 C. Συμπότας φασὶ — συνάγεσθαι ἐξ ἀπάσης τῆς πόλεως, οὓς προσαγορεύουσιν γελοιαστάς. Ita & Sallust. lug. cap. 113, 3: Dicitur secum ipse multa agitavisse, — quae scilicet iacente ipso, occulta pectoris patefecisse. Plura addere in re nota non liber. At potuit Vorstii mens fuisse, ἔμελλεν hic per ellipsin intelligendum, uti mox ἔμελλεν ἔσεσθαι plene enuntiatur; tumque nihil contra dico. REITZ.

Pag. 264. l. 4. Μεγάλας δοκοῖς) Hunc locum in corrupto Codice cum legisset Thomas Magister, incaute secutus est, quam illic inveniebat, scripturam. Nostri Codices omnes habent μεγάλας, recte. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀνελύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ διὰ τῶν ἀρειωμάτων διαγαγόντες, ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξέλαντες) Cum vertissent alii, per raritatem dentium educentes & explicantes, inde Benedictus fecit deducam & explicatam. Sed turbatissime hic nugantur

omnes, & illud *explicare* nihili est. Verte, *per raritates tradu-
flam & ad dentes religatam*. Id enim est hoc loco ἐξάψαι. Ut in
fine praecedentis libelli, ἐκείνην μὲν τὴν νύκτα περὶ τὸ θηρίον
πυλίσσαντο, ἐξάψαντες αὐτοῦ τὰ ἀπόγεια. Et translate in A-
moribus, ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεύγος ἐκατέρωθεν ἐξαψάμενος
περιήειν. GRON.

ead. l. 9. καὶ) καὶ absens in edd. restitutum ex Mss. Regg.
2954 & 3011.

Pag. 265. l. 2. Ἐπάγῃ) Ridet. At nostra aetate satis iam
compertum est, mare ipsum sub Arcto, hibernis toris mensi-
bus, glacie rigere, & vix aestivis tutum. SOLAN.

ead. l. 10. Προσελθόντες) Lege *προελθόντες*. SOLAN. Non du-
bito, quin Solani emendatio sit vera; nam *προελθόντες*, *prod-
euntes* ex illa fovea, meliorem sensum praestat, quam *προσελ-
θόντες*, *accedentes*: quia tamen Codd. nullis nititur, intactam
sibi vulgatam. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀπωλώλῃται) Hoc verbum, ut suspe-
ctum, notaverat Solanus: coniicio itaque, eum maluisse ἀ-
πωλώλῃ, vel ἀπωλεῖτο, quod non improbem. REITZ.

Pag. 266. l. 4. Ὡς περὶ ὁ Μῶμος) Lucianus hic alludere vide-
tur ad id, quod de Momo scripsit Aristoteles de partib. animal.
lib. III, eum naturam incusasse, quod bobus cornua in capi-
te, non in armis potius addiderit; videlicet quod vehemen-
tius possent ferire. Id Lucian. in Nigr. COGN. Conf. supr. Nigr.
§ 18, (ex divis. Hemsterh. est § 32.) & Hermot. c. 20. SOLAN.

ead. l. 13. Ὅψον μὲν) Ita dedimus ex Mss. Regg. 2954 &
3011, pro vulg. ὅψον τε. Mēn respondet seq. δὲ — ποτὶν δέ.

ead. l. 15. Τυρῶ) Huius fabulam repete ex 'En. Δ. XIII, & ad-
de, si lubet, Φιλοπ. c. 6. SOLAN.

Pag. 267. l. 11. Φελλῶ) Nota etiam est Φελλῶς Pamphyliæ
urbs, itemque Φελλεύς mons Atticæ &c. Vide Stephan. By-
zant. h. v. GESN.

ead. l. 12. Συνωδιπύρου) Conf. Hermot. c. 13. SOLAN.

Pag. 268. l. 3. Ἀπ' αὐτῶν) Ita restituiimus, auctoribus
Mss. Regg. 2954 & 3011. Desiderabantur enim in edd. duo
hae voc.

ibid. Κατὰ δὲ τὴν πρόραν) Proditum est a veteribus poëtis,
esse quasdam in Oceano insulas, ad quas post mortem dese-
runt eorum animae, qui sancte religioseque vixerint; Ho-
mer. Lucian. de Luctu. COGN.

ead. l. 7. Ἡρόδοτος) Herodot. III, p. 123. SOLAN.

Pag. 269. l. 4. Ἐπηρεμῖος) Quamquam enim vox sit inso-

lens, aptissima videtur. Verbo ἐπημεύω utitur Έρωτ. Cap. 45. Certe ridicule antea legebatur & vertebatur hic locus, ἐπὶ ῥημίας, in desertis. SOLAN.

ibid. Πλαγίων αὐλῶν) Dum quis meliora me doceat, intelligo fitulas obliquas, *Querpsiffen*, (Belg. *Dwarsfluitzen*) iuipensas voti causa a pastoribus in locis desertis, specubus, arboribus, quas sonum aura spirante edere, nihil impedit. Tales sunt apud Longum Pastor. lib. I, p. 5, 19, ubi in antro ἀνέλειτο αὐλοὶ πλάγιοι, καὶ σύργυες, καὶ κάλαμοι πρεσβύτεραι τινόμενοι ἀναθήματα. Plura ibi Mollius. GESN.

ead. l. 5. Βοὴ &c.) Hunc etiam locum in depravatissimo Codice legerat Thomas Magister, quem vide in voce ἀθροῖς. Nostri Codices non ἀθροῖς, sed οὐ θορυβώδης habent. SOLAN.

ead. l. 7. Κροτούντων πρὸς αὐλὸν ἢ κιθάραν) Non debuit verbi, ad tibiam vel citharam saltant; neque enim κροτεῖν est saltare: & certe erat quoque modulatus plausus. Urique & in Pseudomanti κυμβάλοις κροτοῦντα interpretatur Benedictus *cymbala pulsantem*, sine mentione saltandi; & in Salratione κροτοῦντα τε προσέτι καὶ ἐπαίνους ἀπεπεστάτους ἐπιβοῶντα reddidit, *applaudens & laudibus indecentissimis acclamans*. GRON.

ead. l. 12. Περιπλοῖς) Angl. περιπόλοις. BOURD. Περιτοῖς. A. P. L. S. A. Impressi vero omnes περιπλοῖς, ante S. quæ recte mutavit. SOLAN.

ead. l. 16. Ὁ Κρῆς Ῥαδάμανθους) Rhadamanthus, Lyciae rex, filius Iovis ex Europa, Minois & Aeaci frater, vir iustissimus. Vid. Virg. VI Aen. COGN.

Pag. 270. l. 2. Αἶαντος) Occubuit ad Troiam, ut scribunt Sophocles in Aiac. & Dictys Cretenf. in Histor. COGN.

ead. l. 3. Κατηγορεῖτο) Leve admodum est vitium, quod tamen inquinat editiones omnes, ut mirum, a tot editoribus non esse sublatum. In omnibus enim exstat κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ pro ἐκατηγορεῖτο, quod puer videat. GRAEV. Ἐκατηγορεῖτο) In omnibus antea legebatur, κατηγορεῖτο & sane sic passim apud hunc, Prometh. fin. Ib. c. 4 f. Νεκρ. Δ. XXVII, & Μειτ. c. 19, eodem modo, quo hic in impressis. Sic & Fab. Aesop. Delect. Fab. X, vitiose; & Aesop. Fab. 72, & apud Demosth. c. Mid. p. 409 A. SOLAN. Solanus cum Graev. sentiens, ἐκατηγορ. scribendum esse etiam in marg. lunt. notavit. Ego vero cur neutri obsecundem, dicam. Miror autem Graev. tam confidenter dicentem, vel puerum videre, ἐκατηγορεῖτο scribendum. Ego certe & plures mecum id non videbunt. Meruisset saltem probari illud ἐκατηγ. An enim non cogitavit vir sum-

mus, verbum esse compositum, ideoque augmentum in medio potius locum habere? (quamvis eiusmodi composita interdum initio, interdum utrobique augeri noverim.) Quin ἐκατηγόρειτο, etsi Lexica sine auctoritate afferunt ἐκατηγόρησε, mihi potius suspectum esset: nam Thucydides, Atticae puritatis norma optima, I, 95, καὶ γὰρ ἀδικία πολλὴ κατηγόρειτο αὐτοῦ. Iterum ibidem paulo post, κατηγόρειτο δὲ αὐτοῦ οὐχ ἥκιστα Μηδισμὸς, καὶ ἐδόκει σαφέστατον εἶναι. Sic nec imperf. aē. gerit augmentum in fronte ap. Aelian. V. H. III, 19, καλοῦντος κατηγόρει. Idem XII, 12, ἐστεφανοῦτο — τὸ δὲ στεφάνωμα κατηγόρει αὐτοῦ. Nec aorist. id habet apud eund. I, 34, πάντα ἀκριβῶς κατηγόρησε. Adde Herodian. VI, 9, § 1, τοῦ τοῦ Μαξιμίου — κατηγόρει, & ter quater alibi. Omnino igitur vulgata erat servanda, etiamsi forte alibi ἐκατηγόρειτο inveniretur. Nec tamen abiectum esse augmentum dixeris, ut in Zeux. § 10, κροτάλιζον pro ἐκροτάλιζον: quod in nonnullis temporibus, maxime in plusquam perf. passiv. etiam in soluta oratione saepe fieri, ut πετοίκιλατο pro ἐπετοίκιλατο, δεδόκεισαν pro ἐδεδόκεισαν, diximus ad 1 Ver. Hist. c. 13. Ita & Iungerman. ad Long. Past. 220 εὐχορτο & ἡύχορτο promiscue scribi, aliaque similia docet, & frustra illud εὐχορτο, quod ap. Long. III, p. 94, editum conspicitur, in ἡύχορτο mutari, observat. Immo quia κατηγόρει & κατηγόρηκα locis ab Solano citatis, Noster ubique dixit, tanto minus debebat id nunc mutare; quin & reliqua eius testimonia contra ipsum faciunt. Et Graevius, ad Mort. Dial. XXVII § 7 f. ad verba αὐτοῦ κατηγόρει φθάσας aliquid commentatus, ibi tamen de addendo augmento, etsi tempus imperf. & ibi est, nihil dixit. REITZ.

ead. l. 5. Νῦν μὲν αὐτὸν πειόμενον τοῦ ἑλλεβόρου) Th. Magist. v. πίομαι. SOLAN. Sed ἑλλεβόρου adspirare apud Thomam invenio. REITZ.

ead. l. 11. Τοσαῦτα) Sic pro τοσαῦτα, quod est in ed. Reitzii, reponendum ex Mss. Regg. 2954 & 3011 monuit cl. B. de Ball. Sed ita iam scriptum offendimus in ed. B. 4. & 5.

ead. l. 14. Περὶ προσδρ.) Conf. Dial. mort. XII pr. SOLAN.

ead. l. 17. Παρὰ Κύρον τὸν Πέρσ.) Th. Mag. v. Παρά. SOLAN.

Pag. 271. l. 3. Οὗτος) Sic lego pro οὗτα, quod in omnibus hic reperio. SOLAN.

ead. l. 1. Πᾶσαι κᾶσαι μονόξυλοι κινναμόμινοι) Benedictus, poriae ex solo cinnamomi ligno. Item infra, εἰς ναὺν μονόξυλον, navim solido ex ligno constatam. Quae versiones quam sint ab-

furdæ, docet ipse, cum statim βαμοὶ μοτίλιθοι vertit ex eo lapide. Id enim vult, ista non esse composita ex frustis, sed ex una trabe & segmento arboris tam magnæ exsecta. GRON.

in Schol. Αὕτη μὲν οὖν &c.) Ad aliena verba antea referretur hoc Scholium, duce Cod. V. quod & notae I. Clerici assam dedit; quam, quia iam huius loci non est, omisimus. Ac modo Apocal. XXI, 10, & seqq. ut, quam hæc illis similia sunt, videas. SOLAN.

Pag. 272. l. 6. Πηχέων ἐκατὸν βασιλικῶν) Vid. supra Capl. cap. 16. SOLAN.

ead. l. 9. Πύελος) Πύελος, ὄρυγμα, ἐμβατὶ, ἔνθα ἀπολείπεται. Aristoph. Schol. Vorst. Vid. lxx. c. 6. SOLAN.

ibid. Ἑσθῆτι) Si pristinam versionem respicias, quæ habebat, utuntur autem vestibus purpureis &c. statuas ἑσθῆσι legendum, ut referatur ad πορφύροις. Sed ut constructio sic evadat facilius, sensus tamen erit deterior: nam nihil adeo mirum foret, si vestes tantum purpureæ dicantur; sed magis mirum, araneorum telas ipsas esse purpureas; quales lanas ævo aureo promittit Virg. Ecl. IV, 45, Sponte sua sandyx pascens vestit agnos, & quæ præcedunt. Ait igitur Lucianus, προσίτῃ utuntur aran. telis per se purpureis. Interim, si a colore recesseris, hodie non adeo mirum, vestes ex araneorum telis posse confici, cum nostra memoria id in Gallia experimento causâ factum sit. REITZ.

ead. l. 15. Ὁμοιότητα) Angl. ἀραιότητα. Aliam tamen lectionem securus est interpres. BOURD.

ibid. Εἰ γοῦν μὴ ᾤετο.) Describit eleganter umbras apud inferos, posse quidem eas non tangi, habere tamen corpora valde subtilia, quæ non tam corpora sint, quam corporis instar. Sed interpretes non recte intellexerunt hunc locum: καὶ ὅλως ὅμοιος τις ἢ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, τὴν δὲ τοῦ σώματος ὁμοιότητα περικειμένην. εἰ γοῦν μὴ ᾤετο τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. Vertunt: In summa videntur eorum anima nuda circumvagari, similitudinē corporis circumdata. Ac nisi quis tetigerit, non possit deprehendere non esse corpus, quod videt. Nam sunt ut umbræ rellæ, non nigræ. Latina versio si γοῦν μὴ ᾤετο, longe a Graecis verbis abit, quæ sic erant transferenda: Licet igitur quis attingere nequeat, non tamen convincat non esse corpus, quod videtur. Sunt namque tanquam umbræ rellæ, non nigræ. Videntur enim, licet non tangantur. GRAEV.

Pag. 273. l. 1. Σκιαὶ ὄρεσθαι) Umbræ aliae in libero loco stantis hominis humi iacere ac trahi videntur: hæc, instar homi-

nis ipsius, erectae. Aliae defectu lucis, h. e. natura sua nigrae; hae coloratae tum carnis colore, tum vestium. Ceterum ita recte me interpretatum post alios hunc locum arbitror, licet aliter summo viro videatur. GESN.

ibid. Οὐ μέλαινα) Non sicut nostrae, iacentes & nigrae, sed corporibus veris, si soliditatem excipias, similes. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀπώραν) (Ὀπώρα λέγεται ἡ χλοώδης τὸν καρπὸν ἔχουσα, οἷον δαρκινὰ, μῆλα ἀπτιδία, δαμασκηνὰ, καὶ ὅσα μὴ ἔχει ἔξωθεν τι ξυλῶδες. Const. Γεωγ. L. X.) *Vorsl.* SOLAN.

Pag. 274. l. 16. Στόμασιν) Parum concinne hoc quidem, nisi cum Aristophanis Socrate ὀρθόπυγλον facias canentes. SOLAN.

Pag. 275. l. 6. Τοῦ Ὀμήρου) In edd. non legebatur articulus τοῦ, quem reposuimus ex Mf. Reg. 3011.

ead. l. 9. Εὐνομος) Musicus is clarus, cuius historiolum lege, quam narrat in Πρωτ. Clemens Alexand. sub ipsum initium, de cicada chordae fractae vicem subeunte. SOLAN.

ead. l. 11. Στησίχορος) Poëta propter Helenae vituperationem oculis captus, non prius, nisi placato palinodia oblaeso numine, videre potuit. Lucian. Macrobr. COGN.

ead. l. 12. Ἐλένης) In Helenam poëma inclementius scripserat, ob quod a Castore & Polluce luminibus orbatus, cantata rursus palinodia visum recepisse fertur. Vid. Philostr. VI, 245, & Plat. in Phaedro; adde Isocr. 'Ελ. ἐγκ. p. 329. SOLAN.

ead. l. 17. Περὶ) Angl. παρὰ. BOURD. Παρὰ) Ex Angl. & P. reliqui enim περὶ habent, vitiose. SOLAN. Infra vero cum dativo, hac ipsa Differt. cap. 33 pr. πηγαὶ δύο παρὰ ταῖς πύλαις. REITZ.

Pag. 276. l. 4. Ἡμιθέους) Semidei non integri Dii, neque homines; sed altero parente divino, altero humano: aut Semidei ratione virtutis. Tertullianus quatuor Gentilium Deorum differentias fuisse scribit, quorum quidam selecti & maiorum gentium Dii vocati sunt, quidam Semidei & Heroës, quidam Medioximi, & quidam Semones. COGN.

ead. l. 5. Λοκροῦ Αἴαντος) Ob violatam ab eo Cassandram. SOLAN.

ead. l. 9. Νουμῶν) Omnes, quotquot vidi, libri Νομῶν. Sed vide Ἀποφρ. c. 8, & Μακρόβ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 10. Τέλλον) Vide Ἐπισκ. c. 10, & Plut. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνευ Περιάνδρου) Aut quia tyrannus; aut potius quia calamitates domesticas tam inique tulit, ut, aegritudine inde contracta, decesserit; quod sapientis non est. At si Aelianum audias, duo Periandri fuerunt, sapiens alter, alter tyrannus.

mus; Var. Hist. XII, 35. Sed foede corruptus locus est ille Aeliani. Fuere quidem duo Periandri, sed uterque tyrannus; imperans hic Corinthi, Ambraciae vero alter ille. Vide Diogen. Laërt. p. 25, & Menag. not. p. 36. Qui *Periandrum* VII sapientibus annumerari nolunt, *Epimenidem* pro eo reponunt. (Vid. Plut. Solon. 154, 2.) Plato vero *Eudoxum*, teste Diog. Laërt. 7 F. sed in Protag. 206 F. ubi sapientes Plato recentet, *Eudoxus* ille non comparet. Immo Diogenes ipse 10 D. *Mysonem* ibi pro *Periandro* a Platone suffectum observat. Vere itaque censet Menagius, priorem Diogenis locum scioli esse giofisma, quod in textum absurde receptum est. Vide notas eius ad utrumque locum, unde multa ex antiquis Scriptoribus habes, quae ad catalogum illum VII Sapientum spectant. SOLAN. Periander insula beatorum excidit haud dubie, quod tyrannus esset, & oppressam servitute Corinthum teneret. GESN.

ead. l. 12. Ἀδολεσχούντα μετὰ Νέστορος) Quod optabat in ultimis sermonibus suis, a Platone in Apologia & Xenophonte servatis. GESN.

Pag. 277. l. 10. Ὡστε γῆμαι λαῖδα) Serio accepit Menagius, (ad Diog. Laërt. p. 138 D. E.) quod nolim a tanto viro factum. Iocose enim haec Lucianus, quia a nuptiis abhorruisse traditur Diogenes. Vid. Diog. Laërt. 144 E. & 150 E. ἐφ' ὧς ποῖα καὶ οὐκ εἰ γαμεῖν; ἔφη, τοὺς μὲν νέους μὴδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μὴδέ πώποτε. & 155 B. ἔλεγε δὲ καὶ κινδύους εἶναι δεῖν τὰς γυναῖκας γάμον μὴδ' ὀνομάζον, ἀλλὰ τὸ πείσαντα τῇ πείσασθαι συνεῖναι. SOLAN.

ead. l. 15. Τέταρτον — ἐλλεβορίση) Vide supra B. πρῶτον. cap. 23, & Ἑρμ. c. 86. SOLAN.

ead. l. 16. Ἑλλεβορίση) Conf. supr. Hermot. c. ult. GUYET.

ibid. Ἀκαδημαϊκούς) Analogia videtur suadere scribendum Ἀκαδημαϊκούς. Verum prius ex usu obtinuit; pluraque huius scripturae exempla citat Steph. in Thes. qui etiam observat, μεταθέσειν vocalium in hoc adiectivo factam. Et quia numerus exemplarium longe maior, non hic modo, sed ubique in Luciano, vulgatam confirmat, non mihi dubium est, hanc scripturam esse veram. REITZ.

Pag. 278. l. 7. Καταλαμβάνοντας) Καταλαμβάνοντας illud pertinet ad ἀκαταληψίαν Academicorum: itaque comprehendendi verbo usus essem, si illud de eo quoque dici posse scivissem, qui secutus alterum, tandem assequitur. Néque enim hic de fure, aut servo fugitivo sermo est, sed de viatoribus, vel currentibus in stadio: ubi assequendi verbum domicilium

quasi habet, quod tamen ipsum etiam ad illam mentis facultatem transfertur, qua *comprehendere* dicimur, quae plane intelligimus. GESN.

ead. l. 8. Ἦσαν ἀξιολογώτατοι) Flor. λογικώτατοι. BOURD.

ead. l. 13. Διόμνυτο &c.) Vide, quae nos supra ad B. πρᾶσ. C. 16, in eam rem attulimus. SOLAN.

Pag. 279. l. 2. Τοῦτο) Pro κατὰ, vel διὰ τοῦτο. Vid. supra Nigrin. § 27. REITZ.

ead. l. 7. Αὐτὸς) Necessaria videtur Vorstii emendatio, scribentis αὐτοῦς. Ratio in promptu est. Quis enim ferat nescire sese dicentem, quod tamen uno halitu enarrans inducitur? Absit autem, ut, post Leonem Allatium, aut Cressollium, (uter enim horum hoc asseverarit, non satis certo annotavimus) hic id agamus, ut Babylonium non fuisse Homerum demonstramus. Non enim mente captis scribimus. Vid. AG. X, 1733. Chium fuisse, vult Simonides apud Steph. in Lyric. p. 119. SOLAN. Recepta lectio, αὐτὸς μὲν ἀγροῖν, nimis aperte contradicit his, quae statim sequuntur. Plane indubium mihi est, dedisse Lucianum αὐτοῦς, quod refertur ad ζητοῦντας seu disputantes, synesi non abstrusa, nec difficili. Certe sic interpretatus sum. GESN. Gesneri emendatio adeo est necessaria, ut eam recipere, etiam invitis libris, nihil dubitarim. Sed & Vorstius in marg. sic emendarat, & Cod. Pell. correctionem firmat. La Croze adscripserat, ἔφασκον legendum: quod etsi praestat vulgatae, tamen non satis planum reddit sensum. REITZ. Ὁ δὲ αὐτὸς μὲν ἀγροῖν ἔφασκον οἱ μὲν γὰρ Χίον, κ. τ. λ. Ita haec vulgo legebantur, absurde nimis. Reitzius igitur αὐτὸς mutatum ivit in αὐτοῦς. Neque sic tamen rotunda satis exibat oratio, quod accuratius consideranti facile patebit. Veram Luciani manum tandem exhibuit cl. Bel. de Ballu ex Mss. Regg. 2954 & 3011, quam in textu expressimus.

ead. l. 9. Κολοφώνιον) Non dubitavi secundam syllabam contra edd. correptam dare; quia non modo Strabo ita ubique scribit, vid. eius L. XIV, p. 952, vel 643, ubi ter quater occurrit; sed & quia poëtis corripitur, ut in saepe ab aliis adducto versu ex A. Gell. III, XI; quem tamen paulo aliter exhibet Antholog. IV, 2, quae sic: Ἐπὶ πόλεις διερίζουσιν περὶ ῥίζαν Ὀμήρου. Σμύρνα, Ρόδος, Κολοφών, Σαλαμῖν, Χίος, Ἄργος, Ἀθήναι. REITZ.

ead. l. 14. Κατεγίνωσκον) Non verum est, quod Scholiast. ait, ab Atticismo nostrum recessisse, quando hoc verbum cum accusativo construit; nec hi enim duplicem genitivum sem-

per adhibent. Ecce Thucydid. VI, c. 61: Οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐπὶ τῇ δίκῃ θάνατον κατέγνωσαν αὐτοῦ τε καὶ τῶν μετ' ἐκείνου. Aristophan. Eq. v. 1357, Εἰ μὴ καταγνώσεσθε ταύτην τὴν δίκην. Quod tamen & condemnandi notione capiendum ibi Scholiastes monet, id exponens: Εἰ μὴ κατακρινεῖτε καὶ καταδικάσετε. Plura Steph. ex Demosth. aliisque in Thef. append. T. I, p. 1854. Sed si apud Lucian. pro simplici *cognosco* accipere velis, licet: nam & sic fere Aristoph. Eq. v. 46, Οὗτος καταγνοὺς τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους. Et si paulo plus valeat, quam simplex, ut Bifetus ibi monet, dicens: Καταγνοὺς, θεωρεῖται. περιττὴ ἢ κατὰ, οἷον καταμαθὼν καὶ αἰσθόμενος πρὸς ἡμᾶς δὲ πλείονα εἶπε τοῦ μαθὼν &c. quae apud eum sis vide. REITZ.

Par. 280. l. 1. Ζηνόδοτον) Aristarchus notissimus. Zenodotus Bibliothecae Alexandrinae primus praefuit. Suid. SOLAN. *cad. l. 4. Μνίδος*) Immerito hic Homerum fugillat, quod iram Achillis initium suo poemati fecerit: palam enim est Iliada legenti, eam rem in toto poemate agi, ut rectissime id argumentum esse dixeris. Quod non intelligentes e nostris quidam imperiti & barbari prorsus homines, *Rhysfodias* cum audiunt antiquis dicta Homeri poemata, nec quid ea vox sit, nisi ex vernaculo idiomate assequi valentes, varia sibi fingunt & dissoluta carmina, nullo consilio iudiciove a caeco mendaculo temere effusa, in unum tandem corpus confarcinata, aut potius a fatuis hominibus & prorsus rudibus collecta, *Poëma heroicum* nunc audire. Qui, si cum Luciano haec ludentes effutirent, venia forsitan digni putandi sint. At serio id agunt, ut quae ipsi prae imperitia, nisi Latine versa, intelligere non possunt, aliis contemptui sint & deridiculo. Horum ego temeritatem audaciamque, & pulcherrimarum rerum ignorationem summam, cum sui seculi suarumque rerum admiratione coniunctam, Boilaeis compescendam exagitandamque relinquo. SOLAN.

cad. l. 6. Εἰ προτέρων) Hac de controversia acutissimum vide Longini iudicium cap. VIII π. ὑψους. SOLAN.

cad. l. 7. Ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, δ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, εἴωρα γὰρ, ὥστε οὐδὲ πυνθάνεσθαι ἐδέόμην) Vertunt: ipsum vero caecum non esse, quod etiam dicunt, mox cognovi: vidi enim; itaque veritus sum percontari. Sed an εἴωρα, est, vidi? an οὐκ ἐδέόμην, est, veritus sum? Minime. Quare in hunc modum debebant: Caecum vero non fuisse, quod ipsum etiam de eo dicunt, illico cognovi: videbat enim, adeoque rogare opus non erat. VITRING.

ibid. Οὐδὲ τυφλὸς ἦν) Cicero tamen Tusc. Disp. V, cap: 39, *Homerum caecum inducus*, scribens: *Traditum est etiam, Homerum caecum fuisse. At eius picturam, non poësin, videmus. Quae regio, quae ora, qui locus Graeciae, quae species formaque pugnae, quae acies, quod remigium, qui motus hominum, qui ferarum, non ita expictus est, ut quae ipse non viderit, nos ut videremus, effecerit?* nam quamvis pictori comparatur Homerus, ex sequentibus tamen apparet, Ciceronem eum caecum facere: quod etiam confirmatur exemplo Tiresiae caeci vatis, quem illico subiungit Cicero. Vid. notam Davisii, quem consulendum Hemst. in marg. Graevianae ed. indicarat; ubi is Brod. Misc. V, 9, & Scholiasten Lucian. ad T. II, p. 17, (i. e. ad Somn. f. Gall. ad verba τυφλὸς αὐτὸς ἦν) id cum Luciano negantem citat; nec non Vellei. Pat. qui L. I, 5, ait: *Homerum si quis caecum genitum putat, omnibus sensibus orbis est.* Non igitur plane negat Velleius, Homerum caecum fuisse; sed ab nativitate id calamitatis ei obtigisse negat: cum prae senio visum amisisse dici queat, quod & illi, quos Davis. citat, voluere. Vide etiam not. Boecleri ad Vellei. pag. 38 ed. Burm. Caecum autem fuisse, Davisius nullo modo dubitat; quod sub Demodoci persona semet ipsum describere credatur apud Max. Tyr. Diff. XXII; nec ego du bito, si casu aut senio id contigisse dixeris, ut Brod. L. c. ex Herodoto, Pausan. in Messen. & Tzetze probat: nam ab nativitate caecum statuere, absurdum videtur; cum peregrinatio ad varios hominum mores, cultum, regionumque & urbium situm, quarum ingentem nobis catalogum reliquit, cognoscenda, praecipuum eius fuerit studium. Quod autem ab statuariis desumitur argumentum, qui eum oculis caprum finxerint, id admodum incertum mihi videtur: nam aut vulgarem hi rumorem secuti sunt, aut non satis differentiae inter videntem ac caecum est in illorum arte; solent enim marmoreae effigies oculorum orbis ac pupillam raro exprimere, quorum circuli cum fulcis aliquantum excavatis describendi sunt, id totam faciem deformat, & maligniores, ut sic dicam, oculos exhibet, quam si exterior tantum eorum ambitus solus efformetur. REITZ.

ead. l. 13. Μετὰ τ. δ.) Sic lego pro κατὰ, quod in omnibus libris est. SOLAN. Solani emendationem confirmant Mss. Regg. 2954 & 3011, quare sic rescriptimus. Mox ex iisdem Codd. edidimus ἐπενηνεγμένη, pro vulg. ἀπενηνεγ.

ead. l. 14. Θερσίτου) Hom. Il. B, 212. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐσκαφε) L. B. 2. & S. Cett. prave ἔσκαφε. SOLAN;

Pag. 281. l. 3. Χρυσούς ὄλον τὸ δεξ.) De femore Pythagorae aureo vid. supra Vit. audt. § 6. Neque hic putes χρυσούς χρυσοῦν mutandum: est enim solita ellipsis. τοῦ κατὰ, αὐτὸς erat femur, pro ad femur. Et hīc totum dextrum latus pro femore dicit. REITZ.

ead. l. 5. Εὐφορβόν) Troianus fuit adolescens, Panthi filius. fratris Hecubae, teste Hom. Il. 17. Lege Laërt. in Pythag. & Ovid. L. XV Met. COGN.

ibid. αὐτὸν ὀνομάζειν χρῆ.) Non hoc verborum ordine in fine periodi usum Lucianum, sed χρὴ αὐτὸν ὀνομάζειν scripturam, probat Mf. Reg. 2954.

ead. l. 7. Ὀπτημένος) Sic infra in mort. Peregr. § 37, ἀδὲ τὸ δάμα ὀπτημένον γέροντα δῶρᾱν. Sed in praef. temp. mox c. 25, & supra in Necyom. REITZ.

ead. l. 9. Θανάτουσια) Eccere! vir optime ceteroquin de ceteris Graecis meritis hunc festum diem, eamque celebritatem Graeciae suae feriatae inseruit. O lepidum caput! Mirum ni Paradisus Socratis, & symposium in eius Attica alicubi locum habeant. Sapit Potterus, qui, cum cetera exciperet, exprimit. SOLAN.

ead. l. 12. Πάλην μὲν ἐνίκησε Κάρος ὁ ἀφ' Ἡρακλείδους) *Lutia vocat Carus Heraclides*. Sic vertit interpres. Nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium. Rursus hoc loco legendum est Κάρος ὁ ἀφ' Ἡρακλείδους. *Caprus post Herculem primus*, de quo supra fuse diximus. PALM. Quem hic interpretem probabimus? In Basileensi editione vertunt, *Carus, qui ab Hercule subbat*, satis lepida captatione; ac si Graeca eadem foret continuo, quae Latina; & scilicet in hoc certamine componebantur partes, quibus plurimi continebantur, & alii ab hoc stabant, alii ab illo. Ridicule omnino. Benedictus, *Carus Heraclides*, quod propius ad genium sermonis Graeci. Sed nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium, inquit Palmerius. Quasi vero Lucianus huc introduxerit talem in terris celebrem luctatorem: immo quis egregius luctator ille Ulysses? ex quo alterius adversario patet, prorsus ratiocinationem Palmerii non procedere: multo minus ut ὁ ἀφ' Ἡρακλείδους possit reddi, *post Herculem primus*, quidquid de Capro suo sollicitus sit. Opinor, optime annotasse patrem Κάρος. Non agitur de luctatore: agitur de heroibus, inter quos memorabilis Caranus Heraclides. GRON. Consule Loyd, honoratissimi Praefulis Wigorniensis doctissimum & ipsum filium, ad Olymp. CXLII Catal. Olymp. a Scal. editum. Pausan. Suid. (sed apud

hunc suo loco non compareret aut *Kāpos*, aut *Kάπος* ille) Ulyssē hic adducit, quia luctantem fecit Homerus (Iliad. Ψ, 710, & seqq.) cum Aiace, quem & prostravit. SOLAN.

cad. l. 14. Ἀρείου) Vid. Plut. 396, 2. Sed is tamen a nostro diversus. SOLAN.

Pag. 282. l. 1. ὄστis) Ita restituimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011, pro vulgat. *tis*.

cad. l. 3. Ὀμπος — Ἡσ.) Ad traditionem alludit, quae coae-
taneos faciebat. Vid. Philostr. Her. p. 726, & seq. & Henner.
pag. 52. SOLAN.

cad. l. 8. Φάλαριν) Hic Agrigentorum tyrannus, cui Per-
rillus taurum aeneum fabricavit, quo impositi noxii dum tor-
rerentur, tauri mugitum reddebant. Senec. L. 2 de Clem. cap.
4, & L. 2 de Ira. COGN.

ibid. Βούσριν) Busiris rex Aegyptiorum, Neptuni & Lybiae
filius, qui Thrasii consilio hospites violabat incognitos, ut
eorum sanguine pluviam eliceret, cuius penuria Aegyptus
novem annis laboraverat. Seneca loc. cit. COGN. Mendose
antea scribebatur *Βούσριν*. Sic, ut edidimus, non auctores
tantum multi, sed & numismata scribunt: de quo vide Apol-
lod. II, p. 53 B. SOLAN.

cad. l. 9. Διομήδην) Diomedes rex Thraciae dum equos suos
humana carne aleret, in Tyrida oppido truculentus ab Hercu-
le equis ipsis ad devorandum obiectus est. Ov. IX Met. COGN.

cad. l. 10. Σκίρωνα) Latronem insignem, qui proximos Me-
garis scopulos insidens in viatores praetereuntes nullo non
crudelitatis genere saeviebat: hunc Theseus occidit. COGN.

ibid. Πιτυκάμτην) Schinim, insignem latronem, qui circa
Isthmi initium, teste Pausania, miro crudelitatis genere sae-
viebat. De eo Plutarch. in Thes. COGN. Vide Plut. in vita
Thesei. Et Xenoph. lib. II Ἀπομν. VORST. De Centauro illo,
qui pinus incurvabat, supra, ni fallor, T. I, iam habuimus.
Suidae ed. Hag. Πιτυκάμπτης scribit, omisso medio ο. REITZ.

cad. l. 11. Ἡρώας ἐπὶ τῆς ἡϊόνος) Bene contra Th. Magist.
monet Iens. in Lectt. Luc. pag. 10, scribens: Ἡρῶ Ἀττικοί,
scribit iterum Thomas, οὐχ Ἡρώα καὶ Ἡρῶς, ἐπὶ αἰτιατικῆς
τῶν πληθυντικῶν, οὐχ Ἡρώας. Ecce tamen non semel Ἡρώας Lu-
cianus. In Zeux. c. 3, ὁ Ζεὺς οὐκ ἔγραψεν Ἡρώας, ἢ Θεός. In
Vera Hist. cap. 23, Ἐκτάσσει τοὺς Ἡρώας ἐπὶ τῆς ἡϊόνος. Ipsa
quoque haec vox ἡϊών, ἡϊόνος, deterior, quam ἡδὼν, ἡδόνος, cen-
setur ab eodem; cum tamen non modo in novissime adducto
hoc Luciani loco, sed & in alijs, ac ferme omnibus, haec vo-

cis huius forma diserte legatur. In Herodoto p. 617, (leg. Her-
mot. c. 84) Ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενος. In Ver. Hist. Ὅρμα ἐπὶ
τῶν ἡϊόνων ἀδούτα. Ibid. Πλησιον τῆς ἡϊόνος ἐκομμεσθαιμεν. Haec
alio loco ab Iensio dicta huc transcribere operae pretium ex-
stimavi. REITZ.

ἢ Pag. 283. l. 2. Ἐπὶ Δηλίῳ) Hic cum fortiter pugnasset, tan-
dem cum reliquis fugere coactus est: qua pugna Xenophon-
tem equo delapsum pedes ipse servavit. Diog. Laërt. p. 38 E.
Vid. Strabon. IX. Plat. 11 C. Συμπόσ. 334. & Plut. Alcibiad.
354 & 1032 I. Aelian. etiam Var. Hist. III, 17, ubi male ἐπὶ
Δηλον. Plat. etiam in Apol. Socr. 363 F. & Athen. V, p. 215,
& Not. Casaub. ad Diog. Laërt. pag. 17. Thucyd. IV, 96 E. &
100 I. Plut. 1032 A. Ibidem & Plato fortiter pugnavisse tradi-
tur. Vid. Diog. Laërt. p. 72 A. SOLAN. Adducit haec verba
Duker. ad Thucyd. IV, 107; nec non alia quaedam testimo-
nia, quibus probet, ἐπὶ dandi casum in huiusmodi locutione
postulare, adeoque suspectam esse Thucydidis lectionem,
quae ἐπὶ Νισαίαν pro ἐπὶ Νισαίᾳ habet, merito arbitratur. Et
si ἐπὶ δεξιὰ & ἐπ' ἀριστερὰ recte dicitur, ut Hom. II VII, 238,
& alibi; nam ibi aliud verbum adiungitur. Conf. nos supra ad
cap. 28 Quom. confcr. hist. Et videbis, non immerito locum
Ael. ἐπὶ Δῆλιον, suspectum quoque Solano videri. REITZ.

ead. l. 6. τοὺς ἑτέρους) Sic legit interpres. At ego puto le-
gendum ἑταίρους nam & infra in Demonacte discipulos So-
cratis, de quo hic loquitur, ἑταίρους vocat, εἰπόντος δὲ τῆς
τῶν ἑταίρων & rursus, τῶν ἑταίρων τις ὄρων ταῦτα. PALM. Ad-
modum iocose narrat Lucianus, uti, cum esset apud inferos,
impii ruptis vinculis invaserint piorum regionem; Rhada-
manthyn autem heroas eduxisse in aciem, praefectis Theseo,
Achille, & Aiace TelamONIO, qui strenue reprefferint impios.
Ante omnes tamen virtutem Socratis, in dextro cornu pu-
gnantis, emicuisse; quare donatus fuerit pulchro & spatioſo
horto, in quem convocavit τοὺς ἑτέρους, reliquos, heroas nem-
pe, ut ego quidem expono. At Palmerius pag. 678 legit ἑται-
ρους. Verum quidem, ἕτερος saepe perperam apud scriptores
reperiri pro ἑταῖρος, & contra: (nam & ἑταῖρα pro ἑτέρᾳ in
suo libro legisse Brodaeum apud Nostrum in de Merc. cond.
circa fin. liquet, quia ibi pro ἑταῖρα legendum monet ἑτέρᾳ,
ut nunc recte in vulgaris editionibus legitur.) Hic tamen nul-
la videtur mutandi necessitas; cum, ut dixi, ceteri heroës sint
intelligendi: eos enim ibi apud Socratem fuisse, & ἐπαινεῖν
celebrasse, patet ex seqq. IENS. Ἑταίρους) In omnibus libris le-

gebatur *ἐτέρους* sed proba est Palmerii & Vorstii emendatio, quam L. Cod. auctoritas etiam confirmat. SOLAN. *Ἐταίρους* legendum. LA CROZE. Quia quinque doctissimi viri, Palmer. Vorst. Solanus, La Croze & Gefnerus, id vel coniectura assecuti sunt, vel praetulere, quod Codex optimae notae L. confirmat, non haesitavi id recipere contra turbam aliorum exemplarium minus apte *ἐτέρους* legentium. REITZ.

ead. l. 12. Ἀρχὴ τοῦ ποιήματος) Imitatus hic videtur Lucianus initium poematis Epigonôn, de quo Bentleius in Epist. ad Jo. Millium p. 62, 63. LA CROZE.

in Schol. col. 2. l. 3. Παράδεισος) Ex Xenophonte, Polluce & A. Gellio notum est, vocem hanc esse Persicam, & significare *viridarium*. Occurrit etiam in Ecclesiasticae libro scripto, si viris doctis credimus, post captivitatem. CLER.

Pag. 284. l. 7. Ἐπιμανῶς) Κίρυρος ἦρα πολὺν ἥδ' ἡ χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὐτὴ δὲ οὐκ ἀφανὴς ἦν ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. Satis certe usitato loquendi modo dicitur hic Helena *ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα*. Sed ecce Scholiastes non *ἐπιμανῶς*, sed *ἐπιπνῶς*, legi vult, idque exponit *ἐφελκυστικῶς*, addens *ἐπιπνάζειν* notare *ἐφελκυσσάσθαι*. Ubi *ἐπιπνάζειν* alibi occurrit, ignoro; nisi huc referendum sit τὸ *Ἐπιπνάζειν*, quod Hesychius exponit, *ἐπιπνικτῶσαι* in editione Flor. plane, uti vult Scholiastes, legitur *ἐπιπνῶς*. Habet quoque hanc vocem Suidas, eamque interpretatur *λίαν*. IENS.

ead. l. 11. Ἀρπάσας) Statim ubi legitur, καὶ δὴ ὕπ' ἔρωτος καὶ ἀμνηχανίας ἐβουλεύσατο ὁ Κίρυρος ἀρπάσας τὴν Ἑλένην, non dubium mihi est, quin unius literulae mutatione locus hic sanior reddi possit, legendo *ἀρπάσας* neque enim quidquam, quo *ἀρπάσας* subsistat, sequitur. IENS. Non opus erit mutatione Iensii, si cum Mf. Reg. 3011 legas, *ἀρπάσας τὴν Ἑλένην φυγεῖν*.

ead. l. 16. Κολασσόμενος) Flor. *κολυθόμενος*. BOURD: *Κολυθ.* Sic Fl. & sunt. edd. (nisi quod in utraque mendose est *κολ.*) & sic sane venustior sensus est, quam si cum reliquis legas *κολασσόμενος*. SOLAN.

Pag. 285. l. 4. Μεσονύκτιον) Vid. hanc vocem contra Th. Mag. assertam, infra hac ipsa Ver. Hist. c. 40. REITZ.

ead. l. 8. Πολὺ ἀπέχουσα) Flor. οὐ πολὺ, male, & aliter Interp. BOURD.

ead. l. 14. Παρὰ τοσοῦτον ἦλθεν διαδράναι) Interpr. *Tantum viae emensi erant, ut elaberentur*. Reddendum ego putem: *Tam parum aberat, quin elapsi fuissent*. Ita infra 2 Ver. Hist. c. 43,

παρ' ὀλίγον ἐλθούσα κατενεχθῆναι ubi recte interpr. Quam parum aberat, quin delaberetur in praecurs. Ut & in Pictor. mant. c. 57, παρὰ τοσούτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν, postquam rursus abfuisset, quin perissem. VITRING. Quod Hor. Vitring. & hic & supra cap. 20 in versione corrigendum monuit, id Gellius, etiam non visa illius animadversione, sponte praestitit, quare illa Vitringae omittere potuissem: at eum, etsi levioris res est momenti, sua laude fraudari fas non erat; nam & alibi in his verbis vertendis peccatum ab aliis interpretibus. Ofsop. tamen id in Luciano non semel recte reddiderat. Et sic benedungerm. convertit Long. Past. 2, p. 62, παρὰ τοσούτω ἦλθε κακοῦ, parum abfuit quin &c. Adde Nostrium Catapl. c. 4 f. παρὰ τοσούτον ἦλθε διαφυγεῖν, tantillum aberat, quin effugisset. In Thucydid. tamen L. VI, c. 37, ὥστε παρὰ τοσούτοι γιγνώσκω, vertitur, quantomorem ab hac opinione ego adeo dissensio; quod & Scholiast. sic exponit: τοσούτον διαφέρομαι τοῖς τὰ ἕτερα διαγγέλλουσι &c. quem vide. REITZ.

Pag. 286. l. 12. Πολλὰ κλέπτουσιν) Vid. Th. Mag. v. Βούλαμα eadem citantem. SOLAN.

Pag. 287. l. 3. Ἀφ' ὧν) i. e. unde; pro quo & hic dicas, ἐφ' ὧν. Etiam si alibi ἀπὸ in simili locutione paulo aliter valet, ut ap. Aristoph. Nub. 766, (τὴν ὕαλον) ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἄπτεται quod supra in Quom. conscr. hist. vidimus. REITZ.

ead. l. 7. Τῇ ὑφ' ὑμῶν) Sic scribendum, non, ut in libris est, ἡμῶν. Vid. c. 47; unde clare liquet, oppositam nostrae terrae, non ei, quam incolebat, qui hic loquitur, Rhadamanthus. SOLAN. Loquitur Rhadamanthus in insula beatorum, & loquitur cum vivo & ad suos redituro Luciano, & praedicat ea, quae in ipso fine huius libelli indicantur, non enarrantur. Nullo modo igitur ferri hic potest ἡμῶν. Quare contra libros omnes atque interpretes, quos norim, rescribendum, ut interpretatus sum, ὑμῶν. Si res verbis egeret, & reliquas ex hoc libello loquendi rationes conferrem, & Scipionis Africani maioris cum minore sermones compararem. GESN.

ead. l. 11. Μαλάχης ῥίζαν) Dogma Pythagoricum ridet, qui folium malvae sacratissimum habebat. Aelian. Var. Hist. IV, 17, ἔλεγε δὲ ἱερότατον εἶναι τὸ τῆς μαλάχης φύλλον. Iambli. n. 109. Ad Homeri etiam μέλαν (Od. K, 304.) alludit. SOLAN.

ibid. Ταύτην κλεῦσας &c.) In omnibus edd. hic locus ita adhuc legebatur: ὁρξέ μοι ταύτην, κλεῦσας ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις ταύτην προσέχεσθαι. Sed quis non offendatur in elegantissimo scriptore inconcinna repetitione illa ταύτην —

ταύτη; Rectius Mss. Regg. 2954 & 3011 posterius ταύτη omittunt, & pro priore ταύτην, ταύτη legunt, interpungendo post ἄρεξί μοι. Valeat igitur vulgata.

ead. l. 13. Μῆτε πῦρ μαχ.) Et hoc Pythagoricum symbolum est, de quo multi. Vid. Diog. Laërt. p. 218, & not. Porphy. n. 42. SOLAN.

ibid. Μαχαίρα πῦρ σκαλεύειν) De hac superstitione locus alius dicendi: praceptum est Pythagorae. BOURD.

ead. l. 14. Παιδί) Cicero Tusc. IV, 34, conqueritur philosophos exortos, & auctore quidem suo Platone, quem non iniuria Dicaearchus accuset, qui amoris auctoritatem tribuerent. Doctissimus eius enarrator Theodorum etiam testent citat, eundem Platonem dixisse, τοὺς παρὰ τὴν φύσιν ἀσελγεῖν ἀσπαζομένους καὶ τῇ δὲ μακαρίους — καὶ ἐκδημήσαντας οὐτεῦθεν εὐδαίμονας ἐσσεῖσθαι. Therap. IX, p. 131. SOLAN.

ead. l. 15. Πλησιάζειν) Ut infra in Pseud. (c. 41.) LA CROZE.

Pag. 288. l. 1. Τῇ δ' ἐπιούσῃ) Sic Mss. Regg. 2954 & 3011, pro vulgato τῇ ἐπ. δ'.

ead. l. 6. Λουκιδὸς) Sive Creticum hic posuit Lucianus in versus principio, sive, quod nolim, penultimam nominis sui corripuit contra morem, sive, vocalem per synizesin sequenti coniunxit: dubium non est, Latine interpretanti idem licere debere. GERN.

in Schol. col. 2. l. 2. Τὸ γὰρ) Lege οὕτω γὰρ τὸ, & confer Schol. ad Alex. ad verba τὴν γὰρ σελήνην. SOLAN.

Pag. 289. l. 5. Ἐξ αὐτοῦ) Sic Fl. & Iunt. pro vulgato ἐαυτοῦ. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀπόξυρος) Mendose in omnibus impressis, excepta Fl. legitur ἀπόξηρος. Vid. Pnt. c. 7, & in Εὐχ. c. 8. Recte etiam scribitur in Mss. Angl. P. & L. initio Prometh. SOLAN.

ibid. Καὶ τραχῶσι) In quibusdam libris Scholiastes legisse videtur, pro his duabus vocibus, τραχῆσι. Sed satis sana videtur vulgata scriptura: quamquam non sunt ad manum nunc, unde confirmem, loca. Talia Plutarchus in Ἀλεξ. τόπους ἀπόρρογας vocat. SOLAN. Mallem τραχῶσι, a τραχὺν, τραχῶνος, locus asper, etsi omnium editi. accentum, qui in prima erat, servavi. Nam quod Τράχων Suid. scribat, id nomen proprium esse, recte iudicat Steph. At in Strab. XVI, pag. 756, f. 1096, Τραχῶνες tamen editum est, qui sint duo colles ultra Damascus; sed ibi Τράχωνες scribendum arbitror, quia apud Iosephum sic plus decies, ut L. XIII Ant. cap. 16, § 5, & XV, 10, 1 bis &c. REITZ.

ead. l. 10. Οὐδὲ) Negativa simplex pro duplici, ut *ἐπι*: Ver. Hist. c. 4, *ἐντερον δὲ ἐν αὐτῇ, οὐδὲ ἤπαρ φθίβεται*. A generis ellipsis negativae particulae vid. apud L. Bos 331—2. REITZ.

Pag. 290. l. 7. Διὰ πάντων) Forſan *διὰ πάντες*. SOLAN.

ead. l. 10. Πολλοὺς δὲ καὶ) Deficiens in edd. *καὶ* reſtituimus ex Mſſ. Regg. 2954 & 3011, ſuadente cl. B. de Ball.

ead. l. 13. Αἰς) Quamvis ferri poſſit vulgatum *εἰς*; praefenda tamen videbatur Codicum modo laudatorum *ἐς* αἰς.

Pag. 291. l. 4. Ἀσπασάμενος τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψε) Benediſtus, ſalutato Nauplio diſceſſi. Prorſus non ita, ſed ſalutatum Nauplium remiſi; haec enim conveniunt praecedentibus GRON.

ead. l. 13. Πύλιν) Lege *πόλιν*. Quamquam enim *ἐμπόρων* portarum facta mentio ſit, ut portui propinquarum; melius videtur, ut urbem intrare dicatur. Mihi *Geographia* illis ſcriptura non admodum perſpecta. Quid enim, ſi per *Portas ἐμπόρων* aliquid ſimile voluerit *Portis Caſpiis, Thermopylis &c.*? SOLAN. Emendationem Solani, *πόλιν* legentis, confirmant Mſſ. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 16. Ὀμηρος) Hom. Od. T, 560. SOLAN.

Pag. 292. l. 5. Πηγαὶ δύο παρὰ) Confer ſupra c. 16, ubi ſimilis variatio praepoſitionis: quam etiam T. I ſaepe habuimus. REITZ.

ibid. Παρὰ ταῖς) Edd. *Fl. & Iun.* Reliquae *περὶ*. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀμηρος) Vide eum l. c. SOLAN.

ead. l. 11. Κεράμου πεποιημ.) Conf. ſupra 1 Ver. Hiſt. c. 7, *χαλκοῦ πεποιημένην*. Adde hic, etſi hoc tritiſſimum, Long. Paſt. I, p. 7, *δεσμὸν ράβδου χλοῦρας λυγίσας*. Et III, 116, *ἐφάνισκεν ἰὼν πλεκουσα*, *corollam ex violis neſſens*. Tamen & dativo utitur id. I, p. 6, *τὰ ἀγάλματα λίθοις ἐπεποιήτε*. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 17. Ἐμμενετικά) Ex C. inſertum, cum in edito tantum legeretur *νετικά*; ſed remanet tamen hiatus, ſi- nique Scholii adſcripſerat Solanus: Hoc Scholium ſic enuculatum, ſed adhuc obſcurum, aliis enarrandum lubens relinquo. REITZ.

Pag. 293. l. 13. Ἀτιφῶν) Athenienſis. Vid. Suid. qui eum *τετρατοσκόπον* vocat. SOLAN.

ead. l. 14. Παρὰ) Dixi ſupra ad Ἀλλ. c. 1. Solae autem *Fl. & P.* recte hic habent. Reliquae vitioſe *περὶ*. S. autem & A. quod mireris, *ἐπὶ*. SOLAN.

ead. l. 15. 'Ονειρων) Difficultas hic Latino interpreti oboritur non facile superabilis, quod personam affingit Somniis Lucianus, & cives huius reipublicae facit: quod Graeco facile, qui non neutro solum genere ἐνύπνιον dicere possit, sed masculino etiam ὄνειρον; negatum Latinis. Sed laboratur fere, quoties lusus eiusmodi ad verbum transferre coneris: quibus ob ipsam eam causam in scriptis feriis & aetatem laturis vix, ac ne vix quidem locus est. GESN.

Pag. 294. l. 9. Δεξιῶς ἐξένιζον) Accurate receperunt recte veritas non absumilem Longi phrasin, in Pastor. IV, pag. 107 ed. Moll. *Τούτων ἐδεξιούντο πᾶσαν δεξιῶσιν* sive, cum industria; nam οἰκίας δεξιῶν servi industrii sunt apud eundem pag. 126. (f. 134.) REITZ.

ead. l. 14. Καθεύδοντες, εὐνοχοῦμενοι) I. Fl. & H. nihil hic a vulgata abire notaverat Solanus. An voluit igitur coniunctionem quaerere? Vix credo: nam ἀσύνδετον illud hic melius & efficacius, quam si coniunctio adesset; immo vellem ita saepius enuntiasset Noster, ut Long. Past. III, 120 ed. Iungerm. *μιμνῆται πάντα — θεούς, ἀνθρώπους, ὄργανα, θηρία*. Et L. IV, 115, (123. Moll.) *Ἐρύβος πολὺς κτηνῶν, οἰκετῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν*. Quamvis idem alibi etiam nimis amet illud repetitum καί. REITZ.

Pag. 295. l. 1. Ὠχυρία νήσω) Vid. Plut. 1733. SOLAN.

ead. l. 6. Λευκοθέας) Matuta. VORST.

ead. l. 7. Διασωθέντα) Utitur his Luciani verbis Iac. Elsner. ad Epist. Petr. III, 20, quo probet, διασωθῆναι usurpari de eo, qui salvus in aliquem locum pervenit, i. e. ex periculo vel naufragio servatus est; ut Actor. XVII, 44, διασωθῆναι ἐπὶ τὴν γῆν, triaque alia testimonia adducit, quae non reperam, nec augebo, quia hanc significationem ubique obviam non vi. REITZ.

ead. l. 10. Τηλεγόνου) Conf. infr. de Salt. c. 46. SOLAN.

ead. l. 17. Ὀμπρος εἶπε) Odyss. E, 57. SOLAN.

Pag. 296. l. 1. Ἐπιδέξατο) In omnibus libris nostris erat ὑπεδέξατο, quod cum ferri non possit, sic mutavimus. Vide *Ἐξ Δ. V, & Γυμν. c. 21*. Suspicio tamen, fuisse a Luciano scriptum ὑπεδέξατο, ut *furtim* ab ea *lectam* epistolam notaret. Sed quia vox ea a nullo, quod quidem sciam, Lexicographo observata est, nec ubi apud alios auctores occurrat, ipse annotaverim, eam in textum recipere non sum ausus. SOLAN. *Ἐπιδέξατο* Quid sibi velit ὑπεδέξατο a vi verbi ἔλαβε diversum, non comminiscabar aliud, quam quod in interpretatio-

ne expressi. Cogitabam etiam, an ὑπελέξατο vim legendi habere posset? quod nihil fere ab altero illo ὑπεδέξατο distat in MSS. Vulgarum quidem illud, *postquam epistolam accepit & amissit*, non intelligebam. GESN. Solanum locuti rescriptum ὑπελέξατο cui emendationi adhipulantur Mss. Regg. 2954 & 3011. Vulgata ὑπεδέξατο nullum h. l. sensum habet. Mox l. 4 post ἑποῖα ex iisdem Mss. edidimus τς. Aberat enim ab edd.

ead. l. 9. Κατίοντος τοῦ πνεύματος) Sic Thucydid. VI, 2, κατίοντος τοῦ ἀνέμου τάχα ἂν δὲ καὶ ἄλλος πῶς ἐσπλεύσατες. Ubi Dukerus docet, ἀνεμον κατίοντα esse ventum increbescentem, & quidem a tergo euntes prosequentem, idque hoc Luciani aliisque testimoniis probat contra Vallam, qui de *venio ponente* plane contrario modo intellexerat. REITZ.

ead. l. 12. Παραπλέοντας) Sic scribo, non ut in omnibus, quos vidi, libris est, *περιπλέοντας*. SOLAN. Recte Solanus vidit, pro *περιπλέοντας* rescribendum *παραπλέοντας*, & sic plane exhibet Mf. Reg. 3011.

ead. l. 14. Πηχέων ἕξ) Nescio, an sic nugari voluerit Lucianus, ut mensuram poneret, quae vix ullam ad reliqua, quae hic dicuntur, proportionem habeat. Facile, numerum hic esse corruptum, putare aliquis possit. Sed parum alias quoque religiosus hac parte est scurra noster, ut mox circa halcyonem. GESN. Ioculariter mensuram videtur addere exiguum, cum in expectationem magnae lectorem coniecisset, praemittens *naves esse maximas*. Quales metaphorae deceptionis parce & apte usurpatae, fallendo delectant, quarumque exempla collegit Eman. Thesaurus, in Idea argutae dictionis, toto c. XVI, a pag. 369 ad 385. Ubi Corinthi bella moenia videns Agis, interrogat, *quinam sunt haec moenia inhabitantes MULIERES?* Vel hoc Martialis, — *Centum Coramius amphoras AQUAE fecit*, cum quisque expectaret vini. Notaque est ista cavillatio Caligulae victoris, cum literas laureatas ad Magistratus mitteret: *Parate quam maximum triumphum, quam MINIMO SUMTU*. Addo Aristophan. Plut. 27, *πιστίστατον ἡ γούμας, καὶ κλεπτίστατον*, ubi vid. interpret. Si cui hic lusus non arrideat in facetiarum magistro, & satis magna esse navigia contendat, cubitorum sex, utpote ex cucurbita, quae vel sic sane est maxima, per me licet, ita exponat, vel ἕ, i. e. c. 60, pro ἕξ legat, quo respondeat mensurae navium hostilium c. seq. REITZ. Ἐξηκόντα legunt Mss. Regg. 2954 & 3011, quod verum videret cl. B. de Ball.

ead. l. 15. Αὐτὴν) Αὐτὴν ad unam κολακύνθην elliptice refer-

tur, etsi pluralis & neutrum adiectivum praecessit: qualis synthesis apud Latinos quoque est frequens, ut Terent. Eun. 2, 1, 19, *Adeone homines immutarier ex amore, ut non cognoscas eundem esse*. Sallust. Cat. 56, 5, *Servilia* — cuius, ad quem l. vide Excurs. VIII Cortii. Alia exempla ex Latinis auctr. collegit Th. Wopkens in Lectr. Tullian. pag. 15, & passim aliis pagg. Oppositam, sed analogam, enallagen supra ad Scyth. vers. fin. dedimus ex Aristoph. Pl. 527, οὐχ ἔξεις οὐτ' ἐν κλινῇ καταδαρδεῖν, οὐ γὰρ ἔσονται, (scil. κλῖναι). Non absimilia dedit Hemsterh. ad Lucian. Nigr. ipso pr. Conf. Zeux. c. 7, ubi περιβαλε — καὶ ἀράμενοι alio modo, cui addere oblitus sum similem locutionem ex Evang. Luc. V, 4, ἐπαγάγε εἰς τὸ βάθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν, & Lucian. Harmon. c. 3, ἀλ-λότριον τὰ ἐμὰ &c. Ubi & addere potuissim Hippocr. Sect. II, aph. 3, ὅτις ἀγρυπνίῃ, ἀμφοτέρω τοῦ μετρίου μᾶλλον γεγόμενα, κακίῃ. Conf. etiam Reviv. cap. 13, μία πάντων φιλοσοφία, pro πασῶν, ubi Iens. ex Lucian. Amor. καρπούς — & συναρβόφουν, pro οὓς &c. Alias eiusmodi enallagas generis vid. apud Interpret. ad Aristoph. Plut. 291, τέκνα ἐπαναβρόντες, respectu filiorum, qui per τέκνα intelliguntur, ubi Kusterus etiam addit Homer. Od. M, 74, — νεφέλη — Κυκρήν, τὸ μὲν οὐ ποτ' ἐρῶσι, ibique τὸ respectu νέφος dici, quod tacite intelligitur, recte monet, ut alia omittam, quae ibi videri possunt. Ad- do tantum ex fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. p. 320, I Timoth. 2, 15, σωθήσεται δὲ διὰ τῆς τεκνογονίας, ἐὰν μείνωσιν ἐν πίστει, quod Heinsius in Exercitt. Sacr. p. 485, de coniugibus exponit, ita ut μείνωσιν referatur ad virum & uxorem simul; alii ad uxores solas referunt. Paulo aliter etiam Long. Paft. L. IV, p. 107 ed. Moll. εἰς αὐτὰς ait, tacite respiciens ad oves & capras, cum tamen sing. ἀγέλη praemiserit. Sic infra Tyrannicida c. 8, ὁ δὲ masc. gen. relatum ad τὸ ξίφος, quod vide. REITZ.

Pag. 297. l. 1. Πληρωμάτων) Navium πληρώματα dicuntur ipsi remiges vel clastarii milites, quibus implentur. Hic autem sumitur pro ipsis navigiis instructis & armatis. Vorst. Vid. Baif. 127 f. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀγχωμάως) Monuerat Hemsterh. in marg. ad-eundem Duker. ad Thucyd. pag. 493, No. 53, i. e. ad L. VII, cap. 71, ubi Thucyd. εἰς ἀγχωμάλα ἐνανυμάχουν ait, Waf-siusque Pollucem reprehendit, qui hoc verbum τραχὺ esse scribat, quod tamen ille ex Dionys. Halic. hic ex Luciano h. l. proferat, Suidamque & Lexica alia plures habere eius vo-

cis auctoritates, observat; quare plura non addam. REITZ
ead. l. 8. 'Ωλιγώρησαν) Et si supra satis dixi, augmentum
 saepe negligi, & hic edd. fere omnes habent *ὀλιγ.* tamen non
 credo sic Lucian. dedisse, quia usitatissimum in hoc verbo au-
 gmentum initiale, & ratio abiectionis nulla, quia verbum in-
 de non fit longius, si addatur, (ut in plusquam. quae satis po-
 ly syllaba per se, ideoque augmentum frequenter negligunt.)
 Quare invitis edd. iam mutaveram, quod in vocali brevi cum
 longa permutanda scribarum culpa sit quotidiana; sed postea
 consulens omnes edd. ad manum quae erant, vidi & *Salm.* re-
 cte *ὀλιγ.* exhibere. REITZ.

ead. l. 13. Καλύφει) Sic L. & Fl. ed. melius, quam quod in aliis
 est, *καλύφειν*. In Scholiis etiam recte *καλύφει* legitur. SOLAN.

ead. l. 15. 'Απεκρύψαμεν) Suspicio legendum *ἀπεκρύπτει-
 μεν*. SOLAN.

Pag. 298. l. 11. Μεσονύκτιον) Nugatur igitur, ut saepe, Th.
 Magister, scribens: *Μεσονύκτιον, καὶ Μεσονύκτιος, ποιητικῶν*.
 Habuimus & supra *μεσονύκτιον*, de Merc. cond. c. 26; item
 hac differt. c. 26, & alibi. Habet & Evang. Marc. XIII, 35,
 & Luc. XI, 5 &c. REITZ.

ead. l. 17. Γοερῶν τινα &c.) Conf. supra 'Αλλ. c. 1. SOLAN.

Pag. 299. l. 6. 'Αδρότερον) Male Solanus in marg. *I.* notarar,
 etiam *S. & H.* cum *I.* habere *ἀδ.* prima laevigata. Nam recte
 habent adspiratam, ut ceterae priscæ, quas adii: & sic solet.
 Vid. Poll. On. non uno loco. Quamvis & Budæus in Lex.
 minore *ἀδρῶν* *augeo* male, mox tamen *ἀδρὸς* recte habet ibi-
 dem, operarum culpa. REITZ.

ead. l. 9. 'Επτερεύξαι) Conf. 'Αλλ. c. 1. SOLAN.

ead. l. 12. 'Ο γὰρ) Illud γὰρ in *I.* aequè ac *Fl. & H.* reperiri
 notabat Solanus. Idem sic notarar supra Hermot. cap. 29. An
 igitur id suspectum habuit? vix credo; nam sic saepe apud
 Nostrium occurrit. REITZ.

ead. l. 16. 'Αποτρέψαι) Quamquam hic aliam lectionem sug-
 gerant Scholiastes & Fl. ed. cave hanc mutassis: proprium
 enim est in ea re vocabulum. Unde *Ζεὺ ἀποτρέπεις &c.* Vul-
 gatam etiam confirmat P. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. 'Αερὼν ῥάβδον) Iterum imperite Lucia-
 num incusat Scholiastes: notum enim est, hoc desumptum esse
 ex Bacchi fabula. CLER.

*Pag. 300. l. 12. Καὶ δὴ ἐδόκει ἡμῖν ἀναβαμένοις τὴν ταύτην ἐπὶ
 τὴν κόμην τῶν δένδρων*) Perridicula ista super silvæ ramis na-
 vigatio, sive *ὕλησις πλοῦς*: sed videntur fidem ei facere Iosc.

phus Acoſta, & illi, quos navigationis ſuae fundos auctoref-
que habet, *Historiae Indicae* c. XXX, lib. IV. Ipſa eius haec
ῤητῶς narratio. *Un de nos freres homme digne de foi nous contoit,*
que s'étant égaré & perdu dans les montagnes, ſans ſçavoir quelle
part n'y par où il devoit aller, il ſe trouva dedans des buiſſons ſi épais,
qu'il fut contraint de cheminer ſur iceux ſans mettre les pieds en terre
par l'eſpace de quinze jours entiers, & que pour y voir le ſoleil, &
pour remarquer quelque chemin en cette forêt ſi épaiſſe & pleine de
bois, il avoit beſoin de monter au coppeau des plus grands arbres,
pour Li découvrir le chemin. MARCIL.

in Schol. Ἀντὶ τοῦ &c.) Hoc & ſequens Scholion ad aliena
verba relatum, eo, quo pertinet, reduxit Solanus. REITZ.

Pag. 301. l. 4. Ἀντιμάχου) Scripſerat is poëma de Argivo-
rum contra Thebanos expeditione, cui *Thebais* titulus erat.
Athen. 468 A. 475 D. & 482 F. Meminit Plutarchus Elegiae
ab hoc ſcriptae f. 65, 2. Platoni probatur. Cic. Brut. 51. Hunc
tanti faciebat Adrianus Imp. ut Homero exacto, ſolum ab
omnibus legi vellet. Audi Xiphil. p. 261, καὶ οὕτω γε τοιοῦτος
ἦν ὥς καὶ τὸν Ὅμηρον καταλύων Ἀντιμάχον ἀντ' αὐτοῦ εἰσα-
γεῖν, οὐ μὴδὲ τὸ ὄνομα πολλοὶ πρότερον ἠπίσταντο. Verbosum
fuiſſe docet Gregorius Theologus in Epift. ad Nicobulum 2,
his verbis, οὕτως ἐγὼ καὶ βραχυλογώτατον Ὅμηρον λέγω, καὶ
πολὺν τὸν Ἀντιμάχον πῶς; τοῖς πράγμασι κρίνων τὸ μῆκος,
ἀλλ' οὐ τοῖς γράμμασι. Apud Baſil. p. ed. Baſ. 286. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀρώμεν) Edd. FL & B. 2. recte; in reliquis ἐωρῶ-
μεν. Latinus interpres recte vertit, quaſi ὀρώμεν & ipſe legiſ-
ſet. SOLAN. Errat Solanus, dicens B. 2. i. e. Baſileenſem ſe-
cundam, cum Florentina facere; nam aequae ac B. 1, cuius er-
rores fideliter ſolet repetere, habet ἐωρῶμεν. De Florent. ve-
ro recte monet. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Κρεῖττόνων) Quam apte hanc vocem ho-
mo Chriſtianus uſurpet, aliis diiudicandum relinquo. Certe
Moſem a Luciano peti non credo. SOLAN.

Pag. 302. l. 4. Κατ' ἐκεῖνο) Variationem fruſtra quaefivit
Solanus; nec ea opus eſt. Nam licet θάλαττα praecedat, pot-
eſt tamen neutrum ἐκεῖνο ad πέλαγος paulo ante praemiſſum
referri, vel, quod malim, abſolute poſitum accipi de loco;
veluti ἐπὶ τὸ, & eis τὸδ'ε huc, intellecto χωρίον accipitur, vid.
L. Bos de ellipſi in χωρίον. Verum & praeterea neutrum genus,
ut generale, etiam ſubſtantivis masculinis & femininis iun-
gi, quis nescit, ut Long. Paſt. I, p. 8, ἢ μὲν Νάπη, τοῦτο γὰρ
ἐκαλεῖτο. Vel, ut in tritiſſimo illo Aelian. X, 10, τοῦτο βους,

ἐκεῖνο ἵππος. Epist. ad Rom. XIV, 18, ἐν τούτοις habet, post praemissa tria feminina δικαισύνη, χαρὰ, & εἰρήνη. Sed de aliis paulo durioribus iam dictum ad Reviv. cap. 13, ubi μὴ πάντων pro πασῶν. REITZ.

ead. l. 7. Εὐπρόσιτος) Antea legebatur εὐπρόσιτος, πρᾶν. Ego mutavi. SOLAN. Verti, ac si legeretur εὐπρόσιτος, συνηκουμένη. Gratias agam, qui me docuerit, quae sit εὐπρόσιτος συνοικουμένη. Ita mox pro προσήειμεν ὑδρευόμενοι, dedisse arbitror Lucianum προήειμεν, & sic interpretatus sum. GESS. Recte quidem Solanum coniecisse arbitror εὐπρόσιτος legendum; verum quia neque editio ulla, neque Cod. praerit, & plura etiam corrigenda restant, nihil mutavi. Nam comma etiam post εὐπρόσιτος addendum; tum pro συνοικ... ἐτοιζ. legere malim; certe illud συν in Fr. ita exaratum est, ut parum differat ab ἐν. REITZ.

ead. l. 10. Καίτοι) Legendum potius καί τι Solan. marg. Iun. adleverat; quod non improbem. REITZ. Omissio καίτοι Mff. Regg. 2954 & 3011 mox pro σιτίου legunt σιτία. Sed malle-mus cum Solan. καί τι.

Pag. 303. l. 5. Κτείνωμεν) Et sic cum I. habere FL & H. notarat Solanus; sed habent & aliae. Cur autem variationem quaesivit? quia ἐδιώκομεν & κτείνωμεν diversa sunt tempora, ideoque διώκομεν potius legi quis malit; id quod nec ego improbaverim. Verum in eadem hac Hist. id occurrit adeo frequenter, ut studio tempora variasse videatur auctor: nam cur paulo ante non item quaesivit varietatem, cum legeret ἐδιώκον, καὶ λαμβάνουσι, & paulo post λαμβάνομεν, καὶ ἀνστέρομεν pro ἀναστρ. & c. 46, εἶδον, καὶ συλλαμβάνω, καὶ ἀνέκρινον: ut alia mittam. Coniunctiones enim similia tempora non regere, supra iam diximus. Et ex Latinis sexcenta similia proferre liceret, ut Sallust. Iug. c. 113, 7, Iugurtha Sub-lae vinclis traditur, & ab eo ad Marium deductus. Quin & modis diversis interdum coniunctionem sequitur, ut apud Liv. II, c. 23, 11, Postulare — ut senatum vocarent, curiamque ipsi circum-sistunt. Ac ne credas postulare ibi pro postularunt positum, vid. not. Dukeri, qui ex eodem affert moliri — & pertentant, aliaque similia. REITZ.

Pag. 304. l. 7. Μεγάλα) Pygmaeos Ctesiae hic ridet. Vide Photii Excerpta. SOLAN.

ead. l. 8. Ποδῶνας) Leop. 136. SOLAN. At supra Contempl. § 3, τὴν ὁδὸν στεῖλαι, ἢ ἐνδύσαι ὀλίγον τοῦ ποδός, ubi Solan. similia ex Nostro produxit. REITZ.

ead. l. 9. ἄλλοι δὲ μετὰ τούτους, ἐπὶ φελλῶν καθήμενοι, ζεύξαντες δύο δελφίνας, ἤλαυνόν τε, καὶ ἡνιοχέουσιν οἱ δὲ προϊόντες ἐπισύροντες τοὺς φελλοὺς) Vertunt: post hos & alii suberibus infidentes, iunctis duobus delphinis remigabant, & equitabant, alii praecedentes subera trahebant. Ita vertentes indicarunt, se mentem auctoris non satis percepisse. Nam, ut taceam, μετὰ τούτους hic potius significare praeter hos, observandum est, Lucianum de suberibus loqui tanquam de vehiculis; de delphinis tanquam de equis vehicula trahentibus; de hominibus illis, qui suberibus infidebant, tanquam de aurigis vehicula agentibus, & moderantibus; aurigarum enim propria sunt verba, quibus utitur, ἤλαυνον & ἡνιοχέουσιν quae propterea hic non reddenda erant, remigare & equitare. Et per οἱ δὲ προϊόντες non intelligendi sunt homines alii, uti habet versio; sed illi delphini, qui suberibus iuncti erant. Totus itaque locus hoc modo est vertendus: Praeter hos & alii suberibus infidentes, iunctis duobus delphinis, agitabant, & moderabantur eos: illi vero (scil. delphini) praecedentes trahebant subera. VITRING.

ibid. φελλῶν) Si quis auctoritates super h. v. & usu desiderat, adeat Bergler. ad Alciphr. Ep. I, 1, p. 7. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 3. Κάπταυθα) At vide πούς serio ea de re alibi etiam usurpatum, ut Ἐπισκ. c. 3, & not. SOLAN.

ibid. l. 4. φελλός) De hoc Italiae monte nihil, quod equidem rescire potuerim, apud Geographos invenitur. Plinius praeterea negat in tota Italia nasci suber. Lib. XVI, c. 8. Licet Theophrastus in Tyrrhenia nasci scribat, lib. III, c. 16; nisi sit mendum, quod ut suspicer facit Plinius contrarium affirmans, licet legisset hunc locum Theophrasti, quem & in quibusdam vertit. Ceterum hic absurde ex piceis suber desumi dicit, cum sint arbores plane diversae. Videtur potius apud Graecos φελλός idem significasse ac φλοιός, & suber κατ' ἀπαιτομασίαν dictum corticem, (ita legitur, pro cortex) ut etiam apud Latinos factum, quod observavit in suo Lexico R. Constantinus, & post illum I. Harduinus ad locum Plinii laudatum. CLER.

Pag. 305. l. 1. Ἑλλάδα φωνήν) Pro Ἑλληνικήν. Sic Σκύθην οἶμον pro Σκυθικὴν ὄδον ex Aesch. Prom. p. 5, & γυναῖκα μαζὸν ex Hom. II. Ω, 58, nec non Ἑλλάδα διάλεκτον, aliaque similia, ex Eustath. affert Maittaire de Dialect. p. 78. Plura Iens. in Lectt. Lucian. p. 89 ad 94; quae pertinebant ad Dial. Deor. XV, 1, ad verba τέχνην βάνανσον; ibi autem non sunt inserta, quia nimis erant multa. Meretur tamen huc addi, quod postea margini adlevit idem Iensius: Ἑλλῆνα πάλαιος habet Thucyd.

pag. 104 in Oratione Periclis (i. e. lib. II, cap. 36.) *RETI.*

ead. l. 4. Καβαλούσα) Ἀν Κοβαλούσα, α κέβαλος, i. e. κολόσσα; GUYET. Haftenus Lucianus nomina finxerat inter. Quia satis facilia. Nunc autem *Cabalusam* & *Hydamardium*, proflrofa & barbara vocabula cur obtrudat, nondum satis perspicio. Est tamen Graeca vox καβαλικός, vel huic proxima καββάλιος, quam M. Aurelius (VII, 52.) & alii usurpant proiciendi sensu. Vide ad eum locum Gatakeri not. & Plut. 421, 2, καβαλικώτερος. Sed pone, regionem Καββαλούσαν ideo dictam, quia feminae istae advenas mactarent, quid erit urbs Ὑδαμαρδία; Parvi quidem hoc refert; sed tamen ad aquam alludit, in quam magae istae se convertebant. Regionem *Catalensem* memorat Strabo XIII sub fin. p. m. 434 A. SOLAN. Καβαλούσα forte est καββαλούσα, id est, καταβαλούσα, deicent homines ad illa χμαίτυπεία. Circa Ὑδαμαρδίας res diuiliior. Si evenum narrationis spectes, possis suspicari, Ὑδαμαρδίαν dedisse Lucianum, διὰ τὸ εἰς ὕδωρ ἑμμενέουσαι τὰς γυναῖκας ut nempe in aquam, in fumum, & si quid his fugacius est, abeunt voluptates venereae, postquam deiecere ignavos, & similes libidinosos asinis homines. GESN. Cl. Bel. de Ball. coniciebat Κασαλβαδούσα, l'isle des courtisanes, α κασάλβαδες; laudatque Aristoph. & eius Schol. Ἑκκλ. v. 1106. *ead. l. 5. Λαβούσαι*) Angl. διαλακούσι. BOURD.

ead. l. 6. Ἐκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπήγε, καὶ ξένον ἐποίητο) Interpretes: secum quetque singulae abduxerunt &c. Mallem: singulae quetque domum suam abduxerunt. Ita passim, ὡς αὐτὸν, & πρὸς ἑαυτὸν, παρ' ἑμὲ &c. Sic in Afim. cap. 42, ἐπιθεῖς μὲ τῷ πυρὸν, ὡς ἑαυτὸν ἤλαυνεν, imposito mihi tritico ad se, h. e. ad pedes suas, me ducebat. Sic etiam ibid. cap. 55, & in Gallo, sine c. ult. παρ' ἡμᾶς. VITRING.

ead. l. 7. Ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστὰς) Cl. Bel. de Ball. ad h. l. annotat: Je soupçonne une lacune dans cet endroit, où le texte dit: pour moi je m'arrêtai un peu. Ce ne peut être dans la campagne, mais chez la courtisane qu'il aperçoit les offemens dont il parle plus bas; & c'est peut-être au moment où elle lui offroit ses faveurs, qu'il dit, je m'arrêtai &c.

ead. l. 12. Μαλάχην) Confer supra cap. 28. SOLAN. Quam nempe ad hoc ipsum discedenti ex Heroum insula dederat Rhadamanthus. GESN.

Pag. 306. l. 1. Ὀνοσκαλέας) De hac copiose Coelius Tangit Gilbert. Gaulminus ad Psellum. Interpr. Aristophan. ad Ranas. BOURD.

IN TYRANNICIDAM.

Pag. 308. l. 3. Ἀπὸ τίς &c.) Argumentum huius controversiae in Collethaneis Galeanis integrum legitur. SOLAN.

ead. l. 4. Καὶ αὐτὸν) Καὶ abesse etiam a *Fl.* notat Solanus in marg. *I.* Si eo charactere *Flor.* edit. ut solet, designat, errat; nam compareret in ea. Igitur Codicem *Flor.* intellexerit oportet. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποσκευάσματος) Ut Galli *depecher* pro occidere, & nos *affcheren*. Sic & *Herodian.* VII, 1, 7, εὐθείας οὖν τοῦτε φίλους πάντας — ἀπεσκευάσατο. Ac perfaepe alibi: quod tamen plenius effert *L. 2, 10, 7, τοιοῦτον ἀνδρα φόνος ἀπεσκευάσαντο.* REITZ.

Pag. 309. l. 4. Ζῶντι) In libello Tyrannicida inscripto, ait auctor c. 1, Ὁ παῖς δὲ ἐκείνου (τυράννου) τέθνηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπερέτησε δέ μοι καὶ ἀποθανὼν πρὸς ἄλλον φόνον, ζῶντι μὲν συναιδικῶν τῷ πατρὶ, μετὰ θάνατον δὲ πατροκτονησας, ὥς ἐδύνατο. Rotundiori & efficaciori sensu videtur mihi *Lucianus* scripsisse ζῶν. Scilicet is, qui tyrannum ipsum occidere voluerat, arce conscensa, invento tyranni filio trucidato, & relicto gladio, effugit: pater trucidatum filium reperiens, & ipse eidem illi gladio incubuit. *Filius itaque tyranni*, inquit, *mea quidem manu cecidit, at iam mortuus mihi ad aliam caedem ministerium praestitit; vivus quidem una cum patre iniurius & iniquus, mortuus vero, patre, qua potuit, trucidato.* Filium namque quasi causam paternae caedis agnoscit, cum pater praefilostorgia sibi ipse violentas manus intrulerit. Longè perfectior est antithesis, vivens una cum patre iniurias exercuit, mortuus parricidium commisit; ut pateat, tyranni filium & vivum & mortuum fuisse sceleratissimum; atque adeo pulcherrimum esse facinus, tantum scelus de medio sustulisse. *LEM.* Ζῶν ἐτι) In omnibus scriptum invenio ζῶντι, quod cum palam sententiae adversetur, exfulare iussimus. Emendationem nostram firmabunt loca seqq. μὲν ἀξιῶσάντες ἀπαγορεύσαι ζῶντας ἔτι ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων, *Τυμν. c. 38.* Et in *Εὐχ. c. 40,* ὁρᾶς οἶα μὲν ζῶν ἐτι ἔχεις πράγματα διδῶς καὶ φορτίζον καὶ κάμνον. Et *Ιστ. β, c. 10,* τί παθόντες ἐτι ζῶντες ἰσροῦ χωρτοῦ ἐπιβαίμεν. Vid. *Il. Σ, 10.* SOLAN. Ζῶντι) Videtur omnino legendum ζῶν. *GESN.* Ζῶν ἐτι) Veritas coniecturae Solani, ita se mihi probavit, ut fidem librorum in re tam aperta & mutatione adeo exigua exspectare nihil opus fuxerim, & cum versio ac nota *Gesneri* quoque sic iu;

beat, tanto magis utrique obtemperavi. Potest quidem ad priorum editionum lectionem versio ita detorqueri, ut quis inesse sensus appareat, sed is adeo friget prae restitutione, ut frustra illam defendere quaeras. Iam enim vera paret oppositio, quid *vivus* filius praestiterit, quid *mortuus*. In eo enim vis argumenti versatur, neque quid *vivus pater* ab eo passus fuerit, hic narratur. REITZ.

ead. l. 14. Ἐλπίδος) *Spes pro metu* si absolute non dicitur. (ut nonnulli negant, inter quos Vossius *Inst. Or. IV, 12, 3*) tamen pro expectatione tam adversarum, quam bonarum rerum, Graecis aequè ac Latinis dici, peritis satis notum; sic mox c. 11 f. τίς ἐλπίς τοῦ φόβου, ubi plura simil. dabimus. Et c. 18, μελλόντων ἐλπίδας χρόνων, quod Erasmus vertit, *quae in posterum imminebant metus*; lensius, *futur. tempor. horrores*: sed quia ἐλπίς φόβος additur, dices, distinguere a metu *spem* malam: recte; at non alio gradu, quam temporis; φόβος enim *timor* s. *terror* est ob mala praesentia, ἐλπίς κακῶν *metus futurorum*, s. *expectatio malorum*, quod eodem redit. Herodian. l. 2, 1, 16, Πάσαι μὲν τὸδε τὸ τέλος τοῦ βίου εἶχον δι' ἐλπίδας, *hunc exitum vitae* (i. e. necem a percussoribus immixtis) *deus sperabam*, i. e. *metuebam*. Scio, *spem* ac *metum* esse opposita; ideoque non idem valere. Sed si addas *futurorum*, dicisque *metus futurorum*, recte dixeris; & hinc saepe ἐλπίδων alii ἀπλῶς *metuere* verterunt, ut in Herodiano saepissime, nec male, quia ex sequentibus satis paret, ad futura illum metum referri. Sed satis hoc egi in libro de Ambiguis pag. 565. Et iam nimis in vulgaribus. REITZ.

Pag. 311. l. 8. Κελύσι) Ita B. 2. & S. Reliquae καλῶσι. SOLAN.

ead. l. 17. τοὺς τυραννομένους) *Tyrannide vexatos*. GUYET. Male interpres, qui *tyrannidem afflicta* e medio tollat. τοὺς τυραννομένους, hoc est, *tyrannide vexatos*. MENAG. τοὺς τυραννομένους ἐκκόπτων cum I. habere *Fl. H. & S.* notarat Solanus. Forte igitur aliam quaesivit lectionem: nam Erasmus verterat, *tyrannidem afflicta*, quod non video, qui cum Graeco verbo congruat; quia τυραννοῦμαι passivè solet accipi, ut paulo ante, ἐτυραννείτο. Ut ap. Dion. Hal. IX, p. 601, 37, βασιλευμένους τε καὶ τυραννομένους τῆς πόλεως. Iterum XI, p. 721, 23, & alibi. Herodian. I, 16, 1, & sic passim apud alios. Sed media forma accepit Erasmi. Concederem, si a τυραννιάω formatum esset, quod *tyrannidem afflicto* signific. Sed quid si pro ἐκκόπτων legamus ἐγλύπτων, ut significetur, filius

subditos arcebat, *impediebat eorum consilia*, & sic melior erit gradatio. Verba proxime sequentia, ὁ τοὺς ἐπιβουλεύοντας φοβῶν, Erasmus etiam infeliciter reddiderat, *qui infidias formidat*. Sed plura eiusmodi iuvenilis versionis τεκμήρια insunt huic dissertationi, quam ut ubique ea indicare opus sit. REITZ.

Pag. 312. l. 1. Ὁ τοὺς ἐχθροὺς ἀνασπῶν) Vix dubium est, quin illud genus iniuriæ notetur, quo adolescentuli vel castrantur plane, vel nervis certe *convulsis* aut contritis ad generandum redduntur inhabiles: tyrannorum opus, quod ab Orientis regibus didicere. Huic rei aptum esse verbum σπᾶν, faciunt *spadones*. Vjd. viri docti ad l. 128 de V. S. Sed est etiam apud τοὺς ὁ Levit. XXII, 24, ἀποσπασμένοι, respondens τῷ cheroth, atque τῷ θλαδίφ, & ἐκτεθλιμμένοι & ἐκτομίχ iunctum. Habet ἀποσπάδας Suidas, τοὺς ἀποσπασθέντας, quibus iungit ἀποσπᾶδοντας τοὺς ἀποκοπέντας. Quæ cum ita sint, legendum puto ὁ τοὺς ἐχθροὺς ἀποσπῶν, & vertendum, ut posui, utque Erasmus iam posuerat, a quo discessum non oportuit. Quod si ἀνασπᾶν eodem modo accipi posse doceat aliquis, mutatione plane opus non fuerit. Neque tamen, si cui ista displiceant, vehementer repugnaverim, si ἀνασπᾶν retinere velit, & interpretari *contrahere*, *sibi adiungere*, *quasi sursum, in arcem suam, trahere*. GESN.

Pag. 313. l. 9. Οὐ) Ita Mss. Regg. 2954 & 3011. Vulg. οὐδέ. *ead. l. 13. Τῆς ἐμῆς) Ταῖς ἐμαῖς.* MARCIL.

Pag. 314. l. 6. Πάντες ἡμῶν) Sic Ms. Reg. 3011, melius, quam quod in edd. est, πάντες μὲν.

Pag. 315. l. 3. Ὁ δὲ) Tyrannicida gloriabundus commemorans, tyranni filium, iuvenem, robustum, pessimum patriæ immanitatis sectatorem, a se occisum esse, idque gloriosius sibi multo esse, quam si tyrannum ipsum, superstitem adhuc filio, occidisset; ait, se noluisse patrem tyrannum sua manu interficere: neque enim ulli futurum sibi fuisse gloriæ, post tam nobile facinus, ignobiliori caede præcedens decus comminuere: propterea se reliquisse gladium, quo pater posset, si vellet, uti; atque adeo gladium sibi fuisse ministrum. Ὁ δὲ, inquit portor, ὑπερ ἐγὼ προύμαρτευσάμην. διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτόνησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι. Pro ὁ δὲ, legendum necessario vel τὸ δὲ, vel, ut potius nihil mutetur, ὁ δέ. Inteligitur ξίφος, quod tyrannicida reliquerat occiso tyranni filio; & cui (ξίφει) quasi imperaverat, ut pro se reliquum opus efficeret, ipsum nempe tyrannum confoderet. Propterea deinceps cap. 19, alloquens suum gladium, ait, ὦ ξίφος, κοινῶνδ,

Lucian. Vol. IV.

P p

καὶ διάδοχον τῶν ἐμῶν κατορθωμάτων. IENS. Nihil muto De gladio tam forti, quasi vir esset, loquitur. SOLAN. Maichia gen. ait, etsi referendum ad praemissum τὸ ξίφος. Sed vid. supra ad 2 Ver. Hist. c. 37. Et Maitt. de Dial. p. 84 & 263. Ubi οὐδ' εἰς γυνή, ex Achill. Tat. aliaeque generis enallagae referuntur. Non tamen hic statuo enallagen generis proprie sic dictum; sed Solano accedo, dicenti, *alloquitur gladium, ut personam*; idque confirmo ex c. 19, ubi gladium *facti socium vocat*, & se ambos *praemio dignos* pronuntiat, masculino gen. REITZ.

Pag. 316. l. 16. Τῶν) Illud τῶν officere videtur semetipsum. Nam si eius rationem habeas, ita vertendum fuerit, *si quis eorum, qui ante me fuere, praemio dignus*: quod a nemine factum puto. Et sane aut omittendum videtur, aut in πῶ, aliamve particulam mutandum. GESN.

Pag. 317. l. 13. Ἐμὸς ὁ φόρος) Eleganter sane idem Tyrannicida, qui Tyrannum ad suam ipsius caedem adegerat, ait: Ἐμὸς ὁ φόρος, ἢ χεὶρ ἐκείνου. Si enim ego, inquit, *filium obtinui*, prae cuius desiderio pater non poterat vivere, ipse patrem occidit: mea est caedes, manus eius fuit ministra. Phyllis apud Ovidium: *Ille necis causam praebuit, ipsa manum*. Et apud eundem in Faëtis, ipsiusque Didus epistola: *Praebuit Aeneas & causam mortis tibi ensem*. Ipsa sua Dido concidit *usa manu*. Persequitur porro Tyrannicida: Μὴ τοίνυν ἀκριβολογοῦ ἔτι περὶ τοῦ τρόπου τῆς τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε ὅπερ ἀπέθανεν. Hoc tamen Amstelædameses εὐ ποιούντες correxerunt, edideruntque ex antiquis edd. ἵπως ἀπέθανεν. Aldina tamen hac labe inquinata quoque est. Pergit Noster, id nimirum inquirendum esse, εἰ μὴκέτ' ἐστὶν, εἰ δ' ἔμὸν τὸ μὴκέτ' εἶναι ἔχει. ἐπεὶ καὶ κείνο προσεξέτασεν μηδοκτεῖς, καὶ συκοφαντήσιν τοὺς εὐεργέτας, εἰ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῷ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δ' εἰ λιμῷ ἐξέτηλιόρκησα τὸν τύραννον &c. ἄλλῳ τῷ τρόπῳ, alio quo modo; nempe articulus hic pro τις ponitur; ergo ita, uti fecimus, scribendum. Interpres egregie sane agit, verba εἰ δ' ἐμὸν ἐξέτηλιόρκησα, vertens, *si fame obsedisset*. Sed debuit bonus noster, *si fame expugnasset*! IENS.

ead. l. 15. Ὅπως) Miror, diligentiam Solani hanc varietatem praeteriisse, quam editiones conferens deprehendi inter δπως & ὅπερ. Et cum viderem principes edd. prius habere, id recepi, non curans quid reliquae habeant. REITZ.

Pag. 318. l. 1. Εἰ μὴκέτ' ἐστὶν) Adleverat Hemsterh. videndum L. Bos in Exerc. Phil. ad N. T. p. 5. Is autem ibi occasione verborum Evang. Matth. II, 18, Ἰαχὴλ κλαίονσα — ἔτι

οὐκ εἰσὶ, plura testimonia affert, ubi haec phrasis de mortuis adhibeatur, non omisso etiam hoc Luciani loco. REITZ.

ead. L. 3. Ἄλλω τῇ τρόπῳ) Articulum τῇ pro τινὶ hic accipiendum, recte monuit Iensf. nota superiore. Exempla vero vid. Prometh. c. 7, ibique Hemsterh. Adde Gesn. ad Quom. hist. cap. 51. REITZ.

ead. L. 10. Ἐλπίς τοῦ φόβου) Conf. huius Diff. c. 3 & 18. Adde Thucyd. VII, c. 61, (quem adeundum Hemsterh. in marg. admonuerat) ubi τὴν ἐλπίδα τοῦ φόβου similiter dictum, alio Thucyd. testimonio ab Waffio, hoc ipso vero Luciani loco ab Dukero confirmatur. REITZ.

ead. L. 12. Χρωμένου) Retulit librarius ad συκοφαντοῦντος. Sed esse debet accusativus iunctus infinito ἀποστρεῖν. Quam pronum fuerit mutare in υ, apparet. GESN.

ead. L. 16. Εἰ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἰ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μὲν δὲ τῇ χειρὶ ἐδράσε τὸ ἔργον, ἡνάγκασε δὲ καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν τοῦ φόνου, τὰ ἴσα καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι, μάλα δίκαιως. οὐ γὰρ ἐβούλετο τοῦ πεπραγμένου ἴσον γίνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας) Vertitur: Si quis ipse occidit, aut si non ipse quidem occidit, neque manu facinus peregit, ventum compulit, praebuitque mortis occasionem. Ex aequo & hunc quoque supplicio affici oportere lex censet, idque iure optimo. Audaciam enim facto minus valere nolit. Non nisi inficere haec ultima reddi vides, Audaciam enim facto minus valere nolit. Ubi hoc in Graecis? An ἴσον γίνεσθαι significat minus valere? Ἀῆροι, Ἀῆροι. Explodenda quoque correctio Marcilii, pro οὐ γὰρ legentis καὶ γὰρ. Nihil hic intellexerunt boni viri. Id vult Tyrannicida: duas esse caedis causas, legibus praefinitas; si quis vel ipse occiderit, vel non ipse quidem sua manu, sed coegerit, mortisque occasionem praebuerit. Ex aequo & hunc quoque puniri, censere legem: & quidem id iure censere legem. Neque enim (pergit ille, quae ita vertenda sunt) voluit lex, eius, qui tantundem commiserit, esse impunitatem; hoc est, noluit lex, id impunitè abire alicui, qui plane id, quod secundum leges etiam caedes censetur, perpetraverit. Τὸ τῆς ἀδείας, usu loquendi Graecis trinitissimo, est hoc in loco impunitas. Praecipue autem videtur Marcilius cum interpretare offendisse ad πεπραγμένου, quod pro ipso facto uterque adspexit; ubi πεπραγμένου (nam in masculino hic πεπραγμένου dicitur) sit ipse intersector, hoc quidem in loco. Saepissime Graeci perfectò passivo pro activo utuntur. Lucianus id facit passim. Sic in Nigripino § 10: Σὺ γὰρ ἑλίγα, καὶ ὅσα οἶόν τε ἦν, τυγχάτις τῇ μετῇ

συγκεκομισμένος, *Tu enim paucis, & tantum quantum potes tu, memoria complexus tecum affers;* pro συγκεκομικώς. Lib. 2. *Veræ Hist. cap. 33: Οὗτος γὰρ δὴ ἄρχει παρ' αὐτοῖς, σατράπης δύο, καὶ ὑπάρχους πεπονημένους, Is enim apud illos regum, subus satrapis & praefectis creatis.* In *Tox. c. 11: ἔστι μὲν, ὃ Τόξερι, οὗ φαῦλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἷω σοὶ, — τεθηγμένους παρὰ τὸν σμένω τοὺς λόγους, Est quidem, o Toxari, res haud parva viro, qualis tu es, paratam habenti orationem sollerti acutissime.* Aelianus VI *Ποικιλ. c. 11: Οἱ δὲ οὐκ ἠθέλον, δηλοῦντι πεπειραμένους τοῦ, pro πεπειραχότες. Diodorus Sic. lib. IV, cap. 69: Ἐτηροὶ τὴν στρατείαν ἐπιφανῆ πεπονημένοι. Sic πεπονημένους εὐχῆ apud eundem lib. V, cap. 58. Polybius lib. I, Ῥωμαῖοι Τυρρηνούς ὑφ' αὐτοὺς πεπονημένοι & , τοὺς Καρχηδονίους πολλὰ μὲν τῆς Διβύης ὑπὲρκα πεπονημένους. Dionys. Halic. lib. IV ἐρχαιοLOGY. Ἐὰν εὐρεθῇ παρσκευασμένος ὅπλα. Sic κεκτημένος passim pro domino, cum proprie is sit κεκτηκώς. Nec in Participiis tantum, sed etiam in Indicativis utuntur passivo, sensu activi. Lucianus in *De saltatione cap. 79: Ἡ μὲν γὰρ Βαλχική ὄρχησις κεχειρώται τοὺς ἀνθρώπους, peripicue pro κεχειρωμένη. In Deor. dialogis VII fin. Ῥάβδον τινὰ πεποιήναι Δαίμονιαν τὴν δύναμιν, ἢ ψυχῆαγωγῇ, καὶ κατὰγει τοὺς νεκροὺς, tunc quam quandam fecit Mercurius, mirifica pollentem vi, qua animas sub tristia tartara mittit. Sic ἐπεποιήναι pro ἐπεποιήκει Noster in Prometheus es in verbis. Idem in Infinitivo: iterum Noster in Hermotimo c. 54, Φασὶ γέτοί Φειδίαν, ὄνυχά μινος λείπει ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου ἀναλελογίσθαι ἡλικὸς αὐτῷ πᾶς λέων γενέτο. E contrario αἰλούς in activa forma, significatione passiva poni, nemo harum literarum peritus ignorat. Ita αἰλῶναις valet captus apud Nostrium in Philopseude c. 2. Huc referam quoque id, quod in Glossario legitur, *Absumtum, καταναλώσαντα; nec sentiam cum Vulcanio, emendenti καταναλώσαντα.* Ego existimem, quia *καταναλώσαντα*, quamvis in activa forma, repertum fuerit significatione passiva, propterea potissimum fuisse notatum. Nam profecto iterum habes idem in Glossario Graeco-Latino, *καταναλώσαντα, absumtum.* Ceterum quod monere fere oblitus eram, locus, quo de agimus, ita, ac nos eum supra posuimus, distinguendus est: vulgo male, καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν τοῦ φόβου τὰ ἴσα, καὶ τοῦτοι ἄξιοι ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολλάζεσθαι. Sequitur continuo apud Nostrium, *Εἴτα τὸν μὲν οὕτως ἀποκτείνοντα, κολάζειν ὡς ἀνδρῶν ἄξιους, καὶ οὐδαμῶς ἀφείσθαι θέλεις. τὸν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτον τρόπον εὐ πεποιήκοντα τὴν πόλιν, οὐ τῶν ὁμοίων ἀξίους***

τοῖς εὐεργέταις. Haec per interrogationem puto prolata esse, atque adeo eius signum in calce utriusque periodi requiritur. Secundum leges, ait, non modo qui ipse caedem perpetravit, punitur, sed & qui utcunque caedis auctor fuit. *Ergone tum, (pergit) qui ita cecidit aliquem, puniri tanquam homicidam censet, & neuiquam absolvi vis? Eum vero, qui pari ratione ac ille (scilicet qui caedem commisit, licet utcunque fuerit auctor) bene de civitate meritus est, non iisdem dignum censetis, quibus dignos censetis bene meritos?* Forsan scripsit quoque Noster ἀποκτείναντα, non ἀποκτείνοντα. Sed illud κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτῳ τρόπον, utique sanum & sincerum est, ac ab Marcilio indigne sollicitatum. Est enim, ut exposuimus, pari ratione mereri praemium censendus est hic, qua ille (qui caedis auctor fuit,) vere commississe caedem, & puniendus esse, censendus est: sive, eadem ratione illi rationi, quam modo posuimus. Sic enim αὐτὸς τινι dicitur, qui plane idem sit, ac alius. IENS.

Pag. 319. l. 4. Μάλα δίκαιος) Καὶ μάλα δίκαιος. MARCIL. Non improbem illud καὶ μάλα, si plures Codd. addicerent: nam vulgata claudicabat, quia comma ante μάλα expressum erat, quod iam sublatum minus hiantem facit orationem: si quis tamen καὶ insertum cupit, ei licet id assumere. REITZ.

ibid. Οὐ γὰρ ἐβούλετο &c.) Καὶ γὰρ ἐβούλετο. Etenim voluit par esse factio, id quod extra metum seu periculum facti, τὸ τῆς ἀδείας, nempe ἀφορμὴν ἴσως παρέχειν. MARCIL. Οὐ γὰρ ἐβούλετο οὗτος. Sic legendum videtur. Et sic videtur legisse interpretes. GUYET. Sic P. & L. οὐ γὰρ ἐ. τ. π. ἥσσαν γ. τ. τ. α. Antea pro ἥσσαν in omnibus legebatur ἴσον. Locum corruptum merito censebat Vorstius, qui illud ἥσσαν non viderat. SOLAN. Sic vertere visum, ut ipsa argumentandi ratio magis pateret. Opponuntur, ut arbitror, τὸ πεπραγμένον, (ut mox κεφαλὴ τῶν πεπραγμένων, & alia) id quod sua quis manu fecit, & τὸ τῆς ἀδείας. "Αδειαν autem puto, quam modo ἀφορμὴν τοῦ φόβου dixit. Obversantur mihi alia etiam loca, ubi ἀδεια & ἀδεῶς similiter ponuntur, ut non tam ad metus absentiam & impunitatem, quam ad plenam, cui nihil deest, facultatem, opportunitatemque referantur: sed memoriae confusus, ut fit, scribere neglexi. GESN.

ead. l. 5. ἥσσαν) Quia probis Codd. nititur, & bellam argumentationem efficit, recepi, & pro nonne — aequalem; non enim minorem, in versione reposui, ut quam minime multa in Gesneri interpretatione mutarem; quae ad vulgatam οὐ γὰρ — ἴσας composita, sic habebat: nonne enim voluit ipsi factio ac-

qualem esse suppeditatam plenam faciendi facultatem? Quam versionem ut non reiicio, sic tamen illud ἡσσον eo planiorem sensum exhibere existimo, quo ipse sic est simplicior, si sine interrogatione procedat. Est enim sensus: *Lex non minus respicit consilium, quam ipsum factum.* Ἀδεια enim temerariam atque audacem molitionem hic significare videtur; quare, si liceret, omnia sic redderem: *Non enim voluit (lex) facto ipso levius censeretur audax consilium, vel potius, conatum istius, qui eo minore cum poenae metu agit, quod tutius per alium, quam per se caedem perficit.* Verum & recte *licentiam*, sive *potestatem agendi*, quam alteri facio, vertas, cuius significatus exempla Steph. in Thef. licet haud nimis accurate, notavit; ideoque hac in parte nihil quidem Gesnero adversor, modo eadem agendi facultas per ἀδειαν intelligatur, quae simul securitatem quandam aut impunitatem promittit. Nam & recte hoc Iosephi de Bell. Iud. IV, c. 7, § 2, Διὰ γοῦν τὴν ἐν μετροπόλει στήσιν καὶ παραχρῆν, ἀδειαν εἶχον (sic enim pro ἔχον lego) εἰς τὰ τὴν χώραν πονηροὶ, τῶν ἀρπαγῶν, convertas: *Itaque propter seditionem ac turbam in metropoli plenam facultatem habebant nequissimi accolae ad rapinas.* Verum ea facultas licentiam & impunitatis spem involvit. Conf. tamen praemissam Iensii notam, quam quia alia erudite tradit, integram servavi; circa haec verba autem haud scio, an sententiam fuerit mutaturus, si Solani mutatam lectionem vidisset. Assentirer facile de παραγμένον hic active accipiendo, cuius exempla quoque desunt ad 1 Ver. Hist. c. 35. Sed quomodo sic τὸ τῆς ἀδειας significet, eius esse impunitatem, non video, quia tum videtur dicturus fuisse Lucianus, ἐβούλετο γίγνεσθαι τὴν ἀδειαν. At iam τὴς est licentia ipsa. REITZ.

cad. l. 7. Ἀποκτείνοντα) Non reiicio vulgatam; sed commode ἀποκτείνοντα legas. REITZ.

cad. l. 8. Τὸν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτο τρόπον) Marcilius pro τούτῳ legendum censet τοῦτον. Sed quam habuerit emendandi rationem, non video: αὐτὸς enim passim cum casu terro construitur. Xen. K. Π. 2, ὑμεῖς δὲ εἰς μὲν τὸ αὐτὸ ἡμῖν στείδετε. Et in Sympos. pag. 893, εἰς ταῦτόν τῳ οἴνῳ. Imitari sum Latini. Horat. *Invitum qui servat, idem facit occidenti.* VITRING. Vitringam & Iensium recte contra Marcilium sentire, si quid probatione indiget, vide nos ad 1 Ver. Hist. c. 3. REITZ.

cad. l. 14. Ἐν τῇ σφαγῇ) Probe monuerat Hemsterh. videndum Duker. ad Thucyd. IV, 48. Is igitur σφαγὴν & hic iugum significare, aequae ac apud Thucyd. l. c. pluribus testimo-

niis probat, inter quae eminet illud Plutarchi Galb. τὴν σφαγὴν προτείνας, δρᾶτε, εἴπε. Quod Suet. Galb. 20 dicit, *obtulisse ultro iugulum*. Tum neque Luciani verba sola adduxerat; sed & ea, quae mox cap. penult. sequuntur, ἀποσπάσας δὲ τῆς σφαγῆς, καὶ τοῦ τραύματος ἐξελών τὸ ξίφος (quod Erasmi ibi recte verterat, *avulso igitur ense e iugulo*) nec non Phalar. I, c. 5, μᾶλλον δὲ γυμνὴν ἢ δὴ ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, ubi Gronov. recte reprehendit interpretem, qui haec, *nudam caedem sustinere*, convertit. Sed vid. quae ibi noto. Adde Foef. in Oecon. Hippocr. ubi σφαγὰς ex Hippocr. libro περὶ ἀδένων, *venas iugulares* esse recte docet, & σφαγὴν *iugulum* significare, ex Polluce tradit; ideoque id versioni inserui. REITZ. Plane dubium non est, σφαγὴν esse iugulum, idque e Polluce iam Camerarius de partibus corp. hum. & Lexica vulgaria observarunt. Sed posueram in interpretatione, *gladium in caede reliqui*, non modo uti proprietatem vocis exprimerem; nam ideo lacuna illa inter κλῆῖδα, s. iugulos interiecta σφαγὴν vocatur, quod locus ille ad *massanda* parva vi animalia opportunus est: sed etiam quod obversabantur memoriae poëtae verba, quae iam quaerere non vacat, *gladiumque in caede reliquit*. Confer quae mox dicuntur ad Phalar. I, § 5. GESN.

Pag. 320. l. 2. Ὑμῖς) Quamquam Parisina habebat ἡμεῖς, in versione tamen recte expresserat *vos*. REITZ.

ead. l. 5. Μέλει δέ σοι πῶς ἀπεθάνει;) Non ita populus Romanus, de quo Cic. Fam. 9, 10: *Te hoc scire volo, vehementer populum sollicitum fuisse de P. Sullae morte, antequam certum scierit. Nunc quaerere desierunt, quomodo perierit. Satis putant se scire, quod sciunt*. GESN.

ead. l. 8. Τὰ δὲ διὰ μέσου) Ita Mf. Reg. 3011. In edd. δὲ legebatur post μέσου.

ead. l. 17. Ἐρδεῖ τι) Ti in edd. deficiens, reposuimus ex Mf. Reg. 2954.

Pag. 321. l. 8. Ταῦτα, εἰ καὶ) Hic deest verbum τελεῖν, aut simile quid. GUYET.

ead. l. 9. Ἐκ γὰρ) Sic P. in reliquis est ἐκ το. SOLAN.

ibid. Καταστάντα) Ἀν παραστάντα; GUYET. Accipio *καταστάντα* iudiciali significatione, ubi significat *stare in iudicio*, quo sensu *consistere* Tertulliano & aliis Ictis usitatum. Thucyd. I, 131, καθίστησιν ἑαυτὸν ἐς κρίσιν κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 13. Τῆς γνώμης μόνος) Antea in omnibus aliter interpungebantur haec verba, & μόνος pro μόνως legebatur, ad hunc modum: ἐπειράθη τῆς γνώμης, μόνος &c. nullo aut cer-

te misero sensu, qui nunc longe, ut puto, melior apparet. SOLAN. Solanus in *I.* aliter distinxerat & correxerat haec; sic licet sic: ἐπεχείρησα, ἐπειράθην τῆς γ. μόνης μόνος ἀξίος εἶμι, i. e. ut conicio, τῆς γνώμης μόνης &c. ut sensus esset: *sum negotium, periculum feci; propter solam adeo voluntatem solus praetio dignus sum: ἐνεκα* enim tum ante γνώμης relinquitur intelligendum. Non male. REITZ.

Pag. 322. l. 2. Οὕτω ῥᾶστον) Malles fortasse, Lector, οὕτω ῥᾶδιον, quia sic usitatus post adverbium intendendi; sed qui mox opponit τὸ μέγιστον, καὶ δυσκατέργαστον, studio videtur ῥᾶστον superlativo gradu posuisse, ut non facillimum, sed maximum & difficillimum facinus id fuisse praedicet. Neque contra linguae genium esse, ut rarius sit locutio, patet ex iuncto Lucillii versu in Antholog. *L. 2, c. 32: Οὕτω κουφάτατι πέλε Τάϊος, ὅστ' ἐκολύμβα* &c. REITZ.

ead. l. 9. Κατάρβωσ) Vide, quae de hoc verbo dicta, supra *1 Ver. Hist. cap. 12 pr.* adde mox *cap. 19 κατάρβωμάτω* pro egregiis factis. REITZ.

Pag. 324. l. 3. Δεσπότης) Pro tyrannico imperio etiam Galli hac voce adiective utuntur, aequae ac Germani & Belgae. REITZ.

ead. l. 9. Τὸν ἐν ἡλικίᾳ) Ἠλικία, κατ' ἐξοχὴν de adolescentia dicitur, & illi, qui in ἀκμῇ, in flore aetatis sunt, dicuntur εἶναι ἐν ἡλικίᾳ. Ulpian. ad Olynth. *I* Demosth. ἡλικία ἐξαίρετος ἐπὶ τῶν νεωτέρων. In Philipp. *III* Demosth. ὁ ἐν ἡλικίᾳ ὀρπνιτὺρ πρεσβυτέροις. Thucyd. *L. VI, c. 24, τοῖς δ' ἐν τῇ ἡλικίᾳ*. Et *L. VII, c. 60*. Xen. *Hist. Gr. L. I, p. 446*. Pari modo Latinis aetas usurpatur. Liv. *XLIII, 34, Cum primum in aetate veni*. *L. Bos. In Epicuri testamento apud Diog. Laërt. p. 271 A. εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν* dicitur virgo, cum nubilis est. SOLAN.

ead. l. 15. Εὐθὺς ἀγνοῆσαι) Non satis liquet, voluerime marg. *A. i W.* notare Codicis alicuius lectionem, qui bis ἀπαθανεῖν habeat, omisso ἀγνοῆσαι, (quod tamen ita videtur, quia sic & alibi solet similia notare) an vero ἀγνοῆσαι ἀπαθανεῖν, quo Solani coniectura, qui hanc collationem non vidit, belle adiuuaretur. REITZ.

ibid. τὸ δ' εὐθὺς) Turbant hic Codices. In *Flor.* defunt τὸ δ' εὐθὺς ἀπαθανεῖν. Ego τὸ δ' εὐθὺς ἀγνοῆσαντα ἀπαθανεῖν legendum censeo. Sed interim, dum accedat Codicum auctoritas, vulgatam retineo. SOLAN.

Pag. 325. l. 1. Ὡς οὗτος) Frequens compellendi formula, non tamen nimis honorifica, sed plerumque aliquid repreh-

sonis habens, ut Aesop. in fabulis per saepe solet, veluti Fab. 16, cum Oraculum maligno exploratori responderet, ὁπότερον, οὐδὲν, βούλη, ποιήσον, & alibi non semel; vel pro heus tu, ut ap. Aristoph. Ran. 172, & Pluto 439. Verum & in mitiorem partem Aesop. Fab. 25, ubi medicus ait consulenti, ὦ οὗτος, εἰ σώζεσθαι βούλει, λαβὼν ἄρτον — ἐπίδος. Quare non irascor pristino interpreti, haec verba vertenti, *vir egregie*; nec tamen satis probō. V. idem cap. 16. REITZ.

ead. L. 13. Τὰς ἐπὶ τῶν) Pro ἐπὶ, lego ἔτι. Vide, an sic sanetur locus. Nam quod ἐλπίδας χρόνων μελλόντων pro metu futuri sumitur, ne te morerur. Habuisti enim iam in praecedentibus, cap. 3, τῆς τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπίδος, & cap. 11, ἐλπίς τοῦ φόβου. Sic etiam Chrysost. 253, 1, ad Pop. Antioch. Omnium maxima difficultas ex sequentibus oritur, ἐπ' ἂ. ἔ. τ. σ. quo enim referantur non habent. SOLAN.

ibid. Ἐλπίδας) Conf. quae supra dicta ad cap. 3. De plurali autem supra quoque iam dixi. Conf. c. 38 f. Quom. hist. & cap. 61 f. & Long. Past. III, p. 99, παρ' ἐλπίδας, & Duker. ad Thucyd. VIII, c. 81, 43. REITZ.

ibid. Χρόνων, ἐπ' αὐτὸν) Ait Tyrannicida, se sublato tyranni filio, omnia simul mala patri ingessisse, quae eum mori cogerent. Ἀπαντα τοίνυν αὐτῷ ἄθροα περίετθησα, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνωσιν, τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ τῶν μελλόντων ἐλπίδας χρόνων, ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμαχοῖς, καὶ παρὰ τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα. Viderur aliquid intercidisse, nimirum καὶ post vocem χρόνων. Omnia itaque cummulata ei circumdedi, naturam (στοργὴν scilicet), dolorem, desperationem, metum, temporum infecutorum horrores, & auxiliatoribus in eum usus sum, atque ad extremum hoc consilium perpuli. Interpres non male supplevit τούτοις, his adversus illum auxiliis usus sum. In editione Florentina post vocem μελλόντων hiatus est, & duae voces sequentes omissae; quod argumento est, Codicem, quo Florentini usi sunt, eo loco se male habuisse. IENS.

ead. L. 14. Ἐπ' αὐτὸν) Τούτοις hic desiderari videtur, legendumque, τούτοις ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην. GUYET. Parum abfuit, quin illud τούτοις ante ἐπ' in contextum receperim; ita id mihi necessarium videtur. At potest iam eo uti, qui voluerit. Neque quisquam vitio vertat, quod tamen mox πρὸς pro παρὰ & περὶ ex eodem receperim: id enim factum, quia res ipsa loquebatur, etiam sine Codicum ope sic corrigendum; tum quia nec vulgata lectio sibi constabat; quae quando con-

stans est, minus facile movenda. Ceterum, si cui minus videtur illud καὶ, quod lens. post χρονον inferi vult, punctum manus post id vocabulum ponat, & sic sine καὶ sensus satis constet, qui tamen vel cum commate tolerabilis est. REITZ.

ibid. Πρὸς) Sic rescripti. In impressis παρὰ, excepta loca quae περὶ habet, quod in P. etiam exstat. SOLAN.

ibid. Καὶ παρὰ τὴν) Hic locus integer non videtur. GUYET. Iam tamen ex Solani emendatione integer videbitur. REITZ.

Pag. 326. l. 2. Ὑφ' αὐτοῦ) Ὑφ' αὐτοῦ erat in P. Sed ex ipso ὑφ' satis apparet, eam & αὐτοῦ adspirare voluisse. REITZ.

eod. l. 14. Παντὶ) Leg. πάντῃ τουτο. GUYET.

ibid. Νομίζατε) Ἐνομίζατε. GUYET. Οὐκ ἀντὶ τούτων — ἐνομίζατε) Fuit cum putarem legendum πάντως. Sed nondum sic satis sanus erat locus. Nunc autem verissima mihi videtur, quam in textum recepi, emendatio. SOLAN. Quia sequentia verba omnia suum augmentum habent, etiam in hoc verbo addidissim, quod & Solan. in *Iunt.* fecerat. Licet haud immemor sim eorum, quae supra non semel de augmento frustra adiecto dixerim. Verum quia Gesner. id imperativo modo accepit, nihil mutavi. Sed si quid mutandum, possis etiam νομίζατε legere, ut sit, iudicassetis; nam vel sic, vel ἐνομίζατε legendo, argumentatio clarior, & sensus magis coherens mihi videtur. REITZ. Ego putabam, νομίζατε relinquendum, cum ipsam contineat petitionem possessoris gladii, & prorata argumentationis finiat. Si hoc solum peterem, Gladium benorate: nonne ipsum quoque dominum ultro honore afficeris? GESN.

Pag. 327. l. 1. Ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνέθ.) Non ut ipse quoque inter Deos referatur gladius; quamquam apud Scythas cultum acinacem legimus: sed quoniam ad donaria in templis suspensa, (forte etiam Deo alicui, ut Iovi ultori, ut Marti, appensus gladius) pars etiam cultus & religionis illius videretur pervenire. Sic supra Ἐν πύλ. c. 8 statuarii nobiles μετὰ τῶν θεῶν προσκυνοῦσθαι dicuntur, quod cum Phidiae Iuppiter adoratur, etiam ipse artifex in partem honoris videretur venire. GESN.

eod. l. 4. Τίτρωσκόμενος) Hic desiderari videtur ὁ υἱς, vel ὁ νεανίσκος, ut interpretes exposuit. GUYET. Non adeo desideratur υἱς, vel νεανίσκος, quam intelligitur ex antecedentibus & consequentibus. Nexus enim orationis est, ἐπεὶ γὰρ φονεύμενος, ὁ μὲν ἀναβόησεν. Nisi malis mecum articulum addere, ὁ φονευόμενος legendo, ut sic plenius eidem respondeat repetitum deinde ὁ μὲν, quod ἐπαγέδω infervit, propter α-

fertur illas caedis rationes, sensum suspendentes. REITZ.

Pag. 328. l. 8. Προπαρεσκευασμένον) Vide, si operae est, si-
milem lapsum complurium editionum, προπαρεσκ. pro προ-
παρεσκ. exhibentium, infra in Lexiphan. cap. 24. Hic enim
augmentum ab auctore fuisse neglectum, non credo, etsi su-
pra exemplorum satis dedimus, ubi id studio fecerint aucto-
res. REITZ.

ead. l. 14. Πρώτος) Legendum omnino aut πρώτος, aut πρώ-
τος, sed illud concinnius videtur. SOLAN.

ead. l. 16. *H) Delendum istud η, ut ineptum. SOLAN. Sola-
nus particulam η deletam cupit; nec ego desiderarem, si ab-
esset. Verum, etsi άλλ' η etiam pro άλλα μόνον accipiat, ut
Viger. de partic. ex Aristoph. Εἰρην. docet, quid prohibet μόνον
vel η per pleonasmum addi? Nam & alibi abundat η, in al-
lio locutionis genere, ut Aesop. fab. 2 Aquil. & Scarab. ὀρκι-
ζων αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου Διὸς, ἢ μὴ κατὰφρονῆσαι τῆς
μικρότητος αὐτοῦ. Sic sine accentu η legitur in mea edit. Ae-
sopi. Sed η μὴ in iurandi formulis usitatum circumflecti solet;
quare & forsitan hic scribendum άλλ' η, ut significet certe qui-
dem, cuius significatus exempla Stephan. iam dedit in The-
sauro. REITZ.

ead. l. 18. Ἐπῆγε τὴν σφαγὴν) Vertitur, gladium adegit. Sed
vertendum, caedem accelerabat, ac pro ἐπῆγε ἐπείγῃς legen-
dum. GUYET.

